ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΚΟΓΙΑΣ

ΑΡΘΡΟΓΡΑΦΙΑ

Τόμος Ένατος

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΒΕΡΟΙΑΣ

ΒΕΡΟΙΑ 2015

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΩΣ ΠΑΡΟΝ
ΕΝΑ ΕΚ ΒΑΘΕΩΝ ΘΕΡΜΟ ΑΠΟΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟ

Ήδη οδεύω προς τα Ενενήντα τέσσερα μου χρόνια και έχοντας πίσω μου, μια μεστή από γεγονότα ζωή, αν και νοιώθω ακόμα τον εαυτό μου και τις δυνάμεις υπό διανοητικό έλεγχο. Θεωρώ όμως πως ήρθε η ώρα να ευχαριστήσω, από καρδιάς όλους τους Εκδότες του Τοπικού Τύπου, για την προθυμία με την οποία φιλοξένησαν επί δεκαετίες τα όποια κείμενά μου.

Το ίδιο ευχαριστώ από καρδιάς όλους τους Αναγνώστες του Τοπικού Τύπου, που με τίμησαν με αγάπη και καρτερία διάβασαν επί χρόνια τα γραπτά μου..

Ένα μεγάλο, παμμέγιστο ευχαριστώ στη Σύζυγό μου, που με καρτερία και υπομονή βίωσε τη βάσανο του χρόνου για να γραφούν τα κείμενα. Τον Διευθυντή και το Διοικητικό Συμβούλιο της Κεντρικής Βιβλιοθήκης Βεροίας, για την αναγραφή, καταγραφή και ένταξη που συνόλου των κειμένων στην Κεντρική Βιβλιοθήκη Βεροίας, καθώς και το προσωπικό, για την όποια συμβολή του στην υλοποίηση της προσπάθειας δεν θα καρποφορούσε και τον κ Γιάννη Γρηγοριάδη για την τεχνική και συμβουλευτική του βοήθεια.

Μ' Αγάπη και Εκτίμηση στους Εκδότες που φιλοξένησαν τα 678 άρθρα μου και μεστός από συγκίνηση, από τους Αναγνώστες του τοπικού τύπου και ειδικά σε όσους μου έκαναν κριτική και όσου διαβάσουν τα κείμενά μου που είναι ήδη αναρτημένα στα ράφια της Κεντρικής Βιβλιοθήκης Βεροίας

Κόγιας Νίκος, Φεβρουάριος 2014

ΤΑ ΚΕΙΜΕΝΑ ΑΥΤΆ ΓΡΑΦΤΗΚΑΝ ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΔΕΚΑΕΞΑΧΡΟΝΗ ΚΑΙ ΠΛΕΟΝ ΑΠΟΦΥΛΑΚΙΣΗ ΜΟΥ ΚΑΙ ΤΗΝ ΑΠΟΛΥΣΗ ΜΟΥ ΑΠΟ ΤΡΙΑ ΚΑΙ ΚΑΤΙ ΕΞΟΡΙΑ ΣΤΟ ΠΑΡΘΕΝΙ ΤΗΣ ΛΕΡΟΥ ΟΠΟΥ ΝΕ ΕΚΤΟΠΙΣΕ Η ΧΟΥΝΤΑ ΤΩΝ ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΑΡΧΏΝ ΤΗΝ ΑΥΓΗ Της 21^{ΗΣ} ΑΠΡΙΛΙΟΥ ΤΟΥ 1967

Η καλύτερη αξιοποίηση αυτής της μικρής, μοναδικής και ανεπανάληπτη ζωής, είναι να την αφιερώσεις σε κάτι που θα διαρκέσει περισσότερο από αυτήν. Και τα γραφτά όσο λίγα και ανούσια και αν είναι διαρκούν, περισσότερο από την Ζωή του γράφοντα

Ασφαλώς, όποιος αποφασίσει να διαβάσει κάποιο από τα κείμενά μου, θα αναρωτηθεί ποιος είναι ο γράφων:

Γεννήθηκα στη Βέροια στις 23 Ιουνίου το 1923 ΣΤΙΣ **23 ΤΟΥ ΙΟΥΝΗ 2013 ΜΠΗΚΑ ΣΤΑ ΕΝΝΕΝΙΝΤΑ ΤΡΙΑ ΜΟΥ ΧΡΟΝΙΑ.**

Πριν συμπληρώσω τα δεκατρία μου χρόνια. Οι γονείς μου, Γεώργιος Κόγιας και Μαρία Γκόγια το γένος παλικάρια. Δυο αξιοθαύμαστοι ανθρωποι, αφού τα τρία μου αδέρφια: Αντώνης, Στέφος και Στέργιος μαζί με τον Πατέρα μου κάλυπτα την γεωργό-κτηνοτροφική δουλειά. Μετά την διαπίστωσαν ότι η χώρα άρχισε να αστικοποιείται με έστειλαν να μάθω την τέχνη του Τσαγκάρη. Εκεί γνωρίστηκα με τις αριστερές ΙΔΕΕΣ και του τρόπου σκέπτεστε ανθρώπινα και κοινωνικά.

Εντάχθηκα στο Αριστερο-κομμουνιστικό κίνημα πριν από τη Βασιλο-Μεταξική δικτατορία. Και το Μάρτη του 1938 πήρα μέρος στην Απεργία που έκαναν οι τσαγκάρηδες στη Βέροια.

Και σε συνέχεια μαζί με τον Βασίλη και τον Μαργατίτη Ζιώγα παιδιά της αδερφής του Θωμά Λιόλιου (Αργότερα Καπετάν Μπαρούτα), αποτελούσαμε την τριάδα, που διακινούσε τα κοπόνια της Εργατικής Αλληλεγγύης. Επικεφαλής στους τσαγκάρηδες στην εργατική αλληλεγγύη ήταν ο Τσαγγάρης Λεωνίδας Παπαδόπουλος

Έτσι, πριν καν προλάβει να διαμορφωθεί το «εγώ» μου. Ο εαυτό μου είχε ήδη ταυτιστεί με το συλλογικό, αριστερό υποκείμενο.

Η ψυχολογία της Γενιά μου και ειδικά στην κατοχή, όσοι συμμετείχαμε σημαδεύτηκε, ανεξίτηλα από τις αξίες της ισότητας, της συντροφικότητας και τη ρήξη με τις κατεστημένες νοοτροπίες.

Τον Σεπτέμβρη του 40 η τριάδα μας: κριθήκαμε και θα είχαμε ενταχθεί στην Οργάνωση: Κομμουνιστική Νεολαία Ελλάδας (ΟΚΝΕ). Με την κήρυξη πολέμου όμως δεν επέτρεψε την ολοκλήρωση της ένταξης, αφού ο εντεταλμένος να κάνει την ένταξη επιστρατεύτηκε.

Το σπίτι μας ήταν στη Βερμίου 22. Τα κεντρικά γραφεία της ΕΟΝΝ ήταν στο Ηγουμενιό απέναντι από την Εκκλησία του Αγίου Αντωνίου Κάποιο πρωί πηγαίνοντας για τη δουλεία, με σταμάτησε ο Βαθμοφόρος Φαλαγγίτης κ Κατσάνος. Δεν θυμάμαι του μικρό του όνομα και μου είπε: «ο Πατέρα σου ήταν ένας από τους βασικούς συνδέσμου του Μακεδονικού αγώνα για αυτό πρέπει να έρθεις και εσύ στην ΕΟΝ για να διατηρηθεί η παράδοση». Και σε συνέχεια: Μου είπε να πάω την Κυριακή στη συγκέντρωση να γνωρίσω και άλλους βαθμοφόρους

ΕΟΝΙτες. Παρά την προσπάθεια και το χώσιμο στη μασχάλη μου του δέματος με τα ρούχα της ΕΟΝ. Και την πίεση που άσκησαν, δεν εντάθηκα στην ΕΟΝ. Όσο για το είδαν και από είδα που λέει ο λαός ήρθαν και το πήραν το δέμα.

Την Αυγή της 28ης επιστρατεύτηκαν τα τρία μου Αδέρφια και τα όποια ζώα είχε ο Πατέρας μου και τα αδέρφια μου. Και εγώ εντάχθηκα στην Αεράμυνα.

Η Βέροια κατακτήθηκε στις 11 Απριλίου 1941 Στις αρχές του Ιούνη του 1941 εντάχθηκα στην Εθνική Αλληλεγγύη και σε συνέχεια στο ΕΑΜ-ΝΕΩΝ, Το Φλεβάρη του 1943 στην ΕΠΟΝ και ένα χρόνο μετά στον ΕΛΑΣ.

Στις αρχές του 1948 με συνέλαβαν για δεύτερη φορά. Καταδικάστηκα σε 20 χρόνια από το έκτακτο στρατοδικείο- το ποινικό μου Μητρώο είναι Λευκό. Ύστερα από 16,5 και αποφυλακίστηκα τον Μάρτη του 1963. Μετά την αποφυλάκιση εκλέχθηκε μέλος της Νομαρχιακής Επιτροπής της ΕΔΑ και σε συνέχεια επαγγελματικό στέλεχος της ΕΔΑ και μέλος της Περιφερειακής της Επιτροπής Μακεδονίας- Θράκης. Διατέλεσε και Ανταποκριτής της «ΑΥΓΗΣ» Έγραψα όπως γράφω και πιο πάνω 676 άρθρα στις τοπικές εφημερίδες στην ΑΥΓΗ και το περιοδικό ΕΑΜ

Στις 16 Αυγούστου του 1964 με ειδική Άδεια της Ασφάλειας που την είχα σε απόσταση αναπνοής, παντρεύτηκα την Πασχαλίνα Τόσου του Κωσταντίνου και της Καλλιόπης το Γένος Θεοδώρου και στις 22/2/66 νεννήθηκε η Κόρη μας καλλιόπη. της δώσαμε το όνομα της Πεθεράς μου.

Την Αυγή της 21ης Απριλίου του 1967 με ξανά συνέλαβαν και με έστειλαν πρώτα για τρίτη φορά μαζί 8000 και πλέον στη Γυούρα και μετά στο Παρθένι της Λέρου, από όπου απολύθηκα σαν άρρωστος τον Μάρτιο του 1970 Τον Απρίλη του1971 γεννήθηκε το δεύτερο παιδί αγόρι και πήρε το όνομα του πατέρα μου Γεώργος. Εργάστηκα επί 18 χρόνια Ιατρικός επισκέπτης, στη Φαρμακευτική Εταιρεία ΦΑΡΑΝ-ΧΕΜΙΚΑ, και σε συνέχεια Λογιστής και προδιαλογιτής φρούτων στην Εταιρεία ΒΕΝΟΥΣ

Τον Αύγουστο του 1968 το ενιαίο ΚΚΕ διασπάστηκε σε ΚΚΕ και σε ΚΚΕ ες. Μετά την απόλυσή μου εντάχθηκα στο Αντιδικτατορικό Μέτωπο.

Την άνοιξη του 1975, μαζί με τον Δημήτρη Τασινόπουλο και τον Σωτήρη Μπίσμπα εκλέχθηκα από την Ν Επιτροπή, αντιπρόσωπος για το Ιδρυτικό Συνέδριο του ΚΚΕ ες που έγινε στην Αθήνα στο Θέατρο Αλίκης και με συγκρότηση του ΚΚες η Νομαρχιακή Επιτροπή του Νομού Ημαθίας

με εξέλεξε Γραμματέας του ΚΚΕ ες και σε συνέχεια της Ελληνικής Αριστεράς (ΕΡΑ) και αργότερα του Συνασπισμού.

Το 1977 διατέλεσα Υποψήφιος Βουλευτής του Νομού Ημαθίας με το ΚΚΕ ες και το 1981 υποψήφιος στο συνδυασμό ΣΥΜΜΑΧΙΑ.

Διατέλεσε για πολλά χρόνια μέλος της Διοίκησης της Στέγης Γραμμάτων και Τεχνών του Δήμου Βεροίας. Μέλος του Εθνικού Συμβουλίου για τις Γερμανικές επανορθώσεις, αποζημιώσεις που πρόεδρος της ήταν ο Μανώλης Γλέζος και την επιστροφή του Δανείου 3,5 δις. Αρθρογράφησα επί δεκαετίες στον τοπικό τύπο και κατά καιρούς περιοδικό «ΕΑΜ ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ» και Την Εφημερίδα «ΑΥΓΗ»

Κόγιας Νίκος του Γεωργίου

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΒΕΡΟΙΑΣ

Η ΚΑΤΟΧΙΚΗ ΚΑΙ η ΜΕΤΑ ΚΑΤΟΧΙΚΗ ΕΛΛΑΔΑ

Αφού λοιπόν ατόνησε ή δεν έδινε τα αναμενόμενα πλέον αποτελέσματα, αναζητήθηκε νέα θεωρητική κάλυψη. Ετσι δίπλα στη θεϊκή, ανακαλύφθηκε και προστέθηκε και η ηθική κάλυψη σε συνδιασμό με την συνείδηση. Τη γνώση του έξω κόσμου σε σχέση με το εγώ και η κρίση για τον ηθικό χαρακτήρα των πράξεών του και κυρίως να συναισθάνεται ο ανθρωπος τις συνέπειες των πράξεών του...Την ηθική κάλυψη της ιδιοκτησίας την έδωσε θεωρητικά η Ελλάδα-Αθήνα. Ομως και η ηθική κάλυψη με την πάροδο του χρόνου, έχασε τη δυναμική της. Χρειάστηκε κάτι πιό σίγουρο, ασφαλή και διαρχονικό. Και τότε εφευρέθηκε το δίκιο.

Το δίκαιο που εκφράζει και εφαρμόζει το αναμφισβήτητο δικαίωμα της ιδιοκτησίας. Τότε η θέληση της ιδιοκτησίας έγινε ΝΟΜΟΣ. Νόμος που οχι μόνο προστατεύει, αλλά και τιμωρεί με ποινή αυτόν, που θα τολμήσει και να σκεφτεί ακόμα να αμφισβητήσει την θεϊκή προέλευση της ιδιοκτησίας, την ηθική και νομική υπόστασή της, την ταξική διάρθρωση της κοινωνίας και κυρίως την εξουσία που πηγάζει απ την ιδιοκτησία.

Για να λειτουργήσει ο «Νόμος», εκτός απ τους ιδεολογικούς, εκπαιδευτικούς και ηθικούς μηχανισμούς, συγκροτήθηκαν και οι κατασταλτικοί μηχανισμοί: στρατός που θα τη φύλαγε περιμετρικά, σώματα ασφαλείας που θα την προστατεύαν εσωτερικά, κρατητήρια για κλείνουν τους παραβάτες, δικαστήρια για να επιβάλουν τις ανάλογες με το έγκλημα ποινές και φυλακές για να κλείνουν μέσα τους κλέφτες και κυρίως αυτούς που αμφισβητούν ή και θέλουν να ανατρέψουν το καθεστώς της ιδιοκτησίας. Και λέω κυρίως αυτούς γιατί ο κλέφτης ή οι κλέφτες ειναι μεμονωμένα άτομα και απ τα μεμονωμένα άτομα δεν κινδυνεύει το καθεστώς, ενώ οι αμφισβητίες και οι ανατροπείς, εκτός του οτι ειναι πολλοί ειναι και οργανωμένοι σε αυτόν τον κοινό σκοπό και στόχο, τον οποίο στόχο εχουν και θεωρητικά διαμορφώσει με τις νέες κοινωνικό-οικονομικές θεωρίες και δομές, που θα βάλουν στη θέση αυτών που θα ανατρέψουν. Και ειδικά μετά την επικράτηση των κομμουνιστών στη Ρωσία το1917.

Την νομική κάλυψη την έδωσε το Ρωμαϊκό και ειδικά ποινικό δίκαιο. Το ποινικό δίκαιο, εκτός του οτι προστατεύει την ιδιοκτησία διασφαλίζει, οχι μόνο το αδιατάρακτο της κρατικής ταξικής εξουσίας, αλλα και την εκδικητικότητα της εξουσίας. Ειναι οι κανόνες που διδάσκουν, οτι η αντίσταση κατά του καθεστώτος αποτελεί την εσχάτη προδοσία. Ειναι έγκλημα που δεν σβήνει ούτε με την εσχάτη των ποινών. Και την εσχάτη των ποινών η εξουσία στη δική μας περίπτωση την επέβαλε με την άμεση εκτέλεση χιλιάδων και εκατοντάδων με τον μακρόχρονο απ την πείνα θάνατο.

Η προαιώνια συνθήκη με τη φύση παραβιάστηκε.Οι κρατούμενοι ιδεολογικοί αντίπαλοι του καθεστώτος δεν τρέφονταν κατά φύση. Μετά από μερικές μέρες στη φυλακή, ο κρατούμενος υποφέρει ήδη από χρόνια πείνα, αυτή την πείνα που ειναι άγνωστη στους ελευθερους, την πείνα που την ονειρεύεσαι τη νύχτα και που εξουσιάζει και αποσυνδέει ολα τα μέλη του σώματος. Και η ζωή κάθε μέρα στον ίδιο καθορισμένο βασανιστικό ρυθμό.

Ενα μεγάλο μέρος απ αυτούς που δεν εκτελέστηκαν και αυτοί που ειχαν βαριές ποινές (οι τελευταίοι αποφυλακίστηκαν τον Σεπτέμβρη του 1963, για να

ξανά συλληφθούν την 12η Απριλίου 1967 και να απολυθούν τον Ιούλιο 1974) ειχαν πάθει ανεπανόρθωτες βλάβες στην όραση, τον εγκέφαλο, στο νευρικό και το σύστημα αναπαραγωγής. Βασικό αίτιο τα καταπιεστικά μέτρα και η καταναγκαστική δουλιά, σε συνδιασμό με την έλλειψη ζωϊκής πρωτεϊνης στη διατροφή και το πόσιμο νερό. Αν οι ηλικίες των κρατουμένων δεν ηταν της τάξης 25-40 ετών στην πλειοψηφία, θα ειχαν πεθάνει το 30-40 %. Εκατόν τριάντα οκτώ (138) πέθαναν μόνο στη Γυούρα, μεταξύ των οποίων 4 ή 5 Βεροιώτες: Τζήλας Δημήτριος από τη Βέροια, ο Κιτικίδης Κυριάκος από Κουμανίστη, Ο Δαμνιανός... από τη Βέροια τον Βασίλη Πασιά από το Μακροχώρι πέθανε στο Νοσοκομείο της Σύρας και χώρια αυτούς που μεταφέρονταν και πέθαιναν σε αλα Νοσοκομεία.

Εφευγαν με τα φορία απ τη Γυούρα και δεν γύριζαν. Οταν ρωτούσανε οι αντιπρόσωποι τι έγινε με τον τάδε, η απάντηση ηταν «έγινε καλά και μετείθχηκε σε αλλη φυλακή» και ας ειχε πεθάνει σε κάποιο Νοσοκομείο.

Τα δύο τρίτα των κρατουμένων ηταν μόνιμα εκτεθειμένο στις αρρώσειες που προκαλεί το εφάλμυρο και μολυσμένο νερό και τους ανθυιγεινους όρους διαβίωσης. Το πόσιμο νερό στη Γυούρα και τα νησιά αποτελούσε πολιτέλεια για τους κρατουμένους.

Μόνο η σχιστοστομία που προκαλεί τύφλωση και προσβάλει τους εξασθενισμένους και υποσιτισμένους οργανισμούς, άφησε ανάπηρους πολλές εκατοντάδες ανθρώπους. Το ίδιο και οι ηπατίτιδες και ασίγαστος τύφος. Απότοκος αυτών των συνεπειών και στερήσεων, έκτοτε ζώ με μεγαλύτερη του 67% αναπηρία, που μου έδωσε ο ασφαλιστικός μου φορέας, μόλις τεκμερίωσα δικαίωμα συνταξιοδότησης.

Το καθεστώς κράτησης υποχρεώνει τον πολιτικό κρατούμενο σε απομόνωση απ το άμεσο κοινωνικό του περιβάλλον και μέσα στη φυλακή σε απόλυτη απομόμωση απ τον κοινωνικό του περίγυρο με τους τοίχους και πέρα απ τους τοίχους της φυλακής. Αυτή η πρακτική γίνεται κατονοητή οταν τις 18-20 ώρες του 24ώρου τις περνά καθημερινά κλεισμένος στο κελί του, η επιφάνεια του οποίου ειναι μόλις 4 τμ και την εποχή που τα στρατοδικεία δούλευαν σε 24η βάση, μέναμε και δύο και τρείς ακόμα και τέσσερεις σε αυτόν τον χώρο. Στις σκηνές ο χώρος που αναλογούσε για τον καθένα, ηταν ακόμα πιό μικρός.

Στις εγκληματικές φυλακές επιτρέπεται μόνο μιά ώρα το πρωϊ, μια το μεσημέρι και δυό απόγευμα «περίπατος». Ο κρατούμενος στο λίγο αυτό χρόνο πρέπει να αναπτύσσει τη δημιουργικοτητά του, ετσι ώστε να ικανοποιήσει όλες τις ανθρώπινες ανάγκες σωματικές, υγιεινής και καθαριότητας: κελιού, σώματος και ρούχων. Οι δεσμοφύλακες-βασανιστές και οι σκοποί πάνω στά κάστρα ηταν τα μόνα πρόσωπα που βλέπαμε για πολλά χρόνια. Ενας απ τους σημαντικότερους μηχανισμούς ελέγχου ειναι ο τρόπος με τον οποίο γίνεται το επισκεπτήριο.

Το επισκεπτήριο εινα ενα σύστημα που σκοπό εχει να εμποδίσει-καταστρέψη την επικοινωνία με τους οικείους του. Εκτός απ το διαχωριστικό ενάμισι και πλέον μέτρου απόσταση απ τον επισκέπτη και τις διπλές σήτες, πάντα ενας δεσμοφύλακας ηταν δίπλα σε κάθε κρατούμενο και ενας στον επισκέπτη. Το ίδιο γίνεται και με την αλληληγραφία που λογοκρίνεται και διανέμεται μια φορά τη βδομάδα. Η απομόνωση τσακίζει ακόμα και τα ατσάλινα νεύρα.

Ο κρατούμενος υπόκειται σε μια σειρά τυποποιημένων συμπεριφορών που υπονομεύουν την ανθρώπινη υπόσταση. Οχι μόνο τη ζωή του, αλλά και η κάθε του κίνηση υποβάλλεται σε απόλυτο έλεγχο. Η διαδικασία ελέγχου αρχίζει απ τα πιό απλά ζητήματα: οπως με τις τρείς ή τέσσερες καταμετρήσεις την ημέρα. Την συχνή ενόχληση τις νυκτερινές ώρες. Τη διανομή του σισιτίου σε συγκεκριμένη κάθε φορά ώρα.

Τα γράμματα που παίρναμε η στέλναμε ειχαν μια τεράστια σφραγίδα που έλεγε. «γράφετε σύντομα, καθαρά και απόλυτα οικογενειακά και δέκα μόνο σειρές» Η χούντα καθιέρωσε τα δελτάρια, που ηταν υπόλοιπα του αλβανικού πολέμου. Και ηταν αυτά ακριβώς τα «απολύτως οικογενειακά» που δεν καταλαβαίνε η λογοκρισία απολύτος και τα έσβηνε πάντα. Και παίρναμε ή έπαιρναν ενα γράμμα, που το μισό ηταν σβησμένο κι ετσι κανένας δεν καταλάβαινε «απολύτως»...

Η απομόνωση και ο ενταφιασμός στα ψυχρά σκοτεινά κελιά των φοβερών μεσαιωνικών κάστρων του Επταπυργίου, της Κέρκυρας και η σήψη του στο τσιμέντινο κελί, χωρίς θέρμανση αγκαλιάζει, τον έσφυγκε, τον πνίγει. Στραφταλίζει ο ιδρώτας στο κιτρινισμένο απ την κλεισούρα μέτωπο. Κάθε πόρος του ΕΝΑΙ του δονείται, συνταράζεται το κορμί. Πλησιάζει να χτυπήσει το καμπανάκι. Ο παγωμένος Βορριάς περουνιάζει τα κόκκαλα και η ανάσα του Νότου νερουλιάζει το αίμα. Ο αθάνατος, θάνατος στήνει το δοξάρι, ϊδιο κοτσίφι στη ξόβεργα και περιμένει τον αδύνατο από την πείνα και το γέρο απ τα χρόνια να πέσει. Η ζήση πεταρίζει, απλώνει τα φτερά της. Περιμένει μέσα στην ατελείωτη σιωπή. Το σύννεφο του θανάτου τον σφιχταγκαλιάζει. Αισθανεσαι οτι πλησιάζει η ώρα, που θα μπούν οι μηχανές της «παραγωγής» σε κίνηση. Πρέπει να βγεί το πλάνο του εικοσιτετραώρου. Πόσοι και ποιοί παραμένει άγνωστο ακόμα. Πάντος τα εργαλεία του εξαναγκασμού τα ειχαν πάρει στα χέρια τους οι βασανιστές και το εργο άρχισε με την κατείχηση για το πότε και πως απ το Διευθυντή στο Αρχιφύλακα και ο Αρχιφύλακας στο προσωπικό...

Ηθελαν να μας εξωστρακίσουν το όνειρο και την ελπίδα για ζωή. Νοσταλγώ την εποχή που οι ψυχές μας ηταν χλωρές, που ηταν εύκαμπτες, σαν το χλωρό κλαδί. Το χλωρό κλαδί ειναι υπόσχεση ζωής, προαιωνίζει άνθιση. Ειναι απότοκος βιωμένου χρόνου και εμπειρίας. Οπως η ευαισθησία δεν εχει σύνορα, δεν εχει εθνικότητα, το ίδιο συμβαίνει και με τη φαντασία. Ε! λοιπόν αυτό το όνειρο και τη φαντασία ήθελαν να μας σκοτώσουν, γιατί γνώριζαν, πως αν κατόρφθωναν να σκοτώσουν το όνειρο και τη φαντασία θα σκότωναν και την ελπίδα για ζωή. Και τότε όλα θα ηταν εύκολα...

Ο εμφύλιος πόλεμος βρισκόταν σχεδόν στο τέρμα του.Οι συλλήψεις συνεχίζονταν, οι ασφάλειες βογγούσαν, τα στρατοδικεία αυγάτιζαν τους μελλοθανά τους και κάθε αυγή για να νοιώθουν άνετα οι κρατούντες και για να ανοίξει χώρος στέλνονταν στο απόσπασμα 5 ή 10 ανάλογα με τη διαταγή του Πιούρι Φόϊ. Και στη Μακρόνησα άλεθαν συνειδήσεις και κόκκαλα. Οι λίγες ελπίδες που είχαμε χάθηκαν. Δυσάρεστα μηνύματα μας έρχονταν από παντού.Ο ψυχρός πόλεμος στον κολοφώνα και οι μήχανες του Γ! Παγκοσμίου πολέμου πολέμου στο ρελεντί. Αν ήμασταν λογικοί, θα έπρεπε να αποδεχθούμε το προφανές γεγονός, οτι δηλαδή αγνοούμε το πεπρωμένο που μας επιφυλάση το καθεστώς και επομένως κάθε εικασία για ζωή ειναι αυθαίρετη και αβάσιμη. Αλλά η λογική σπάνια καθοδηγεί τη σκέψη των ανθρώπων οταν κινδυνεύει η ζωή. Συνήθως υιοθέτουνται οι πιό ακραίες αλλά

και ισιόδοξες σκέψεις. Ετσι αλλοι ηταν απόλυτα βέβαιοι οτι όλα εχουν χαθεί, οτι κανείς δεν πρόκειται να επιζήσει κανείς σε ενα νέο παγκόσμιο και οτι το τέλος μας ειναι πολύ κόντα και αλλοι πίστεβαν οτι οσο σκληρή και απάνθρωπη και αν ειναι η ζωή που μας περιμένει η σωτηρία μας ειναι δυνατή και οχι πολύ μακρινή, αφου δίπλα στον ελληνικό λαό και η παγκόσμια κοινή γνώμη δεν ειναι αδιάφορη και οτι αν έχουμε πίστη και δύναμη θα ξανά αγκαλίασουμε τους δικούς μας. Βέβαια εκτός από αυτές υπήρχαν και αλλες απόψεις με επικρατέστερη την αισιοδοξία.

Οταν ο κράχτης φώναζε για γράμματα, ο νούς μας πήγαινε μόνο στο κακό. Τα καλά μαντάτα ηταν ελάχιστα. Ετσι απ τη μιά στιγμή στην άλλη, έβλεπες κόποιο συγκρατούμενο να φοράει πένθος. Και ηταν πολλοί, πάρα πολλοί αυτοί που φορούσαν πένθος. Το Υπουργείο ειχε δώσει εντολή να δώθει μια ακόμα μαχή με τους κρατουμένους γενικά και τους μελλοθάνατους ειδικά, αφού με αυτούς το αντάλλαγμα-δήλωση-ειχε μεγαλύτερη ανταλλάκτική αξία. Τη ζωή.

Αρχισε ο πόλεμος των νεύρων. Η κυβέρνηση ήξερε, πως αφού τελείωσε ο πόλεμος, δεν ειναι δυνατόν να συνεχίσθουν οι εκτελέσεις. Επρεπε συνεπώς να αλλάξει τις μορφές των εκτελέσεων. Γι αυτό εξέδωσε ειδικό διάταγμα για τη Μακρόνησο και γενικότερα. Η καλύτερη και αποδοτικά δοκιμασμένη μέθοδος ηταν η αγωνιστική «αυτοκτονία...

Στις ασφάλειες ηταν εύκολη η εκπαραθύρωση. Στα κρατητήρια και τη Μακρόνησο το ίδιο. Στις φυλακές όμως; Το λόγο τώρα τον εχει ο ψυχολογικός πόλεμος. Το κλίμα. Η ατμόσφαιρα. Το άγχος της επικείμενης εκτέλεσης. Στόχος η ψυχή, το συναίσθημα και το κουράγιο. Πόσο θα αντέξουν την αγωνία του θανάτου. Μεχρι πότε θα αντέξουν τα νεύρα τους. Θα σπάσουν ανθρωποί ειναι, δεν ειναι από ατσάλι. Η αναμονή, η απομόνωση και η αβεβαιότητα για το αύριο, ειναι τα πιο ψυχοφθόρα εργαλεία. Ηξεραν πως η παραμονή και μόνο στην αβεβαιότητα, κανείς δεν θα μπορούσε να ειναι σίγουρος για την τύχη του. Κανείς δεν ήξερε τι θα του ξημερώσει.

Ο άνθρωπος, πάντοτε και παντού, αισθάνεται δέος και τρόμο, οταν νοιώθει ανέτοιμος, αδύναμος και άοπλος να αντιμετωπίσει τα ενδεχόμενα που τον περιμένουν. Μια απροσδιόριστη απειλή πλανιόταν πάνω απ τις φυλακές. Η αγωνία ηταν ο κοινός παρανομαστής. Χωρίς υπερβολή, η παραμονή και μόνο σε αυτήν την παρατεταμένη αναμονή για αόριστο διάστημα, και χωρίς τον παραμικρό σωματικό βιασμό αρκούσε για να ξεθεμελιώσει οχι μόνο την ψυχική, αλλα και την διανοητική ισορροπία του ανθρώπου. Και αυτό ήθελαν...

Η αλήθεια ειναι πως το σκοτάδι, όπως και το άγνωστο πάντα ερεθίζουν τις αισθήσεις. Μεγενθύνουν την αβεβαιότητα και το φόβο. Συντηρούν και αυξάνουν τις ανησυχίες και την αγωνία. Αυτά βέβαια τα ξέρουν καλά ολου του κόσμου οι τύραννοι και αναμορφωτές. Γι αυτό αποτελούν τα βασικά εργαλεία και συμμάχους στο καταχθόνιο έργο. Μέσα σ αυτό το κλίμα προσπαθούσαμε με κάθε τρόπο να σπάσουμε την απομόνωση και την μονοτονία. Παιδικές, σχολικές και αντάρτικες ιστορίες, σχόλια και προοπτική για τις ελληνικές και παγκόσμιες εξελίξεις. Στρατιωτικές και πολιτικές, ανέκδοτα πικάντικα και μή, όλα εμπαιναν στην κουβέντα. Ευτυχώς δεν μας έλειπε η αισιοδοξία, μα ούτε και η χιουμοριστική διάθαση για σχόλια γύρο απ πρόσωπα, πράγματα και καταστάσεις.

Οσον αναφορά τις μεθόδους που χρησιμοποιούσαν ήταν πολλές. Δεν διέφεραν απ αυτές της ασφάλειας, όπου ο ανθρώπινος πόνος δεν συγκινούσε εκτός απ το ότι στη φυλακή ο χρόνος της προσπάθειας ηταν απεριόριστος. Η αγωνία του θύματος, να προφυλακτεί απ τα κτυπήματα. Βασικός στόχος η δήλωση. Για να την αποσπάσουν όμως οταν δεν ήταν «εθελοντική» δεν άφηναν ανεκμετάλλευτη την παραμικρή ευκαιρία. Αν Πχ κάποια μέρα ήσουν άκεφος και έκανες το λάθος να το δείχνεις, αυτό ο φύλακας το σημείωνε και με τη λήξη της βάρδιας το μετέφερε στη διεύθυνση. Σε λίγο σε καλούσαν στη διεύθυνση μια δυό τρεις φορές και σου θύμιζαν τις χαρές της ζωής και τα πλεονεκτήματα που «προσφέρει» η πολιτεία με αντάλλαγμα τη δήλωση, ενω στο μεταξύ προκειμένου να προκαλέσουν σύγχυση ή και υπόνοιες, ανάμεσα στους συγκρατούμενους, ο μηχανιαμός υστερα από κάθε κάλεσμα, άφηνε διάφορα κάθε φορά υπονοούμενα...Πολλές φορές κρατούσαν κάποιο γράμμα που η λογοκρισία έκρινε οτι το οικογενειακό περιβάλλον προτρέπει...σε θέλει κοντά του...σε έχουν ανάγκη...ή οτι η γυναίκα σου... κλπ. Το ρεφρέν ηταν πάντα το ίδιο. Αν υπήρχε κάποια διαφορά απ την ασφάλεια, στη συμπεριφορά και τη μέθοδο, αυτή ειχε σχέση με το μέγεθος της ποινής.

Στους κάτω απ τα είκοση χρόνια έλεγαν οτι μπορούν να πάνε κοντά στα αγαπημένα πρόσωπα, στους ισοβίτες θα εισηγηθούν τη μείωση της ποινής σε ελάχιστα χρόνια και στους θανατοπινίτες που οι αφορμές να τους καλέσουν στο Γραφείο «εθνικής επαναπροσαρμογής » ηταν πολύ περισσότερες: π.χ οτι απορρίφθηκε η αίτηση αναστολής της ποινής, οτι αυτές τις μέρες θα περάση η αίτηση στο Συμβούλιο χαρήτων, οτι βρίσκεται στο Γραφείο του Υπουργού, με αποκορύφωμα οτι ο Υπουργός, υπόγραψε την εκτέλεσή σου κλπ. Αν ομως κάνεις δήλωση θα την ανακαλέσει και αν «βοηθήσεις και εσύ λίγο...» πολύ «γρήγορα θα βρεθείς» κοντά στους δικού σου...

Σπάνια τα πλεονεκτήματα δεν έχουν επακόλουθο κάποιο μειονέκτημα και ειδικά στην περίπτωση της δήλωσης μετανοίας, που σχετίζονταν με την ελευθερία και την ίδια τη ζωή. Ετσι λοιπόν, μια και σε έβαλαν στο χέρι, ανεξάρτητα αν διέπραξες το αδίκημα για το οποίο σε κατηγορούν ή σε συνέλλαβαν σε μπλόκο. Τους αρκούσε οτι πήρες μέρος στην Αντίσταση. Επρεπε να βρούν τρόπο να σε αποκόψουν απ το λαϊκό κίνημα. Και για να σε αποκόψουν τον μόνο τρόπο και μέσο που είχαν ηταν ο εξευτελισμός οχι μόνο της προσφοράς σου, αλλα και του ίδιου εαυτού σου. Οχι μόνο για την Ασφάλεια, το στρατοδικείο, αλλα και τη διεύθυνση της φυλακής και το προσωπικό η απόσπαση μια δήλωσης θεωρούνταν κατόρθωμα και σαν τέτοιο επιβραβεύονταν με διάφορες ανταμοιβές.

Η δήλωση «μετανοίας» για τον άνθρωπο που εχει επίγνωση του εαυτού του και της αποστολής του σαν Ανθρωπος : Σημαίνει αυτοϋπονόμευση, αυτοαναίρεση και παραίτηση απ το δικαίωμα να ειναι ο εαυτός του. Να λέγεσαι Ανθρωπος. Σημαίνει οτι συνειδητά αποκήρυτεις οχι μόνο τα πιστεύω σου, αλλά και τον ίδιο τον εαυτό σου. Οτι έπαψες να εισαι σήμερα αυτός που ησουν χθές κλπ.

Αυτή η πολύφερνη Νύφη, που την έλεγαν «δήλωση μετανοίας» με τα πιό πάνω γνωστά «πλεονεκτήματα» σήμαινε για το καθεστώς την αποκοπή σου απ το λαϊκό κίνημα και αυτό ηταν το ζητούμενο για το καθεστώς. Και για να εχει μεγαλύτερη άξια, μια και έκαναν τον «κόπο να σε συλλάβουν» εκτός απ τη γραπτή δήλωση, που έμπαινε στον ατομικό σου φάκελο και σε θα βάρυνε έφ

όρου ζωής αν επιζούσες. Επρεπε για να γίνεις πιστευτώς, να εκτεθείς και κοινωνικά. Να στείλεις γράμμα στον παππά του χωριού ή της ενορίας για να διαβαστεί απ τον άμβωνα να συγχωρεθούν οι «αματρίες», ετσι ωστε να πειστεί και η κοινωνία, οτι πραγματικά μετανώησες. Να γράψεις μερικά γράμματα σε γνωστούς και φίλους στις φυλακές ή σε συγκατηγορούμενους και πολύ εμπιστευτηκά σου έλεγαν, οτι αν θέλεις να «επισπευθεί η απόλυσή σου» όσον καιρό θα εισαι ακόμα μέσα...εχε το νού σου...Εμείς θα κρατήσουμε μέχρι τότε «κρυφή» τη δήλωση.

Οσον αφορά το περιεχόμενο της δήλωσης ηταν τυποποιημένο. Ηταν έντυπο έτοιμο για υπογραφή. Περιείχε την «αποκήρυξη με τα βλεληγμίας του Κ Κ και όλες του τις παραφυάδες ΕΑΜ,ΕΛΑΣ,ΕΠΟΝ κλπ» και οτι στο εξής «δεν θα έχω καμιά σχέση μαζί τους, αφού όπως αποδείχθηκε ηταν αντεθνικές και Σλαβοκίνητες οργανώσεις» κλπ και κυρίως οτι στο εξής δεν θα εχω καμιά σχέση μαζί τους...

Αυτά ηταν λιγά απ τα πλεονεκτήματα του καθεστώτος για τον πολιτικό αντίπαλο που θα εκανε δήλωση. Υπήρχαν ομως και πλεονεκτήματα και για τους πρωτοστατούντες στην απόσπαση και τους όποιους μεσάζοντες :αμοιβές, προαγωγές και θα ληθφεί «υπόψην οταν έρθει η ώρα» δεν μένει παρά να δούμε τί ακριβώς σήμαινε η δήλωση και για αυτόν που την κάνει. Εκείνο που πρέπει να τονιστεί ειναι οτι η τεράστια πλειοψηφία των δηλώσεων, αποσπάσθηκαν με τα πολυήμερα ,απάνθρωπα και ανελέητα βασανιστήρια στις ασφάλειες, όπου ο ανθρώπινος πόνος δεν συγκινούσε. Η αγωνία του θύματος, που γεμάτο αίματα προσπαθεί να προφυλαχθεί απ τα χτυπήματα και τα πληγιασμένα απ τη φάλαγγα πόδια, δεν έφτανε για να αγγίξουν τα κτηνώδη ένστικτα. Το μόνο που ξέρουν ειναι να ουρλιάζουν, βρίζοντας και απειλώντας τον Βούλγαρο, τον συμμορίτη, τον προδότη, το μίασμα και το θα κάνεις δήλωση Ρέ !, ή θα πεθάνεις!

Ελάχιστες από φόβο και καμιά, μα καμιά γιατί απαρνήθηκε τα πιστεύω του . Οτι μετάνοιωσε για την συμμετοχή του στην Αντίσταση, πολύ περισσότερο για τη συμμετοχή του στο Κομμουνιστικό κόμμα. Απόδειξη οτι το σύνολο σχεδόν των δηλώσεων ηταν αποτέλεσμα βασανιστηρίων, φαίνεται και απ το γεγονός, οτι στα στρατοδικεία όπου πλέον θα αποφασιζόταν η τύχη του δηλωσία της ασφάλειας, ο κατηγορούμενος, πριν αρχίσει η «δίκη» σηκωνόταν και δήλωνε οτι: η δήλωση αυτή αποσπάστηκε σε κατάσταση αφασίας απ τα βασανιστήρια ή οτι ειναι πλαστή. Αυτή τη «δήλωση δεν την υπέργαψα εγώ», όπως δεν «υπέγραψα ο ιδιος και το κατηγορητήριο». Και σαν πλαστή ή προϊον βασανιστηρίων την ανακαλώ με επίγνωση των συνεπειών, που θα εχει η ανάκληση στην ποινή. Και οχι μόνο την ανακαλούσαν, όταν έφταναν στη φυλακή, η πρώτη δουλειά που έκαναν ηταν να κάνουν μια αντιδήλωση με την οποία δεν την παραδέχονταν και γραπτώς.

Και τις ανακαλούσαν γιατί, μπορεί κάποιος να διαφωνεί με το ΚΚΕ και το αριστερό λαϊκό κίνημα σε διάφορα ζητήματα. Θα ηταν ομως κατάφορη διαστρεύλωση της ιστορικής αλήθειας, να κατηγορηθούν οι κομμουνιστές και οι αξιοθαύμαστοι διανοητές που συμπορεύτηκαν μαζί μας τον δύσκολο, τραχή και ανηφορικό δρόμο για αντεθνική δράσει και για εγκατάλειψη των θεμελιακών τους αρχών του πατριωτισμού, του διεθνισμού, της ανθρωπιάς και την αγάπη προς το άνθρωπο. Αρχές που ειναι η πεμπτουσία της κοσμοθεωρίας τους, ενεξάρτητα απ τις κακοποιήσεις, παραποιήσεις και

διαστρευλώσεις, που υπέστει κατά καιρούς απ τους αποκοιμιστές συνειδήσεων. Τους κούφιους και φλίαρους αργυρώνητους κοντυλοφόρους. Αυτούς που δεν εχουν ούτε ιερό ούτε όσιο και το μόνο που τους ενδιαφέρει ειναι να εκμεταλλεύονται τα αγνά πατριωτικά και θρησκευτικά αισθήματα λαού. Για να εξυπηρετήσουν κρυφά και φανερά, τα τυχοδιοκτικά σχέδια διαφόρων εθνοκτώνων και τις κάθε φορά σκοπιμότητες της άρχουσας τάξης και των ξένων επικυρίαρχων. Αυτών που αποφασίζουν για τα πάντα στη χώρα μας και οταν ακόμα απειλούνται ιερά και όσια.

Και επειδή αυτοί σαν εκποιητές οσίων και ιερών και έμποροι αισθημάτων, και συνειδήσεων ακόμα δεν δυστάζουν, να διαστρευλώσουν, εκτός απ όλα τα άλλα και δυό απ τις βασικές αρχές τους: α) Μια ζωή οι άνθρωποι παλεύουν για να εξασφαλίσουν το πρώτο δικαίωμα : το δικαίωμα της ύπαρξης και της ελευθερίας και το δικαίωμα αυτό να τους το αναγνωρίζουν και οι άλλοι όπου Γής άνθρωποι. Αυτό ακριβώς το δικαίωμα ειναι η επαναστατική ηθική και β) Τη μοίρα του ανθρώπου. Οι κομμουνιστές με επιστημονικά επιχειρήματα προσπαθούν να πείσουν το λαό, οτι με τη λέξη ηθική εννοούμε τις σχέσεις των Ανθρώπων με την παραγωγή και τη διανομή αναμεσά τους, καθώς και τις σχέσεις των Ανθρώπων του κινήματος ανάμεσά τους και οτι ο Ανθρωπος ειναι ο δημιουργός της ζωής και της μοίρας του! Την προσπάθεια αυτή, την μετατρέπουν σε επιχείρηση κατασυκοφάντησης των αγωνιστών και χαρακτηρίζοντας τους κομμουνιστές «άθεους» και «αντίχρηστους». Επιτρέπουν στον εαυτό τους, να τους στιγματίζουν κατά βούληση και ατιμώρητα όποιον θέλουν κομμουνιστή, ενω γνωρίζουν οτι οι κομμουνιστές, ποτέ δεν ηταν και ούτε θα ειναι ποτέ σε αντίθεση με τα θρησκευτικά συναισθήματα και τις πεποιθήσεις του λαού και πάντα με ευλάβια τα σεβάστηκε και τα σέβεται αυτά τα συναισθήματα.

Βέβαια ο καθένας εχει το δικαίωμα να πιστεύει και να λέει αυτό που θέλει, του αρέσει ή και τον εξυπηρετεί. Αν όμως ηταν έστω και λίγο ειλικρινείς με τον εαυτό τους, το μόνο για το οποίο θα μπορούσαν να κατηγορήσουν τους κομμουνιστές για τα εθνικά, κοινωνικά και τη θρησκεία, ειναι οτι ποτέ δεν τους άφησαν ήσυχους στο καταστροφικό και καταχθόνιο έργο τους αγύρτες, των τροφίμων των διαφόρων παραθρησκευτικών οργανώσεων και άλλων σκοτεινών κέντρων. Οτι πότε δεν τους άφησε ελεύθερο το έδαφος που με τον δηλητηριώδη ενθικισμό, τον ανόητο μεγαλοϊδεατισμό και την πατριδοκαπηλεία τα βαφτίζουν «ελληνικό πολιτισμό», όπως ο «τρίτος» του Μεταξά, και το «Ελλας Ελληνων Χριστιανών» των συνταγματαρχών της 21ης Απριλίου 1967. Τη διεθνή του κεφαλαίου σε μοντέρνο «διεθνισμό» και την αγοραία θρησκοληψία σε «προοδευτική ορθόδοξη σκέψη», πίστη κλπ. Με αποκορύφωμα το εθνοκόνο σλόγκαν οτι «αν υπάρχει σήμερα Ελλάδα» αυτό οφείλεται στην ορθοδοξία.

Μα εμείς οι Ελληνες, λέμε και ξέρουμε οτι έχουμε μια ιστορία τριών και πλέον χιλιάδων χρόνων, ενω ο Χριστιανισμός δεν συμπλήρωσε ακόμα τα δυό χιλιάδες χρόνια. Ακόμα ξέρουμε απ την ιστορία του Χριστιανισμού οτι ο Χριστιανισμός, δεν έγινε θρησκεία απ την επομένη μέρα της στράυρωσης και ανάστασης του Χριστού. Πως ειναι δυνατόν ο Ελληνισμός να «οφείλει την ύπαρξή του στην Ορθοδοξία»; Ξεχνώντας ή μή ξέροντας οι ανθρωποι, οτι χάρι στον Ελληνισμό υπάρχει ο Χριστινισμός και η Ορθοδοξία. Οτι ο Ελληνισμός έδωσε στον Χριστιανισμό και την Ορθοδοξία α) Την «Οικουμενική» του γλώσσα, τη γλώσσα των Εβδομήκοντα της Κοινής Διαθήκης, που χωρίς αυτήν

δεν θα μπορούσε να διαδοθεί ο Χριστινισμός και κυρίως ξεχνώντας ή παραβλέποντας σκόπιμα, οτι πριν το Χριστινισμό και την Ορθοδοξία, ο Ελληνισμός προϋπήρχε μερικές χιλιάδες χρόνια.

Αλήθεια τόσο ειναι το πάθος τους να αποδείξουν τη «χρησιμότητάς» τους, που δεν δυστάζουν να πούν οτι ο «Ελληνισμός οφείλει την ύπαρξή του στη Θρησκεία» με αποτέλεσμα να μην μπορούν να καταλάβουν οτι περιορίζοντας τη γεωγραφία-πεδίο του Ελληνισμού και του Γένους στη θρησκευτική μόνο διάσταση, αφήνει ευρύτατο χώρο του Ελληνισμού ακάλυπτο, οχι μόνο με βάση το απλό κοσμικό στοιχείο, αλλά με βάση τη μακραίωνη ιστορία μας;

Φυσικά ο λαός ξέρει οτι αυτοί που προσπαθούν να τον πείσουν οτι η Αριστερά, που ειναι η συνήδησή του, οτι ειναι «απάτριδες» και «αντίχριστοι», ειναι αυτοί που πάντα στις δύσκολες για την πατρίδα στιγμές, προκειμένου να μη χάσουν τη βολή τους, τα ξεχνούν όλα για να προσκυνήσουν τους κάθε φορά ισχυρούς και κυρίως τους ξένους προστάτες! Ενώ η Αριστερά κάθε φορά που διέτρεχαν τον παραμικρό κίνδυνο η πατρίδα, οι Ανθρώπινες αξίες, τα ήθη, τα έθιμα και οι υγιείς παραδόσεις του λαού μας, πρώτη αυτή προστρέχει και προτάζει, και οταν χρειαστεί οι Αριστεροι πάλι θα προτάξουν τα στήθια τους. Την Αριστερά και τους κομμουνιστές, ποτέ ο εχθρός και ο κατακτητής δεν θα τον πυροβολήσει στην πλάτη. Πάντα οι σφαίρες έμπαιναν και θα μπαίνουν απ την πλευρά του στήθους, ενώ αυτοί όπως όλες τις άλλες φορές οχι μόνο θα συνεργασθουν, αλλά θα προσπαθήσουν να «πείσουν» και το λαό να κάτσει «φρόνημα». Να γίνει «νοικοκύρης» οπως έλεγε η Αγια Τριάδα Ομοούσιο και αχώριστη (Κοτζαμπάσηδες, Προεστοί και ο Κλήρος) στους Ραγιάδες και τους κλέφτες το 1821. Τους κλέφτες, που οι κατζαμπάσηδες απ το 1805 ακόμα με Σουλτανικό φερμάνι και με αφοριστικό απ τον Πατριάρχη Καλλίνικο Ε!, από κοινού προσπαθούσαν να καθαρίσουν τον Μοριά απ τους κλεφτοραγιάδες.

Οι κομμουνιστές-Αριστεροί, όσες φορές διεγράφει κάποιος κίνδυνος για τη χώρα και το λαό, όσο δύσκολες και σκληρές και αν ηταν οι συνθήκες, οσο μακρόχρονος και επίπονος και αν ηταν ο αγώνας, όσους κινδύνους, θυσίες και αίμα και αν χρειάζονταν, οπως αυτές του αλβανικού πολέμου και της κατοχής, μα και την δικτατορία των συνταγματαρχών τον Απρίλη του 1967, οι κομμουνιστές, και οι Αριστεροί αντιστάθηκαν, καταδίκασαν και αγωνίστηκαν και μέσα απ τις φυλακές και τα ξερονήσια για την κινητοποίση της παγκόσμιας κοινή γνώμης για την Κύπρος και την πτώση της χούντας.

Χωρίς να αγνοούν τα νέα δεδομένα και τις αλλαγές που συντελούνταν-διάθεση συνεργασίας απ τους αυτοαποκαλούμενους «υπερατριώτες» και ευκαιρίες πλουτισμού που δεν άφησαν καμιά, εστω και την παραμικρή ανεκμετάλλευτή-μπόρεσαν οχι μόνο να διατηρήσουν αυτές τις αρχές και τα πιστεύω, αλλά και τις υπερασπίστηκαν με τις γνωστές συνέπειες. Συνεπώς δεν μπορούσαν να απαρνηθούν αυτές τις παρακαταθήκες, που οι ίδιοι με τον αγώνα και το αίμα τους έγραψαν, πολύ περισσότερο δεν μπορούσαν με τη δήλωση «μετανοίας»να αυτοαναιρεθούν σαν άνθρωποι και αγωνιστές.

Και το πιό τραγικό ειναι οτι, ποτέ δεν δέχθηκαν και οταν τους το θυμίζαμε, οτι η δήλωση μετανοίας, ενώ δεν αλλάζει τα πιστεύω του κομμουνιστή, του Αριστερού και του δημοκράτη, βλάπτει την ίδια την Ελλάδα. Και την βλάπτει γιατί με τη δήλωση και ειδικά με τον τρόπο που αυτή παίρνεται, εκτός του οτι διαμορφώνει συνθήκες διχασμού αποτελεί για την Ελλάδα ενα ανεξίτηλο στίγμα. Ετσι λοιπόν, ο τρόπος που παίρνεται και η έννοια-περιεχόμενο που

αποδίδεται στη δήλωση, σκοπό εχει να μετερτέψει τον Ελλάνα δηλωσία σε κοινωνικό ανδράποδο και αντρείκελο. Και ενα καθεστώς, που μετατρέπει τα μέλη της κοινωνία σε παρίες για να διατηρηθεί στην εξουσία, σημαίνει οτι δεν ειναι το ποθητό και ούτε αποδεκτό απ την κοινωνία καθεστώς.

Επειδή λόγω των συνθηκών και τον τρόπο που διαμορφώθηκε ο ελεύθερος εθνικός και πολιτικός βίο στη χώρα μας, ποτέ δεν γράψαμε την πραγματική-αληθινή ιστορία, ούτε και γι αυτό το άγνωστο ακόμα στο λαό 21, πολύ περισσότερο την αληθινή ιστορία του μετέπειτα πολιτικό-κοινωνκό γίγνεσθαι. Ετσι φτάσαμε στο σημείο ακόμα και τα πιό βασικά και καθοριστικής σημασίας πράγματα, όπως και την πρόσφατη ιστορία, προσπαθούμε να τα δικαιολογήσουμε με τον γενικό τίτλο :«Κατοχή ηταν, Εμφύλιος ηταν», συνεπώς ηταν επόμενο να είχαμε και αγωνιστές και δοσιλόγους και μερικά παρατράγουδα τότε και στον εμφύλιο αδικίες ή και να πλήρωσαν με την ζωή τους κάποιοι αθώοι και όπως συνήθως κλείνουμε: με το ας «προσπεράσουμε αυτά και ας τα ξεχάσουμε».

Οδηγηθήκαμε σαν λαός να δοξάζουμε και να προσκηνούμε και άσχετους με την επανάσταση του 21 «αγωνιστές» και πολλούς που την πολέμησαν, όπως θα συμβεί αργότερα και με τον αλβανικό πόλεμο και Εθνική Αντίσταση με τη σημερινή σούπα των «αντιστασιακών» της κατοχής και της χούντας.

Με αυτόν τον γενικό τίτλο κλείσαμε και ξοφλήσαμε με την νέοτερη ιστορία. Ιστορία ερήμην του λαού. Συνεπώς ό,τι έγινε καλώς έγινε τι να ξύνουμε τώρα πληγές; Ολα αυτά ανήκουν στο παρελθόν, ας γυρίσουμε σελίδα και ας κοιτάξουμε μπροστά. Η ζωή ειναι μπροστά. Ναι η ζωή ειναι μπροστά, αλλά ειναι συνέχεια της προηγούμενης του 21, του αλβάνικού, της κατοχή, του εμφυλίου και της 21ης Απρριλίου και ό,τι αυτό συνεπάγεται. Αυτά δεν ηρθε απ το πουθενά. Και για ένα λαό σαν το δικό μας, που ταλαιπωρήθκε και δοκιμάστηκε τόσο σκληρά από εμφυλίους, δεν βλάπτει καθόλου να γίνεται κάπου-κάπου μιά υπόμνηση για τα δεινά της όποιας εμφύλιας σύγκρουσης και τις συνέπειες στο λαό και τη χώρα απ τις κατάκαιρούς δικτατορίες. Να φρεσκάρουμε τις μνήμες, εκείνων των γενιών και να ξεναγήσουμε τις νεότερες γενιές που δεν έζησαν η δεν ειχαν τις ανησυχίες εκείνης της εποχής. Ακόμα ειναι πολλοί αυτοί, που και σήμερα ακόμα νοιώθουν, πως δεν δικαιώθηκαν οι πλούσιοι σε συμμετοχή και προβλήματα αγώνες. Αυτοί δεν πρέπει να ξεχνούν, πώς κανένας αγώνας δεν μένει, ουτέ ειναι αδικαίωτος. Ακόμα και ο πιό μικρός και ελάχιστος αγώνας, αφήνει πίσω του πολλές και αξιόλογες ψηφίδες ζωής, οράματα και προοπτική σε βάθος χρόνου.

Ομως η μεταπολεμική πολιτική και ιστορική καταγραφή των γεγονότων, δείχνει οτι εχει υπερβεί κάποια όρια διαστρεύλωσης, παραποίησης και αποσιώπησεις της αλήθειας. Και αυτό γιατί η Ελλάδα δεν ειναι μόνο η χθεσινή. Και η σημερινή θα ειναι και πρέπει να ειναι, ομως πρέπει να ειναι και η αυριανή και κυρίως αυτή. Και οχι μόνο υπερβαίνει κάποια όρια που προκαλλούν ερωτήματα. Υπηρετεί πράγματι τη χώρα αυτή η πολιτική, που ενώ τιμούνται σαν αγωνιστές πρόσωπα συνεργαζόμενα με τους κατακτητές, ενω παραγνωρίζονται ή λησμονούνται οι πραγματικοί αγωνιστές, αφού με τη σιωπή οχι μόνο δεν αποκαθηλώνονται οι «ήρωες» των συνεργατων, αλλα με τον ενα ή τον αλλο τρόπο, δεν αποδίδεται ο δίκαιος έπαινος στους πραγματικούς, όταν επιμερίζονται οι ιστορικές ευθύνες για τον εμφύλιο εξ ίσου και στους δύο πολιτικούς χώρους, παρ όλη την ιστορική επιβεβαίωση οτι την

κύρια, την ιστορική ευθύνη την φέρνει η παράταξη που συμπαρατάχθηκε με Αγγλους που τον προαποφάσισαν.

Αναρωτηθήκαμε ποτέ μήπως ενεργώντας με αυτόν τον τρόπο, δημιουργούμε την εντύπωση οτι μας κατέχει το αίσθημα της ενοχής για το παρελθόν μας και σε συνέχεια συμπλέγματα για τη συμμετοχή μας στην Αντίσταση σαν λαός και άτομα; Βάρος και ευθύνη για το ιστορικό έργο του λαού μας; Μήπως χάρην αμφιβολιών, τακτικών σκοπιμοτήτων αυτοϋπονομεύουμε μακροπρόθεσμα τα εθνικά μας πλεονεκτήματα που απορρέουν απ την άρνηση της ιστορικής δικαίωσης των ιδεών και των οραμάτων της Αντίστασης; Μήπως τελικά συμβάλλουμε άθελά μας στο να διαιωνίζονται τα Νόθα στερεότυπα; Τα Νόθα στερεότυπα στην πολιτική πολύ περισσότερο στην ιστορία δεν αντέχουν στο χρόνο.

Κανένας αγώνας δεν μένει αδικαίωτος. Απόδειξη αποτελεί το γεγονός οτι οι Ανθρωποι, σε βασανιστική πορεία χιλιετηρίδων, με αγωνίες, αγώνες και προβλήματα, ποτέ δεν αποστερήθηκαν την ελπίδα και την αισιοδοξία για ενα καλύτερο μέλλον. Ενα μέλλον αντάξιο του Ανθρώπου. Με αυτήν την έννοια προσβέπουν στο μέλλον, έστω και αν αυτό το μέλλον δεν φαίνεται ακόμα με σαφήνεια στο ορίζοντα.

Μεταπελευθερωτικά απαιτούνταν τολμηρές, προοδευτικές και ριζικές αλλαγές στις δομές του πολιτικού και κοινωνικού συστήματος. Για τους γνωστούς λόγους δεν έγιναν. Ομως δεν χάνουν την εμπιστοσύνη και την αισιοδοξία στον ευατό τους. Αγωνίζονται, σχεδιάζουν, επιχειρούν να γίνουν προσπελάσιμα στο μέλλον σαν ιστορική αναγκαιότητα, χωρίς να καταλήγουν σε μύθο.

Και επειδή πολλοί ειναι αυτοί που λένε, δυστυχώς και άνθρωποι που έπαιξαν κάποιο βασικό ρόλο στην Αντίσταση και το αριστερό κίνημα : οτι ευτυχώς που δεν επικρατήσαν αυτά τα πιστεύω μας, γιατί αν επικρατούσαμε θα ειχε γίνει και η χώρα μας Αλβανία, Βουλγαρία κλπ. Και τώρα θα βρισκόμασταν σαν λαός στην ίδια με αυτές θέση. Ειδικά η άποψη αυτή, που ηταν και παραμένει το βασικό σύνθημα του κεφαλαίου γενικά και της κεντροδεξιάς στη χώρα μας, μετά την «πτώση του υπαρκτού». Το ενστερνίστηκαν δυστυχώς και αρκετοί αντιστασιακοί-αριστεροί. Δεν χωράει αμφιβολία οτι τόσο παγκόσμια, αλλο τόσο και στην Ελλάδα εχουν γίνει λάθη. Και λάθη μεγάλα που οπωσδήποτε, τα λάθη αυτά θεωρητικά και πρακτικά έπαιξαν ενα καθοριστικό, αν οχι κυρίαρχο.

Οι άνθρωποι αυτοί στα συμπεράσματά τους ξεχνούν, οτι οι με όλα τα μέσα βρώμικους πολέμους, ένοπλους και μή απ την ημέρα που εμφανίστηκε η κοσμοθεωρία αυτή και κυρίως μετά την επικράτηση στη Ρωσία. Και το βασκότερο ό,τι δημιούργησαν οι αιώνες σε θεωρητική και πρακτική εφαρμογή το καθεστώς της ατομικής ιδιοκτησίας, δεν θα μπορούσε και ούτε θα ηταν ποτέ δυνατόν να το καλύψουν-υποκαταστήσουν οι μερικές δεκαετίες. Ξεχνούν τις καταστροφές της Ρωσίας και το ανέπαφο της Αμερικής και εν μέρει της Δύσης στους δυό παγκοσμίους πολέμους και κυρίως ξεχνούν, πως και μετά την επικράτηση της γαλλικής επανάστασης είχαμε την μοναρχική παλινόρθωση και οπως τότε οι νέες ιδέες χάρις στη κοινωνικό-οικονομική δύναμη που περιείχαν επανήλθαν στην εξουσία.

Και το βασικότερο ξεχνάνε και το γεγονός οτι μαζί με την μακραίωνα καθιερωμένη κοσμοθεωρία της ιδιοκτησίας, το καθεστώς της ιδιοκτησίας έλεγχε-ειχε στη διάθεσή του τον μακραίωνα κοινωνικά πογκόσμιο

παραγώμενο πλούτο στη διάθεσή του με τον οποίο θα πολεμούσε οπωσδήποτε το νέο σύστημα, που θα μετακινούσε τον άξονα της ζωής απ την ιδιοκτησία στην εργασία; Το νέο σύστημα που θα άλλαζε τον τρόπο παραγωγής και διανομής του κοινωνικά παραγώμενου πλούτου στο μέλλον; Το σύστημα που αμφισβητούσε την αιωνιότητα του υπάρχοντος;

Ξεχνούν ακόμα οτι η Επανάσταση του 1917, ηταν η δεύτερη μεγάλη Κοινωνική Επανάσταση και οτι ξέσπασε σε μια εποχή που η αντίδραση λυσσομανούσε και ο φασισμός βρισκότανε στις δόξες του. Και όμως τόλμησαν τα πάντα για να αλλάξουν τα πάντα. Η Επανάσταση του 1917, ειναι η Επανάσταση που σκοπό εχει να μετακινήσει τον άξονα της ζωής απ την ιδιοκτησία στην εργασία. Και οπως ειναι φυσικό μια τέτοια κοινωνική αλλάγη, δεν μπορεί να γίνει σε μερικές 10ετίες. Θέλει βάθος χρόνου, όπως έγινε και με την πρώτη κοινωνική Επανάσταση που η κοινωνία των Ανθρώπων, πέρασε από το καθεστώς των κοινωνικοποιημένων μέσων παραγωγής στο καθεστώς της ατομικής ιδιοκτησίας.

Οσον αφορά αν θα γίνονταν και η Ελλάδα, Αλβανία, Βουλγαρία κλπ, ξεχνούν οτι όλος αυτός ο κόσμος που ακολουθούσε με πίστη και αφοσίωση το ΕΑΜ, δεν το έκανε από ταξική συνείδηση, με απώτερο σκοπό την ανατροπή του κοινωνικού καθεστώτος και την εγκθίδρυση κάποιου άλλου ξένου προς τα ήθη και τα έθιμα του τόπου εξουσία. Τέτοιες σκέψεις δεν αποσχολούσε τον κόσμο της Αντίστασης, ούτε και είχαμε ανάλογες εκδηλώσεις. Βέβαια, δεν αποκλείεται να ειχαν παρόμοια νοοτροπία μερικά μενονωμένα στελέχη του ΚΚΕ. Ομως και αν ακόμα δεχθούμε οτι υπήρχαν, αν πάρουμε υπόψη οτι στην αυγή της απελευθέρωσης τα μέλη του ΚΚΕ, οπως γράφω και πιό πάνω, έφταναν τις 450,000 περίπου και οτι στην προκατοχική περίοδο τα μέλη του ΚΚΕ, δεν ηταν παρά μονάχα μερικές χιλιάδες. Καθώς και το γεγονός οτι μέσα σε αυτόν τον υπέροχο κόσμο του ΕΑΜ, σε αυτήν τη λαοθάλασσα, ήταν εκατοντάδες χιλιάδες οι νεοφώτιστοι κομμουνιστές, οι εκατοντάδες χιλιάδες ΕΑΜίτες και ΕΠΟΝίτες. Ηταν ο λαός, που πύκνωσε τις τάξεις του αγώνα και του έδωσαν τα φτερά «τα πρωτινά του τα μεγάλα...» για να πετάξει.

Ολος αυτός ο κόσμος, προέρχονταν απ όλα τα κοινωνικά στρώματα. Και το πιό σημαντικό ήταν οι αξιότεροι και οι ικανότεροι εκπροσωποί του. Επειτα και μέσα στον σκληρό πυρήνα (οπως τους αποκαλούσαν) υπήρχαν στην πλειοψηφία τους, αυτοί που έβλεπαν τον αγώνα της Αντίστασης σαν αγώνα για την ολοκλήρωση της αστικο-δημοκρατικής Επανάστασης, με την εξασφάλιση των αντίστοιχων εγγυήσεων σε ό,τι αφορά την εθνική ανεξαρτησία, τη λύση του πολιτειακού και των κοινωνικό-οικονομικών προβλημάτων του λαού μέσα απ την ολοκλήρωση της αστικό-δημοκρατικής ολοκλήρωσης.

Ξεχνούν οτι το ζητούμενο της ΕΑΜικής Εθνικής Αντίστασης ηταν αυτό. Αν δεν υπολοιήθηκε δεν ειναι τα λάθη της ηγεσίας αυτά που έκριναν την μεταπολεμική πορεία της χώρας. Βέβαια έγιναν λάθη δεν ηταν ομως αυτής της μορφής και του μεγέθους που καθόρισαν την μεταπολεμική πορεία. Το πρόγραμμα του ΕΑΜ, δεν διέφερε σε πολλά σημεία απ αυτό της αστικό-δημοκρατικής ολοκλήρωσης. Η διαφορά και η προσπάθεια ηταν να διασφαλιστούν οι απαραίτητες εγγυήσεις. Στο όνομα ακριβώς αυτής της ολοκλήρωσης της μεταπολεμικής αστικής δημοκρατίας, η Αντίσταση έκανε τόσες υποχωρήσεις και απτές αποδείξεις : Λίβανος, Καζέρτα, Βάρκιζα κλπ.

Και ειναι οι κομμουνιστές αυτοί που κατηγορούνται οι πρώτοι που έκαναν αυτέ τις παραχωρήσεις.

Βέβαια οι Αγγλοι, οι αντιδραστικές δυνάμεις, ακόμα και οι συντιρητικοί αστοί, που εγκαταλείποντας το λαό συντάχθηκαν μαζί τους, και έγιναν από εντολείς που θα ηταν αν συντάσσονταν με το λαό εντολοαποδόχοι, προκειμένου οι μέν να δικαιολογήσουν ο καθένας τη θέση του, και κυρίως να δικαιολογήσουν απο κοινού τα εγκλήματα που χρειάστηκε να διαπράξους για να πάρουν την εξουσία. Μια εξουσία που θα την ειχαν απ την επομένη της απελευθέρωσης και οχι την κολοβή του 1981, που και αυτή στα ίδια συνθήμτα και τις αντιστασιακές δυνάμεις στηρίθχηκε. Ειναι κάτι το κατανοητό και αυτονόητο. Αυτοί ομως ευτυχώς ελάχιστοι, γιατί ευθυγραμμίστηκαν μαζί τους; Ποιά ακριβώς αδιασειστα στοιχεία ητα αυτά που τους έπεισε οτι όπωσδήποτε τα πράγματα θα εξελίσσονταν και στη χώρα μας έτσι;

Τότε βέβαια δεν μπόρεσαν να δούν οτι την επομένη της ήττας των Γερμανών στο Στάλιγκρατ, κηρύχθηκε ο ψυχρός παγκάσμιος πόλεμος γενικά και στη χώρα μας ειδικά. Σε ό,τι αφορά τη χώρα μας μερικά καθοριστικής σημασίας παραδείγματα αρκούν. α) αμέσως μετά την ήττα των Γερμανών στο Στάλιγκρατ για τη χώρα μας εκπονείται το σχέδιο «ΜΑΝΝΑ».β) πληθαίνουν οι Αγγλοι σύνδεσμοι στα βουνά. γ) αρχίζει η «εντατική» οργάνωση των εθνοϊσμών. δ) Δημιουργούνται τα Τάγματα Ασφαλείας, τα οποία και μετά τη συνθηκολόγηση της Ιταλίας αυξάνουν, αντί να μειωθούν και πληθαίνουν οι αγλλο-γερμανικές συνεργασίες. ε) Υπογράφεται στη Λισαβόνα η συμφωνία ανάμεσα στον Τσιώρτσιλ και τον Χίτλερ για την ανενόχλητη υποχώρηση των Γερμανών απ την Ελλάδα ζ) Εκπονείται το σχέδιο «Κιβωτός» και σε συνέχεια το σχέδο «Δεκέμβρης», η πτωματολογία και ο εμφύλιος στ) δεν έμεινε πάρα να συγκεντρωθούν οι απαραίτητες δυνάμεις για την επέμβαση. Οταν συγκεντρώθηκαν, τα σχέδια πήραν το δρόμο της υλοποίησης.

Με βάση αυτά τα δεδομένα θέλω να πιστεύω, οτι αν δεν υπήρχε η απρόκλητη και ωμή ένοπλη επέμβαση των Αγγλων και κυρίως αν η εθνική αστική τάξη στις πιό κρίσιμες στιγμές για τη χώρα, δεν συμπαρατάσσονταν φοβούμενη την αγωνιστικότητα του λαού με τους Αγγλους, που ηταν και φύσει εχθρό της, την αντιδραστική-φασιστική Δεξιά, τα πράγματα στη χώρα μας σε καμιά περίπτωση, δεν θα οδηγούνταν εκει που οδηγήθηκαν στην Αλβανία, Βουλγαρία κλπ.

Εκτός απ τους ελάχιστους κομμουνιστές που εμφορούνταν ίσως απ τις ολοκληρωτικές αντιλήψεις, υπήρχε η στρατιά των νέων κομμουνιστών και ενα ρωμαλαίο λαϊκό κίνημα, δεδομένα που δεν υπήρχαν στις χώρες αυτές. Με βάση αυτά τα δεδομένα θα ακολουθούσε και η χώρα μας την πορεία που ακολούθησαν οι δυτικές Ευρωπαϊκες χώρες. Θα τολμούσα δε να πώ, πως και ο Κόκκινος στρατός αν περνούσε τα ελληνικά σύνορα δεν υπήρχε η ανθρώπινη εκείνη υποδομή που θα οδηγούσαν τη χώρα σε λαϊκή «δημοκρατία» αυτού του τύπου.

Και το βασικότερο, το κυρίαρχο θα έλεγα που ξεχνούν, αν δεν το κάνουν σκόπιμα, ειναι το γεγονός οτι η επικράτηση στις χώρες αυτές του συστήματος, που μετά την πτώση καταδικάστηκε απ αυτούς μετά βδελυγμίας, ηταν άμεσα και άρρηκτα δεμένη με την κατάληψη της χώρας τους απ τον κόκινο στρατό. Και στην Ελλάδα ηταν γνωστό και εκ των πρωτέρων δεδομένο, οτι θα ερχόταν ο αγγλικός στρατός για να «ξεκουραστεί» και οχι ο Κόκινος στρατός, γεγονός

που τους υποχρεώνει αν δεν θέλουν να ειναι ανιστόρητοι και εν πολλείς εναρμονισμένοι με τους «νικητές» πριν πιστούν για την ορθότητα της άποψής τους, να το πάρουν σοβαρά υπόψη αυτό το καθοριστικής σημασίας γεγονός, αν θέλουν να ειναι συνεπείς με τον εαυτό τους. Το γεγονός που οχι μόνο έβαλε τη σφραγίδα στην μεταπολεμική ζωή του λαού μας, αλλα καθόρισε το μεταπολεμικό γίγνεσθαι ειναι η ένοπλη επέμβαση των Αγγλων, συνεπικορούμενοι και απ τους Αμερικανούς και ας έσχιζαν τα εματιά τους.

Ακόμα στην τωρινή τους άποψη και κρίση ξεχνούν την αγγλική ωμή, απροκάλυπτη, βάρβαρη και απάνθρωπη επέμβαση στα εωτερικά της χώρας μας και οτι υποκινητής, καθοδηγητής και πρωταγωνιστής για ό,τι συνέβει απ την 4η Αυγούστου και μετά (για να αρκεστώ μόνο για αυτήν την χρονική περίοδο), μέχρι τον Μάρτιο του 1947, που μας μεταβίβασε (ποιός είδε) με ποιό αντίτιμο στους Αμερικανού, ηταν οι Αγγλοι ανθύπατοι, που δεν τους είδαν καθόλου ή αν τους ειδαν τους ξέχασαν, συνεπικορούμενοι απ την αντιδραστική-φασιστική Δεξιά, που ενεργούσε σαν γενικός εκπρόσωπος του συνόλου της άρχουσας τάξης, χωρίς στο μεταξύ να της αμφισβητήση κανείς αυτό το δικαίωμα.

Αλήθεια οι συναγωνιστες αυτοί ή και οι συμπολεμιστές ακόμα, παίρνοντας τη θέση αυτή δεν νοιώθουν καμιά, μα απολύτος καμιά ενοχή, που ο Αντιστασιακός και ο αριστερός ηταν πλέον ενα είδος ανθρώπου αποκλεισμένου απ το Νόμο, το κράτος και την πολιτεία ακόμα πρόσωπο. Ενα αντικείμενο κυριολεκτικά έρμαιο στα χέρια του κάθε συνεργάτη, χαφιές και καταδότη. Ενας άνθρωπος που δεν ειχε το δικαίωμα να υπερασπιστεύ τον εαυτό του και την ζωή του ακόμα.

Η κατοχή, δεν ηταν κάτι άσχετο με τη ζωή του λαού και της χώρας. Ηταν μιά κορυφαία φάση της ζωής του λαού μας. Μια εποχή που κρίνοναν οι τύχες του λαού και της χώρας. Ηταν η εποχή που ο κάθε Ελληνας, έπρεπε να πεί το μεγάλο Ναι η το μεγάλο Οχι. Να αναλάβει ο καθένας τις ευθύνες απέντι στον εαυτό του και την Ελλάδα. Ηταν η εποχή που οι Ελληνες, θα κόβαμε τον ομφάλιο λώρο με την εδραιωμένη αντίψη και λόγω μεγέθους αναπόφευχθης εξάρτηση, με την διάχετη αντίληψη οτι ήμαστε ο περιούσιος λαό του Θεού. Ηταν η εποχή που θα παίρναμε τις τύχες της χώρας στα χέρια μας και θα παύψουμε να αποδίδουμε τα γεγονότα και τις όποιες συνέπειες στη θεία Πρόνοια και την πάνσοφον οικονομία, όπως τα ερμηνεύει η Εκκλησια και την ήθελαν οι ξένοι. Ηταν η εποχή που μπορούσαμε να απαλλαγούμε σαν λαός, απ την εξάρτηση και το ρόλο του ουραγού. Ο ρόλος του ουραγού συνεπάγεται πλήθος ταπεινώσεων και εξεφτελισμών, ακόμα και όταν, τυπικά βρίσκεσαι με την πλευρά των νικητών οπως συνέβει με τη χώρα μας και στους δυό παγκοσμίους πολέμους.

Η κατοχή ηταν ενα καθοριστικής σημασίας ορόσημο. Ενα ορόσημο που για πρώτη φορά μετά το 21, έβαζε τους Ελληνες μπρστά στο καθήκον οχι μόνο να υπερασπισθούν τη χώρα, αλλά και να αγωνιστούν για την απελευθέρωσή της. Δυστυχώς στην διάρκεια της κατοχής δεν μπορέσαμε να έχουμε εκείνη την ομόνοια και την ομοψυχία που απαιτούσε η κατοχή της χώρας. Και το χειρότερο δεν μπορέσαμε να οργανώσουμε μια ενιαία Αντιστασιακή οργάνωση, οπως έγινε στις περισσότερες Ευρωπαϊκες χώρες. Με αποτέλεσμα άλλοι να οργανώσουν Αντίσταση και πολέμησαν τους κατακτητές και με τον αγώνα τους αυτό συνέβαλαν τα μέγιστα για την απελευθέρωση της χώρας, και

τη νίκη του συμαχικού αντιφασιστικού αγώνα, ενώ αλλοι (δυστυχώς Ελληνες) την ίδια στιγμή, που οι αγωνιστές έβαζαν ασπίδα τα κορμιά τους, έδρασαν εγκληματικά συνεργαζόμενοι με τους κατακτητές.

Η διάσπαση αυτή σε αγωνιστές και συνεργάτες, εκτός του οτι ειχε τεράστιες επιπτώσεις στη ζωή του λαού, ειχε και ενα τεράστιο κόστος σε πρόσθετες ανθρώπινες ζωές και υλικές καταστροφές. Αποτέλεσε και το πρόπλασμα για τον εμφύλιο πόλεμο. Βέβαια η διάσπαση αυτή δεν ηταν τυχαία, ούτε έγινε απ τον απλό λαό, που στην συντριπτική του πλειοψηφία συσπειρώθηκε στο ΕΑΜ.

Οπως κάθε γεγονός εχει την προϊστορία και την ιστορία του, έτσι και η διάσπαση του λαού στη κατοχή σε αγωνιστές και συνεργάτες των κατακτητών εχει τη δική της ιστορία. Και η ιστορία λέει οτι όπως οι βασιλικές οικογένειες οταν ταξιδεύουν, δεν μπαίνουν ποτέ στο ίδιο, αυτοκίνητο, τρένο, πλοίο και αεροπλάνο, ετσι και οτι οι άρχουσες τάξεις ποτέ δεν βάζουν όλα τα αυγά στο ίδιο καλάθι. Αυτό έκανε και η δική μας άρχουσα τάξη, τόσο στη διάρκεια του μεσοπολέμου, αλλο τόσο και στη διάρκεια της κατοχής. Δεν έβαλε όλα τα αυγά στο ίδιο καλάθι.

Η πρώτη κατοχική κυβέρνηση του στρατηγού Τσολάκογλου, στην προσπάθεια να προβάλει την δική της ταυτότητα, αλλα και να δικαιολογήσει τη «συνεργασία» με τους κατακτητές αποστασιοποίθηκε επιδεικτικά απ τη μεταξική δικτατορία. Σε κάθε ευκαιρία διακήρυτε την απόφασή της να «εκκαθαρίσει» το «διευθαρμένο σύστημα» του Μεταξά, κατηγορώντας υψηλόβαθμους αξιοματούχους, το γενικό επιτελείο και το βασιλιά που ειχαν εγκαταλείψει τη χώρα. Την άνοιξη του 1942 με εντολή του Τσιώρτσλ, οχι μόνο άλλαξε στάση, αλλα και την αντικατέστησε με μια πολιτική γεναιόδωρης υλικής ενίσχυσης και προνομιακών προαγωγων, στους ίδιους που πριν λίγο κατηγορούσε. Ενώ στο ίδιο πνεύμα άρχισαν και οι αποκαταστάσεις των στρατιωτικών. Βασικός στόχος του Τσολάκογλου, ηταν να εντάξει το σύνολο των «αστικών δυνάμεων» σε ενα κοινό μέτωπο κατά του «κομμουνισμού».

Οι κατακτητές ηταν τρείς. Οι δυό ομως ειχαν μια ιδιόμορφη συγκυριαρχία. Απ το γεγονός αυτό ηταν επόμενο να οδηγηθούν κάπαια μέρα σε αντιθέσεις. Οι αντιθέσεις ανάμεσα στους Γερμανούς και τους Ιταλούς, όσον αφορά την κατοχική πολιτική που μέρα με τη μέρα γίνονταν ολο και πιό φανερή στους κόλπους της δοσίλογης κυβέρνησης μέσα απ τη διαμάχη της γερμανόφιλης και της φιλοϊταλικής κλίκας. Οι αντιθέσεις αυτές δεν ξεπεράστηκαν ούτε το Νοέμβρη του 1942, με την ανάθεση της πρωθυπουργίας στον Λογοθετόπουλο. Οι Ιταλοί, που απ την αρχή στόχευαν στη δημιουργία προτεκτοράτου, απαιτούσαν να αναλάβει τη διοίκηση ενας Ιταλός ύπατος αρμοστής, αλλά οι Γερμανοί τελικά τον Απρίλιο του 1943, ύστερα και από συνενόηση με τον Μέγα...επέβαλαν την «ελληνική λύση» με πρωθυπουργό τον Ράλλη.

Η πρωθυπουργία Λογοθετόπουλου, ουσιαστικά αποτέλεσε το προοίμιο της πολιτικής, που υλοποίησε ο Ράλλης. Πολιτική η οποία αποτελεί στροφή-τομή στην εξέλιξη του δοσιλογισμού. Ο Ράλης διαπιστώνοντας την γεωμετρική ανάπτυξη του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ, σε τέτοιο βαθμό, ωστε ακόμα και μια συμμαχική απόβαση μετά την ηττα του άξονα, δεν θα ηταν σε θέση να αποτρέψει την επικράτηση τους, για να «αναλάβει» την κυβέρνηση έβαλε (διάβαζε Τσιώρτσιλ) σαν όρο τη συγκρότηση ενόπλων σωμάτων και τον εξοπλισμό τους, απ τους Γερμανούς «ετσι ωστε να συμμετάσχει με «δικές του» δυνάμεις τη διεξαγωγή

του «ιερού αγώνος κατά της επαπειλούμενης αναρχίας των συμμοριτών». Για τον Ράλλη και τον Τσιώρτσιλ τα «Τάγματα Ασφαλείας» ηταν τα ένοπλα σώματα, που μετά τον πόλεμο και με τη δική τους προαποφασισμένη απ το 1943 επέμβαση, θα διασφάλιζαν τη νίκη στην «εθνικόφρονα» παράταξη.

Δεδηλωμένος στόχος του οπως και των προηγουμένων, ηταν η ένταξη ολων των «αστικών δυνάμεων» σε ενα μέτωπο κατά του «κομμουνισμού». Για το σκοπό αυτό διαφοροποιήθηκε και στα επιμέρους σημεία απ την πολιτική Τσολάκογλου και επιδίωξε την ολοκληρωτική ταύτιση με το καθεστώς της 4ης Αυγούστου και κατά κύριο λόγο με το βασιλιά.

Κοινός παρανομαστής και των τριών κατοχικών «κυβερνήσεων» και αυτής του Καϊρου, ηταν ο αντικομμουνισμός, με ιδεολογικό υπόβαθρο με τον εκτεταμένο της μεταξικής περιόδου και σύμπλευση του συνεργάτη με τον δοσιλογισμό και τον δοσίλογο.

Ο δοσιλογισμός στην Ελλάδα στηρίχθηκε βασικά στους στρατιωτικούς, και τους οικονομικού κύκλους. Οι στρατιωτικοί απ την αρχή ανέλαβαν υπουργεία και κυβερνητικά πόστα, οπως ο Γ. Μπάκος, σαν μέλη των Σωμάτων Ασφαλείας και σε οικονομικούς χώρους. Σε ολη τη δημόσια διοίκηση εγκαταστάθηκαν ειδικά γραφεία που επικοινωνούσαν απ ευθείας με τις αρχές κατοχής με σημαντικότερη αυτή η του «παρά τω Πρωθυπουργώ υπηρεσία ανταποκρίσεων μετά των γερμανικών αρχών καταχής». Η υπηρεσία αυτή επι Ράλλη ειδικεύτηκε αν δεν ταυτίστηκε κυρίως στην πληροφόρηση με τη γερμανική στρατιωτική διοίκηση, με τις υπηρεσίες ασφαλείας και τα Ες-Ες.

Οι υπηρεσίες αυτές παρά τις δυνατότητες που ειχαν να αντιδράσουν σε πράξεις που ηταν αντίθετες με τα συμφέροντα της χώρας, οχι μόνο δεν αντέδρασαν αλλά τις περισσότερες φορές υπερέβαιναν τα όρια της διοικητικής συνεργασίας, σε βαθμό που κατέθεταν αυτοβούλως σχέδια νόμους ευνοϊκους για τα συμφέροντα των κατακτητών. Με εναν ιδιαίτερο ζήλο ολοι οι διορισμένοι απ τους κατακτητές νομάρχες, δήμαρχοι και κοινοτάρχες ακόμα, έκαναν προτάσεις για παραπέρα ουσιαστική «συνεργασία». Βέβαια δεν έλλειπαν και εκείνοι που δεν πειθαρχούσαν. Αυτοί την επόμενη μέρα έπαυαν να ειναι...

Ο Ράλλης και ολα ανεξεραίτως τα σώματα ασφαλείας, εκτός απ την αριθμητική αύξησή τους, μαζί και τα «τάγματα ασφαλείας» το φθινόπωρο του 1943, (σε συντονισμό με το σχέδιο ΜΑΝΝΑ) τα έθεσε υπο τις διαταγές του ανωτάτου διοικητή των Ες-Ες και της Αστυνομίας Γιούργκεν Στρούπ. Βασικό έργο των «Ταγμάτων Ασφαλείας» ηταν οχι μόνο ο εντοπισμός των «ΕΑΜ-κομμουνιστών» στα περιβόητα Μπλόκα οπου ειχαν τον κυρίαρχο ρόλο, αλλά και την πρωτοβουλία να προσδιορίζουν τους «υπόπτους» και στη συνέχεια ηταν αυτοί, που με τις πιό «κτηνώδεις» μεθόδους ανακρίσεων αποσπούσαν σημαντικές για τους Γερμανούς πληροφορίες.

Τα Σώματα Ασφαλείας στη διάρκεια της κατοχής παρουσίασαν μια ξεχωριστή ιδιομορφία. Ενα μέρος κυρίως απ τους χωροφύλακες και οι κατώτεροι βαθμολογικά εντάχθηκε στην Αντίσταση, αλλά και την ειδική Ασφάλεια και το διαβόητο Μηχανοκίνητο της Αστυνομίας οι περίφημη «Μπουραντάδες» (που αντάλλαζαν τους νεκρούς με σφαίρες και παράσημα) με αποκορύφωμα τον Αλέξ Λάμπρου, που συνεργάζονταν απ ευθείας με τα Ες-Ες και ηταν αυτοί που ειχαν την πρωτοβολία στα Μπλόκα, τις λεηλασίες, τις συλλήψεις, τα

βασανιστήρια, τους ομαδικούς φόνους και τα 57 ολοκαυτώματα. Πράξεις που θα αποτελούν αιώνιο και ανεξίτηλο στίγμα για τους ελληνες συνεργάτες.

Το ΕΑΜ σύμβολο της ομοψυχίας του λαού, του πνεύματος της λευτερίας, της ανεξαρτησίας και της αξιοπρέπειας. Μια πολιτική που ανταποκρίνονταν στο υπέρτατο εθνικό συμφέρον. Ηταν αυτά που μιλούσαν στα κατάβαθα της λαϊκής ψυχής. Τη λαϊκή ψυχή που δημιούργησε, έθρεψε κα γαλούχισε το πνεύμα της θυσίας. Με αυτό το περιεχόμενο ο λαός αποφάσισε να αγωνιστεί και αγωνιζόμενος να γίνει κύριως του πεπρωμένου του. Πάλεψε και τα κατάφερε. Χιλιάδες μαχητές εμψυχωμένοι απ τον αγώνα για λευτεριά, δίκαιο και δημοκρατία, υποδέχονταν τα βόλια τόσο των κατακτητών, αλλο τόσο και των ελληνικών εκτελεστικών αποσπασμάτων με ζητοκραυγές για την Ελλάδα, το ΕΑΜ και του ΚΚΕ. Το αίμα τους για την Ελλάδα πότισε την ελληνική Γή απ τη μια άκρη στην αλλη. Εδεσε με ακατάλυτους δεσμούς το λαό και το έθνος, ωστε να καταντούν απελπιστικά γέλιοι οσοι πιστεύουν ή ισχυρίζονται οτι μπορούν να ξεριζώσουν τους δεσμούς αυτούς. Οι δεσμοί αυτοί ηταν και παραμένουν τόσο βαθιά ριζωμένοι στη συνείδηση του και τόσο άρρηκτα δεμένοι με τη ζωή του, που και αυτό το εγκληματικό σχέδιο «ΜΑΝΝΑ», που σκοπό ειχε την «κονιορτοποίηση» του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ δεν μπόρεσε να τους ξεριζώσει. Το σχέδιο που οχι μόνο προαποφάσισε, αλλα και προκαθόρισε την μεταπολεμική πορεία της χώρας με σαφήνεια

Οι δεσμοί αυτοί οταν αποκαλυφθεί η έκταση του εγκλήματος που διέπραξε ο δοσιλογισμός στην Ελλάδα . Θα αποδειχθεί α) Οτι το σχέδιο «ΜΑΝΝΑ» οχι μόνο ηταν αυτό που προαποφάσισε και προκαθόρισε την μεταπολεμική πορεία της χώρας, αλλά και προσδιόρισε με σαφήνεια ποιοί θα συμμετείχαν και πως θα συμμετείχαν για την υλοποίησή του. β) Οτι εκτός απ την ιδεολογική ταύτηση Γερμανών και Αγγλων, για την εξόντωση των ΕΑΜοκομμουνιστών, η συμμετοχή των Γερμανών δεν ξέρω με πιό αντάλλαγμα, αποτελούσε εναν απ τους βασικούς συντελεστές για την διαμόρφωση αυτού του σχεδίου και οτι έκτοτε αρχίζει η ανοικτή πλέον συνεργασία ανάμεσά τους. Η συνεργασία και η συμμετοχή των Γερμανών και ειδικά μετά την ήττα των Γερμανών στο Στάλιγκράτν, στην εκπόνηση και τη λειτουργία του σχεδίου «ΜΑΝΝΑ μέχρι την εδώ παραμονή τους ηταν δεδομένη. Ακόμα θα αποδειχθεί οτι οι Αγγλοι με τους Γερμανούς, οχι μόνο συνεργάζονταν, αλλα οτι φεύγοντας προκειμένου να περάσει το σχέδιο «ΜΑΝΝΑ» στην πράξη οι Γερμανοί, άφησαν πίσω τους ειδικά εκπαιδευμένους πράκτορες με σκοπό να προβούν σε πράξεις σαμποτάζ, που να εκθέτουν το ΕΑΜ-ΕΛΑΣ στα μάτια του κόσμου. γ) Θα αποδειχθεί η αναμφισβήτητη σχέση των «Ταγμάτων Ασφαλείας» και όλων των άλλων εθνιοϊσμων με το σχέδιο «ΜΑΝΝΑ» και η έμμεση αν οχι η άμεση και απευθείας καθοδήγησή τους από αυτό. δ) οτι μετά την εκπόνηση του σχεδίου αυτού, όλα τα δοσίλογα σώματα των εθνοϊσμων δρούσαν μέχρι την αντίστραφη μέτρηση του άξονα επίσημα υπο γερμανικό έλεγχο και μέτα υπο Αγγλικό και οχι ανεξάρτητα και «ελληνικά» όπως θέλησαν να τα παρουσιάσουν. Και το πιό τρομερό θα αποδειχθεί, οτι η αγριότητα των δοσίλογων σωμάτων εναντίον του λαού, ηταν τόσο απάνθρωπη και ανάλγητη που ειχε «εντυπωσιάσει» και αυτούς ακόμα τους κατακτητές.

Τους ειχε «εντυπωσιάσει» η αργιότητα και ο ζήλος που έδειχναν στην εκτέλεσει των διαταγών και κυρίως η υπέρβασή τους. Αν υπήρχε κάποια ανεξαρτησία και απ τις δυό εξαρτήσεις αυτή συνίσταται ακριβώς στη υπέρβαση των διαταγών, τον ξεχωριστό και ανεξήγητο για τα κατώτερα

στελέχη των κατακτητών ο υπέρμετρος ζήλος. Εκείνο που τους «εντυπωσίασε» περισσότερο ηταν, η ευκολία με την οποία αφαιρούσαν τη ζωή, οτι εκτελούσαν με δική τους πρωτοβουλία «υπόπτους» και χρησιμοποιούσαν κτηνώδεις μεθόδους στις ανακρίσεις, οτι συμμετείχαν πρόθημα και ολόψυχα στα ολοκαυτώματα και τις καταστροφές των χωριών.

Η πολιτική της Μεγάλης Ιδέας, τερματίστηκε οριστικά με την Μικρασιατική καταστροφή. Η περίοδος που άρχισε με την Επανάσταση του 21 έκλεισε. Την επομένη της συνθήκης της Λωζάνης το μόνο που έμεινε να κάνει η Ελλάδα, ηταν να βρεί τρόπο να αναπτύχθει: πολιτικό-δημοκρατικά, κοινωνικό-οικονομικά και πολιτιστικά. Αυτό μπορούσε να γίνει μόνο με το σπάσιμο απ την πλευρά των αστών του ιστορικού συμβιβασμού με την Αγία Τριάδα και την απαλλαγή τους απ την ασφυκτική ξένη εξάρτηση. Η Μικρασιατική καταστροφή δεν τερμάτησε μονάχα μια περίοδο. Εγινε και αφετηρία μιας νέας ανάτασης. Σε όλη την περίοδο του μεσοπολέμου, η αστική τάξη, η οποία μετά την εστω μερική σιωπηρή καταγγελία της Αγίας τριάδας το 1909, βρήσκονταν για πρώτη φορά σε σημείο ανάπτυξης και ακμής. Προσπάθησε να αποκτήσει καθαρά δικό της αστικό ιδεολογικό περιεχόμενο και να διαμορφώσει ταξική συνοχή και οργάνωση. Η διαπλοκή ομως με την υπόλοιπη Αγία Τριάδα (αντιδραστικές, συντηρητικές δυνάμεις, Κλήρος και μοναρχία που την αποτελούσαν) ηταν ετσι διαρθρωμένες, που δεν τα κατάφερε. Σαν διέξοδο δέχθηκε τη δικτατορία της Αγίας τριάδας το 1936.

Η περίοδος του μεσοπολέμου ηταν γεμάτη από αντιφάσεις. Με τη δικτατορία της 4ης Αυγ/ου, κλείνει και η μεταξύ του πρώτου και του δευτέρου παγκοσμίου πολέμου περίοδο της ελληνικής ιστορίας

Ο Β! παγκόσμιος πόλεμος, άρχισε στην Ευρώπη το Σεπτέμβρη του 1939. Μέχρι τον Ιούνιο του 1941, ο πόλεμος αυτός όπως ειναι γνωστό, ξεκίνησε και ηταν ενδοκαπιταλιστικός. Απ τον Ιούνιο του 1941, ομως και μετά που η Γερμανία κήρυξε τον πόλεμο και κατά της Σοβιετικής Ενωσης, αλλάξε ο χαρακτήρας του πολέμου και από ενδοκαπιταλιστικός έγινε αντιφασιστικός-πατριωρικός και τελείωσε ταξικό-κοινωνικός. Μέχρι την ήττα των Γερμανών στη μάχη του Στάλιγκράντ, ο άξονας που τον αποτελούσαν: Γερμανία, Ιταλία, Ιαπωνία και αρκετές άλλες μικρές χώρες της Ευρώπης, θεωρούνταν αήττητος. Ειχε καταλάβει ολόκληρη την Ευρώπη εκτός απ την Αγγλία, ενα μεγάλο μέρος της Ρωσίας και τεράσιο κομμάτι της Αφρικής.

Τα συμφέροντα ενός μεγάλου τμήματος της άρχουσας τάξης ειχαν προπολλού ταυτιστεί με αυτά του άξονα. Προκειμένου να τα εκφράσουν συνέβαλε και αυτή στην επιβολή της δικτατορίας. Το κομμάτι αυτό πίστευε πως η θέση της χώρας μεταπολεμικά έπρεπε να αποτελεί μέρος της Ευρώπης του Γ! ΡάΪχ, γι αυτό οχι μόνο αποδέχθηκε την κατοχή, δεν οργάνωσε αντίσταση αλλά και ηταν διατεθημένη να υποτάξει με την πείνα το λαό, να κάνει επιστράτευση Ελλήνων να πολεμήσουν στο πλευρό των Γερμανών, να στείλει εργάτες για την πολεμική της Βιομηχανία. Και όταν το ΕΑΜ άρχισε να οργανώνει Αντίσταση και συλλαλητήρια κατά της πείνας, της επιστράτευσης και της αποστολής εργατών στη Γερμανία και σε συνέχεια προχώρησε και στην οργάνωση του ένοπλου ΕΛΑΣ, δεν δίστασε να οργανώσει διάφορα ένοπλα σώματα να την πολεμήσουν στο πλευρό των Γερμανών.

Η καταπολέμηση του κομμουνισμού, ηταν ενα ακόμα σημείο που ταύτιζε τους Γερμανούς, με αυτούς που πίστευαν στη νίκη του άξονα με την παράλληλη

εξόντωση του κομμουνιστικού-Αριστερού κινήματος στον κόσμο και την Ελλάδα, ετσι ωστε μετά την επικράτηση του Γ! Ράϊχνα ειναι καθαρό το έδαφος απ τον μίασμα του κομμουνισμού. Μάλιστα απ τα μέσα του 1943, που εκπονήθηκε απ τους Αγγλους το σχέδιο «ΜΑΝΝΑ» και ακόμα περισσότερο απ το άνοιξη του 1944 θορυβημένοι απ τη μεγάλη ανάπτυξη και απήχηση του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ στο λαό, όλο και περισσότεροι απ τα κόμματα της άρχουσας τάξης και ειδιικά στις ανώτερης τάξης, ειχαν φτάσει στο σημείο να θεωρούν την κατοχής της χώρας σαν «το μη χείρον», χωρίς βέβαια να κάνουν δημόσιες δηλώσεις συμπαράστασης ενάντια στον «κοινό εχθρό». Δεν έκαναν δηλώσεις συμπαράστασης για να μήν διακινδυνεύσουν τη μεταπολεμική τους καριέρα, που ασφαλώς θα εξαρτιόταν απ την καλή θέληση των Συμμάχων. Ανάμεσα σε αυτούς την πρώτη θέση την ειχε η Αγγλία. Συνέβει και στην περίπτωση αυτή ό,τι συνέβει και με την εγκαθίδρυσει της δικτατορίας.

Στο θέμα της καταπολέμησης του κομμουνισμού η άρχουσα τάξη, ανεξάρτητα από ποιόν Θεό λάτρευε το κάθε κομμάτι της, υπήρχε απόλυτη ταύτιση. Η ίδια ταύτισει υπήρχε και ανάμεσα στον Χίτλερ και τον Τσιώρτσιλ, για την εξόντωση των Αριστερών-κομμουνιστών. Μπορεί να διαφωνούσαν σε πολλά αλλα σημεία και για πολλά αλλα πράγματα, στο θέμα ομως της καταπολέμησης του κομμουνισμού, δεν υπήρχε καμιά απολύτος διαφορά. Ο τρόπος που οργάνωσαν την δικτατορία το 1936 και ο από κοινού πόλεμος κατά του Αριστερού Αντιστασιακού κινήματος στην Ελλάδα, μετά απελευθερωτικά το επιβεβαιώνει.

Με αυτές τις συνθήκες γίνεται κατανοητό γιατί- σε αντίθεση με τα όσα συνέβαιναν στις άλλες γερμανοκρατούμενες χώρες-που μετά την αντίστροφη μέρτηση του άξονα, που και οι αδιάφοροι ακόμα πύκνωναν τις τάξεις της Αντίστασης, κατ εξέραιση στην χώρα μας, κάθε μέρα που περνούσε αυξάνονταν ο αριθμός των ανθρώπων για «συνεργασία» οσο πλησίαζε η μέρα της απελευθέρωσης. Θα έλεγε κανείς οτι οι αντιδραστικές δυνάμεις και οι πλουτίσαντες «συνεργαζόμενοι», μα και γινικότερα η άρχουσα τάξη με υπόδειξη του Τσιώρτσιλ, έκαναν πανστρατειά. Τα «Τάγματα Ασφαλείας» ξερερνούν τις 20,000 άντρες, οι ειδικές υπηρεσίες του Λάμπρου πολλαπλασιάζονται, η συνεργασία με τα Ες-Ες γίνεται καθημερινή. Οι Μπουραντάδες βρίσκονται επι πόδως πολέμου. Οι διάφοροι τοπικοί εθνοϊσμοι, φυτρώνουν σαν τα μανιτάρια και οι τοπικοί Πουλικοί οπως στη Βέροια δολοφονούν αδιάκριτα. Και το βασικότερο απ τον Απρίλη του 1944, οι κοινές εκκαθαριστικές επιχειρήσεις Γερμανών και εθνοϊσμών διαδέχονταν η μιά την άλλη. Στις επιχειρήσεις αυτές που σκοπό ειχαν να περιορίσουν την επιρροή του ΕΑΜ στο λαό, να μειώσουν την αριθμητική δύναμη του ΕΛΑΣ και να του εξαντλήσου τα όποια πυρομαχικά ειχε, έγιναν τα περισσότερα απάνθρωπα και ειδεχθή εγκλήματα και τα περισσότερα απ τα 57 ολοκαυτώματα.

Ηταν τόση μεγάλη η Γερμανική στρατιωτική δύναμη και η δύναμη των εθνοϊσμών που πήραν μέρος σε αυτές τις επιχειρήσεις και η ταυτόχρονη εκκαθαριστική επιχείρηση στα Πιέρια, το Πάϊκο και ειδικά στο Βέρμιο που στάθηκε για ενα διάστημα αδύνατο να μετακινηθούν ακόμα και οι σύνδεσμοι. Οι περιοχές αυτές για οσο θα επικρατούσαν οι επιχειρήσεις κηρύχθηκαν Νεκρή ζώνη. Κάθε κινούμενος στόχος χωρίς την άδεια των Γερμανών θεωρούνταν εχθρός γι αυτό και τον πυροβολούσαν. Για την καλύτερη αντιμετώπιση των επιχειρήσεων και για να ειναι μικρότερες δικές μας απώλειες, ηταν απολύτως αναγκαία η διακίνηση αποφάσεων και εντολών,

εκτός απ τον χώρο των επιχειρήσεων και ανάμεσα στις πολιτικές οργανώσεις που βρίσκονταν στο χώρο των επιχειρήσεων. Το αρχηγείο του Βερμίου, έκρινε πως έπρεπε να βρεθεί κάποιος τρόπος να αποσπάσουμε απ την Κομαντατούρα μερικές, εστω και δυό άδειες ελευθέρας κυκλοφορίας.

Οι Γερμανοί οπως ειναι γνωστό ειχαν διάφορους τροφοδότες-προμηθευτές που τους προμήθευαν τα απαρέτητα για το στρατό εφόδια. Κρέατα, όσπρια, φρούτα, λαχανικά κλπ.

Η οργάνωση του ΕΑΜ πλησίασε εναν απ τους προμήθευες που τους εφοδίαζε με κρέας και του ζήτησε, αφού περιγράψει στους Γερμανούς, πόσο δύσκολη έγινε και θα γίνει ακόμα μεγαλύτερη η τροφοδοσία του στρατού με κρέα, αφου το Βέρμιο κηρύχθηκε Νεκρά ζώνη με το αιιτιολογικό αυτό να ζητήσει απ την Κομαντατούρα μερικές άδειες ελεύθερης μετακίνης μερικών υπαλλήλων του, ωστε να μην παρουσιάσθουν ελλείψεις. Στην παράκληση-απαίτηση αυτή ο Κομαντατούρ χαμογελώντας-ίσως κατάλαβε τι έκριβε μέσα αυτή η παράκληση-ρώτησε τον προμηθευτή αν «αγαπάει τους ανθρώπους αυτούς» και αυτό «γιατί όλοι οι Γερμανοί στρατιώτες δεν ειναι τόσο ψύχραιμοι όσο τους φαντάζεσθε» Αφού λοιπόν το «Βέρμιο εχει κηρυχθεί σε νεκρή ζώνη και η κάθε κίνηση ειναι εχθρός, μόλις ο Γερμανός στρατιώτης δεί κάποιον να κινείται, θα γονατίσει και θα πυροβολήση» Και οταν πάει «κοντά του να τον ψάξει και θα βρεί την άδεια στο χέρι η την τσέπη το πολύ πολύ να πεί βρέ τον φουκαρά». Για αυτό αν τους αγαπάς, εγώ να σου δώσω τις άδειες, εσυ ομως μην τις δίνεις για χρηση. Με την άδεια θα ειναι αμέριμνοι ενώ χωρίς άδεια θα πάρουν προφυλάξεις». Αυτή ηταν η απάντηση που έφερε ο προμηθευτής μαζί με τις άδειες.

Πάντως η απάντηση του Κομαντατούρ που έμεινε στο σπίτι της οικογένειας Ζώκου, εντυπωσίασε την οργάνωση. Εμείς ομως τις άδειες τις θέλαμε για τα μπλόκα στους δρόμους και τα χωριά για τις μέρες αιχμής και οχι για τα βουνά που υπέθεσε ο Κομαντατούρ, οτι θα χρησιμοποιούνταν. Στο να δωθούν οι απαραίτητες άδιεις, μεγάλο ρόλο έπαιξε η Ιφηγένεια Ζώκου, το ίδιο και για την απόληση αρκετών συλληφθέντων. Σε παρόμοιες περιπτώσει πολύ βοήθησε και ο κ Θωμά Θεοφάνους, που οι Γερμανοί λόγω του οτι γνώριζε τα γερμανικά τον χρησιμοποίησαν σαν διερμενέα.

Οι Αγγλοι με συνεπίκουρους τους Γερμανούς, πριν απ τον πόλεμο προκειμένου να τσακίσουν τη ραχοκοκαλιά του Αριστερού κινήματος έκαναν την δικτατορία και στη διάρκεια της κατοχής, οχι απλώς το επιβεβαιώνει τη συνεργασία, αλλά και την προσυπογράφει η ταύτιση σκοπών σε αυτόν τον συγκεκριμένο στόχο. Αν σε αυτά προστεθεί και η ειδική συμφωνία που έγινε ανάμεσα στον Χίτλερ και τον Τσιώρτσιλ, για την ανενόχλητη υποχώρηση των Γερμανών απ την Ελλάδα, δεν αφήνει καμιά αμφιβολία για την από κοινού δράση. Συμφωνία που υπογράφτηκε στη Λισαβώνα με αντάλλαγμα να μήν παραδόσουν οι Γερμανοί τη Θεσσαλονίκη στον ΕΑΜ, αλλα στους Αγγλους, πείθει και τον πιό δύσπιστο οτι οχι μόνο οτι έδρασαν από κοινού Γερμανοί και Αγγλοι ενάντια στην ΕΑΜική Εθνική Αντίσταση, αλλά με μιά ιδιόμορφη συμφωνίας οι Γερμανοι, οταν άρχισε η αντίστροφος μέτρηση, μεταβίβασαν αυτά τα ένοπλα τμήματα στους Αγγλους για να συνεχίσουν στο πλευρό των Αγγλων πλέον τον εμφύλιο πόλεμο, που τώρα πλέον θα αναλάμβαναν να τον συνεχίσουν αυτοπροσώπως οι ίδιοι οι Αγγλοι.

Κοινός στόχος η εξόντωση του κομμουνισμού. Βασική αρχή και υποχρέωση που απορρέει απ τη διεθνή του κεφαλαίου για κάθε περίπτωση που οι κομμουνιστές-Αριστεροί και συνοδηπόροι αμφισβητούν ή βάζουν σε κίνδυνο το κοινωνικό ή και το πολιτικό ακόμα καθεστώς : Εξόντωση. Ο εμφύλιος πόλεμος το βασικό εργαλείο. Αυτό ηταν το περιεχόμενο της διεθνούς του κεφαλαίου και του σχεδίου «ΜΑΝΝΑ», που αφορούσε την Ελλάδα.

Το ΕΑΜ όμως ηταν και πολιτικά και στρατιωτικά ισχυρό. Επρεπε να βρεθεί κάποιος τρόπος να μειωθεί η πολιτική επιρρόη και κυρίως η δύναμη πυρός. Ετσι ενώ, υπέγραφαν την ανενόχλητη υποχώρηση των Γερμανών απ την Ελλάδα, για να αποδυναμώσουν το ΕΑΜ, το Γενικό Στρατηγείο της Μέσης Ανατολής, στο οποίο υπάγονταν ο ΕΛΑΣ, έκπονησε το περιβόητο σχέδιο «Κιβωτός». Το σχέδιο αυτό πρόβλεπε την ένταση των επιχειρήσεων κατά των «υποχωρούντων» απ την Ελλάδα Γερμανών. Για την «επιτυχία» αυτού του στόχου το Στρατηγείο υποσχέθηκε πλήρη εξοπλισμό, αντίστοιχο για την περίπτωση πολεμικό υλικό: νάρκες, δυναμίτες, ασυρμάτους κλπ. Οι Γερμανοί ομως έπρεπε όπως πρόβλεπε η συμφωνία της Λισαβώνας, να φύγουν ενόχλητοι ωστε να προλάβουν να ανακόψουν την προέλαση του κόκκινου στρατού προς το Βερολίνο, για να το καταλάβουν οι Αγγλοαμερικάνοι. Για να τηρηθούν όμως τα συμφωνηθέντα της Λισαβώνας το Στρατηγείο αθέτησε τα όσα ειχε υποσχεθεί, για να αποδεχθεί οτι και το σχέδιο «Κιβωτός», δεν ηταν παρά ενα παρακλάδι του σχεδίου «ΜΑΝΝΑ». Ενα καλοστημένο σχέδιο εξόντωσης ενος μέρος της ένοπλης Αντιστασιακής δύναμης στις επιχειρήσεις αυτές. Ομως ο ΕΛΑΣ και χωρίς τα αντίστοιχα εφόδια για την επιχείρηση αυτή, και ειδικά η Χη Μεραρχία, που ειχε την κύρια ευθύνη της επιχείρησης, έκανε αυτό που της υπέβαλε το καθήκον. Δεν τους άφησε να φύγουν ανενόχλητοι και αριθμητικά οσοι ξεκίνησαν. Σε πολλές εκατοντάδες ανέρχονται αυτοί που δεν κατόρθωσαν να πέρασαν τα ελληνικά σύνορα.

Η Ελλάδα όμως απ το 21 και μετά αποτελούσε ενα ιδιόμορφο κομμάτι της Βρετανικής Αυτοκρατορίας. Οι Αγγλοι θεωρούσαν και εξακολουθούσαν σε όλη τη διάρκεια της κατοχής, να θεωρούν την Ελλάδα σημαντική βάση για την διατήρηση της Αυτοκρατοράς τους και μετά την λήξη του πολέμου την θεωρούσαν δεδομένη. Για τη Βρετανία, η Μεσόγειος ειναι η βασική της αρτηρία. Με βάση αυτό το σκεπτικό, η ασφάλεια της Μεσογείου, εχει πρωταρχική σημασία για τη βρετανική πολιτική. Σε όλη την διάρκεια της κατοχή ο Τσιώρτσιλ και τα οργανά της αγγλικής πολιτικής, ηταν γαντζωμένα στην ιδέα της Βρετανικής Αυτοκρατορίας και δεν εννούσαν να κάνουν ενα βήμα πίσω, παρ όλες τις διακηρύξεις που υπέγραφαν για αυτοδιάθεση των λαών και την δημοκρατική ανόρθωσή τους. Η Ελλάδα κατέχει θέση κλειδί στην Ανατολική Μεσόγειο γι αυτό και οι Αγγλοι πολιτικοί και τραπεζίτες, συντηρητικοί, εργατικοί και φιλελεύθεροι, την θέλουν ελεγχόμενη απ αυτούς.

Θεωρούσαν την κατοχή της Ελλάδας, απ τις δυνάμεις του άξονα σαν ενα απλό επισόδιο, που θα περνούσε γρήγορα και δεν θα ανακόψει ή να διαταράξει για πολύ καιρό την πολιτική και οικονομική κυριαρχία τους στη χώρα μας. Εμφορούμενοι αό αυτήν αρχή και αντίληψη, ολα τα σχέδια και όλες οι αποφάσεις τους υπηρετούσαν αυτήν ακριβώς την αναλλοίωτη επιδίωξη του αγγλικού ιμπεριαλισμού: οτι η Ελλάδα, ανήκει και θα συνεχίσει να ανήκει στη σφαίρα της οικονομικής διείσδησης και της πολιτικής επιρροής της Μ Βρετανίας. Θεωρούσαν την χώρα μας σαν κάτι που ειχε περιέλθει από παράδοση και χρησικτησία το «δικαίωμα» στους Αγγλους, να διαλέγουν και να

επιβάλουν στην Ελλάδα, ακόμα και με την ωμή ή τη συγκεκαλυμένη βία το πολίτευμα και τη μορφή διακυρέρνησης που κάθε φορά τους εξυπηρετούσε. Ηταν τόση η υποταγή της Αγίας τριάδας στους Αγγλους και τόσο εχθρική προς τους οπλαρχηγούς που επέτρεπαν στους Αγγλους, να τους θέτουν υπο κηδεμονία διορίζοντας πάνω απ τους οπλαρχηγούς Καραϊσκάκη κλπ απο ενα Αγγλο αξιωματικό. Πριν ακόμα δικαιωθούν οι απελευθερωτικοί αγώνες των Ελλήνων το 21, οι Αγγλοι, ειχαν συνηθίσει να φέρονται στον τόπο μας σαν πραγματικά αφεντικά. Αυτό το δικαίωμα δεν τους το ειχε αμφισβητήσει κανένα απ τα παλιά αστικοτσιφλικάδικα και τα νεώτερα αστικά κόμματα.

Να ομως που στη διάρκεια της κατοχής ο λαός, με την καθοδήγηση του ΕΑΜ, δεν αφησε τα πράγματα να εξελιχθούν οπως τα ειχαν προβλέψει οι Τόρυδες και αν η ηγεσία της Αριστεράς, δεν έκανε μερικά μικρά λάθη και οι αστοί τα δικά τους ασυγχώρητα, μεταπολεμικά δεν θα ηταν πλέον επικαρποτές, αλλά ισότιμοι συνεργάτες. Για να μή διαγραφεί αυτός ο κίνδυνος για την Αγγλία, και αφού η αστική τάξη δεν μπόρεσε να αποκτήσει δικό της ιδεολογικό περιέμενο παρέμεινε υποχείρια της Αγγλίας. Και οχι μόνο αλλά στήριξε τη δικτατορία του Μεταξά, κράτησε αποστάσεις απ τους πόθους του λαό και με την υποδείξει των Αγγλων, προσυπόγραψε το σχέδιο εξόντωσης της Αριστερας με όποια μορφή και σχήμα και αν παρουσιάζονταν. Το μακρόπνοο και καλά οργανωμένο αυτό σχέδιο, οχι μόνο απέκλειε τη δυνατότητα να υπάρξη η ποθούμενη ενότητα και ομοψηχία, που απαιτούσε ο κατοχικός εθνικόαπελευθερωτικος αγώνας, αλλα και να διαπραχθούν για αλλη μια φορά τα πιό απάνθρωπα εγκλήματα σε βάρους του λαού και της χώρας.

Και ενώ συνέβησαν ολα αυτά, κάποιοι εννοούν πως πρέπει να τα ξεχάσουμε αυτά, γιατί ανήκουν στο παρελθόν και οι καιροί, μα και οι άνθρωποι εχουν αλλάξει. Ναι εχουν αλλάξει. Η όποια αναδρομή ομως στην κατοχή και στο τί προηγήθηκε του εμφύλιο πόλεμο και σ αυτόν καθ εαυτόν τον εμφύλιο δεν γίνεται για να καταλογιστούν ευθύνες.Αυτός ηταν ο κόσμος, της κατοχής, αυτή ηταν η ιστορία, μέσα σε αυτήν οι Ελληνες έδρασαν, με άξονα τις δικές τους πεποιθήσεις ο καθένας, το δικό τους αίσθημα ευθύνης, τη δική του απόφαση. Εδρασαν σαν δημοκράτες, σαν Αριστεροί ή κομμουνιστές και σαν πολίτες.

Το ζητούμενο της αναδρομής, πιστεύω πως ειναι μια ανάγκη αδήρητη για τη χώρα, αλλα και για τη Δημοκρατία. Να γραφτεί σωστά και τεκμηριωνένα η ιστορία, και χρέος μας σε οσους ήταν, ήρθαν- πέρασαν θάρθουν-θα περάσουν, να μπεί η ιστορία και η παράδοση ,στο πνεύμα της κάθε εποχής και κυρίως τις σωστές-πραγματικές διαστάσει, ετσι ώστε να γίνει μέσω της ιστορίας κατανοήτο οτι : η Μοίρα μας σαν λαός και έθνος βρίσκεται στα χέρια μας και οτι το μέλλον, δεν θα επιβιώση από εξωγενείς παράγοντες ή μεταφυσικούς νόμους, αλλα απ τις αποφάσεις που θα πάρουμε ΕΜΕΙΣ οι ίδιοι.

Οι αγωνιστές του 21 γνώριζαν οτι οι Αθηναίοι πρόγονοι οταν οι έφηβους γίνονταν πολίτες και αναβάμβαναν τη διαχείρηση της δημοκρατίας τα κοινά, υπήρχε μια φράση στον όρκο τους που, νομίζω, αποτελεί το απόσταγμα των όρων και των εννοιών που περιγράφουν τον τρόπο λειτουργίας του πολίτη μέσα στη δημοκρατική λειτουργία. Ο Νέος πολίτης ορκιζόταν οτι θα προστατεύσει τις αξίες της πόλης του «και μόνος, και μετά των πολλών». Αναλογιζόμενοι την έννοια και το περιεχόμενο αυτού του όρκου οταν ήρθε το πλήρωμα του χρόνου δεν δύστασαν να πούν η : «Επανάσταση θα γίνει και όποιος ζήσει». Και οταν η Πατρίδα στις 28η Οκτωβρίου του 1940, δέχθηκε την

φασιστική Ιταλική εισβολή ο λαός μας είπε ο : «φασισμός δεν θα περάσει» και οταν κατακτήθηκε στις πιό δύσκολες-κρίσιμες για τη χώρα και το λαό στιμές και η Γενιά της Αντίστασης απάντησε με το: «Προσερχόμαστε προς Σε Ω Ιερή πατρίδα περιδεείς προσκυνητές. Μέσα απ την ψυχή και την καρδιά, απ το Νού και τη συνείδηση, αναπηδά σήμερα, στη σκέψη όλων μας το μεγάλο χρέος ». Και το «Το όνομά σου οδηγός των πράξεών μας, και η ευτυχία σου ανταμοιβή των κόπων μας». Και οταν η Πατρίδα κατακτήθηκε: Οσοι ενταχθηκαν στη Αντίσταση και ειδικά στον ΕΛΑΣ, σαν εγγύηση οτι θα σταθούμε συνεπής πρός τον εαυτό μας και την πατρίδα δώσαμε τον ΕΛΑΣίδικο όρκο:

«Εγώ παιδί του Ελληνικού Λαού, ορκίζομαι ν αγωνιστώ πιστά απ τις τάξεις του Εθνικού Λαϊκού Απελευθερωτικού Στρατού (ΕΛΑΣ), χύνοντας και την τελευταία ρανίδα του αιματός μου, σαν γνησιος πατριώτης για το διώξιμο του εχθρού απ τον τόπο μας, για τις ελευθερίες του Λαού, κι άκόμα, να ειμαι πιστός και άγρυπνος φρουρός της προστασίας της περιουσίας και το βιός του. Δέχομαι προκαταβολικά την ποινή του θανάτου αν ατιμάσω την ιδιότητα ώς πολεμιστής του Εθνους και του Λαού και υπόσχομαι να δοξάσω και να τιμήσω το όπλο που κρατώ και να μήν το παραδώσω αν δεν ξεσκλαβωθεί η πατρίδα μου και δεν γίνει ο Λαός νοικοκύρης στον τόπο του». Αυτός ειναι ο όρκος που δώσαμε προς την πατρίδα οι ΕΛΑΣίτες.

Την ίδια στιγμή που εμείς, δίναμε αυτόν τον όρκο προς την πατρίδα, 1,319 αξιωματικοί που υπηρετούσαν στα διαβόητα τάγματα ασφαλείας ορκίζονταν οχι μόνο τυπικά, αλλα και ουσιαστικά, πίστη στο Χίτλερ, οτι θα πολεμήσουν αυτούς που πολεμούν τη «Νέα τάξη πραγμάτων», που ο Φίρερ ήθελε να επιβάλει στην Ευρώπη και τη χώρα μας. Και οταν οι συνεργάτες του, του έβαλαν τη βόμβα για τον βγάλουν απ τη μέση του έστειλαν συγχαρητήρια τηλεγραφήματα για τη διάσωση του. Αποτέλεσμα οι μόνιμοι αξιωματικοί που πήραν μέρος στην Εθνική Αντίσταση επικεφαλείς του ΕΛΑΣ, στο σύνολο σχεδόν οχι μόνο απομακρύνηκαν απ την ενεργώ υπηρεσία, μετά την απελευθέρωση αλλα στάλθηκαν εξόριστοι στα νησιά, μεταξύ αυτόν και ο Αρχηγός του ΕΛΑΣ Στέφανος Σαράφης, ενώ αυτοί ειχαν κληθεί στην ενεργώ υπήρεσία στο στράτευμα και μάλιστα σε θέσεις κλειδιά. Μερικοί δεν αρκέστηκαν στην εξορία οπως για το στρατηγό Σαράφη. Και επειδή δεν θέλησε να αντιληφθεί από μόνος του το μέγεθος και το ασυγχώρητο του «εγκλήματος» που διέπραξε τασσόμενος στο πλευρό του λαού :Τον δολοφόνησαν.

Βέβαια και οι Αγγλοι ειχαν το δικό τους τρόπο, πάντα σε συνεργασία με τους εδώ υπαλλήλους τους, να μήν τιμωρούνται στη χώρα μας και απ τους Ελληνες δικαστές, οσοι Αγγλοι στρατιώτες και μή διέπραξαν τα όποια ποινικά ή αλλα αδικήματα στη χώρα μας. Οι Αμερικανοί ομως, σαν ποίο πρακτικοί προκειμένου να σώσουν αυτοί την Ελλάδα απ τους Ελληνες, μια και δεν μπόρεσαν οι Αγγλοι, εκτός απ όλους τους άλλους κατάπτυστους και αποικιακούς όρους που μας επέβαλαν προκειμένου να μας σώσουν, μας επέβαλαν και τον θεσμό της ΕΤΕΡΟΔΙΚΙΑΣ. Η ετεροδικία ειναι ένας όρος, που απαγορεύει στη χώρα που την δέχεται να δικάσει με βάση τους δικούς της νόμους, τους τυχόν παραμούντας στην Ελλάδα Αμερικανούς. Αυτό ισχύει για οποιοδήτοτε αδίκημα και αν διέπραξε κάποιος Αμερικανός κατά τη διάρκεια της παραμονής τους στην Ελλάδα. Ακόμα και αν πρόκυται για εγκληματική πράξη. Οι όροι της ετεροδικίας ορίζουν και ο εγκληματίας ακόμα Αμερικανός,(οπως λοχίας που δολοφόνησε τον Στρατηγό Στεφ Σαράφη),για

την όποια παρανιμία ή και εγκληματική πράξη, αρμόδια να την δικάσουν ειναι μόνο και μόνο τα αμερικανικά δικαστήρια.

Ξέρω πως η ιστορία δεν γράφεται ποτέ. Πάντα αντιγράφεται. Γιατί το πρωτότυπο της ιστορίας ειναι γραμμένο με αίμα ηρώων ζωντανών, αναπήρων και προπάντων νεκρών, αραιωμένο το αίμα αυτό με τα δάκρυα των μανάδων και των ορφανών. Αν δεχθούμε οτι η ιστορία ειναι οι κάθε φορά σε συγκεκριμένο τόπο και χρόνο πράξεις των ανθρώπων, πρέπει να δεχθούμε οτι πραγματική ιστορία ειναι η βιωματική ιστορία. Γι αυτό εκείνος που θα τολμήσει να γράψει ιστορία ή ενα μέρος της ιστορίας ή ακόμα ενα ιστορικό γεγονός, πρέπει να σταθεί με σεβασμό και ευλάβεια επάνω στο πρώτυπο. Η ιστορία γράφεται πάντα όπως ειναι, όπως διαμορφώνεται στην εξελιξή της. Δεν διαστρευλώνεται, διότι οταν διαστρευλωθεί δεν αποδίδει εμπειρία και γνώση στο λαό. Απεναντίας κάνει μεγάλο κακό στις επόμενες γενιές, γιατί με τη διαστρεύλωση μετατρέπεται σε ιστορία του νικητή. Και οταν αυτό γίενεται σκόπημα και ηθελημένα, τότε ειναι ενα πρόστυχο έγκλημα. Για να γραφτεί ιστορία χρειάζονται τουλάχιστόν δυό. Οταν λοιπόν, η ιστορίας μέσω της προσαρμογής εκφράζει στις απόψεις και τα συμφέροντα του νικητή παύει να ειναι ιστορία. Ειναι ενεξέλεχτη έκφραση θέλησης και συμφερόντων του νικητή.

Αλήθεια τί γίνεται με τη δική μας ιστορία, τη στίγμη μάλιστα που κάθε φορά η επίσημη ιδεολογία, τονίζει σε ποικίλους τόνους τη δόξα της; Τί και ποιά ιστορία διδάσκεται στα σχολεία; Μήπως αυτή η ταλαίπωρη που γράφεται κατά καιρούς για να εξυπηρετήσει τις ανάγκες του συστήματος, γι αυτό και ειναι γραμμένη στα μέτρα του; Περήφανη και τρισένδοξη η ιστορία μας εχει καταντήσει το μάθημα της ιστορίας ο φτωχός, ο πάμφτωχος συγγενής της σχολικής ύλης και ειδικά αυτή της τετράρχονης κατοχικής περιόδου. Η ιστορία του δεύτερου 21, του λαού μας εξακολουθεί να ειναι ακόμα στα αζήτητα. Αποτέλεσμα οι νέες γενιές να μην γνωρίζουν σχεδόν τίποτε για το 21, τον αλβανκό πόλεμο και την Αντίσταση και κυρίως τον εμφύλιο.

Ποιός αλήθεια, ερμηνεύει την «ιστορία» και ποιός δικαιούται να μιλάει στο όνομά της, οταν ξέρουμε οτι το κύριο συστατικό στοιχείο της ειναι οι αγώνες για την ελευθερία, τα Ανθρώπινα δικαιώματα, την κατοχύρωση της αρχής της Λαίκης κυριαρχίας. Οι αγώνες για ενα καινούριο κόσμο στον οποίο δεν θα ηταν ανεκτό το κέρδος να μπαίνει πάνω απ τον Ανθρωπο. Αντικειμενική ιστορία, ιστορία άξια του εαυτού της που μπορεί να μεταφέρει αυτούσια τις εμπειρίες στο κοινωνικό γίγνεσθαί ειναι αυτή που χρονικά παραπέμπει στον κυρίαρχο Λαό, που ειναι ο αυθεντικός δημιουργός, συνθέτης και ερμηνευτή της.

Ενώ σαν λαός εχουμε μια μακραίωνη και πλούσια σε προσφορά ιστορία, ζούμε με το «δίκαιο και τις αλήθειες» της ιδιοκτησίας, που μας εχουν δοθεί σαν οριστικές και αμετάκλητες. Και ενώ ειναι αυτό το «δίκαιο» και αυτή η «αλήθεια» που αξιολογουν τον άνθρωπο και αποφασίζουν για τη ζωή του, ειναι αυτές ακριβώς οι «αλήθειες» και αυτό το «δίκαιο» που εχει διαμορφώσει η ιδιοκτησία, που δεν επιτρέπουν στον άνθρωπο να τις κρίνει και να αποφασίζει γι αυτές. Ετσι ζούμε ανάμεσα σε άπειρα μυστήρια και με μιά κατά τρείς γενιές παροχυμένη κουλτούρα. Αφου η Γιαγιά διαπαιδαγωγεί τα εγγόνια και προγιαγιά τα δισέγγονα ειναι αυτές που δια ζώσεις τη μεταφέρουν στα εγγόνια και τα δισέγκονα. Οι άνθρωποι, γεννιούνται και πεθαίνουν, Ετσι με προαπαιτούμενο αυτό το «δίκαιο» και τις «αλήθειες» αυτού του δικαίου,

ήμαστε κατά κάποιον τρόπο οριστικά και για πάντα αποκομμένοι, οχι μόνο απ την ιστορική αλήθεια και το φυσικό δίκαιο του Ανθρώπου, αλλα και απ τις πήγες και τις αρχές της ζωής.

Η ύπαρξη και η λειτουργία αυτού του «δικαίου» και οι «αλήθειες» αυτές, δεν μας επιτρέπουν να δούμε και να ζούμε παρά μέσα σε ενα αιώνιο και ανεξιχνίαστο μυστήριο. Να ζούμε μέσα από αυτούς και για αυτούς διαμόρφωσαν το δικό τους δίκαιο και τις δικές τους αλήθειες. Ενα συγκεκαλυμένο μυστήριο που περιβάλλει αυτό το «δίκαιο» και αυτές τις «αλήθειες», που και με τη δύναμη των όπλων απαγορεύει στο Ανθρωπο απ τη ιστορική στιγμή που μπήκαν στη ζωή της κοινωνίας των Ανθρώπων, να φτάσει σε εκείνο που ειναι γι αυτόν το πιό αναγκαίο και το πιό σπουδαίο : Τον εαυτό του.

Αυτό που ονομάζουμε σήμερα «αλήθεια» και «δίκαιο», αυτό που πετυχαίνουμε με τη σκέψη, βρίσκεται να ειναι, κατά κάποια έννοια ασήμετρο, οχι μονάχα με τον αινιγματικό κόσμο, όπου μας βυθίζουν αμέσως απ τη γέννησή μας, αλλα επίσης και με την εμπειρία που με την πάραδο του χρόνου διαμορφώνεται σε γνώση. Εχουμε επιστήμες, ξέρουμε πολλά πράγματα και η γνώση μας ειναι μια γνώση καταφανής σε έκταση. Η επιστήμη θαυμάζει με περιφάνεια τις απέραντες κατακτήσεις της και εχει κάθε δικαίωμα να ελπίζει, πως κανένας δε θα μπορέσει να σταματήσει τη θριαμβευτική της πορεία. Κανένας δεν αμφιβάλλει και δεν μπορεί να αμφιβάλλει για την τεράστια σπουδαιότητα των επιστημών. Στον χώρο ομως της παραγωγής του Ανθρώπου με κεφαλαίο λειτουργούμε αποκλειστηκά και μόνο με τις «αυτονόητες» διαχωριστικές γραμμές του «καλού, της αλήθειας και του δικαίου» που ειναι τα πιστεύω των σκοταδιστών. Αυτών που με ολα τα μέσα παρεμβάλουν κάθε είδους εμπόδια στη θριαμευτική πορεία του Ανθρώπου και της επιστήμης προς φωτεινό παρόν και το ακόμα πιό φωτεινό μέλλον που άνοιξε ο 20ος αιώνας, Μα επιτέλους είμαστε εξ ορισμού στο τρίτο τέταρτο του 20ου αιώνα και οχι στα μέσα του 19ου αιώνα να μεγαλώνουμε και να διαπαιδαγωγούμε κάθε γενιά με την αυτοσχέδια αγωγή και την παιδεία της γιαγιάς και της πρόγιαγιάς. Η μήπως δεν ειναι έτσι;

Ακόμα και στο φώς των θετικών μας επιστημών, αν δεν αλλάξουν οι δομές του ιδιοκτησιακού «δικαίου» και οι «αλήθειες», που αυτό το δίκαιο εκφράζει και με τη δύναμη των όπλων επιβάλει, ο κόσμος για τον Ανθρωπο, που έχασε την ελευθερία της θέλησης και την ελευθερία της σκέψης του, θα παραμένει οχι μόνο ενα σκοτεινό και πένθιμο υπόγειο αλλα αλυσοδεμένος και φυλακισμένος σ αυτό το σκοτεινό και πένθιμο υπόγειο. Θα παίρνει τις αυταπάτες που του εχει διαμορφώσει το σύστημα για «δίκαιο» και τις πλάνες του για «αλήθειες».

Το «δίκαιο» και οι «αλήθειες» που έχει διαμορφώσει μέσω της δύναμης των όπλων το καθεστώς της ιδιοκτησίας στα μέσα παραγωγής, πιέζει βαριά οχι μόνο τη δράση αλλα και τον μηχανισμό της σκέψης. Κάνει τους Ανθρωπους υποτακτικούς. Ανθρώπους χωρίς θέληση και βούληση. Ανθρώπους που δεν αναζητούν, δεν βλέπουν, δεν εκτιμούν στη ζωή παρά την «τάξη», τους «νόμους» και τους «κανόνες», που καθιερώθηκαν απ την τάξη των εκμεταλλευτών σαν αιώνιοι και αναλύωτοι.

Το κείμενο αυτό οπως γράφω και πιό πάνω, δεν αποβλέπει για να ξύσει πληγές, πολύ περισσότερο να αναμοχλεύσει πάθη. Εξιστορεί πραγματικά γεγονότα. Και τα γεγονότα που εχουν λάβει χώρα σε συγκεκριμένο τόπο και

χρόνο, όσο σκληρά καταδικαστέα και αποτρόπαια και αν ειναι, ειναι αυτά που φωτίζουν το παρελθόν και βοηθούν τον ιστορικό να καταγράψει, τους λόγους που οδηγήθηκε η χώρα μας στις τόσες δικτατορίες, στην κατοχή και τον εμφύλιο πόλεμο. Τον τρόπο που λειτουργήσαμε σαν λαός στον αλβαικό πόλεμο στην κατοχή και τον εμφύλιο και γιατί οδηγήθηκε η χώρα στον εμφύλιο. Τις παρανομίες απ όποιον και αν διαπράχθηκαν, τα φρικτά βασανιστήρια, τις άδικες δίκες και καταδίκες, που έχουν υποστεί αθώοι πολίτες. Το ίδιο πρέπει να καταγραφούν η ασυδοσία του στρατιωτικού και πολιτικού παρακράτους, η υπερβολική ανοχή του επίσημου κράτους στην χωρίς όρια δράση του παρακράτους. Του παρακράτους που λειτούργησε βάση προδιαγεργαμμένου σχεδίου και αυθέραιτο «δικαίωμα» του να προβαίνει και να υπερβαίνει ανεξέλεγκτα σε πράξεις, που δεν μπορούν να διακαιολογηθούν ακόμα και σε εναν εμφύλιο πόλεμο.

Ακόμα πρέπει να καταγραφούν, πως λειτούργησε το κράτος, οι δομές και οι θεσμοί όπως : η Δικαιοσύνη, η Εκκλησία, το Σώμα των Αξιωματικών και τα Σώματα Ασφαλείας Χωροφυλακή και Αστυνομία πόλεων, η Ελίτ. Η υψηλά ιστάμενη Ελίτ, που ενώ μεσολαβούσαν γεγονότα συνταρακτικά. Γεγονότα καθοριστικής σημασίας για το λαό και τη χώρα δεν πήραν-τόλμησαν να τα επικρίνουν-καταδικάσουν γιατί η ίδια η Ελίτ ειναι που τα τριτοεγγυήθηκε. Και οχι μόνο αλλα ηταν αυτή που κρατούσε και επέβαλε τη διγλωσσία: Μια για τους Νόμους και μια αλλη για το δρόμο-λαό και τη λογοτεχνία. Γεγονός που πείθει οτι η Ελίτ συνδέεται άμεσα με την εξουσία και ο ρόλος που της εχει ανατεθεί ειναι να δικαιολογεί τις όποιες ενέργιες της εξουσίας. Αντί να σηκώσει φωνή διαμαρτυρίας και να τα καυτηρίασει και να καταδικάσει τα όποια κακώς κείμενα. Και οταν μιλάει, μιλάει για όλα χωρίς θέση και άποψη για το συγκεκριμένο θέμα. Ακολουθούν την τακτική «συμφωνεί με όλους και με όλα» και τα θέματα παραμένουν ως εχουν. Κατοχή, Δεκέμβρης, συλλήψεις, βασανιστήρια, εμφύλιος, στρατοδικεία, εξορίες, Μακρόνησος, φυλακές, εκτελέσεις κλπ δεν την άγγιξαν καθόλου.

Ούτε η τραγική θέση του λαού τράβηξε την προσοχή τους. Οπως η Εκκλησία ετσι και αυτή εστω για τον τύπο δεν εξέδωσε ενα ψήφισμα διαμαρτυρίας. Το ίδιο και η Ακαδημία Αθηνών ειχε καταντήσει σαν τη βουλή των Λόρδων. Μια νωθρή κάστα αστών που διαιώνιζαν την γεροντοκρατία και τη συντήρηση-αντίδραση στον τόπο. Και επειδή υπήρχαν και οι φωνές εκτός απ τη συντήρηση ειχαν και θέσει στον εαυτό τους και ενα αλλο στόχο: να αφομειώνουν αυτούς που τολμούν να αρθρώσουν κάποια λέξη. Τον ανακήρυσσαν σε Ακαδημαϊκό και μετά και πάλη σιωπή.

Το ίδιο τα ανώτατα στελέχη του στρατού, μα και ολες οι άλλες κοινωνικές δομές στη διάκρεια της κατοχής και μετά την απελευθέρωση. Το ίδιο δεν πρέπει να μην παραλείψουμε να καταγράψουμε πώς το καθεστώς δέχθηκε-επανένταξε στην κοινωνία τους ιδεολογικό-πολιτικούς του αντιπάλους, όσοι επέζησαν βέβαια απ αυτήν τη λαίλαπα και απολύθηκαν ύστερα από 5 έως και 20 χρόνια φυλακή. Αν μετά την αποφυλάκιση η πολιτεία τους έδωσε τη δυνατότητα να νοιώσουν ελεύθεροι και κυρίως άνθρωποι ή τους τραβούσε απ το ενα αστυνομικό τμήμα στο άλλο, όπως συνέβει με μένα, που μετά την δεκαεξάχρονη (16) φυλάκιση για τέσσερα (4) χρόνια πριν τη Χούντα και τέσσερα (4) μετά την απόλυσή μου απ το Παρθένι της Λέρου, μέχρι την πτώση της χούντας, ο ασφαλίτης όλα αυτά τα οκτώ (8) χρόνια ηταν η σκιά μου. Και το πιό τραγικό δεν μου επέτρεψαν να ριζώσω σε κάποια δουλεία και σε αυτό

ακόμα το ασβεστοποιϊο που εντικείμενο έργασίας μου ηταν τα πετάω πέτρες στο καμίνι. Μια δουλειά που μου την επέβαλαν με στημένα τα πολυβόλα επι πόλλα χρόνια στη Γυάρο.

Αν κρίνω απ τη δική μου περίπτωση το κατεστημένο, οχι μόνο συνέχιζε να ειναι εχθρικό, αλλά και οταν τα θυματά του πλήρωσαν πρόσβαρα με το πιό πολιτιμο τίμημα τη λευτεριά και πολλοί με τη ζωή, οταν και οσοι επέζησαν και απολύθηκαν η πολιτεία ούτε καν γύρισε να τους κοιτάξει. Το ίδιο ισχύει και για τους πολιτικούς πρόσφυγες, που επέστρεψαν ύστερα από τριάντα χρόνια, την ιθεγένεια, τους ανάπηρους, την εργασία κλπ.

Αν κρίνω απ τη δική μου προσωπική περίπτωση το κατεστημένο, οχι μόνο συνέχιζε να ειναι εχθρικό προς τους Ιδεολογικό-πολιτικούς του αντιπάλους, αλλα δεν θα ηταν υπερβολή αν έλεγα εξουθενωτικό και βάρβαρο. Εξακολουθούσε να μας εχει προγραμμένους. Και οχι μόνο μας ειχε προγραμμένους, αλλα αυτό προσπαθούσε να μας το θυμίζει κάθε μέρα με την παρουσία του και με την πρώτη ευκαιρία οτι δεν παρετήθηκε απ την προσπάθεια εξόντωσης. Στο δρόμο, στη δουλεία στο καφενείο κλπ. Η κατοχή μερικούς μας βρήκε 13-16 και 17 χρονα παιδιά, ανειδίκευτα επαγγελματικά και πολλοί ακόμη σχολιαρόπαιδα και αποφυλακισθήκαμε όπως εγώ σαραντάριδες. Πολλών ειχαν πεθάνει οι γονείς, τα αδέρφια ειχαν κάνει τα δικά τους νοικοκυριά, ειχαν τις δικές τους υποχρεώσεις. Τα σπίτια διαλύθηκαν, τα νοικοκυριά καταστράκηκαν. Πολλών τα σπίτια και τα χωράφια ειχαν καταληφθεί απ τους «ενθικο-πατριώτες» και αρκετών ειχαν δημευθεί απ το στρατοδικείου οι περιουσίες τους και πολλοί δεν ειχαν που την κεφαλή κλίνει.

Η πολιτεία και η κοινωνική αρωγή, Εκκλησία ερυθρός σταυρός κλπ, έκριναν φαίνεται οτι δεν ειχαν καμιά σχέση με το πρόβλημα και ας ηταν άνθρωποι, και ας γύριζαν απ τα κάτεργα που τους είχαν καταχωνιάσει για δικούς τους λόγους οι ίδιοι. Το κατεστημένο οχι μόνο σφίριζε αδιάφορα, αλλά έπαιρνε όλα εκεί τα μέτρα να τους κάνους τη δύσκολη ζωή δυσκολότερη. Η ζωή μας ηταν ενα ανεκδιήγητο δράμα. Βέβαια ως ενα βαθμό δικαιολογώ την τέτοια συμπεριφορά και αδιαφορία. Από μάς που παρακολουθούσαμε τα κοινωνικό-πολιτικά πράγματα στη χώρα, ηταν και αναμενώμενη και κατανοητή ακόμα αυτή την συμπεριφορά. Και ηταν κατανοητή η συμπεριφορά και τα όποια μέτρα, γιατί οι άνθρωποι χρειάστηκε και ειχαν αναγκαστεί απ την προπολεμική αντικειμενική πραγματικότητα πρώτα να κάνουν την βασιλό-ματαξική δικτατορία και μταπελευθερωτικά για να επανέλθουν στην εξουσία να κάνουν τα Δεκεμβριανά και σε συνέχεια για να διασφαλίσουν μια μακρόχρονη ανενόχλητη εξουσία να κάνουν εναν εξοντωτικό εμφύλιο πόλεμο και έβλεπαν οτι οι αλκυονίδες μέρες...

Τρία νούμερα επιβεβαιώνου την δική μας κατανόηση και τη σκληρότητα του κατεστημάνου η οποία συμποσούται σε αυτό που μου ειπε ο Διοικητής Ασφαλείας Θεσσαλονίκης «καλύτερα να μην έκανες αίτηση αποφυλάκισης» α) Στις πρώτες εκλογές που έγιναν το 1951 η εκλογική δύναμη του ειχε μείνει απ το ένάμισι εκατομμύριο του ΕΑΜ ηταν 180,640 ψήφους. Το 1958 ειχαν φτάσει στους 939,902 ψήφους και 1964 μόνο στις μεγάλες πόλεις (στην ύπαιθρο δεν ειχε συνδιασμούς) 542,865 ψήφους. Τα κομματικά μέλη της ΕΔΑ, το 1958 ηταν 9,352 και το 1966 ειχαν φτάσει στις 85,000. Και ο τύπος της το 1952 η «Αυγή» ειχε 23,719 φύλλα ημερησίως και το 1967 διατηρήσε με διάφορες αυξομοιώσεις αυτό περίπου τον ίδιο αριθμό κυκλοφορίας.

Βέβαια, στον εμφύλιο πόλεμο δεν μπορούν να λειτουργήσουν όλα σωστά και δίκαια. Θα γίνουν και ορισμένα παρατράγουδα, που θα μπορούσαν να δικαιολογηθούν, οχι όμως και προσχεδιασμένες και οργανωμένες σκόπιμα πράξεις : συλλήψεις (όμηροι μελλοθάνατοι για την κλούβα και αναφανδών αθώους και άσχετους). Συλλήψεις στηριγμένες στο οργανωμένο παρακράτος, τους ανεύθυνους και καλοπλήρωμένους χαφιέδες, που τον πρώτο τυχόντα προσωπικό του εχθρό μπορούσε, χωρίς καμιά ευθύνη και συνέπεια να τον μετατρέπει σε κρατούμενο. Και με κατηγορητήρια στηριγμένα στα απάνθρωπα βασανιστήρια, με αποκορύφωμα την περίφημη φάλαγγα, που καθιστούσε ανίκανο τον βασανιζόμενο να σταθεί σε όρθια πλέον στάση. Την εποχή εκείνη το κυνήγι των Αντιστασιακών ειχε γίνει μια «συνήθης καθημερινή ιστορία» Το παρακράτος ειχε εθιστεί σε ενα είδος μιθριδατισμού στην ιδέα του να προκαλεί φόβο και φρίκη.

Η μεταπολεμική αστάθεια των κυβερνήσεων στη χώρα, σε συνδιασμό με την πολιτική του αντικομμουνισμού, αναβάθμισε το ρόλο του σώματος των αξιωματικών και του ένστολου παρακράτους. Το κλίμα που επικρατούσε τους ειχε δημιουργήσει την εντύπωση, οτι η εθνική ακεραιότητα της χώρας βρίσκονταν στα χέρια τους και ειχαν ταυτίσει την ύπαρξη, την βαθμολογική αναβάθμιση και την δραστηριότητά τους με τη διατήρηση του κλίματος του εμφυλίου. Η διατήρηση αυτού του κλίματος άρχισε να μετατρέπει το σώμα των αξιωματικών σε ενα αυτόνομο παράγοντα του δημόσιου βίου.Για να εφαρμοστεί η πολιτική του αντικομμουνισμού έπρεπε πρώτα να πάρει σάρκα και οστά ο κομμουνιστικός κίνδυνος, ο οποίος έπρεπε να εξοντωθεί εκτός από παράνομα και «νόμιμα» και κυρίως να διατηρηθούν: Εκτακτα μέτρα και έκτακτα στρατοδικεία σε ισχύ και δράση. Και για να διατηρηθούν έπρεπε να βρεθούν εκείνοι οι «κομμουνιστές» που ενέπλεκαν συνωμοσίες, και ανυλεπώς να προετοίμαζουν δολιοφθορές και κατασκοπία εις βάρος του ελληνικού κράτους. Δίκες σαν αυτή του Μπελογιάννη κλπ.

Τώρα πλέον θύματα αυτής της πολιτικής, δεν ηταν μόνο ο μικρός αριθμός των παρανόμων οργανώσεων και τα λίγα στελέχη του παράνομου μηχανισμού του ΚΚΕ, που κατηγορήθηκαν για «κατασκοπία και συγκρότηση κομμουνιστικής ομάδας», και ο ανυπότακτος λαός, αλλα και αξιωματικοί εν ενεργεία. Για τα στελέχη των Ενόπλων Δυνάμεων που στόχο ειχαν την πλήρη εκκαθέριση του σώματος απ τους ελαχίστους εναπομείναντες δημοκρατικούς αξιωματικούς και η ικανοποίηση επαγκελματιτών επιδιώξεων, φιλοδοξιών και κυρίως ξεκαθέρισμα λογαριασμών ανάμεσα σε ακραίους αντικομμουνιστές και φιλελεύθερους, αμέσως μετά τον εμφύλιο. Ετσι τα έκτακτα μέτρα στο στόχαστρο εκτός απ τους κομμουνιστές-Αντιστασιακούς χρησιμοποιήθηκαν και για την εξόντωση οσων δεν ηταν ξεκάθαρα αντικομμουνιστές.

Η κορύφωση της πολιτικής αυτής εκδηλώνεται έμπρακτα το 1952 με δύο διαφορετικές υποθέσεις που επιδιώχθηκε να συνδεθούν ετσι ωστε και να δικαιωθεί για αλλη μια φορά αυτή η πολιτική, αλλα και να διατηρηρήσουν τα τα έκτακτα μέτρα τη δυναμική τους. Μόνο η διατήρηση των εκτάκτων μέτρων και των εκτάκτων στρατοδικείων, μπορούσαν να νεκρώσουν την κριτική σκέψη, να μετερτρέψουν την υποψία σε καταδίκη και τον φόβο εργαλείο της κοινωνικής συνοχής. Η πρώτη ηταν η δίκη για «κατασκοπία» 29 κομμουνιστών και η δεύτερη, η δίκη των αεροπόρων το ίδιο για «κατασκοπία». Οι στόχοι ηταν δυό.α) η ανακάλυψη μιας «μικροσυνομοσίας» για να δημιουργηθούν προβλήματα στην κυβέρνηση Πλαστήρα και β) επικαλούμνοι τον

κομμουνιστικό κίνδυνο να βγάλουν από τη μέση πολλούς ικανούς αξιωματικούς, απ τους οποίους κινδύνευαν να υπερφαλαγγιστούν οι ΙΔΕΑτες στην επόμενη επιτηρίδα.

Η συνομοσία ετσι οπως ηταν διαμορφωμένα τα πράγματα μεταπελευθερωτικά και ειδικά στο στρατό δεν ηταν δύσκολο να σχεδιαστεί. Ηταν όμως τόσο «στημένη» που δεν έπειθε κανέναν, ακόμα και αυτούς που την έκαναν. Αφορμή ενα απλό ατύχημα σε ενα αεροπλάνο που θεωρήθηκε οτι έγινε απ τους κομμουνιστές, αρα υπήρχε «κομμουνιστική διείσδηση». Εγιναν συλλήψεις αξιωματικών και υπαξιωματικών και πέντε ιδιώτες μεταξύ των οποίων και ο καθηγητής Χρήστος Δαδαλής, ο οποίος δεν άντεξε και πέθανε πως και εκατοντάδες αλλοι από τα βασανιστήρια. Οι συλλήψεις έγιναν με πλήρη μυστικότητα και η απομονωση ηταν οπως πάντα απόλυτη, αφού σκοπό ειχε να μην μαθευτεί. Και αυτό γιατί υπήρχε σοβαρός λόγος η υπόθεση των αεροπόρων να συνδεθεί με την υπόθεση Μπελογιάννη. Στη δίκη αυτή ειχαν ήδη βγεί τελεσίδικα θανατικές καταδίκες και η κυβέρνηση ειχε δηλώση οτι οι καταδικασθέντες σε θάνατο δεν θα εκτελεστούν. Αμεση συνεπώς προέκυπτε η ανάγκη να συνδεθούν αυτέ οι δύο υποθέσεις γιατί μόνο με τη σύνδεση θα αποδεικνύονταν η συμμετοχή του Μπελογιάννη στην υπόθεση των αεροπόρων και θα γίνονταν οι εκτελέσεις παρά την κυβερνητική δήλωση.

Ενώ ο ολιγοήμερα συγκρατούμενος μου Δ. Μπάτσης, ειχε κάνει «δήλωση», προς τιμήν του αρνήθηκε να συνεργαστεί στην υλοποίηση του σχεδίου και γι αυτό οδηγήθηκε στο απόσπασμα παρά την υπόσχεση. Επρεπε ομως να αποδειχθεί πως ό,τι έκανα οι αεροπόροι το έκαναν κάτω απ την καθοδήγηση του ΚΚΕ. Μια και δεν συνεργάστηκε ο Μπάστης έπρεπε να βρεθούν ενοχοποιητικά στοιχεία, αφού οι ομολογίες ειχαν αποσπαστεί με τη βία και υπήρχε το ενδεχόμενο μην αποδείξουν τη σύνδεση στο Αεροδικείο. Για να στηριχθεί η υπόθεση, οι εμπνευστές της σκευωρίας «μύησαν»τον δόκιμο χειριστή της σχολής Εφέδρων Ν Ακριβογιάννη και τον έστειλαν στην Αλβανία στις 7/4/1952 «επί εθνική αποστολη κατασκοπίας, κατά την οποία ούτος θα εμφανίζετο ως φυγάς κομμουνιστής». Στη συνέχεια τον κατέδωσαν στις αλβανικές αρχές, με τη βεβαιότητα οτι οι Αλβανοί θα τον καταδίκαζαν σε θάνατο ως κατάσκοπο της ελληνικής κυβέρνησης, όπως και τελικά έγινε στις 15/4/1953.

Στις 16/4/52 ο αντικυβερνητικός τύπος φέρνει την υπόσεση στη δημοσιότητα και την επόμενη μέρα η Ελλάδα κατακλύζεται από δημοσιεύματα για την «ανακαλυφθείσα κομμουνιστική δράση» στην αεροπορία. Δεν παρέλειψαν να κάνουν αναφορά και για κατάρευση αεροσκαφών. Τα υπόλοιπα ειναι γνωστά. Η δίκη των αεροπόρων άρχισε στις 22/8/1952 και τελείωσε τις 17/9/52, οι ποινές ηταν εξοντωτικές για τους κατηγορούμενους αφού οι κατηγορούμενοι κατά το βούλευμα εκτέλεσαν εντολές του ΚΚΕ που βρίσκονταν στο εξωτερικό. Ο σμηναρχος Παναγουλάκης και ο υποσμηναγος Θεοδωρίδης καταδικάστηκαν εις θάνατο. Οι δύο απ τους αεροδίκες, ο σμηναγός Μαργαρίτης και ο αντισμήναρχος Αντωνάκος που ηταν οι εμπνευστές και οι αυτουργποί έγιναν αρχηγοί του Γενικού Επιτελείου Αεροπορίας και απ τις αυτές θέσεις στήριξαν τη χούντα μέσα στην Αεροπορία. Μα και οι Υπουργοί Αμύνης Γ. Μαύρος και Π Κανελόπουλος αντί να συμβάλουν στην εξυγείασνη του παρακράτους, προτίμησαν να παίξουν το ρόλο που τους επέβαλε η θέση τους, αφήνοντας ή και βοηθώντας τους μηχανισμούς οχι μόνο να διατηρηθούν αλλα και λειτουργήσουν ετσι ωστε να φτάσουμε στη χούντα που ηταν και ο

τελικός προορισμός οταν το λαϊκό κίνημα θα ξαναδιεκδικούσε τη θέση της αξιωματικής αντιπολίτευσης.

Το παρακράρος πολιτικό και ένστολο, αφού στη διάρκεια του εμφυλίου βοηθούμενο πρώτα απ το Βασιλιά και μετά και απ τον Παπάγο, προώθησε σε θέσεις κλειδιά τους δικούς του ανθρώπους σε συνεργασία κυρίως με τους ξένους και μια μερίδα βασιλικών αξιωματικών που ανήκαν στη μυστική στρατιωτική οργάνωση του ΙΔΕΑ οχι μόνο ειχε εθιστεί στο μιθριδατισμό, την αυθερεσία, την διαλποκή και τη δολιοφθορά, αλλά και συνομοτούσαν εις βάρος του λαού και της χώρας. Ο εμφύλιος, εκτός από το αδερφοκτόνο μίσος που άργησε να καταλαγιάσει, την οικονομική καταστροφή και την ακυβερνησία, οδήγησε και σε ενα αλλο κακό : Στη μεγαλύτερη εξάρτηση της χώρας από τους Αμερικανούς. Και δεν θα ηταν υπερβολή αν έλεγα οτι ηταν ακριβώς αυτή η εξάρτηση που αποζητούσαν όλες από κοινού οι αντιδραστικές δυνάμεις. Γιατί μόνο αυτή η μεγαλύτερη εξάρτηση τους εξασφάλιζε τη συνέχεια και την απρόσκοπτη παραμονή στην εξουσία.

Στο κατά Ιωάννη Ευαγγέλιο 15,6 μια παράγραφος λέει «Εάν μή τις μείνη εν εμοί, εβλήθη έξω ως το κλήμα και εξηράνθη, και συνάγουσιν αυτό και εις το πύρ βάλλουσι και καίεται» που σημαίνει: (όποιος δεν μείνει ενωμένος με μένα, πετιέται έξω, οπως το κλήμα, ξεραίνεται, το μάζεύουν και τα ρίχνουν στη φωτιά και καίγεται). Με βάση αυτήν την αρχή οι Ασφάλειες, με υπευπουργούς τους ανά τη χώρα Κόντους, ηταν ο μηχανισμός του τρόμο και της φρίκης. Χαρακτηρίζοντας συλλήβδην «εχθρούς» της Ελλάδας τους Αντιστασιακούς, προσπαθούσαν με τα πιό φρικτά βασανιστήρια να τους εξοντώσουν. Για την Ασφάλεια αξία ειχε η «κατηγορία» καθεαυτή και οχι η εγκυρότητά της...Και ενώ βασάνιζαν έλεγαν, «πές την αλήθεια για να αποφύγεις τα χειρότερα», έτσι άρχιζαν τη δουλεία οι βασανιστές, απευθυνόμενοι στον συλληφθέντα. Ο «κατηγορούμενος» αγνοούσε παντελώς το περιεχόμενο της κατηγορίας και καλούνταν να απολογηθεί στα τυφλά. Και επειδή δεν υπήρχε περίπτωση να αθωωθεί, μερικοί κάτω από φρικτά βασανιστήρια καταθέτανε, συνήθως κατά φαντασία, πταίσματα που δεν ειχε διαπράξει, για να ελαφρύνουν τη θέση τους. Ο κρατούμενος βρίσκονταν σε πλήρη και διαρκή απομόνωση.

Και στην πιό ατελέστερη νομική νομοθεσία, υπάρχει μια βασική νομική αρχή που λέει οτι ο «ένοχος, ένοχο ού ποιεί». Στην μεταπολεμική Ελλάδα ομως, η βιομηχανία παραγωγής «ενόχων» στηρίζονταν στην αντίστροφη εφαρμογή αυτής ακριβώς της αρχής. Τα ποσοστά του ΕΑΜ μεγάλα. Η επηρροή το ίδιο. Οι ανάγκη παραγωγής ενόχων ακόμα πιο μεγάλη και η αναζήτηση του πραγματικού ενόχου απαιτούσε χρόνο. Ο χρόνος πίεζε γι αυτό και δεν αρκούσε η αντιστροφή της παραπάνω αρχής. Ετσι κρίθηκε αναγκαίο μέσω των εξεικευμένων βασανιστηρίων και ο ΜΗ ένοχος να «ΠΟΙΕΙ ενόχους»

Για να διασφαλίσουν την απρόσκοπτη λειτουργία αυτής της αρχής την στήριξαν με τον αποκλεισμό την κατ αντιπαράθεση εξέταση των μαρτύρων κατηγορίας τόσο στην Ασφάλεια, αλλο τόσο και στο στρατοδικείο. Και αυτό γιατί αν υπήρχε αντιπαράθεση εκτός του οτι θα αποκαλύπτονταν η κατασκευεί ενόχων, δεν θα υπήρχε μυστικότητα και οταν δεν υπάρχει μυστικότητα, δεν προκαλείται τρόμος. Και οταν δεν προκαλείται τρόμος δεν παραδειγματίζεται αποτελεσματικά ο λαός. Ο τρόμος ηταν προϊόν της άκρας μυστικότητας με την οποία διενεργούνταν η όλη διαδικασία. Και η μυστικότητα δεν πρέπει να ξεχνάμε οτι ειναι η καλύτερη φίλη και συνεργάτης της διαπλοκής, της

διαφθοράς και της όποιας παρανομίας. Λέγεται πως όλες οι αυτοκρατορίες ούτε δημιουργήθηκαν, ούτε διατηρήθηκαν σε βάθος χρόνου με τη δύναμη, αλλα με τον φόβο και τη φρίκη που καλλιεργούσαν και τον τρόμο που διατηρούσαν.

Τα κατηγορητήρια ηταν ενας κατάλογος ονομάτων, που με εξασφαλισμένη την ανωνυμία του πράκτορα, καταδότη, συνεργάτη και χαφιές πληροφοριοδότη, ο οποίος συνήθως αράδιαζε ασύστολα ψέματα και κατέθεται άσχετες κατηγορίες, με την απέλπιδα προσπάθεια αφού αμείβονταν με μπόνους και ηταν υπεράνο υποψίας συνέτασε ενα κατάλογο, που έπρεπε οπωσδήποτε να συλληφθούν. Και ηταν αυτά τα ψεύδη που πολλαπλασίαζαν με γεωμετρική πρόοδο τη συγκομηδή. Και να πώς: Κατά τη διάρκεια των βασανιστηρίων ένας απ το Γκρούπ των βασανιστών, εκφωνούσε τα ονόματα του καταλόγου, που ειχε συντάξει ο καταδότης, με την παράλληλη βεβαίωση του επικεφαλής οτι «αν πέντε έστω ονόματα απ αυτά που άκουσε, δεχθεί να τους κατονομάσει σαν συνεργάτες του, θα τον αφήσουν ελεύθερο». Ο κατάλογος αυτός με την κατάλληλη επιξεργασία...θα πολλαπλασιασθεί και με τον αντίστοιχο εμπλουτισμό των στοιχειών αυτών, θα αποτελέσει το υλικό για την διατύπωση κατηγορητηρίου, ή κάποιος κρατούμενος σε κατάσταση αφασείας κρατώντας το σακατεμένο χέρι του ο ασφαλίτης γρατσούνισε, έστω και δισανάγνωσστη μια υπογραφή σε ενα κατηγορητήριο, που ενοχοποιούσε πρώτα τον εαυτό του για πράξεις, που ίσως ο ίδιος δεν έκανε ούτε γνώριζε σε μιά λίστα με ονόματα που έπρεπε να συλληφθού. Η μέθοδος αυτη θα εξασφαλίσει την πρώτη ύλη-εργαλείο πλέον για την εξόντωση των ιδεολογικών αντιπάλων. Σε πολλές περιπτώσεις ο βασανισμένος κρατούμενος γρατσουνούσε και μια δεύτερη «υπογραφή» κάτω από μια «δήλωση», μετανοίας.

Μέσω των Επιτροπών Ασφαλείας στην αρχή, Δικαστήρια μετά και τα έκτακτά μέτρα και τα Στρατοδικεία σε συνέχεια, όπου η μόνη κατατάληξη του συλληφθέντα θα ειναι η εξορία, η φυλακή και το εκτελεστικό απόσπασμα. Με αυτόν τον τρόπο και τα μέσα προσπαθούσαν να διαλύσουν το ΕΑΜ. Μια «υπογραφή» που πολλές φορές ηταν και εντελώς πλαστή, γι αυτό στο στρατοδικείο πριν απ τη δίκη το πρώτο πράγμα που έκανε ο κατηγορούμενος ηταν να δηλώσει πως ο,τι «είπε και έκανε» τα έκανε σε κατάσταση εκτός εαυτού και ελέγχου, γι αυτό και δεν δέχεμαι το κατηγορητήριο γιατί ειναι προϊόν βασανιστηρίων και μετά λόγω γνώσεως ανακαλώ τη «δήλωση μετανοίας».

Βέβαια η ανάκληση της δήλωσης, ανεξάρτητα απ τον τρόπο που αυτή αποσπάστηκε επιβάρυνε τη θέση του κρατουμένου και στην προσμέτρηση της ποινής πέρνονταν σοβαρά υπόψη. Επιβάρυνε και μάλιστα σοβαρά τη θέση στην προσμέτρηση της ποινής γιατί με την ανάκληση εξέθεται το σύστημα παραγωγής κρατουμένων.

Γράφονται, γιατί με αυτό το γενικόλογο και άσχετο κατηγορητήριο επι μίσω σχεδόν αιώνα οι αγωνιστές της Αντίστασης ηταν τα μιάσματα, οι απόβλητοι της κοινωνίας και της ζωής. Με τον ιδιο «φυσικό» τρόπο που θα έκαναν τη σωματικής τους ανάγκη σκότωναν στο δρόμο, τους έκαιγαν το σπίτι, τους άρπαζαν το όποιο βιός ειχαν. Συνελλάμβαναν όποιον ήθελαν, έστελναν στην εξορία, τη φυλακή και στο εκτελεστικό απόσπασμα με την ίδια ευκολία, που θα μετακινούσαν ενα έπιπλο απ τη μιά σε μιά αλλη θέση στο σπίτι τους. Για τον ίδιο λόγο τους βασάνιζαν στις ασφάλειες, τους καταδίκαζαν χωρίς δίκη σε

βαριές ποινές και πολλές εκατοντάδες στάλθηκαν με αυτόν τον τρόπο στο Αγιο Πέτρο.

Τότε για το παρακράτος και το επίσημο κράτος ακόμα, το ζητούμενο «έγκλημα»,δεν υπήρχε λόγος να αναζητηθεί, να βρεθεί και διατυπωθεί σαν πράξη-κατηγορητήριο. Το «έγκλημα» γι αυτόν που πήρε μέρος στην ΕΑΜική Αντίσταση, συνειρμικά ηταν αυτονόητο. Γι αυτό και το σύνθημα ηταν «Εξοντώστε τους, σκοτώστε τους. Δεν ειναι Ελληνες και οσοι δεν ειναι Ελληνες, δεν εχουν θέση στην Ελλάδα»!!! Και ειχαν «δίκαιο» οι «άνθρωποι» πως να εξομοιώσεις εναν τρισχιλιετή Ελληνα με εναν κομμουνιστή!!!

Αλλωστε γι αυτόν ακριβώς το σκοπό αμέσως μετά τη Συμφωνία της Βάρκιζας, το νεκραναστημένο κράτος της δοσίλογης Δεξιάς και του υπέρογκου και καλοθρεμένου απ τους κατακτητές παρακράτος, με την βοήθεια του αγγλικού στρατού κατατοχής με τους οποίους ξανά ταύτησαν τα συμφέροντα μαζί τους, εξαπόλυσαν ανα τη χώρα λευκή τρομοκρατία για να εξοντώσουν αδιάκριτα όποιον συμμετείχε με οποιονδήποτε τρόπο και σε οποιαδήποτε οργάνωση πολιτική ή ένοπλη

Το επικυρίαρχο το 4ο Αυγ/νό Μεταξικό παρακράτος, εμπλουτισμένο με το κατοχικό, τους κάθε λογείς δοσίλογους συνεργάτες των κατακτητών και οι απόντες, σε συνεργασία με το επήσιμο κράτος, οι ασφάλειες ειχαν μετατραπεί σε Γενικά Στρατηγεία με αντικείμενο την παραγωγή μέσω των βασανιστηρίων «τεκμηρίων» για την εξόντωση των αγωνιστών της Εθνικής Αντίστασης.Της Αντίστασης στην όποία οχι μόνο οι ίδιοι δεν πήραν μέρος για την απελευθέρωση της Ελλάδας, απ τους τρείς κατακτητές αλλά και συνεργάστηκαν «διά ίδιον ώφελος» και για να κατακτηθεί η χώρα, αλλά και για να μην οργανωθεί Αντίσταση για την απελευθέρωσή της. Και λέω «δια ίδιον ώφελος» γιατί δεν μπορεί να ισχυριστεί κάνεις, οτι δεν κατακτήθηκε η χώρα και δε βρέθηκε από νικητής ο λαός μας σκλαβωμένος. Οτι πέθαινε απ την πείνα στους δρόμους και οτι τον σκότωναν σαν να επρόκειτο για σκυλιά στους δρόμους των πόλεων οι κατακτητές βοηθούμενοι και απ τους ίδιους.

Στα Τμήματα Ασφαλείας, κάτω απ τις γνωστές τότε συνθήκες τακτική ανάκριση συνήθως δεν γίνονταν ή αν γίνονταν λειτουργούσε κατά τέτοιον τρόπο, που να παράγει την πρώτη ύλη για την ταχύριθμη λειτουργία των έκτάτων στρατοδικείων. Οι στόχοι της ασφάλειας ηταν πολλοί και ποικίλοι βασικά ομως α) Να κάνει οσο το δυνατόν περισσότερες συλλήψεις. β) Να «πείσει χωρίς βρισιές, απειλές, φάλαγγες κλπ» αλλά με «ευγενικό» και «πολιτισμένο» τρόπο το συλληφθέντα να αποδεχθεί το «κατηγορητήριο ώς εχει» γ) Να εκμαιευθούν στοιχεία για μια νέα υπόθεση, με την προτροπή και την υπόδειξη οτι «αν βοηθήσει» το έργο της ασφάλειας το δικαστήριο την βοήθεια αυτή οχι μόνο θα τη «λάβει σοβαρά υπόψη του, αλλα και θα εκτιμηθεί σαν μια πράξη πατριωτική», αλλά και με την απειλή πως «αν δεν βοηθήσεις θα το φάς το κεφάλι σου και εισαι Νέος ακόμα παναθεμάσε». Κρίμα! Κρίμα!!

Αν το κατάστημα της Ασφάλειας ηταν κοντά σε στεγασμένο χώρο, για να μην ακούγονται οι φωνές απ τα βασανιστήρια, έβαζαν μπρός μια μοτοσικλέτα ή μια γεννήτρια, ωστε να καλύπτονται οι φωνές.

Ο χρόνος που μεσολαβούσε απ τη σύλληψη μέχρι την καταδίκη ηταν τόσο λίγος, που ηταν αδύνατο στη μικρή αυτή διάρκεια, να εχουν βρεθεί όλα εκείνα τα στοιχεία για να εξακριβωθεί η ενοχή του κατηγορουμένου. Στοιχεία που να

συνθέτουν, έστω βάσιμες ενδείξεις αν οχι αποδείξεις για την τεκμηρίωση του κατηγορητηρίου και κυρίως χρόνο για την αναζήτησει-ανέβρεση μαρτύρων υπεράσπισης του κατηγορουμένου. Η αναζήτησει και η ανεύρεση μαρτύρων υπεράσπισης την εποχή εκείνη, ηταν κάτι που ταυτίζονταν με το θα... : «έρθει και σένα η σειρά σου αν τολμήσεις να μας διαψεύσης», γι αυτό και ηταν ενα απ τα πιό δύσκολο έως ακατόρθωτα θέματα. Και ηταν δύσκολο, γιατί ολος ο κόσμος ειχε πεισθεί οτι οι μάρτυρες υπεράσπισης εκτός του οτι δέχονταν πιέσεις, δεν εισακούνταν συνεπώς γιατί να εκτεθούν χωρίς να προσφέρους κάποιο αποτέλεσμα. Ακόμα και αυτοί οι αυτόπτες που μπορούσαν να αποδείξουν την αθωότητα του κατουγορημένου, αναλογιζόμενοι τις συνέπειες δεν έβαζαν σε κίνδυνο τη ζωής τους. Και δεν την διακινδύευαν γιατί δεν ηταν λίγες φορές που δέχονταν απειλές, χαρακτηρισμούς όπως «κρυφοκουμμούνι, Βούλγαρε», γιουχάρονταν, προπηλακίζονταν, δέρνονταν έξω απ τα δικαστήρια πρώτα και στην αίθουσα του στρατοδικείου ακόμα.

Δεν ειναι λίγοι αυτοί που από μάρτυρες υπεράσπισης, ύστερα από λίγο σύρθηκαν σαν κατηγορούμενοι στο Στρατοδικείο. Οσο για τους μάρτυρες κατηγορίας συνήθως ηταν χωροφύλακες, ΜΑΗδες και ανθρωποι απ τα ΤΕΑ ή κάποιος που δεν άντεξε τα βασανιστήρια και πήρε στο λαιμό του, εκτός απ τον εαυτό του και όσους άλλους του ειχαν απαριθμήσει-υποδείξει να τους συμπεριελάβει στην «οργάνωση»

Οπως γράφω και σε αλλο σημείο, στη χώρα μας εχουν συμβεί τα πιό οξύμωρα, παράλογα και τραγελαφικά πράγματα: Για να συλληφθεί κάποιος Αντιστασιακός αρκούσε να πεί κάποιος βασανιζόμενος οτι ηταν στη Αντίσταση ή κάποιος κουλοφόρος να δείξει με το δάκτυλο κάποιον και τον άρπαζε η ασφάλεια... Ενώ λοιπόν, αυτά ίσχυαν για τους Αντιστασιακούς και για τους αποδειγμένα ακόμα δοσίλογους, για να καταγγίλει κάποιος κάποιον για δοσίλογισμό, έπρεπε να αποδείξει οτι την όποια πράξη δοσιλογισμού έπρεπε να την ειχε κάνει ο δοσίλογος «εκούσια» και «συνειδητη».Θα φέρω μια άσχετη αλλα ενδεικτική παρομοίωση για τη θέση που βρίσκονταν αυτός που ειχε υποστεί συνέπειες από κάποιον δοσίλογο. Αφού με βάση τη Νομοθεσία για την τιμωρία του δοσίλογου έπρεπε ο παθόν εκτός απ την καταγγελία να αποδείξει αυτός οτι η όποια δοσίλογη πράξη ειχε γίνει «εκούσια» και «συνειδητή», η θέση του παθόν την εποχή εκείνη έμοιαζε με αυτήν της βιασμένης γυναίκας. Γιατί και στην περίπτωση του βιασμού δεν αρκεί η καταγγελία...

Επι ενάμιση και πλέον αιώνα, οι ξένες δυνάμεις και ειδικά η Αγγλία με την ανοχή, παραδοχή και αποδοχή των ντόπιων συνεργατών τους: Κοτζαμπάσηδες, Κλήρος και η ανερχόμενη αστική τάξη, με τις παρεμβάσεις ή με τη βοήθειά τους, ηταν σχεδόν πάντοτε λίγο ή πολύ υπεύθυνες για τη γέννηση ή και την επίληση των κρίσεων που γνώρισε η Ελλάδα! Η άρχουσα τάξη της χώρας, οι οικονομικές και πολιτικές δυνάμεις λόγω εξάρτησης, δεν ηταν ποτέ σε θέση να αναπτυχθούν ή να λειτουργήσουν κατά τρόπο αυτόνομο. Ο Ελληνικός λαός δεν τα κατάφερε ποτέ να γίνει κύριος και αφάντης της χώρας και του εαυτού του. Για να διατηρηθεί η εξάρτηση δημιουργήσαν και τα αντίστοιχα κόμματα και τους ενδεδειγμένους «αρχηγούς» τους γνωστούς Γέσμαν. Η διαλογή των αρχηγών και το κοινωνικό περιεχόμενο των κομμάτων το καθόριζαν οι ξένοι. Αυτοί ρίθμιζαν τα πάντα. Τα ελληνικά πολιτικά κόμματα, Ιδεολογία, πολιτικά και κοινωνικά προγράμματα ειχαν, μα και σήμερα ακόμα: Τον διογκωμένο κρατικό μηχανισμό, το στρατό, τα σώματα

ασφαλείας, το παρακράτος, δεκάδες στρατιωτικά και μή πραξικοπήματα, τα ρουσφέτεια, τις πολιτικές συναλλαγές, τα εκλογικά συστήματα, τη δημαγωγία, τη διαφθορά, τη πολιτική τρομοκρατία, τη νοθεία και τη βία. Και οταν αυτά δεν ηταν αρκετά τότε το λόγο τον ειχε η δικτατορία.

Το ταξικό κράτος, δεν δέχεται αμφισβήτηση πολύ περισσότερο δεν επιτρέπει ανατροπή. Και στο κεφαλαιοκρατικό καθεστώς, όπως και στη Φεουδαρχία, η εξουσία ειναι «Ελέω Θεού δοσμένη», γι αυτό και δεν επιτρέπει ούτε σκέψη για αμφισβήτηση πολύ περισσότερο ανατροπή. Το μόνο που δέχεται και επιτρέπει και αυτό κάτω από πολύ αυστηρό έλεγχο οταν δεν μπορεί να κάνει αλλιώς, ειναι η διεκδίση-βελτίωση των όρων ζωής και των συνθηκών εργασίας.

Τα έκτακτα μέτρα, οι στρατιωτικοί Νόμοι, οι δικτατορίες και οι εμφύλιοι πόλεμοι, δεν γίνονται μόνο για να «Εμπαιδώσουν» μια προσωρινή δύσκολη κατάσταση. Γίνονται κυρίως για να εγγράψουν υποθήκες στη σκέψη-συνείδηση του Λαού, οτι το υπάρχων καθεστώς ειναι και θα παραμείνει αιώνιο. Οι θεωρίες και τα συνθήματα για αμφισβήτηση και ανατροπή ειναι «κούφια λόγια κάποιων ρομαντικών ουτοπιστών». Γίνονται για να εμπνεύσουν δέος στη συνείδηση του λαού και να επιβεβαιώσουν το αιώνιο της ύπαρξης του καθεστώτος, μα και την αδιατάρακτη στο χρόνο συνέχειά του. Γίνονται για να επιβάλουν μακρόχρονη σιωπή-φίμωση, οχι μόνο του λόγου, αλλα και την παραίτηση του λαού απ τα κεκτημένα ήδη δικαιώματα και την δικδίκησει νέων. Γίνονται με την προοπτική να αντέξουν σε βάθος χρόνου. Τόσο χρόνο, που οταν ο λαό ξαναβρεί τον εαυτό του και αρχίσει να διεκδικεί ξανά δικαιώματα, και έστω αμφισβητήσεις αν οχι ανατροπές, να εχει ήδη οργανώσει την επόμενη δικτατορία. Το κάθε λαϊκό κίνημα απειλείται απ τους παρακρατικούς μηχανισμούς πρώτα αλλα και το επίσημο κράτος μετά, πως αν δεν σταματήσει τις διεκδικήσεις, η μέρα που θα επιβληθεί η νέα δικτατορία δεν ειναι πολύ μακριά...

Ακόμα και σήμερα ο Ελληνικός λαός, παρά τα μεγαλόστομα λόγια για Ελευθερία, Δημοκρατία και Ανθρώπινα Δικαιώματα, λόγω της βάβραρης και απάνθρωπης μεταχείρισης του απ το ταξικό και εκδικητικό κράτος, σε όλη τη διάρκεια της κρατικής του οντότητας, δεν εχει και δεν εχει ακόμα λόγο. Δεν μπορεί να εκφρασθεί ελεύθερα, να διεκδικήσει και κυρίως να καταθέση άποψη για το κοινωνικό-οικονομικό γίγνεσθαι. Αυτά τα αγαθά, του τα εχουν στερήσει με τα έκτακτα μέτρα, τους στρατιωτικούς Νόμους και τις συχνόπυκνες δικτατορίες, τις συλλογικές ευθύνες και κυρίως με τον εν δυνάμει εμφύλιο πόλεμο.

Ο Ελληνικός λαός δυστυχώς, και μετά το 21, με την επικράτηση της η Αγίας και Ομοουσίου Τριάδα. Απ αυτό το συνειδητό λαοκτώνο κομπρεμί : Αστοι-Τσιφλικάδες-Κλήρος, με τον «ιστορικό συμβιβασμό» που επισφραγίστηκε με την επιβολή και της μοναρχίας απ του ξένους, δεν του επέτρεψαν να αρθρώσει λόγω. Δεν επέτρεψε και ας κόπτεται για το αντίθετο : την ελεύθερη διακίνηση λόγου και ιδεών. Και όσες φορές το αποπειράθηκε το κτύπημα ηταν τόσο σκληρό και το κόστος που πλήρωσε τόσο παραδειγματικά μεγάλο...και ακριβό που...

Στη διάρκεια του κατοχικού αγώνα, ηταν τόσο μεγάλος και διακαής ο πόθος του λαού για την Εθνική και Οικονομική Ανεξατρησία, Ακεραιότητα και Αυτοτέλεια, για Δημοκρατία και Ελευθερία, που δεν δύστασε να κάνει τις όποιες θυσίες χρειάστηκαν για να τον ικανοποιήσει αυτόν τον μακρόχρονο

πόθο. Πίστεψε, πως μεταπελευθερωτικά ηταν η μοναδική ευκαιρία που είχαμε σαν λαός, να συνταχθούμε σε Ανεξάρτητη Πολιτεία και να κρατήσουμε την Ελλάδα για τους Ελλήνες. Τόση ηταν η πίστη του οτι οι νέες δομέ της Τοπικής Λαϊκής Αυτοδιοιήκησης, της Κοινωνικό-Λαϊκής Δικαιοσύνης,της Αλληλεγγύης και της Συλλογικότητας, που τόσο αρμονικά λειτούργησαν στη διάρκεια της τετράχρονης κατοχής, οτι μπορούσαν να αποτελέσουν τη βάση για να ανοίξει ο δρόμος στις καινούργιες λαϊκες δυνάμεις. Να ανοίξη ο δρόμος της Λαϊκής Δημοκρατίας, που ηταν το όνειρο και η προσδοκία του λαού απ το 1821.

Αυτήν την ανάταση και πεπείθηση του λαού να γίνει επιτέλους νοικοκύρης στον τόπο την ανέκοψαν, η σαν από θαύμα νεκραναστημένη δοσίλογη Δεξια, που έτρεμε την απελευθέρωση του λαού για τα τόσα ανομήματά της. Πουλούσε και την ψυχή της στο διάβολο για να μπορέσει να επιζήσει. Ειδε σαν σωτήρες της, τους Αγγλους και Αμερικανούς, όπως προηγούμενα ειχε δεί και συνεργασθεί σε όλα τα επίπεδα με τους Γερμανούς. Εμπόδιο για την επαναφορά της χώρας στην πολιτική τις 27-10 1940, ηταν η δύναμη που έκριβε μέσα του ο λαός. Μιά δύναμη που ανέκαθεν την περιφρονούσαν. Ο λαός που για πρώτη φορά απόκτησε πλήρη συναίσθηση και συνείδηση της δυναμής του. Εμπνευσμένος απ τα νάματα των προγόνων και τα καινούρια ιδανικά, που ο ίδιος ειχε σφυρηλατήση στη νικηφόρα αναμέτρηση με τους κατακτητές. Ιδανικά εμπνευσμένα απ την έξαρση, την αισιοδοξία και ρωμαλαίο δυναμισμό που εκπέμπουν οι καινούριες ιδέες και δυνάμεις που ειχαν βγεί στο προσκήνιο της ιστορίας δεν θα το έβαζε κάτω.

Η περήφανη γενιά του αλβανικού πολέμου και της Αντίστασης, που μέσα απ την αποσύνθεση, τις συνεργασίες και τις προδοσίες που άφησαν πίσω τους οι «ταγοί και ειδικοί προστάτες», φεύγοντας κατόρθωσε μέσα σε ελάχιστο χρόνο και με απίστευτα επαναστατικούς ρυθμούς, να δημιουργήσει το Εθνικό Απελευθερωτικό Μέτωπο και να μαζέψει στις γραμμές του το απογοητευμένο απ την μέχρι τότε πολιτική τους και τώρα εγκατελειμένο Εθνος, σε μια αγωνιστική στρατιά.Την μεγάλη ΕΑΜική στρατιά, που αποτέλεσε τον εθνικό κορμό και τη νέα δομή της επαναστατικής δημιουργίας. Η γενιά που λειτούργησε Δομές και Θεσμούς και μετέβαλε πολλά απ τα δεδομένα της εθνικής πραγματικότητας. Μια πραγματικότητα που αποτέλεσε την κυρίαρχη Εθνική, πολιτική και στρατιωτική πραγματικότητα, αλλά και κοινωνικό-πολιτική παρουσία εκείνα τα χρόνια της αδυσώπητης πάλης με τους τρείς κατακτητές.Τους ντόπιους εθνοπροδότες και πρωτεργάτες στις καταδόσεις, τις καταστροφές και τα εγκλήματα.

Αυτός ο λαός που έπαιξε αποφασιστικό ρόλο για τον τόπο την εποχή εκείνη, που βγήκε νικητής από μια πολεμική θύελλα, που ξεθεμελίωσε τη χώρα και άφησε πίσω του ερείπια και τάφους.Την περήφανη και ηρωϊκή γενιά της Αντίστασης, που με αυτοπεποίθηση και θάρρος έδωσε με αυτοθυσία, πρόσβαρο το αίμα που χρειάστηκε και βγήκε νικηφόρα στην αναμέτρησή με τους Ούνους κατακτητές, δημιουργώντας όλες εκείνες τις προοϋποθέσεις για να πάρουν σάρκα και οστά το όραμα της Λευτεριά, της Αυτοτέλειας και της Εθνικής ανεξαρτησίας. Να ανήκει επιτέλους η ΕΛΛΑΔΑ ΣΤΟΥΣ ΕΛΛΗΝΕΣ, να μην μπορούν πλέον να την χρησιμοποιούν-παραχωρούν σαν αντάλλαγμα για να τους διατηρούν στην εξουσία και να ξεπουλούν όσο-όσο τον συλλογικά παραγώμενο υλικό και πνευματικό πλούτο της ηταν αυτή που θα έμπαινε εμπόδιο στα καταχθόνια σχέδια τους.

Βέβαια το σύνθημα αυτό να ανήκει η ελλάδα στους Ελληνες, το ακούσαμε μετά το 1977 απ το ΠΑΣΟΚ στα λόγια σε όλο του το «μεγαλείο». Πολλές φορές και με «στεντόρεια» τη φωνή και απ τον ίδιο τον κ. Ανδρέα Παπανδρέου, που ηταν ο αρχηγός του ΠΑΣΟΚ. Και το σύνθημα αυτό οπως και τόσα άλλα ηχηρά συνθήματα. Οπως ο Μπαμπά του, ετσι και αυτός ηταν εντεταλμένοι να παίξουν ενα συγκεκριμένο ρόλο που τους ειχαν αναθέσει. Και τον έπαιξαν σαν καλοί ηθοποιοί. Βέβαια, του Μπαμπά του ηταν πιό...απ τον δικό του. Ειχε ομως πεταξεί το πουλί, φυσικά και ο δικό τους δεν ηταν μικρότερης ιστορικής σημασία για τη χώρα και το λαό, αφού στον ίδιο σκοπό και στόχο απέβλεπαν. Το 1977 που ειπώθηκε αυτό σύνθημα, δεν ηταν Οκτώμβριος του 1944, που ο λαός ειχε στο ενεργητικό του το αλβανικό ΕΠΟΣ και την ΕΠΟΠΟΪΑ της Εθνική μας Αντίστασης. Δεν υπήρχε η παντρατιά που οχι μόνο αγωνίζονταν και απαιτούσε να γίνει πράξη το σύνθημα, αλλα ειχε εκτός από τις 65,000 οπλισμένο και έμπειρο στρατό ξηράς, τον θρυλικό ΕΛΑΣ, οργανωμένο στα πρότυπα του προπολεμικού εθνικού στρατού. Ενα μικρό μεν άλλα άρτια εξοπλισμένο Ναυτικό, την Εθνική Πολιτοφυλακή οργανωμένη στην εντέλεια, και αρκετές χιλιάδες ένοπλο εφεδρικό ΕΛΑΣ. Ειχε τη θέληση, τη φλόγα και την ορμή της Νεολαίας, που στο μεγαλύτερο ποσοστό ηταν οργανωμένη στη ΕΠΟΝ και τις γυναίκες, που για πρώτη φορά άρχισαν να βλέπουν Θεού πρόσωπο.Την Ελλάδα ολοκληρη εκτός απ ενα μικρό καμμάτι της Ηπείρου που έλεγχε στρατιωτικά ο Ζέρβας και την πλατεία Συντάγματος, συνδεδεμένη πολύπλευρα με πολιτικές οργανώσεις και νέες κατά τομείς θεσμικές, κοινωνικές και πολιτιστικές σύγχρονες δομές στη θέση των ξεπερασμένων μεταξικών και κατοχικών δομών και θεσμών: Τοπική Αυτοδιοίκηση, Λαϊκή Δικαιοσύνη, παιδεία, υγεία και κυρίως κοινωνική συνοχή. Με ένα τεράστιο κομμάτι ΕΛΕΥΘΘΥΡΗΣ ΕΛΛΗΔΑΣ απ τις αρχές ακόμα του 1943.

Στις 10 του Μάρτη του 1944 ιδρύεται η 5μελής προσωρινή Πολιτική Επιτροπή Εθνικής Απελευθέρωσης, (ΠΕΕΑ). Η Επιτροπή που θα διεξάγει κάτω απ τη μύτι των κατακτητών και την ανήκουστη τρομοκρατία πανελλαδικές εκλογές, με το σύστημα της απλής Αναλογικής για την εκλογή 207 εθνοσυμβούλων, που έκτοτε αποτελούσαν την Ελλαδική Ελληνική κυβέρνηση. Στις εκλογές πήραν μέρος πάνω από ενάμισυ εκετομμύριο εκλογείς. Εικασιδύο απ τους 204 εθνοσύμβουλους ηταν βουλευτές του 1936, που θεώρησαν καθήκον τους απέναντι εκλογείς τους, να πάρουν μέρος και στο τωρινό εθνικό σώμα. Απ τη σύνθεση του εθνικού συμβουλίου, δεν έλλειπε καμιά κοινωνική κατηγορία και διαστρωμάτωση. Οι Αγρότες, οι εργάτες, οι υπάλληλοι, οι διανοούμενοι, οι επαγγελματοβιοτέχνες, οι βιομήχανοι, ο στρατός και η Νεολαία. Οι γυναίκες που για πρώτη φορά αποκτούν το δικαίωμα ψήφου, χωρίς κανένα όρο, αντιπροσωπεύονταν στο Εθνικό Συμβούλιο- κοινοβούλιο.με τέσσερες αντιπροσώπους γυναίκες : τη Μαρία Σλώλου, τη Φωτεινή Φιλιππίδη, την Χρύσα Χατχηβασιλείου και τη Καίτη Νισσυρίου. Και στις 14 του Μάη στο ιστορικό πλέον χωριό Βίνιανη, ανασυγκροτείται με Πρόεδρο τον Αλέξανδρο Σβώλο. Μετά τη δοξολογία χοροστατούνων των Μητροπολιτών Κοζάνης Ιωακείμ κα Ηλείας Αντώνιο, γίνεται η ορκομωμοσία των μελών του Εθνικού Συμβουλίου. Σαν κυβέρνηση Νόμιμα εκλεγμένη ανακοινώνει το πρόγραμμά, καταμερίζει καθήκοντα κατά Υπουργείο και σε συνέχεια εκδίδει χαρτονόμισμα.

Και το κυριότερο, οπως γράφω και σε αλλο σημείο, μέσα από αυτόν τον υπεράνθρωπο και τιτάνιο αγώνα με τη Βασιλο-Μεταξικά δικτατορία, τον αλβανικό πόλεμο και τον Εθνικό Απελευθερωτικό αγώνα, βγήκε ενας λαός

ατσαλωμένος στη φωτιά και το σίδηρο, ενας λαός που για πρώτη φορά απέχτησε πλήρη συναίσθηση και συνείδηση της δύναμής του και γι αυτό αποφασισμένος να ξεκαθαρίσει μια για πάντα του λογαριασμού που εδώ και ενάμιση αιώνα τώρα ειχε ανοίξει με τους ξένους και ντόπιους αφέντες. Αποφασισμένος να μην ξαναπέσει πόλι στα νύχια τους, να μην αφήσει τον τόπο του να ξαναγίνει η «Καϊμένη ψωροκώσταιανα», να μην ξαναγυρίσει στην κοκομοιριά και τη μιζέρια της υποτέλειας, στην αναξιοπρέπεια και τις τις μικρότητες που η υπαρξή ξέων και ντόπιων αφεντικών υποχρεωνει τον λαό να καταφύγει στα σκλαβοπάζαρα για να επιζήσει.

Στον αγώνα αυτόν σφυρηλατήθηκε μια νέα γενιά, μια γενιά, περήφανη, εμπνευσμένη απ τα καινούρια αξίες και ιδανικά που ειχαν φτερώσει τους λαούς στη διάρκεια του αντιφασιστικού αγώνα. Μια γενιά με αυτοπεποίθηση και θάρρος που η νικηφόρα αναμέτρησή της με τούς κατακτητές ειχε εμφυσήσει. Μια νέα γενιά που μόλις πρόλλαβε να αγγίξει το όραμα της λευτεριάς, της αυτοτέλειας και της εθνικής ανεξαρτησίας.

Η γενιά, που οταν με τη ξετσίπωτη, βάρβαρη και απάνθρωπη επέμβαση των Αγλων, ολα αυτά κινδύνευαν, οι καινούργιες δυνάμεις που ειχαν βγεί στο προσκήνιο της ιστορία δεν «το έβαλαν κάτω». Ηταν αποφασισμένες να σφίξουν για αλλη μια φορά τα δόντια και να δώσει οσες θυσίες θα χρειαζόταν ακόμα για να γίνει το όραμα αυτό πραγματικότητα. Αυτήν ακριβώς τη γενιά, αυτόν το λαό που έδωσε τα πάντα για τη χιλιάκριβη τη λευτεριά και την κοινωνικό-οικονομική πρόοδο και ανάπτυξη, οι αντιδρασικές δυνάμεις που ήθελαν να στραγγαλίσουν τον αφυπνισμένο, επαναστατημένο και αποφασισμένο για όλες τις θυσίες λαό, ειδε του Αγγλους και τους Αμερικανούς, οπως προηγούμενα ειχε δεί του Γερμανούς. Συνεργάστηκε μαζί τους για την εξόντωση αυτού του αξιοθαύμαστου λαογέννητου κινήματα. Τον λαό που μοναδική φιλοδοξία ειχε μετά την απαγγίστρωση και το θανάσιμο ενακγαλισμό απ τους ξένου, τις συντηρητικές και αντιδραστηκές ντόπιες δυνάμεις να δεί την Ελλάδα Ελέυθερη, απ υποθήκες και δουλείες. Να ανήκει επιτέλους η Ελλάδα στου Ελληνες. Και σε συνέχεια, να ενώση-ταυτίσει την εξουσία με την εκάστοτε κυβέρνηση που εκλέγει με την ψήφο του ο λαός. Και ήθελε να ενώσει-ταυτίσει την εξουσία με την εκάστοτε κυβέρνηση γιατί αλλο πράγμα ειναι η εξουσία και αλλο η κυρέρνηση. Να σταματήσει μια για πάντα αυτό το οξύμωρο σχήμα η εκάστοτε κυβέρνηση να ειναι ο διαχειριστής της εξουσίας και η εξουσία υπηρέτης των ξένων,

Δυστυχώς στη χώρα μας, απ την παλιγγενεσία ακόμα με τη στήριξη των ξένων, η εξουσία ειναι δομημένη α) από τις ακροδεξιές συντηρητικές δυνάμεις της Δεξιάς β) την Εκκλησία γ) την ενεργή συμμετοχή του Παλατιού και δ) στις δύσκολες ώρες και οι ξένοι. Και λεώ και το παλάτι γιατί η Δεξιά ποτέ δεν εχει κόψει τον ομφάλιο λώρο με το Παλάτι. Οι δυνάμεις αυτές συνεργαζόμενες στην κατοχή με τους Γερμανούς διατήρησαν αλώβυτους τους ιδεολογικό-πολιτικούς μηχανισμούς. Το ίδιο έκαναν και μετά την απελευθέρωση. Συνεργάστηκαν με τους νεοαποικιστές για να μην διαταραχθεί η Νομή της εξουσίας.

Μόνο στις μεγάλες πολεμικές και πολιτικές καμπές της διεθνούς ζωής, οπως αυτή της κατοχής δίνεται η ευκαιρία για επανεξέταση οχι μόνο των διεθνών αλλά και την ανά χώρα σχέσεων ανάμεσα στους λαούς και τις εξουσίες. Και η

κατοχή αποτελούσε κατά γενική ομολογία μια τέτοια γεγάλη και ιστορική καμπή.

Δυστυχώς και τη φορά αυτή διάφορες κλίκες συμφεροντολόγων, θεράποντες της μοναρχίας και των δικτατορικών καθεστώτων, που τους εξασφάλιζε τα αντεθνικά και εκμεταλλευτικά τους συμφέροντα, οι φυγάδες του εθνικού και συμμαχικού αγώνα. Οι άνθρωποι που οταν δεν ηταν κατ ευθείαν προδότες του αγώνα, χρησιμοποίησαν κάθε είδους μηχαροραφία για να παρουσίασουν ενα λαμπρό, παλαϊκό κίνημα που ενσάρκωνε το ΕΑΜ σαν εχθρό οχι μόνο του ελληνικού λαού αλλά και των Αγγλων. Με διαβολές και συκοφαντίες, πτωματολογία και «κομμένα» κεφάλια παράστηναν τον αγώνα της ελληκικής Αντίστασης, που ειχε κινήσει τον θαυμασμό της οικουμένης σαν κίνημα αντιδραστικό και βιαίων λήσεων. Καλλιέργησαν με κάθε μέσο το πνεύμα του εμφυλίοι πολέμου, τον οποίο στο τέλος και επέβαλαν, μπλέκοντας σε αυτόν και Αγγλικά όπλα. Γιατί αυτός, ο εμφύλιος ηταν η μόνη τους ελπίδα α) Να μην αλλάξει θέση και δομή η εξουσία και β) η σκοτεινή νεκραναστημένη δοσίλογη Δεξιά και το ένοχο για τη μεταξική δικτατορία να ξαναβγεί στον αφρό και να διατηρήση αναλλείωτη την εξουσία.

Η Δεξιά που έτρεμε το λαό για τα τόσα ανομήματά της οταν με τα σκοτεινά παιγνίδια βγήκε στον αφρό με το σύνθημα : «Ο Γκλυξμπούργκ μόνος σωτήρας της Ελλάδας και των Βρεττανικών συμφερόντων στην Ελλάδα»! Αφήνιασε ! Χωρίς ντροπή και τσίπα. Κυνική και αδύσταχτη δεν ορρωδούσε μπροστά σε τίποτε.

Βέβαια τα παιγνίδια της δοσίλογης Δεξιάς, που στη συνθεσή τους συνέβαλε ο Σετρίν και πολλοί πριν και μετά από αυτόν, δεν επρόκειτο να παρθούν σοβαρα για να φτάσει η «σύμμαχος» Αγγλία στην ωμή και ξετσίπωτη ένοπλη επέβμαση, αν στο ίδιο το Φόρειν Οφφις δεν ειχε δικούς του λόγους να επέμβει! Οσο για τη νεκραναστημένη δοσίλογη Δεξιά που εκληπαρούσε τους Αγγλους να επέμβουν, εκτός απ πολιτικά και ένοπλα ποτέ δεν θυμίθηκαν τον κόστος. Πολύ γλήγορα ξέχασαν πόσο στοίχισε η υποστήριξη και η ενθάρρυνση που δόθηκε στην Ελλάδα σαν όργανο του Βρεττανικού Ιμπεριαλισμού στον πόλεμο του 22; Η υποστήριξη αυτή της Βρεττανίας, ηταν ενας απ τους κυριότερους παράγοντες που οδήγησαν στη ήττα και την καταστροφή στη Μικρασία του 1922. Πολύ γρήγορα ξέχασαν οτι η πολιτική των Τόρρυδων στην περιοχή του Αιγαίου και γενικότερα στη λεκάνης της Μεσογείου ηταν ανέκαθεν στηρίζονταν σε δυό βασικά στοιχεία: α) Να μην επιστέψει στη Ρωσία να επεκταθεί προς την περιοχή αυτήν και β) Για κανένα, μα για κανένα απολύτως λόγω να αδυνατήσει η Τουρκία.

Αναπολώντας κανείς τα γεγονότα της εποχής εκείνης και ο πιό ελάχιστα απληροφόρητος ακόμα άνθρωπος, μπορεί να παρακολουθήσει σαν σε ενα ανατομικό τραπέζι, το ρόλο που έπαιξε ο κάθε παράγοντας στην αποφασιστική για τον τόπο εκείνη εποχή-την εποχή καμπή. Θα δεί ανάγλυφα το ρόλο των ξένων και τα μεγάλα συμφέροντα που παίζονταν στη χώρα μας (πόσο μας φέρνουν στα σημερινα..!) για την παγκόσμια κυριαρχία. Θα διαπιστώσει τα βρώμικα -όπως πάντα-μέσα που μεταχειρίζονταν οι ξένοι για να δέσουν και να σιγουρεύσουν ΑΠΟ ΤΑ ΜΕΣΑ την αποδιοργανωμένη κρατική μηχανη της πλατείας Συντάγματος, για να μήν τους ξεφύγει κάπια βιδίτσα. Η παλιά αδύσταχτη και ξεσκονισμένη αποικιοκρατία έπρεπε με κάθε θυσία να κρατήσει αυτόν τον τόπο -κλειδί. Εσωτερικά ειχε πολλά και λαμπρά

στηρίγματα και αφοσιωμένους συνεργάτες. Συνεργάτες έτοιμους να θυσιάσουν την Ελλάδα για να μήν αλλάξει δομές η εξουσία.

Τις τέτοιες κοινωνικό-οικονομικές δομές και αυτά τα λαμπρά και αφοσιωμένα στηρίγματα έπρεπε να τιθασεύσουν σε συμπαράταξη οι Ελληνες στην κατοχή και μετά την απελευθέρωση για να αλλάξουν τη δομή και τη σύνθεση του συστήματος. Να ταυτίσει την εξουσία με την εκάστοτε κυβέρνηση που με την ψήφο του ο λαός θα της ανέθεται.

Χωρίς την εκμετάλευση μια καμπής, το βάθαιμα και το πλάταιμα της Δημοκρατία και ριζικά μέτρα καταπολέμησης των λαμπρών και αφοσιωμένων στηριγμάτων, η αύτιση της εξουσίας με την κυβέρνηση ειναι αδύνατη αν οχι ακατόρθωτη. Και ας μη γιομαστέ μέχρις ότου δεν γίνει αυτή η ταύτιση και δεν σπάσουν τα ασταλένια στεγανά μέσα στα οποία κουρνιάζει η ετσι δομημένη και σύνθεση εξουσία και αν ακόμα κυβερνούν οι Κεντρώες δυνάμεις, την εξουσία θα την ελέγχει η Δεξιά με την παλιά της σύνθεση. Αυτό το έργο το είδαμε πολλές φορές να παίζεται και η ιστορία απ το 21 και μετά ειναι η επιβεβαίωση.

Η γενιά μας ήταν γέννημα θρέμα παιδιά της Αντίστασης. Η γενιά που ξεκίνησε με σύνθημα : Συμμετέχω, προσφέρω, δημιουργώ. Ειχαμε προλάβει να κοινωνήσουμε μια βαθιά πρωτόγνωρη αλληλεγγύη, γεμάτη ανιδιοτέλεια και αυταπάρνηση ανάμεσά μας. Ειχαμε βαθύνει στον πόνο, στις στερήσει και τις απώλειες. Ενας μήνας κοινής συντροφικής ζωής στο εκπαιδευτικό έμπεδο και την ομάδα, το εμψυχωτικό όραμα της λευτεριάς, και οι δέκα μέρες της κοινής δοκιμασίας, ηταν αρκετές για να διαμορφωθεί η τόσο απαραίτητη για τον κοινό αγώνα ομοψυχία, μα και η ταύτιση, Η γενιά της Αντίστασης κατόρθωσε στη διάρκεια του αγώνα να συμπυκνώσει το περιεχόμενο του σε δυό μόνο σύνθημα α) :«Λευτριά, ζωή και φώς, μόρφωση πολιτισμός» και β) :«προχώρα εμπρός στη Ζωή Νεολαία, πάλευε, γέλα και μάχου μαζί για την Ελλάδα...».Τα συνθήματα αυτά δημιουργούσαν τεράστιες δυνάμεις συνοχής. Ο χρόνος και ο χώρος αυτός, σε μετετρέπει σε ενα ενιαίο ζωντανό οργανισμό, προορισμένο ή να ζήσησει ολόκληρος ή να πεθάνει. Αυτό το μαχητικό πνεύμα και την αισιόδοξη διάθεση ηταν που χαρακτήριζε τους Νέους, όταν τους κερδίζει ενα υψηλόπνοο όραμα οπως το όραμα και το άρωμα της λευτεριάς, της αλληλεγγύης και του δικαίου.

Χωρίς κομπορημοσύνες, αλλά και χωρίς ψευτικές σεμνοτυφίες. Βαθιά μέσα μας γνωρίζαμε και αυτό μας στήριζε, προκειμένου να ανταπεξέλθουμε σε όλες τις απάνθρωπες δοκιμασίες και να αντέξουμε και σε αυτήν τη λάμια πείνα, που εχει νικήσει στην ιστορία φοβερούς και αήττητους στρατούς. Η επίγνωση πως ειχαμε μεταγγίσει όλοι όση φλόγα έκλεινε ο καθένας μέσα του, μας έδινε το κουράγιο για να ανταπεξέλθουμε στις απαιτήσεις του αγώνα.

Στη διάρκεια της τετράχρονης κατοχής αποθησαυρίσαμε ό,τι υψηλότερο σε ήθος, Ανθρωπιά και ανδρεία στο ύψος,των αυθεντικότερων άθλων της ιστορίας μας. Ηταν τραγικό αλλά ανθρώπινο. Υστερα απ τους τόσους ηρωϊσμούς, θυσίες και κατακόμβες νεκρών, οσοι είχαμε επιζήσει ειχαμε την πίκρή γεύση της ήττας στο στόμα. Και το κακό έγινε χειρότερο οταν αμέσως μετά την απελευθέρωση ενα μολυβένιο, αδιαφανές πέπλο, λες και ειχε πέσει πάνω στην Ελλάδα και η κυβέρνηση, έκανε το κάθετι να πυκνώση, να το κάνει πιό σκοτεινό αυτό το μολυβένιο πέπλο, ετσι ωστε να καλύπτει τα

προηγούμενα, τα τρέχοντα και τα μελλοντικά να διαπράξει ανώνυμα και επώνυμα-εγκλήματα.

Αρχίζοντας απ τον Οκτώμβρη του 1940, εμείς οι Ελληνες, η γενιά μας, δεν ξαστοχήσαμε στους μεγάλους στόχους του καιρού μας. Οι δυσκολίες, τα εμπόδια, οι θυσίες ειναι οι στιγμές που έγιναν εφιαλτικά πλοκάμια που σφράγισαν τη ζωή μας.

Οταν αποφασίσεις να βγείς στο βουνό δεν εχει πίσω, η πετυχαίνεις το σκοπό για τον οποίο πήγες η χάνεσαι μαζί του. Το λαό και ειδικά την αριστερά και τους κομμουνιστές στον αγώνα για τη Λευτεριά και το δίκαιο (οπως γράφω και πιό πάνω), η σφαίρα του κατακτητή ή του Εκμεταλλευτή, δεν τον βρίσκει-σκοτώνει ποτέ απ την πλάτη. Πάντα η σφαίρα που θα τον σκοτώσει θα εχει περάσει στο κορμί του από εμπρός. Απ το στήθος. Ο αντάρτης, εκτός απ τη σφαίρα, σαν άτακτος δεν προστατεύεται από καμιά συνθήκη σε περίπτωση σύλληψης. Ξέρει καλά τι τον περιμένει αν συλληφθεί αιχμάλωτος: Βασανιστήρια-θάνατος.Το ίδιο ισχύει και γι αυτόν που συμμετέχει στην αντίστοιχη πολιτική οργάνωση, που στήριζε και υποστήριζε ηθικά και υλικά τον αντάρτη. Σαν άτακτος δεν υπάγεται στη Διεθνή σύμβαση της Χάγης, που προβλέπει ειδική μεταχείρηση των αιχμαλώτων.

Η γενιά της Αντίστασης, ηταν η γενιά που δεν διέσπασε τη συνέχεια της ζωής, αλλά με τα παλιά υλικά διαμόρφωσε νέες ιδέες και εξέφρασε νέες αντιλήψεις για τη χώρα και τη ζωή. Η γενιά αυτή ηταν η γενιά που μπολιασμένη με τα Νάματα του 21, μπόρεσε με την αρετή του αγώνα και το Φώς της αλήθειας, να συνδέσει το παλιό ελληνικό πνεύμα που άρδευσε την Ανθρωπότητα με το σύγχρονο. Η λεβεντιά της λαϊκής ψυχής και η νέα Ελλάδα, που αυτή ονειρεύονταν ειναι δυό πράγματα που πάνε μαζί. Συμπορεύονταν και οδηγούσαν οχι μόνο στην Ανθρωπιά, την Αλληλεγγύη και το Δίκαιο, αλλά και την ελεύθερη διακίνηση ιδεών, την ακώλητη διαπάλη των όποιων ιδεών που αποτελούν το θεμέλιο της Δημοκρατίας και της προόδου.

Η αριστερά απ την εμφάνισή της στο πολιτικό προσκήνιο, αποτελεί τη συνείδηση του λαού. Ειναι ο φωτοδώτης ενος νέου πολιτισμού. Ειναι ο εκφραστής των πόθων και ο υπερασπιστής των δικαιωμάτων των εργαζομένων του χεριού και του πνεύματος. Ειναι ο φορέας ενος νέου πολιτισμού που στο κέντρο των επιδιώξεών του εχει τον Ανθρωπο. Εναν πολιτισμό που διαφορίζει τον Ανθρωπο από το αντικείμενο και τη ζωή απ το κέρδος. Εναν πολιτισμό που θα δημιουργήσει ολες εκείνες τις προϋποθέσεις και τα μέσα, υλικά και πνευματικά που θα δώσουν την δυνατότητα στον Ανθρωπος, να ζήσει ειρηνικά, χαρούμενα και ευτυχισμένα αυτή την μικρή σε μέγεθος και ανεπανάλυπτη ζώη του.

Αν δεν υπήρχε αυτός ο άλλος πολιτισμός, και αυτή η κοσμοαντίληψη της αριστερά για τη ζωή και τον πολιτισμό που εμπνεύει στους δημιουργούς, του χεριού και του πνεύματος σε όλους τους κοινωνικό-οικονομικούς και πολιτικούς τομείς της ζωής, θα ειχαμε μια πλήρη ισοπέδωση και πολιτιστική απραξία. Και θα είχαμε αυτή την πλήρη δημιουργική, πολιτιστική απραξία και ισοπέδωση, γιατί πως θα ηταν δυνατόν να εμπεύσουν τους αδύνατους και τους αδικημένους οι φορείς της ανισότητας, της αδικίας και της δύναμης των ισχυρών. Σαν φορείς-μηχανισμοί του πολιτισμού που στο επίκεντρο της προσοχή του, αντί για τον Ανθρωπο εχει το αντικείμενο και αντί για τη ζωή το κέρδος. Σε ποιά επίπεδα πολιτισμικά οι εκφραστές αυτού του πολιτισμού της

εκμετάλλευσης και της κοινωνικό-οικονομικής ανισότητας θα μπορούσαν να δώσουν έργο; Εργο αποδεκτό απ την κοινωνία των Ανθρώπων; Ενας πολιτισμός που στο κέντρο των επιδιώξεων του ειναι το πολύ, το εύκολο και το γρήγορο κέρδος και μέσω του κέρδους την προβολή του ΕΓΩ. Αυτός ο πολιτισμός ειναι ενας πολιτισμός που οπωσδήποτε αποποποιείται το Εμεις. Ειναι ενας Εγωκεντρικός πολιτισμός, άρα περιεχόμενο του όποιου έργου θα παραχθεί απ τους δημιουργούς αυτών των αντιλήψεων, θα εχει σαν περιεχόμενο το ΕΓΩ σε καμιά περίπτωση δεν θα συγκινίση και ούτε θα γίνει αποδεκτό απ το Εμείς. Θα ειναι ενα έργο που θα εκφράζει την ανδροκρατούμενη κοινωνία. Ενα έργο τελειολογικό-θεολογικό Θα ειναι ενα έργο για το έργο γενικά και ενα εργο τέχνης για την τέχνη. Θα ειναι ενα εργο τέχνης του κουβά!

Αν δεν υπήρχε ο πολιστισμός του Εμεις, του ανθρωπισμού, της αλληλεγγύης και της κοινωνικό-οικονομικής ισότητας, που αντιπαλεύει τον πολιτισμό του κέρδους, του Εγώ και της ανισότητας και την πολιτική του περιθωρίου, αλλα και γιατί οχι και της Παρίας, θα ειχαμε μια ανεμπόδιστη ανάπτυξη του κοινωνικού Δαρβινισμού στην Ελλάδα και τον κόσμο. Τι θα μπορούσε αλήθεια να περιμένει κανείς από «δημιουργούς» του Εγω, του πλούτου και του ρατσισμού, πέρα από μιά ασίγατη προσπάθεια να τον αυγατίσουν. Αλήθεια μπορεί κανείς να φανταστεί εστω και για μια στιγμή την κοινωνία των Ανθρώπων χωρίς την αριστερά; Και κυρίως να φανταστεί σε πιά κατάσταση θα βρίσκονταν σήμερα οι Τρίτες χώρες, η ισότητα των δυο φύλων, η μόλυνση του πλανήτη μα και αυτή η ειρήνη;

Ομως ο πόλεμος ειχε τελειώσει, και η Ελλάδα έπρεπε για τη νεκραναστημένη Δεξιά και τους ξένους όπως και αν λέγονται Αγγλοι, Γερμανοί και πάλι Αγγλοι ή Αμερικανοί, αποικιοκρατία η νεοαποικιοκρατία, όλοι τον ίδιο ειχαν σκοπό : να δέσουν και να σιγουρέψουν απ τα ΜΕΣΑ, την αναδιοργανωμένη κρατική τους μηχανή, να μήν τους ξεφύγει κάποια έστω και μικρή βιδίτσα.

Για να μήν τους ξεφύγει λοιπόν καμιά, έστω και η παραμικρή βιδίτσα και για να γυρίσει η ρόδα της ιστορίας πίσω στις 27-10-40, έπρεπε αυτό το παντοδύναμο λαϊκό κίνημα που βρίσκονταν σε κάθε αποφασιστικό και επίκαιρο αρμό της κρατικής μηχανής, που ελέχγε και παρακολουθουσε με άργυπνο μάτι τις τετράχρονες με θυσίες και αίμα κατακτήσεις, έπρεπε να εγκαταλείψει το κοινωνικό σκέλος του προγράμματός του. Να αρκεσθεί στο απελευθερωτικό μόνο σκέλος ή να εξοντωθεί μέρχι ενός. Και η Ελλάδα των κιοτίδων, των δοσιλόγων, των ριψασπίδων, των μαυραγοριτών, υπο την επίβλεψη των ξένων και με το λαό στη γωνιά, δε θα ειχε καμιά σχέση με την Ελλάδα της Αντίστασης. Αν εγκατάλλειπε το κοινωνικό σκέλος, οπως έγινε και το 21, τότε η μεταπολεμική πολιτεία της Δεξιάς, θα τους απένεμε περγαμηνές, παράσημα και κοινωνικό-οικονομικές καταξιώσεις, θα τους αναγνωρίζονταν ο αγώνας και οι θυσίες.

Η αντιδραστική και δοσίλογη Δεξιά, σφυχταγκαλιασμένη με το παρακράτος και όλους τους άλλους εθνϊσμούς, που η ίδια με εκπρόσωπό της το Ράλλη δημιούργησε, εξόπλισε με γερμανικά όπλα και χρυσοπληρώνε ο εκφραστής της διεθνούς του κεφαλαίου Τσιώρτσιλ, με συντονιστή τον ΙΔΕΑ, τους 4ο Αυγ/νους και την αμέριστη υλική και ηθική συμπαράσταση των Αγγλων πρώτα και των Αμερικανών μετά. Αυτών που θα ξανά έπαιρναν για λογαριασμό τους τις τύχες τους λαού και της χώρας στα χέρια τους. Χωρίς Εθνικές, ηθικές και

ανθρώπινες αναστολές, για λίγα ψίγματα δοτής «εξουσίας», ανέλαβαν να κονιοτροποιήσουν κατ εντολή και την αυτοπρόσωπη συμμετοχή του Τσιώρτσιλ, αυτό το πρωτόγνωρο λαϊκό κίνημα. Να διαπράξουν αυτό το ειδεχθές εθνικό έγκλημα. Να περάσουν εναν λαό ολόκληρο απ τη φωτιά, το σίδερο και το κοφτερό λεπίδι των δολοφόνων. Των δολοφόνων που θήτευσαν στα Ες Ες και τη Γκεστάπο. Και οχι μόνο να κονιοτροποιήσει, αλλα και να ξεριζώσει και το πιό μικρό, αδύναμο και καχεκτικό φύτρο αυτής της τρισκατάρατης-Αρχιεπίσκοπος Δαμασκηνος-Κοινωνική πλευρά της Εθνικής Αντίστασης.

Το σχέδιο εξόντωσης ηταν από καιρό έτοιμο και μελετημένο σε όλες τους τις λεπτομέρειες, ετσι που να μήν υπάρξει και η ελάχιστη αμφιβολία οτι θα δώσει το προσδοκόμενο αποτέλεσμα. Ολά τα ειχε προβλέψει το σχέδιο «ΜΑΝΝΑ», ακόμα και το σχέδιο «Κιβωτός», που σκοπό ειχε να θφείρει τις δυνάμεις του ΕΛΑΣ : τον τρόπο διεξαγωγής, τις φάσεις απ τις οποίες θα περνούσε ο εμφύλιος πόλεμος, που προπολού ειχε κηρύξει στην ΕΑΜική Εθνική Αντίσταση. Ακόμα και αυτά τα συνθήματα τα ειχε προβλέψει ο μεγάλος Τσιώτσιλ. Ο Τσιώρτσιλ που ξεπουλούσε-μεταβίβαζε τις χώρες και τους λαού του κόσμου, λές και ηταν το τσιφλίκι του πατέρα του στον ανερχόμενο αμερικάνικό νεοαποικισμό για να φαίνεται «μεγάλος».

«Ειναι εξαιρετικά σημαντικό έλεγε μια εντολή του Τσιώρτσιλ, να χτυπήσουμε απροειδοποίητα, χωρίς να προηγηθεί καμιά φανερή κρίση». Και ολοκληρώνοντας την εντολή «αυτός ειναι ο καλύτερος τρόπος να προκαταλάβουμε το ΕΑΜ». Και εμπιστευτική στο στρατηγό Σκόμπυ και τους εδώ λακέδες του η «ελληνική κυβέρνηση δεν ξέρει τίποτε για το σχέδιο και δεν πρέπει σε καμιά περίπτωση να μάθει τίποτε γι αυτό».(Αλήθεια ποιός έπαιρνε τις αποφάσεις; Ποιός κυβερνούσε); Και το Νοέμβρη του 1943 έγραφε στον Ηντεν:«Θα πρέπει το χτύπημα για να ειναι αποφασιστικό να καταφερθεί κατά του ΕΛΑΣ, στην κατάλληλη στιγμή». Και στις 4 του Δεκέμβρη, την μέρα που θα άρχιζε η βασικότερη φάση εφαρμογής του σχεδίου, πίεζε τον στρατηγό Ουϊλσον να «επισπεύσει τις συγκρούσεις» με την ταυτόχρονη εντολή «πρώτος στόχο σας, με απολυτη προτεραιότητα ειναι η νίκη στην Αθήνα».Και όταν ο σκοπός της σύγκρουσης επιτεύχθηκε και οι μάχες άρχισαν με νέα εντολή διατάζει:«Οχι ειρήνη χωρίς νίκη». Πώς να κάνει Ειρήνη αφού η Ελλάδα είναι μεσόγειος χώρα και ακουμπά στο Βόσπορο.και το Γηβλαρτάρ που συνδέει την Αγγλία με τις Ινδίες και τις υπόλοιπες αποικίες της

Αφού δεν ήθελε διαπραγμάτευση. Πολύ περισσότερο δεν ήθελε συμφιλίωση, ήθελε εκδίκηση-κονιορτοποίηση. Δεν ήθελε ούτε και αφομοίωση, ήθελε εξόντωση. Ο Τσιώρτσιλ ηξερε, πως μόνο με εκδίκηση εξοντώνεται ενος λαος. Για να λειτουργήσει η εκδίκηση θέλει κίντρα ηθικά και υλικά. Θέλει νεκρούς, θέλει αναπαράσταση, θέλει υποσχέσεις και εξαγορά, γι αυτό και δεν αρκέστηκε μόνο σε αυτές τις προκαταρτικές εντολές για τον τρόπο δράσης. Οταν έκρινε πως ηταν η κατάλληλη στιγμή, δεν δύστασε να δώσει και τη δολοφονική εντολή :«Ενεργήστε σαν να βρίσκεστε σε κατεχόμενη χώρα», ενώ παράλληλα ετοίμαζε την πτωματολογία.

Τότε για να υπάρξουν οι νεκροί μπήκαν σε δράση τα αγγλικά τάνκς, τα αεροπλάνα και τα καράβια και οι εθνοϊσμοί. Τρόχισαν τα κονσερβοκούτια οι ειδήμωνες για να χαράξουν λαιμούς, να κόψουν μύτες, αυτιά και γενητικά όργανα. Ολα αυτά δεν θα έπαιζαν το ρόλο, αν δεν είχαν την αναπαράσταση,

τη μεγένθηση και τον πολλαπλασιασμό. Για την αναπαράσταση και τον πολλαπλασιασμό ηταν απαραίτητοι οι φωτογράφοι και ρεπόρτερ. Μαζί με τα αλλά πολεμικά υλικά για την ευόδωση του έργου της εκδίκηση, ειχαν φέρει τους φωτογράφους και δημοσογράφους. Αυτοί θα έκαναν τον πολλαπλασιασμό και την μεταφορά της είδησης και της είκονας ανα τον κόσμο. Δεν έμεινε παρά κάποιος «επίσημος» να επιβεβαιώση του λόγου το αληθές. Για το σκοπό αυτό έφεραν τον εκπρόσωπο των αγγλικών συνδικάτων Σετρίν. Η πτωματολογία έδεσε...με το σκοπό.

Οσους λοιπόν, δεν μπόρεσαν από διεθνή αλληλεγγύη να βγάλουν απ τη μέση οι Γερμανοί, με τις κρεμάλες, τις εκτελέσεις, τους ομήρους κλπ και τα εθνοπροδοτικά τάγματα ασφαλείας, οι ποικιλώνημες και πολύμορφες ορδές των Τσιαούσων,Αγάδων κλπ, την επομένη της απελευθέρωσης ο Κ.Ρέντης σαν Υπουργός Εσωτερικών, μπήκε επι το έργο. Συνέλλαβε 80,000 και πλέον χιλιάδες και τους έστειλε στην Αλτάμπα της Αφρικής, αυτούς που έκρινε σκόπιμο οτι έπρεπε να βγούν απ τη μέση, ανάμε στους οποίους και τον ηθοποιό Φωτόπουλο επειδή ειχε την κακή τύχη η μάνα του να του αγορά αντί για αλλο χρώμα κόκκινες μπιτζάμες, Ειναι ακόμα άγνωστο πόσοι επέζησαν απ αυτούς. Ομως Ελλάδα δεν ηταν μόνο η Αθήνα. Και ο μεγάλος όγκος των ΕΛΑΣιτών μετά την κατάθεση των τιμημένων όπλων ηταν στην ύπαιθρο χώρα. Ετσι:

Μέχρις ότου υπογραφεί η συμφωνία της βάρκιζας, η Δεξιά έκρυβε ύπουλα τις πραγματικές προθέσεις. Με μιά πολιτική ανεντιμότητα, σπάνια και γι αυτά ακόμα τα χρόνια της φαυλοκρατίας, έβαλε την υπογραφή της κάτω από μια συμφωνία, που ΡΗΤΑ υπόσχονταν στον ελληνικό λαό: «Κατοχύρωση των Δημοκρατικών Ελευθεριών, πολιτική αμνηστία και τη δημιουργία ενος πραγματικού εθνικού Δημοκρατικού Σρατού, χωρίς ΙΔΕΑ, ΣΕΑ και Συνδέσμους καθώς, και την κάθαρση του δοσιλογισμού απ τον κρατικό μηχανισμό απ την ελληνική κοινωνία.

Απ την επομένη ομως της υποργαφής, άρχισε η συστηματική, απρόκλητη, απροκάλυπτη και κυνική παραβίαση της συμφωνίας: Χιλιάδες αθώοι πολίτες άντρες, γυναίκες και παιδιά βρέθηκαν στα κρατητήρια. Δεκάδες χιλιάδες εργάτες και υπάλληλοι, απολύθηκαν και πολλές χιλιάδες δεν τόλμησαν να πάνε στη δουλειά απ το φόβο των οργανωμένων φασιστικών ομάδων, που βοηθούμενες απ τα όργανα του κράτους οργίαζαν ανεξέλεχγτοι.

Αντί για κάθαρση του δοσιλογισμού άρχισε η εντατική και εξονυχιστική εκκαθάρηση στο στρατό, τα Σώματα Ασφαλείας και τον κρατικό μηχανισμό, πετώντας στο δρόμο χιλιάδες εργαζόμενους στο δημόσιο και τον ιδιωτικό τόμεα. Στις πόλεις και την ύπαιθρο επικρατούσε ατμόσφαιρα τρόμου. Ο πρώτος τυχόν καταδότης μπορούσε να υποδείξει εναν ατομικό του εχθρό «οτι ειναι ΚΚΕς» και αμέσως έτρεχαν οι διάφοροι χίτες, εδεσίτες, βενίτες και κάθε είδους φασιστικοειδή συνοδευόμενα και από «όργανα της Τάξης» να βοηθήσουν στη σύλληψη, τον ξυλοδαρμό, το κούρεμα των κοριτσίων και τον βιασμό ακόμα.

Από πολλούς και πολλές φορές έγινε προσπάθεια να σταματησει αυτό το μακελειό. Αυτό το απάνθρωπο δράμα. Τα ποσοστά επιρροής όμως του ΕΑΜ, δεν ειχαν πέσει στα ποθητά όρια. Πριν φτάσουμε στα ποθητά όρια μπήκε στο φόρτε του ο ψυχρός πόλεμος, η μεταβίβαση της Ελλάδας στους Αμερικανούς.

Το «Δόγμα τρούμαν», με αντάλλαγμα την τελειωτική πλέον εξόντωση και οχι τη μείωση των ποσοστών.

Κύριος στόχος ο εμφύλιος πόλεμος. Γιατί μόνο με τον εμφύλιο πόλεμο μπορείς να εξοτνώσεις ενα λαό ολόκλορο. Ενα λαό που οχι μόνο πίστεψε, αλλα και αγωνίστηκε με νύχια και με δόντια κάτω απ την τριπλή κατοχή, τις πιό αντίξοες και απάνθρωπες συνθήκες με τη βεβαιότητα, οτι θα δεί επιτέλους τη πατρίδα του οχι απλώς απελευθερωμένη αλλα και Ελεύθερη, απ τις παλιές υποθήκες στους ξένους και τις κάθε είδους παρεμβάσεις και επεμβάσεις. Αντί γι αυτό έβλεπε στο άμεσο ορίζοντα να κυοφορείται ο προσχεδιασμένος εμφύλιος πόλεμος. Βασικά εργαλεία και πρόγραμμα για να φτάσουμε στο εμφύλιο: Η ασύδωτη, ανεξέλεγκη, ατιμώρητη και επιβραβευμένη ΛΕΥΚΗ τρομοκρατία.

Με τον τρόπο αυτό η τρομοκρατία έγινε ιδεολογία. Η ιδεολογία της αναζήτησης του εσωτερικού : «εχθρού του απάτρη, του προδότη, του Βούλγαρου, το μίασμα, των εχθρών Ελληνων, που καραδοκούν να καταστρέψουν την Ελλάδα».Η αναγωγή της τρομοκρατίας σε ιδεολογία, που δικαιολογεί και κατ επέκταση καταξιώνει την τρομοκρατική δράση, σε συνδιασμό με τη διαβεβαίωση οτι η συμμετοχή και η δράση στο «πατριωτικό και θεάρεστο έργο» της τρομοκρατίας, το έγκλημα και τις καταστροφές θα αναγνωριστεί οχι μόνο σαν πράξη «εθνική» και θα εχει, την κοινωνικό-οικονομική καταξίωση, αλλά και θα παραγραφούν τα όποια εγκλήματα εχουν διαπραχθεί στη διάρκεια της κατοχής. Εγκλήματα για τα οποία θα έπρεπε να λογοδοτήσουν στη δικαιοσύνη. Καθώς και η διαβεβαίωση οτι οι πράξεις αυτες, θα τους αποφέρουν και προσωπικό πλουτισμό ειδικά στους επικεφαλείς. Τα δεδομένα αυτά άνοιξαν ξανά διάπλατα το δρόμο σ αυτό το συνοθύλευμα ακροδεξιών και εραστών της εξουσίας να μετατρέψουν το έγκλημα σε ενα επικερδές επάγγελμα.

Σε αυτούς λοιπόν, τους σκληρούς στην όψη, άνδρους στην καρδιά, τα αισθήματα και απάνθρωποι στην πράξη. Σε αυτού τους εργολάβους του μίσους και της εκδίκησης, στο όνομα του «εθνους» και του «πατριωτισμού». Σ αυτά τα άδεια πουκάμισα όλων των εθνοϊσμών, παρέδωσαν τον αγωνιζόμενο λαό και τους επέτρεψαν ανεξέλεχτα, να αναπτύξουν μια χωρίς προηγούμενο άμμιλλα ανάμεσά τους, οχι μόνο για να δολοφωνήσουν τη Νεογέννητη μεταπελευθερωτική Δημοκρατία, αλλα να κάνουν και την υποδομή του εμφυλίου πολέμου, προκειμένου να στραγκαλίσουν τη θέληση του λαού να απαλλαγεί απ τα 4ο Αυγ/νά κατάλοιπα και να ζήσει ύστερα απο ένα πολύρχονο και αξιοθαύμαστο αγώνα με Δημοκρατία και ειρήνη.

Ετσι λοιπόν, οι δοσίλογοι εθνοπροδότες, απαλλαγμένοι απ τις ευθύνες των εγκλημάτων που διέπραξαν σε βάρος του λαού και της χώρας στο παρελθόν και τη διάρκεια της κατοχής και με διασφαλισμένη την ατιμωρισία για τα νέα να διαπράξουν εγκλήματα, τη σύνδεση του όποιου εγκλήματος με τον προσωπικό πλουτισμό και τη διαβεβαίωση για την κοινωνικό-οικονομική καταξίωση, δεν συνέτρεχε κανένας λόγος ενδιασμών και αναστολών. Χωρίς Εθνικές, ηθικές και ανθρώπινες αναστολές επιδόθηκαν απερίσπαστοι στο «πατριωτικό και θεάρεστο έργο» της εξόντωσης με ολα τα μέσα όσων πήραν μέρος στην ΕΑΜική Εθνική Αντίσταση: Συλλαμβάνανε, βασανίζανε, δολοφονούσανε και έστελναν στην εξορία,τη φυλακή και το εκτελεστικό απόσπασμα όποιον ήθελαν και όσους ήθελαν.

Η δοσίλογη Δεξιά, με του επιγόνους της 4ης Αυγ/ου βοηθούμενη απ τους Αγγλους νεοκατακτητές, έκαναν εναν πόλεμο ολοκληρωτικής εξόντωσης του ιδεολογικό-πολιτικού της αντιπάλου. Δεν ήθελε όπως και το αφεντικό της ο Τσιώρτσιλ, μόνο να τον νικήσει, ήθελε να τον εξαφανίσει απ το πρόσωπο της Γής. Να ξεκαθαρίσει μιά για πάντα με αυτό το λαϊκό-κοινωνικό κίνημα. Ετσι ώστε να εξασφαλίσει μια μακρόχρονη ανενόχλητη εξουσία για την Δεξιά και τον εξ ίσου μακρόρχονο έλεγχο αυτού του Βράχου απ την Αγγλία, για να τον μοσχοπουλήσει λίγο αργότερα στους Αμερικάνους. Για να το πετύχει αυτό ομως, έπρεπε να μήν υπάρχουν επιζώντες και οι μνήμες ή αυτοί που θα επιζούσαν απ τη λαίλαπα, να εχουν τόσο ταπεινωθεί που και αν ακόμα άρχιζαν να αναπτύσσουν πολιτική δράση η άνοιγαν το στόμα για τη συνεργασία και τα εγκλήματα να μη γίνονται πιστευτοί. Για αυτόν ακριβώς το σκοπό μετέτρεψαν την Ελλάδα σε μιά μεγάλη έρημο.

Η απαλλαγή της Δεξιάς απ τα βαρίδια του δοσιλογισμού, που υποχρεωτικά την βάρυναν και η νοσηρή πεποίθηση, οτι με τη αμέριστη βοήθεια των Αγγλων, θα εχει τη δυνατότητα να ξανά διαμορφώσει μια σχέση ισοβιότητας με την εξουσίας, την μετέτρεψε από κατηγορούμενη σε κατήγορη. Απόρροια αυτής της αλλαγής ρόλων και η βεβαιότητα για τον ρόλο που κλήθηκε να παίξει αυτή και οι εθνοϊσμοί, που εργολαβικά τους ανέθεσε την βιολογική και ηθική εξόντωση των αγωνιστών, ηταν η δημόσια στάση της: Υπεροπτική, δηλητηριώδης, αγενής, ανεκτήρμονη, αδιάλακτη, επιθετική, με δυό λόγια ηταν ανίκανη να διαχειριστεί με ορθολογικό τρόπο τα προβλήματα, που θα αποσχολούσαν το λαό και τη χώρα μεταπελευθερωτικά. Αυτά τα θέματα μπορούσαν να περιμένουν. Εκείνο που προείχε ηταν η διασφάλιση της εξουσίας και η εξόντωση αυτών που την ειχαν και παρέδωσαν την εξουσία, ετσι ωστε να μην διανοηθεί να την διεκδικήσει με την ψήφο του λαού . Οσο για τους εργολάβους τα όρια της βαβραρότητας και της αλαζονείας που τους παραχωρήθηκε, ηταν απεριόριστα.

Η αλαζονεία, ειναι ακόμα και σε καιρούς ομαλής λειτουργίας του πολετεύματος, ενα παθολογικό σύμπτωμα που αναπτύσσεται παράλληλα στα πλευρά όλων των εξουσιών. Πολύ περισσότερο οταν μια ομάδα προσώπων εχει αγκυροβολήσει επι χρόνια στους θεσμούς και τους μηχανισμούς του κράτους. Η αλαζονεία σε συνδιασμό με την ανικανότητα και το άδικο ειναι ενα πολύ επικίνδυνο φαινόμενο. Ενα φαινόμενο, που υπονομεύει τη λαϊκή κυριαρχία και απειλεί την έτσι κι αλλιώς αναιμική κοινωνία των πολιτών. Προκειμένου να καλύψει τις όποιες εγκληματικές πράξεις και τις ευθύνες, ορθώνει Σινικά τείχη ανάμεσα στο λαό και την ηγεσία. Οταν λοιπόν, αυτό συμβαίνει στην ομαλή λειτουργία των θεσμών, αντιλαμβάνεται κανείς το μέγεθος της αλαζονείας και του πάθους με το οποίο εκδικούνταν αυτούς, που αν δεν τους εξόντωναν, η επικρατούσα αντίληψη ηταν, οτι αν τα πολιτικά πράγματα αφήνονταν να εξελεθχούν «φυσιολογικά», η χώρα θα διολίσθαινε προς τον «κομμουνισμό» η στην καλύτερη περίπτωση σε μια μορφή δημοκρατίας και αδέσμευτης ουτερότητας, οπότε θα καλούνταν να δώσουν λόγο σαν δοσίλογοι και εχθροί της Ελλάδας.

Μια τέτοια εξέλιξη, εκτός του οτι θα επερρίαζε τα μακρόχρονα ιδιοτελή συμφέροντα του ακροδεξιού κατεστημένου, θα έβαζε σε κίνδυνο και τα συμφέροντα των Αγγλων. Το ενδεχόμενο αυτό σε συνδιασμό με το φόβο που κατείχε τους συνεργάτες των κατακτητών να λογοδοτήσουν στη Δικαιοσύνη, για τις αντεθνικές πράξεις να συνεργασθούν με τους εχθρούς της πατρίδας και

για τα όποια εγκλήματα που διέπραξαν εις βάρος της χώρας και του λαού. Ο φόβος αυτός δημιούργησε μια κοινότητα συμφερόντων ανάμεσα στους Αγγλους, την Ακροδεξιά και τους δοσίλογους, απόρροια της οποίας υπήρξε η αναγωγή της λευκής τρομοκρατίας σε ιδεολογία.

Και τότε πιά οι Αντιστασιακοί, δεν τιμωρούνταν μόνο απ τη διοίκηση, τη δικαιοσύνη με ποινικές κυρώσεις, αλλά και απ την «κοινωνία» με το στίγμα του άθεου, του απάτρη και του προδότη. Τον στιγματισμό των Αριστερών οι εθνικόφρονες το ειχαν ex offitcio. Πολλοί μάλιστα το ειχαν κάνει οχι απλώς βιοποριστικό επάγγελμα, αλλα επικερδές επάγγελμα και ειδικά οι συμμορίτες.

Οπως κατά τη διάρκεια της κατοχής δρούσαν στο φούλ οι διάφοροι εθνοϊσμοί, το ιδιο και με μεγαλύτερη ένταση λειτουργούσαν νύχτα και μέρα οι καταδοτικοί μηχανισμοί και οι κοκουλοφόροι. Δεν αρκέστηκαν ομως σε αυτό. Αμέσως μετά τη Βάρκιζα, εξαπέλησαν μια χωρίς όρια και έκταση λευκή τρομοκρατία. Μια ολομέτωπη επίθεση των παρακρατικών συμμοριών σε συνδιασμό με τις Αστυνομικές και στρατιωτικές δυνάμεις του επίσημου «κράτους» της πλατείας Συντάγματος, που το προστάτευαν με τα τάνκς,τα αεροπλάνα και τα καράβια, τα στρατά του Τσιώρτσιλ, που και αυτοί συμμετείχαν ενεργά με τα τάνκς και τα αεροπλάνα στην επίθεση εναντίον της ΕΑΜικής Αντίστασης, με φανατική και φονική αγριότητα. Ενα όργιο βίας και τρομοκρατίας σε βαθμό που και αυτός ακόμα ο Κρίς Γουτχάουζ, ο πολιτικός και ιδεολογικός εκπρόσωπος της Αγγλίας στην Ελλάδα. Αυτός ο μεγάλος πολέμιος της Αντίστασης, ύστερα απ αυτήν τη φρίκη που έβλεπε γύρω του, υποχρεώθηκε να γράψει μια κάποια μικρή η εστω μερική αλήθεια. Γράφει λοιπόν, στο βιβλίο του «Μήλο της έριδος» ο κατ εξοχήν εκπρόσωπος της διεθνούς του κεφαλαίου και ειδικά απεσταλμένος απ τις μυστικές υπηρεσίες και το Φόριν Οφφίς, για να παρακολουθήσει τα ελληνικά πράγματα και ειδικά την πορεία εξέλεξης του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ: Αυτός που οργάνωνε τη συνεργασία με τους Γερμανού για τις καταδόσεις, τις συλλήψεις και την δολοφονία των στελεχών της Αντίστασης.

«Στην Ελλάδα του 1945 και αργότερα, (γράφει) το να εχεις διατελέσει μέλος της Εθνικής Αντίστασης, έφτανε να θεωρείται πολιτικό έγκλημα, ενω η συνεργασία με τους Γερμανούς εναντίον του κομμουνισμού ηταν πολιτική αρετή».

Το ανεύθυνο, το ασύδωτο, το ατιμώρητο, η σκληρότητα και η απανθρωπιά για τη δημιουργία του εμφυλίου πολέμου, ηταν τα εργαλεία για να οδηγηθεί η χώρα στον τελικό στόχο. Ο στόχος που θα επέτρεπε στην Δεξιά, την όλαρχία και τους ξένους να επαναφέρουν την Ελλάδα στο καθεστώς της 4ης αυγούστου την περιέργαψαν οι Αγγλοι δημοσιογράφοι και οι Αμερικανοί ανταποκριτές. Αυτοί που με εντολή των κυβερνήσεών τους ειχαν σαν αποστολή: Αν οχι να διαστρευλώσουν -να κάνουν το άσπο μαύρο-τουλάχιστον να αμβλύνουν-απαλύνουν κάπως τη σκληρότητα και την απανθρωπιά. Και στο βαθμό που ηταν δυνατό να δικαιολογήσουν ορισμένες υπερβολές και εγκλήματα σαν τυχαία και συμπτωματικά.

Οι Δημοσιογράφοι, ομως που οχι μόνο έβλεπαν, αλλα και ζούσαν αυτό το όργιο βίας, αυτές τις σκηνές φρίκης, αυτόν το ζόφο της απανθρωπιάς και τα αδικαιολόγητα εν ψυχρώ πολυάριθμα καθημερινά εγκλήματα έγραφαν: «Η Ελλάδα, για αρκετό καιρό τώρα βρίσκεται κάτω απ τη διαλυτική μανία της Δεξιάς». Και ο Αμερικανός ανταπροκριτής της «φωνής της Αμερικής» Λίλιαν Στόου :«Η Αθήνα σήμερα ειναι η πιό θλιβερή πρωτεύουσα της Ευρώπης».Και

όταν η πρωτεύουσα ηταν η πιό θλιβερή πόλη της Ευρώπης, ο καθένας αντιλαμβάνεται τι συνέβαινε στις μικρές πόλεις και κυρίως στην ύπαιθρο, που ειχα φωλιάσει οι κάθε είδους, μορφής και σύνθεσης συμμορίες. Ο μεγάλος στρατολόγος του εμφυλίου ηταν η βία που ασκούσαν αναίτια, ασύδωτα, ανεξέλεγχτα και ατιμώρητα αυτές οι συμμορίτο-επιχειρήσεις.

Η βία αυτή ειχε και ενα ιδιόμορφο χαρακτηριστικό: Την ασκούσαν α) οι Αγγλοι κατακτητές, που τους ήταν αδιανόητο, μια απόλυτα εξαρτημένη απ αυτούς χώρα, να επιρεάζει τα ζωτικά τους συμφέροντα σε στρατηγικό επίπεδο. Οι Αγγλοι θεωρούσαν και ήθελαν τη Μεσόγειο σαν τον αυτοκινητόδρομο που συνδέει την Ελλάδα με την Μέση Ανατολή, την Ευρασία και την Αφρική. β) Το Παλάτι που ηταν και τοποτηρητής τους καθώς και οι κάθε είδους παλατιανοί λακέδες. γ) Το ακροδεξιό κατεστημένο του οποίου απειλούνταν τα ιδιοτελή ζωτικά συμφέροντα με προπομπό την ολιγαρχίας, που δεν έβλεπε την ώρα να ξανά εδραιώση τη θέση της και στη νέα τάξη πραγμάτων, και δ) οι συνεργάτες δοσίλογοι, οι απόντες και οι μαυραγορίτες που μετέτρεψαν τον θάνατο σε χρυσάφι: Ολοι από κοινού οι νικημένοι στην Αντίσταση.

Στις συμμορίες αυτές συμμετείχαν ό,τι πιό πρόστυχο, βρώμικο, άτιμο και διευθαρμένο γέννησε η χώρα. Και αυτό ηταν που μετέτρεπε τη βία σε ΥΒΡΗ...με την έννοια που δίνανε οι αρχαίοι Ημων πρόγονοι: «Οίηση, αλαζονία, ασέβεια, περιφρόνηση του μέτρου και των ορίων που διέπουν τις ανθρώπινες πράξεις στα πλαίσια της τάξης του Σύμπαντος».

ΑΤΙΣ λοιπόν, (η Δωρική ΑΤΑ)Το μοιραίο και αποτρόπαιο όνομα της ύβρεως. Μόνο η λέξη Ατις, θα μπορούσε να ερμηνεύσει με μοιραίο και αποτρόπαιο τρόπο που αυτοί ασκούσαν και εφάρμοζαν τη βία. Αυτήν ειχαν θεοποιήσει, αυτήν λάτρευαν και δόξαζαν, απ αυτήν ζούσαν αυτήν προσκηνούσαν και εφάρμοζαν, Η μοναδική θεά που πίστευαν και αγαπούσαν ηταν η θεά της καταστροφής, Η ΑΤΙΣ: «Η υπό του θείου εμβαλομένη μανία εις αλαζόνας προς όλεθρόν των, θόλωσις του Νού, θεά της καταστρφής. Τα θύματά της ειναι ανίκανα για λογικές επιλογές, και μένουν ανήμπορα να διακρίνουν το ηθικό και το σκόπιμο...».«Θεά της καταστροφής, λοιπόν...Αίτια απερισκέπτων πράξεων και οι συνέπειες της απερισκεψίας...». Δολοφονούσαν αυτούς που εκτός απ την ομοψυχία, ειχαν πετύχει και ανάλογη πρόοδο στην ηθική στάση, που πρέπει να τηρεί κάθε άνθρωπος απέναντι στο συνάνθρωπο και τον σεβασμό στην εθνική κληρονομιά. Ο φόνος λοιπόν, και η καταστροφή. Ο φόνος των ανθρώπων και η καταστροφή της Ελλάδας ηταν το περιεχόμενό τους .

Σε αυτούς τους «ειδικούς» στρατολόγους, λάτρες της βίας και εγκληματίες στο επάγγελμα, ανέθεσαν να αλέσουν μέσω της ΑΤΙΣ, τους αγώνιστες και παράλληλα να δημιουργούν κόλαση για τον άμαχο πληθυσμό της υπαίθρου, ο οποίος ειχε υποστεί τα πάνδεινα στην κατοχή απ τους κατακτητές και του ντόπιους συνεργάτες και τώρα απ τις επιδρομές των συμμοριών. Χωριά καίγονταν, άμαχοι και γυναικόπεδα σκοτώνονταν. Χιλιάδες πολίτες που ειχαν αρχίσει να αναστήνουν το νοικοκυριό με τα απομεινάρια απ τη λαίλαπα της κατοχής, στέλνονταν ομαδικά στα στρατόπεδα συγκεντρώσεων και τα ξερονήσια. Αλλοι κατά χιλιάδες εγκαταλέιπουν τα ειρηνικά τους έργα και τα σπίτια τους και καταφεύγαν σε άλθια κατάσταση προσφυγες, στα αστικά κέντρα για να γλυτώσουν τη ζωή τους. Και αργότερα η ίδια η πολιτεία προκειμένου να στερήσει τον Δημκρατικό στρατό απ την επικοινωνία και τον ανεφοδιασμό, μάζεψε ολο τον κόσμο της υπαίθρου στις πόλεις. Εκανε και η

τωρινή πολιτεία, αυτό που έκανε η οθωμανική αυτοκρατορία το 21 μαζεύονταν στους χωρικούς στην πόλη και έκαιγαν τα χωριά.

Περιέφραξαν τις πόλεις με συρματοπλέγματα, έβαλαν σκοπιές στις εισόδους των πόλεων και στα σταυροδρόμια και έκαναν εξονυχιστικό έλεγχο και έρευνα κατά την είσοδο και έξοδο απ την πόλη. Ηταν τόσο αυστηρά τα μέτρα που δεν επέτρεπαν στους κτηνοτρόφους, τους αγωγιάτες, του γεωργούς και τις συσκευάστριες ακόμα, να εχουν μαζί τους μια φέτα ψωμί να φάνε το μεσημέρι. Πήγαινε ο κόσμος νυστικός στη δουλειά, για να μην «τροφοδοτήσουν» το Δημοκρατικό στρατό με τη φέτα το ψωμί που θα έπαιρναν μαζί τους, αυτοί που έβγαιναν εκτος του συρματοπλέγματος.

Σε τέτοια κατάσταση πολιορκείας έζησε για πολλά χρόνια ο λαός μας, προκειμένου να βάλουν ξανά κάτω απ τον έλεγχό τους τη χώρα μας οι Νεοαποικιοκράτες-Ιμπεριαλιστές και η Δεξιά να κατοχυρώσει την αμφίβολη μέχρι τότε εξουσία. Ολον αυτόν, τον κόσμο μετά τη λήξη του εμφυλίου πολέμου, δεν τον ξανασκέφτηκαν και τα λίγα μέτρα που πήραν για να ξαναγυρίσουν στα χωριά ατόνησαν πολύ γρήγορα. Μα και οταν γύρισαν πολλοί Αντιστασιακοί, βρήκαν τα σπίτια και τα χωράφια τους κατειλημένα απ τους «εθνικόφρονες». Ευτυχώς που δεν μιμήθηκαν τους Τούρκους, που για τον ίδιο ακριβώς λόγω το 1822, για να στερήσουν τους αγωνιστές από επικοινωνία με το λαό και το ανεφοδιασμό, ενας αντίστοιχος τότε εθνικόφρονας (το ονομά του ειναι κάπου γραμμένο σε κάποια περίοπτη θέση στην πόλη μας), εισηγήθηκε στον Τούρκο διοικητή της Βέροιας Μπουλούμπεη : Λέγοντας του πως αν θέλουν να εχουν «ήσυχο το κεφάλι τους και να απομονώσουν τους αγωνιστές απ το λαό, οχι μόνο να μαζέψουν τον κόσμο απ τα ορεινά χωριά στις πόλεις, αλλα και να τα κάψουν». Με βάση την εισήγηση αυτή, οι Τούρκοι έκαψαν ολα τα ορεινά χωριά της περιοχής του Νομού μας: Οπως το Ντορμάνι, τον Αγιο Γιάννη, το Αυγότσι, την Αγια Παρασκευή, το Ντιχαλεύρι, τη Μαρούσια κλπ.

Αμέσως μετά τη συμφωνία της Βάρκιζας, οι Αντιστασιακοί βρεθήκαμε αντιμέτωποι οχι μόνο με ενα καλά και μακρόχρονα οργανωμένο σχέδιο εξόντωσης, αλλα και με μιά τεράστια σε έκταση κτηνώδη, εμπαθής και μοχθηρή μηχανή, που κάθε μέρα που περνούσε έσφυγγε τον θανάσιμο κλειό γύρω τους. Μια καλοστημένη και καλά κουρδισμένη κρεατομηχανή, που άλεθε με μια αχόρταγη και ακόρεστη βουλεμία τους αγωνιστές του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ και της ΕΠΟΝ. Και τα Αετόπουλα ακόμα δεν τα σεβάστηκαν. Πολλά οδηγήθηκαν στη Μακρόνησο, τη Βίδω και τα αναμορφωτήρια ανηλίκων και αρκετα στο Αγιο Πέτρο.

Η αντιπάθεια και η εχθρότητα της αγγλικής κυβέρνησης, δεν ηταν μόνο μεγάλη προς το ΕΑΜ-ΕΛΑΣ, αλλα και εκδηλώθηκε απ την εμφάνιση και την απήχηση του ΕΑΜ μέσα στον ελληνικό λαό. Την εχθρότητα αυτή την εκδήλωνε σε κάθε ευκαιρία και με πολλούς τρόπους, η λεγόμενη συμμαχική αποστολή πάνω στα βουνά, τότε που παιζόταν η τύχη και το μέλλον της πατρίδας μας. Οι Αγγλοι σύνδεσμοι υπονόμευαν κάθε προσπάθεια του ΕΑΜ για εθνική ομοψηχία. Τρανή απόδειξη αυτού του γεγονότος αποτελεί το παρακάτω απόσπασμα αναφοράς αυστηρά εμπιστευτική, προς το στρατηγείο Μ Ανατολής του Αγγλου Ταξιάρχου Εντυ, και σε αντίθεση προς το υπο ημερομηνία 22.6.43 μήνημα του Αρχιστρατήγου Μ Ανατολής : «Χ- 12 Αυγούστου 1943». Αυστηρά εμπιστευτικό 85-4 Α.Σ ... Που την εκθειάζει...Λέει λοιπόν η αναφορά του Ταξιάρχου Εντυ:

«Συμφωνα με την εμπιστευτική σας διαταγή, έδωσα οδηγίες στους Αγγλους και Ελληνες πράκτορές μας, που εργάζονται κάτω απ τις διαταγές μου, να ΥΠΟΝΟΜΕΥΟΥΝ τα έργα του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ, να τα εμποδιζουν, ωστε οι οργανώσεις αυτές να επιτύχουν, να εδραιώσουν τη θέση τους και να αποκτήσουν δεσπόζουσα επιρροή στην Ελλάδα. Θεωρώ οτι θα ειναι χρήσιμο για τους πράκτορές μας, να έρχονται σε επαφή με αντιπροσώπους της κυβέρνησης, δηλαδή με ανώτερους αξιωματικούς, αστυνομικούς κλπ, με σκοπό να τους εμσφηνώσουν την ιδέα, οτι εχουν το ΚΑΘΗΚΟΝ και το ΔΙΚΑΙΩΜΑ, να ΚΑΤΑΓΓΕΛΟΥΝ τους αρχηγούς του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ στις αρχές κατοχής, και να ΒΟΗΘΟΥΝ στη ΣΥΛΛΗΨΗ των πρακτόρων τους, ωστε όταν έρθει η στιγμή, οι οργανώσεις αυτές, να μή μπορουν να βλάψουν τα αγγλικά συμφέροντα. Με βάση αυτή τη διαταγή καταγγελθήκανε στο συνταγματάρχη Ντερτιλή και τον υπουργό Ταβουλάρη, πολλά ενεργά πρόσωπα και στελέχη του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ, που βρέθηκαν ύστερα από υποδειξή τους στα χέρια των Γερμανών». Υπογραφή: Ταξίαρχος Εντυ.

Λόγω του τρόπου που ειναι οργανωμένη και λειτουργεί η παγκόσμια κοινωνία, γίνονται εγκλήματα και μάλιστα πολλές φορές ειδεχθή. Θεωρώ ομως, οτι δεν υπάρχει μεγαλύτερο και ειδεχθέστερο εγκλημα στη διάρκεια του πολέμου, να παραραδίνεις τους συμπολεμιστές σου στον εχθρό σου. Αυτήν λοιπόν, τη συνειδητή και εγκληματική πράξη, δεν δύστασαν να την κάνουν οι «φίλοι» και «συμπολεμιστές μας» Αγγλοι, προκειμένου να πετύχουν τον στόχο που ειχαν προαποφασίσει για την τύχη του λαού και της χώρας για την μεταπολεμική περίοδο. Ενος λαού που πολέμησε στο πλευρό τους στην Αλβανία και συνέχιζε να πολεμά τον άξονα και μετά την κατάληψη της χώρας. Ενος λαού που ηταν ο μόνος σύμμαχος, που τους ειχε απομείνει μετά την κατάκτηση της Ευρώπης απ τον άξονα. Ο σκοπός για αυτούς άγιαζε τα μέσα. Αυτά για τους Αγγλους ηταν πταίσματα τηρουμένων των αναλογιών με τους αλλους αποικιακούς λαούς.

Τόση ηταν η «μετεκλογική μέθη» των σφετεριστών της λαϊκής κυριαρχίας, που έκαναν οχι μόνο μαρτυρική, αλλα και επισφαλή τη ζώη των δημοκρατικών πολιτών, οι οποίοι αφού η συντεταγμένη απ τους Αγγλους πολιτεία, δεν τους προστάτευε άρχισαν να αυτοαμύνονται. Σε χλιάδες ανέρχονται οι δολοφονηθέντες κατά την χρονική περίοδο 1945-46, απ τις παρακρατικές ληστοσυμμορίες του Σούρλα, Μαγκανά-Βουρλάκη κλπ, που οι ίδιοι οι εγγλέζοι οργάνωναν και παρότρυναν στη διάρκεια της κατοχής να λειτουργούν εμφυλιοπολεμικά. Η προσπάθεια αυτή εντάθηκε πολύ περισσότερο μετά την απελευθέρωση, με την ανοχή και τη συμμετοχή του επίσημου κράτους. Του κράτους που πρωτοστατούσε στην οργάνωση και τον εξοπλισμό αυτών των συμμοριών. Αυτό το όργιο βίας, αυτή τη φρίκη που ζούσε το σύνολο του λαού αμέσως μετά τη Συμφωνία της Βάρκιζας, προσπάθησαν οχι μόνο να την ερμηνεύσουν, αλλα και να την εξηγήσουν με μιά περίεργη θεωρία οι σφετεριστές της δοτής εξουσίας οτι : «αυτή η θλιβερή κατάσταση που επικρατεί στη χώρα και ειδικά στην ύπαιθρο, ειναι απότοκος του αίματος που χύθηκε το Δεκέμβρη του 1944».

Βέβαια γι αυτόν που έζησε τα γεγονότα, ξέρει πολύ καλά οτι η θεωρία αυτή οχι μόνο δεν απαντά στο πρόβλημα, αλλα αποτελεί και μιά προέκταση της ασύστολης προπαγάνδας, όπως αυτή της περίφημης πτωματολογίας του περιβόητου Σεπτρίν. Της πτωματολογία, που οι αφίσσες κατά χιλιάδες και σε τεράστιο μέγεθος κοσμούσαν όλες τις πόλεις και τα χωριά της Ελλάδας. Και

δεν απαντά στο πρόβλημά γιατί οι συγκρούσεις του Δεκέμβρη, έγιναν μόνο στην Αθήνα, τον Πειραιά και τα προάστεια. Εκεί συνεπώς, υπήρξαν και τα θύματα των συγκρούσεων. Πουθενά αλλου δεν έγιναν πολεμικές επιχειρήσεις ανα τη χώρα ή έκτροπα κατά τη διάρκεια των Δεκεμβριανών συγκρούσεων. Επομένως αν η θεωρία αυτή ειχε κάποια βάση, τότε θα έπρεπε στους χώρους που έγιναν οι συγκρούσεις να γίνουν και οι πράξεις αντεκδίκησης.

Επειτα στις μάχες του Δεκέμβρη, δεν ειχε θύματα μόνο η μιά πλευρά. Πολύ περισσότερα υπήρχαν απ την πλευρα του λαού κατά του οποίου αδιάκρητα γύρισαν τις κάνες των πυροβόλων ξηράς και θάλασσας, τα αεροπλάνα και τα τάκνς των Αγγλικών στρατευμάτων που ειχαν άλλωστε και την ΡΗΤΗ ΕΝΤΟΛΗ απ τον μέγα Τσιώρτσιλ, να «ενεργήσουν όπως θα ενεργούσαν εάν βρίσκονταν σε μιά κατεχόμενη πόλη» και τα όλπα των δυνάμεων της τότε «ελληνικής κυβερνήσεως» και των ενόπλων παρακρατικών. Του Τσιώρτσλ, που ήθελε να κονιορτοποιήσει το ΕΑΜ-ΕΑΛΣ. Και κονιορτοποίηση ένος λαϊκού κινήματος σαν αυτό του ΕΑΜ, σημαίνει πρόθεση, σχέδιο, οργάνωση και ανθρώπους ανεύθυνους που θα υλοποιούσαν το σχέδο. Σημαίνει συγκεκριμένο στόχο : Να μειωθεί αυτός ο ΕΑΜικός χείμαρος απ το 60-70 και πλέον στο 10%.

Για να επιτεφθεί αυτός ο στόχος, σημαίνει οτι αμέσως μετά την απελευθέρωση συλλαμβάνουμε, σκοτώνουμε και δολοφονούμε αδιάκρητα. Σημαίνει οτι για να μπορούν να γίνουν όλα αυτά με άνεση, ευτελίζουμε την ανθρώπινη αξία και μηδενίζουν την ίδια τη ζωή. Σημαίνει οτι στην περίπτωση αυτήν δεν ισχύει ο σεβασμός στη μοναδικότητα και το ανεπανάληπτο της ζωής. Πολύ περισσότερο σημαίνει, πως δεν ισχύουν τα οσα έλεγε ο κλήρος πριν απ την εκτέλεση στον ετοιμοθάνατο προκειμένου να του αποσπάση δήλωση μετανοίας με αντάλλαγμα τη ζωή οτι: « τη ζωή τη δίνει ο Θεός και αφού την δίνει ο Θεός, μόνο αυτό εχει το δικαίωμα να την πάρει».

Ο Ανθρωπος για τρείς λόγους ειναι το πιό τραγικό ζώο σε σχέση με όλοκληρο τον έμβιο κόσμο α) Σε αντίθεση με τα άλλα ζώα, γνωρίζει οτι υπάρχει: Εχει υπαρξιακή αντίληψη. β) Ξέρει εκ των προτέρων οτι θα πεθάνει και γ) Κάνει τόσο όνειρα, που δεν του φτάνουν πολλές ζωές για να τα πραγματαποιήσει. Οταν λοιπόν, ειναι τραγικό ξέροντας οτι κάποια μέρα θα πεθάνει από γηρατειά κοντά στους δικούς τους και την επιστήμη, προκειμένου να παρατείνει εστω και μερικά χρόνια, μέρες ή και στιγμές ακόμα τη ζωή του, δίνει και κάνει τα πάντα για να το πετύχει, αντιλαμβάνεται κανείς την τραγικότητα των καταδικασμένων σε θάνατο; Ανθρωποι στην πλειοψηφία 20 εως 50 χρόνων μα και αμούστακα ακόμα παιδιά να περιμένουν μέρα τη μέρα, ώρα την ώρα, στιγμή τη στιγμή: Την αναμονή της ήμερας, την αγωνία της ώρας και της στιγμής του θανάτου.

Η ζωή, για ολόκληρο τον έμβιο κόσμο εχει την ΜΟΝΑΔΙΚΟΤΗΤΑ της, γι αυτό και ο καθένας αντιλαμβάνεται τι σημαίνει ζωή και τι θάνατος και κυρίως τι σημαίνει για λόγους υποκειμενικούς η αφαίρεση της ζωής ενος Ανθρώπου. Χάρις σε αυτήν την μοναδικότητα, δεν υπάρχει Ανθρωπος στον πλανήτη Γή, που δεν θα έδινε τα πάντα για να ζήσει έστω και μερικά μόνο χρόνια ακόμη. Η ζωή και ο θάνατος ειναι φαινόμενα που νοούνται απ την αντίθεσή τους. Συνεπώς μπορούμε να χαρακτηρίσουμε, αλλα οχι και να ορίσουμε τη ζωή.

Στην αρχαιότητα οι αθάνατοι πρόγονοί μας, έκαναν εκτεταμένες φιλοσοφικές έρευνες γύρω απ το νόημα και την αρχή της ζωής. Στον Μεσαίωνα ομως οι

έρευνες αυτές σταμάτησαν, γιατί το θέμα της ζωής θεωρήθηκε «λυμένο» με την παραδοχή, πως η ζωή εκπορεύεται αποκλειστικά απ τον θεό.

Με τον όρο θάνατο εννοούμε το σταμάτημα των ζωϊκών λειτουργιών ενός ενόργανου όντος. Το σταμάτημα των πνευματικών και κατ επέκταση της πνευματικής ζωής. Το ποιός γέννησε το θάνατο αποτελεί πρόβλημα. Πάντως η θεογονία του Ησίοδου, «τον δέχεται σαν τέκνο της νύχτας ή τουλάχιστο σαν θρέμα της». Ενώ στην Ιλιάδα ο θάνατος «θεωρείται σαν δίδυμος αδερφός του ύπνου. Ο θάνατος και ο ύπνος κατοικούν στα σκοτεινά τάρταρα, εκεί που δεν φωτίζονται ποτέ απ τον ήλιο». Δεν θα ηταν καθόλου υπερβολή, αν κάποιος κρατούμενος έλεγε ή και παρομοίαζε ακόμα τη ζωή στις φυλακές με τα «σκοτεινά τάρταρα που δεν φωτίζονται ποτέ απ τον ήλιο» και ειδικά οι φυλακές των φυλακών, τα πειθαρχεία που συνήθως, ηταν κάποιες υπόγειες στοές σε βάθος πολλώ μέτρων κάτω απ την επιφάνεια της γής σε ολες τις εγκληματικές φυλακές : Επταπύργιο, Κέρκυρα κλπ. Στα οποία πειθαρχεία τα ντουβάρια ηταν μουχλισμένα απ την υγρασία, θεοσκότεινα και ο αέρας ανανεώνταν κάθε μερικές μέρες. Σε αυτά τα φέρετρα κλείνονταν για πολλές μέρες και μήνα ακόμη για ψυλλό πήδηδημα οι «πειθαρχικά τιμωρημένοι».

Κάτω απ αυτές τις συνθήκες και ο ποιό νέος, ο ποιό εύρωστος και υγιής τιμωρημένος, οταν έβγαινε απ αυτό το Νεκροκούτι, ηταν τόσο αδύνατος και χλωμός, (αν μάλιστα συνέβαινε η τιμωρία να ενέχει και τον όρο μια μέρα ναί και μια μέρα οχι τροφή) ηταν τόσο κίτρινος, λές και τον τάϊζαν με αντιπιρίνες. Χρειάζονταν τουλάχιστο ενα και πλέον μήνα να συνέλθει. Αν συνέβαινε να ειναι φιλάσθενος ή γέρος. Ε! τότε και οι έξη μήνες δεν του ηταν αρκετοί για να ξαναβρεί τον εαυτό του. Σε αυτά τα αποπνικτικά φέρετρα απομόνωναν για δυό-τρείς ή και περισσότερες, πριν απ την εκτέλεση τους θανατοποινίτες.

Οπως και αν εχει το πρόβλημα ζωή-θάνατος, ειναι γεγονός οτι ο Ανθρωπος (και γενικότερα ο έμβιος κόσμος) γεννιέται με μιά καταδίκη σε θάνατο, χωρίς βέβαια προσδιορισμένη την ημερομηνία λήξης-εκτέλεσης αυτής της καταδίκης. Ευτυχώς γιατί αν ηταν γνωστή η ημερομηνία λήξης η ζωή του Ανθρώπου, θα ηταν ακόμα πιό τραγική απ ό,τι ειναι σήμερα. Αυτό λοιπόν, το αγαθό του απροσδιόριστου της ημερομηνίας ειναι που την κάνει υποφερτή. Αυτό ακριβώς το πλεονέκτημα, δεν το ειχαν οι αγωνιστές της Αντίστασης και ειδικά οι μελλοθάνατοι. Οσοι καταδικάζονταν παμψηφεί είς θάνατο, μόλις τελείωνε η δίκη, γνώριζαν πως αν δεν γίνει δεκτή η αίτηση αναστολής της ποινής, μετά την πάροδο τριών ημερών, θα οδηγηθεί στο εκτελεστικό απόσπασμα. Μα και αν ακόμα δεν οδηγηθεί την τρίτη μέρα στο απόσπασμα, θα οδηγηθεί στο πειθαρχείο και οι μέρες του ειναι μετρημένες. Βέβαια, υπήρχε η ζωοποιός «δήλωση μετανοίας»...

Και το ακόμα πιό τραγικό ειναι οτι, ΑΥΤΟΙ που συνελλήφθησαν, βασανίστηκαν, εξορίστηκαν, καταδικάστηκαν σε ποινές από πέντε χρόνια, μέχρι ισόβια και σε θάνατο και την τρίτη μέρα «κατά τας γραφάς», μετά την καταδίκη ή σε λίγες μέρες αργότερα θα οδηγούνταν στο εκτελεστικό απόσπασμα ήταν οι Ανθρωποι ΑΥΤΟΙ: που οργάνωσαν εκείνον τον τιτάνιο αγώνα για την επιβίωση του λαού, στις σκληρές μέρες της φοβερής πείνας. ΑΥΤΟΙ που οργάνωσαν και καθοδήγησαν εκείνες τις ανεπανάληπτες παλλαϊκές συγκεντρώσεις για να μην κατέβουν οι Βούλγαροι στη Θασσαλονίκη, τις Πανελλαδικές απεργίες γαι την τρομόκρατία. ΑΥΤΟΙ, που όρθωσαν το αναστημά τους και ματαίωσαν την πολιτική επιστράτευση με

δεκάδες νεκρούς και τραυματίες. Ηταν ΑΥΤΟΙ, που έστησαν Αντιστασιακές οργανώσεις και στο πιό απομακρυσμένο χωριό της Ελλάδας. Που οργάνωσαν τον ένοπλο αγώνα κατά των τριών κατακτητών και τους προξένησαν ανυπολόγιστες απώλειες σε νεκρούς, τραυματίες και αιχμαλώτους. ΑΥΤΟΙ, που υποχρέωσαν τους κατακτητές να κρατούν στην Ελλάδα αρκετές επίλεκτες μεραρχίες αποσπώντας τες απ τα συμμαχικά μέτωπα. Που εξάρθρωσαν και σμπαράλιασαν τις τηλεπικοινωνίες και τις συγκοινωνίες στο οδικό, σιδηροδροικό και θαλάσσιο δίκτυο. Που υποχρέωσαν τους κατακτητές να εκκενώσουν μεγάλες περιοχές και να δημιουργηθεί η «ΕΛΕΥΘΕΡΗ ΕΛΛΑΔΑ» πολύ πριν φύγουν οι κατακτητές. Ηταν ΑΥΤΟΙ, που εξάλειψαν τη ζωοκλοπη, τις αγροζημιές, τη χαρτοπαιξία και τη βεντέτα. Που υποχρέωσαν τους όποιους άσχετους καταληψίες κτημάτων και σπιτιών, να καταβάλουν το επιδικαζόμενο απ τη λαϊκή δικαιοσύνη στους ιδιοκτήτες ενοίκιο. ΑΥΤΟΙ, που έβαλαν σειρά και τάξη στην ασυδοσία και τη ρεμούλα που προϋπήρχε και μετατράπηκε σε χάος την επομένη της κατοχής.

Ηταν ΑΥΤΟΙ, που πριν φύγουν οι κατακτητές οργάνωσαν τη ζωή του λαού στην ύπαιθρο, του ενέπνευσαν το αίσθημα της εμπιστοσύνης στον εαυτό του, και την πίστη στις δυνάμεις του για την οικοδόμηση ενός ελπιδοφόρου μέλλοντος σε μια αναγεννημένη και δυναμική Ελλάδα. ΑΥΤΟΙ, που όταν οι Αγγλοαμερικάνοι αποφάσισαν να κάνουν την απόβαση στη Σικελία το καλοκαίρι του 1943, εκτέλεσαν στην εντέλεια τη σχετική διαταγή του Στρατηγείου της Μέσης Ανατολή (ΣΜΑ) και απόσπασαν επαίνους και τα συγχαρητήρια του στρατηγού Ουέϊβελ, για την άρτια οργάνωση και τις πολυαίμακτες μάχες πέτυχαν την πλήρη παραπλάνηση του άξονα για τις προθέσεις της απόβασης. Ηταν τόσο καλά σχεδιασμένη και συντονισμένη η δράση και τόσο κέραια και αποτελεσματικά τα χτυπήματα, που πείσθηκαν πράγματι οι Γερμανοί, οτι η σχεδιασμένη απόβαση απ τους συμμάχους θα γίνει στην Ελλάδα.

Ηταν ΑΥΤΟΙ, που απέρριπταν την επικρατούσα άποψη και αρχή της εκάστοτε άρχουσας τάξης οτι : «Για να γίνει και να παραμένει ευτυχισμένη μια κοινωνία ειναι αναγκαίο η μεγάλη πλειοψηφία των ανθρώπων να μείνει αμαθής και φτωχή», και για να ειναι και να παραμείνε: «Ενα εθνος ελεύθερο, ο πιό σίγουρος τρόπος ειναι να αποτελείται από ενα πλήθος φιλόπονους φτωχούς», και οχι από ανθρώπους μορφωμένους, σκεπτόμενους και δημιουργικούς. Από ανθρώπους που να εμπνέονται από πνεύμα αυτοθυσίας, και εμποτισμένους από μιά τέτοια αποστολικότητα, να ειναι αταλάντευτα αποφασισμένοι να συγκρουστούν με την όποια Βαστίλη συμφερόντων και με το αδυσώπητο πολύμορφο μέτωπο του εγωϊσμού, του φανατισμού και της ιδιοτέλειας. Δεδομένα που οδηγούν και διατηρούν το διχασμό και κατ επέκταση στη σύγκρουση, ανθρώπους που να υπηρετούν, ότι αληθινό, δημιουργικό, αναγεννητικό και αναπτυξιακό. Ανθρώποι που δεν θα παίξουν σε κανένα παζάρι τις Ανθρώπινες αξίες και την εθνική ανεξαρτησία.

Μια ματιά στη Νεοελληνική ιστορία, αρκεί για γίνει αντιληπτό οτι την κύρια ευθύνη για τον ανερμάτιστο θεσμικά και τον απονευρωμένο ηθικά καθολικό μας εθνικό βίο, τη φέρνουν πρωταρχικά οσοι προβάλονται σαν ηγεσίες σ όλα τα επίπεδα και σ όλη την ιεραρχία. Μαλιστά σε αυτές τις «ηγετικές ιεραρχίες ελέω» λόγω των ειδικών μέτρων λειτουργίας... του ανερμάτιστου θέσμικά και απονευρωμένο ηθικά ο καθολικός εθνικός μας βίος, υπάρχει μια διάχυτη άποψη, αν οχι πεποίθηση οτι ο λαός δεν εχει μνήμη. Και δεν ειναι λίγοι εκείνοι

που τον παρομοιάζουν με την πουτάνα που δεν εχει μυαλό. Ο εραστή της (και εννοούν την ηγεσία) λένε, οτι μπορεί να την απατήσει χίλιες φορές, αυτή θα του γυρίζει πάντα. Αρκεί να της μιλήσει στην ψυχή με γλυκόλογα... Βέβαια, αυτή η άποψη στηρίζεται στο γεγονός οτι παρά τις προσπάθειες, που κάθε φορά κάνει ο λαός να πάρει τις τύχες της ζωής και της χώρας στα χέρια του, οι πόθοι του μένουν ανεκπλήρωτοι. Ειναι ο «πάντα εύπιστος και πάντα προδομένος λαός». Αυτό έγινε και στην ΠαναθηναΪκή μεταπελευθερωτική συγκέντρωση ό που ο Γεώργιος Παπανδρέου, μιλώντας προς τα παραληρούντα από ενθουσιασμό λαό, για την απελευθέωση του απ το γερμανικό ζυγό, δεν δύστασε σαν τον νταβατζή να υποσχεθεί «και λαοκρατία και κοινωνική δικαιοσύνη θα επιβάλουμε»...Ο χιλιοπροδομένος και εύπιστος λαός, ενθουσιασμένος για όσα άκουγε χειροκροτούσε, χωρίς να φαντάζεται τι τον περίμενε...

Βέβαια η ιστορία ετσι οπως γράφεται και διδάσκεται, δεν διδάσκει κανέναν, εκτός από εκείνους που την μελετούν. Γι αυτό και συχνά, πυκνά ξανά στήνεται μπροστά μας. Και πολύ σπάνια διδάσκει τους ισχυρούς που κατευθύνουν το ρού της. Αν δεχθούμε συνεπώς οτι η ιστορία δεν ειναι τίποτε αλλο, παρά οι πράξεις των ανθρώπων, που επιδιώκουν να εκπληρώσουν τους σκοπούς, που οι ίδιοι εχουν θέση στον εαυτό τους και οτι ο ρόλος του ατόμου απποτελεί εναν αυτόνομο παράγοντα στο ιστορικό γίγνεσθαι, και οτι ειναι εκείνος που καθορίζει ουσιαστικά την έκβαση των γεγονότων, αναρωτιέται ο καθένας γιατί ο λαός-κίνημα και καθένας χωριστά, δεν ορθώνεται στο κάθε εραστή-νταβατζή της εξουσίας, που εκμεταλλεύεται την ευπιστία του για να αρπάξει την εξουσία και να μείνουν οι δικοί του πόθοι ανεπλήρωτοι και ο ίδιος ύστερα απ εναν τιτάνιο αγώνα να βρεθεί μετά την απελευθέρωση για αλλη μια φορά προδομένος; Μήπως δεν ειναι η ευπιστία που επικαλούνται, αλλα η μακραίωνη βάρβαρη και απάνθρωπη δύναμη που του εχουν θρονιάσει στην πονεμένη του καδριά; Που με φροντίδα αδιάλειπτη και απαρασάλευτη και με ολων των ειδών τα μέσα και τις σποπιμότητες του δολοφονούν καθημερινά τη μνημοσύνη και τη θέληση..

Λένε πως ο ανόητος ούτε συγχωρεί ούτε λησμονεί, ο αφελής συγχωρεί αλλα και λησμονεί, ο σοφός συγχωρεί αλλα δεν λησμονεί. Γι αυτό και προσπαθούν να καταστρέψουν την υπάλληλη σχέση που υπάρχει ανάμεσα στον αγώνα και την ζωή. Τη ζωή που αποτελλεί την έκφραση του ενοποιημένου ζωϊκού σύμπαντος. Τη σύζευξη του εμπειρικού με τον θεωρητικό λόγο. Η σύζευξη του αγώνα, του όποιου αγώνα με τη ζωή που αποτελλεί τη μήτρα και αναδείχνει αλλα και υποδείχνει τις επόμενες να έργουν εποχές. Γιατί αν η αρχική μήτρα εμπεριέχει τα μοτίβα της πολιορκίας, της εξόδου και της ελευθερίας, του θανάτου και της θυσίας, στα νεώτερα ιδεολογικά συμφραζόμενα για συγκεκριμένους λόγους εχουν ήδη προστεθεί τα μοτίβα στης συναλλαγής, της συνομοσίας και της προδοσίας ατομικής και εθνικής. Το πλεονέκτημα αυτής της προσέγγισης ειναι, οτι με άξονα τον αγώνα μπορεί κανείς να γεφυρώσει τα χάσματα (συνθήκες)του διαμόρφωσαν τον αγωνιστή και ταλαιπώρησαν το λαό. Οι γέφυρες αυτές οταν ριχθούν ειναι ανθεκτικές, ακριβως γιατί για την κατασκευή τους εχουν συνεργασθεί καλά ο ιστορικός με τον κριτικό και τον ποιητή αγωνιστή, ιδιότητες συμπληρωματικές που πλουτίζουν τη μελέτη με ερευνιτικό βάθος, οξυδιαρκείς παρατηρήσει και κυρίως ευαισθησία.

Αυτήν τη Λαϊκή Δημοκρατία, που τόσο περιπεχθηκά αναφέρθηκε ο κ Παπανδρέου, τη διεκδικεί ο ανιδιοκτήτης μόλις διαπίστωσε τα όμορφα, γλυκά

και ευχάριστα λόγια που λένε οι ιδιοκτήτες των μέσων παραγωγής και τις κακές, άσχημες και εγκληματικές πράξεις που κάνει σαν σύστημα ζωής. Τη διεκδίκησε με το κίνημα των Ζηλωτών τον 14ο αιώνα στη Θεσσαλονίκη, τη διεκδίκησε το 21 και έκτοτε 120 χρόνια την ονειρεύεται ο λαός. Τη διεκδίκησε μέσα στις «ανταρσίες» και το σάλο του 1828-1832. Τη διεκδίκησε στα 1843. Τη διεκδίκησε και το 1909. Την ονειρεύτηκε ο Ρόκος Χοϊδάς και πολλά αλλα δημοκρατικά πνεύματα του περασμένου και αυτού του αιώνα. Νόμισε πως την άγγιξε στα 1924, με την ερμαφρόδιτη πρώτη «δημοκρατία», που το λίκνο της βάφτηκε στο αίμα ενός εργάτη, του εργάτη που σηματοδότησε για τη χώρα μας την εμπρακτη έναρξη του εμφυλίου που κήρυξε σε συνεργασία με τη διεθνή του κεφαλαίου το ελληνικό κατεστημένο στα κινήματα αμφισβήτησης και ανατροπής-αιώνιο σήμα κατατεθέν της αντιλαϊκότητας και της προδοσίας του

Η Λαϊκή Αυτοδιοίκηση-Κοινολούλιο, η Παιδεία, ο Συνδικαλισμός-συνεταιρισμός και η Λαϊκή Δικαιοσύνη, ειναι βάθρα της ΛαΪκής Δημοκρατίας, δομημένα μέσα στα ίδια τα σπλάχνα του λαού, με απόλυτη ισοτιμία και ισονομία, χωρίς καμιά διάκριση σε χρώμα, γλώσσα και θρησκεία θα συμμετείχαν μεγάλα λαϊκά στρώματα στην κοινωνικό-οικονομική και πολιτική δραστηριότητα και ανάπτυξη.

Η Λαϊκή Δημοκρατίας, ρωμαλαία κρατική ενσάρκωση του ελληνικού έθνους στην πιό μαγάλη του ακμή, λύνοντας ολα τα εσωτερικά προβλήματα, θα εξασφάλιζε και μια αξιόλογη, τίμια και αξιοπρεπή θέση μέσα στο σύνολο της νέας δημοκρατικής Ευρώπης. Η Λαϊκή Δημοκρατία, ανώτατος βασμός και σταθμός μιας οδυνηρής κοινωνικής και πολιτικής πορείας, θα εξασφάλιζε έκτος ολων των αλλων στο λαό, για πρώτη φορά στην ιστορία του πολιτικές συνθήκες ελευθερίας. Θα ξεβρώμιζε-καθάριζε τον τόπο απ το άγος του φασισμού και κυρίως θα άνοιγε διάπλατα τα παράθυρα του κρατικού μηχανισμού, του Στρατού και των Σωμάτων Ασφαλείας για να πλημμυρίσει μέσα σωτήριος ο λαϊκός, δημοκρατικός, αντιφασιστικός αέρας. Θα έδινε τη δυνατότα στο έθνος να κάνει ενα τεράστιο εκσυγχρονιστικό άλμα με σκοπό να φέρει τη πολύ βασανισμένη και καθυστερημένη «Ψωροκώσταινα» στο ύψος των προχωρημένων δημοκρατικών εθνών.

Χρόνια και χρόνια διεκδίκησε, πάλαιψε, αιματοκυλίστηκε, υπόφερε και χαροπάλεψε ο λαός με το όνειρο μιας δικής του ζωής, ενός δικού του καθεστώτος. Μα εύρισκε πάντα το δρόμο φραγμένο απ την πλουτοκρατική ολιγαρχία, άπληστη και κυνική, πουλημένη στους ξένους. Με τα ψέματα, όπως αυτά του Παπανδρέου ή με τα όπλα όπως του Δεκέμβρη του 1944, ο λαός έμενε μακρυά απ το πολυπόθητο ονειρό του. Οταν δεν ζητούσε ντοπαρισμένος «τον παππού τον Δεληγιάννη», το «Βενιζέλαρο» και τον «Κώτσο βασιλιά» τον οδηγούσαν στο ματωμένο Κιλελέρ, το Πασαλιμάνη ή τη ρέγγα και το ρετσινόλαδο του Γκλύξμπουργκ- Μεταξά.

Εχοντας ο λαός δοκιμάσει τη βασιλευομένη και την αβασίλευτη ψευτοδημοκρατία. Τα διάφορα ποικίλα κινήματα και πραξικοπήματα. Την ψευτοκοινοβουλευτική διαφθορά με τους κοινοβουλευτικούς «μανδύες» και κυρίως τις εντολές προς τους υποψήφιους δικτάτορες. Και έχοντας ζήσει το ανήκουστο φασιστικό αίσχος της 4ης Αυγ/ου. Τις κυβερνήσεις των Κούϊσλγκς, που δεν ηταν παρά με μερικές μικρό-προσθήκες η συνέχειά της...Και έχοντας την «προκαταβολή» αυτής Λαϊκής Δημοκρατίας που ονειρεύονταν και ειχε

δημιουργήσει στη Ελεύθερη Ελλάδα, πίστεψε πως η ώρα της Λαϊκής Δημοκρατίας ήρθε γι αυτό και την ζητούσε απ τον Παπανδρέου να την κάνει πράξη.

Η μνήμη εχει ανάγκη να βοηθιέται και κυρίως να ειναι επιτρεπτή. Και σήμερα η μνήμη ειναι και καταχωνιασμένη και επιλεκτική-ταξικη. Ειναι χειραγωγημένη απ τους δημαγωγούς. Ας μή γελιούνται οσοι παρομοιάζουν το λαό με την πουτάνα. Ο λαός εχει μνήμη. Και η μνήμη στο λαό λειτουργεί με υπέρθεση στρωμάτων διαδοχικού βάθους. Ο λαός ειναι η κοινωνία και σαν κοινωνία, ξέρει πως δεν μπορεί να ειναι ανεάως σε πόλεμο με τον εαυτό της. Η ζωή δεν ειναι ενας πόλεμος όλων, εναντίον όλων. Γι αυτό με τον καιρό και πάντα με την υπέρθεση ενος Νέου στρώματος αγώνων και ανεξίτηλης μνήμης προχωρά. Μνήμη και αγώνες που περνούν απ την καταγγελία στην κατανόηση και απ την κατανόηση στο αγώνα. Και η μνήμη που υπέρθεσε η Επανάσταση του 1917, και Εθνική Αντίσταση στη χώρα μας, δεν ηταν υπέρθεση μνήμης σε μια χώρα αλλα, εχει παγκόσμια εμβέλεια.

Ειναι γεγονός οτι το κεφαλαιοκρατικό σύστημα στις βιομηχανικές κοινωνίες κατόρθωσε μέσα σε εναν αιώνα και ειδικά την περίοδο που η δεύτερη κοινωνική Επανάσταση έκανε τα πρώτα του βήματα να εκτινάξουν στα ύψη (ίσως εν όψη του επερχόμενου κινδύνου) την ποιότητα και το προσδόκιμο της ζωής. Μετά ομως την «πτώση του υπαρκτού», απαλλαγμένοι πιά απ την αυτοκρατορία του «κακού» στέκονται αμήχανοι μπροστά στο γεγονός τόσο της ποιότητας της ζωής, αλλο τόσο και στην ηλικιακή πυραμίδα. Το πρώτο πράγμα που σκέπτονται ειναι τώρα που δεν υπάρχει τον αντίπαλο δέος, πώς θα κατορθώσουν να πάρουν πίσω όλες αυτές τις παραχωρήσεις που κάτω απ την πίεση της Επανάστασης του 1917 υποχρεώθηκαν να δώσουν. Αν οι λαοί τους το επιτρέψουν μέσω του νεοφιλεύθερου μεσιαιωνισμού και την κοινωνία της αγορά, που χτίζουν θα πάρουν πίσω, οχι μόνο αυτά αλλα και πολλά άλλα που δεν εχουν δωσει για να μην υποστούν μεγαλύτερες συνέπειες. Ακόμα ειναι γεγονός οτι οι σύγχρονες μεταβιομηχανικές κοινώνιες, έχουν τη δυνατότητα να προβούν στην αναγκαία αναδιανομή του παραγώμενου προϊόντος. Μα και διαθέτουν και τα απαραίτητα τεχνικοοικονομικά μέσα. Την πολιτική απόφαση ομως δεν τολμούν να την πάρουν οι άρχουσες ομάδες, γιατί στρέφεται εναντίον της τρέχουσας λογικής: της λογικής της διάλυσης του ταξικού κράτους και κατ επέκταση της «κοινωνίας της αγοράς».

Μετά την διάλυση της Σοβιετικής Ενωσης και την πτώση του υπαρκού σοσιαλισμού, οι ιδεολόγοι και οι υπέρμαχοι του καπιταλισμού αισθάνθηκαν δικαιωμένοι στην πεποίθησή τους, οτι ο καπιταλισμός ειναι η καλύτερη δυνατή μορφή οργάνωσης της οικονομίας και της κοινωνίας-παρά τις τόσες αντιφάσεις του και τα δεινά που έφερε το σύστημα αυτό στην ανθρωπότητα. Αλλα και οι λιγότερο ένθερμοι οπαδοί του καπιτασμού ή ακόμα και εκείνοι που θεωρούν τον καπιταλισμό ενα κακό σύστημα, από ηθική άποψη, μή μπορώντας να προτείνουν στη θέση του κάτι αλλο, καλύτερο, αποδέχονται σαν αδιαμφισβήτητη την συνέχιση της ιστορική του νομιμότητας και αναζητούν σ αυτόν τις δυνατότητες για τη βελτίωσή του. Μάλιστα τελευταία, μαζί με την καθολική αποδοχή του νεοφιλελευθερισμού (με τις διάφορες αποχρώσεις του) και την άποψη για τη μοναδικότητα του καπιταλισμού σαν μορφή οργάνωσης της κοινωνίας. Ειδικά τώρα τελευταία, διαδίδεται η θεωρία για τη δυνατότητα «εξανθρωπισμού του καπιταλιμού σε πλανητικό επίπεδο». Οι προπαγανδιστές αυτής της καθόλου πρωτότυπης «θεωρίας» ξεχνούν οτι: Οι ΗΠΑ προσπαθούν

με τον τρόπο αυτό να καλύψουν το ιδεολογικό κενό που άφησε η πτώση του «υπαρκού», για να δυναμώσει τη δική της ιδεολογική, πολιτική και κοινωνικό-στρατιωτική μονοκρατορική παγκόσμια αυτοκρατορία. Ομως η εποχή που οι αυτοκρατορίες χτίζονταν με το στρατό πέρασε και η διεθνής αλληλεγγύη των λαών δεν ειναι πλέον αδιάφορη για τα παγκόσμια δρώμενα. Δεν ειναι μακρυά η μέρα που οι κολασμένοι της γής θα επανέλθουν στην αμφισβήτηση...

Το ίδιο ας μήν χαίρονται και ας μήν εξαπατούν τον εαυτό τους, οι ιεροφάντες του «τέλους της ιστορίας και των ιδεολογιών», της «οριστικής» -υποτίθεται- λύσης ολων των ιστορικών προβλημάτων με την παγκόσμια επικράτησης της «κοινωνίας της αγοράς» και όσοι γραφικοί νοσταλγοί πίστεψαν οτι η «πτώση του υπαρκού» σημαίνει οτι τελειώσαμε με την Επανάσταση του 1917. Θεωρούν οτι ξόφλησαν με το Σοσιλισμό. Ας μή χαίρονται οι αυτόκλητοι κοσμοσωρήρες, εθνοσωτήρες και οσφυοκάμπτες που πιστεύουν οτι η κοινή συνείδηση και η επίσημη ανάγνωση της «ιστορίας» που έγραψαν οι ίδιοι για την δεύτερη μεγάλη κοινωνική Επανάσταση του 1917, τη θεωρούν σαν μια «θλιβερή παρένθεση», που έκλεισε οριστικά και αμετάκλητα, καθώς πιστεύουν οι κράχτες της παγκοσμιοποίησης και της αγοράς οτι η αστική δημοκρατία, η αυτοκρατορία του «καλού» και του «φωτός, αποκουμμουνιστικο-ποιημένη» και «εκσυγχρονισμένη» πλέον στο πλαίσιο της» κοινωνίας της αγοράς» προς τη δόξα τραβά (!).

Και χαίρονται οπως χαίρονταν και η φασιστική Δεξιά για την ένοπλη επέμβαση των Αγγλων το Δεκέμβρη του 44. Χρειάστηκε ομως να περάσει η χώρα έκτοτε, εκτός απ τον εμφύλιο πόλεμο με αποτέλεσμα να προστεθούν στις τόσες κατοχικές ανθρώπινες και υλικές καταστροφές και μια εφτάχρονη στεγνή στρατιωτική δικτατορία για να επανέλθουν τα πράγματα στο σημείο που θα μπορούσαν να ειναι ακόμα από τις 12/10/44. Το ίδιο συμβαίνει και με τους θριαμβευτές του Νεοφιλεθευρισμού, της παγκοσμιοποίησης και της «κοινωνίας της αγοράς» που αποτελούν τους τρείς βασικούς πυλώνες της αμερικάνικης Αυτοκρατορίας.

Βέβαια, η μεγάλη συγκέντρωση πλούτου και εξωθεσμικής δύναμης από ανθρώπους, που μπορεί η άσκηση της εξουσίας απ τους ίδιους να παρατείνει για λίγο ακόμα τη διάρκεια ζωής του συστήματος ιδιοκτησίας στα μέσα παραγωγής ειναι ενα γεγονός αναμφισβήτητο. Ολα τα επιφαινόμενα όμως έχουν την αρχή και το τέλος τους, στην ιστορία: αργά ή γρήγορα θα ακολουθήσουν και οι αστέρες των Μ.Μ.Ε, του πετρελαίου, του χάλυβα και του (G.6-7) που μεσουρανούν σήμερα στο στερέωμα της φαινομενικά παντοδύναμης τροχιάς προς τη δύση τους. Η ιστορία ομως ειναι μιά καπριτσιόζα κυρία, που πάντα μας κρύβη κάποια έκπληξη για την απρόβλεπτη έκβαση των γεγονότων. Από ό,τι φαίνεται η ιστορία θα μας διδάξει για άλλη μια φορά οτι ο Ηρώδης ο Αττικός του Καβάφη-που ειχε την τύχη «...κατά που θέλει και κατά που κάμνει / οι Ελληνες ολοι να τον ακολουθούν,/ μήτε να κρίνουν η να συζητούν,/ μήτε να εκλέγουν πιά, να ακολουθούνε μόνο...».

Σαν έξυπνοι άνθρωποι που ειναι οι κεφαλαιοκράτες, τα μέσα που διαθέτουν ξέρουν πολύ καλά κάτω από ποιές συνθήκες γεννιούνται και αναπτύσσονται τα διάφορα ιστορικά φαινόμενα. Ξέρουν ακόμα οτι το κάθε φαινόμενο που εχει αρχή, εχει οπωσδήποτε και ενα προδιαγεγραμμένο τέλος. Αυτό ακριβώς το προδιαγεγραμμένο τέλος προσπαθουν με όλα τα μέσα που διαθέτουν, με

κυρίαρχα εργαλεία την βία, την ένταση της εκμετάλλευσης, το ψευδεπίγραφο της «δημοκρατίας»,την κλοπή, την απάτη, τη διαφθορά, και την εξαγορά να παρατείνουν τον χρόνο επιβίωσης του καθεστώτος. Και επειδή ξέρουν, οτι η ιστορία ειναι αυτή που καταγράφει την αρχή και το τέλος των ιστορικών φαινομένων, εκτός απ την προπαγάνδα οτι το σύστημα ιδιοκτησίας ειναι Θεόσταλτο, άρα αιώνιο και αμετάκλητο, σαν ίστατο μέσο αναπτύσσουν τη θεωρία για να «καταργήσουν» και την ίδια την ιστορίας. Κανένας δεν απειλεί το σύστημα. Το ίδιο το σύστημα ειναι, που θα διαγράψει την ιστορική του τροχιά. Η μακραίωνη πείρα και ιστορική εμπειρία πείθουν οτι: η κάθε εποχή της ανθρώπινης ιστορίας χαρακτηρίζεται απ τη συνύπαρξη αλλά και τη διαλεκτική αντίθεση του Παλιού καθεστώτος με το Νέο και οτι ο επιθανάτιος ρόγχος του παλιού μόλις αφήνει, πολλές φορές, να ακούγεται το τιτίβισμα του Νεοσσού που μόλις αντικρίζει το πρώτο φώς της ημέρας. Τα κινήματα αμφισβήτησης και ανατροπής, απλώς θα παίξουν το ρόλο της Μαμής να μήν ταλαιπωρηθεί η Μάνα κατά τη διάρκεια της γέννας του νεογνού.

Και για να μήν επιβιώσει μετά τη βάσανο του τοκετού ο Νεοσσός, μετά την πτώση του Νεοσσού, άρχισε να ανθεί ο «Σοσιαλιστικός» λόγος, παγκοσμίως και να επενδύουν οι δολοφόνοι του Νεογνού την πολιτική με την παγκοσμιοποίηση, με τον φιλελευθερισμό, και την «κοινωνία της αγοράς» με τις επιθέσεις και τους αεροπορικούς βομβαρδισμούς, τον πόλεμο και τις όποιες αλλες καταστροφές εν ονόματι των «ανθρωπίνων δικαιωμάτων». Ειναι φανερή και οχι κρυφή πλέον η ανάγκη να εκφραστούν με «αριστερό - Σοσιαλιστικό» λόγο, να δείξουν αυτοί πλέον αυτό το αριστερό πρόσωπο, να προκαλούν αριστερές συζητήσεις, να ντύσουν με αριστερό ένδυμα τις νέες επιδιώξεις, ενώ παράλληλα θα καταστρέφουν ό,τι έμεινε ζωντανό μετά την πρώση του Νεοσσού. Να καταστρέψουν μύθους και απόλυτες αιώνιες αλήθειες, που κουβαλάει μέσα του ο Νεοσσός με ... αιώνια ισχύ για τον Ανθρωπο και τη ζωή.

Παρά την κομπορρημοσύνη των νικητών του ψυχρού πολέμου, ο επίλογος αυτής της δεύτερης μεγάλης κοινωνικής Επανάστασης της ανθρωπότητας του οκτώμβρη του 1917, της Επανάστασης που συγκλώνισε την ανθρωπότητα, δεν εχει γραφτεί ακόμα. Αλλωστε στην ιστορία τίποτε δεν ειναι αιώνιο. Τα πάντα Ρεί. Και δεν πρέπει να κομπορρημονούν γιατί η πτώση του «υπαρκτού», δεν οφείλεται στη διάψευση της κοσμοθεωρίας του Σοσιαλισμού και των ιδεών του Μαρξισμού, αλλά στον τρόπο που αυτός εφαρμόστηκε τόσο στην ΕΣΣΔ, αλλο τόσο και απ τα διάφορα Κ.Κ που άσκησαν εξουσία και ειδικά στο θέμα της Δημοκρατίας, με αποτέλεσμα να μετατρέψουν τη Δημοκρατία του προλεταριάτου σε δικτατορία επί του προλεταριάτου.

Το μεγάλο τους λάθος το τραγικό θα έλεγα ειναι, οτι δεν διάβασαν σωστά την ελληνική σκέψη, σχετικά με τη Δημοκρατία και το Σοσιαλισμό ή αν τη διάβασαν δεν την εφάρμοσαν σωστά. Και το ακόμα πιο μεγάλο λάθος ηταν οτι όποιος τολμούσε να επισημάνει τα λάθη της ηγεσίας ή να αντιταχθεί πρακτικά στην εφαρμογή τους τον στέλνανε στη Σιβηρία, το Ψυχιατρείο ή και στο απόσπασμα ακόμα.

Δεν διάβασαν ή δεν εφάρμοσαν αυτό που συλλάβανε οι Ελληνες. Οι Ελληνες συλλάβανε την ύψιστη ιδέα του Ανθρώπινου γένους: τη Δημοκρατία και το Σοσιαλισμό: μια ταυτόσημη και συφυής έννοια, μια έννοιοα άρρηκτα δεμένη ως προς τη συμμετομή=Δημοκρατία και ως προς τη λειτουργία=Σοσιαλισμός.

Οχι βέβαια με τη έννοια που ο καπιταλισμός προκειμένου να παρατείνει τη ζωή του πριν απ τον Β! Παγκόσμιο Πόλεμο οχι μόνο συνέγραψαν αλλα και εφάρμοσαν τον εθνικό-σοσιαλισμό που οδήγησε στον Μουσουλίνι και στο χίτλερ και μετά τον πόλεμο ο εθνκό-σοσιαλισμός μεταλλάχθηκε σε σοσιάλ-δημοκρατία που ενώ οι ηγεσίες στήριξαν ολους τους μετά τον Β! Παγκόσμιο πόλεμο πολέμους για τους πιστέψαντες στη σοσιαλ-δημοκρατία υποσχέθηκε: την πλήρη απασχόληση.

Επειδή ομως το καπιταλιστικό σύστημα δεν μπορεί να λειτουργήσει χωρίς να εχει εφεδρία ανέργων (ωστε να μπορεί να μειώνει το κόστος παραγωγή) συνεπώς, βάσει αυτού του βασικού δεδομένου για τη λειτουργία του συστήματοτου οι ηγέτες της σοσιάλ-δημοκρατίας πρόσθεσαν στα πρόγραμματά τους και το κράτος πρόνοιας. Σε τελευταία ανάλυση οπως το εθνικό-σοσιαλστικό ετσι και το σοσιαλ-δημοκρατικό το μόνο που «εξασφάλιζαν» στον σοσισλ-δημοκράτη πολίτη ηταν η δουλειά και για αυτό που ειχε δουλειά και φαγητό για να καλύψει τις καθαρά ζωώδεις ανάγκες του. Και ο άνεργος στης πρόνοιας τη ζητιανιά και της ελεημοσύνης. Για τους εθνικό-σοσιαλιστές και τους σοσιάλ-δημοκράτες ο Αθνρωπός συνίσταται και συμποσούται στην ικανοποίηση αυτών των ζωώδη αναγκών του και για πόλλους αυτή η ικανοποίηση μπορούσε μέσω της πρόνοιας τη ζητιανιά και την ελεημοσύνης.

Σταθερά λοιπόν σε κάθε καθιερωμένο μέχρι σήμερα «δημοκρατικό» αποκαλούμενο «σύστημα», το μόνο που έμεινε και ειναι δημοκρατικό ειναι δημοκρατικό ειναι το ονομά του και προς παραπλάνηση των λαών η εκάστοτε εξουσία θέτει και ενα «μας» στο τέλος και ο αποπροσανατολισμος ολολκηρώνεται. Σε αυτού του είδους τη δημοκρατία δεν επιλέγονται οι άρεστοι, οπως επιτάση η βαθύτερη έννοια της δημοκρατίας, η επιλογή περιορίζεται εμμέσως ή αμέσως ανάμεσα στους πολιτικά ισχυρούς παλιά και οικονομικά τώρα.

Κανείς δεν μπορεί να ξεφύγει απ αυτή τη σκέψη και ταύτιση χωρίς να κάνεις λάθη στη εφαρμογή της Δημοκρατίας για τον Ανθρωπο. Στην παλιά ΕΣΣΔ, δεν εφάρμοσαν αυτήν την άρρηκτα δεμένη με το Σοσιαλισμό Δημοκρατία, που αν την εφάρμοζαν δεν θα ξέκοβαν απ το λαό, γεγονός που θα τους έδινε τη δυνατότητα να προσδιορίζουν έγκαιρα τα λάθη απ τις πρώτες ακόμα αντιδράσεις του λαού. Οι αστοί, αποδείχθηκαν σε αυτή τη φάση πιο ικανοί που μέσω της «ψευδοεπίγραφης δημοκρατίας» και με το πέταγμα ενός κοκκάλου το λέμε εμείς, «καρότο και μαστίγιο», το λένε οι νεοαυτοκρατορικοί Αμερικάνοι, κερδίζουν χρόνο, αναπροσαρμόζοντας την πολιτική τους και προχωρούν. Ομως στη δίνη και στα αδιέξοδα που βρίσκεται σήμερα η ανθρωπότητα, αναδεικνύεται και πάλι σαν μοναδική λύση ο κοινωνικός Σοσιαλισμός. Ο Σοσιλισμός με Ανθρώπινο πρόσωπο. Ο Δημοκρατικός Σοσιαλισμός.

Το Σοσιαλισμό, που απ τις αρχές του 14ου ακόμα αιώνα, πολύ πριν γεννηθεί ο Σοσιαλισμός στην Εσπερία, το κοινωνικό κίημα των Ζηλωτών στη Θεσσαλονίκη, δημιούργησε τις προϋποθέσεις εκείνες που επέτρεψαν να εμφανιστούν τα πρώτα Σοσιαλιστικά φύτρα. Τα φύτρα, που παρά τη λυσσώδη αντίδραση του τότε κατεστημένου, ο Νεογνός Σοσιαλισμός πήρε οργανωμένο πολιτειακό και πολιτικό χαρακτήρα. Το πρόγραμμα της οργάνωσης των Ζήλωτων, απέβλεπε στην προστασία των δικαιμάτων των πολιτών και η συμμετοχή τους στη διοίκηση. Οταν το κίνημα των Ζηλωτών με επικεφαλής

τον Μιχάλη Παλαιολόγο, επικράτησε στη Θεσσαλονικη και εφάρμοσε στην πράξη αυτά που περιείχε το πρόγραμμά του, οι αντιδραστικές δυνάμεις και ο ίδιος ο Κατακουζινός κατέφυγαν στη γνωστή μέθοδο :ζήτησαν εξωτερική βοήθεια απ τους Σέρβους και απ αυτούς τους Τούρκους ακόμα για να ανατρέψουν, το νεογέννητο Σοσιαλιστικό-Δημοκρατικό σύστημα .

Ανέτρεψαν το πρώτο λαϊκοσοσιαλιστικό κίνημα μετά το πέρασμα της κοινωνίας των Ανθρώπων στο καθεστώς στην ατομική ιδιοκτησία. Το κίνημα που επανέφε και αναγνώρισε για πρώτη φορά την ΕΡΓΑΣΙΑ, σαν το μοναδικό κεφάλαιο του κοινωνικού γίγνεσθαι και τα δομικά κοινωνικά στοιχεία: την άμμιλα, την συνεργασία, την αλληλεγγύη, το πνεύμα της Ανθρωπιάς και του στοχασμού. Αυτό το λαϊκό κίνημα έζησε και περιγράφει ο Βυζαντινός μας προγόνος Αλέξιος Μακρομβολίτης : «Είδε τα πάντα κοινά, δηλον ότι και η Γή και τα εξ αυτής άπαντα».

Και μή ξεχνάμε τι ειχε πεί ο Σπάρτακος, που ηταν ο πρόδρομος της πτώσης του δουλοκτητικού συστήματος απ την αγχόνη οταν η γυναίκα Βαρίνια του σήκωσε το Νεογνό τους : «Θα επιστρέψω και θα είμαι εκατομμύρια».

Ηταν ΑΥΤΟΙ, που ο λαός για τους οποίους οι πρίν απ την απελευθέρωση ηγεσία: Πρωθυπουργοί και Υπουργοί της κυβέρνησης Εθνικής Ενότητας. Ο Γ. Παπανδρέου τον Απρίλη του 1943 Δήλωνε :«Θεωρούμε άξιους ευγνωμοσύνης όλους τους αγωνιστάς της Ελευθερίας και το μέγα πλήθος των ανοργάνωτων και ανωνύμων ηρώων και μαρτύρων και τις Εθνικές μας Οργανώσεις ΕΑΜ-ΕΛΑΣ, ΕΔΕΣ καθώς και όλας τας άλλας», που ασφαλώς εννοούσε τα τάγματα ασφαλείας και τους διάφορους εθνοϊσμούς. Και στις 3/12/44 ο ίδιος: «Επαλαίσατε κατά την περίοδον της Εθνικής Αντιστάσεως, εναντίον των κατακτητών και προσθέσατε ενδόξους τίτλους είς την ιστορίαν των εθνικών μας αγώνων κατά το στάδιο της δουλείας, η φωνή της οργανώσεως ήτο συγχρόνως και φωνή της πατρίδος και οφείλατε να υπακούσετε». Ο ίδιος καραδοκούσε...

Ηταν ΑΥΤΟΙ, που ο Π. Κανελόπουλος, σαν εκπρόσωπος της κυβερνήσεως Εθνικής ενότητας 1944, Εξαίροντας την αυτοθυσία των ηρώων του ΕΛΑΣ έλεγε: «Κλίνουμε το γόνυ μπρός στους νωπούς τάφους. Οι ανδρες του ΕΛΑΣ, έδωσαν τη ζωή τους στα ιδανικά της λευτεριάς και της πίστης προς το καθήκον, αντιμετώπισαν νικηφόρα και συνέτριψαν τα στίφη και τις μαχανοκίνητες δυνάμεις των Ούννων. Εκτελούμε καθήκον ευγνωμοσύνης για Σας θυσιασθέντα παιδιά του λαού. Η θυσία τους αποτελεί περηφανές παράδειγμα για τις νέες γενιές, για την εξασφάλιση της λευτεριάς και της νέας κοινωνίας, μέσα στους κόλπους της οποίας, όλοι θα βρούμε καλύτερη ζωή».

Ηταν ΑΥΤΟΙ, για τους οποίους ίδιος ο Π Κανελόπουλος, σε λόγο του την 1/10/44 στην Τρίπολη λέει:«Καταρώμαι τόσον εγώ, όσο και η κυβέρνηση του εξωτερικού, καθέναν ο οποίος προσέφερε τα δυνάμεις του εις τας χιτλερικάς ομάδας, αι οποίαι τόσας καταστραφάς επεσώρευσαν εις τον δύστυχον τούτον τόπον. Αι οργανώσεις Αντιστάσεως και η πολυπληθεστέρα τούτον ο ΕΛΑΣ, αποτέλεσαν τους απενηνείς τιμωρούς, τόσο των κατακτητών όσον και των συνεργατών των, δι αυτό όταν ησυχάσουμε, η πρώτη φροντίς θα ειναι η αναστήλωσης των ερειπίων και η δι ηθικών (οι νεκροί και τραυματίες;) αμοιβών αναγνώρισις των θυσιών και του αγώνος του απελευθερωτικού τούτου στρατού, ο οποίος αναμφισβητήτως θα αποτελέσει τον πυρήνα του Νεο ιδρυθησομένου Ελληνικού Στρατού». Αυτή ηταν η συμφωνία του Λιβάνου,

οσον αφορά τη συγκόρτηση του μεταπελευθερωτικού στρατού. Και συνεχίζει:«Ειμαι ευτυχής που μπορώ να δηλώσω οτι, με τη βοήθεια του στρατού του ΕΛΑΣ και την απόλυτη κατανόηση που επέδειξαν οι ηγέτες του, εις τας εντολάς μου, εκπληρώθηκε το χρέος της ειρηνεύσεως της Πελοποννήσου κατά τρόπον που έσωσε την Τρίπολη, το Ναύπλιο και την Κόρινθο απ τον κίνδυνο πλήρους καταστροφής.

Βρήκα την Τρίπολη πολιορκημένη και εντός της πόλεως τον Παπαδόγνωνα με 2,000 άντρες, με 24 πεδινά πυροβόλα, (μακάρι να ηταν μόνο αυτός ο οπλισμός που άφησαν οι Γερμανοί στους εθνοϊσμους φύγοντας), που του ειχαν αφήσει οι Γερμανοί, με πλήθος όλμων, πολυβόλα και αύθονα πυρομαχικά. Μετά δύο νυκτών και μιάς ημέρας πίεση, που άσκησα, ευρυσκόμενος εξω της Τριπόλεως στο Στρατηγείο του ΕΛΑΣ, ο Παπαδόγνωνας παρεδόθη». Για την ιστορία τον γιό του Παπαδόγνωνα τον είχαμε κυβερνήτη στο Αρματαγωγό, που μας μετέφερε στις 4/5/1967 στη Γυούρα. Και συνέχισε στις 16/10/44 στην Κόρινθο :

«Ειναι θαυμαστή η αυτοπειθαρχία του ΕΛΑΣ και η μαχητικότητα του. Αξια θαυμασμού ειναι επίσης και η αυτοσυνείδηση των μελών του ΕΑΜ. Νομίζω οτι συνέβαλα κάπως κι εγώ τις τελευταίες αυτές στιγμές για το καλό της πατρίδος. Ετσι, και με τη συνδρομή πάντοτε και την ανώτερη πατριωτική στάση του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ, αποφύγαμε μια αιματηρή λύση στη Τρίπολη, που με τη σειρά της επέδρασε για όμοιες λύσεις και σε άλλες πόλεις. Πηγαίνω στην Αθήνα μεταφέροντας την αισιοδοξία της Πελοποννήσου, τη θέληση του να ελευθερωθεί η πατρίδα και να κυβερνηθεί ελεύθερα και τον απέραντο θαυμασμό μου για το έργο που τρία χρόνια συντελέστηκε με τη δράση του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ».

Το ΕΑΜ-ΕΛΑΣ κ Κανελόπουλε, δεν ηταν ενα κίνημα πολτός, ούτε ο ΕΛΑΣ ηταν «γκάστερ» οπως τον χαρακτήρησε ο μέγος Τσιώρτσιλ, ξεχνώντας τις δεκάδες χιλιάχδες νεκρούς και τραυματίες που έχασαν τη ζωή τους πολεμώντας σαν μέλος του συμμαχικού αγώνα. Είχε αρχές, ιδέες, θέσεις, απόψεις όνειρα και στόχους για το λαό και την Ελλάδα, γι αυτό και δεν ειχε λόγο να κατασκευάσουν αγωνιστές και ήρωες. Ηταν ΑΥΤΟΙ, που ο Ταξίαρχος Εντυ, αρχηγός της αποστολής στη χώρα μας κοινοποίσε στο ΕΑΜ μήνημα από 22/6/43, στο οποίο κάνει γνωστο οτι «Αρχιστράτηγος Μ. Ανατολής, έλαβε υπο σημείωση μεθ ικανοποιήσεως οτι το ΕΑΜ, αγωνίζεται δια τας αρχάς τις ελευθερίας ώς ορίζει ο χάρτης Ατλαντικού και ειναι εν γνώσει των λαμπρών κατορθωμάτων μαχητικής αντιστάσεως του ΕΛΑΣ εναντίον των εισβολέων. Ο Αρχιστράτηγος Μ. Ανατολής παρακολουθεί την Ελλάδα, με μεγίστην προσοχήν και θεωρεί Ελληνας αντάρτας μέρος δυνάμεων υπο διαταγάς του». Και σε συνέχεια οταν εγκαταστάθηκε το Γενικό Στρατηγείο του ΕΛΑΣ στο Περτούλι της Πίνδου, κοινοποίησε τις παρακάτω διαταγές του Στρατηγού σερ Μαίτλαντ Ουϊλσων :

«Επιθυμώ να μεταβιβάσω εις όλους τους βαθμούς του αντάτρικου στρατού της Ελλάδας, τα ειλικρινή μου ευχαριστήρια και συγχαρητήρια δια τας προσφάτους μεγάλας επιτυχίας εις ολόκληρον την Ελλάδα. Αι επιχειρήσεις των εκείναι, επιμελώς προπαρασκευασθείσαι από ημάς και εκτελεσθείσαι μετά μεγάλης ακριβείας από σας, συνέβαλον εις τας επιτυχίας των συμμαχικών στρατειών επι της Σικελίας. Ο άξων παρασυρθείς υπέθεσε μιαν επίθεσιν εις τα Βαλκάνια. Αι ενισχύσεις εις άνδρας και αεροπλάνα, τα οποία ήσαν

διατεθειμένα δια την Ιταλίαν απησχολήθησαν εις τα Βαλκάνια, Η προσοχή τους εστράφει προς την Ελλάδα και μιά μεγάλη νηοπομπή επέρασε ανενόχλητη μέσα εις την Μεσόγειον.

Παραδέχομαι οτι αι επιχειρήσεις των ανταρτών δεν ησαν ακίνδυνοι και ο άμαχος πληθυσμός υπέφερει πολύ. Παρακαλώ μεταβιβάσατε εις εκείνους και εις τον πληθυσμό της Ελλάδος την εκτίμησίν μου δια την αφοσίωσιν εις τους συνεργάτας αυτών. Ο πόλεμος βαθμιαίως βαίνει προς το βέβαιο τέλος του. Το τέλος θα ειναι η άνευ όρων παράδοσις του άξονος.

Αταιτώ συνεχή εμπιστοσύνη και απόλυτον αφοσίωσιν εις τους στρατιωτικούς αρχηγούς των συμμαχικών στρατιών της Μεσογείου, μια των οποίων ειναι το αντάρτικο σώμα της Ελλάδος. Εύγε εις τους αντάρτας» Υπογραφή Ουϊλσων (18/7/43)

Την ίδια περίοδο ο στρατηγός Αλεξάντερ, πρόσφερε στον συνταγματάρχη τότε Στέφανο Σαράφη, Αρχηγό του ΕΛΑΣ μια διόπτρα μεγάλης έντασης με τα ακόλουθα λόγια: «δια τον συνταγματάρχην Στέφανο Σαράφην πιστόν σύμμαχον της Μ. Βρετανίας και στενόν συνεργάτην μου, εις τον κοινόν αγώνα δια την απελευθέρωσιν όλων των λαών» Η.Ρ Αλεξάντερ Τζένεραλ.

Και οταν ο Σαράφης, προβιβάστηκε στο βαθμό του στρατηγού, το Αρχηγείο της Στρατιωτικής συμμαχικής αποστολής στις Μ.Κ 21/4/44 εγγράφου διεβίβασε το ακόλουθο τηλεγράφημα του Στρατηγού Σκόμπυ δια τον Στρατηγόν Σαράφη: «Παρακάλω δεχθήτε τα πλέον εγκάρδια συγχαρητήριά μου επι τω προβιβασμώ σας εις τον βαθμόν του Υποστρατήγου. Ειμαι πολύ ευτυχής οτι αι υπήρεσίες σας εναντίον του κοινού εχθρού έτυχον αυτής της αναγνωρίσεως». Και ακολουθεί το μήνημα του Στρατάρχη Ουϊλσων προς τον Ελληνικό λαό:

«Οι Γερμανοί φεύγουν απ την Ελλάδα και οι ηρωίκοί Ελληνες αντάρτες, μέρα και νύχτα παρενοχλούν (εννοεί το σχέδιο Κιβωτός) την υποχώρησίν των. Η γεναία συμβολή των Ελλήνων ανταρτών στην υπόθεση της Ελλάδος και των συμμάχων δεν θα λησμονηθεί ποτέ».

Οι ανιδιοτελείς και πολύμορφοι λαϊκοί αγώνες ειρηνικοί και εμπόλεμοι, που κάθε φορά διέτρεχε κίνδυνο ο ελληνισμός και το ελληνικό Εθνος. Ειναι ΑΥΤΟΙ που οχι μόνο το κράτησαν συμπαγή και σε ομοψυχία, αλλα και με τους όποιους αγώνες χρειάστηκαν κατά καιρούς πνευματικούς και ηρωϊκούς, το έκαναν γνωστό στην παγκόσμια κοινότητα και υποχρέωσαν τους ηγέτες της παγκόσμιας κοινότητας στο παρελθόν και πρόσφατα να αναγνωρίσουν την αξιόλογη συμβολή και προσφορά του λαού σας στο παγκόσμιο κοινωνικό-οικονομικό γίγνεσθαί. Μια προσφορά που συμποσούται και εχει τον ανυπέρβλητο τίτλο-όρο : «Τίποτε δεν κινείται στον πλανήτη που να μην εχει ελληνική καταγωγή».

Ενας λαός προδομένος απ την πολιτική του ηγεσία και δεμένος στο άρμα του φασισμού, μόλις του το επέτρεψαν οι συνθήκες, αγνόησε τις εντολές «Για την τιμή των όπλων», πέταξε έξω απ τα σύνορα τον εισβολέα και όταν οι σιδηρόφρακτες στρατιές των Ούννων κατέλαβαν τη χώρα όρθωσε το αναστημά του : οργάνωσε το Εθνικό Απελευθερωτικό Μέτωπο (ΕΑΜ) και θαρραλέα εντάχθηκε στο πλευρό των συμμάχων. Μέσα στην ένδοξη χωρία των λαών της Ευρώπης, που ύψωσαν το αναστημά τους κατά του Μουσουλίνι και τον Χίτλερ, και της πέμπτης 4αυγουστιανής φάλαγγας και έγραψε με το

αίμα του ενα ασύγκριτο ΕΠΟΣ, πρώτος, μέσα στους πρώτους ειναι ο ελληνικός λαός. Αρχισε το έπος του στα αλβανικά βουνά, τον συνέχισε στις πόλεις, τα βουνά και τους κάμπους. Απελευθέρωσε τη χώρα μόνος του. Και πήρε θέση, ματωμένος, γυμνός, πεινασμένος, αλλά περήφανος και πανόριος ο ΛΑΟΣ μας στην πρώτη-πρώτη γραμμή και τις πρώτες σειρές της ιστορίας των ένδοξων λαών της Ευρώπης στο πλευρό των μεγάλων συμμάχων.

Τα αγωνιστικά πιστοποιητικά της Αντίστασης τα παραδέχτηκε όλη η οικουμένη και οι πολιτικοί και στρατιωτικοί ηγέτες εκείνης της εποχής. Απ τα πολλά μηνήματα αναγνώρισης αυτών των πιστοποιητικών προσφοράς του λαού μας στη σύγχρονη Νεοελληνική ιστορία και ειδικά για την 4χρονη κατοχή, θα σταχιολογήσω ενδεικτικά μερικά.

Στις 28/10/1942 ο Πρόεδρος Ρούσβελτ είπε: «Πιρισσότερο ίσως άξιο θαυμασμού από την υπερήφανον απάντησιν του ελληνικού λαού, όπου έδωσε εις τους επιδρομείς, ειναι η σημερινή στάσις του ελληνικού λαού, που συνεχίζει τον αγώνα, όπου και όπως μπορεί, χωρίς συγκατάβαση, χωρίς δυσταγμούς, με απόλυτον αδιαλλαξίαν, αψηφών όλας τας θυσίας. Η στάση αυτή αποτελεί παράδειγμα για όλα τα Εθνη»

Στις 3/1/44, Ο Αϊζενχάουερ σε μήνημα του λέει: «Κάθε Ελλην που συνεχίζει τον αγώνα κατά των κατακτητών, ειναι αντάξιος των παραδόσεων που μας εκληροδότησε ο πολιτισμός των προγόνων του»

Ακολουθεί το μήνημα του Στρατηγού Ντε Γλωλ:

«Ο αγών της Ελλάδας και τα κατορθώματά της δημιουργούν δι αυτήν δικαιώματα αναμφισβήτητα. Η Ευρώπη οφείλει πολλά εις την Ελλάδα. Τοιαύτα χρέη δεν λησμονούνται»

Στις 21/1/44: Ο Τσώρτσιλ : «Η δόξα της Ελλάδας κατά τας τραγικάς αυτάς ώρας, λάμπει με ενα φέγγος ακόμα ζωηρότερο από εκείνο της αρχαιότητος, χάρις εις την ακλόνητη σταθερότητα του ελληνικού λαού, τον οποίον ο κατακτητής υποβάλλει εις απάνθρωπον δουλείαν. Το θαύμα του ελληνικού λαού θα μείνει εις τους αιώνας».

Εκτός απ αυτές τις προσωπικές αναφορές και εκτιμήσεις για τη δράση του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ, θα μπορούσε να αναφερθούν και αυθεντικές διαταγές του Γενικού Στρατηγείου του ΕΛΑΣ προς τις μονάδες του, για εκτέλεση επιχειρήσεων εναντίον των κατακτητών, χωρίς καμιά διακοπή και καθ όλο το διάστημα της εχθρική κατοχής και σε ολη την επικράτεια της χώρας, σε αντίθεση με τον περιορισμένο χώρο, που όριζε η διαταγη του Στρατηγείου της Μ. Ανατολής σε εφαρμογή του σχεδίου «Κιβωτός». Το γνωστό σχέδιο «κιβωτός» που και αυτό ήταν ενα κάλα μελετημένο σχέδιο εξάντλησης των ελάχιστων πυρομαχικών που ειχε ο ΕΛΑΣ γενικά και στη Μαδεδονία ειδικά.

Και αναρωτιέται ο κάθε καλόπιστος ανθρωπος: Γιατί το θαύμα του Ελληνικού λαού «έσβησε» απ τη μνήμη του καθεστώτος ; Η μήπως οι γνώμες αυτών των ιδίων των λεγομένων τότε συμμάχων και των εχθρών ακόμη, δεν αποδίδουν την αλήθεια, για τη συμβολή του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ στο συμμαχικό αγώνα; Μήπως και αυτών οι γνώμες εκφράζουν καθώς λένε μερικοί λόγους ανάγκης; Αν δεχθούμε σαν σωστή την άποψη αυτή, τότε προκύπτει το ερώτημα: Μα αν το ΕΑΜ-ΕΛΑΣ δεν πολεμούσε τους κατακτητές, για πιό λόγο συμμετείχε και το στήριζε ο λαός και του έστελναν συγχαρητήρια τηλεγραφήματα για τη δράση του κατά των κατακτητών οι ηγέτες του συμμαχικού αγώνα; Ποιοί λόγοι

ανάγκης τους υποχρέωνε να εκθειάζουν το λαό μας και τους αγώνες του δια μέσου του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ ; Αν λοιπόν, το ΕΑΜ-ΕΛΑΣ, δεν πολέμησε τους κατακτητές, τότε ποιός αλήθεια τους πολέμησε;

Και το μεγάλο, το πελώριο, τραγικό και πανάρχαιο ερώτημα απ τους «Φιλιππικούς» του Κικέρωνα: «chi bomo»; « Ποιός τελικά τους πολέμησε και ποιός ωφελήθηκε απ αυτήν την έκβαση των γεγονότων »; Ερώτημα στο οποίο αβίαστα μπορεί να απαντήση κανείς, δεν ηταν οι ντόπιες δυνάμεις (ο λαός και η Ελλάδα), που οργάνωσαν και στήριξαν-αιμοδότησαν την Αντίσταση, προσβέποντας σε μια ριζική αλλάγη του πολιτειακού-πολιτικού καθεστώτος; Τί συνέβει και οι δυναμείς που βγήκαν κερδισμένες ηταν οι πιό σκοτεινές αντιδραστικές δυνάμεις οι οποίες, αφού σε τελική ανάλυση με μια αλλάγη προσώπων διατηρήθηκε αυτούσιο το 4ο Αυγουστιανό καθεστώς και η μοναρχία επανήλθε; Ετσι λοιπόν, απ τα θερμά και αξιοθαύμαστα συγχαρητήρια, οδηγηθήκανε αμέσως μετά το Δεκέμβρη του 1944 στο «η Ελλάς ευγνωμονούσα» και παρά τη βούληση, αλλα και την έμπρακτη θέληση της τεράστιας πλειοψηφίας του λαού, να μην επαναληφθεί το έγκλημα, να προσδέσουν για αλλη μια φορά χώρα και λαό στο Υπερατλαντικό ΑΡΜΑ, δεν το αποφύγαμε.

Μα και οταν το 1974, οι μεγάλοι παλιά «προστάτες» μετά «σύμμαχοι» και τώρα «φίλοι» έδωσαν τη μισή Κύπρο στην Τουρκία, για να καταλαγιάσει η αγανάκτηση του λαού, απειλήσαμε με έξοδο απ το ΝΑΤΟ, και σε συνέχεια έπεσε εκείνο το υπερφίαλο σύνθημα: «ΕΟΚ και ΝΑΤΟ το ίδιο συνδικάτο» και κραδαίνοντας μέχρι και «απειλητικά» τη σημαία του αντιαμερικανισμού η «Ελλάδα ανήκει στους Ελληνες» αποδείχθηκε απ την ίδια τη ζωή οτι και η νέα ΠΑΣΟκίκη ηγεσία, ηταν και παραμένει ενα κατ εξοχήν αποτελεσματικό όργανο στην υπηρεσία της «θεωρίας του ντόμινο». Θεωρία που η αποδοχή της σημαίνει οτι εκτελείς σε κάποιο σχέδιο ενα διατεταγμένο ρόλο...Να εισαι ο «μπράβος του Νονού» που αναλαμβάνεις να τελειώσεις τις βρώμικες δουλειές για λογαριαμό του αφέντη.

Αυτό το σύνθημα του ΠΑΣΟΚ, ηταν η πρώτη προσπάθεια προσέγγισης, επανεγκλωβισμού και ένταξη της αριστερά και ειδικά των Αντιστασιακών στο διπολικό να διαμορφωθεί σύστημα διακυβέρνησης που ειχε δρομολογήσει το κατεστημένο, προκειμένου να αποσυνθέση την ήδη διεσπασμένη Αριστερά απ τον Αύγουστο του 1968, οταν το ΠΑΚ δεν δέχθηκε να συνεργασθεί με το ΠΑΜ, που ειχε ήδη δημιουργηθεί απ τις πρώτες ακόμα μέρες της χούντας. Το ωραίο δε ειναι, οτι για να γίνει πιστευτώ το σύνθημα οτι η «Ελλάδα ανήκει στους Ελληνες» την απειλή για έξοδο απ το ΝΑΤΟ την «υλοποίησε», για μερικούς μήνες η Ν.Δημοκρατία υπο τον Κ. Καραμνλή. Το σύνθημα αυτό του ΠΑΣΟΚ και το «ΕΟΚ και ΝΑΤΟ το ίδιο συνδικάτο» ηταν τόσο κίβδηλο που μόλις το προσέγγισαν μερικοί απ τους Αντιστασιακούς, που μπορούσαν να συμβμάλουν έστω να διατηρηθει ζωντανό σαν μόνιμη επιδίωξη αντικαταστάθηκε, πριν ακόμα γίνει το «ειρηνικό πέρασμα» του ΠΑΣΟΚ στην κυβέρνηση. Εγκαταλήφθηκε και αντικαταστάθηκε με το Σύνθημα «Αλλαγή». Ακολούθησε το σύνθημα «Αλλαγή στην Αλλαγή»για να εγκαταληφθεί και αυτό ύστερα από λίγο. Οσον αφορά την συμπεριφορά του ΠΑΣΟΚ, προς τους Αντιστασιακούς που συμμετείχαν και το στήριξαν στην πράξη, αποδείχθηκε οτι εξαπατήθηκαν. Και την εξαπάτηση την επιβεβαιώνει : η μια και μοναδική χρήση τους.

Το κεφάλαιο της Νεότερης πολιτικής μας ιστορίας που επιγράφεται «Εθνική Αντίσταση» 1941-1944» που η υπαρξη, η συμμετοχή και η προσφορά της αναγνωρίστηκε απ τα πιό επίσημα χείλη και με τον πιό αξιοθαύμαστο τρόπο. Χείλη και λόγια που αφυπνίζουν συνειρμούς και γεγονότα, που παραπέμπουν στη Νεοελληνική ιστορία, αρχής γενομένης απο 21, το 1897, το 12, το 1916, το 22, το 1940 και σε αυτήν του 1941-44, οπου η κατάληξη των γεγονότων απ την όποια προσφορά, καταλήγει πάντα υπέρ των «εγγυητριών και προστάτιδων των ελευθεριών και των υψίστων συμφερόντων της Ελλάδος» Μεγάλων Δυνάμεων και ιδιαίτερα της Αγγλίας και της Αμερικής.

Η υπόδικη στη συνείδηση του λαού, Αγια Τριάδα απ το 21 μέχρι τώρα και για άλλη μια φορά δοσίλογη τώρα, δοσίλογη και άρρηκτα δεμένει με την αντιδραστική Δεξιά στην οποία συνυπάρχει, το Παλάτι η ολιγαρχία και ο Κλήρος, που θέλει να εχει γνώμη για τα πάντα, και την εκφωνεί απ το απυρόβλητο του άμβωνα, στην προσπάθεια να δικαιολογήσουν τα τόσα ανομήματα εις βάρος του λαού και της χώρας διέπραξαν, δεν δύστασαν να απεμπολήσουν και τα τελευταία ψίγματα εθνικής υποταγής. Η κυβερνηση του ΚαΪρου, αυτό το υποκατάστατο του Φόρέϊ Οφις, που δέχθηκε αδιαμαρτύρητα τα γεγονότα της Α! Ταξιαρχίας και τον εγκλεισμό των στρατιωτών της στη ΜΠΑΡΝΤΙΑ, οπου παίχθηκε «η πρώτη πράξη της ελληνικής τραγωδίας», προκειμένου να διασφαλίσει τη δοτή μεταπελευθερωτική εξουσία απ την ώρα που έφτασε στη Μέση Ανατολή, ανέθεσε τα πάντα στο Φορέϊ Οφις. Ετσι την ελληνική εξωτερική πολιτική έκτοτε την ασκούσε το υπουργείο των εξωτειρκών της Αγγλίας :

«Αι υπηρεσίαι του Υπουργείου των εξωτερικών εξετέλουν πλέον χρέη οργάνων διαβιβάσεως των αγγλικών εντολών απ το Φόρέϊ Οφις ή τας ποικιλωνύμους αγγλικάς υπηρεσίας της Μέσης Ανατολής, συχνά δε σπουδαιοτάτων ενεργειών δια τας ελληνικάς υποθέσεις δεν ελάμβαναν κάν γνώσιν».

Υστερα απ την τέτοια κατάντια, φαντάζεται ο καθένας πόσο μπορούσαν τέτοια «όργανα διαβιβάσεων» να εκστομίσουν λέξεις σαν αυτές : Κύπρος, Ανατολική Θράκη, Στενά, Δωδεκάνησα κλπ. Αποτέλεσμα εμείς οι άμεσα ενδιαφερόμενοι Ελλήνες, να μαθαίνουμε απ το 21 και μέχρι...οχι μόνο τα μυστήρια της εξωτερικής μας πολιτικής, αλλα και για όλα τα υπόλοιπα προβλήματα που αφορούν το λαό και τη χώρα πρώτα από το Φόρεϊ Οφίς και το ημιεπίσημο Λονδίνο. Και αργότερα απ την φωνή της Αμερικής. Ποτέ απ το 21 και μετα η «ηγεσία» της χώρας μας: Δεν όρισε και δεν έγραψε την ιστορία της. Σε τέτοιο βαθμό ειχε φτάσει η δουλικότητα της εκάστοτε «ηγεσίας» μας, που στα ελληνικά δελτία ειδήσεων μέχρι τον Μάρτιο του 1947 άρχιζαν με ό,τι αφορούσε και προέρχονταν απ το Λονδίνο και μετά μέχρι του 1974 απ την Ουάσιγκτων και την φωνή της Αμερικής!

Αυτοί οι άνθρωποι εθισμένοι στη εξάρτηση διεκπεραίωναν τη δουλεία από συνήθεια. Σαν δούλοι δεν μπορούσαν να εχουν έμπνευση, όραμα, φαντασία και προβληματισμούς. Απλώς έχοντας πλάτες δεν φοβούνταν τίποτε και κανέναν. Λειτουργώντας ετσι, δεν μπορούσαν να εμπνευσθούν-ανακαλύψουν ενα κινητήριο εστω μύθο. Ενα στόχο-μύθο για να μπολιάσουν την ελληνική κοινωνία με αισιοδοξία και αυτοπεποίθηση. Η αισιοδοξία βασίζεται στην πίστη, οτι εχεις τη δύναμη, τη γνώση και κυρίως τη θέληση να αλλάξεις κάτι, και στη συγκεκριμένη περίπτωση, να αλλάξεις την επικρατούσα προπολεμική

κοινωνική και πολιτική πραγματικότητα στην κατεύθυνση της εθνικής ανεξαρτησία, την κοινωνικό-οικονομικής πρόοδο και τη δικαιοσύνη.

Ο σεβασμός του δικαίου αποτελεί κοινό αγαθό, που ειναι τελικά η ταύτιση και συνταύτιση ατομικού με το κοινό συμφέρον. Μεταπελευθερωτικά για να προχωρήσει η χώρα μπροστά απαιτούνταν , αυτό που ζητούσε και αγωνίστηκε το ΕΑΜ : δημοκρατική ομαλότητα, τολμηρές προοδευτικές μεταρυθμίσεις στο χώρο της οικονομίας και ριζικές αλλάγες στις δομές του πολιτικού και κοινωνικού και κυρίως του εκπαιδευτικού συστήματος. Απαγκίστρωση απ την εξάρτηση.

Οι μεταπολεμικοί άρχοντές μας, που ηταν άρρηκτα δεμένοι με το 4ο Αυγουστιανό παρελθον, σαν δούλοι και εργολάβοι της δοτής εξουσίας για ενα συγκεκριμένο σκοπό-την κονιορτοποίηση του ΕΑΜ-δεν μπορούσαν να εχουν προοπτική και όραμα για την Ελλάδα των δέκα εστω προσεχών χρόνων. Και δεν μπορούσαν γιατί έπρεπε να εξιλεωθούν απ το παρελθόν για να μπορέσουν να επιβιώσουν στο παρόν και το μέλλον. Η υποταγή, οπως και η πλάνη δεν ειναι τύφλωση, ειναι ανανδρεία. Και η ανανδρεία ούτε θέληση ούτε προοπτική μπορεί να εχει πολύ περισσότερο μέλλον.

Στη διάρκεια του Β! παγκοσμίου πολέμου, όλοι οι λαοί του κόσμου και ειδικότερα ο δικός μας, με τη ολόψυχη συμμετοχή τους να ηττηθεί ο άξονας σαν ο εκφραστής του εθνικό-σοσιάλ-φασισμού, έκαναν τα πάντα προκειμένου να απαλλαγούν-ξεκόψουν μια για πάντα με τον ομφάλιο λώρο με την υποταγή και την εξάρτηση. Η προσπάθεια του λαού μας να ξεκόψει απ την υποταγή και τη εξάρτηση, άρχισε απ τις πρώτες ακόμα μέρες του αλβανικού πολέμου. Σημείο εκκίνησης της απεξάρτησης ηταν η κάθετη διαφορά ανάμεσα στην «ηγεσία» που έκανε πόλεμο για την «τιμή των όπλων» και αυτή του λαού, που ήθελε-και αν τον άφηναν- να ρίξει τον φασίστα εισβολέα στη θάλασσα.

Η κυβέρνηση Εθνικής Ενότητας, που μετα πολλών βασάνων και τις τόσες υποχωρίσεις απ την πλευρά της Πολιτικής Επιτροπής Εθνικής Απελευθέρωσης (ΠΕΕΑ, κυβέρνηση του βουνού), αν το υποκατάστατο του Φόειϊρ Οφφις, δεν ειχε εκ των προτέρων εναρμονιστεί με τις μεταπολεμικές βλέψεις των Αγγλων, που ο επανέλεγχος της Ελλάδας, ηταν ενας απ τους βασικότερους στόχουν να οδηγήσει τη χώρα στον εμφύλιο πόλεμο, η μεταπολεμική εποχή έχοντας πίσω της όλον τον ελληνικό λαό, όλα τα κόμματα, τις κοινωνικές οργανώσεις του, όλα τα ελληνικά όπλα και την αξιοθαύμαστη ομοψυχία που πέτυχε ο λαός στο εσωτερικό της χώρας. Ηταν μια εποχή που η κυβέρνηση αυτή μπορούσε να χαράξει μιά πραγματικά εθνική, ανεξάρτητη και περήφανη εξωτερική πολιτική. Θα προσπαθούσε-θα μπορούσε να αξιοποιήσει τις τεράστιες θυσίες του Εθνους : Το αλβανικό Επος, το Ελ Αλαμέϊν, την προσφορά και τις θυσίες των αντρών και των αξιωματικών του πολεμικού και εμπορικού Ναυτικού και κυρίως την Εθνική Αντίσταση. Να πάψει να ειναι το υποκατάστημα του Φόρεϊ Οφις και φερέφωνο του Στέιντ Ντιπάρτμεν. Να ορίσει για πρώτη φορά με τη συνέναιση του λαού την ιστορία της.

Το τραγικό με τη χώρα μας ειναι οτι η εκάστοτε «ηγεσία», οχι μόνο δεν αναγνώρισε στο λαό τη συμμετοχή και τη συμβολή του στον όποιο αγώνα και ειδικά σ αυτό το τιτάνιο έργο, αλλά εμφορούμενη απ τα καθαρά ιδιοτελή και ταξικά συμφέροντα, ποτέ δεν αξιοποίησε οσο πραγματικά άξιζαν αυτοί οι λαϊκοί αγώνες, με αποτέλεσμα η μεταπολεμική Ελλάδα να γίνει ξανά το

κλοτσοσφούφι των λαών. Υπάρχουν μερικά πράγματα που δεν ξεπερνούνται εύκολα, που αφήνουν ανεξίτηλα τα σημάδια στη χώρα και το λαό, που εξηγούν γιατί κάθε φορά τα πράγματα οδηγούνται παρά την προσπάθεια στο ίδιο σημείο : Την Εξάρτηση και υποταγή.

Την ευθύνη για την κάθε φορά καταλήξη στην Εξάρτηση, την εχει η ελληνική αστική τάξη η οποία για λόγους ιστορικούς στην αρχή, δεν μπόρεσε και αργότερα, δεν θέλησε να τα σπάσει με τους τσιφλικάδες και τον Κλήρο. Να στηριχθεί στο λαό τον φύση σύμμαχό της και να διαμορφώσει τη δική της αστική ιδεολογία. Την ιδεολογία της αστικής εξουσίας. Και οταν προς το τέλος του εμφυλίου πολέμου, που έρχισε κάποια προσπάθεια διαμόρφωσης αυτή έγινε με βάση τον άκρατο αντικομμουνισμό. Το κράτος της νεκραναστημένης δοσίλογης Δεξιάς, που έτρεμε την απελευθέρωση αυτού του αγωνιζόμενου λαού, για τα τόσα ανομήματά της που πουλούσε και την ψυχή της στο διάβολο για να μπορέσει να επιβιώσει, είδε σαν σωτήρες εκτός απ τους Αγγλους και μια μεγάλη μερίδα της αστικής τάξης να συντάσσεται ξανά μαζί της, εξαπέλησε μια χωρίς προηγούμενο εκστρατεία «αποεαμοποίησης» με σκοπό να συντρίψη το πνεύμα της συλλογικής εξουσίας και της μαζικής συμμετοχής στην κοινωνική ζωή, που ειχε ενστερνηστεί και αποδεχθεί ο λαός στη διάρκεια της κατοχής.

Χρησιμοποίησε για να πετύχει, τις αυταπάτες της μικρής ιδιοκτησίας, το δυνάμωμα των μεσαίων στρωμάτων, παράλληλα με τη δημιουργία ιεραρχιών. Η αστική τάξη για μια ακόμα φορά στάθηκε ανήμπορη να δημιουργήσει ενα σύστημα δημοκρατικής διακυβέρνησης και ενα σύστημα κοινωνικό-οικονομικής δικαιοσύνης, προαπαιτούμενα που θα επέτρεπε και στο λαό να συμμετάσχει στις κοινωνικές αλλαγές. Για να αποφύγει ακριβώς αυτές της κοινωνικές αλλάγες, ταύτισε τον ταξικό εχθρό με τον «εξωτερικό εχθρό», ακόμα και γλωσσικά απαγορεύτηκε ο όρος «Εμφύλιος». Η λέξη λαός και τα παράγωγά της αντικαταστάθηκε από πιό ανώδυνους και διαφορετικούς συμβολικούς όρους οπως «εθνικός» και «ελληνικός».

Απ το 1947 και μετά, ζητήματα που ηταν αντικείμενο ευρύτατης επιστημονικής συζήτησης στην Ευρώπη-για τα τεκτενόμενα στο Β! παγκόσμιο πόλεμο, δεν ακούγονταν στην Ελλάδα-έλλειπε τελείως η κριτική στο χώρο των κοινωνικών επιστημών: φιλοσοφία, φιλολογία, ψυχολογία, ψυχανάλυση, λογοτεχνία κλπ. Στην Ελλάδα με τη διατήρηση των εκτάκτων μέτρων τα θέματα αυτά αν δεν ειχαν εγκαταλειφθεί, ειχαν μπεί σε αυστηρότατη καραντίνα. Ακόμα και αυτή η ποίηση δεν ειχε καλύτερη τύχη.

Στο χώρο της παιδείας αναβίωσε το σύστημα της εποχής του Μεταξά. Δόθηκε υπερβολικό βάρος στα Θρησκευτικά, η κοινωνιολογία θεωρήθηκε ύποπτη και η σύγχρονη ιστορία ηταν ανύπαρκης. Εκτός απ το πρόβλημα της ταξικής, αλλά και κυρίως της πολιτικής τοποθέτησης των διανοουμένων, υπήρχαν και ορισμένες διαφωνίες για το ρόλο τους. Η κατάσταση στο πολιτικό-ιδεολογικό πεδίο ασχολήθηκε σχεδόν εξ ολοκλήρου με την δικαιολογία και την κάλυψη των Δεκεμβριανών και του εμφυλίου. Ετσι ενω ο Δεκέμβρης μέχρις ότου οδηγηθεί η χώρα στο εμφύλιο, ηταν το πρώτο θέμα στα καφενεία, τον τύπο και τα αλλα μέσα ενημέρωσης, ως δια μαγείας ξεχάστηκε. Θα έλεγε κανείς οτι επικράτησε η άποψη του μήν «Θίγετε τα κακώς κείμενα» ή οτι αυτά ειναι θέματα που αφορούν τους «ειδικούς» και μόνο αυτούς.

Ο μεταπελευθερωτικός φασισμός, όπως και προπολεμικός προσπάθησε πρωταρχικά να ελέγξει τους διαπαιδαγωγικούς μηχανισμούς ιδιαίτερα της Νέας γενιάς. Αντί η εθνική Αντίσταση να ειναι πλαίσιο εθνικής αναφοράς και δημοκρατικής διαπαιδαγώγησης της νέας γενιάς, έκανε εκκαθάριση σε ο,τι προοδευτικό ειχαν οι εκπαιδειτικοί μηχανισμοί. Οπως παλιά η εκπαιδευτική διαδικασία εκπορεύονταν απ το Ιερατείο και απ τις τότε μυστικές κρατικές υπηρεσίες του Μανιαδάκη, ετσι και μεταπελευθερωτικά στήθηκαν οι μηχανισμοί διάβρωσης της συνείδησης των νέων. Επειδή εκτός απ τα Δεκεμβριανά έπρεπε να καλυφθεί και ο εμφύλιος, γιατί και αυτός υπάγονταν στα «κακώς κείμενα». Και υπάγονταν γιατί ο λαός, δεν έπρεπε να καταλάβει για πιό ακριβώς λόγο έγινε αυτό το μακελιό. Δεν μπορούσε να καταλάβει για πιό λόγο, ύστερα από εναν τέτοιο αξιοθαύμαστο εθνικό και ομόψυχο αγώνα για την απελευθέρωση της χώρας, οδηγηθήκαμε στον εμφύλιο πόλεμο; Γιατί; Γιατί; αναρωτιόταν.

Για να πάψει να αναρωτιέται και να πάψει να ψάχνει, γιατί ψάχνοντας...μετά τον εμφύλιο ενα παχύ πέπλο σιωπής για τα Δεκεμβριανά και τον εμφύλιο και ενα ακόμα πιό παχύ πέπλο λήθης για την Αντίσταση σκέπασε απ άκρου σ άκρου την Ελλάδα. Γι αυτό και έστελναν εξορία και τον αγύριστο ακόμα, όποιον τολμούσε να κάνει λόγω για την ΕΑΜική Εθνική Αντίσταση. Η σιωπή και η λήθη ομως, δεν ηταν μόνο απόρροια του ψυχρού πολέμου, ηταν σκόπιμη και καλομελετημένη η σιωπή και η λήθη απ το «κράτος της Δεξιάς». Τόσο η σιωπή αλλο τόσο και η λήθη τη φορά αυτή δεν ειχε αποδέκτη μόνο το λαό. Στο στόχαστρο τώρα ειχε και την ίδια την αστική τάξη που πανικόβλητη απ τη δύναμη του λαού, συμπαρατασσόμενη με τη Δεξιά της έδωσε τη δυνατότητα, να «κονιορτοποιήσει» το ΕΑΜ. Τώρα πιά ο εχθρός του εχθρού μου δεν ειναι φίλος. Το ΕΑΜ ειχε ηττηθεί. Το πρόβλημα που έμπαινε ήταν ποιές δυνάμεις θα έλεγχαν την ελάχιστη διαχειριστική εξουσία που τους ειχαν αφήσει οι Αγγλοαμερικάνοι.

Η χώρα ειχε άμεση ανάγκη να γίνουν θεσμικές και δομικές αλλαγές στο όνομα των οποίων στην πιό κρίσιμη στιγμή για τη χώρα, η αστική τάξη για αλλη μια φορά συμπαρατάχθηκε με τις αντιδραστικές και σκοτεινές ακόμα δυνάμεις. Για να μην γίνουν αυτές οι αλλαγές και ειδικά στο χώρο της παιδείας, αυτές ακριβώς οι αντιδραστικές δυνάμης με εκφραστή τη Δεξιά κρατώντας σε ισχύ τα έκτακτα μέτρα ειχε τρείς βασικούς στόχους. α) Να κρατήσει σε συνοχή τους Μακελάριδες με τους Μακιαβέλιδες. β) να κρατήσει μάκρια απ τα κέντρα εξουσίας τις προοδευτικές δυνάμεις και γ) Να μην γίνει καμιά απολύτως μεταρρύθμιση στο χώρο της παιδείας και ο πιό αποτελεσματικός τρόπος να ελεγχθεί η παιδεία, αλλα και για να παραγεί η παιδεία τους ανθρώπους που χρειάζεται το σύστημα ηταν η δημιουργία και η ταύτιση Υπουργείου Παιδείας και Θρησκευμέτων.

Για το πως λειτουργεί η σύζευξη αυτή αρκεί ενα παράδειγμα. Στο χωριό Κάτω Βέρμιο-Σέλι, επειδή το μεγαλύτερο μέρος των κατοίκων ηταν νομάδες και παραθεριστές απ τη Βέροια και τη Νάουσα. Και επειδή στα μέρη του πήγαιναν το χειμώνα οι νομάδες δεν υπήρχαν σχολεία και πολλοί ζούσαν σε απόσταση απ τα χωριά, προκειμένου να εκκλησιασθούν και να μάθουν, εστω και λίγα γράμματα τα παιδιά τους τους κολοκαιρινούς μήνες υπήρχαν δυό Εκκλησίες και δυο σχολεία. Το ενα μάλιστα νεόχτιστο. Χτίστηκε το 1933 και αποτελούσε το κόσμιμα του χωριού. Στο χωριό αυτό τα μεταπολεμικά χρόνια συνέβει το εξης παράδοξο: Ενώ οι δυό Εκκλησίες υπάρχουν συντηρούνται και

λειτουργούν, απ τα σχολεία δεν υπάρχουν ούτε τα θεμέλια και απ αυτό ακόμα το νεόχτιστο. Στο σχολείο αυτό που ηταν χτισμένο σε ένα απ τους ωραιότερους λόφους του χωριού, στις αρχές Ιουλίου του 1946 ο κ Βαρδουλάκης, ειχε εγκαταστήσει το στρατηγείο του. Στα υπόγεια αυτού του σχολείου βασάνιζε τους συλληφθέντες το απόσπασμα μεταξύ των οποίων και εμένα, τον Στέργιο Αρίζο και τον Νίκο Μπέλλα, που πέθανε καθ οδόν προς το Νοσοκομείο της Νάουσα.

Βεβαια μπορεί να αντιλεχθεί, οτι δεν έστειλε το Υπουργείο ειδικούς ανθρώπους να τα γκρεμίσουν. Ασφαλώς και δεν έστειλε. Ακόμα μπορεί να ειπωθεί οτι τα γρέμισε ο κόσμος για να πάρουν τα υλικά. Ανεξάρτητα για το ποιός και πόσο ευθύνεται η κάθε πλευρά, το γεγονός οτι δεν υπάρχουν πιά ούτε τα θεμέλια που να θυμίζουν οτι στο τάδε και το τάδε σημείο υπήρχε σχολείο, σημαίνει οτι ενώ για τις Εκκλησίες, και καλώς υπήρχε για την διατηρησή τους η απαιτούμενη προστασία και φροντίδα για τα σχολεία αν δεν υπήρχε η συναίνεση υπήρξες εγκληματική αδιαφορία τόσο απ την πλευρά των κοινοτικών αρχών και πολύ περισσότερο απ το κράτος, το Υπουργείο Παιδείας και την Αστυνομία. Οι χωριανοί και αν ακόμα προτρέπονταν την μεγαλύτερη ζημιά που μπορούσαν να κάνουν ηταν να πάρουν κάποιο κούφωμα. Οπως οι Εκκλησίες ετσι και τα σχολεία ηταν τα στολίδια του χωριού. Τα βλέπαμε και τα χαιρόμασταν. Τωρά ομως για τους γνωστούς... τα σχολεία δεν υπήρχουν.

Απ τα αμερικανικά αρχεία φαίνεται λέει ο Θεόδωρος Καρυώτης, οτι η «Αμερικανική οικονομική διείσδηση στην Ελλάδα στα τέλη της 10ετίας του 1940» και η αρχή της οικονομικής επέμβασης των ΗΠΑ στην Ελλάδα, ηταν στη μορφή χονδροκομμένη και στο χαρακτήρα Ιμπεριαλιστική. Η οικονομική ανοικοδόμηση της Ελλάδας, ηταν ζήτημα των ειδικών των ΗΠΑ και δεν ζητήθηκε ούτε κάν, η γνώμη της ελληνικής κυβερνήσεης. Οι στόχοι των παγωμένων πιστώσεων, των σχεδίων Μάρσαλ και Τρούμαν, σκοπό ειχαν να θεσμοθετήσουν την εξάρτηση της αναπτυσσόμενης Ελλάδας, απ την αμερικανική Μητρόπολη του καπιταλισμού». Η πολιτική των ΗΠΑ στην Ελλάδα, ειπε μπορεί να συνοψισθεί στην έκφραση «Ανάπτυξη της υπανάπτυξης». Δεν υπήρχαν σχέδια για αυτοδύναμη εξέλιξη της ελληνικής οικονομίας.

Ο ψυχρός πόλεμο ειχε από καιρό αρχίσει. Η Ελλάδα ηταν το προπύργιο του «Ελεύθερου κόσμου», ο πολυάριθμος στρατός που απορροφούσε το 40 % και πλέον του κρατικού προϋπολογισμού και φύλαγε Θερμοπύλες. Η βασίλισα Φρειδερίκη πίεζε τον στρατηγό Μάρσαλ, να αρχήσει τον τρίτο παγκόσμιο πόλεμο από την Ελλάδα. Το γεγονός αυτό προϋπόθεται οχι μόνο συνέχιση αλλα και ένταση του αντικομμουνισμού, κοινωνικό-οικονομικό και ψυχολογικό πόλεμο σε όποιον σκέπτονταν διαφορετικά. Ο εκτελεστικός ρόλος όλων αυτών ενεργειών τον ανέλαβε η πολυπρόσωπη η «Αμερικάνικη Αποστολή Βοήθειας στην Ελλάδα» με συντονιστή τον Αμερικανό πρέσβη στην Αθήνα αλίστου μνήμης Πιούριφόι. Ετσι δίπλα στον Πιούριφόι, την αποστολή βοηθείας και τη ΣΙΑ προστέθηκε και Ελληνοαμερικάνος μεγιστάνας Τόμ Πάπας. Ο Πάπας μέσω των προσβάσεων που ειχε στην ελληνική κυβέρνηση, δημιούργησε την πετροχημική βιομηχανία ESSO-PAPAS, και μέσω αυτής εξασφάλισε τη σχεδόν αποκλειστική εκμετάλλευση της εσωτερικής αγορά καυσίμων.

Ενα παράδειγμα που επιβεβαιώνει την άποψη του κ Καρυώτη αφορά τη χάραξη της βασικότερης μεταπολεμικά αρτηρίας που θα συνέδεε τη Βόρεια

Ελλάδα με την Αθήνα. Με την προοπτική αυτή ήρθε και εγκαταστάθηκε στη Θεσσαλονίκη, η πετραιλαϊκή εταιρεία ΕΣΟ ΠΑΠΑΣ. Η ΕΔΑ οχι μόνο συμφώνησε με τη διάνυξη αυτού του εθνικά απαραίτητου για την οικονομική ανάπτυξη της χώρας δρόμο, αλλά και το επιστημονικό επιτελείο της με επικεφαλής τον καθηγητή Ν.Κιτσίκη, εκπόνησε ενα σχέδιο το οποίο πρόβλεπε εκτός απ την οδική και την παράλληλη σύνδεση με ηλεκτροκινούμενο Σιδηροδρομικό δίκτυο. Στο άκουσμα και μόνο μιας τέτοια μελέτης Η ΕΣΟ ΠΑΠΑ, απείλησε οτι αν εγκριθεί αυτό το σχέδιο «θα τα μαζέψει και θα φύγει» Η κυβέρνηση πιστή στην εξάρτηση υπέκυψε στην απειλή. Ο καθένας φαντάζεται τις συνέπειες για τη χώρα απ την απόρριψη αυτής της μελέτης.

Ενα αλλο θέμα άμεσα συνδεδεμένο με την εξάρτηση ειναι Ελληνικά συνδικάτα με αυτά των ΗΠΑ. Διασώζεται μια εντολή του στρατηγού Μάρσαλ, προς μια αποστολή Αμερικανών «ειδικών τύπου Σετρίν» που αναχώρησε για την Ελλάδα. Ας σημειωθεί οτι την εποχή εκείνη υπηρετούσαν στην Ελλάδα 6,000 και πλέον χιλιάδες Αμερικάνοι μόνο αξιωματικοί. Λέει επι λέξη η εντολή: «Μερικοί Ελληνες επίσημοι θα διαφωνήσουν με τα σχεδιά μας, και ειναι αναγκαίο να κινηθείτε για να φύγουν απ τις θέσεις τους». Πριν απ τη Βάρκιζα ενώ το ΕΕΑΜ (εργατικό ΕΑΜ) αντιπροσώπευε την πλειοψηφία της ελληνικής εργατικής τάξης, μετά την αποστολή Σιτρίν, που ειχε αντικομμουνιστικά κίνητρα, θεσμοθετήθηκε ο κρατικός παρεμβατισμός. Και μετά τη Βάρκιζα, παρά τις συνθήκες της «λευκής Τρομοκρατίας» ο ΕΡΓΑΣ κέρδισε πάλι τις εκλογές. Ενώ οι μόνοι αντίπαλοι του ΕΕΑΜ, ηταν οι μεταξικοί της ΓΣΕΕ, Δημητράτος κλπ, που ήταν όργανα του κράτους. Μετά τη νίκη του ΕΡΓΑΣ, τέθηκε σε κίνηση η εντολή του Μάρσαλ και διώχθηκαν τα εκλεγμένα μέλη : «έφυγαν από τις θέσεις τους». Ετσι χάθηκαν πιά οριστικά οι προοπτικές για ανάπτυξη ελεύθερου συνδικαλισμού και η αυτοδύναμη ανάπτυξη στην Ελλάδα. Με αυτόν τον τρόπο ολοκληρώνεται και έμπρακτα η επιστροφή στη μεταξική περίοδο.

Και αν ακόμα δεχθούμε οτι η αντεκδίκηση ειναι πάθος, που ξεφεύγει απ τον έλεγχο της συνείδησης, οπως ισχυρίζονται οι θεωρητική της λευκής τρομοκρατίας, θα έπρεπε λογικά τα όποια εγκλήματα εις βάρος του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ να γίνονταν στην περιοχή των συγκρούσεων ή αντεκδίκηση απο μέρους των θυμάτων των «δημοκρατικών» πολιτών. Αλλα δεν έγιναν ή αν έγιναν ήταν πολύ λίγα.Τα πολλά, τα μεγάλα και τα πιό ειδεχθή εγκλήματα έγιναν εκτός Αθηνών.

Και αν ακόμα ο στόχος το 10%, (που πρόβλεπε η συμφωνία Τσιώρτσιλ-Στάλιν) δεν επιτευχθεί με τα πολλά και ποικίλα σκοτεινά νομιμό-παράνομα μέσα, η λευκή τρομοκρατία θα κάμψει τη ορμή-ζωτικότητα του κινήματος και θα εμπεδώση-διαμορφώσει εκείνες τις προϋποθέσεις, θα καταφύγει στα έκτακτα μέτρα και θα στηθούν τα στρατοδικεία σκοπιμότητας. Τα στρατοδικεία που στέλνανε στα εκτελεστικά αποσπάσματα και αμούστακα ακόμα παιδιά, με καταθέσεις ψευδομαρτύρων και επιστρατευμένων ψευτοαγανακτισμένων χηρών και ορφανών εκατοντάδες αγωνιστών. Και όσους δεν μπορούσε να πιάσει η τσιμπίδα της ψευδορκίας για το στρατοδικείο, ο δρόμος της πολύχρονης εξορία στα ξερονήσια ηταν ανοιχτός. Με μοναδικό αιτιολογικό «επικίνδυνος για την δημόσια ασφάλεια». Την ίδια τύχη και χειρότερη ειχαν και οσοι αθωώνωνταν απ τα στρατοδικεία. Αντί για το σπίτι μετά την αθώωση έπαιρναν το δρόμο για τα νησιά.

Ενδεικτικό παράδειγμα η περίπτωση του αδερφού μου, Κόγια Αντώνιο του Γεωργίου, που ενώ αθωώθηκε απ τα δυό κατηγορητήρια, που του ειχαν σκαρώσει δεν απολύθηκε, αλλα με ενα ευφυολόγημα του Προέδρου : «Αφού αθωώθηκες και για δεύτερη φορά σου αξίζουν μερικά χρόνια περισυλλογής» πήρε το δρόμο για τα νησιά των κολασμένων.

Το στρατοδικείο των Γιαννιτσών οπως και στην κατοχή, λόγω γειντίασης με το Βέρμιο και το Πάϊκο και τις συχνές συμπλοκές που γίνονταν ηταν το πιό αυστηρό και αλίμονο σε αυτόν που θα... Και οι δυο υποθέσεις που σκάρωσαν του αδερφού μου εκδικάστηκαν στο στρατοδικείο των Γιαννιτσών. Αυτό λοιπόν, το τόσο αυστηρό Στρατοδικείο κατά την εκδίκαση του κατηγορητηρίου και παρά την επίμονη και φιλότιμη προσπάθεια που κατέβαλαν οι ψευδομάρτυρες και οι στρατοδίκες, δεν κατόρθωσαν να βρούν κάποιο στοιχείο, που να τεκμηριώνουν κάποια συγκεκριμέμη πράξη. Πράξη που να δικαιολογεί για να επιβάλει μιά ελάχιστη εστω ποινή, για να δικαιολογήσει τον χρόνο της επτάμηνης προφυλάκισης. Γι αυτό και τον αθώωσε, αφού βέβαια επέζησε απ τον καθημερινό βέβαιο θάνατο απ την καθημερινή του χρήση του στη «σωρήριο» για αλλους δολοφόνο κλούβα.

Και μια που ο λόγος για τον τρόπο που κατασκευάζονταν τα κατηγορητήρια οι συνταγές ηταν πολλές και αξιοποιούνταν όλες. Τα προβλήματα που αντιμετώπιζαν η δοσίλογη Δεξιά και οι Αγγλοι ηταν πολλά και αλληλοξαρτώμενα: Οι Αγγλοι :α) Να μειώσουν το ποσοστό του ΕΑΜ στο 10% όπως το συμφώνησε λέει με τον Στάλιν! Για να το πετύχει αυτό έπρεπε να «κονιορτοποιήση» το ΕΑΜ, ενας και μόνος τρόπος υπήρχε. Να εφαρμόσουν χωρίς καμιά παρέκλιση το σχέδιο «ΜΑΝΝΑ», ετσι ωστε να ολοκληρώσουν τον προσχεδιασμένο και προαπαφασισμένο εμφύλιο πόλεμο. β) Να παλινορθώσουν τη μοναρχία και γ) Να επαναφέρουν την κοινωνικό-οικονομική πολιτική στα προπολεμικά επίπεδα. Η Δεξιά : α) Να εδραιώσει τη δοτή εξουσία όποιο και αν ηταν το κόστος σε ανταλλάγματα. β) Να ξεχάσουν οι ΕΑΜίτες το κοινωνικό-οικονομικό περιεχόμενο του ΕΑΜικού προγράμματος και γ) Να εξοντώσει, αν οχι ολους τους αγωνιστές της Αντίστασης, οπωσδήποτε ομως τους πρωτεργάτες και το στελεχικό δυναμικό που ηταν και φύση ιδεολογικοί της αντίπαλοι.

Πουθενά αλλού και ίσως πότε άλλοτε, δεν ειχε διεκδικήσει με τόση αγριότητα η Αγία τριάδα την εξουσία. Ολοι ειχαν κάνει ενα κλοιό γύρω απ το πελώριο ΕΑΜ. Συμμορίτες, τυχοδιώκτες κεροσκόποι, έμποροι σε ολες τις γωνιές της Ελλάδας, άρπαζαν και από ενα κομμάτι απ τα ΕΧΗ του ΕΑΜ. Τα τμήματα ασφαλείας και τα άντρα των συμμοριτών υπήρξαν θέατρα φρικαλεοτήτων, οργίων, μηχανοραφιών και προβοκάτσιας, αλλά και μεγαλείου των ανθρώπων που βασανίζονταν! Και οι συμμορίτες το έκαναν κέφι, να καταστρέφουν οτιδήποτε δεν μπορούσαν να το συναποκομήσουν : το αίμα ηταν πηγη πλούτου. Μετατρέπονταν σε χρήμα ειδικά για τους επικεφαλής των συμμοριών.

Το 1821, για την αποτίναξη του ανελέητου ζυγού, χρειάστηκε ένας οκτάχρονος αγώνας. Ενας αγώνας άνισος και σκληρός, αδυσώπητος και τιτάνειος, αιματηρός και πολύνεκρος, γεμάτος εξάρσεις, αυτοθυσίες και ολοκαυτώματα. Εναν αγώνα που εκτός απ τον δυνάστη και τους ντόποιους πολέμιους τον καταπολεμούσε και η Ιερή Συμμαχία. Την εποχή εκείνη και κυρίως μετά την ανανέωση της, μια ανανέωση που αποτελούσε εγγύηση για την ακεραιότητα

της Οθωμανικής αυτοκρατορίας και ειδικά μετά την ήττα του Ναπολέοντα, ηταν τόσο ισχυρή η Ιερή Συμμαχία που, οχι μόνο χαρακτήρισε την ελληνική Επανάσταση Καρμπονάρικη, αλλα αμφισβήτησε και την Γαλλική.

Ομως παρά ταύτα τα όνειρα και οι πόθοι τεσσάρων αιώνων έγιναν πραγματικότητα. Ο Μοριάς ελευθερώθηκε, μαζί και η Ρούμελη. Το τίμημα της λευτεριάς ομως ηταν βαρύτατο. Ο Μοριάς σφαγμένος και ερειπωμένος οχι μόνο απ τον δυνάστη, αλλα και τους εμφυλίους που ακολούθησαν. Το ίδιο και η Ρούμελη. Το Νεοσύστατο κράτος λευτερώθηκε, με τους κοτζαμπάσηδες και τον Κλήρο παντοδύναμους διαδόχους των Μπέηδων και των Πασάδων. Τα Τζάκια και ο Κλήρος κυρίαρχα και πηγή μεσαιωνικού σκοταδισμού και πολιτικής φαυλοκρατικής διαφθοράς διαμόρφωσαν εκείνο το πλαίσιο, που δεν μπόρεσε να αμφισβητηθεί η σε μεγάλα ποσοστά η συμμετοχή τους στην εξουσία. Και με τη βοήθεια των ξένων καλλιέργησαν συστηματικά την κοινωνική μιζέρια, την οικονομική καθυστέρηση, τη φαυλοκρατική συναλλαγή και την ηθική διαφθορά.

Το ίδιο και ο καταχικός Αντιστασιακός αγώνας, που κράτησε τέσσερα χρόνια ηταν εξίσου άνισος και σκληρό, αιματηρός και πολύνεκρος. Γεμάτος αυτοθυσίες και ολοκαυτώματα. Οπως το 21, ετσι και τώρα η σύγχρονη Ελλάδα στις 12/10/1944 απελευθερώθηκε. Το τίμημα όμως της λευτεριάς και τη φορά αυτή ηταν ίδιο βαρύτατο. Η Ελλάδα απελευθερώθηκε. Η μεταπελευθερωτική εποχή ομως, υπήρξε για την Ελλάδα απ τις πιό δραματικές και απ τις πιό τραγικές στην ιστορία του λαού και του τόπου. Με την ωμή και ξετσίπωτη αγγλική επέμβαση το Δεκέμβρη, το καθεστώς της μεταξικής δικτατορίας επανήλθε, με τα αγγλικά όπλα παντοδύναμο στην εξουσία.

Ο λαός μας που πρόσφερε τα πάντα στον αγώνα, εναντίον του φασισμού με την εποποιϊα του 1940/41, που αντιμετώπισε την τριπλή κατοχή και φάνταξε σε όλο τον κόσμο με την ηρωϊκή Εθνική Αντίσταση 1941/44, βρέθηκε αναγκασμένος να παραδώσει τα όπλα, που πήρε απ τον εχθρό. Βρέθηκε άοπλος να αντιμετωπίσει τις ορδές των συμμοριτών και την οργανωμένη λευκή τρομοκρατία του επίσημου κράτους. Η τρομοκρατία έγινε ιδεολογία και σε συνέχεια καθεστώς. Ενα καθεστώς που το βίωσε ο λαό μας για τριάντα και πλέον χρόνια και με διαγραφόμενο τον κίνδυνο επαναφοράς του πιό πολιτισμένα και ραφινάτο βέβαια.

Κανένα έθνος δεν πέρασε στο διάβα της ιστορικής του διαδρομής τόσες πολλές δοκιμασίες όσες το ελληνικό, και κανένα αλλος λαός, δεν εχει να επιδείξει τόση αδάμαστη θέληση, οχι μόνο για να ζήσει αλλα και να ζήσει ελεύθερος. Το 21 ήταν η αποθέωση του παράτολμου ηρωϊσμου σε αντίθεση προς κάθε λογική πρόβλεψη. Και η Αντίσταση του 1941-1944 για τη δική μας τη γενιά και την παγκόσμια διαμορφωμένη πολιτική και πολεμική ατμόσφαιρα, ηταν το ίδιο παράτολμη και έξω από κάθε λογική πρόβλεψη.

Η Επανάσταση του 1821, σηματοδότησε στα Βαλκάνια την εθνική και κοινωνική αφύπνυση των υποδούλων λαών της Οθωμανικής αυτοκρατορίας. Ηταν επανάσταση ενταγμένη στον κύκλο των εξεγέρσεων που πυροδότησαν, ο ουμανισμός, ο διαφωτισμός, η αναγέννηση και η Κομμούνα του Παρισιού. Που προανάγγιλε την αυτοδιάθεση των ατόμων και λαών και τη συγκρότηση εθνοτήτων.

Το 1821, ειναι η ευρωπαΪκότερη στιγμή της Νεοελληνικής ιστορίας και αυτό οχι γιατί το 21, μετάλλαξε τους όρους του Ανατολικού ζητήματος και ενέταξε το ελληνικό πρόβλημα στα ενδιαφέρονταν των Μεγάλων Δυνάμεων, αλλα κυρίως γιατί ο ευρωπαϊκός φιλελευθερισμός ζητούσε να αναγνωρίσει στο πρόσωπό του την επανάσταση αυτή. Να πρόκειται άραγε μόνο για φιλελεύθερη πρόσληψη της Ελληνικής Επανάστασης; Πρόσληψη που διαιωνίζεται απ τον τρόπο της ένταξης της επανάστασης αυτής στη γενικότερη ευρωπαϊκή ιστορία ή πρόκειται για κάτι πιό σύνθετο; Το συνθετότερο θα αφορούσε τη σύμπτωση στο πραγματικό πεδίο των ευρωπαϊκών και των ελληνικών πραγματικοτήτων. Μια σύμπτωση που ευνοούσε το πέρασμα μέσα από διαφορετικούς δρόμους του φιλελεύθερου προτύπου συγκρότησης εθνοτήτων και διακυβέρνησης, και την ετοιμότητα όλων των ηγετικών παραγόντων της επανάστασης να αποδεχθούν δημοκρατικά συντάγματα. Ειναι φανερό οτι με την Επανάσταση του 21, καθιερώθηκε ταυτόχρονα μια πολιτική θεωρία, εθνοκεντρική και δημοκρατική. Παράλληλα ομως δημιουργήθηκαν φαινόμενα πολλαπλών ωσμώσεων που φυσικά δεν απέκλεισαν τις βίαιες αντιπαραθέσεις.

Με την Επανάσταση του 1821, που αποτελεί την αποδέσμευση του ελληνισμού απ το οθωμανικό πλαίσιο στην προοπτική της δημιουργίας έθνους-κράτους, δρομολογούνται και πριμοδοτούνται διαδικασίες ανατροπής των προεπαναστατικών σχέσεων και μορφών κυριαρχίας. Αυτό πραγματοποιείται-οπως και στη διάρκεια της κατοχής-με την διαμόρφωση ενος Νεοτερικού πολιτικού πεδίου και Νέων «τόπων και τρόπων» εξουσίας, που αντλούν νομιμοποίηση στο όνομα του έθνους τότε-λαού στην κατοχή. («Η κυριαρχία ενυπάρχει εις το Εθνος-Λαό στην κατοχή. Πάσα εξουσία πηγάζει εξ αυτού και υπάρχει υπέρ αυτού» άρθρο 5, Σύνταγμα Τροιζίνας) και συγκροτούνται σε αναφορά προς τις αρχές οργάνωσης και τα θεσμικά πρότυπα του σύγχρονου δυτικής μορφής κράτους.

Οι Εθνοσυνελεύσεις -Πολιτική Επιτροπή Εθνικής Απελευθέρωσης (ΠΕΕΑ) εκλεγμένη απ το λαό στην κατοχή-και τα όργανα διοίκησης (Εκτελεστικό, Βουλευτικό, Κυβερνήτης), που συγκροτήθηκαν για τη διεύθυνση και τον συντονισμό των πολεμικών επιχειρήσεων και τη διοιήκηση των επαναστατημένων περιοχών, δεδομένα που σήμαιναν την κατίσχυση διαφορετικών σε σχέση με το παρελθόν διαδικασιών και τρόπων συμμετοχής στο «πολιτικό-κοινωνικό». Οπως το 21, έτσι και στη διάρκεια της κατοχής, οχι μόνο διαμορφώθηκαν πυροδοτήθηκαν και και πριμοδοτήθηκαν δυναμικές αναδιατάξεις των σχέσεων εξουσίας, και διαμόρφωσαν νέες κοινωνικές και πολιτικές ιεραρχίες, συμβατές με τους θεσμούς και τις αρχές του σύγχρονου κράτους το 21, ετσι και αντίστοιχο με αυτό του Βουνού-κατοχικό. Αυτό σήμαινε πως, οπως στη διάρκεια του αγώνα το 21, άρχισε την αποδυνάμωση των «παραδοσιακών» δομών, θεσμών και εξουσιαστικών παραγόντων. Αναφέρομαι στους κοινοτικούς, Εκκλησιαστικούς, Φαναριώτες κλπ άρχοντες, το 4ο αυγουστιανό καθεστώς, ο,τι κατάλοιπο αυτού προϋπήρχε και ό,τι αντιδραστικό και αντιδημοκρατικό προστέθηκε απ τους κατακτητές.

Οπως η Επανάσταση του 21, εμφορούμενη και καθοδηγούμενη απ τα Νάματα των αρχαίων προγόνων, τον ουμανισμό, τον διαφωτισμό και την αναγέννηση που ξεπήδησε μέσα απ τον Μεσαίωνα, σαν αδήριτη ανάγκη και κουβαλώντας μαζί του ο,τι πολίτιμο διασώθηκε απ τη μεσαιωνική λαίλαπα. Προσπαθεί να αναστήσει τη συνέχεια του ελληνισμού και τη διαμόρφωση εθνικής αντίληψης, που ιστορικά προηγείται απ την ίδρυση εθνικού κράτους, δύο ιστορικές

αντιλήψεις-κουλτούρες, αντιθετικές και ανταγωνιστικές μεταξύ τους, διεκδικούν τη συνείδηση των Ελλήνων του 21: απ τη μιά η αντίληψη του ομανισμού, του Διαφωτισμού και της αναγέννησης με αναφορές στην αρχαία Ελλάδα, την ελληνική γλώσσα το γένος-έθνος των Ελλήνων-και απ την άλλη η ορθόδοξη-παραδοσιακή, με αναφορές στη Βασιλεύουσα, την ορθόδοξη χριστιανική θρησκεία και το γένος των Ρωμαίων-τη Ρωμιοσύνη.

Πρόκειται ουσιαστικά για τη σύγκρουση δύο ταυτοτήτων : μιάς ελληνικής και μιάς καθαρά χριστιανικής. Στη μεγάλη σχετικά περίοδο, μέσα στην οποία ξετυλίχθηκαν τα γεγονότα στην Ευρώπη και τη χώρα μας, που οδήγησαν στη γαλλική Επανάσταση του 1798 και τη δική μας το 1821, συνάντησε τόσο η γαλλική αλλο τόσο και η δική μας μια συγκροτημένη και καλά οργανωμένη αντεπανάσταση με κυρίαρχο σύνθημα των ελέω Θεού Φεουδαρχών :«δεν υπάρχουν παγκόσμια δικαιώματα παρά στη φαντασία των τρελών». Η αντεπανάσταση χωρίς να παρουσιάζεται παντού ενωμένη, στηριγμένη στη συντηρητική Ευρώπη (Αυστρία, Ρωσία, Ισπανία, και Οθωμανική Αυτόκρατορία), συσπειρωμένη η αντίδραση γύρω απ τους μονάρχες και τις Εκκλησίες και στηριγμένη στην παντοδυναμία της παράδοσης, αρνείται την ομοιογένεια των ανθρώπων και των συνθηκών και εξήρε μόνο τον ρόλο του κράτους, σαν την μόνη ανώτερη αξία, που πρέπει να επιβληθεί στο προσωπικό συμφέρον άποψη του (xegkel), οταν δεν προχωρούσε στην υπέρβαση κράτους-εθνους, βρήκε με την βοήθεια της χριστιανικής «μεγαλοψυχίας», πολλούς τρόπους να αντιδράση πρακτικά στην Ευρώπη και ειδικά στη χώρα μας.

Ετσι τα κοινωνικό-οικονομικά συστήματα κινήθηκαν μεταξύ της επανάστασης και την παράδοση. Με την παράδοση να παρουσιάζει αντιστάσεις, που θα επικρατήσουν όπως και στο μεγαλύτερο μέρος της Ευρώπης και τη δική μας χώρα στην εξουσία των παλιών οικονομικών δομών και αυτό γιατί και η ιδία η αστική τάξη, αν δεν πρόδοσε στο σύνολο τις αρχές και αξίες τις που έφερνε, δεν τις υπαρασπίστηκε σθεναρά. Συμβιβάστηκε με τους φεουδάρχες και τον Κλήρο και σε συνέχεια δέχθηκε η χώρα μας και την Μοναρχία του Οθωνα και την πρόσδεση στο άρμα του αγγλικού κεφαλαίου.

Τίποτε δεν διευκολύνει περισσότερο την κατανόηση του παρελθόντος απ τη σύγκριση με παρόμοιες καταστάσεις του παρόντος. Αρκεί να θυμηθούμε την Ελλάδα κάτω απ τον ζυγό των Τούρκων...και τότε θα καταλάβουμε το νόημα που εχουν οι λέξεις ελέω Θεού φεουδάρχης και Ραγιάς υποτελής. Οι λέξεις γαιοκτήμονας συνεργαζόμενος με τον δυνάστη και το Ραγιά επαναστάτη, τους λογάδες της Εκκλησίας και τους γραμματικούς των Φαναριωτών, τότε θα καταλάβουμε πόσες όψεις ειχε η σκλαβιά του Ραγιά και σήμερα του ανιδιοκτήτη. Του προλετάριου. Αν σε αυτό προστεθεί και το πολυμήχανο πνεύμα στους ιθαγενείς «ευγενούς» καταγωγής, που αφιερώνεται στην υπηρεσία των κατακτητών, την ανηθικότητα των Φαναριωτών το 21 και της πλουτοκρατικής ολιγαρχίας στη σύγχρονη κατοχική και μετακατοχική Ελλάδα, θα βρούμε, πολλές και μεγάλες ομοιότητες, ως προς την αντικειμενική κατάσταση και τις συνέπειες που πλήρωσαν οι νικητές τότε Ραγιάδες αγωνιστές και στην κατοχή οι αγωνιστές του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ

Οπως η Επανάσταση του 21, αποτέλεσε ενα κοσμοϊστορικό γεγονός και πήρε παγκόσμιο χαρακτήρα, έγινε κατά κάποιον τρόπο ΣΥΜΒΟΛΟ, γιατί ηταν η πηγή της αθάνατης αρχής της αυτοδιάθεσης των λαών. Το ίδιο μπορεί να πεί

κανείς και για την Αντίσταση 1941-44, που αποτέλεσε το μοντέλο των εθνικοαπελευθερωτικών κινημάτων για τους λαού στη Λατινική Αμερική, Ασία, Αφρική και Ευρώπη, που μάχονταν και εξακολουθούν να μάχονται ενάντια στα τεράστια αποικιοκρατικά υπολείμματα. Κι άν παρά ταύτα αλλιώνεται ,παραποιείται και διαστρεβλώνεται η ιστορία μας, τόσο του 21, αλλο τόσο και νεότερη, της αλβανοκατοχικής περιόδου και του εμφυλίου από ανεύθυνους και ιστορικά ανήθικους και κυρίως απ τη στρατευμένη ιστοριογραφία, όπου η «ιστορία» μπαίνει στην υπηρεσία της εξουσίας, για να ενισχύσει με πρόσθετα επιχειρήματα τον «επίσημο», καθεστωτικό μύθο, μετετρέποντας την ιστορία σε θεραπαινίδα της εξουσίας προκειμένου να της δώσουν μια τεχνήτη διαχρονικότητα.

Την ημέρα που οι αγέροχοι Γερμανοί στρατιώτες, αντί για το στήθος όπως μέχρι τότε έδειξαν την πλάτη στους Ρώσους στρατιώτες στο Στάλιγκράτ, ο ψυχρός πόλεμος μπήκε απ την πλευρά των Αγγλό-Αμερικάνων σε κίνηση η στρατηγική του ψυχρού πολέμου, ηταν ήδη γεγονός και λόγος που οήγησε στη διάλυση της συμμαχίας κατά του άξονα. Η 40χρονη αντιπαλότητα, που ακολούθησε αμέσως μετά τη διάλυση της συμμαχίας κατά του άξονα, οδήγησε τον ψυχρό πόλεμο και αυτός στον χωρισμό του κόσμου σε δυό στρατόπεδα. Ο χωρισμός αυτός δεν ηταν μια νοητή γραμμή ανάμεσα στους δύο κόσμους. Ηταν αποφάσεις, ηταν πράξεις και στάση ζωής απέναντι στα τεκτενόμενα. Ο ψυχρός πόλεμος δεν ήταν μονάχα ενας εντονότατος πολιτικός, οικονομικός, στρατιωτικός και πολιτισμικός ανταγωνισμός. Ηταν η ισοροπία του τρόμου και κυρίως η εξόντωση των ιδεολογικών αντιπάλων. Αντίστοιχα συνεπώς θα έπρεπε να δράσει και το κράτος και οι μηχανισμοί υλοποίησης των στόχων του ψυχρού πόλεμου.

Οι στόχοι κοινοί, τα προβλήματα αλληλοεξαρτώμενα, δεν έμεινε παρά να μπούν σε κίνηση οι μηχανισμοί, που θα υλοποιούσαν αυτούς τους κοινούς και αλληλοεξαρτώμενους στόχους. Για την ελληνική «εξουσία», ο εμφύλιος πόλεμος ηταν ο πιό σύντομος και ο πιό αποτελεσματικός τρόπος να υλοποιηθούν οι στόχοι αφού για την Ελλάδα εκτός απ τον γεγικό στόχο υπήρχαν και δυό πρόσθετοι βασικοί λόγοι: α) η Ελλάδα ηταν η μόνη χώρα της Ανατολικής Ευρώπης και των Βαλκανίων προπύργιο και φύλακας άγγελος του «ελευθέρου κόσμου» και β) η χώρα που ειχε μεγάλο ποσοστό εσωτερικού «εχθρού».

Το παρακράτος από προπολεμικά ακόμα ηταν εύρωστο, τα τάγματα ασφαλείας λειτούργησαν άψογα στην κατοχή. Το ίδιο και οι τόσοι αλλοι εθνοϊσμοί. Το κράτος και οι παραστρατιωτικές οργανώσεις επί ποδώς. Οι συλλήψεις ειναι το πρώτο βήμα. Τα βασανιστήρια το ίδιο. Οι χαφιέδες σε διατεταγμένη υπηρεσία. Οι ψευδομάρτυρες το ίδιο, απαραίτητοι για να τηρηθούν τα προσχήματα και να εχει κάποια «ισχύ»το κατηγορητήριο.

Για να αποτελέσει βάση εξόρμησης ενας χώρος, το κράτος πρέπει να μην εχει «εχθρούς» στα μετώπισθεν και το ΕΑΜ παρά τις τόσες συνεργασίες με τους κατακτητές, τα πυκνά δίκτυα χαφιέδων και καταδοτών. Τα μπλόκα και τις ομαδικές εκτελέσεις, τους νεκρούς στις μάχες με τους κατακτητές, το Δεκέμβρη με τους Αγγλους και τις μεταπελευθερωτικές διώξεις διατηρούσε και ασκούσε μια τεράστια επιρροή. Επρεπε η επιρροή αυτή να περιορισετεί ετσι:

Στον κρατικό μηχανισμό που στερέωναν, δεν θα έμεναν εκείνοι που ηταν υποπτοι οτι διακατέχονταν από ευρύτερα δημοκρατικά ιδανικά και φρονήματα.

Ολοι αυτοί, ο κόσμος της Αντίστασης, που έκαναν ό,τι μπόρεσαν για την απελευθέρωση της πατρίδας βρέθηκαν στο δρόμο. Και να σκεφθεί κανείς οτι ολος αυτός ο κόσμος αποτελούσε τους αρίστους, τους ικανότερους και τους τιμιότερους στις διάφορες υπηρεσίες που αποσχολούνταν. Προσόντα άχρηστα για το θεμελιούμενο νέο κράτος. Τα κλειδιά του κρατικού μηχανισμού, δεν θα παραδοθούν ούτε στους ικανους εθνικόφρονες. Σ αυτούς που η αγάπη τους για την πατρίδα και την πίστη στο κοινωνικό καθεστώς δεν έκρυβε καμιά ιδιοτέλεια, που επιθυμούσαν να βοηθήσουν στο ξεπέρασμα των δυσκολιών και να πάει μπροστά η χώρα. Και αυτοί θα παραμεριστούν, θα μπούν στο περιθώριο και αν ακόμα κάποιοι χρησιμοποιηθούν σε καμιά περίπτωση, δεν θα ειναι οι πρώτοι και σε θέσεις κλειδιά. Θα κριθούν ακατάλληλοι να ειναι επικεφαλής δημοσίων υπηρεσιών. Δεν τους χρειάζονται τους πρώτους. Δεν διώξανε ολους τους άλλους, που διαθέτανε παρόμοια προσόντα, για να βάλουν στη θέση τους ανθρώπους, που δεν θα ηταν πειθήνια οργανά τους και εκτελεστές εντολών.

Γι αυτό και τα κλειδιά της κρατικής μηχανής, θα τα εμπιστευτούν στα πιό δυναμικά στελέχη της εθνικοφροσύνης. Σε όλους εκείνους που πολέμησαν με πάθος και εμπάθεια το ΕΑΜ-ΕΛΑΣ, είτε σαν ταγματασφαλίτες είτε σαν μέλη των ποικιλώνυμων ενόπλων αντικομμουνιστικών οργανώσεων, είτε και σαν στενοί συνεργάτες των Γερμανών. Μοναδικό κριτήριο για την πρόσληψη θα ειναι ο ενπράγματος δεδηλωμένος και αποδεδειγμένος αντικομμουνισμός. Σε αυτούς που ηταν πρόθυμοι να...σε ασήμαντα ανθρωπάκια, ανυπολήπτοι και δουλοπρεπείς. Αυτοί θα ειναι οι πρώτοι και αυτοί θα παίρνουν τις κέραιες θέσεις και καθοριστικές αποφάσεις στο μέλλον για το λαό και τη χώρα.

Οι ανθρωποι αυτης της ποιότητας κρίθηκαν οι πιό κατάλληλοι, γιατί ηταν και οι πιό παθιασμένοι εχθροί του προδευτικού κινήματος. Πρόθυμοι να εκτελέσουν ό,τι τους ζητηθεί. Θα ειναι πολύ επιμελημένη η επιλογή τους και θα αποτελέσουν τον κορμό του νεοδημιουργημένου κράτους. Στο εξής το πνεύμα τους θα κυριαρχήσει σε ολόκληρο τον κρατικό μηχανισμό. Θα επιδιώξουν να γίνει το πιστεύω των Ελλήνων. Θα αποτελέσουν το προζύμι της νέας εξουσίας.Το «ήθος» και ο «πατριωτισμός» τους, θα βάλουν ανεξίτηλη τη σφαγίδα τους στη μεταπολεμική Ελλάδα. Θα μπολιάσουνε με αυτό το ήθος και το μισαλλόδοξο πνεύμα τους και το τελευταίο γραναζάκι του κρατικού μηχανισμού. Για να διασφαλίσουν την ανικανότητά τους από τυχόν «εξυπνάκιδες» και για να μην φανούν τα κενά τους εξοβελήσανε κάθε έντιμο, αξιόλογο και λογικό άνθρωπο.

Οι ιδέες τους αυτές όπως και το ήθος τους καθιερώθηκαν. Θεωρήθηκαν θέσφατα και αναλύωτες αρχές. Και επειδή ηταν ισχυροί και στηρίζονταν σε γερές ξένες και ντόπιες πλάτες, παραμείνανε σταθερά και αμετακίνητοι εκεί που τοποθετήθηκαν και οι ιδέες και η συμπεριφορά τους αποτέλεσε το πρότυπο για τους υφισταμένους τους. Αποτελέσανε το παράδειγμα, έγιναν καθεστώς και παράδοση. Μέσω αυτού του μηχανισμού, άρχισε η ανακύκλωση αυτού του φαινομένου που ακούει στο όνομα μεταπολεμικό ελληνικό κράτος.

Το κράτος, που θα φέρει σε πέρας το «βαρύ και δύσκολο εργο της εξόντωσης του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ». Που θα δολοφωνήσει τη μελλοντική Ελλάδα, θα στείλει εκ προμελέτης, χωρίς φειδώ και περίσκεψη χιλιάδες ανθρώπους στον Αγιο Πέρτο. Που θα απλώσει ενα μολυβένιο και αδιαφανή πέπλο σιωπής και λήθης

πάνω από την Ελλάδα, θα σφραγίσει στόματα, θα απαγορεύσει σκέψεις, θα δολοφονήσει ιδέες και συνειδήσεις. Το κράτος, που θα αναλάβει να βάλει τη βαριά ταφόπετρα στην Αντιστασιακή ιστορία και να θάψει την ίδια την Ελλάδα, έπρεπει να ειναι αντάξιο αυτού του μακαύβριου έργου. Μόνο ανθρωποι με προσποίηση, μεταμόρφωση και την αίσθηση της ευκαιρίας, μπορούσαν να διαπράξουν ενα τέτοιας έκτασης έγκλημα. Το κράτος, που θα αναλάβει να διαστρέψει, να παραποιήσει και να αλλιώσει την ιστορία, που θα παράγει τους αγωνιστικούς κατοχικούς μύθους, θα αναζητήσει τους Νενέκους και ας ξέρει οτι με τους Νενέκους δεν απελευθερώνονται, ούτε στεριώνονται τα έθνη (το 21), δεν ξεσκλαβώνονται οι κατακτημένοι λαοί και χώρες.

Μέσα σε λίγα χρόνια έφτιαξαν τον δικό τους ξεχωριστό εθνικόφρανα κόσμο και λειτουργώντας σαν εταιρεία αλληλεγγύης απομύζησαν τη χώρα οι του καθεστώτος, διαμόρφωσαν και επέβαλαν ήθος ραγιά στο λαό τα φερέφωνα και έφεραν την κοινωνία, μετά τη λήξη του εμφυλίου πολέμου σε λειτουργικό αδιέξοδο οι αμόρφωτοι, τα στανάκια, οι ανίκανοι, οι πονηροί. Οι ανθρωποί που ειχαν κάνει επάγγελμα τη συνεργασία, τον χαφιεδισμό και την προδοσιά, Οι άνθρωποι που εμπορεύονταν τον πόνο. τη δυστυχία και το θάνατο.

Αυτοί θα προσδιορίσουν τους «ήρωες» που «θυσίασαν» τα πάντα για την πατρίδα. Θα καθορίσουν τις πλατείες για να τους στήσουν τα αγάλματα και τις προτομές και τους δρόμους για να δώσουν το όνομα τους και ας έλεγε ο Κολοκοτρώνης για τους Τουρκολάτρες και τους συνεργάτες: «Βάλτε Φωτιά και Τσεκούρι, Στήστε Φούρκα και Παλούκι στους Προσκυνημένους...» για να προσθέσει : «Την Κατάρα της Πατρίδας Νάχετε Αμα δεν Κάνετε τα Πάντα για τη Σωτηρία της».

Οπως ειναι γνωστό το 21, όταν πλέον ο αγώνας μπήκε στη φάση της υλοποίησης, για να τον περιφρουρήσουν απ την προδοσία και τις διαρροές, επειδή ο Ορκος δεν ηταν εκατό τα εκατό αποτελεσματικό μέτρο, για την διασφάλιση της εχεμύθεις και τη συνεργασία, πήραν απόφαση να εκτελούνται αμέσος οσοι συνεργάζονταν, και θα κάνανε προδοσίες ή και ηταν ύποπτοι οτι θα πρόδιδαν τα μυστικά που ήξεραν. Οσο σκληρό και αν φαίνεταισε αυτές τις περιπτώσεις επιβάλεται.

Οπως γράφω και σε αλλο σημείο το πρώτο θύμα της «Φιλικής», ηταν ο Γαλάτης, τον οποίο σκότωσε ο Δημητρακόπουλος, με εντολή του Τσακάλωφ, που ηταν αρχηγός της «Φιλικής». Ο δευτερος που σκοτώθηκε απ τους «Φιλικούς», ηταν Καμαρινός Κυριάκος, που ενώ ηταν πιστός επειδή ηταν γνώστης ενος καθοριστικής σημασίας για την Επανάσταση γεγονός : συγκεκριμένα ηταν ο μόνος ίσως άνθρωπος που γνώριζε, έξω απ το στενό περιβάλλον την αρνητική απάντηση του Τσάρου, να στηρίξει την Επανάσταση και την άρνηση του Καποδίστρια, να αναλάβει την αρχηγία της Επανάστασης, εκπληρώντας το αίτημα του Ρήγα που τους ζητούσε: Να βάλουν ενα Αρχηγό. Και μόνο στη σκέψη οτι μπορούσε να διαρρέση αυτό το καθοριστικής σημασίας γεγονός, προκειμένου να διασφαλίσουν αυτήν καθ εαυτήν την Επανάσταση και το βασικό επιχείρημα στο όνομα του οποίου θα άρχιζε χρονικά, αποφάσισαν να τον δολοφονήσουν, γιατί για δολοφονία πρόκειται.

Οι «Φιλικοί» στην προπαγάνδα τους, εκτός όλων των άλλων επιχειρημάτων, άφηναν να νοηθεί οτι έχουν, αν οχι την έγκριση του Τσάρου, τουλάχιστο την ανοχή του. Το ίδιο και για την περίπτωση ανάληψης της αρχηγίας απ τον Καποδίστρια. Ο Καποδίστριας, οχι μόνο δεν δέχθηκε τότε να αναλάβει την

αρχηγία, αλλα συνέστησε οτι θα αργήσει πολύ η απελευθέρωση και χαρακτήρησε «πρόωρη» την Ιδρυση της «Φιλικής» και την έναρξη της Επανάστασης. Και αυτό γιατί ο Καποδίστριας γνώριζε τα τεκτενόμενα στην Ευρώπη. Ενώ η αντίδραση μεσουρανούσε (οπως οι ναζί στην κατοχή) μετά την ήττα των αστών στη Γαλλία η «Φιλική» με την κήρυξη της Επανάσταση ανέλαβε και έφερε το θέμα των αστών στο προσκήνιο. Οι φιλελευθεροί ενθαρρυμένοι άρχισαν τον αγώνα ξανά.Η «Φιλική» θα έλεγε κανείς οτι έβαλε γυαλιά, στον μεγάλο διπλωμάτη, αφού δεν πέρασαν τρία χρόνια και οι Ελληνες έδειξαν πως ηταν ικανοί, υπό την ηγεσία των Φιλικών να απελευθερώσουν την Ελλάδα. Κάτι παρόμοιο έγινε και με τους «ταγούς» της κατοχής, που με διάφορα συνθήματα πρόβλεπαν το άσκοπο του αγώνα και μια σειρά αλλα παρόμοια συνθήματα.

Το κράτος, που θα διεκδηκήσει την «προσάρτηση της Σόφιας» και την «κατάληψη της Μόσχας», αλλα δεν θα τολμήσει να ανοίξει το στόμα να προφέρει τη λέξη : Κύπρος, Ανατολική Θράκη, Δωδεκάνησα, Δαρδανέλια. Το κράτος, που θα εκποιήσει χώρα και λαό, αγώνες και θυσίες, μέλλον και ιστορία ξανά στους Αγγλους, για να εδραιώσει την ξουσία της η αντιδραστικής Δεξιάς σε κοινό κομπρεμί με το κέντρο. Ξεχνώντας πως λαοί που αγνοούν το παρελθόν, διαστρέφουν την ιστορία τους και κυρίως αυτοί εμπορεύονται ετσι επιπόλαια το παρόν τους, δεν δικαιούνται να εχουν μέλλον ελεύθερο.

Οπως το 21, ο Μοριάς λευτερώθηκε, μαζι με τη Ρούμελη, αλλά λόγω των Τουρκολαρτών και τους Νενέκους, το τίμημα της λευτεριάς ηταν βαρύτατο. Ο Μοριάς «κατακαϊμένος» και η Ρούμελη ερειπωμένη. Το ίδιο και το 1944. Η Ελλάδα απελευθερώθηκε ο λαός και η χώρα παραδώθηκε τους αγγλολάτρες και τους σύγχρονους Νενέκους.

Ειναι αλήθεια, οτι απ την εποχή που η κοινωνία των Ανθρώπων πέρασε στο καθεστώς της ατομικής ιδιοκτησίας στα μέσα παραγωγής ,υπήρχαν οι δολοφόνοι της ιστορίας. Απ την εποχή όμως που το Ρωμαϊκό ποινικό δίκαιο, το οποίο για τα «αντικαθεστωτικά εγκλήματα» επέβαλε, εκτός απ την εσχάτη των ποινών, και το μεταθανάτιο ανάθαμα της μνήμης του καταδικασμένου, απαγορεύοντας ακόμα και το πένθος στους οικίους του «εγκληματία», και τον ίδιο τον διέγραφε απ τα κατάστοιχα, δεν του δήμευαν όμως και τα περιουσιακά του στοιχεία, όπως συνέβαινε με τα δικά μας καθεστωτικά Δικαστήρια. Και ούτε αυταρχικά οπως συνέβει στην δική μας μεταπολεμική χώρα, να θέλει οχι μόνο να επιβάλει την δικής της παραταξιακή-ταξική «ιστορία», αλλα και να ξεχάσουμε, να ρίξουμε στο πύρ το εξώτερο την κατοχική και την μετακατοχική ιστορία.

Να μήν ανοίξει κανένας το στόμα του να πεί το παραμικρό για την κατοχική και μετακατοχική πορεία και ζωή τη του λαού μας. Να ξεχάσουμε το πρόσφατο παρελθόν και να δεχθούμε τον λαμπρό, νέο κόσμο που μας υπόσχονται οι πολυεθνικές: η Γουώλ Στρίτ και το Σίτυ του Λονδίνου κλπ. Να ρίξουμε στη λήθη και τη λησμονιά το κομμάτι εκείνο της ιστορίας, που αφορά τους θύτες και να μην θυμόμαστε τα θύματα.

Για δεκάδες χρόνια η αναφορά σε αυτά τα δεδομένα θεωρούνταν, μα και θεωρείται ακόμα από πολλούς αναμόχλευση των παθών. Να δεχθούμε παθητικά τη θεωρία του xatogiamma για το «τέλος της ιστορίας», λες και η ιστορία δεν ειναι η ίδια η ζωή ή να γυρίσουμε σελίδα. Ειναι τόσα τα ανομήματα της Κοτζαμπάσηκης ολιγαρχικής δεξιάς, που παρά τις παραποιήσεις, τις

διαστρεβλώσεις και τις αλλοιώσεις για να τακτοποίηση «αντιστασιακά» τους δικούς της ανθρώπους, που όσο και αν προσπαθήσει, οσα μέσα και αν χρησιμοποιήσει δεν θα το κατορθώσει. Θέλει να ξεχάσουμε την ιστορία του μεσοπολέμου, την κατοχική και την μεταπελευθερωτική ιστορία. Αυτή η επιμονή και έμμονη ιδέα της ολιγαρχικής Κέντρο-Δεξιάς, να ξεχάσουμε την ιστορία, μου θύμισε ενα κομμάτι που διάβασα κάποτε στην «Αλεξιάδα», οπου μια Βυζαντινή Πριγκίπισα-δεν θυμάμαι το όνομά της, ενώ έγραψε ενα κόμματι ιστορίας-είπε οτι «δεν θέλει καθόλου το έργο της» και αυτό γιατί αναφερόμενη σε αυτό, θα ηταν υποχρεωμένη «να αναφερθεί στον χυδαίο όχλο» και αυτό «για να μή μολύνει το σώμα της ιστορίας»! Το ίδιο έκανε και ο Οράτιος (karmina3,1,1,) με την αποστροφή: «μισώ το χυδαίο όχλο και τον κρατώ μακριά μου». Και τον Σεφέρη που για να χαρακτηρίσει την κατάσταση που επικρατούσε ειχε πεί : «...Πολλές οργιές κάτω από τη θάλασσα...».

Φαίνεται πως οταν την έγραφε η Πριγκίπισα Αλεξιάδα και ο Οράτιος την ιστορία που «μόλυνε το σώμα της ιστορίας», ή οτι ηταν μιά ρομαντική αλλοπαρμένη Πριγκίπισα ή οτι δεν ειχε ολοκληρώσει ακόμα τις ταξικές σπουδές της, ωστε να αντιληφθεί οτι την ιστορία, την πραγματική-αληθινή ιστορία την γράφει πάντα τελικά ο «όχλος» και οχι οι δουλοπρεπεις και καλοπληρωμένοι γραφιάδες. Οτι τη γράφει ο «όχλος», αυτό το ήξερε πολύ καλά ο Οράτιος, γιατί αυτός ο «όχλος» βάζει τα δομικά στοίχεια της ιστορίας: τον ιδρώτα, την πίκρα, τον πόνο και τη χαρά σε καιρό ειρήνης, το αίμα και τις πράξεις αυτοθυσίας και ηρωϊσμου στον πόλεμο. Ολοι λίγο πολύ γνωρίζουμε ή εχουμε ακούσει οχι μόνο για το πείσμα, αλλα και το άκαμτο πείσμα του γαϊδάρου και μουλαγιού. Ε! λοιπόν, ο λαός στο κοινωνικό-ιστορικό γίγνεσθαι, λειτουργεί και συμπεριφέρεται σαν το «γαϊδορό-μούλαρο», που ενώ σου ανήκει και τον εξουσιάζεις, δεν μπορείς όμως να του επιβάλει πάντα τη θέλησή σου και ας ειναι υποχείριό σου. Η πουτάνα που την αποκαλούν οι Νταβατζίδες της πολιτικής.

Μπορείς π.χ να τον πάς στη βρύση, να διψάει και μάλιστα πολύ, αν δεν θέλει για δικούς λόγους, δεν μπορείς να τον ποτίσεις όσο και αν τον πιέσης. Και αν ακόμα του χώσεις στο νερό το κεφάλι, δεν θα το καταφέρεις να πετύχεις το σκοπό σου. Οταν θελήσει αυτός αν ειναι στο ύπαιθρο, δεμένος θα βρεί τρόπο να κόψει το σκοινί, να βγάλει τον πάσαλο ή θα ξεσηκώσει τον κόσμο με τις ψωνές αν ειναι στο σταύλο, γεγονός που θα σε υποχρεώσει να τον πάς οταν θέλει αυτός να πιεί το νεράκι του.

Το ίδιο θα συμβεί και οταν θελήσεις να τον υποχρεώσει να τον περάσεις απ ενα μέρος, που αυτός δεν θέλει ή το θεωρεί επικίνδυνο για τη ζωή του : πχ ενα αυλάκι, εναν ανώμαλο δρόμο, μια γέφυρα κλπ. Και στην περίπτωση αυτή αν θελήσει ο ιδιοκτήτης-αφέντης, να του επιβάλει τη θέλησή του και οταν ακόμα χρησιμοποιήσει βάρβαρα μέσα, οι συνέπειες θα ειναι εις βάρος του. Και αν κάτω από αφόρητη πίεση υποχρεωθεί να περάσει το αυλάκι, θα το περάσει-πηδήσει κατά τέτοιον τρόπο που και τη ζωή του να διασφαλίσει και το πείσμα του να ικανοποιήσει, με αποτέλεσμα όποιο και αν ειναι το φορτίο-να βρεθεί στο έδαφος. Επιβεβαίωση οτι ο λαός λειτουργεί και συμπεριφέρεται με αυτό τον τρόπο αποτελεί η αλλαγή των συστημάτων ζωής και η πτώση τόσων Αυτοκρατοριών, με αποκορύφωμα και η πτώση του «υπαρτού» το 1989, ακριβώς γιατί δεν ειχε διασφαλίσει την προοπτική που άνοιξε η Επανάσταση του 1917. Αυτην την ιστορία του «όχλου» θέλουν να ξεχάσουμε οι ηγεσίες και να αρκεστούμε στη δική τους ψευδεπίγραφη «ιστορία». Μα η ιστορία δεν

γράφεται με «λευκές σελίδες», ετσι γράφεται η προπαγάνδα. Αυτό ολοι το γνωρίζουμε από οδυνηρές εμπειρίες.

Η χώρα μας απ το 21, και μετά ακολούθησε την πανάρχαια πρακτική της εξουσίας, που συνίσταται στο η dammatio memoriae, που ειναι η εσαεί καταδίκη της μνήμης του ηττημένου αντιπάλου. Πρακτική που για το καθεστώς της ατομικής ιδιοκτησίας στα μέσα παραγωγής, παραμένει διαρχονικά αναλλοίωτη ως προς τους βασικούς ταξικούς στόχους απ την εποχή που η κοινωνία των Ανθρώπων πέρασε στο καθεστώς της ατομικής ιδιοκτησίας και ειδικά μετά την τεχνολογική επανάσταση, που αρχίζουν και οι καπιταλιστικές σχέσεις παραγωγής με τελική κυριαρχία του εμπορό-τραπεζικού κεφαλαίου.

Μετά την πτώση του «υπαρκού», πολλοί ευαγγελίζονται το τέλος της ιστορίας. Αλλοι θέλουν να γυρίσει η Ανθρωπότητα σελίδα. Και αλλοι αναρωτιούνται τί τους θέλουμε σήμερα όλους αυτούς τους ιστορικούς; Η ιστορία της ανθρωπότητας γράφτηκε: Η ατομική ιδιοκτησία στα μέσα παραγωγής ειναι θεϊκά δοσμένη, αρά αιώνια και αμετάβλητη.Το ίδιο και το κεφάλαιο και το κεφαλαιοκρατικό αντροκεντρικό σύστημα ζωής, η μονογαμική οικογένεια, εδραιωμένες ανά τον κόσμο οι θρησκείες με κυρίαρχη η Χριστιανική στον Δυτικό κόσμο. Σήμερα κανένας δεν τα αμφισβητεί πιά αυτά. Η ζωή ομως λέει, και η υπό κατάργηση για μερικούς ιστορία επιβεβαιώνει, οτι άτομα και λαοί που λησμονούν τα παθήματα του παρελθόντος τους, ειναι υποχρεωμένοι να τα ξαναζήσουν. Το ίδιο ισχύει και για τη διαχρονικότητα του κεφαλαιοκρατικού συστήματος.

Από καταβολής ιδιοκτησάς, όπως και σήμερα και για όλες τις κοινωνίας της ιδιοκτησίας: ο πέπλος της σιωπής και της λήθης που καλύπτει τα γεγονότα, οσο αυτά γίνονται χρονικά πιό απόμακρα, ειναι φαινόμενο όπως φαίνεται και συλλογικό και δεν αφορά μόνο μεμονωμένες χώρες και άτομα.

Η ελίτ του γερμανικού συντηρητικού χώρου, συγγενεύοντας με αυτήν του Μεσοπολέμου, επιδιώκει μέσω του ανεθεωρητικού ρεύματος των κατ επάγγελμα ιστοριογράφων Γερμανών και άλλων, την αναγραφή της ιστορίας. Προσπαθούν να την γράφουν με δυό βασικούς στόχους α) με το επιχείρημα οτι: ο Χίτλερ και μια ομάδα παρανοϊκών Ναζί ευθύνονται για όλα!...Μια επιδίωξη που αποβλέπει να αξιοποιήσει τις συναισθηματικές απόψεις του γερμανικού λαού και β) Η Γερμανική ηγεσία απ ό,τι φαίνεται, έκανε τα πάντα να σβήσει, οχι μόνο απ την μνήμη του Γερμανικού λαού την περίοδο του Γ! Ράϊχ και του Ναζισμού, αλλά και απ το κέντρο του ενδιαφέροντός του. Και ενώ έκανε τα πάντα να ξεθωριάσουν πρώτα και να ξεχαστούν μετά, τα φρικτά κατά της ανθρωπότητας εγκλήματα, παράλληλα, δεν παράλειπει ομως να του θυμίζει, πώς δεν πρέπει να ξεχάσει ποτέ, μα ποτέ και για τίποτε τους βομβαρδισμούς των γερμανικών πόλεων και την κατοχή απ τα ξένα στρατεύματα την ηττημένη χώρα τους και ειδικά απ τα Σοβιετικά. Κοινότοπη άλλωστε ειναι η διαπίστωση οτι η ασθενέστερη μνήμη χαρακτηρίζει συνήθως τους ενόχους και τους οφειλέτες.

Εκείνο που πρέπει να τονιστεί αλλα και να μας ανησυχεί ακόμα, ειναι το γεγονός οτι οι ίδιους οι Γερμανοί, δεν εχουν ακόμα παρά την παρέλευση μισού αιώνα, δόσει στη δημοσιότητα τίποτε, μα τίποτε απολύτος απ το γερμανικό ιδίως κινηματογραφικό υλικό, που να εχει σχέση με τον πόλεμο, ενώ εχουν γραφτεί και γυριστεί αρκετά συγγράμματα και κινηματογραφικές ταινίες, που αν δεν δικαιολογούν απόλυτα τη συμπεριφορά και τα εγκλήματα, προσπαθουν

να περιορίσουν το μέγεθος του εγκλήματος και να απαλύνουν τις πολλαπλές συνέπειες που ειχαν υποστεί οι κατεχόμενοι λαοί.

Δυστυχώς γι αυτούς ο μεγάλος Γερμανός στοχαστής Τόμας Μάν, αυτόπτης μάρτυρας της ανόδου του ναζισμού, χαρακτηρίζε τον εθνικοσοσιαλισμό «επανάσταση του μηδενισμού» με ένα πλέγμα πεποιθήσεων «στο απάνθρωπο, στο παράλογο και το χθόνιο στοιχείο στη γή, στο λαό, στο αίμα, στο παρελθόν και στο θάνατο». Και κυρίως, θεωρεί οτι οι ρίζες του προβλήματος ανιχνεύενται, στην απολιτικότητα τους γερμανικού πνεύματος, καθώς και στο γεγονός οτι «μια κουλτούρα που δεν ενδιαφέρεται για την πολιτική βρίσκεται κοντά στη βαρβαρότητα».

Βέβαια πρέπει να καλύψουν-διακαιολογίσουν τα Ναζιστικό-φασιστικά απάνθρωπα και φρικτά εγκλήματα. Ομως για να μην πλανηθεί-ξεχάσει ο γερμαικός λαός τη «Θεϊκη του αποστολή» η Γερμανική Νεο-Δεξιά με τη θεωρία περί «αυτογνωσίας του έθνους» θεωρεί οτι χρειάζεται η παράθεση των άλογων απόψεων του Χίτλερ, ώστε ο Γερμανός, που δεν έζησε τη αχαλίνωτη φρίκη, που έσπειραν στην Ευρώπη και γενικότερα στον κόσμο οι πρόγονοί τους, ετσι ώστε αντιπαραβάλοντάς την, στις άλογε απόψεις του Χίτλερ, ενώ παράλληλα θα θυμίζει οτι:«Η Αρία φυλή ειναι η ανωτέρα και ισχυροτέρα όλων...», Οτι «ειναι ο μοναδικός δημιουργός μιας ανωτέρας ανθρωπότητας...». Οτι Υπήρξε πάντοτε ο μεγαλύτερος θεματοφύλακας του ανθρώπινου πολιτισμού». Οτι «Ο Αριος ειναι ο Προμηθέας της ανθρωπότητας. Ο ανώτερος σκοπός του ρατσιστικού κράτους ειναι η φροντίδα να διατηρηθεί και προστατευθεί η καθαρότητα της Αριας φυλής, ωστε να μή μολυνθεί το εργο του Θεού».

«..Οι Εβραίοι ειναι λαός ληστών... υπερασπίζοντας τον ευατό μου κατά των Εβραίων αγωνίζομαι να υπερασπιστώ το έργο του Θεού». «Οι Γερμανοί ειναι το μοναδικό είδος ανθρώπων, το οποίο επέλεξε το πεπρωμένον για να φέρει εις πέρας το μεγάλον του έργο». «Οι Γερμανοί ειναι απολύτως ανώτεροι από κάθε άλλο λαό... Ειναι λαός οδηγητής και αφέντης». «Πρέπει να φέρουμε προς εμάς το διακριτικό σήμα των πράξεων, τις οποίες ο θεός προσδοκά να πραγματοποιήσουμε». Το «έθνος» ειναι πολιτική έκφραση της δημοκρατίας και του ιμπεριαλισμού.

Η Ελίτ του γερμανικού συντηρητικού χώρου, σε συνεργασία με τη Νεο-Δεξιά απευθυνόμενοι προς τον Γερμανικό λαό, προσπαθεί να τον πείσει οτι «πρέπει να ξεφορτωθεί αυτή την ψεύτικη αντίληψη και στη θέση της να βάλει την αντίληψη της φυλής, που δεν ειναι ακόμα φθαρμένη...κλπ κλπ». Αυτά ηταν και παραμένουν τα πιστεύω των Γερμανών Νεο-Δεξιών, τότε και τώρα και στο όνομα αυτών ακριβώς των αξιών ιδεών και απόψεων αγωνίστηκαν οι άξιοι πρόγονοι. Το ίδιο συμβαίνει και με τη δική μας Δεξιά. Αυτες όμως οι αντιλήψεις έδωσαν την αποκρουστική σύνθεση του γερμανικού εθνικισμού «Θεολογικού» αντ- εβραϊκού μένους, του ρατσισμού του αντί-δημοκρατισμού του αντι-κομμουνισμού, που με τον Χίτλερισμό στη Γερμανία και η Ελλάδα με το Μεταξά επεβλήθηκαν με τη βία και τη φυσική εξόντωση των αντιπολιτευομένων Γερμανών και Ελλήνων κομμουνιστών, σοσιαλιδημοκρατών, φιλελευθέρων στα πρώτα στρατόπεδα συγκέντρωσης και τις φυλακές.

Αν υπάρχουν κάποιες διαφορές ανάμεσα στον γερμανικό φασισμό και τον δικό μας μεταξικό και τον μεταπελευθερωτικό ολοκληρωτισμό αυτές συνίστανται :

α) στον υπέρμετρο ζήλο που έδιξε ο δικός μας, οχι μόνο να τον αντιγράψει αλλά και να υπερθεματίσει στις μεθόδους και β) Στο γεγονός οτι ο δικό μας θεώρησε apri ori εχθρό κάθε διαφορετικά σκεπτόμενο Ελληνα και κυρίως δεν έβαλε έστω κάποια όρια-μέτρο στο οργανωμένο έγκλημα-δολοφονίες.

Ο Γερμανικός φασισμός προκειμέμου να μήν υποστεί φθορές σε άψυχο και κυρίως σε έμψυχο υλικό καθιέρωσε-εφάρμοσε ορισμένα μέτρα αντιποίνων όπως: α) Τα αντίποινα, β) τη συλλογική ευθύνη. γ) την αλληλέγγυα ευθύνη δ) Την αναλογική σχέση-αξία της ζωής ενος Γερμανού στρατιώτη με την άξια του ανθρώπου μιας κατεχόμενης χώρας και ε) Για την διασφάλιση των απαραιτήτων μετακινήσεων χρησιμοποιούσε την δολοφόνο κλούβα.

Οι μεταπελευθερωτικές κυβερνήσεις οχι μόνο εντέγραψαν τους κατακτητές, σε βαρβαρότητα, αλλα σε πολλά σημεία πλειοδότησαν στην εφαρμογή των αντιποίνων: Ετσι ο τρόπος εφαρμογής των αντιποίνων αμέσως μετά τη Συμφωνία της Βάρκιζας «επί Ελλήνων Αδερφών» δεν έχει να ζηλέψει τίποτε απ τον τρόπο, την έκταση και τη λύσσα με την οποία τα εφάρμοσαν οι Ναζί στις κατεχόμενες χώρες προκειμένου να εκδικηθούν αυτούς που τους πολεμούσαν: Εναν προς πενήντα (50) οι Γερμανοί, το ίδιο και εμείς. Συνυπεύθυνος ο συγγενικός και ο ιδεολογικός κύκλος για τους Γερμανούς, εξαγχιστίας και τους συνοδηπόρους εμείς. Συνυπεύθυνος ο κάτοικος του χωριού για το παραμικρό επισόδιο, το ίδιο και εμείς. Ομαδικές εκτελέσεις αυτοί το ίδιο και εμείς. Κλούβα αυτοί κλούβα και εμείς...

Το δράμα της κλούβας, το έζησαν πολλές δεκάδες οικογένειες στην Ελλάδα, καθώς και η δική μας οικογένεια για πολλους μήνες μέχρις ότου γίνουν οι δίκες του αδερφού μου.

Και οι μέν Γερμανοί εφάρμοζαν τα όποια αντίποινα ενάντια σε αλλούς κατακτημένους λαούς, οι μεταπελευθερωτικές ελληνικές κυβερνήσεις, ομως γιατί αντέγραψαν αυτά τα σκληρά και απάνθρωπα αυτά μέτρα και σαν αντίποινα τα εφάρμοζαν-ασκούσαν και επέβαλαν οι έλληνες στους «εχθρούς» Ελλήνες. Στους Ελληνες που έδωσαν στην ιταμή αξίωση της φασιστικής βίας, την απάντηση που τους επέβαλε, ή επι τριών και πλέον χιλιάδων ετών αγωνιστικές παραδόσεις, χαραγμένες στην ψυχή μας, αλλά και γραμμένες στην τελευταία γενιά της ιερής Γής, με το αίμα των μεγαλυτέρων ηρώων και ηρωϊσμών της ανθρώπινης ιστορίας . Που αγωνίστηκαν και θυσιάστηκαν για τη σωτηρία όλων εκείνων των Υψηλών αξιών και οραμάτων, που αποτελούν τον πνευματικό και ηθικό πολιτισμό. Την πολύτιμη παρακαταθήκη που κληροδότησαν στην Ανθρωπότητα οι δοξασμένοι μας πρόγονοι. Τους Ελληνες, που οταν η φασιστική Ιταλία κάλεσε την Ελλάδα να της παραδόσει εδάφη της, να της αφαιρέσει και την ελάχιστη έστω εσώψυχη ελευθερία, που της ειχε αφήσει ο ντόπιος φασισμός και να σπιλώσουν την τιμή της, στρατεύτηκε σαν ενας Ανθρωπος, και έδωσε την πρέπουσα απάντηση στον εισβολέα.

Και οταν αργότερα οι Ούννοι κατέκτησαν την εγκαταλειμένη από τους «ηγέτες», χώρα και η πληγωμένη και διαμελισμένη Ελλάδα, ζήτησε την εισφορά σωμάτων και ψυχής απ τα παιδιά της, αυτοί πρωτοστάτησαν και οργάνωσαν το Εθνικό Απελευθερωτικό Μέτωπο (ΕΑΜ) και τον Εθνικό Λαϊκό Απελευθερωτικό Στρατό (ΕΛΑΣ και ΕΛΑΝ) και την Ενιαί Πανελλαδική Οργάνωση Νέων την θρυλική ΕΠΟΝ και με τους καθημερικούς αγώνες, δεν επέτρεψαν στους κατακτητές να ολοκληρώσουν το καταστροφικό τους έργο.

Οπως το 1821 οι Ελληνες συνθέτοντας τον δυναμισμό των ποιμενικών φυλών του, που οχι μόνο δεν υποτάχτηκαν, αλλα ηταν σε διακρή σύγκρουση με τον Τούρκο κατακτητή, με τις ιδέες του ουμανισμού, του διαφωτισμού και της αναγέννησης, του αστικού εθνισμού και της Γαλλικής Επανάστασης, άρχισαν τον Απελευθερωτικό αγώνα. Ο ξεσηκωμός των προγόνων μας σε ένοπλο αγώνα για λευτεριά και δίκαιο, θα ασκεί πάντα μια ακαταμάχητη γοητεία στους λαούς του κόσμου. Ηταν και παραμένει ενα ΣΥΜΒΟΛΟ.

Αυτό ακριβώς το σύμβολο ηταν, που οταν μπήκαν στην Χώρα μας οι τρείς κατακτητές και είδαμε την ταπείνωση της πατρίδας μας, αλλά και την εγκατάληψη της χώρας απ αυτούς που έπρεπε να ηγηθούν του αγώνα, η γενιά μας κατάλαβε, οτι δεν μπορούσαμε να ζήσουμε ετσι. Ξεπήδησαν οργανώσεις απ τα κάτω, απ τους απλούς ανθρώπους. Μέσα σε αυτές της συνθήκες της πάλης παίζαμε τη ζωής κορώνα-γράμματα. Παρατήσαμε το παιγνίδι, τα γράμματα και τον έρωτα, πιάσαμε τα όπλα και στήσαμε παιχνίδι με το χάρο. Χορεύαμε αγκαλιά με το χάρο. Ημασταν σαν τη φλογισμένη βάτο του ευαγγελίου, πυρπολημένα δέντρα, πυρπολημένες υπάρξεις. Είχαμε όνειρα και όραμα να ελευθερώσουμε την πατρίδα, να χτίσουμε εναν καινούριο κόσμο.

Και ηταν τότε που ηρθαν οι κομμουνιστές και οι αντιφασίστες απ τις εξορίες και τις φυλακές και μας γαλούχισαν, οπως ο Ρήγας τους Ραγιάδες, με το πεύμα της ανθρωπιάς, της συνεργασίας, της αλληλεγγύης, της αδερφοσύνης, της κοινωνικής ισότητας και του αγώνα. Ολα αυτά στην παιδική μας ψυχή, που ηταν άγραφο χαρτί και αγνή ακόμα, ηρθαν και καταγράφηκαν και έγιναν συνείδηση. Μας είπαν πράγματα που μας άνοιξαν, οχι μόνο τα μάτια αλλα και τα μυαλά. Μας έδωσαν ορίζοντα ζωής, δράσης και περιεχόμενο ανθρωπιάς. Μας ειπαν ωραία πράγματα για την ειρήνη, τη συναδέρφωση, τη συμπόνοια, για απελευθέρωση της γυναίκας απ την κουζίνα και τις τόσες αλλες ταπεινώσεις της, για διακίωμα ψήφου στα 18 και πολλά αλλα.. Ολα αυτά οχι μόνο μας άρεσαν αλλα μπήκαν στην ψυχή μας και δεν τα ξεχάσαμε ποτέ.

Εκεί στα ορεινά χωριά που δρούσαμε στη διάρκεια του αγώνα, οι άνθρωποι ηταν τσομπάνηδες. Ξεκομένοι απ τον κόσμο. Πολλοι απ αυτούς μετά την κατάρευση του μετώπου, μπορούσαν να σε σκοτώσουν για να σου πάρουν το άλογο ή ενα ζευγάρι παπούτσια. Οταν οργανώθηκε το ΕΑΜ, είδαμε μια μεταμόρφωση αυτών των ανθρώπων που τρίβαμε τα μάτια. Αυτά που ειδαν και έζησαν, ηταν αυτά που ποθούσαν και δεν μπορούσαν να τα κάνουν πράξη. Μαζί με το ΕΑΜ ηρθαν τα σχολεία, τα θέατρα, τα τραγούδια, οι χορωδίες και οι εκπολιτιστικές λέσχες. Στη θέση των παλιών δικαστηρίων και τις διωρισμένες κοινοτικές αρχές, άρχισε να εκλέγονται οι κοινοτικοί άρχοντες και οι δικαστές που δίκαζαν τις τυχόν διαφορές στις πλατείες, μπροστά σε ολο τον κόσμο. Οι ΕΑΜίτες ανέβαζαν θεατρκά έργα. Ηταν οι ίδιοι ηθοποιοί, σκηνοθέτες και διευθυντές θεατρικών και μουσικών έργων. Και το πιό βασικό σταμάτησαν οι τριβές, τα μαλώματα και οι αλληλοσκοτωμοί και τα κάθε μορφής κλοπές και τα κάθε μορφής κουμάρια. Αφου τώρα πλέον όλα τα προβλήματα που τους αποσχολούσαν, τα έλυναν οι ίδιοι χωρίς την παρέμβαση τρίτων.

Και αυτοί που πάντα τους θεωρούσαμε κατσαπλιάδες κατσικοκλέτες και λήσταρχους ακόμα, ακούγοντας, βλέποντας και ζώντας πράγματα που ούτε κάν ειχαν φανταστεί απάλυνε η ψυχή τους, το χαμόγελο άνθισε στα πικραμένα τους χείλη και οι κατσαπλιάδες όπως και οι Ραγιάδες έγιναν αγωνιστές. Αυτό

ηταν το μεγάλο επίτευγμα των αγωνιστών του 21 και του ΕΑΜ το 41, που έπλασε τον Νέο Ελληνα, τον σκεπτόμενο δημιουργό, τον υπεύθυνο πολίτη. Τον εθελοντή αγωνιστή. Τον άνθρωπο που θυσίαζε μόνος τη ζωή του για την πατρίδα.

Αυτές λοιπόν, τις όρθιες, τις άκαμπτες και ασυμβίβαστες συνειδήσεις συνελλάμβαναν, βασάνιζαν και έστελναν στην εξορία, τη φυλακή και τα εκτελεστικά αποσπάσματα τόσο οι κατακτητές, άλλο τόσο και μεταπελευθερωτικοί κυβερνώντες στην Ελλάδα. Οταν μάλιστα συνέβαινε ο συλληφθής να εχει και κάποια προηγούμενη, εστω συνδικαλιστική ή κομμουνιστική δράση κλπ, τότε δεν γλύτωνε και «το Θεό ακόμα να τον ειχε μπάρμπα» με μια μόνο φορά σε θάνατο. Σε αυτές τις περιπτώσεις η ποινή ηταν πάντα δίς, τρίς και πεντάκις σε θάνατο. Το ίδιο έκαναν και οι Γερμανοί οταν δίκαζαν. Τους κομμουνιστές τους καταδίκαζαν ασυζητητί και χωρίς πολλές διαδικασίες σε θάνατο. Αν συνέβαινε δε ο συλληφθής να ηταν και γραμμένος στους καταλόγους που ειχε παραδόσει ο Μανιαδάκης, με ονοματεπώνυμο, τόπο διαμονής, οδό και αριθμό κατοικίας το Νοέμβρη του 1936 στη Γκεστάπο, τότε δεν χρειαζόταν ούτε κάν τυπική δίκη. Στις εκτελέσεις για τα αντίποινα στον κατάλογο, που θα εκτελούσαν οι κομμουνιστές ειχαν πάντα την πρώτη θέση. Οπως στο Χαϊδάρι, τον Παύλο Μελά, την Καισαριανή, τη Λάρισα και τα άλλα στρατόπεδα.

Αυτούς τους φρικτούς απολογισμούς του πολέμου, τα πραγματικά γεγονότα και κυρίως τους πρωταγωνιστές θέλουν η Ελίτ και η Νεο-Δεξιά να ξεχάσει ο Γερμανικός λαός. Το ίδιο θέλουν να «λησμονούν » πολλοί και στην Ελλάδα, παρά το συγκριτικά υψηλότερο ποσοστό 7,2% των απωλειών στο συνολικό πλυθησμό. Αν η γερμανική Ελίτ, από κοινού με τη Νεο-Δεξιά προσπαθούν να μην θυμάται ο λαός : Αυτούς τους φρικτούς απολογισμούς, τα πραγματικά γεγονότα και τους πρωταγωνιστές αυτής της φρικτής γενοκτονίας προσπαθούν να αλλιώσουν. Εκείνο που πρέπει να μην ξεχάσει ποτέ, μα ποτέ ειναι οι βομβαρδισμοί των Γερμανικών πόλεων απ τα συμμαχικά αεροπλάνα, την κατοχή της χώρας απ τα ξένα στρατεύματα και κυρίως τα Σοβιετικά.

Με τον τρόπο αυτό προσπαθούν να κάνουν ενα συμψηφισμό, που θα τους απαλλάξει απ την ευθύνη και τη φρίκη των γενοκτονιών που προκάλεσαν. Και στην Ελλαδίτσα μας, η δική μας μεταπολεμική δοσίλογη φασιστική Δεξιά, προσπαθεί να ξεχάσουμε την ωμή και βάρβαρη επέμβαση των Αγγλων το Δεκέμβρη και συνεπικορούμενη και απ την ακριβοπληρωμένη δική μας Ελίτ, εκτός απ τους συμψηφισμούς επέβαλαν σιγή τάφου και έριξαν οχι μόνο στη λήθη, αλλα στην ΠΥΡΑ ΤΑ ΠΑΝΤΑ.

Οι Ταγματασφαλίτες και μή δοσίλογοι ηταν οι άνθρωποι, που μαζί με τους κατακτητές έσπερναν τον όλεθρο και την καταστροφή. Ηταν υπέυθυνοι για τις δολοφονίες των Ελλήνων πατριωτών, την καταστροφή και τη λεηλασία του εθνικού μας πλούτου, τους εμπρησμούς των χωριών και την ερήμωση του τόπου. Σε αυτές τις πεθαμένες ψυχές και τις άδειες καρδιές στηρίχθηκε και συνεργάστηκε η δοσίλογη Δεξιά για να εδραιώση τη δοτή απ τον Τσιώρτσιλ εξουσία.

Η ολιγαρχία του πλούτου και ο πολιτικός της εκφραστής, ήξεραν πολύ καλά οτι οι ανθρωποί, που αυτή έστειλε να ενταχθούν στα «Τάγματα Ασφαλείας» και σε όποιους άλλους σχηματισμούς, να πολεμήσουν στο πλευρό των κατακτητών την Εθνική Αντίσταση, οτι μετά την ήττα «Ο μη γένοιτο» του άξονα θα ήταν

υπόλογοι, προς τον ελληνικό λαό. Σαν υπόλογοι συνεπώς, δεν μπορούσαν να αρνηθούν να παίξουν αλλή μια φόρα τον όποιον ρόλο, που αυτή θα τους ανάθετε. Ενα ρόλο οχι απλώς αντίστοιχο με αυτόν που έπαιξαν αρκετά καλά τότε στο πλευρό των κατακτητών, αλλά ακόμα πιό «πατριωτικό»...

Η νίκη των συμμάχων ηταν πλέον θέμα ολίγων μηνών. Οι Βρετανοί ειχαν ήδη διαδεχθεί τους Γερμανούς σαν κατακτητές. Ο εμφύλιος πόλεμος έμπαινε σε νέα φάση. Ολά τα δεδομένα συνειγορούσαν οτι η συμμετοχή των ανθρώπων αυτών, που συνεργάστηκαν με τους κατακτητές και σε αυτή τη φάση του εμφυλίου πολεμου, ηταν οχι μόνο απαραίτητη, αλλα χωρίς τη δική τους συμμετοχή και κυρίως την ένοπλη συμμετοχή και βοήθεια των Βρετανών νεοκατακτητών, δεν μπορούσε να ανέβει η Δεξιά στην εξουσία και η χώρα να οδηγηθεί στον εμφύλιο πόλεμο. Οι ίδιοι δεν ειχαν κανένα, μα κανένα απολύτως λόγο να αρνηθούν. Γιατί α) Δεν θα λογοδοτούσαν για τη κατοχική τους δράση. β) Η συμμετοχή τους στα «Τάγματα Ασφαλείας», θα «καταξιωθει» σαν «εθνική προσφορά» τα όποια εγκλήματά τους και θα καταξιωθούν κοινωνικό- οικονομικά και γ) Θα ειναι αυτοί που θα ρυθμίζουν τα μεταπολεμικά πράγματα στη χώρα.Τη δουλειά την ήξεραν καλά. Δεν έμενε παρά να τους απαλλάξουν απ τις κατοχικές ευθύνες, να τους εγγυηθούν την κοινωνικό-οικονομική καταξίωση και να τους διασφαλίσουν το ανεύθυνο, το ατιμώρητο και τότε...οι Αριστεροί Αντιστασιακοί θα εξαφανιστούν μέσα στη δίνη του εμφυλίου πολέμου.

Η ιδεολογική χρήση της ιστορίας, επικάλυψε τα αντιφασιστικά και εθνο-κοινωνικά ιδανικά της Αντίστασης και σε συνέχεια, ταύτισαν σχεδόν απόλυτα τους Αντιστασιακούς με τον εχθρό. Ακόμη περισσότερο στις ιδεολογικές αντιπαραθέσεις για τη δοσίλογη Δεξιά, οι κομμουνιστές και όλοι οι δημοκράτες Αντιστασιακοί, παρ όλο που ήξεραν οτι υπήρξαν οι πρωταγωνιστές στη αντιμετώπιση του φασισμού, ηταν οι εν δυνάμει εχθροί της. Ας ηταν οι πρωτεργάτες της Αντίστασης, τότε που όλα τα έσκιαζε η φοβέρα και τα πλάκωνε η σκλαβιά, τότε που το έθνος μας βάδιζε και ακάνθινο δρόμο, τότε που ο πόνος και η οργή μπροστά στη θέα εκείνης της φοβερής εποχής, η ανυπότακτη συνείδηση του αντάρτη, έπαιρνε τις αιώνιες πατρογονικές διαστάσεις. Διαστάσεις που εδραιώνουν και καταξιώνουν την Ανθρώπινη υπόσταση.

Τώρα που η αγγλική επικυριαρχία της έδωσε τη δύναμη, οχι μόνο αγνοήσε τα ιδανικά και τα οράματα της Αντίστασης, αλλα προκειμένου να ξεκαθαρίσει μια για πάντα με τους φορείς της, οδήγησε τη χώρα σε νέα εθνική δοκιμασία και οι ομοιδεάτες κοντυλοφόροι της αγνόησαν, το περιεχόμενό της και ό,τι δεν μπορούσαν να αγνοήσουν τα καταχώνιαζαν στις σκοτεινές σελίδες απόρριψης και άγνοιας, πολύ πιό πριν και κυρίως μετά την «νική» στον εμφύλιο. Ετσι απ τη μιά ενας στείρος μεσαιωνισμός και απ την άλλη, μια πρόθυμη εθεδουλεία εις βάρος της ενότητας του περήφανου λαού, χάθηκε άλλη μια ευκαιρία.

Να γυρίσουμε λένε σελίδα! Που σημαίνει να ξεχάσουμε! Να ξεχάσουμε ομως ΤΙ; Οτι ήμαστε Ελληνες; Να ξεχάσουμε οτι ο νικητής λαός, δεν διαπραγματεύονταν, με μιά αλλη εστω άποψη ή δύναμη «ελέω Θεού» ελληνική ηγεσία. Οτι διαπραγματεύονταν με την ηγεσία μιάς ΞΕΝΗΣ μεγάλης χώρας. Μιας χώρας που απ το 21 και μετά έλεγχε πολιτικά, οικονομικά και κοινωνικά την ηγεσία της χώρας; Οτι. Διαπραγματεύονταν με τον επικυρίαρχο αποδεκτός τώρα και απ τον Στάλην; Συνεπώς ο δρόμος της ομαλής εξέλιξης

ηταν κλειστός από πρίν. Να ξεχάσουμε οτι οταν τα παιδιά του λαού αναχέτιζαν πολεμώντας τον εισβολέα κατώ απ τις γνωστές αντίξοες συνθήκες, τα παιδιά των...αντί για χακί φορούσαν την πλουμπιστές στηλές του φαλαγγίτη και επαργυμπούσαν να μή...

Οτι με πολλές θυσίες και μεγάλο κόστος σπάσαμε την παράδοση του υποχρεωτικού μειονοτικού γάμου και πετύχαμε με τη διατήρηση τον μειονωτικό πολιτισμό το ομόγλωσσο, και την ομοψυχία; Οτι ήμαστε χωρισμένοι ιδεολογικά οσον αφορά τις αντιλήψεις για τη ζωή; Να ξεχάσουμε οτι το 21, οι αστοί έβαλαν την θεωρία και οι Ραγιάδες το αίμα και το αποτέλεσμα το καρπώθηκε η Αγία ομοούσια και αχώριστη Τριάδα (Κοτζαμπάσηδες, Προεστοί και ο Κλήρος και ελάχιστα οι αστοί); Οτι η Αγία τριάδα, σε συνεργασία με τους Αγγλους, μας επέβαλαν την Μοναρχία; Να ξεχάσουμε την ήττα του 1897, την Απελευθέρωση της Μακεδονίας, και της Θράκης το 1912; τον Α! Παγκόσμιο πόλεμο, την προσχώρηση της ελληνικής ολιγαρχίας μετά το 1920 στη Διεθνή του κεφαλαίου, την Μικρασιατική καταστροφή του 1922. Να ξεχάσουμε τον εθνικό διχασμό, τις τόσες και τόσες δικτατορίες, τους στρατιωτικούς νόμους, τα εκλογικά και τα κοινοβουλευτικά πραξικοπήματα, τον « Γ! Ελληνόχριστιανικό πολιτισμό» του Μεταξά; Να ξεχάσουμε το «Ελλας Ελλήνων Χριστιανών» της 21ης Απριλίου του 1967;

Να ξεχάσουμε τον Β! Παγκόσμιο πόλεμο, τον αλβανικό πόλεμο, τα οχυρά της Μακεδονίας, τη μάχη της Κρήτης. Να ξεχάσουμε οτι «όλαι αι κατοχικαί κυβερνήσεις ετέλουν υπο τις ευλογίες του Βασιλέως...»(Πυρομάγλου «Δούριος Υππος». Να ξεχάσουμε οτι η μεταπολεμική εποχή, υπήρξε μιά απ τις πιό δραματικές, και τις πιό τραγικές στην Νεοελληνική ιστορία της χώρας μας; Να ξεχάσουμε οτι από άκρου σε άκρου η Ελλάδα, σπάραζε με τη συμμετοχή των Αγγλων, τη συγκατάθεση, και την προτροπή των τότε κυβερνήσεων κάτω απ το βούρδουλα και το δολοφονικό μαχαίρι του ασύδωτου και ανεξέλεκτου τρομοκράτη; Να ξεχάσουμε την ερήμωση της Ελλάδας. Οτι ο λαός μας καθημαγμένος απ τον αλβανικό πόλεμο και οτι την περίοδο της ναζιστικής 4χρονης κατοχής, αντιμετώπιζε τις ορδές των παρακρατικών οργανώσεων και τις διώξεις του επίσημου κράτους;

Να ξεχάσουμε την Εθνική μας Αντίσταση, τις εκατοντάδες χιλιάδες νεκρούς που έπεσαν για τη χιλιάκριβη τη λευτεριά, τους νεκρούς απ την πείνα, τις κρεμάλες, τα μπλόκα και τις εκτελέσεις. Τα δεκάδες (57) σύγχρονα ολοκαυτώματα, τα στρατόπεδα, τις χιλιάδες των ομήρων στη Γερμανία; Να ξεχάσουμε οτι το ΕΑΜ συνεργάζονταν με τις συμμαχικές δυνάμεις και οτι ο ΕΛΑΣ και ΕΛΑΝ, απ τις 5 Ιουλίου του 1943 ειχε τεθεί υπο τις διαταγές του στρατηγείου των συμμαχικών δυνάμεων και ενεργούσε κατόπιν δικών του (ΒΕΜΑ) εντολών; Να ξεχάσουμε την Εγγλέζική επέμβαση του Δεκέμβρη του 44, που υπήρξε η πιό ωμή, ξετσίπωτη και απροκάληπτη βία για την εποχή της, η πρώτη μεταπολεμική ιμπεριαλιστική επέμβαση, ενω συνεχιζόταν ακόμα ο συμμαχικός αγώνας εναντίον του χίτλερ; Να ξεχάσουμε οτι αυτοί κυβερνούσαν, ανέβαζαν και κατέβαζαν κυβερνήσεις, οτι διόριζαν και έπευαν, Υπουργούς, ανώτερους και κατώτερους υπαλλήλους ακόμα και τους κλητήρες;

Ο ΜΕΤΑΞΑΣ ΕΚΤΟΣ ΠΟΥ ΕΙΧΕ ΤΣΑΚΙΣΕΙ ΤΗ ΡΑΧΟΚΟΚΑΛΙΑ ΤΟΥ ΚΚΕ ΑΛΛΑ ΤΟΥΣ ΠΑΡΕΔΩΣΕ ΚΑΙ ΜΕ ΤΟ ΟΝΟΤΕΠΩΝΥΜΟ ΣΤΗ ΓΚΕΣΤΑΠΟ

Οπως ειναι γνωστό η μεταξική δικτατορία ειχε παραδώσει σε κατάσταση τα ονόματεπώνημα, την οδός και τον αριθμό κατοικίας για το σύνολο των εξορίστων, φυλακισμένων-χωρίς βέβαια δίκη-και των ύποπτων ακόμα κομμουνιστών στη Γκεστάπο. Μέσω της κατάστασης η Γκεστάπο, γνώριζε πλέον τους Ελληνες κομμουνιστές: Πως λέγεται ο καθένας, σε πιά πόλη ή χωριό μένει και σε πιό Νησί η φυλακή ειναι κρατούμενος. Η προεργασία με τη Γκεστάπο ειχε γίνει, οι εντολές ηταν σαφείς και οι άνθρωποι που θα την υλοποιούσαν υπήρχαν. Ο Μπουραντά και Λάμπρου κ ΣΙΑ. Οσοι λοιπόν, απ τους κρατούμενους κομμουνιστές στις φυλακές και τις εξορίες, δεν μπόρεσαν να δραπετεύσουν παραδώθηκαν στη Γκεστάπο, η οποία τους έκλεισε στα στρατόπεδα του Χαϊδαριού, της Λάρισας και του Παύλου Μελλά στη Θεσσαλονική. Σ αυτά τα στρατόπεδα πήγαιναν και όσους η στρατιά των χαφιέδων υπέδειχνε στους κατακτητές οτι ειναι κομμουνιστές. Τα στρατόπεδα αυτά και πολλά άλλα μικρότερα ηταν οι Ανθρωαποθήκες απ τις οποίες θα έπαιρναν τα μελλοντικά για αντίποινα θύματα, με πρώτα θύματα τους κομμουνιστές.

Λέγεται οτι κανένα δικτατορικό καθεστώς, δεν μπορεί να σταθεί χωρίς πολυάριθμο οργανωμένο στρατιωτικό και πολιτικό παρακράτος και αντίστοιχο σε μέγεθος χαφιεδισμό. Αν αυτό ισχύει για οποιαδήποτε δικτατορία. Για τη δική μας ομως, οχι μόνο το παρακράτος και ο χαφιεδισμός ηταν πολύ πιό πλυάριθμος σε σχέση σε όποια αλλη δικτατορική χώρα, αλλά οι δικοί μας παρακρατικοί και χαφιέδικοι μηχανισμοί, δεν αποτελούνταν από ανθρώπους που ασκούσαν κάποιο επάγγελμα παράλληλα με αυτήν εστω του παρακρατικού ή του χαφιέ. Στους μηχανισμούς αυτούς οι δικοί μας πέρασαν οχι απλώς για το μεροκάματο, το μισθό ή τα εύρυτα. Μπήκαν σε αυτή τη «δούλεψη» σαν δωσίλογοι που ηταν και σαν ιδεολογικοί αντίπαλοι της δημοκρατίας και του κομμουνισμού.

Αυτών των μηχανισμών, βασικός, κύριος και πρωταρχικός στόχος ειναι η Δημοκρατία, αφού για να επικρατήσει η δικτατορία πάντα μια δημοκρατική κυβέρνηση ανατρέπει. Ο κομμουνιστικός κίνδυνος τον οποίο επικαλούνται οι απονταχού δικτάτορες, ειναι το εργαλείο στο όνομα του οποίου ανατρέπουν τη δημοκρατία. Κανένας δικτάτορας δεν θα τολμούσε να επικαλεστεί τον δημοκρατικό κίνδυνο για να επιβάλλει τη δικτατορία.

Οταν άρχισε να φουντώνει η Αντίσταση οι Γερμανοί, προκειμένου να τρομοκρατήσουν το λαό και να κάμψουν τη διάθεση του για Αντιστασιακή δράση εκτός απ τις κρεμάλες, τις εκτελέσεις και τις υλικές καταστροφές εφάρμοσαν α) Την αλληλέγγυα ευθύνη, που η εφαρμογής σήμαινε «οχι μόνο ο φτέχτης αλλα και όλοι οι γύρο του» και όταν δεν θα βρίσκουν το φτέχτη «θα πληρώνουν οι ανθρωποι του γύρο χώρου ανεξάρτητα αν φταίνε» β) Αποτίμησαν την αξία της ζωής ενός Γερμανού με την αντίστοιχη 50 ανθρώπων πρώτα και οταν η Αντίσταση τους έβαλε τα δυό πόδια σε ενα παπούστι η αντιστοιχεία έγινε ενα προς 100 και αργότερα έκαναν ολοκαυτώματα καίγοντας τα χωριά μαζί με τους χωρικούς και πολλές φορές στους φούρνους των χωριών και γ) εφάρμοσαν για προστασία τους στις μετακινήσει την περίφημη δολονόνο κλούβα.

Στην αρχή εκτός απ τις κατατόπους κρεμάλες και εκτελέσεις τα αντίποινα τα ισοφάριζαν-αντιστοιχούσαν απ τις ανθρωαποθήκες. Κατα προτίμηση έπαιρναν και εκτελούσαν τους κομμουνιστές, που τους ειχαν παραδόσει οι 4οΑυγουστιανοί, ετσι ωστε και η αρχή της αναλογίας να τηρείται και οι κομμουνιστές να βγούν απ τη μέση.

Για να λειτουργήσουν αυτοί ο τρομοκρατικοί-εγκληματικοί μαχανισμοί και για να υλοποιηθούν τα πιστεύω των Ούνων, έπρεπε να εξασφαλστεί το ανθρώπινο έμψυχο υλικό όσον αναφορά τις αποφάσεις που ανακόινωσαν στο λαό για το πώς θα αντιμετώπιζαν τίς όποιες Αντιστασιακές πράξει και σαμποτάζ. Αποφάσεις που σκοπό ειχαν να τρομοκρατήσουν το λαό, να τον υποτάξουν και να τον αποτρέψουν απ το να συμμετάσχει στην Αντίσταση. Και επειδή σε αυτές τις ανώμαλες εποχές: δικτατορία, κατοχή, έκτακτα μέτρα και εμφύλιος πόλεμος, η Ανθρώπινη ζωή και η αξία της εξευτελίζεται, μα και απαξιώνεται απ τους κρατούντες, δεν παύει ομως η ζωή να εχει την αξία της σαν μοναδική, και ανεπανάληπτη για τον συλληφθέντα, τους οικείους, τον συγγενικό και τον φιλικό κύκλο. Οι ανάγκες όμως της δικτακτορίας να δικαιολογήσει την επιβολή και την ύπαρξή της, οι κατακτητές να επιβάλουν τη θέλησή τους και το κατεστημένο να νικήσει τον αντίπαλο στον εμφύλιο πόλεμο καθημερινά μεγάλωναν. Χρειάζονταν ολοένα περισσότερα ανθρώπινα θύματα, ανεξάρτητα αν διέπραξαν την πράξη για την οποία κατηγορούνταν και συλλαμβάνονταν.

Βέβαια πάντα αυτοί οι σκοτεινοί μηχανισμοί με τον ευρύτατο κύκλο «δικαιωμάτων» που τους ειχε παραχωρηθεί, το ανεύθυνο, το ανεξέλεγχο και το ατιμώρητο των όποιων πράξεων, πάντα για «ίδιον όφελος» εκμεταλλεύονταν τις όποιες ευκαιρίες και που σε καταστάσεις όπως αυτές που πέρασε-έζησε η χώρα μας απ τον Αύγουστο του 1936, έως και το 1974. Ομως και τότε πάλι μας απείλησαν με τα τάνκς (Καραμανλή ή τάνκς) πως αν δεν αποδεχθούμε ασυζητεί τη μαγειρίτσα, θα επεκτύνονταν τα ήδη υπάρχοντα «δικαιώματα», σε συνδιασμό με τις αυξημένες ανάγκες οδήγησε τους μηχανισμούς αυτούς να διαμορφώσουν ορισμένες ιδιόμορφες και ιδιότυπες «εταιρίες-λόμπυ» προκειμένου εκτός απ το μισθό, να εμπορευτούν και το προϊον της «εργασία»τους εκμεταλευόμενοι την αγάπη των οικείων και των συγγενών για τον συλληφθέντα κρατούμενο.

Η δουλειά ηταν εύκολη. Ο χαρακτηρισμός ενος οποιουδήποτε ανθρώπου σαν κομμουνιστή, σε αυτές τις περιπτώσεις αρκούσε να συλληφθεί και ας μην εχει διαπράξει το παραμικρό. Ο κομμουνιστής ηταν apri ori ένοχος και σαν κομμουνιστης, μπορεί να συλληφθεί, ανά πάσα στιγμή, να βασανιστεί, να εξοριστεί, να φυλακιστεί και να εκτελεστεί ακόμα σε λίγες μέρες. Ο «κόπος» ειχε γίνει. Ο κομμουνιστής και ας μήν ηταν συνελλήφθης. Θα συλλαμβάνονταν. Γιατί να μην εκμετελλευτούν τον πόνο των οικείων του συλληφθέντα, παίζοντας τώρα οι ίδιοι, εκτός απ το ρόλο του «οργάνου τάξης και κατάδοσης» και το ρόλο του μεσάζοντα ανάμεσα στη «νόμιμη εξουσία», την αγάπη και το ενδιαφέρον των οικείων για τη ζωή του μέλλοντα να σταλεί εξορία ή όμηρος στη Γερμανία. Να καταδικαστεί σε βαριά ποινή και σε θάνατο ακόμα. Το όφελος θα ηταν αμοιβαίο. Και η «εξουσία» θα έπαιρνε το αντίτιμο για τη ζωής του κρατουμένου, που θα «απελευθέρωνε» στην πλειοψηφία τους ηταν αθώοι και οι μηχανισμοί θα έπαιρναν το δικό τους ποσοστό ανάλογα με τη συμφωνία που ειχε γίνει.

Οσον αφορά την αποτίμηση της αξίας της ζωής του συλληφθέντα. Για τη κοστολόγηση-διαμόρφωσή της, παίρνονταν υπόψη πολλοί παράγοντες: Αν ήταν Κομμουνιστικό στέλεχος της Αντίστασης, ευκατάστατος, το μέγεθος της ποινής που του επιβλήθηκε ή πρόκειται... να του επιβληθεί και μια σειρά αλλα πράγματα προσμετρούσαν...

Ενα μεγάλο μέρος των εκτεταμένων συλλήψεων στα μπλόκα και καθ οδών, η ένταση και η έκταση της τρομοκρατίας, οφείλονταν σε δυό λόγους α) στο φούντωμα και την ανάπτυξη της Αντισασιακής δράσης, γεγονός που επέβαλε την αυξανόμενη ανάγκη να υπάρχει άφθονο ανθρώπινο υλικό για τα αντίποινα και β) αλλα και στη ανάγκη να μπορούν να δουλεύουν άνετα και σε καλλές τιμές οι εταιρείες. Στη διάρκεια της κατοχής, μα και στον εμφύλιο πόλεμο, τα λόμπυ-εταιρείες ξεπηδούσαν σαν τα μανιτάρια. Πολλοί εταίροι μάλιστα θεωρούσαν την μεσαλάβηση επι αμοιβή «προσφορά στη ζωή και την πατρίδα». Οταν δυνάμωσε η Αντίσταση απ το φόβο να μήν τους αναγνωρίσουν κατά την «εκτέλεση» του θεάρεστου έργου άρχισαν να φορούν κουκούλες.

Υπάρχουν χιλιάδες περιπτώσεις που οι οικογένειες των κρατουμένων εχουν ξεπουλήσει τα πάντα μισοτιμής, για να αποφυλακίσουν ενα αγαπημένο τους πρόσωπο. Ο ανθρωπος, που θα «βοηθούσε με κίνδυνο της ζωής του για να σώσει τον κρατούμενο» περιέγραφε τα πράγματα με τα μελανότερα χρώματα. Οτι πρέπει να βιαστούν αν θέλουν να αποφυλακιστεί-σώσουν τον ανθρωπός τους, γιατί θα φύγει με την επόμενη αποστολή στη Γερμανία ή οτι θα εκτεληστεί σε λίγες μέρες με το επιχείρημα οτι «αυτό που μπορεί να γίνει αύριο, δεν μπορεί να γίνει μεθαύριο» οτι τα «πράγματα κάθε μέρα που περνά σφύγκουν και τα πρόσωπα αλλάζουν» και οτι «μπροστά στη ζωή δεν πρέπει...». Οι προτροπές αυτές και οι εκβιασμοί απέβλεπαν να πουληθούν τα όποια περιουσιακά στοιχεία σε εξευτελιστκές τιμές. Και αυτό γιατί δίπλα σε αυτές τις εταιρείες, υπήρχαν και οι γύπες της ειδικά οργανωμένης μαύρης-κατάμαυρης αγοράς, που θα άρπαζαν μεσοτιμής τα εκποιημένα περιουσιακά στοιχεία.

Αυτοί οι μηχανισμοί λειτουργούσαν οπως λειτουργούν σήμερα το Νοσοκομεία με τα γραφεία κηδειών κλπ. Και το πιό τραγικό ειναι οτι πολλές φορές ενω έχει πληρωθεί το αντίτιμο που απαιτούσε το κομπρεμί της εταιρίας των κατ επάγγελμα δολοφόνων, για την εξαγορά της ζωής και να έχει ήδη σταλεί ο κρατούμενος όμηρος στην Γερμανία και το ακόμα πιό φρικτό να εχει εκτελεστεί, ενώ ειχαν καταβληθεί τα λύτρα. Και το ακόμα πιό φρικτό, όπως έγινε σε πάρα πολλές περιπτώσεις μετά την πληρωμή των λύτρων και την απόλυση του κρατουμένου απ το στρατόπεδο ή τη φυλακή να ξανασυλληφθεί ύστερα από λίγο και τώρα πλέον ο κρατούμενος αυτός έπρεπε να εκτελεστεί οπωσδήποτε γιατί ο καταδότης για τους δικούς του «γνωστούς» λόγους απαιτούσε την εξόντωσή του!

Αυτοί οι μηχανισμοί (εταιρείες) εκτός απ τους Αντιστασιακούς, ειχαν βάλει συνεργαζόμενοι με τον κάθε Μέρτεν, στο στόχαστρο τις περιουσίεςτων Εβραίων της Θεσσαλονής και γενικότερα. Πολύ πριν φορέσουν οι Εβραίοι, υποχρεωτικά στο στήθος τα κίτρινα άστρα, οι άνθρωποι αυτών των κυκλωμάτων εκβίαζαν στους Ερβάιους, να πουλήσουν σε εξευτελιστικές τιμές τα υπάρχοντά τους σε ανθρώπου των εταιρειών τους, για να εξασφαλίσουν τα αντίστοιχα χρήματα με τα οποία αργότερα, οταν θα έσφυγκαν τα πράγματα θα

έσωζαν τη ζωή τους. Αυτοί οι ίδιοι μηχανισμοί οταν άρχισαν οι διωγμοί των Εβραίων, οι εκβιασμοί γίνονταν πλέον ανοιχτά αφού οι Εβραίοι, λόγω του διωγμού τους, δεν μπορούσαν να καταφύγουν στις αρχές για να καταγγείλουν τον εκβιασμό.

Οι ίδιοι μηχανισμοί παρακολουθούσαν άγρυπνα τις κινήσεις του κάθε Εβραίου, προκειμένου να του αρπάξουν τα όποια περιουσιακά στοιχεία, αλλα και να μήν μπορέσει να κρυφτεί για να αποφύγει τη σύλληψη ή να τον πάρει κάποιος υπ την προστασία του και η Αντίσταση στο βουνό για να σωθεί. Σε όποιες πόλεις υπήρχαν Εβραίοι, ξέρουν οτι αν δεν υπήρχαν αυτοί οι μηχανισμοί, όσο αυστηρά και αν ηταν τα μέτρα ενας τεράστιος αριθμός Εβραίων, θα ειχε σωθεί με τη βοήθεια των Αντιστασιακών οργανώσεων.

Τα κυκλώματα αυτά ηταν αντίστοιχα με τα σημερινά οργανωμένα κυκλώματα στον ιδιωτικό, αλλά και σε όλους σχεδόν τους δημόσιους οργανισμούς, τους οποίους η δημοκρατική πολιτεία ανέχεται και δέχεται την ύπαρξή τους με το περίφημο δικαιολογικό οτι «οπως σε όλα τα επαγγέλματα υπάρχει μια μικρή μειοψηφία διευθαρμένων, έτσι και στο δημόσιο τομέα υπάρχουν κατ αναλογία». Αν υπάρχει κάποια διαφορά αυτή συνίσταται στο γεγονός, οτι τώρα μπορείς αν θέλει να καταγγέλεις τον εκβιασμό, ενω τότε έχοντας την άνεση και να εξοντώσουν ακόμα και τον καταγγέλοντα δεν έβλεπαν το φώς της δημοσιότητας. Οταν λοιπόν, στη δημοκρατική πολιτεία υπάρχουν αυτοί οι σκοτεινοί μηχανισμοί, αντιλαμβάνεται κανείς τί γινόταν στους χαλεπούς καιρούς, οπως στη δικτατορία, η κατοχή, τα έκτακτα μέτρα και τον εμφύλιο πόλεμο, όπου το αντικείμενο της συναλλαγής: ηταν η ελευθερία και η ίδια η ζωή.

Αυτός ηταν περίπου ο Νέος και εξ ίσου τραγικός μετά το 21 γολγοθάς του λαού, και αυτή ηταν η βασανιστική πορεία που χρειάστηκε να γίνει, προκειμένου να διαμορφωθούν οι προϋποθέσεις οργάνωσης αυτού του Τιτάνιου και ανεπανάλπου αγώνα και οχι το «εύκολο» και το όποιος «ήθελε μπορούσε να γίνει και ηγέτης». Και το πιό παιδαριώδες που υπόθηκε ποτέ, ειναι οτι ο ελληνικός λαός ειναι γεννημένος «εθνικόφρον» .Αφου λοιπόν, ο λαός όπως ισχυρίζεται η «εθνικόφρον» παράταξη, ειναι γέννημα και θρέμα «εθνικόφρον» γιατί οι «ηγέτες» το έβαλαν στα πόδια και οι πολύ «εθνικόφρονες» τάχθηκαν αυθόρμητα και οικιοθελώς στο πλευρό των κατακτητών; Γιατί βοήθησαν συνειδητά τους κατακτητές πρώτα και μετά τους Αγγλους και εξόντωσαν τον εθνικόφρανα λαό; Μήπως η εξόντωση αυτή εξυπηρετούσε τα άνομα συμφέροντα των ξένων κατά κύριο λόγο, της μεγαλοαστικής τάξης και των ιδίων ; Και απ κοινού πολεμούσαν αυτούς που έκαναν τα πάντα να σωθεί η Ελλάδα απ την καταστροφή; Γιατί οι πολιτικοί των αστικών κομμάτων, Τσαλδάρης, Σοφούλης, Γονατάς, Πάγκαλος, Παπανδρέου, Μάξιμος, Καφαντάρης Πλαστήρας κλπ, αντί όσοι δεν το έβαλαν στα πόδια, να τεθούν επικεφαλείς του λαού και της Αντίστασης, υποτάχθηκαν στους κατακτητές, αποδέχθηκαν τις κυβερνήσεις των κατακτητών και συνιστούσαν στο λαό, να μήν αντισταθεί στους κατακτητές με πολλά και ποικίλα συνθήματα, με κυρίαρχο για το «άστοχο του αγώνα»;

Για να κλείσει αυτό το τραγικό για το λαό και τη χώρα κεφάλαιο. Στη χώρα μας δυστυχώς υπάρχουν πολλοί Νεόπλουτοι, που την Μαγιά ή ενα μέρος απ τα «ΕΧΗ» τους, δεν ταυτίζεται με το «ΕΙΝΑΙ» τους, αλλα απ τη συμμετόχη σε εγκληματικές και εθνοπροδοτικές πράξεις.

Βέβαια, οι ανθρωποι που εκπρόσωπουσαν την τότε Νέα τάξη, μα και εκπροσωπούν τον κόσμου της σημερινής Νέας τάξης, θα μας απαντήσουν οτι «ο Ανθρωπος δεν ειναι είδος ικανό να υπερβαίνει τις προσωπικές του ανάγκες και συμφέροντα για να υψωθεί ηθικά σε πράξεις συμπόνοιας και συνδρομής». Ο Ανθρωπος απ τη φύση του δεν ειναι ούτε άρπαγας, ούτε επιθετικός, μα ούτε και φονιάς πέρα απ την κάλυψη των βιολογικών-υπαρξιακό του αναγκών στην αλυσσίδα ζωής, που τον έταξε η φύση. Ο Ανθρωπος ειναι ενα Ον, που δεν εχει όργανα επίθεσης και άμυνας. Οπως ειναι δομημένος ο Ανθρωπος, δεν μπορεί να ειναι άρπαγας, επιθετικός και φονιάς οπως προσπαθούν να μας εξαναγκάσουν να πιστέψουμε οι θεασώτες της ατομικής ιδιοκτησίας στα μέσα παραγωγής και του ανδροκεντρικού τρόπου ζωής, που εδώ και μερικές χιλιάδες χρόνια εχει επιβάλλει αυτό το δίπολο-δίπτυχο. Ο Ανθρωπος ειναι το πιό πράο, φιλήσυχο και ειρηνικό ζώο.

Ο έμβιος κόσμος, ζωϊκος και φυτικός ειναι στο σύνολό του φονιάς στην αλυσίδα της ζωής. Στη φύση δε (ζούγκλα) καταναλώνει μόνο αυτά που του επιβάλει η προκαθορισμάνη αλυσίδα. Αν με τον όρο «άρπαγας, επιθετικός και φονιάς» ενοούμε τη βιολογική του ύπαρξη και μόνο, τότε προς τί αυτοί οι απάνθρωποι χαρακτηρισμοί ; Αν έγινε «άρπαγας, επιθετικός και φονιάς» και καταναλωτής ανθρώπινης σάρκας «εκμετάλλευση» με την ένοια που ενοούν οι θεασώτες, για πράγματα πέρα απ τις βιολογικές-υπαρξιακές ανάγκες, ειναι γιατί από τότε που παραβίασε την φύση του, και από συλλέκτης που τον έταξε η φύση, έγινε παραγωγός και κυρίως απ την εποχή που η εργασία του εκτός απ την κάλυψη των βιολογικών-υπαρξιακών αναγκών του, παρήγαγε ενα πρόσθετο-περίσευε ενα μικρό κομμάτι στην αρχή, το οποίο κομμάτι του επέτρεψε να περάσει απ την αγριότητα στην κοινωνία της βαρβαρότητας, που αντιστοιχεί στην πρωτόγονη κομμουνιστική κοινωνία.

Στην κοινωνία της κοινοκτημοσύνης στα μέσα παραγωγής, αυτό το μικρό κομμάτι που συσωρεύονταν κοινωνικά και επενδύοντάς το ίδιο κοινωνικά δημιούργησε, την υλικό-τεχνική υποδομή για την κοινωνία του πολιτισμού.

Η κοινωνία του πολιτισμού όμως που δεν στηρίζεται όπως το προηγούμενο κοινωνικό καθεστώς στην κοινοκτημοσύνη, αλλα στην ατομική ιδιοκτησία. Κύριος και αφέντης της κοινωνικής ιδιοκτησίας και της υπεραξίας, δεν ειναι πλέον οπως τότε ο συλλογικός Ανθρωπος, αλλά ο ένας :ο άντρας. Αυτός λοιπόν, ο κύριος και αφέντης-ιδιοκτήτης, εχει οργανώσει ετσι τις κοινωνικό-οικονομικές δομές και θεσμούς, που να μπορεί ατιμώρητα να κλέβει για τον εαυτό του, αυτό το περίσευμα σε βαθμό, που ενώ ο ανιδιοκτήτης δουλεύει περισσότερες ώρες, πολύ πιό εντατικά και κάτω απ τις πιό τραγικές συνθήκες, λόγω της κλοπής αυτού του πρόσθετα-πέρα απ τις ανάγκες προϊόντα του ιδίου, με αποτέλεσμα να μην του φτάνουν να καλύψει ούτε και αυτές τις βιολογικές-υπαρξιακές του ανάγκες.

Οι Μέτρ της επιθετικότας δίπλα σε αυτήν, έχουν αναπτύξει και διάφορες βιολογικές θεωρίες για την ανωτερότητα της λευκής φυλής και κυρίως την ανωτερότητα των πλουσίων, οικονομικά ισχυρών. Οι θεωρίες αυτές οπως και αυτή της επιθετικότητα ειναι αποκρουστικά Ρατσιστικές και φυλετικές, οταν μάλιστα μεταφέρονται από τη φύση στην κοινωνική και πολιτική μας ζωή. Και αυτό γιατι δεν ειναι δυνατόν να πιστέψει κανείς, οτι το πλάσμα που επιβίωσε σαν ανθρωπος ειναι μόνο ειναι μόνο βιολογικό Ον. Γιατί αν ηταν μόνο αυτό δεν θα δημουργούσε πολιτισμό. Και πολιτισμός σε τελευταία ανάλυση, ειναι η

προσπάθεια που έκανα και κάνει ο ίδιος ο άνθρωπος για να προχωρήσει πέρα απ το σημείο που τον αφησε η φύση. Για να γίνει σε συνέχεια ενώτεροςαπ τα άλλα Οντα...

Ας αφήσουν, λοιπόν, οι Μέτρ τις θεωρίες περί επιλεκτικών λαών και ανθρώπων. Κανένας δεν ειναι ανώτερος ή κατώτερος λόγω των φυλετικών χαρακτηριστικών. Σε μια εποχή που η κοινωνία των ανθρώπων πέρασε απ την κοινοκτημοσύνη στο καθεστώς της ιδιοκτησίας στα μέσα παραγωγής και οι άνθρωποι από ισότιμοι που ηταν και οι άνθρωποι χωριζόταν σε ελεύθερους και δούλους ο Σοφιστής Αντιφών διακήρυσσε: φύσει πάντες ομοίως πεφυκαμεν και βάρβαροι και Ελληνες...«ούτε βάρβαρος αφωρίσται ημών ούδείς ούτε Ελλην' αναπνέομεν τε γάρ εις τον αέρα άπαντε κατά το στόμα και κατά τοας ρίνας», που σημαίνει οτι όλοι απ τη φύση μας, βάρβαροι και Ελληνες, έχουμε γεννηθεί όμοιοι. Κανεία απ τη γεννησή του δεν εχει καθοριστεί ούτε σαν Ελληνας ούτε σαν βάρβαρος. Διότι ολοι στον αέρα αναπνέομε απ το στό α και τις μύτες.

Αν υπάρχει κάποιος δικαιολογιμένος θαυμασμός για την αρχαία Ελλάδα, δεν ειναι μόνο για τα τόσα και τόσα αυμαστά που μας κληροδότησαν-άφησαν σε όλους τους τομείς της ζωής και του πνεύματος, τις τέχνες και της πολιτικής οργάνωσης θεωρίας, αλλα γιατί πρώτοι αυτοί συνειδητοποίησαν τη φυσική ισότητα μεταξύ των ανθρώπων. Προσαρμόζοντας ο ρήτορας Αλκίδαμος απ τον περίφημο «Μεσσινιακό»του και συνδέοντάς τον με τη Θεολογία : «Ελευθερους πάντας επφήκεν ο Θεός ουδένα δούλο η φύις πεποίησεν».

Αν σήμερα η όποια δύναμη μπορεί να κάνει οποιονδήποτε πολίτη υπήκουο και δούλο και μετά του λές «Εισαι ελεύθερος ψηλά τα χέρια». Κάπως ετσι το λέει ο Βάρναλης στο «Ημερολόγιο της Πηνελόπης» και κυρίως ετσι εφαρμόζεται από καιρό τώρα το δόγμα της ελευθερίας στον πλανήτη μας, που τον πνίγει η αδικία, η ηθική μπόχα και η διαφθορά.

Και το πιό ωραίο ειναι οτι αυτοί που τον κλέβουν και ποικιλότροπα τον δολοφονούν ασύστολα καθημερινά, ειναι αυτοί που τον χαρακτηρίζουν «άρπαγα, επιθετικό και ανίκανο να υπερβεί τις προσωπικές του ανάγκες και συμφέροντα, και ακόμα πιό ανίκανο να προβεί σε πράξεις «συμπόνοιας και συνδρομής». Οι θεωρητικοί του κατεστημένου θα ήθελαν ο Ανθρωπος, να μην υπερασπίζεται ούτε την βιολογική-ζωτική του υπόσταση. Επειτα για να προβείς σε πράξεις συμπόνοιας και συνδρομής, πρέπει να εχεις περίσευμα, γιατί οι πράξεις αυτές μόνο απ το περίσευμα μπορούν να γίνουν. Αφού μέσω των δομών και τους θεσμούς τον ληστεύουν σε βαθμό, που να μήν του φτάνουν να καλύψει ούτε τις υπαρξιακές του ανάγκες, με τη να προβεί σε «πράξεις συμπόνοιας και συνδρομής»; Και όμως οταν η πατρίδα χρειάστηκε τη συνδρομή του σε αντίθαση με αυτούς που το έβαλαν στα πόδια δεν δύστασε να δώσει και τη ζωή του ακόμα πρόσβαρα.

Επειτα η φιλανθρωπία όπως και τα κινήματα διεκδίκησης-χωρίς την αμφισβήτηση δεν ανατρέπουν το κατεστημένο. Η φιλανθρωπία, χρησιμεύει σαν άλλοθι σε αυτό και επιτρέπει στους πιό προνομιούχους του συστήματος, να θεραπεύουν τη «συνείδησή» τους. Η αληθινή επανάσταση θέλει πλέον αποφασιστική δράση, θέλει όπλα, θέλει οραματιστέ-ουτοπιστές, πιστούς απαδούς, θέλει μετάβαση στην αληθινή ουσία του Ανθρώπου, την ορμή του θανάτου. Θαρραλέα κατάβαση. Και εκει στο δεύτερο συναντιέται με την ουτοπία και την παρανομία.

Ειναι γεγονός οτι η πρόταση που οι Σοσιαλστές-Κομμουνιστές διατυπώνουν εχει το χαρακτήρα της ουτοπίας. Οι αγωνιστές αντιλαμβάνονται την ουτοπία σαν απαραίτητη προϋπόθεση και γι αυτό η επόμενη πραγματικότητα. Η ουτοπία δεν ειναι απλώς απαραίτητη, αλλα και εφικτή ως η επόμενη πραγματικότητα. Γι αυτό και σήμερα οσο η οδύνη ειναι χαρακτηριστική του ολέθρου, αλλο τόσο οι ωδίνες ειναι η ένδειξη της δημιουργικής ορμής της ιστορίας.

Η ουτοπία για ενα καλύτερο, δίκαιο, ειρηνικό και Ανθρώπινο κόσμο ειναι παγκόσμια. Η ουτοπία δεν ειναι μύθος, ειναι πόθος, ειναι σκοπός, ειναι στόχος. Ειναι η συνισταμένη της ίδιας της ζωής. Ειναι η πρόγνωση και ο προπομπός της μελλοντικής να γραφτεί ιστορία.

Για την ουτοπία, οι σκαπανείς της ζωής και του πολιτισμού ανά τον κόσμο περιπαίχθηκαν, περιρφονήθηκαν, μα και χαρακτηρίστηκαν κορόϊδα και τρελοί ακόμα. Ενώ για την «παρανομία» και οταν ακόμα επρόκειτο για την ίδια την Ελλάδα συνελλήφθηκαν, βασανίστηκαν και φυλακίστηκαν. Χαρακτηρίστηκαν κατάσκοποι, πουλημένοι και πράκτορες ξένων δυνάμεων και με το «Νόμο 375 περι κατασκοπείας» εκτετελέστηκαν.

Και μόνο η ανάγνωση της ιστορίας, αρκεί να γίνει κατανοητό οτι με τον ΝΟΜΟ, την ΤΑΞΗ και το ΠΡΕΠΕΙ,(το πρέπει ειναι ο δολοφόνος της ζωής) που πάντα σαν σκοπό και στόχο εχει να μείνουν τα πάντα ως εχουν: στάσιμα κατοχυρώμενα απ το Νόμο, την τάξη και το πρέπει τα συμφέροντα των κρατούντων και τη λογική-ρεαλισμό, που εχουν επιβάλει δια του Νόμου οι ίδιοι οι κατασκευαστές του Νόμου-Νόμων. Με το Νόμο και το πρέπει ποτέ δεν εχει γίνει κάτι μεγάλο, κάτι που να ειναι αντίστοιχο και ισάξιο του Ανθρώπου. Το ίδιο ισχύει και με την στατική παράδοση. Οι Νόμοι, οι όποιοι νόμοι, η όποια τάξη και το όποιο πρέπει σε συνδιασμό με τη στατική παράδοση εκφράζουν, εξυπηρετούν, κατοχυρώνουν και τιμωρούν με το Νόμους, την τάξη και την στατική παράδοση τα κατοχειρωμένα συμφέροντα, της εκάστοτε άρχουσας τάξης. Ακόμα η ανάγνωση της ιστορίας πείθει, πώς όλα τα μεγάλα κοινωνικό-πολιτικά και οικονομικά άλματα, οι μεγάλες έρευνες εφευρέσεις και ανακαλύψεις, τα μεγάλα έργα τέχνης, όλα τα αξιοθαύμαστα αριστουργήματα και :

Ο,ΤΙ καλύτερο έκανε ο συλλογικός Ανθρωπος και ο κάθε Ανθρωπος χωριστά στο διάβα της ζωής του, το οφείλουμε στην ουτοπία, την παρανομία και την τόλμη που ειναι άμεσα συνδεδεμένει με την ουτοπία. Δεν θα ηταν δε, υπερβολή αν έλεγα οτι μόνο με την ουτοπία, την παρανομία και την τόλμη η κοινωνία των Ανθρώπων, έκανε και κάνει εκείνα τα απαραίτητα βήματα που οπωσδήποτε χειάζονται, ειναι απαραίτητα για να διατηρηθεί και να πάει η ζωή μπροστά.

Τρανή απόδειξη αποτελεί το γεγονός οτι το Εθνικό Απελευθερωτικό Μέτωπο, που εξέφραζε την αγωνιστική συνείδηση του λαού και αποτέλεσε σταθμό στην ιστορία του εθνους, αλλά και στο σύνολό της η Αντίσταση ηταν για πολλούς και κυρίως για τους κατασκευαστές των Νόμων της τάξης και του πρέπει ηταν: Ουτοπική, παράνομη και παράτολμη και τιμωρούνταν με θάνατο, ενώ τα «τάγματα ασφαλείας» και όλοι οι άλλοι εθνοϊσμοί, ηταν νόμινοι γιατί ηταν «νόμιμα» όργανα του κατεστημένου και δημιουργημένα απ τους κατακτητές. Αυτοί που πολεμούσαν τους κατκτητές ηταν παράνομοι και ουτοπιστές, ενώ οι συνεργαζόμενοι «νόμιμοι» και «ρεαλιστές». Με δυό λόγια αυτοί που σκότωναν

Γερμανούς, ηταν παράνομοι ενώ αυτοί που σκότωναν Ελληνες, ηταν νόμιμοι και με βούλα.

Και το πιό τραγικό ηταν, οτι και μετά την απελευθέρωση της χώρας, αυτοί που σε συνεργασία με τους κατακτητές σκότωναν Ελληνες, ρεαλιστές, νόμιμοι και έξυπνοι, ενώ αυτοί που σκοτωναν κατακτητές και απέλευθερωσαν τη χώρα, κρίθηκαν ξανά παράνομοι, ουτοπιστές και βλάκες! Και το ακόμα πιό τραγελαφικό : αυτούς που σκότωναν Ελληνες, τους δόθηκε συγχωροχάτρι για τα εγκλήματα που διέπραξα είς βάρος των Ελλήνων και της Ελλάδας, στη διάρκεια της κατοχής. Τους απονεμήθηκε έπαινος απ την κυβέρνηση της πλατεία Συντάγματος, για τη «νομιμότητα» και τον «ρεαλισμό». Τους αναγνωρίστηκε το ατιμώρητο και εν λευκό πάντα επι πληρωμή βέβαια, το δικαίωμα και κατ εντολή του Σερ Τσιώρτσιλ, να συνεχίσουν να σκοτώνουν τους«παράνομους» και «ουτόπιστές» Ελληνες, προκειμένου να δημιουργηθούν οι προϋποθέσεις του εμφλίου πολέμου.

Να σκοτώνουν αυτούς, που μέσα απ την ψυχή και την καρδιά, απ το Νού και τη συνείδηση, αναπήδησαν οι εκφάνσεις και οι εσωτερικό- ποιημένες σκέψεις και επιτεύξεις ελευθέρων ψυχικά Ανθρώπων, που άντλησαν τη δύναμη απ την ένθεη πίστη τους, απ το απροσμέτρητο σθένος της καρτερίας τους, απ τους κοινούς πόθους. Την ιστορίκη ευθύνη που αργυπνούσε μέσα τους. Που ενα αδούλωτο πνεύμα τους παράσερνε σε μιά ακόμη έκφανση, που θα επανασύνδεε-υπούλωνε τη βαριά τραυματισμένη λαϊκή ενότητα και την θρυμματισμένη εθνική ομοψυχία και συνέχεια: Θα περιφρουρούσαν την εδαφική ακεραιότητα, αλλά και θα απαιτούσαν τη λύτρωση-ένωση της Κύπρου και των Δωδεκαννήσων με την Ελλάδα και θα διεκδικούσαν την Ανατολική Θράκη και την συκυριαρχία στα Δαρδανέλια.

Η εδαφική ακεραιότητα της χώρας διέτρεχε άμεσο και βαρύτατο πλήγμα. Και τον διέτρεχε γιατί μπορεί η κατάληψη της Ελλάδας, να έγινε απ τον Γερμανικό στρατό, ο Χίτλερ ομως για να εξοινομίσει στρατό για τα άλλα μέτωπα και να κρατήσει τον Ελληνικό λαό σε κατάσταση μιάς εκτεταμένης φυλακής με την οργανωμένη τρομοκρατία, μοίρασε την Ελλάδα σε τρείς ζώνες κατοχής. Εκτός από μιά λωρίδα στα σύνορα της Θράκης με την Τουρκία, που ήταν αφοπλισμένη, την υπόλοιπη Θράκη και την Ανατολική Μακεδονία μέχρι το Στρυμώνα την παραχώρησε στους Βουλγάρους φασίστες, ετσι ώστε να εχουν πρόσβαση και οι Βούλγαροι στο Αιγαίο. Την κεντρική Μακεδονία, μέχρι τον Πλαταμώνα, τη Φλώρινα με τα νησιά Λήμνος, Μυτιλίνη, Χίο, και την Κρήτη εκτός του Νομού Λασιθίου τα κράτησαν οι ίδιοι και την υπόλοιπη Ελλάδα και τα νησιά τα παραχώρησαν στους Ιταλούς. Οι Αλβανοί διεκδικούσαν την Τσαμουριά και ο «Πρίγκιπας» Διαμαντής, με τον Ραποτίκα πήρε το πράσινο φώς να «αναστήσει το πγιγκιπάτο» της Πίνδου. Την πρόσβαση των Βουλγάρων στο Αιγαίο την επιδίωκαν και οι Αμερικανοί απ το 1918-19 ακόμα στο Συνέδριο της ειρήνης.

Η Ελλάδα μας, διαβαίνοντας πάντα, τα τραχιά κατσάβραχα της μοίρας βρέθηκε στις 21/4/1941, κάτω απ την πιό βάρβαρη ναζιστική σκλαβιά. Εκείνη την ημέρα όμως, δεν κατακτήθηκε μόνο η χώρα, έχασαν μαζί με την κατοχή την αξία τους οι βαριά πληγωμένες απ το 4ο Αυγουστιανό κατεστημένο, οι ιδέες του πνεύματος, της πίστης, της αλήθειάς και κυρίως καταχωνιάστηκε το όραμα για λευτεριά.

Σκοτάδι και ερήμωση απλώθηκε παντού και ο λαός στέναζε κάτω απ το θανάσιμο πέλμα των κατακτητών. Παντού καταστροφές και ερήμωση. Κανένα φώς. Καμιά Ελπίδα. Και ενώ όλα τα έσκιαζε η φοβέρα και τα πλάκωνε η σκλαβιά ήθρε η 27/9/1941, η μέρα της Ιδρυσης του Εθνικού Απελευθερωτικού Μετώπου του θρυλικό ΕΑΜ, και ΑΣΤΡΑΨΕ ΦΩΣ ΚΑΙ ΓΝΩΡΙΣΕ Ο ΝΙΟΣ ΤΟΝ ΕΑΥΤΟ ΤΟΥ. Και γλυκοχάραξε η ελπίδα στον ορίζοντα. Σκύρτησε η καρδιά και με ομόγνωμη την καρδιά, με μια θέληση και με έναν πόθο ειπε το δεύτερο και πιό ΒΡΟΝΤΕΡΟ ΟΧΙ στους κατακτητές αυτή τη φορά. Κάλεσε τον λαό σε συναγερμό-πανστρατειά και την επόμενη μέρα ο τετραπλά σκλαβωμένος λαός, ανταποκρινόμενος στο κάλεσμα του ΕΑΜ, έστηνε τις αντίστοιχες για τον αγώνα οργανώσεις. Μάζεβε όπλα για την Ιδρυση του Εθνικού Λαϊκου Απελευθερωτικού στρατού τον ΕΛΑΣ. Κελάϊδησαν πάλι τα καριοφίλια του Νέου 21και χόρευαν οι απλοί Ανθρωποι του μόχθου, με πηδήματα πελώρια απ το σκοτάδι προς τη λευτεριά και το ΦΩΣ..

Τον ΕΛΑΣ, που έδωσε αμέτρητες μικρές και μεγάλες μάχες με την πιό πολυάνθρωπη και πιό σύγχρονη εξοπλισμένη πολεμική μηχανή που γνώρισε ο κόσμος. Τον ΕΛΑΣ, που τον θαύμασαν οι σύμμαχοι για τις πολεμηκές του επιδόσεις και την τεχνική του πολέμου και κυρίως για την προσφορά του στην απελευθέρωση της πατρίδας και τον αντιφασιστικό συμμαχικό αγώνα.

Το ΕΑΜ, που χωρίς καμιά ξένη βοήθεια ή προστασία και χωρίς τους ψυχρούς μαθηματικούς υπολογισμούς για αριθμητική ανισότητα και έλειψη μέσων, με όπλο μόνο «της καρδιάς το πύρωμα» και την αδάμαστη θέληση του οργανωμένου στο ΕΑΜ λαού, αποφασισμένου να νικήσει ή να πεθάνει. Για το ξεσκλάβωμα της πατρίδας απ τους ανελέητους Ούνους κατακτητές χρειάστηκε ενας τετράχρονος αγώνα, άνισος και σκληρός, αδυσώπητος και τιτάνειος, αιματηρός και πολύνεκρος, ομως γεμάτος εξάρσεις, αυτοθυσίες και ολοκαυτώματα.

Αλλά στο χώμα, που το ειχε νεκρώσει το βαρύ πέλμα των ούνων και των 4οΑγουστιανών καθαρμάτων. Των ασυνείδητων πεμποφαλαγγιτών που συστοιχίστηκαν με τους Ούνους, που η κατοχή τους έδωσε την ευκαιρία να δράσουν ασύδωτοι στο σκοτάδι, άνθισαν τα ρόδα της λευτεριάς. Εκεί που πατούσε η μπότα και έσπερνε το θάνατο, εκεί έκτοτε λάμπει ο θρίαμβος και η Δόξα. Η δόξα της Ελλάδας.

Ο Δαυλός του Σαμουήλ, ο Πυρσός του Καψάλη, τα λαμπρά πυροτεχνήματα του Μπουρλουτίερη Ματρόζου, εύφλεκτοι και ασυγκράτητοι απ τα κατορθώματα των προγόνων, οι κρατούμενοι κομμουνιστές και δημοκράτες δραπέτευαν απ τις φυλακές και τα ξερονήσια. Το ίδιο έκανε και ο δημοκρατικός λαός, δραπέτευε απ τη «νομιμότητα» και το πρέπει των Κούϊσγκς και των κατακτητών. Ενστερνίστηκε και αυτός την ουτοπία για την απελευθέρωση της χώρας, πέρασε στην παρανομία και άρχισε να στήνει μέρα τη μέρα οργανώσεις, μάζεβε όπλα, με σύμπνεια και ομοψυχία οσον αφορά τους σκοπούς του αγώνα και προαποφασισμένος, για άθλους προσωπικούς και θυσίες ομαδικές. Αναμνήστηκε και έσπειρε θρύλους και νέους προμαχώνες, πύργωσε τρόπαια σε όλες τις γωνιές της Ελλάδας. Εστησε λάβαρα τόλμης και λεβεντιάς στην συντονισμένη κραιπάλη της βίας, των κατακτητών αλλά και των ντόπιων πλειοδοτούντων συνεργατών τους.

Οι κατακτητές πίστευαν πως η βία και οι διώξεις, τα μαρτύρια, τις σφαγές, τις λεηλασίες, την πείνα και την εξαθλίωση θα κατάφερναν και ψυχικά να κάμψει

το αγωνιστικό φρόνημα του λαού. Λάθεψαν όμως...Και λάθεψαν γιατί πίστεψαν πως με τα μέσα αυτά θα δαμάσουν, το ατρόμητο φρόνημα του λαού μας, που οσες φορές χρειάστηκε δεν άφησε κάνενα κατακτητή να κοιμηθεί, έστω και μια νύχτα ήσυχο επι ολόκληρους αιώνες.

Η Ελληνική Εθνική Αντίσταση, σε σχέση με τις Αντιστάσεις των αλλων χωρών ειχε μια δική της ξεχωριστή ιδιομορφία. Απ τιςς 4/8/1936, ειχε επιβληθεί στη χώρα μας στιγνή φασιστικού τύπου δικτατορία. Μέχρι τον Οκτώμβρη του 1940, που η Ιταλία μας κήρυξε τον πόλεμο ο λαός μας υπόφερε τα πάνδεινα απ τον εσωτερικό φασισμό. Αυτήν την ιδιομορφία δεν την ειχαν αλλοι λαοί της κατακτημένης Ευρώπης. Το γεγονός αυτό ειχε τεράστιες επιπτώσεις στη ζωή του λαού κατά τη διάρκεια της κατοχής. Τόσο ο πόλεμος, πολύ περισσότερο η κατοχή δεν βρήκε ούτε το λαό στο συνολό του, ούτε και αυτήν την εθνική αστική τάξη σε κατάσταση ομοψυχίας, που απαιτούσαν οι νέες να διαμορφωθούν κατοχικές συνθήκες. Το γεγονός αυτό ειχε αρκετές τραγικές για τη χώρα συνέπειες.

α)Το φασιστικό καθεστώς με την προοπτική, η μάλλον με τη βεβαιότητα για μερικούς της επικράτησης του φασισμού, ανά τον κόσμο με μέτρα οπως, τη διάλυση των πολιτικών κομμάτων και ολων των πολιτιστικών οργανώσεων, το κάψιμο των βιβλίων, τη φίμωση του τύπου, τις εξορίες και τις φυλακίσεις, τις φυλιτικές διακρίσεις, την απογόρευση στις μειονότητες να μιλούν την μητρική τους γλώσσα, διαμόρφωσε εκείνη την απαραίτητη υποδομή και δομές, ώστε να ειναι έτοιμο για τη νέα μεταπολεμική φασιστική τάξη πραγμάτων.

β) Στο ονομά του κομμουνιστικού κινδύνου, τραυμάτησε θανάσιμα την κοινωνική συνοχή, αποσάθρωσε κοινωνικό ιστό και έκανε δύσκολη μέχρι και αδύνατη την εθνική ομψυχία στο θέμα κατοχή-δράση- προοπτική και μέλλον. Το γεγονός αυτό ειχε σαν αποτέλεσμα να μήν υπάρχει ταύτιση συμφερόντων και στόχων ανάμεσα στο λαό και «ηγεσία», οσον αφορά τον τρόπο που θα αντιμετωπίζονταν η κατάκτηση της χώρας. Υστερα απ αυτό ηταν επόμενο τη θέση που θα έπαιρνε ο κάθε Ελληνας και τη στάση που θα κρατούσε απέναντι στην κατοχή, θα ηταν ανάλογη με τα πιστεύω του για τα εθνικό-κοινωνικά προβλήματα.

Γ) Ο Β! Παγκόσμιος πόλεμος ηταν ο μεγαλύτερος κατακλυσμός σιδήρου, φωτιάς και θανάτου που έπεσε πάνω στην Ανθρωπότητα, μόλις 25 χρόνια μετά απ τον πρώτο. Θα ηταν περίεργο αν ο κατακλυσμός αυτός περνούσε, χωρίς να γίνουν βαθύτερες αλλάγες στη συνείδηση των λαών. Αν αυτή η αλληλοσφαγή εκατομμυρίων ανθρώπων, που η φασιστική παραφροσύνη οδήγησε στα πεδία των μαχών, δεν θα ηταν νοητή αν δεν ειχε τάξη σαν σκοπό να κόψει μια για πάντα τον ομφάλιο λώρο του φασισμού. Οι αγωνιστές του Β! Παγκοσμίου πολέμου, πολεμώντας πίστευαν οτι εκτος απ τη συντριβή του φασισμού, ονειρεύονταν μια Ανθρωπότητα και μια πατρίδα ελεύθερη και δικαιη, μέσα σε ενα κόσμο ελευθερίας και κοινωνικής δικαιοσύνης. Η θυσία αυτών των ανθρώπων, δεν θα ειχε κανένα νόημα, αν πράγματι μετά απ αυτόν τον φρικτό πόλεμο που στοίχισε στην κοινωνία των ανθρώπων, πολλές δεκάδες εκατομμύρια νεκρών και τεράστιες καταστροφές, να επανέλθει στην πριν τον πόλεμο κατάσταση.

δ) Σήμερα ειναι αναμφισβήτητο οτι αν η Ελλάδα, έμπαινε στη δεκαετία του 1940, με ένα εστω ανεκτό απ το λαό βαθμό πολιτικό-κοινωνικής προόδου, όπως οι άλλες Ευρωπαϊκές χώρες με μια έστω μερική ομοψυχία ηγεσίας και

λαού, ο Β! Παγκόσμιος πόλεμος, δεν θα ειχε τις τόσο καταστρεπτικές συνέπειες για το λαό και τη χώρα. Οπως οι χώρες της Ευρώπης, έτσι και εμείς οχι μόνο δεν θα οδηγούσταν στο αδερφοκόνο εμφύλιο, αλλά θα είχαμε αποφύγει τις χιλιάδε των νεκρών και μια σειρά από καταστροφές.

Για να γίνει αντιληπτό το είδος και το μέγεθος των στηριγμάτων που βρήκαν στο εσωτερικό της χώρας οι Γερμανοί, καθώς και το μέγεθος της αυτοϋπονόμευσης και της διάβρωσης, που ειχαν υποστεί όλοι οι θεσμοί και οι δομές εξουσίας, αρκεί να αναφερθεί οτι οι Γερμανοί, παρέλαβαν αυτούσιο και αυθανδρό τον κρατικό μηχανισμό. Τον έθεσαν σε κίνηση την επόμενη μέρα, χωρίς να τοποθετήσουν ούτε και στις θέσεις κλειδιά τους δικούς τους ανθρώπους. Στηρίγματα για τα οποία ηταν βέβαιοι, πως οχι μόνο θα τους βοηθούσαν στο καταχθόνιο έργο αλλά και θα πλειοδοτούσαν κιόλα. Εχοντας αυτά τα στηρίγματα, επεδίωξαν απ την πρώτη ακόμα μέρα, με την βία και την εξαθλίωση να σπάσουν το ηθικό του λαού. Να του καταρακώσουν την αξιοπρέπεια και να του τσακίσουν την αυτοπεποίθηση και την πίστη, οτι δεν νικήθηκε στα μαρμαραίνια αλώνια ,αλλα προδόθηκε με τον πιό αισχρό και επέσκυντο τρόπο απ τους ανθρώπους, που αυτοανακήρυτταν τον εαυτό τους «ηγεσία»

Οι κατακτητές ηταν πολύ σίγουροι στην άποψή τους, οτι ενας εξαλθιωμένος λαός δεν μπορεί να αντιδράσει, να μπεί εμπόδιο στα σχέδια τους. Γι αυτό και απ την πρώτη ακόμα μέρα άρχισαν τις δυμεύσεις, τις επιτάξεις και σε συνέχεια τις αρπαγές. Στην προσπάθεια αυτή ήξεραν οτι έχουν την ολόθερμη συμπαράσταση των ιδεολογικών, πολιτικών και οικονομικών συνεργατών. Των συνεργατών, που ηταν η νέα-σύγχρονη μορφή του προδότη-εφιάλτη. Τα στηρίγματα αυτά ηταν τα γνωστά καθάρματα που θα «έβρησκε ο Χίτλτερ σε κάθε κατακτημένη χώρα». Αν κατόρθωναν να υποτάξουν τον ελληνικό λαό, να του τσακίσουν τον αέρα του νικητή και τη διάθεση για αγώνα, θα τον οδηγούσαν στα παιδία των μαχών σαν «γεναίο στρατιώτη». Αν τον επιρρέαζαν σε μικρότερο βαθμό, θα έσερναν τον ενεργό και μή πλυθισμό εργάτη στα γερμανικά κάτεργα.

Δυστυχώς μερικές ή μάλλον τις περισσότερες φορές οι άνθρωποι παραληρούν. Παραληρούν κυρίως οταν η δύναμη δεν προέρχεται απ τη σκέψη, την κρίση και το επιχείρημα, αλλά απ τα προσωπικά συμφέροντα και τη δύναμη που τους παραχώρησαν οι κατακτητές οπως συνέβει αμέσως μετά την κατοχή στην Ελλάδα και των νεοκατακτητών μετά την απελευθέρωση. Απ τα συμφέροντα που πολλές φορές οχι μόνο βλάπτουν τα εθνικά-συλλογικά συμφέροντα και κυρίως οταν διακυβέβεται η τύχη της χώρας αποτελούν το ειδεχθέστερο των εγκλημάτων, αλλά γίνεται ακόμα πιό ειδεχθή οταν η δύναμη ειναι δοτή. Η ζωή εχει αποδείξη πως καμιά, μα καμιά απολύτος δοτή δύναμη-ένοπλη η οικονομική-,δεν ειναι προς όφελος του αποδέκτη. Πάντα ο δότης ειναι αυτός που οφελείται. Βέβαια, κάποια φορά μπορεί και ο αποδέκτης να οφεληθεί οπως συνέβει να οφεληθούν οι αντιδραστικές και συντηρητικές δυνάμεις στην μεταπελευθερωτική Ελλάδα, με την εκ νέου άνοδό του στη εξουσία, τις παγωμένες πιστώσεις, το σχέδιο Μάρσαλ, το Δόγμα Τρούμαν κλπ. Η σχέση όμως θα ειναι ένα προς εκατό. Και αν συμβεί τη δοτή δύναμη, ο λήπτης της οποιας δύναμης, (οικονομική στρατιωτική κλπ) να ειναι υποχρεωμένος να τη χρησιμοποιήσει για να προστεθούν καινούριοι Τάφοι και συμφορές οπως συνέβει με τον εμφύλιο γιατί αυτό επιβάλει το συμφέρον του δότη, τότε ο αποδέκτης από δούλος γίνεται σκλάβος. Και αυτό γιατί και αυτή

την λίγη πολιτική και κοινωνική δύναμη που ειχε την χρησιμοποίησε για λογαριασμό του ξένου δότη και ο δότης απ τη θέση του κυρίαρχου του παιχνιδιού, με το παραπέρα αδυνάτισμα του λήπτη, τότε γινεται επικυρίαρχος της χώρας. Πράξεις σαν αυτές καταλήγουν να ειναι εθνική προδοσιά.

Ο αντιδραστικός κόσμος της χώρας ειχε χάσει κάθε ελπίδα να πάρει την εξουσία με πολιτικά μέσα. Και επειδή δεν ειχε δικά του μέσα θέλησε να την αποκτήσει και να την κρατήσει με τη βία. Είδε την Αγγλική κατοχή της χώρας σαν σανίδα σωτηρίας, όπως ειχε δεί και τους Γερμανούς στην κατοχή και τους Αμερικάνους, οταν έγινε η αλλαγή κατοχικής φρουράς τον Μάρτιο του 1947.

Το Συνταγμα στο άρθρο 99 που «ίσχυε» απαγόρευε οχι μόνο την παραμόνη, αλλά και το πέρασμα ακόμα απ το εθνικό έδαφος ξένων στρατευμάτων, χωρίς ειδικό Νόμο. Νόμο που να προβλέπει ρητά σχετική άδεια για σοβαρή εθνική ανάγκη, όπως ηταν η παραχώρηση εδάφους έστω και ενος διαδρόμου. Αλλωστε αυτό δεν «ζητούσαν οι Ιταλοι εισβολείς»; Δεν επέτρεπε αυτό που διακήρυταν οι ακραιφνείς «πατριώτες». Νά «λίγο χώμα και ενα δρόμο», για να φτάσουν σύντομα, άκοπα και αναίμακτα στις πετρελαιοπηγές της Αφρικής έλεγαν. Τετοιος νόμος όμως ποτέ δεν εκδόθηκε ούτε για το πέρασμα πολύ περισσότερο για την παραμόνη. Ο σκοπός του άρθρου 99, ήταν σαφής: Ειναι η διασφάλιση της εθνικής κυριαρχίας και ανεξαρτησίας, για την οποία «αποτελεί μεγάλο κίνδυνο η παραμονή στο εθνικό έδαφος ξένων δυνάμεων». Συνεπώς με βάση την συμφωνία του Λιβάνου το «ισχύον συνεναιτικό Συνταγμα», ο ερχομός και κυρίως η παραμονή των αγγλικών στρατευμάτων, ηταν οχι μόνο παρανομη, αλλα από ουσιαστική άποψη με τον ερχομός τους ειχε συντελεστεί εκτός απ την έμμεση, αλλά και η άμεση ΚΑΤΑΛΥΣΗ της εθνικής κυριαρχίας και ανεξαρτησίας.

Και αυτό ειναι το οξύμωρο του τρόπου χρήσης του Συντάγματος του 1911. Για να τεθεί η χώρα σε κατάσταση έκτακτης ανάγκης και να κηρυχθεί ο στρατιωτικός Νόμος και όποιο αλλο μέτρο εις βάρος του λαού ίσχυε το «ίσχυαν» το σύνταγμα αυτό παρά την αποχώρηση του ΕΑΜ απ την κυβέρνηση της Εθνικής Ενότητας. Οταν ομως ήρθε η ώρα να τεθεί σε ισχύ το άρθρο 99 του συντάγματος, που αποτελούσε τον ακρογωνιαίο λίθο και τον θεματοφύλακα της εδαφικής ακεραιότητας της χώρας, επειδή αυτό εξυπηρετούσε τα συμφέροντα και των Αγγλων και των ντόπιων συνεργατών τους έπαψε να ισχύει το Σύνταγμα του 1911.

Οσον αναφορά τις επιπτώσεις απ την ένοπλη επέμβαση των Αγγλων το Δεκέμβρη του 1944, ειναι δεδομένο οτι οι αντιδραστικές δυνάμεις που άφησαν έρμαιο το λαό στους τρείς κατακτητές (Γερμανούς, Βουλγάρους και Ιταλούς) μετά την κατάληψη της χώρας και σε συνέχεια παρέδωσαν λαό και χώρα στους νέους Αγγλους κατακτητές πρώτα και τους Αμερικανούς μετά, στό όνομα να ειναι έστω και τύπης διεκπεραιωτές της εξουσίας. Την εξουσία, που θα ασκούσαν εκ νέου οι ξένοι επικυρίαρχοι στον κρατικό μηχανισμό και ιδίως στο στρατό και τα Σώματα Ασφαλεία, που βρίσκονταν κάτω απ τον πλήρη έλεγχο με αποκορύφωμα το περήφιμο «Ιδού ο στρατός σας». Εναν έλεγχο που επεκτίνονταν μέχρι τις παρακρατικές οργανώσεις και σε αυτούς τους συμμορίτες ακόμα.

Αναμφισβήτη ειναι η ιστορική αλήθεια, οτι η ένοπλη επέμβαση των Αγγλων ιμπεριαλιστών το Δεκέμβρη του 1944, ανέκοψε βίαια την δημοκρατική ομαλή εξέλιξη της χώρας. Το Λαϊκό Κόμμα του Ντίνου Τσαλδάρη σε συνεργασία με

τους Αγγλους και την προδοτική πλουτικρατική ολιγαρχία, θέλοντας να επιβάλουν τη θέλησή τους με τη βία και τη νοθεία, μετέθεσαν το δημοψήφισμα που ειχε προσδιοριστεί για τον Μάρτη του 1948, κατά δύο σχεδον χρόνια στο Σεπτέμβρη του 1946, και με ενα αμφιλεγόμενο δημοψήφισμα παλινόρθωσαν τη ξενοκίνητη Μοναρχία. Επέβαλαν το καθεστώς της εθνικής υποτέλειας και του εθνικού διχασμού. Η ένοπλη αγγλική επέμβαση και σε συνέχεια, με το πρόσχημα της «βοήθειας», η αμερικανική επέμβαση στάθηκε η πηγή της μεταπολεμικής κακοδαιμονία της πατρίδας μας. Χωρίς την επέμβαση και τη βοήθεια των Αγγλων, ούτε θα επιβάλονταν μα ούτε και θα διατηρούνταν το αντιδημοκρατικό καθεστώς απ το οποίο προέρχονται ολα τα οικεία κακά για τις σύγχρονες καταστάσεις και κακοδαιμονίες.

Χωρίς την ενοπλη επέμβαση των Αγγλων οι πολιτικές, κοινωνικές και οι οικονομικές δυνάμεις της χώρας, θα συγκρούονταν βέβαια. Η συγκρουση όμως θα ηταν ιδεολογικό-πολιτική και ιστορική, αφου η ιστορία αποτελεί ενα απ τα βασικότερα πεδία ιδεολογικής σύγκρουσης. Μέσω της ιδεολογικό-πολιτικής σύγκρουσης θα έβρησκαν την κοινή εκείνη γλώσσα, που θα έδεινε τις λύσεις και στα πιό δύσκολα προβλήματα που μεταπελευθερωτικά θα προέκυπταν. Λύσεις που θα ικανοποιούσε τους Ελληνες και την Ελλάδα.

Αντί για την ιδεολογικό-πολιτική και προγραμματική σύγκρουση η δοσίλογη Δεξιά, με τη στήριξη και κεντρώων, που δυστυχώς ούτε και οταν διαμορφώθηκαν οι κατάλληλες συνθήκες στη διάρκεια της κατοχής και ειδικά αμέσως μετά την απελευθέρωση και κυρίως μετά την παράδοση των όπλων του ΕΛΑΣ, δεν μπόρεσαν να απαλλαγούν απ το σύνδομο της εξάρτησης απ το 21 και την ήττα του 1935. Μετέτρεψαν την τρομοκρατία σε ιδεολόγια. Σενεπώς η θεωρία οτι η επικρατούσα ιδεολογική τρομοκρατία, συνδεδεμένη με τη λευκή τρομοκρατία και το δικαίωμα ο ιδεολόγος τρομοκράτης, να μπορεί να αφαιρεί ακόμα και τη ζωή αυτού που δεν θα ενστερνιστεί την δική του ιδεολογία, σε συνδιασμό με τη διασφάλιση του ατιμώρητου, μετέρτεψε τον κάθε δεξιό συμμορίτη σε επικυρίαρχο και τον χωροφύλακα εξουσιαστή.

Η ιδεολογία της τρομοκρατίας όπλισε το χέρι του τρομοκράτη με τη δύναμη και το μίσος, που οδήγησε σε αυτή τη φρίκη και τη συμφορά που ζούσε ο λαός ανά τη χώρα, Δεν ευσταθή η άποψη οτι ολη αυτή η δολοφονική και καταστροφική λαίλαπα που ειχε υποστεί ο λαός και ειδικά της υπαίθρου, ηταν η συνέπεια της αντεκδίκησης αυτών που ειχαν υποστεί θανάτους, τραυματισμούς ή και καταστροφές κατά την διάρκεια των Δεκεμβριανών.

Αφου λοιπόν, η θεωρία αυτή δεν ηταν βάσιμη οι εγκέφαλοι, προκειμένου να δικαιολογήσουν τα αδικαιολόγητα διαμόρφωσαν μια άλλη θεωρία που έλεγε : Οτι οι «μεταδεκεμβριανοί διωγμοί» ανά τη χώρα οφείλονταν ίσως σε αντεκδικήσεις σαν συνέπεια των αναπόφεκτων τιμωριών, που βρέθηκε στην ανάγκη να επιβάλει εκεί το ΕΑΜικό κίνημα στη διάρκεια της κατοχής κατά των προδοτών και πάσης φύσεως συνεργατών.

Και αν ακόμα δεχθούμε σαν λογική εξήγηση την θεωρία αυτή, τότε θα έπρεπε με την ίδια λογική, να ειχαν σημειωθεί τέτοιες αντεκδικήσεις, οχι μόνο εκ μέρους αυτών που ειχαν υποστεί όποιας μορφής τιμωρίες ή οι οικογένειές τους, αλλά και εις βάρος αυτών που ενώ ηταν οι καταδότες-προταίτιοι να συλληφθούν, να σταλούν όμηροι, να καούν τα χωριά μαζί με τους κατοίκους, να κρεμαστούν και να τουφεκισθούν κατά τη διάρκεια της κατοχής χιλιάδες πατριωτών απ τους ίδιους και τους κατακτητές. Αυτοί οι ίδιοι

αυτοαποκαλούμενοι τωρα πλέον «εθνικόφρονες» συνεχίζαν ανενόχλητοι το εθνοκτόνο έργο τους. Αλλα ούτε και αυτής της μορφής αντεκδικήσεις υπήρξαν απ την πλευρά των δημοκρατικών πολιτών.

Θα ηταν άλλωστε λογικά αδύνατο-αφύσικο να διεξαχθεί, και πολύ περισσότερο να συντηρηθεί και να δράση ενας τέτοιος σε έκταση και αποτέλεσμα αγώνας και ένοπλος στρατός, αν δεν ειχε τη συνέναιση και δεν στηρίζονταν στον ίδιο το λαό, την υπέροχη πολύπλευρη προσφορά και την απροσμέτρητη αυτοθυσία του.Το λαό που κατά τους Μέτρ της «εθνικοφροσύνης» και τους «υπερ-πατριώτες» δολοφωνούσαν οχι μόνο ομαδικά αλλα και κατά τον πιό ειδεχθή τρόπο στην ύπαιθρο! Αν πράγματι ειχε συμβεί αυτό απ την πλευρά της ΕΑΜική Αντίστασης, δεν θα προέκυπτε η ανάγκη να οργανωθούν οι συμμορίες. Ο ίδιος ο λαός που ειχε υποστεί τα μύρια βάσανα και συμφορές κατά τους Μέτρ, αυτός ο ίδος θα τακτοποιούσε τους λογαριασμούς με τους ΕΑΜίτες και ΕΛΑΣίτες αφού τώρα πιά ηταν άοπλοι.

Ενα απ τα πιό βαρύγδουπα και χιλιοειπομένα επιχειρήματα που προέβαλαν οι πολέμιοι παλιά και οι αρνητές σήμερα ακόμα της Αντίστασης ειναι οτι το ΕΑΜ-ΕΛΑΣ, δεν έκανε πόλεμο με τους κατακτητές, αλλα μόνο κατά των «εθνικοφρόνων Ελλήνων! Οι οποίοι έκαναν πραγματική αντίσταση κατά του πραγματικού εχθρού»!

Την απάντηση στο «επιχείρημα» αυτό δεν χρειάστηκε να τη δώσουν οι επιζήσαντες, απ τη λαίλαπα του πολέμου και κυρίως του μεταπολέμου μαχητές. Ούτε καν οι μυριάδες των νεκρών, που τα κόκκαλά τους ειναι ακόμα σπαρμένα σε όλη την ελλαδική γή. Και μια που ο λόγος για τα κόκκαλα : Αλήθεια πότε η Εκκλησία, που τόσο πολύ κόπτεται για τους νεκρούς, τα μνημόσυνα και την μεταθάνατο ζωή, πότε θα αποφασίσει να πάρει και αυτή μέρος στην προσπάθεια να κάνει η πολιτεία ενα κενοτάφιο. Ενα μνημείο ανάμνησης αυτών που σκοτώθηκαν στον Αλβανικό, την Αντίσταση και τον εμφύλιο πόλεμο;

Την απάντηση τη δίνει ο ίδιος ο εχθρός-κατακτητής που στα επίσημα αρχεία παραδέχονται πως εννέα και πλέον επίλεκτες μεραρχίες του χίτλερ, εκτός απ τους Τσέχους, Πολωνούς, Γάλλους κλπ ηταν καθηλωμένες στην κατεχόμενη Ελλάδα, για να αντιμετωπίσουν την πολεμική δραστηριότητα του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ. Αν δεν υπήρχε πολεμική δραστηριότητα του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ, για πιό λόγο να ειναι καθηλωμένες αυτές οι μεραρχίες στη Ελλάδα, οταν ο Χίτλερ επιστράτευε ακόμα και αμούστακα Γερμανόπουλα και τα έστελνε στα μέτωπα; Η μήπως τις κρατούσαν καθηλωμένες τα «Τάγματα Ασφαλείας» και ολοι οι αλλοι εθνοϊσμοί που οπλίζονταν και πληρώνονταν απ τους κατακτητές και στα πολεμηκά τους ανακοινωθέντα με το ΕΑΜ-ΕΛΑΣ έλεγαν: « ΕΑΜοκομμουνιστές νεκροί 5, συλληφθέντες 7 και υμέτεροι είς Γερμανός» Και οταν οι Γερμανοί τουφέκιζαν την 1η Μαϊου 1944, στην Καισαριανή τους 200 Ακροναυπλιώτες, που τους πήρανε απ την ανθραποθήκη του Χαϊδαριού, και οι ταγματασφαλίτες του Μυστρά για να μήν υστερήσουν σε «προσφορά» και αγριότητα πιάσανε 100 ΕΑΜίτες και τους τουφέκισαν, ετσι ώστε να φανούν ευάρεστοι στους πάτρωνές τους./

Οταν η Επανάσταση του 21, ψυχοραγούσε ο οπλαρχηγός Νενέκος απ την Ηλεία, μαζί με 2,500 οπαδούς του, πέρασε με το μέρος του Ιμπραϊμ. Ο Ιμπραϊμ του έδωσε τιμές και οφίτσια. Τον έκανε βοεβόδα της Πελοποννήσου.

Για να ειναι αρεστός στον Ιμπραϊμ, πίεζε τα χωριά να προσκυνήσουν και οσα δεν συμορφώνονταν, οχι μόνο τα έκαιγε αλλα σκότωνε και τους κατοίκους των χωριών. Αυτόν τον «πατριώτη» ο Κολοκοτρώνης, έβαλε και τον σκότωσαν και με το σύνθημα «φωτιά και τσεκούρι στους προσκυνημένους» έκαιγε όσα χωριά ειχαν προσκύνησει. Η Επανάσταση του 21, διέτρεξε μεγάλο κίνδυνο απ την προδοσία των Νενέκων. Την ίδια δουλειά έκαναν και τα τάγματα ασφαλείας και οι διάφοροι εθνοϊσμοι. Καίγανε τα χωριά και σκοτώνανε τους Ελληνες.

Αυτούς τους παρατρεχάμενους του κατακτητή εθνοϊσμούς, ο αρχηγός των Συμμαχικών Στρατευμέτων στρατηγός Αϊζενχάουερ τους αποκήρυξε, τους καταδίκασε και τους έδωσε προθεσμία ενα μηνά για να διαλυθούν και να παραδοθούν. Μετά την πάροδο της προθεσμίας έδωσε εντολή στους αντάρτες να τους σκοτώνουν. Τα Τάγματα όμως δεν διαλύονταν, γιατί κρυφά οι πολιτικοί της δεξιάς και ο στρατηγός Γονατάς, τους διαβεβαίωνε οτι αντί πάσης θυσίας θα τους προστατεύσουν. Οσο για τους Αγγλους που ηδη από καιρό σαν δικά τους παιδιά που ηταν τους ειχαν πάρει υπο την υψιλή προστασία τους: Φανερά τους καταδίκαζαν σαν προδότες, κρυφά όμως οχι μόνο τους προστάτευαν, αλλά και τους ενεθάρρυναν οτι θα τύχουν της εύνοιας, αρκεί να κάνουν υπομονή και να «αμύνονται σθεναρά κατά του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ».

Και έφτασε επιτέλους η απελευθέρωση. Ο ΕΛΑΣ εκτός από ενα μκρό τμήμα της Ηπείρου που έλεγχε ο ΕΔΕΣ, και ενα κομμάτι της πλατείας Συντλαγματος, που ηταν εγκαταστημένη η κυβέρνηση του Καϊρου έλεγχε ολόκληρη την Ελλάδα. Στην Αθήνα και τον Πειραιά κυριαρχούσε. Ηταν ο αναμφισβήτητος νικητής της σύραξης κατά των Γερμανών και των οπισθοφυλάκων τους, που ηταν οι κάθε λογείς εθνοϊσμοι τα Τάγματα Ασφαλείας και πράκτορες των Γερμανών. Στο Παρίσι οταν μπήκαν οι σύμμαχοι συνάλλαβαν και εκτέλεσαν 10,000 συνεργάτες των Γερμανών, και πολλούς τους λιντσάρισαν, ενω στη χώρα μας δεν άνοιξε ούτε μύτη, παρ όλα τα δεινά που ειχε υποστεί ο λαός των πόλεων και της υπαίθρου απ τους συνεργάτες. Μύθος συνεπώς οτι ο ΕΛΑΣ, πολεμούσε να καταλάβει την εξουσία την οποία κατείχε και παρέδοσε στη κυβέρνηση Εθνικής Ενότητας. Το ΕΑΜ οπως και τα αλλα ανύπαρκτα στη διάρκεια της κατοχής κόμματα ήθελε την εξουσία, την ήθελε όμως με την ψήφο του λαού. Γι αυτό συμμετείχε στην κυβέρνηση Εθνικής Ενότητας. Γι αυτό και με τη συμφωνία της Καζέρτας έθεσε τον ΕΛΑΣ, υπο τις διαταγές του Αγγλου στρατηγού.

Αλλά το πιό ατράνταχτο επιχείρημα που χρησιμοποίηθηκε ευρύτατα για να συκοφαντηθεί η Εθνική Αντίσταση ήταν-ειναι για μερικούς ακόμα η «σφαγιαστική αγριότητα» του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ, εναντίον των «υγιώς σκεπτομένων» Ελλήνων...! Η τριαντάχρονη προσπάθεια «πλήσης εγκεφάλου» ειχε σαν σκοπό ο καθένας, που τα άκουγε αυτά τα ρεφρέν στη διαπασόν να σχηματίσει την εικόνα οτι: οι εκατοντάδες χιλιάδες μαχητές του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ, οχι μόνο δεν πολεμούσαν τους κατακτητές, αλλά οτι ηταν ενα είδος ανθρώπων που διψούσαν για αίμα, που ειχαν καταληφθεί απ το Αμόκ της μανιακής εξόντωσης των «καλών και συνετών Ελλήνων» απ τους οποίους αλλοι βοηθούσαν τους κατακτητές να επιβάλου την νέα τάξη πραγμάτων του Χίτλερ, άλλοι ειχαν μέν πολύπλευρες κεδροφόρες δοσοληψίες με τους Γερμανούς, αλλοι στα μπλόκα φορούσαν κουκούλες, και με το δάκτυλο έδειχναν στους κατακτητές τους αγωνιστές που την επομένη θα εκτελούσαν.

Αλλά-σαν καλοί πατριώτες-άκουγαν κρυφά τις εκπομπές του Λονδίνου! «Και μέσο του Λονδίνου άκουγαν τις σφαίρες να σφυρίζουν δίπλα στα αυτιά τους. Και υπόφερναν, έμειναν άϋπνοι, παγωμένοι και νυστικοί περιμένοντας με το όπλο στά χέρια, να τελειώσει η μάχη που έδιναν με τους κατακτητές» για να γυρίσουν μετά τις ειδήσεις του Λονδίνου να κοιμηθεί ζεστά-ζεστά στο κανεπέ του σπιτιού του, απ όπου έδινε τη μάχη υπέρ πίστεως και πατρίδος...

Θα ηταν υπερβολική αφέλεια να υποστηρίξει κανείς οτι στα τόσα χρόνια ενός τόσου αδυσώπητου πολέμου, κάτω από άνισους όρους και αντίξοες συνθήκες, με τους πολυάρυθμους εθνοϊσμούς και τη στρατιά των χαφιέδων, οτι έλλειψαν και απ την πλευρά της Αντίστασης οι εξστρεμισμοί και οι αγριότητες. Ομως το ΕΑΜ-ΕΛΑΣ, για τα εγκλήματα που τυχόν το βάρυναν για την κατοχή εξέφρασε οχι μόνο τη λύπη του και τα ειλικρηνή σύλληπητήρια, αλλα και τα αποδοκίσε, γενικά και στη βουλή ειδικά. Αν και πολλά απ αυτά ηταν απρόβλεπτα, αναπόφευκτα και επιβεβλημένα ολοι λυπηθήκαμε γι αυτή μας την ευθύνη. Η Αριστερά τα πλήρωσε με αίμα είτε μεγάλα είτε μίκρα παραπτώματα ή και τους τυχόν αδικαιολόγητους φόνους ακόμα και οχι μόνο αυτοί οι ελάχιστοι που αυτοδίκησαν, που ενδεχομένως ηταν ένοχοι, αλλά και πολλές εκατοντάδες χιλιάδες αθώοι, αλλα και οι οικογένειές τους. Η άλλη πλευρά όμως...

Καλά όσοι συμμετείχαμε στην Αντίσταση και ειδικά οσοι συμμετείχαμε στον ΕΛΑΣ, μπορεί σε κάποια μάχη με τους Γερμανούς πατώντας ο ΕΛΑΣίτης τη σκανδάλη να σκοτώσει τον Γερμανό, που ειχε απέναντι του, και μέσα στη γερμανική στολή να ηταν έλληνας. Αυτός ό «φόνος» μετά τη Βάρκιζα, θεωρήθηκε οχι μόνο «φόνος», αλλα φόνος εκ «προμελέτης» και «ειδεχθής». Γι αυτόν τον γερμανοντυμένο έλληνα που πολεμούσε την Αντίσταση στο πλευρό των Γερμανών, μετά τη Βάρκιζα οι Αγγλοι και η δοσίλογη Δεξιά, δεν θα κουραστούν πολύ να ψάξουν να βρούν τον «φονιά-δολοφόνο»...του έλληνα «πατριώτη» Θέτοντας σε κίνηση τους ιδεολογικούς μηχανισμούς να πείσουν την κοινή γνώμη για το «φόνο» και τους καταδιοκτικούς να συλλάβει τον «φονιά» για να τον καταδικάσουν με το στίγμα του «εχθρού» και «προδότη» της πατρίδας. Οι ΕΛΑΣίτες θελέστα, παθέστα.

Οι οικογένειες ομως: οι Μάνες, οι γυναίκες και τα παιδιά. Αύτα τα τραγικά και ανυπεράσπιστα θύματα, που αφήσαμε πίσω πιό έγκλημα διέπραξαν, ωστε να εχουν και αυτές την ίδια αν οχι χειρότερη τύχη απ αυτήν του «φονιά»; Και λέω χειρότερη, γιατί εμάς, ανεξάρτητα αν ηταν δίκαια ή άδικα, μπορεί να μας βασάνισαν, να μας καταδίκασαν, να μας εξόρισαν και να μάς φυλάκισαν για τους επιζήσαντες εστω στην εξορία και τη φυλακή, το πρωϊνο ρόφημα μπορεί να μην ειχε όλα τα υλικά σε ποσότητα και ποιότητα για να θεωρείται ενα κανονικό ρόφημα. Το ίδιο και το μεσημεριανό και βραδινό σισίτιο να μην ηταν αυτό που να θεωρήσε άνθρωπος. Σε κρατούσε όμως ορθιο και το καμπανάκι στη συγκεκριμένη ώρα, σε ειδοποιούσε οτι ειναι έτοιμο.

Οι απορφανισμένες οικογένειες όμως, που αφήσαμε πίσω, αυτά τα λιγοστά έστω τρόφημα που εμεις τα είχαμε έτοιμα και στην ώρα, έπρεπε να τα βρούν πρώτα για να τα μαγειρεύσουν μετά. Σε αυτήν ακριβώς την προσπάθεια συναντούσαν τα περισσότερα εμπόδια, προσβολές και ταπεινώσεις. Οι χαροκαμένες Μάνες, οι γυναίκες και τα ορφανά παιδιά, που ο άντρας ή ο πατέρας σκοτώθηκαν στην κατοχή πολεμώντας του Γερμανούς, και αυτών που ο άντρας ή το παιδί και ο πατέρας εκτελέστηκαν γιατί σκότωσε τον γερμανοντυμένο έλληνα; Αυτά τα αξιολάτρευτα θύματα σε τί τους έφτεξαν και

ζούσαν με τη ρετσινιά και το στίγμα του «εχθρού-προδότη»; Για πιό λόγο εχουν υποστεί τα μύρια βάσανα, όλων των ειδών τους κατατρεγμούς και όλες τις συνέπειες που αυτοί οι κατατρεγμοί συνεπάγονταν σε όλους τους τομείς και εκδηλώσεις της κοινωνικό-οικονομικής ζωής;

Με πιό δικαίωμα η πολιτεία, επέτρεψε να μετατραπούν οι οικογένειες των πολιτικών κρατουμένων παλιά και στη διάρκεια της Χούντας, βόρα στις δυνάμεις της εκδήκισης και στον κάθε παρακρατικό και χαφιέ να ασχημονεί, να αφήνει τα όποια υπονοούμενα... να πιέζει να γράψουν στα γράμματα πράγματα που δεν ήθελαν; Να δέχονται αναίτιες πιέσεις και να υποστούν όλων των ειδών τις κοινωνικές διακρίσεις οχι μόνο στο δημόσιο, αλλά και στον ιδιωτικό τομέα οσον αφορά την εργασία κλπ. Με πιό δικαίωμα η πολιτεία εφάρμοζε την αλληλέγγυα ευθύνη στα υπόλοιπα μέλη της οικογένειας; Ποιό ηταν το έγκλημα για το οποίο τιμωρούνταν και ταπεινώνινταν;

Και η Εκκλησία που κόπτεται για το χριστεπώνυμο ποίμνιο, που ενώ δεν άφηνε να περάσει κάποιο Πάσχα ή Χριστούγεννα, χωρίς να κάνει αυτόβουλα η Ιερά Σύνοδο αίτηση ζητώντας απ την πολιτεία να δώσει χάρη στους ελάχιστους στιγμαίους χουντικούς. Τους χουντικούς που σε όλους τους τόνους και το υπερφίαλο ύφος οτι η «επανάσταση» ηταν αναίμακτοι ενώ ήξερε πολύ καλά οτι οι νεκροί ξεπερνούσαν τους εκατό (για τους 88 στη διάθεση του καθένα τα ονοματεπώνυμα) Τους χουντικούς, που ενώ διέπραξαν τόσο εγκλήματα εις βάρος του λαού και της χώρας και έδωσαν την μισή Κύπρο στους Τούρκους. Που δικάστηκαν πρώτα και καταδικάστηκαν παρουσία μαρτύρων κατηγορίας και υπεράσπισης, με δικαίωμα λόγου και αντίλογου, με νομική κάλυψη τους σκέφτονταν, εύχονταν, προσέχονταν και αιτούσαν την αποφυλάκισή τους. Εμάς που μας άρπαξαν χωρίς κανένα λόγο, παλιά και τώρα απ το δρόμο την ώρα που πηγαίναμε στη δουδειά ή και απ το κραββάτι. Εμάς δεν μας σκέφτηκαν ποτέ. Καλά εμεις ημαστάν «άθεοι αντίρχιστοι» και «εγκληματίες». Τις Μάνες, τις γυναίκες και τα ορφανά που αφήσαμε πίσω σε τί έφτεγαν και τις περιφρονούσαν και τις ταπείνωναν ;

Η Μάνα μου, μια περήφανη γυναίκα, που δεν την είδα ποτέ δακρισμένη. Στα νιάτα της περπατούσε και πετούσε. Δεν κατηγόρησε και ούτε μίσησε ποτέ κανέναν για τα βάσανα των παιδιών της, μα και τα δικά της. Πίστευε πως τα παιδιά της, ηξεραν πολύ καλά τί έπρεπε να κάνουν. Βέβαια και η Μάνα μου ζούσε το δικό της δράμα. Εκεί ομως που τα πράγματα έπαιρναν τραγικές διαστάσεις για τις νέες γυναίκες που έμειναν οπως η δική μου στη χούντα με ενα παιδί στην αγκαλιά και πολλές και με ένα στην κοιλιά, να μετράνε τα χρόνια της εξορίας και της φυλακής, παλεύοντας με τη φτώχια, την ανεργεία και την οργανωμένη περιφρώνηση και ειρωνεία.

Η πότρα της Εκκλησίας του Αγίου Αντωνίου απ την πότρα του σπιτιού μας, δεν απήχε περισσότερο από τριάντα μέτρα. Οταν γύρισα ύστερα από 16 σχεδόν χρόνια απ τη φυλακή, η Μητέρα μου την πρώτη Κυριακή δεν πήγε στην Εκκλησία οπως παλιά. Την απουσία της αυτή τη δικαιολόγησα με τη ανάγκη, που έννοιωθε να είμαστε μαζί την Κυριακή. Οταν όμως δεν πήγε την δεύτερη και την Τρίτη Κυριακή, χωρίς να γνωρίζω το λόγο, την ρώτησα : δεν θα πάς στην Εκκλησία Μητέρα; Η απάνηση ηταν: «Οχι παιδί μου». Γιατί καλέ Μαμά; Εσύ ποτέ δεν έλλειψες Κυριακή και γιορτή απ την Εκκλησία; Ναι παιδί μου όπως το λές ειναι, αλλα τώρα δεν πάω. Και πριν προλάβω να τη ρωτήσω γιατί μου διηγήθηκε το εξής: Κάποια μέρα πάλια διάβασαν αμέσως μετά το

ευαγγέλιο απ τον άμβωνα μια «δήλωση-μετανοίας», φεύγοντας με πλησίασε ένας Παππάς και μου είπε: να «γράψεις και εσύ στα παιδιά σου να γίνουν Ελληνες». Οταν του είπα οτι τρία απ τα παιδιά μου πολέμησαν στην Αλβανία και οταν κατακτήθηκε η χώρα και τα 4 τους Γερμανούς, μου απάντησε οτι αφού δεν κάνουν δήλωση...Μόνο που δεν τον έφτησα. Από τότε μόνο το Πάσχα, τα Χριστούγεννα και της Παναγίας πάω στην Εκκλησία. Τις αλλές μέρες ανάβω το κερί και το καντύλι και προσεύχομαι.

Το ίδιο και ο Ερυθρός Σταυρός, που ενώ μάζευε έρανο αδιάκριτα απ όλους, δεν σκέφτηκε ποτέ έστω την ώρα του εράνου οταν πηγενε για έρανο και στα δικά μας σπίτια, πως ζούνε αυτές οι οικογένειες και αν εχουμε κάποια ανάγκη κλπ. Οσο για την πρόνοια οπως για τον Ερυθρό Σταυρό και την Εκκλησία δεν υπήρχαν για μάς και τις οικογένειες που αφήσαμε πίσω .

Αν προσωποποιώ το θέμα, ειναι γιατί αυτό που συνέβει με τη δική μου Μητέρα σε μιά πόλη 40,000 κατοίκων. Σε μια οικογένεια γνωστή και μή εξεραιταία στο λαό της πόλης. Με έντονη συμμετοχή και παρουσία στον Μακεδονικό αγώνα. Με τρείς Αλβανομάχους, με δέκα μουλάρια επιταγμένα και τέσσερους στην Αντίσταση, αντιλαμβάνεται ο καθένας τη συνέβαινε στην ύπαιθρο χώρα;

Η Μητέρα μου σαν σύζυγος κτηνοτρόφου, μόλις ψηφίστηκε ο Νόμος για τις αγροτικές συντάξεις, αφού εκπλήρωνε τους όρους ηλικία κλπ, υπέβαλε απ τις πρώτες την αίτηση να συνταξιοδοτηθεί. Η αίτησή της απορρίφτηκε, το ίδιο η δευτερή και η Τρίτη. Η Τέταρτη ύστερα απ πιέσεις έγινε δεκτή, δεν πρόλαβε ομως να την πάρει. Πέθανε το Σεπτέμβρη του 1965 σε ηλικία 91 χρόνων με το παράπονο του κατατρεγμού και της κοινωνικής διάκρισης.

Σε πολλές εκατοντάδες χιλιάδες ανέρχονται οι μέρες που έμειναν οι αγωνιστές στις φυλακές και τα ξερονήσια και σε πολλά δίς εκατομμύρια οι ώρες και σε ασύλληπτα τρίς τα λεπτά, που έζησαν στα μεσαιωνικά κάτεργα με το στίγμα του «εγκληματία» οι ιδεολογικοί αντίπαλοι του Τσιώρτσιλ και του Τρούμαν. Του Τσιώρτσιλ και του Τρούμαν γιατί οι Ελληνες, μεταπολεμικά μπορεί να διαχειρίζονταν τον ελληνικό καπιταλισμό, δεν ειχαν ομως το δικαίωμα να παίρνουν οι ίδιοι τις σημαντικές αποφάσεις. Και αποφάσεις που αφορούσαν τους πολιτικούς κρατουμένους τις έπειρναν...Οι ελληνες οπως γράφω και σε άλλο σημείο ηταν οι διορισμένοι διαχειριστές τους.

Το ΕΑΜ και ο ΕΛΑΣ, δεν ειχε να πολεμήσει μόνο με τους Ιταλούς, τους Γερμανούς και τους Βουλγάρους φασίστες εισβολείς. Ειχε να πολεμήσει και να εξουδετερώσει τα πολλά και ποικίλα εγχώρια οργανά τους. Τα ευρύτατα δίκτυα κατασκοπείας καταδοτών. Αυτούς που έδωσαν όρκο πίστης στο Χίτλερ : Παπαδόγνωνας κλπ κλπ. Και έστειλαν συγχαρητήριο τηλεγράφημα «επι τη διασώσει του» απ την απόπειρα, που οι ίδιοι οι Γερμανοί ήθελαν να τον βγάλουν απ τη μέση. Αυτόν τον ποικιλώνυμο εθνοϊσμό, οχι μόνο η κυβέρνηση του Καϊρου και ο αρχιστράτηγος Αϊζενχάουερ, ειχαν αποκηρύξει, αλλά και κατά τη συμφωνία της Γκαζέρτας στις 26/9/44 επιβεβαώθηκε η αποκηρύξη τους σαν «όργανα του εχθρού». Αντί ομως γι αυτό, η αγγλική επέμβαση που οδήγησε την Ελλάδα στον εμφύλιο πόλεμο οχι μόνο τους «συγχώρεσε» αλλα και τους χρησιμοποίησε για την προετοιμασία και την διεξαγωγή του.

Την άνοιξη του 1943, ο Ιωάννης Ράλλης, που ηταν κοινωνικά αντιδραστικός παράλληλα με την εκπόνηση του σχεδίου «ΜΑΝΝΑ» (του ανατέθηκε) να σχημάτισε κυβέρνηση. Απευθυνόμενος στους Γερμανούς ανακοίνωσε οτι

προτίθεται να σχηματίσει κυβένρηση υπό τον όρο να του επιτραπεί να σχηματίσει «δική του» ένοπλη δύναμη ασφαλείας. Τα επιχείρηματα που πρόβαλε ο Ράλλης στους Γερμανούς, ηταν οτι θα σταματούσε-τσάκιζε κάθε αντιαξονική κίνηση του λαού στις πόλεις και την ύπαιθρο και στους πολιτικούς αρχηγούς, υποσχέθηκε οτι η κυβέρνησή του θα ειχε σαν σκοπό την αντικομμουνιστική και αντιεαμική δράση. Ηταν μια υπόδειξη του Τσώτρσιλ, τα «τάγματα ασφαλείας» θα αποτελούσαν ενα πυρήνα του τακτικού στρατού μετά την απελευθέρωση. Οι Γερμανοί και τα παλιά κόμματα βρέθηκαν σύμφωνοι με τις απόψεις του Ράλλη και στις 7/4/1943, η κυβέρνηση αντρεικέλων των ναζί, δημιούργησε τα πρώτα 4 «Τάγματα Ασφαλείας» Πολλοί τότε αναρωτήθηκαν, μα και σήμερα ακόμα αναρωτιούνται, γιατί ο Ράλλης, δέχθηκε να παίξει εναν τέτοιο βρώμικό ρόλο τη στιγμή που την εποχή που σχημάτισε την κυβέρνηση, ηταν πιά φονερό οτι ειχε αρχίσει η αντίστροφη μέτρηση στα πολεμικά μέτωπα και ο Χίτλερ, θα έχανε σίγουρα τον πόλεμο;

Για πολλούς η ενέργεια αυτή ηταν πράγματι κάτι το παράδοξο και ο λόγος να δεχθεί ενας άνθρωπος σαν το Ράλλη, να κυβερνήσει σαν αντρείκελο των ναζί, έμεινε για πολλούς και σήμερα ακόμα ενα άλυτο αίνιγμα. Και αυτό γιατί στα πολεμικά μέτωπα κάθε μέρα που περνούσε η ήττα του άξονα επιβεβαιώνονταν και το Σεπτέμβρη του 1943 αποχωρεί και η φασιστική Ιταλία απ τον άξονα. Και ενώ συνέβαιναν αυτά, η κυβέρνηση Ράλλη, οχι μόνο δεν διαλύει τα τάγματα ασφαλείας, αλλα αυξάνει τον αριθμό τους και από (4) τα έκανε (10) κ.ο. Ενώ αυτοί που επάνδρωσαν τα τάγματα ασφαλείας προέρχονταν απ τα απεχθέστερα στοιχεία της κοινωνίας, δεν ίσχυε το ίδιο για ενα μεγάλο αριθμό αξιωματικών, που ηγήθηκαν των ταγμάτων ασφαλείας μερικοί απ τους οποίους ειχαν διωχθεί την δεκαετία του 1930 απ το στράτευμα γιατί συμμετείχαν στο κίνημα του 1935. Μάλιστα πολλούς από αυτούς η Βασιλό-Μεταξική δικτατορία παρ όλο που έκαναν αιτήσεις να τους επιτραπεί να πάρουν μέρος στον αλβανικό πόλεμο, δεν τους δέχθηκαν. Αυτούς λοιπόν, τους Αξιωματικούς που δεν τους επέτρεψαν να πολεμήσουν στον αλβανικό πόλεμο τους ανέθεσαν τη δημιουργία των ταγμάτων ασφαλείας.

Ολες οι κυβερνήσεις Κούϊσλιγκς και ειδικά η κυβέρνηση Ράλλη, με στόχο να στερήσει την Εθνική Αντίσταση από εμπειροπόλεμους Αξιωματικούς, που θα έκαναν ακόμα πιό δύσκολη τη ζωή των κατακτητών και αντί για 10-15 μεραρχίες, θα τους καθύλωνε 20 και πλέον, προκειμένου να τους προσελκήσει να τεθούν επικεφαλείς των «Ταγμάτων Ασφαλείας» δήλωσε οτι : οσοι θα ενταχθούν στα τάγματα ασφαλείας, θα γίνουν δεκτοί με το βαθμό που φέρει ο καθένας και με τον αντίστοιχο μίσθο. Ο Ράλλης, αφού ανέλαβε τα πρωθυπουργικά του καθήκοντα (με εντολή του Τσιώρτσιλ και αποδεκτός απ τους Γερμανούς) έσπευσε να διαβεβαιώσει τον Γερμανό Ανώτατο Στρατιωτικό Διοιηκητή Νοτιοανατολικής Ευρώπης, οτι θα ΕΞΟΝΤΩΣΕΙ ΤΙΣ ΕΛΛΗΝΙΚΕΣ ΑΝΤΑΡΤΙΚΕΣ ΜΟΝΑΔΕΣ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΑΠΟΧΡΩΣΕΩΝ», λές και υπήρχαν και αλλες μονάδες που πολεμούσαν τους Γερμανούς. Αυτήν ακριβώς την εξόντωση της Αντίστασης προσπαθούσαν να πετύχουν ο Ράλλης, οι Γερμανοί και ο Τσιώρτσιλ απ κοινού ιδρύοντας τα τάγματα Ασφαλείας. Οσό για τους άλλου εθνοϊσμούς τα γερμανικά αρχεία λένε πως :«Μέλη σοβαρών εθνικιστικών κύκλων πλησίασαν πρόσφατα τις γερμανικές δυνάμεις και ζητούν ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ μαζί τους, με τη βεβαιότητα, οτι με τις παρούσες συνθήκες μόνο η γερμανική κατοχική δύναμη ειναι σε θέση να αντιμετωπίσει τον κομμουνιστικό κίνδυνο».

Πρέπει επιτέλους κάποτε οχι μόνο να πούμε τα πράγματα με το ονομά τους, αλλα και να δεχθούμε τα γεγονότα οπως αυτά έγιναν στην πραγματικότητα. Και σε ό,τι αφορά τα «Τάγματα Ασφαλείας» που έχαν άμεση σχέση με το Σώμα των Αξιωματικών πρέπει να τονιστεί για άλλη μια φορά οτι:

Αποστολή και καθήκον του σώματος των αξιωματικών, εκτός απ την εθνική άμυνα, την καθοδήγηση της διεξαγωγής οταν χρειαστεί του πολέμου. Στα καθήκοντά τους, συνεπάγεται και ο πρωτοποριακός ρόλος, που τους αναλογεί σε περίπτωση που συμβεί να κατακτηθεί η χώρα. Οι αξιωματικοί σε συνεργασία με την πολιτική ηγεσία, έχουν καθήκον να πρωτοστατήσουν για την οργανώση Αντίστασης στη χώρας, και σε συνέχεια να αυτοστρατευθούν για την απελευθέρωση της, απ τον όποιο κατακτητή ή και σφετεριστή της λαϊκής κυριαρχίας, των κοινωνικών και πολιτικών δικαιωμάτων του λαού. Και όταν η «ηγεσία» το εχει σκάσει η ευθύνη κατά κύριο λόγω πέφτει στους δικούς ώμους. Για το σκοπό αυτό εχουν δώσει όρκο και σε καιρό ειρήνης η πολιτεία τους ανταμοίβει.

Τί συνέβει όμως στην πραγματικότητα. Μετά την κατάρευση του μετώπου η «πολιτικό-στρατιωτική ηγεσία» φεύγοντας απ την Ελλάδα μαζί με τα αποθέματα του χρυσού, πήραν μαζί τους και ενα μέρους του στρατού, τον οποίο έθεσαν υπο τις διαταγές των Αγγλων. Οι Αγγλοι ήθελαν σε περίπτωση ήττας του άξονα να επανέλθει η πολιτική της Ελλάδας, στην πριν από την 28η Οκτωμβρίου 1940. Για να το πετύχει αυτό έπρεπε ολο το Ελληνικό πολτικό-στρατιωτικό και κοινωνικό-οικονομικό δυναμικό να ειναι υπ την απόλυτη δικοί τους επιρροή και έλεγχο. Και ο έλεγχος του Σώματος των Αξιωματικών και των Σωμάτων Ασφαλείας ηταν ενα καθοριστικής σημασίας δεδωμένο.

Μέχρις ότου δεν ειχε αρχίσει η οργάνωση της Αντίστασης, η αγγλική προπαγάνδα μέσω του Καΐρου, καλλιεργούσε την αδράνεια των αξιωματικών που έμειναν στην Ελλάδα.Το γεγονός αυτό το εκμεταλεύτηκαν οι Γερμανοί. Και για να έχουν ακόμα πιό ήσυχο το κεφάλι και για να τους ελέγχουν, τους τοποθέτησαν σε διάφορες θέσεις: όπως στον επισιτισμό, στις Ενώσεις Γεωργικών Συνεταιρισμών κλπ. Μια υπηρεσία που συγκέντρωνε τη 10η σε σιτιρά και δημητριακά για λογαριασμό της διορισμένης απ τους κατακτητές κυβέρνηση και των Γερμανών, απ τις αλωνιστικές μηχανές και τους μύλους. Με τα σιτιρά και τα όσπρια αυτά τροφοδοτούσαν τον Ρόμελ στην Αφρική. Με το ίδιο περίπου αιτιολογικό και οι Ενώσεις Γεωργικών Συν/σμών, έπαιρναν τη 10η απ τους παραγωγούς στις αλωνιστικές μηχανές. Και στις Ενώσεις την ευθύνη και την εποπτεία για τη 10η την ειχαν οι αξιωματικοί.

Οταν άρχισαν οι πρώτες ανταρτικές ομάδες δεν θορυβήθηκαν μόνο οι Γερμανοί. Περισσότερο θορυβήθηκαν οι Αγγλοι, γι αυτό και έστειλαν αμέσος στην Ελλάδα, στις 20 Σεπτεμβρίου 1942. μια ομάδα 12 αντρών με επικεφλής τον Ταξίαρχο Εντυ Μάγιερς στην οποία συμμετέχει και ο Κρίς Γουντχάουζ, που αργότερα τον διαδέχθηκε, καθώς και τον αντισυνταγματάρχη Τσιγάντε κλπ. Ο αντισυνταγματάρχης Χάμιλτον, μέλος της SOE, που ανήκει στο τμήμα επιιχειρήσεων του Γενικού Στρατηγείου του Καΐρου ειπε στον Μάγιερ οτι :«Εχουμε ανάγκη από ενα μόνιμο αξιωματικό, για να διευθύνει μια επιχείρηση πρωταρχικής σπουδαιότητος στην Ελλάδα.

Μετά την επιχείρηση αυτή, θα γυρίσετε πίσω σε μερικές εβδομάδες και θα επιστρέψετε ένδοξος και περήφανος στη Αγγλία...» Η ομάδα αυτή έπεσε στις 29/9/42 με αλεξίπτωτα στη Γκιώνα κοντά στο χωριό Καρούτες. Ειναι η ομάδα

που με τη συμμετοχή του ΕΛΑΣ και του ΕΔΕΣ, έκαναν συνεργαζόμενοι την ανατίναξη της Γέφυρας του Γοργοποτάμου. Οι αρχηγοί της ομάδας ηταν ο Ζέρβας και ο Αρης Βελουχιώτης. Οταν Μαγιερ μαθαίνει απ τον Ζέρβα, που του λέει πως ειναι δημοκρατικός εκλπήσσεται και σκανταλίζεται οταν μαθαίνει οτι ο Μεταξάς, ειχε απογορεύσει στους δημοκρατικούς ανώτερους αξιωματικούς να πάρουν μέρος στην άμυνα της πατρίδας τους στο Ελληνο-ιταλικό πόλεμο.

Οι Αγγλοι έχοντας μια μακρόχρονη επικυριαρχία στην Ελλάδα και ενα πυκνό, πολύπλοκο δίκτυο στηριγμένο σε ενα άρτιο μηχανισμό προκτόρων Αγγλων και κυρίως ντόπιων, με τον οποίο έχρηζε και έλεγχε αρχηγούς και κόμματα και μια εκτεταμένη επιρροή στο σώμα των Αξιωματικών, ηταν επόμενο να θέλει να διατηρήσει τη θέση αυτή και μεταπελευθερωτικά. Και όταν είδαν οτι δυσκόλεψαν τα πράγματα και η εξόντωση του ΕΑΜ, δεν ηταν εύκολη μόνο απ τους Γερμανούς και αφού ο στόχος ηταν κοινός, ηταν επόμενο να ταυτιστεί και η προσπάθεια των Αγγλων με αυτή των Γερμανών για την απ κοινού εξόντωση του ΕΑΜ, ωστε να επανέλθει η 4η Αυγούστου, που ο ένας την έκανε και ο αλλος, οχι μόνο την αποδέχθηκε, αλλα και την επέκτεινε με την ακόμα πιό βάρβαρη κατοχική νομοθεσία. Μια Νομοθεσία που δυστυχώς πέρασε ατόφια στην μεταπολεμική Νομοθεσία και ειδικά η ποινική, όπως ατόφια πέρασε και αυτή της χούντας μετά την πτώση της τον Ιούλιο του 1974.

Και ενώ το Σεπτέμβρη του 1942 οι πιό πάνω Αγγλοι, ήρθαν με συγκεκριμένο στόχο να ανατινάξουν με τη βοήθεια του ΕΛΑΣ και του ΕΔΕΣ τη γέφυρα του Γοργοποτάμου, μετά την ένταξη του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ στο Α.Μ.Α, ο ερχομός των Αγγλων συνδέσμων πύκνωνε και στις 14/7/43 ήρθε ο Εντυ στη Μακεδονία. Στη διαδρομή είδε αρκετά τμήματα του ΕΛΑΣ, συζήτησε μαζί τους και τον «εντυπωσίασε» λέει η « ενενόχλητη κίνηση στις πόλεις, τα συγκροτημένα, πειθαρχημένα και καλά οργανωμένα τμήματα του ΕΛΑΣ στο μεγάλο ελεύθερο Μακεδονικό κομμάτι που κατ εξοχή ελέγχονταν απ τους Γερμανούς, μα και ή απόφαση του λαού για τη νίκη.

Αυτό φαίνεται αντί να τον ευχαριστήσει τον ανησύχισε και σε λίγες μέρες γράφει ο στρατηγός Κικίστας στο Βιβλίο του «η Χη Μεραρχία του ΕΛΑΣ» μαζί με τους άλλους Αγγλους συνδέσμους, εκτός απ την επαφή που είχε με τα τμήματα του Παπαβασιλίου-Μιχάλαγα-Κιτσάμπατζάκ φρόντισε για τη συγκρότηση της ΠΑΟ, να βάλει μια ακόμα σφίνα στην εμφύλια διαμάχη. Και όλως αιφνιδίως τις μέρες αυτές χωρίς κάν να το περιμένουμε ή να ειδοποιηθούμε έφτασαν καμιά δεκαριά ανώτεροι και κατώτεροι αξιωματικοί απ τη Θεσσαλονίκη (προφανώς με συστάσεις και προτροπή των Αγγλων να προσχωρήσουν στο ΕΛΑΣ). Και λέω προφανώς γιατί αφού τοποθετήθηκαν σε τμήματα του ΕΛΑΣ, μερικοί απ αυτούς αργότερα προκάλεσαν πολύ άσχημα προβλήματα»

Ο προσεταιρισμός των αξιωματικών όταν γίνεται πόλεμος βρίσκεται στο κέντρο της προσοχής. Ενώ οι Αγγλοι έκαναν αυτό το εγχείρημα να «εντυπωσιάσει τους αντάρτες», οι Γερμανοί προκειμένου να τους ελέγξουν τους εφοδίασαν με ταυτότητες και τους τοποθέτησε σε διάφορους μηχανισμούς οπως ο επισιτισμός κλπ.

Οι σκοτεινοί ανθρωποι, που δεν έλλειψαν ποτέ απ αυτόν τον τόπο, δεν δύστασαν να ρίξουν τη ρετσινιά του προδότη στον Κολοκοτρώνη, τον Καραϊσκάκη κλπ. Και όμως, αυτοί οι προδότες σήμερα διδάσκονται στα

σχολεία για να φρονηματίσουν και να διαπαιδαγωγούν πατριωτικά τις νέες γενιές των Ελλήνων. Δεν μπορεί επ άπειρο να φαίνεται κανείς καλύτερος, μεγαλύτερος και αξιότερος από Ο,τι ειναι . Το δίκαιο όπως πάντα, εστω και αργά θα βρεί τη θέση που του αρμόζει και του πρέπει. Γι αυτό ειμαι απόλυτα σίγουρος. Ανήσυχοι για το μέλλον ειναι μόνο έκεινοι που άρπαξαν κάποια δόξα, που οχι μόνο δεν τους ταιριάζει, αλλά και δεν τους ανήκει. Και καθώς οι σελίδες του χαρτιού, πάνω στην οποία η νικήτρια παράταξη θα αποτυπώσει τις δικές απόψεις ειναι ακόμα απ ιστορική άποψη λευκές, πολλές κοινωνικές ομάδες, συμμετοχικές ή εχθρικές μεταξύ τους, βλέπουν στη συγκυρία αυτή (οπως έγινε και το 21) την ευκαιρία να μεταβάλλουν προς το καλύτερο (προς το συμφέρον και τον εαυτό τους) ή να υπερασπίσουν τη θέση τους στην κοινωνική ιεραρχία. Με τον τρόπο αυτό ο ανταγωνισμός και η σύγκρουση για αλλη μια φορά θα εγγραφεί βαθειά μέσα στον κοινωνικό Ιστό.

Στο μεταξύ το ΕΑΜ αναπτύσσεται με γεωμετρική πρόοδο. Το ίδιο και ο ΕΛΑΣ. Η επιρροή του ΕΑΜ ειναι τεράστια και οι ανάγκες του ΕΛΑΣ για αξιωματικούς ειναι εξίσου μεγάλη. Σε αυτήν ακριβώς την κρίσιμη και καθοριστικής σημασίας για το λαϊκό κίνημα στιγμή, οι «μεγάλλοι μας σύμμαχοι Αγγλοι» πήραν την «μεγάλη απόφαση»: προτίμησαν να πάνε οι αξιωματικοί δια μέσω του Ράλλη, στους Γερμανούς για να πολεμήσουν στο πλευρό τους την Εθνική Αντίσταση, παρά στην Εθνική Αντίσταση να πολεμήσουν τους Γερμανούς, που ηταν και ο κοινός στόχος του συμμαχικού αγώνα. Και όταν άρχισε η αντίστροφος μέτρηση για τον άξονα κάνουν τη σκέψη πράξη. Διαμορφώνοντας το περίφημο «Σχέδιο ΜΑΝΝΑ». Ενα σχέδιο που περιεχόμενό του εχει να επαναφέρει με όλα τα μέσα την Ελλάδα μετά τη λήξη του πολέμου στο καθεστώς της 4ης Αυγούστου. Με βάση τους αξιωματικούς θα οργανώσουν τα προδοτικά «Τάγματα Ασφαλείας» με τρείς βασικούς στόχους. α) Να αποκόψουν-στερηθεί η Αντίσταση από εμπειροπόλεμους αξιωματικούς, που τόσο τους ειχε ανάγκη. β) Να πολεμήσουν από κοινού οι Ελληνες αξιωματικοί με τους Γερμανούς την Αντίσταση, αρχίζοντας έμμεσα μέσω των ταγμάτων ασφαλείας τον εμφύλιο πόλεμο και γ) οταν απελευθερωθεί η χώρα τα τάγματα ασφαλείας θα αποτελέσουν τον κύριο κορμό και άξονα για τον ανοικτό και επίσημο πλέον εμφύλιο και τους βασικούς πυρήνες για τον μεταπελευθερωτικό στρατό. ΤΡΙΠΛΟΣ Ο ΡΟΛΟΣ ΤΩΝ ΤΑΓΜΑΤΩΝ ΑΣΦΑΛΕΙΑΣ!

Το άρθρο 5 της Συμφωνίας της Βάρκιζας πρόβλεπε «Ο εθνικός στρατός θα αποτελεσθεί από τακτική στρατολογία. Οι πολιτικές και κοινωνικές ιδέες των υπηρετούντων στις τάξεις του στρατού θα ειναι σεβαστές». Και μόνο η υπόμνηση της παραγράφου αυτής θα έπρεπε να προκαλέσει θυμιδία στους κύκλους των στρατιωτικών παραγόντων. Αξιωματικοί των «ταγμάτων ασφαλείας», οπως ο συνταγματάρχης Γερακίνης, που επι δέκα μήνες δρούσε μαζί με τους Γερμανούς και υπό τις διαταγές Γερμανού ανθυπολοχαγού στην Εύβοια. Στην Εύβοια ο Γερακίνης που έκαψε μόνο στην κεντρική Εύβοια, είκοση χωριά και κεφαλοχώρια, κρίθηκε ικανός και κατ εξοχήν κατάλληλος να υπηρετήσει στον εθνικό στρατό και ολόκληρη η Ορεινής ταξιαρχίας μεταβάλεται σε «Μεραρχία Εκπαιδευτών» του εθνικού στρατού. Αξιωματικοί που έπρεπε να εχουν περάσει από μια συνοπτική διαδικασία και να εχουν τουφεκισθεί, σαν πασίγνωστοι προδότες του Εθνους και δήμιοι του λαού «τέθηκαν εν ενεργεία»για την εκπέδευση και διαπαιδαγώγηση στην εθνοφυλακή. Τοποθετήθηκαν σε θέσεις κλειδιά στην ιεραρχία από οπου έλεγχαν τα πάντα.

Την ίδια στιγμή που οι προδότες του Εθνους και οι δήμιοι του λαού αξιωματικοί τοθετούνταν στις θέσεις κλειδιά στην Ιεραρχία τους στρατού και τα σώματα ασφαλείας, και ενώ η Συμφωνία της Βαρκιζας οχι μόνο πρόβλεπε την ένταξη στον τακτικό στρατό των αξιωματικών του ΕΛΑΣ, αλλα και κατοχύρωνε τις πολιτικές και κοινωνικές ιδέες και πεποιθήσεις, οπως πρόβλεπε και την άμεση δημιουργία εθνικού στρατού με τακτική στρατολογία των κλάσεων που θα καλούνταν κάθε φορά.

Το συγκροτημένο από τους πιό πάνω «Ανώτατο Στρατιωτικό Συμβούλιο», με σύμφωνη γνώμη της «κυβέρνησης» δημοσίευε έγγραφό του, που καθόριζε τις θέσεις των συνταγματαρχών του ελληνικού στρατού. Σύμφωνα με το καταπλικτικό αυτό διάταγμα ολοι οι νόμιμοι συνταγματάρχες του ελληνικού στρατού, που υπηρέτησαν στον Ελινικό Λαϊκό Απελευθερωτικό Στρατό «τίθενται εις την κατηγορία των εκτός υπηρεσίας και οργανικών θέσεων τελούντων». Αυτό το ανώτατο Στρατιωτικό Συμβούλιο αργότερα θα χαρακτηρίσουν την Εθνική Αντίσταση, πράξη εσχάτης προδοσίας και έγκλημα καθοσιώσεως και με τις «καθεστωτικές δίκες» θα διαπράξουν τα «καθεστωτικά εγκλήματα».

Σύμφωνα με μιά αγγλική οδηγία στις 2/6/43, δηλαδή δύο μήνες μετά την συγκρότηση των ταγμάτων ασφαλείας προς τα ΜΜΕ, ελεγαν οτι: «ΝΑΙ ΜΕΝ, όλοι όσοι κατατάσσονται στα τάγματα ασφαλείας βοηθούν τους Γερμανούς, δεν θα έπρεπε όμως να καταγγέλονται ώς προδότες»! Το ιδιο εμπόδιζαν την κυβέρνηση του Καϊρου να καταδικάσει τα τάγματα σαν προδοτικά, γεγονός που και οι ίδιοι οι Αμερικάνοι, δεν μπορούσαν να εξηγήσουν την αγγλική πολιτική απέναντι σε μια ένοπλη οργάνωση των Κούϊλιγκς.

Αναμφισβήτητα αυτή η σύγχυση και η αντικομμουνιστική ρητορική του Τσιώρτσιλ, με τις «κωδικές υποδείξεις» δυευκόλυναν κατά πολύ το Ράλλη, να στρατολογήσει αξιωματικούς, να ηγηθούν των χρυσοπληρωμένων απ τον Τσιώρτσιλ ταγμάτων και όλων των αλλων εθνοϊσμών, ενώ οι ενταγμάνοι στα τάγματα ειχαν την παρηγοριά οτι δεν χαρακτηρίζονταν προδότες απ τους συμμάχους. Μα και οταν τα καταδίκαζαν οι σύμμαχοι, ο Τσιώτσιλ έκανε οτι δεν άκουγε...Ηξερε οτι ο Ράλλης και ο Γονατάς, θα εφάρμοζαν κατά γράμμα το σχέδιο-εντολές του για την έναρξης του εμφυλίου πολέμου. Και οι ταπεινωμένοι για τον αλβανικό πόλεμο Αξιωματικοί;

Απ τα στοιχεία που έρχονται στο φώς, τελικά θα αποδειχθεί οτι το σχέδιο «ΜΑΝΝΑ», ηταν ενα καλά οργανωμένο Αγγλο-Γερμανικό εταιρικό σχέδιο για την από κοινού εξόντωση της Εθνικής μας Αντίσηστασης. Ενα σχέδιο που λειτουργούσε σαν τα συγκοινωνούντα δοχεία ως προς τις επιδιώξεις. Ενα σχέδιο που οχι μόνο ταύτιζε, αλλα και συντόνιζε σε όλες τις λεπτομέρειες την από κοινού δράση. Θα αποδειχθεί οτι το σχέδιο «ΜΑΝΝΑ» ηταν ο προπομπός που οδήγησε και στη συμφωνία της Λισαβώνας για την ανενόχλητη αποχώρηση των Γερμανών απ την Ελλάδα και τη δημιουργία από κοινού των προϋθέσεων για την έναρξη του εμφυλίου.

Ηταν τόσο εμφανής η προσπάθεια να διαμορφωθούν συνθήκες εμφυλίου πολέμου, που και αυτός ακόμα ο αμύντορας της βρετανικής πολιτικής στην κατοχική Ελλάδα Γουντχάους, που διαδέχθηκε τον Ταξίαρχο Κρύς στην αρχηγία της αγγλικής αποστολής, δεν δίστασε να ομολογήσει οτι η πολιτική του Λονδίνου, για την υποστήριξει του βασιλιά δεν μπορούσε παρά να διαιωνίσει (στηριχθεί) στο διχασμό των Ελλήνων». Ακόμα ομολόγησε οτι ο

«Ζέρβας εκβιάστηκε να βγεί στο βουνό το 1942». Και ο υπαρχηγός του Ζέρβα, Κομ Πυρομάγλου διαπιστώνει οτι «... Η μόνη φροντίδα (του Τσιώρτσιλ) συνεκεντρώνετο στο πώς να επέμβει στρατιωτικώς μετά την εκκένωση της Ελλάδας απ τους Γερμανούς για να επιβάλει την επιστροφή του Βασιλέως Γωργίου και την Βρετανική μεταπολεμική πολιτική» («Δούρειος Ιππος» σελ 193). Ο ίδιος αναφέρει ακόμα πως, τον Φευρουάριο του 1943, έφτασε στα χέρια της ηγεσίας του ΕΔΕΣ, μια εγκύκλιος του αγγλικού Γενικού Επιτελείου Στρατού, που απευθυνόταν «Προς τους ελληνες βασιλόφρονας αξιωματικούς, που περιείχε ΟΔΗΓΙΕΣ ΔΙΑ ΤΗΝ ΑΝΤΙΜΕΤΩΠΙΣΙΝ ΤΟΥ ΑΝΤΑΡΤΙΚΟΥ ΑΓΩΝΟΣ.

Το α) μέρος ανέλυε τον τρόπον με τον οποίον ο βασιλόφρον κόσμος, θα αντιμετωπίση τον ανταρτικόν αγώνα και θα ΕΞΩΘΗΣΗ ΕΙΣ ΣΥΓΚΡΟΥΣΙΝ ΜΕΤΑΞΥ ΤΩΝ ΟΡΓΑΝΩΣΕΩΝ ΕΑΜ και ΕΔΕΣ. Ενώ το β) ανέλυε με ποιόν τρόπον θα εκμεταλλευτούν την σύγκρουσιν των δύο οργανώσεων δια να επικρατήσουν τελικώς...» («Εθνική Αντίστασις»,σελ 255. Οι υπογραμμίσεις,ειναι του συγγραφέα). Ακόμα ο ίδιος λέει οτι : «Το Στρατηγείο της Μ. Ανατολής, ειχε διατάξει το Γενικό Αρχηγείο του ΕΔΕΣ να ΑΝΑΣΤΕΙΛΕΙ (η εστω να περιστείλει) τις επιχειρήσεις στην περίδο εκείνη (Ιούνιος-Οκτώμβριος 1944) και να μήν ενοχλήσει τους συμπυσσόμενους προς το Βορρά Γερμανούς-για να αντιμετωπίσουν αυτοί (οι Γερμανοί) τους Ρώσους, που προελαύνανε απ την Ανατολή».

Ο Αρχιστράτηγος Ουϊλσον, αρχηγός των Συμμαχικών Δυνάμεων της Μεσογείου, θα επιβεβαιώσει και θα ολοκληρώσει την εικόνα: «Οσα ακολούθησαν, περιπλέξανε ακόμα περισσότερο τα πράγματα,οταν μάθαμε πως ο ΕΛΑΣ, ειχε επιτεθεί εναντίον του ΕΔΕΣ και ταυτόχρονα, πως τμήματα με επικεφαλής ΒΑΣΙΛΟΦΡΟΝΕΣ αξιωματικούς, που συνεργάζονταν με τους Γερμανούς εναντίον ανταρτικών ομάδων, που τις διευθύνανε βρετανοί αξιωματικοί». Ετσι για μιά ακόμα φορά το «σύμβολο της εθνικής ενότητας»-θρόνος-δίχαζε και κατασπάραζε τους Ελληνες...

Τη δουλειά αυτή ο Τσιώρτσιλ, την ειχε αναθέσει σε αξιόπιστα χέρια. Σε χέρια που ειχαν ενα βασικό στόχο και κύριο εχθρό : Την ΕΑΜική Εθνική Αντίσταση. Μετά την ήττα των Γερμανών στο Στάλιγκράτ η αντίστροφος μέτρηση για τον άξονα άρχισε. Οι Γερμανοί θα έφευγαν : «η Ελλάδα ηταν δίκή μας και μας ανήκει». Ολα πρέπει να ειναι έτοιμα για τη μεγάλη μέρα, που θα κονιοτροποιήσουμε το καταραμένο ΕΑΜ και τους τρισκατάρατους κομμουνιστές. Γι αυτό και συνέχιζε να στέλνει τις λίρες στα τάγματα ασφαλείας.

Μετά την κατοχή 16,000 και πλέον ανδρες και 1.000 αξιωματικοί που το μεγαλύτερο μέρος ειχε συλλάβει ο ΕΛΑΣ, μπήκαν υπο Βρετανική ευθύνη, κλείστηκαν στο Γουδί και τις φυλακές Αβέρωφ χωρίς να εχει αποσαφηνιστεί αν θεωρούνταν αιχμάλωτοι η κρατούμενοι. Κανένας δεν κρίθηκε ένοχος. Και ο Ράλλης που «δικάστηκε» σε θάνατο πέθανε στο σπίτι του. Ολοι αποφυλακίστηκαν, και οι Αγγλοι, που κυβερνούσαν τη χώρα τους χρησιμοποίησαν στο σχηματισμό τακτικών «ελληνικών στρατιωτικών μονάδων». Απ το Δεκέμβρη, όλοι οι αξιωματικοί των όποιων Εθνοϊσμών και ταγμάτων εισέπραταν ανάλογο μισθό με αυτόν που έπαιρναν οι τακτικοί αξιωματικοί και απ τη 12η Δεκεμβρίου 1944, με «πίεση» των Αγγλων, και με την θέληση της «κυβέρνηση» της πλατείας Συντάγματος ενέταξε 12,000 αξιωματικούς και οπλίτες στις νεότευκτες μονάδες της εθνικής φρουράς.

Τα τάγματα ασφαλείας που μαζί με τους Γερμανούς έσπαιρναν τον όλεθρο και την καταστροφή στο περασμά τους, ηταν αυτοί που αποτέλεσαν τον κύριο κορμό του εθνικού στρατού. Οι δημιουργοί των ταγμάτων ειναι οι φυσικοί και ηθικοί αυτουργοί και υπεύθυνοι για τις δολοφονίες των Ελλήνων πατριωτών, τις καταστροφές και τις λεηλασίες του εθνικού μας πλούτου. Για το κάψιμο των χωριών και την ερήμωση του τόπου. Βέβαια, την κύρια ευθύνη για τη συνεργασία, τις καταστροφές και τα εγκλήματα που διέπραξαν οχι μόνο τα «Τάγματα Ασφαλείας» και ολοι οι αλλοι εθνοϊσμοί την έχουν οι Αγγλοι και η κυβέρνηση του Καϊρου, και ας καταφέρονταν εναντίον τους απ τους ραδιοφωνικούς σταθμούς οπως: «Ο Ράλλης μαστρωπός των ευγενεστέρων εθνικών παραδόσεων...θα πληρώσει με το αίμα του». «Τα μισθοφόρα αυτά όργανα της Γκεστάπο, ειναι ανάξια να φέρουν το όνομα των Ελλήνων...«Οσοι υπηρετούν στα τάγματα ασφαλείας θα θεωρηθούν σαν εχθρικά ενεργούντες κατα των Ηνωμέων Εθνών» και οχι των Ελλήνων και της Ελλάδας!

Ενώ «επίσημα» τα καταδικάζονταν σαν ανάξια και προδοτικά τα τάγματα και ολους τους αλλους εθνοϊσμούς στην πραγματικότητα ομως, δεν ηταν μόνο προδοτικά και ανάξια να φέρουν το όνομα των Ελλήνων, αλλά ηταν και ξενοκίνητα. Ενας ταξικός μισθοφορικός στρατός. Και ενω έπρεπε να δικαστούν σαν δοσίλογοι γενικά γιά ό,τι και για οσα ευθύνεται ο καθένας ποινικά, η ένοπλη αγγλική επέμβαση το Δεκέμβρη του 1944, και οι απείλες του Ράλλη, οτι θα κάνει αποκαλύψεις εναντίον υψήλα ισταμένων προσώπων τα μετέτρεψε σε «πατριώτες» και οχι μόνο σε «πατριώτες», εντάχθηκαν αυτούσια στο στρατό, στον κρατικό μηχανισμό σε θέσει κλειδιά. Και απ τις θέσεις αυτές σε απηνείς διώκτες των αγωνιστών. Τα περισσότερα εγλήματα για να οδηγηθεί η χώρα στον εμφύλιο πόλεμο, με αποκορύφωμα τη λευκή τρομοκρατία, που δεν άφησε τίποτε όρθιο στην Ελλάδα ειναι δικό τους έργο κατ εντολή βέβαια...

Ενώ αυτοί από συνεργάτες και διώκτες του λαού και των αγωνιστών αποκαταστάθηκαν, ειναι απίστευτα σχεδόν τα βασανιστήρια εκατοντάδων αξιωματικών, νέων και παλαιών, όλων των βαθμών, που τα στήθη του κοσμούσαν παράσημα και το σώμα τους τραύματα, σέρνονταν σαν κατάδικοι του Ποινικού Δικαίου, από ενα Αστυνομικό τμήμα στο αλλο, από φυλακή σε φυλακή, με χειροπέδες και συνοδεία χωροφυλάκων ταλαιπορημένοι και ιβριζόμενοι απ τους μετακατοχικούς «αγανακτησμένους- κατ εντολή- εθνικόφρονες».

Ξέρει ο λαός μας τις δεκάχρονες εξορίες και τις εικοσάχρονες φυλακές που περάσανε, τόσο οι αξιωματικοί οσο και οι άλλοι Ελληνες που πολεμούσανε τους κατακτητές μέσα απ τις γραμμές του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ, όπως ξέρει και τα αξιώματα, τις τιμές και τις κάθε είδους παροχές που χωρηγήθηκαν στους προδότες και τους συνεργάτες των κατακτητών.

Βέβαια, ο ελληνικός λαός στο εσωτερικό της χώρας και στο εξωτερικό, φίλοι και εχθροί ξέρουν ποιοί ηταν πατριώτες και ποιοί προδότες στην κατοχή. Ξέρει οτι πατριώτης δεν γίνεται κανείς με τα λόγια, τις προβολές και τις προωθήσεις, αλλα με τα έργα που εχει προσφέρει προς την πατρίδα. Γνωρίζει και πολύ καλα, οτι με τα αγάλματα, τις προτομές και όλα τα αλλα τεχνάσματα δεν δημιουργούνται οι πατριώτες και οι ήρωες. Ξέρει πώς, και γιατί στήνονται αυτά και δεν ξεγελιέται. Ξέρει ποιοί πολέμησαν τους κατακτητές και ποιοί συνεργάστηκαν μαζί τους. Ξέρει ποιοί πήραν τα όπλα, που τους έδωσε ο ίδιος ο κατακτητή και οτι μαζί με τους κατακτητές, πολέμησαν με απάνθρωπη

λύσσα και μανία τον αγωνιζόμενο για την λευτεριά του Ελληνικό λαό. Γνωρίζει τους προδότες μασκοφόρους στα διάφορα μπλόκα αν και φορούσαν κουκούλες για να κρύβουν, από φόβο και οχι ντροπή το συχαμένο τους πρόσωπο. Το ίδιο γνωρίζει ποιοί πήγαιναν ψευδομάρτυρες στα Στρατοδικεία και κατηγορούσανε, επι πληρωμή βέβαια, τους πατριώτες αγωνιστές, τις δήθεν χήρες που έβαζαν μπουκάλια αρωμάτων ή ό,τι αλλο βαρύ μέσα στις τσάντες με τις οποίες μας χτυπούσαν, με την ανοχή των συνοδών χωροφυλάκων, οταν βγαίναμε απ τις κλούβες πηγαίνοντας στο στρατοδικείο, μα και στην αίθουσα του στρατοδικείου ακόμα, και τους αγανακτησμένους κιοτήδες εθνικόφρονες. Τους εθνικόφρονες και κυρίως οι δοσίλογοι εθνικόφρονες που το αντικομμουνιστικό μένος ηταν τόσο που δεν επέτρεπαν στις κόρες και τους γιούς να ερωτεύονται Αντιστασιακούς-Αρεστερούς. Χώριζαν αντρόγυνα και δεν δέχονταν να θαφτούν ή να θάψουν δίπλα τους κάποιο κομμουνιστή.

Εκείνο που μας έκανε αλγεινή εντύπωση, ηταν η πλήρης αδιαφορά της έδρας. Ποτέ δεν σηκώθηκε κάποιος της έδρας να απαγγέλει σε κάποια απ αυτές τις «κυρίες» κατηγορία για βιοπραγία «έντος της αιθούσης»! Λειτουργούσε και η έδρα του στρατοδικείου, οπως λειτούργεί και το σωματείο των διαιτητών, οταν παίζουν οι ομάδες της Θεσσαλονίκης στην Αθήνα, και φίλαθλοι των αθηναϊκών ομάδων, φωνάζουν τους θεσσαλονικείς βούλγαρους! Ποτέ δεν τόλμησε κάποιος διαιτητής, να τους ανακαλέσει στην τάξη διακόπτοντας το παιχνίδι, γεγονός που θα θύμιζε στους «κυρίους» αυτούς, οτι και οι επάνω-πέρα απ τα Τέμπη οχι απλώς υπάρχουν Ελληνες, αλλα και ειναι Ελληνες! Ελληνες που φυλάνε θερμοπύλες!

Ο ελληνικός στρατός στο σύνολό του ειναι ο πιό δημοκρατικό-λαϊκός στρατός του κόσμου.Το ίδιο ισχύει και για το Σώμα των Αξιωματικών, αλλά και τα Σώματα Ασφαλείας, έχουν σχεδόν την ίδια λαϊκή προέλευση. Και ειναι λαϊκό-δημοκρατικός ο στρατός μας και ειδικά το Σώμα των Αξιωματικών, γιατί οι Ελληνες Αξιωματικοί και των Σωμάτων Ασφαλείας δεν προέρχεται απ τα τζάκια, από γόνους Πριγκίπων, Βαρώνων και Κόμητων, όπως συμβαίνει με το σώμα των Αξιωματικών της Ευρώπης κλπ. Μα ούτε και καθαρή ταξική προέλευση εχουν. Βέβαια και στο δικό μας στρατό δεν λείπουν οι διακρίσεις που γίνονταν από προέλευση οσον αφορά την βαθμολογική ανάδειξη και τις θέσεις κλειδιά και κυρίως απ το παλάτι που ήθελε το στρατό αποκλειστικά δικό του φέουδο.

Απόδειξη αποτελεί το γεγονός, οτι με το έτσι θέλω πρόσδεσε, προσάρτησε και ονόμασε-με τη συγκατάθεση βέβαια-τόσο το Ναυτικό οσο και την Αεροπορία, σε βασιλικό Ναυτικό και βασιλική Αεροπορία και τη χωροφυλακή βασιλική. Και οταν το 1963, οταν για πρώτη φορά η Ενωση Κέντρου πήρε την κυβέρνηση-οχι την εξουσία-συνέβει το εξής παράδοξο: Να ειναι αποδεκτός απ το παλάτι σαν Πρωθυπουργός ο Γ Παπανδρέου, να ασκεί την Πρωθυπουργία και να μήν γίνεται αποδεκτός και σαν Υπουργός στρατιωτικών. Μάλιστα το παλάτι θεώρησε την εποχή κατάλληλη προκειμένου να προσετεριστεί-και τον στρατό ξηράς ζητώντας να μετονομαστεί και ο στρατός ξηράς σε βασιλικό στρατό! Ηθελε και το Παλάτι να κάνει αυτό που έκανε αδιαμαρτύρητα η Εκκλησία με την αντιβασιλεία με το Δαμασινό. Να να εχει υπο την αιγίδα του οπως η Εκκλησία με το «φιλοχρίστου υμών στρατού», να εχει και ο Βασιλιάς όλο το στρατό βασιλικό.

Οι δυνάμεις του σκότους και της εκδήκησης, έχοντας ανακηρύξει τον εαυτό τους ιδιοκτήτη της χώρας, αφέντη του λαού και θεματοφύλακα των όσιων και Ιερών συμφερόντων τους, δεν ξαχνούν ποτέ και κυρίως δεν συγχωρούν ποτέ οταν πρόκεται για ανθρώπους, που δεν πειθαρχούν απόλυτα στις εντολές τους ή ακόμα και στον τρόπο που αυτοί θέλουν να λειτουργήσουν «άβουλα» για λογαριασμό τους σε δύσκολες στιγμές.

Ειναι γεγονός οτι ο κ Γ Παπανδρέου, στο διάβα της πολιτικής του καριέρας, πολλές φορές και με ποικίλους τρόπους, έκανε προσπάθεια να ενταχθεί στον κυβερνοχώρο της αντιδραστικής Δεξιάς. Τον χρησιμοποίησαν πολλές φορές, για την προσέγγισει του λαού, ποτέ όμως δεν έγινε αποδεκτός στο Ιερατείο της εξουσίας. Πάντα γι αυτούς ηταν ξένο σώμα και η χρήση του ηταν πάντα η χρήση του πυροσβέστη.

Κάποτε φαίνεται πείστηκε οτι τον θεωρούν ξένο σώμα και στράφηκε, οχι βέβαια από εκδήκηση αλλά γιατί πίστευε, οτι αν πάρει τη συναίνεση του λαού, Ε! Τότε πιά όπως ο Βενιζέλος φώναζε «Ζήτω ο Βασιλεύς» για τον ίδιο λόγο, θα γινόταν αποδεκτός μετά φανών και λαμπάδων και αυτός απ το κατεστημένο της εξουσίας. Δυστυχώς γι αυτόν παρά την μεγάλη του προσφορά σε πολύ κρίσιμες στιγμές για το κατεστημένο, δεν στάθηκε δυνατόν να γίνει αποδεκτός. Το παράδειγμα του κ Παπανδρέου ειναι ενδεικτικό του τρόπου χρήσης αυτών που το παίζουν σε δυό και μερικές φορές και σε τρία ταμπλό.

Η διάρκεια της κατοχής, ηταν η εποχή που το ιερατείο της εξουσίας, συνεργαζόμενο ποικιλότροπα με τους κατακτητές και τασσόμενο και ένοπλα ακόμα ενάντια στην Εθνική Αντίσταση έχασε, και τα τελευταία λαϊκά στηρίγματα. Αυτήν ακριβώς την περίοδο έκρινε ο κ Παπανδρέου, οτι ειναι η πιό κατάλλαλη στιγμή να στραφεί προς το λαό, χωρίς ομως να ξεκόψει τον ομφάλιο λώρο με το ιερατείο. Και η κατάλληλη για τον κ Παπανδρέου, στιγμή ηταν το συνέδριο του Λιβάνου που έγινε από 17-21 Μαϊου το 1944, για τη συγκρότηση κύβέρνησης Εθνικής Ενότητας. Σε αυτό το συνέδριο έκρινε πως έπρεπε να στραφεί-εκμεταλλευθεί το «κεφάλαιο λαός». Εκεί λοιπόν στο συνέδριο για τη εθνική ενότητα, έκανε και την περήμη δήλωση-στροφής στο λαό. Απευθυνόμενος προς το λαό και τον αγώνα στην Ελλάδα είπε:«Ενας λαός άξιος της ιστορίας του» και για την ηγεσία και ενοούσε την ηγεσία τους ΕΑΜ-ΕΛΑΣ «Μια ηγεσία άξια του λαού»(Γ. Παπανδρέου «Η απελευθέρωση της Ελλάδας» 1945 σελ 63).

Για το ιερατείο αυτή η δήληση αποτέλεσε έγκλημα εσχάτης προδοσίας. Φαίνεται πως ο κ Γ Παπανδρέου, όπως και ο Γιό του Ανδρέας αργότερα, οταν έκανε και αυτός εκείνη την βαρύγδουπη δήλωση οτι θα βάλει το ιερατείο της αντιδραστικής Δεξιάς στο «χρονοντούλαπο της ιστορίας» δεν μπόρεσαν να καταλάβουν οτι η δεξιά δεν «παίζεται». Αυτή μπορεί να πουλήσει και την ψυχή της στο διάβολο, να υποθηκεύσει και την Ελλάδα ολόκληρη, γι αυτήν «τη γλύκεια απόλαυση της εξουσίας» πάντα την ειχε υποθηκευμένη.Το ιερατείο της Δεξιάς δεν «παίζεται». Η θα εισαι μάζί της ψυχή τε και σώματι ή θα δέχεσε να σε χρησιμοποιήσουν κατα το δοκούν...Και για μιά χρήση σε κάποια δύσκολη στιγμή.

Ο στρατός, τα σώματα ασφαλαίας και οι θέσεις κλειδιά στον κρατικό μηχανισμό, την Εκκλησία και τη δικαιοσύνη, ειναι οι ακρογωνιαίοι λίθοι της δύναμής τους. Σε αυτούς τους μηχανισμούς κουρνιάζουν τα δικά τους παιδιά.

Συνεπώς λαϊκή συναίνεση και Υπουργός στρατιωτικών δεν πάνε μαζί. Πρωθυπουργός με τη συναίνεση του λαού Ναί, και αυτό γιατί ένα πρωϊ εν ρυπή οφθαλμού γίνεσαι «κοινός θνητός» η δύναμη πυρός και αποφάσεων όμως ανήκει στη Δεξιά «ελέω Θεού» και στην «Εθνικοφροσύνη». Οσο για τη συναίνεση του λαού που την έδωσε τον Νοέμβρη του 1963 και τον Φλεβάρη του 1964, με την «πονηρή σκέψη», οτι μπορεί να αλλάξουν έστω ορισμένα πράγματα ειναι γελασμένος. Αν δεν το αντιληφθεί μόνος του να την αποσύρει υπάρχει στα σκαριά η 21η Απριλίου, η μέρα που οι συνταγματάρχες στο όνομα του κομμουνιστικού «κινδύνου πάλι» θα κάνουν πράξη την εντολή. Και οχι μόνο θα στείλουν ενα μέρος του λαού πάλι προς γνώση και συμόρφωση στη Γυάρο, και όσοι δεν θα ειναι στη συγκεκριμένη διεύθυνση την ώρα που έπρεπε να συλληθφούν και θα σταλούν στις φυλακές με την κατηγορία οτι δεν ηταν «συνεπείς»!!!

Από μια άποψη ειχε δίκαιο το τρίπτυχο: Αμερικανοί, παλάτι και η Δεξιά να ανησυχούν απ την μετεμφυλιακή περίοδο.Το τρίπτυχο αυτό σε όλη τη μεταπολεμική περίοδο και ειδικά στη διάρκεια του εμφυλίου πολέμου, έδρασε με το σκεπτικό να διασφαλίσουν μιά αδιατάρακτη εκατονταετή εξουσία. Τα πολιτικά πράγματα ομως στη χώρα ηταν και παραμένουν πεισματάρικα και ακολουθούσαν το δικό τους δρόμο. Το Φεβρουάριο του 1952, μόλις άρθηκε ο Στρατιωτικός Νόμος, που ίσχυε απ το Δεκέμβρη του 1944 και με μιά προσθήκη επι το αυστηρότερο το 1947 και τον επόμενο μήνα έγιναν εκλογές με το αναλογικό σύστημα που ειχε χρησιμοποιηθεί το 1936 και το 1946. Στις εκλογές τον Μάρτη του 1946 τα Αριστερά κόμματα που συμμετείχαν στο ΕΑΜ δεν πήραν μέρος στις εκλγές αυτές. Εκαναν αποχή.

Το σύστημα της απλής αναλογικής σε συνδιασμό με τη διασφάλιση της ελεύθερης έκφρασης των ψηφοφόρων ειναι, εκτός απ δίκιο αποτελεί και το βαρόμετρο προσδιορισμού της θέλησης του λαού, οσον αφορά του τρόπου διακυβέρνηση της χώρας, συμμετοχής του συνόλου των Ελλήνων στη λήψη των αποφάσεων και κυρίως στη σωστή και σύντομη υλοποίησή τους.

Πληθώρα κομμάτων πήραν μέρος στις εκλογές του 1950. Η Αριστερά στις εκλογές αυτές πάρα την ισχύ των εκτάκτων μέτρων και τα πιστοποιητικά κοινωνικών φρονημάτων και παρά την μικρή οικονομική και κοινωνική δράση των Αριστερών, τα κόμματα της Αριστεράς πήραν 13% ενώ στις εκλογές του Μάρτη του 1946, που τα ΕΑΜικά κόμματα έκαναν αποχή, οι ξένοι παρατηρητές διακύρηξαν οτι στο «συνολό τους» οι εκλογές ηταν «ελεύθερες» και «δίκαιες» και εκτίμησαν οτι η αποχή ηταν μόνο 9% των εγγεγραμμένων ψηφοφόρων. Βεβαια, αργότερα η Αριστερα παραδέχθηκε οτι η απόφαση για την αποχή ηταν λαθεμένη. Ομως έξη χρόνια αργότερα στις εκλογές του 1958 η Ενιαία Δημοκρατική Αριστερά (ΕΔΑ) παρά την ισχύ ακόμα των εκτάκτων μέτρων και των πιστοποιητικών κοινωνικών φρονημάτων, τα νησιά και οι φυλακές γεμάτατες κατόρθωσε να γίνει αξιωματική αντιπολίτευση. Το γεγονός αυτό σήμαινε οτι έχασε μέσα σε δέκα χρόνια τη δυναμική της η νίκη του Γράμμου και του Βίτσι. Οι εκλογές του 1950, έβαλαν σε βαθιά σκέψη το κατεστημένο και ειδικά την ακροδεξιά.

Γεγονός που δείχνει πως και αν ακόμα λόγο της διατήρησης σε ισχύ τα έκτακτα μέτρα, τις φυλακές και τα ξερονήσια γεμάτα, δεν χρεωκόπησε η ιδεολογία της μετεμφυλιακής δεξιάς. Απλώς περιορίστηκε στον εσωτερικό μικρόκοσμο της αντικομουνιστικής εθνικοφροσύνης και των ιδεολογικών της

ταγών. Η μετριοπαθής δεξιά και ιδεολογική Δεξιά, ταυτισμένη με τη Θεολογική δεξιά, ειναι έκτοτε τα δυό «άκρα» μεταξύ των οποίων κινείται το εκκρεμές του ελληνικού συντηρητισμού και μέσα στο οποίο εκτρέφονται οι διχαστικές θέσεις του «έθνους» και του «αντί-έθνους» απ τον οποίο πηγάζουν α) οι μεταπολεμικές δυσκολίες για τον εκσυγχρονισμό της θεσμικής δεξιάς.β) Η δυσκολία «ενωτικής υπέρβασης» του τραυματικού παρελθόντος της γ) η καταφυγή σε διχαστικές ενέργειες οταν ο έλεγχος ξεφεύγει απ τα χέρια της και δ) η καταφυγή στο εύκολο βιασμό της νομιμότητας και η δυσκολία στη νομιμοποίηση της βίας.

Μέσα στο κλίμα της αυξημένης διεθνούς έντασης και την κήρυξη του πολέμου στην Κορέας, οι Αμερικανοί, με πρωτεργάτη την Πρεσβευτή Πιουριφόυ, άλλαξαν τον εκλογικό νόμο. Επέβαλαν το πλειοψηφικό σύστημα για να δισφαλίσουν μέσω που εκλογικού νόμου ενα συνεπή συνεργάτη. Εκριναν πως ο καλύτερος εγγυητής για πολιτική σταθερότητα στην Ελλάδα ηταν ο Στρατάρχης Αλ. Παπάγος. Ο άνθρωπος που οχι μόνο θα έστελνε ελληνικό στρατό να πολεμήσει στην Κορέα, αλλα θα κρατούσε και μια σταθερή γραμμή εναντίον της Αριστεράς. Βέβαια όλες οι πολιτικές δυνάμεις διαμαρτυρήθηκαν γι αυτή την κατάφορη ανάμειξη, αλλά η αλλαγή ειχε γίνει εγκαίρως για τις εκλογές του Νοέμβρη του 1952. Ο Παπάγος εκτός απ την σταθερή αντικομμουνιστική γραμμή, θα διατηρούσε στη ζωή και τη νίκη του Γράμμου και του Βίτσι. Θα έπειθε για αλλη μια φορά πως η Ελλάδα ανήκει στη Δεξιά και οχι στο λαό!

Οι εκλογές αυτές έδωσαν μεγάλη νίκη στο κόμμα του Ελληνικού Συναγερμού του κ Παπάγου. Το πρειοψηφικό σύστημα έκανε το 49% της Λαϊκής ψήφου αντίστοιχο με το 82% των εδρών. Απόρροια αυτής της σχέσης ητα να αρχίσει μια περίοδο διακυβέρνησης της χώρας απ τη «καθαρόαιμη» Δεξιά, που θα διαρκέσει μέχρι το 1963. Παρ όλο που το Σύνταγμα παρείχε τις εγγυήσεις των βασικών ελευθεριών, στην πράξη όμως οι ελευθερίες αυτές ακυρώνονταν συχνά μέσω μιας κατεπείγουσας νομοθεσίας που ίσχυε απ τον εμφύλιο πόλεμο.

Ο νόμος 509 του 1947 παρέμεινε σε ισχύ και πρόβλεπε αυστηρές ποινές για όσους υποστήριζαν την αμφισβήτηση και την «ανατροπή» του κοινωνικού συστήματος και και την διεκδίκηση καλύτερων ορων ζωής και εργασίας. Οι Ασφάλειες εξοπλισμένες με χιλιάδες φακέλους για πραγματικές και φανταστικές πεποιθήσεις του λαού, νυχθημερών παρακολουθούσε κατά πόδας τους υποπτούς για συμπάθεια προς την Αριστερά.

Και οταν προς το τέλος της 10ετίας του 1960, εξαντλήθηκε η δυναμική και των εκτάκτων μέτρων για να μήν χαθεί η νίκη του Γράμμου και να παρατείνουν την παραμονή του παρακράτους στην εξουσία, οι Αμερικανοί εν όψη του πολέμου στο Σουέζ-Ισδραϊλ-πόλεμος 7 ημερών ανέθεσαν στον ΙΔΕΑ, τον Αρχιεπίσκοπο Ιερόνυμο και τον δικαστή Κόλλια, να βάλουν λαό και Ελλάδα για εφτά χρόνια στο γύψο. Και τώρα για να εχει λόγο ύπαρξης, με την αυτή άποψη και σε σύνδιασμό με τον καιρό θέλει να καταργήσει και την ιστορία, ετσι ώστε οι νέες γενιές να μην ξέρουν τίποτε, για τα πολλά ανομήματα της Δεξιάς. Να μην μάθει ο λαός οτι στην κατοχή συνεργάστηκε με τους κατακτητές και με την απελευθέρωση ξεπούλησε, τη λίγη ψυχή και τσίπα στο διάβολο για να μπορέσει να επιβιώσει, οτι είδε σα σωτήρες τους Αγγλους πρώτα και τους Αμερικανούς μετά, όπως ειχε δεί τους Γερμανούν στην καταχή.

Να μή γνωρίζει για πιό πραγματικά κοινωνικό-οικονομικό περιεχόμενο αγωνίστηκαν οι αγωνιστές του 21, ούτε για τα 120 χρόνια της Αγγλικής επικυριαρχίας, την αμερικάνικη ετεροδικία, τις κατά καιρούς νότες και τις κατά διαστηματα δικτατορίες που έκανε, τα στρατιωτικά και εκλογικά πραξικοπήματα, τους στρατιωτικούς νόμους, τη μή συμμετοχή στην Εθνική Αντίσταση, τη συνεργασία με τους κατακτητές, για να την πολεμήσει, τα απάνθρωπα μετακατοχικά εγκλήματα, τα έκτακτα μέτρα και στρατοδικεία, τα εκτελεστικά αποσπάσματα, τα ξερονήσια και τις φυλακές-κάτεργα: όπως η Γυάρο,Το Επταπύργιο, Η Κέρκυρα κλπ, όπου δεκάδες χιλιάδες όρθιες και ασυμβίβαστες συνειδήσεις, έζησαν από πέντε μέρχι και είκοση χρόνια στα ανήλια και σκοτεινά κελιά κάτω απ τις ποιό φρικτές και απάνθρωπες συνθήκες.

Να μην μάθουν και ούτε να θυμούνται οι επόμενες γενιές, οτι η Δεξιά, δεν συμμετείχε στην Εθνική Αντίσταση, οτι συνεργάσηκε με τους τρείς κατακτητές σε όλα τα επίπεδα και την πολεμούσε, ενώ παράλληλα μέσω των ταγμάτων ασφαλείας, μόλις διαγράφτηκε η αντίστροφη μέτρηση του αξονα, άρχησε την ανοικτή πλέον συνεργασία με τους Αγγλους. Τον παλιό μας δυνάστη και μέλλον να επανέλθει κατακτητής, έτσι ώστε να μήν γευτεί ο λαός ούτε μια μέρα τη Λευτεριά και την Εθνική του Ανεξαρτησία, για την οποία τόσο αίμα, θυσίες και ολοκαυτώματα ειχέ πληρώσει για να την αποκτήσει. Οτι ηταν τόσο εθισμένη βιοματικά στην εξάρτηση, που ειχε ταυτίσει την υπαρξή της με τους εκάστοτε κατακτητές. Για την αντιδραστική φασιστική δέξια, μόνο η παράφραση «του Ελληνα ο τράχηλος...», Αυτής της δεξιάς χωρίς σκλαβιά δεν ζεί. Και πράγματι η ζωή εχει αποδείξει οτι δεν ζεί. Αν υπάρχει το οφείλει στην εξάρτηση μέσω της εκποίησης της εθνικής ανεξαρτησίας και την υποθήκη της λαϊκής κυριαρχίας στους ξένους.

Και οχι μόνο πολέμησε την Εθνική Αντίσταση, που ηταν και παραμένει η δόξα της Ελλάδας, αλλα σε συνεργασία τώρα με τους νέου ιμπεριαλιστές Αγγλους πρώτα και Αμερικάνους μετά για να την κονιορτοποιήση (αυτή ηταν η συναπόφαση που πήρε με τον μέγα ευεργέτη Τσιώτσιλ) οδήγησε λαό και χώρα στον εμφύλιο. Οσους αγωνιστές δεν μπόρεσε να σκοτώσει στους δρόμους στους συνέλλαβε, τους βασάνισε. Γέμησε τα ξερονήσια και τις φυλακές και όσοι ξέφυγαν τη σύλληψη τους σκότωσαν μαζί με τους Αμερικάνους, με βόμβες Ναπάλμ στο Γράμμο και το Βίστι, προς δόξα της νέας εξάρτησης. Και το πιό τραγικό οταν η κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ, ύστερα από τριάντα οκτώ (38) χρόνια σκληρών αγώνων και θυσιών την 1η Αυγούστου 1985, με τη Βουλή σε διακοπές για να προσεταιριστεί όσους απ τους εναπομείναντες Αντιστασιακούς μπορούσε, κατέθεσε Νόμο στη Βουλή.

Ενα νόμο ψευδεπύγραφο για την αναγνώριση της Εθνικής μας Αντίστασης, η δεξιά σύσωμη οχι μόνο δεν ψήφισε το Νόμο, αλλά έφυγε απ τη Βουλή απειλώντας πώς οταν έρθει στην κυβέρνηση θα τον καταργήσει αυτόν το Νόμο. Βέβαια γι αυτήν την κατάσταση δεν ειναι λίγες και οι ευθύνες του Κέντρου, γενικές και ειδικές.

Επιβεβαίωση οτι Νόμος για την «Αναγνώριση της Εθνικής Αντίστασης», ηταν ψευδεπύγραφο «αναγνώρισης» το επιβαιώνει και η εισηγητηκή έκθεση του Νόμου του τότε Πρωθυπουργού που με αντιαμερικάνικα συνθήμα και με μιά χούφτα δολλάρια ηρθε να ολοκληρώσει το αντικομμουνιστικό εργο-μένος του πατέρα του «τσουβαλιάζοντας» και αυτός πάντα βέβαια σε συνεργασία με την

Δεξιά την πολύπαθη Αριστερα. Η Εθνική Αντίσταση ειναι το μεγαλούργημα του λαού μας. Ενα μεγαλούργημα που παρόμοιο δεν εχει να επιδείξει καμιά αλλη χώρα στην Ευρώπη και η χώρα απ το 21. Την Εθνική Αντίστηση, που ανέδειξε όλους εκείνους του θεσμούς και τις Ανθρώπινες αξίες και οράματα που διατηρούνται και σήμερα ακόμα στην επικαιρότητα και τους αγώνες από αλλα μετερίζια: Οπως το «114» του 15% για την Παιδεία» των Λαμπράκιδων, την «ΕΔΑ», το Πολυτεχνείο κλπ.

Τα ιδανικά και τα οράματα του ΕΑΜ ειναι βαθιά ριζωμένα στη συνείδηση του λαού. Ο λαός μας ποτέ δεν θα ξεχάσει. Το ΕΑΜ που ο ποιητής μας Βασίλης Ρώτας ταύτισε με την Λευτεριά: «Λευτεριά πανώρια κόρη κατεβαίνει από τα όρη. Κι ο Λαός την αγκαλιάζει και χορεύει και γιορτάζει. ΕΑΜ,ΕΑΜ,ΕΑΜ, ΕΑΜ φωνή λαού που φτάνει ως τ αστρα τ ουρανού, ΕΑΜ,ΕΑΜ,ΕΑΜ,ΕΑΜ αντιλαλεί ολ η Ελλάδα μια φωνή». Στο ΕΑΜ προσχώρησαν κορυφαίοι επιστήμονες, ακαδημαΪκοί, διανοούμενοι, ανθρωποι των γραμμάτων και των τεχνών καθώς και ο κλήρος απ όλη την ιεραρχία του οπως και στην επανάσταση του 21.

Οταν λοιπόν, και η μεταπολίτευση έχασε την αίγλη και πριν εξαντλήσει και την δυναμική της και οι ενωμένες δυνάμεις της Κεντρό-Δεξιάς δεν αρκούσαν και υπήρχε κίνδυνος να ξεπεράσει η Αριστεράς την εσωτερική της κρίση, έκριναν η κάθε πλευρά παίζονταν το δικό της ρόλο μέσω της «αναγνώρισης» να παραποιήσουν την ΕΑΜική ιστορία, αλλα και να προσεταιριστούν ενα μεγάλο κομμάτι ψηφοφόρων.

Ετσι ενώ ο λαός περίμενε την ιστορική αποκατάσταση της Εθνικής Αντίστασης οπως την δημιούργησε, την έζησε και τη θυμάται ο λαός η εισηγητική έκθεση με την οποία «ανγωρίστηκε» ειναι μια εισήγηση άχρωμη, άοσμη και χωρίς ταυτότητα. Να ενα απόσπασμα απ την εισήγηση του Ανδρές Παπανδρέου, στη βουλή:

«Ηρθε η ώρα δίπλα σους ήρωες του 1821, να τοποθετήσουμε στην εθνική μας μνήμη ενωμένους αυτούς που έπεσαν στο 1940-44. Τα στρατευμένα παιδιά του λαού έγραψαν σελίδες δόξας στο μεγάλο αμυντικό πόλεμο, πόλεμο στον οποίο τελικά οφείλεται η πτώση της ναζιστικής δικτατορίας, του ναζισμού. Αυτούς επίσης που συνέχισαν τον αγώνα στα βουνά και τις πόλεις, φτιάχνοντας ενα μαζικό λαϊκό κίνημα με πολυβόλα και συλλαλητήρια, με περιφρόνηση προς το θάνατο, με πάθος για την λευτεριά, με άμετρητη αυτοθυσία, άνδρες και γυναίκες, στην Πίνδο και στη Ρούμελη, στο Γοργοπόταμο, στην Αθήνα, στην Κοκκινιά, στο Χαϊδάρι, στην Καισαριανή, στα Καλάβρυτα, στο Δίστομο, στις πόλεις στα χωριά, στην Ελλάδα, στη μέση Ανατολή, στα γερμανικά στρατόπεδα...».

Μια έκτεθη που προσπαθεί να τους χωρέσει όλους νυστεύσαντες και μη νυστεύσαντες. Με χωρίς καμιά αναφορά στη Αντίσταση. Μια ταύτιση του επιστρατευμένου με τον εθελοντή. Χωρίς αναφορά στους συντελεστές και πρωτεργάτες. Μια εισήγηση που αφορά γεωγραφικά από τη Θεσσαλία και κάτω. Μια έκθεση που δεν διαφορίζει τον αγωνιστή απ τον συνεργάτη. Μια έκθεση που στην ουσία λέει : Κατοχή ηταν «όλοι οι Ελληνες Αντίσταση κάναμε», Αλλωστε αυτό ηταν μεταπελευθερωτικά το βασικό σύνθημα. Μια έκθεση χωρίς διακριτικά ΠΟΥ και ΠΟΤΕ, ΠΟΙΟΣ και ΓΙΑΤΙ. Μια έκθεση που δεν μπαίνει στην ΟΥΣΙΑ της Εθνικής Αντίστασης. Μια έκθεση ΣΟΥΠΑ. Μια έκθεση που θυμίζει σκορδαλιά χωρίς σκόδρο!

Να καταργήσουμε λένε την ιστορία, ωστε να μήν γνωρίσουν οι νέες γενιές τί προηγήθηκε και τί ακολούθησε μετά το 21, και συνακόλουθα χούντες, αντί για κάθαρση-αφομείωση, Τούρκοι, Κύπρος, Αιγαίο, ΣΙΑ, ξένοι πράκτορες και τόσα άλλα, που δεν ξεπήδησαν ετσι ξαφνικά και απρόσμενα. Να μήν ξέρει ο λαός πως, όπως και αν λέγονται οι ξένοι, Αγγλοι, Γερμανοί, ξανά Αγγλοι ή Αμερικάνοι, αποικιοκρατία η νεοαποικιοκρατία, όλοι τον ίδιο στόχο ειχαν και εχουν: Πως θα κρατήσουν την Ελλάδα σφιχτά, αποπνιχτικά δεμένη, πως θα παραμείνει παντοτεινά η Ελλάδα «το αγγιστρωμένο ψάρι» για την εξυπηρέτηση των δικών τους σκοπών και συμφερόντων.

Να μην μάθουν και να μήν θυμούνται οι νέες γενιές γιατί και ποιός έκανε τον εμφύλιο, την 21η απριλίου 1967. Οτι η δικτατορία της 21ης Απριλίου, δεν ηταν ένας αιφνίδιος κεραυνός εν αιθρία, ούτε μας προέλυψε σαν μια μεμονωμένη στρατιωτική πρωτοβουλία, μιάς «μικράς άφρονως ομάδος επίοκρων αξιωματικών», η σαν «Στίγμαιο έγκλημα» όπως αρέσκεται να την αποκαλεί η κοινοβουλευτική Δεξιά, στο μεταμφυλιακό πολιτικό και κοινωνικό τοπίο. Οτι με την πτώση της δεν καταργήθηκαν και οι χουνικοί Νόμοι, πολλοί απ τους οποίους έχουν δεσμέυση διεθνώς τη χώρα και κακοποιούν και σήμερα το λαό με την ισχύς τους. Οπως και η πτώση της, δεν διέργαψε δια μιάς νοοτροπίες και ανορθολογικές πολιτικές που αυτή αδίστακτα πρώτη συνέχισε, αλλά και εξέθρεψε το :«Καραμανλής ή τάτκς». Να μήν ξέρουν όσοι δεν την έζησαν οτι η απριλιανή χούντα, ηταν η τελευταία ορατή συνέπεια της μετεμφυλιακής ιστορίας, ο επιθανάτιος ρόγχος της μετεμφυλιακής ιδεολογίας της εθνικοφροσύνης. Οτι για την επικράτηση και να παραμένει στην εξουσία παρά τον ισχυρισμό οτι ηταν αναίμακτη μέχρι την πτώση της δολοφόνησε τουλάχιστο (88) Ελληνες, με πρώτο τον Ελλίς στον ιπόδρομο και ανάμεσά τους και (4) γυναίκες.

Για την Αρετή ο Αριστοτέλης έλεγε «Αρετή Εσύ, που Είσαι η ωραιότερη επιδίωξη για τον Ανθρωπο» Η αλήθεια ειναι αντίθετη της λήθης ή σωστότερα η λήθη αποζητά το θάνατο της αλήθειας. Για να μήν χάσει την αξία της η αλήθεια πρέπει να συγχωρούμε, αλλά να μήν τη λησμωνούμε την αλήθεια.

Δεν υπάρχει μεγαλύτερος πόνος απ το να θυμάσε σε στιγμές ψυχική ηρεμίας τη δυστυχία σου. Να περπατάς στα χθεσινά και να σε ακολουθούν τα περασμένα και να μή μπορείς να τα αποφύγεις.

Στη ζωή ενος μεγάλου αριθμού Ανθρώπων υπήρξαν περιπτώσεις, «λεπτομέρειες», και περιστατικά ή και «σημεία» που είτε δεν μπόρεσαν να γίνουν γνωστά ευρύτερα, είτε έγιναν και αμέσως μετά για ευνόη τους λόγους «κουκουλώθηκαν»... και μας μένουν ιστορικά άγνωστες (και ίσως μένουν άγνωστες για πάντα) «λεπτομέρειες»για τους τρόπους, τις μέθοδες και τα μέσα για την «αναμόρφωσή» τους. Τους χώρους και τις επινοήσεις εφαρμογής πιό «αποδοτικής» τακτικής και «συμπεριφοράς», τις θλιβερές καταλήξεις τόσων Νέων Ανθρώπων σε φρενοκομεία, Ψυχιατρεία, Νοσοκομεία και (από εκεί) σε Νεκροταφεία η σε άγνωστους τόπους ενταυφιασμού. Ακόμα και για όσους (και από πιοίους) εξαφανίστηκαν «μυστηριωδώς».

Ίσως, (εκτός απ την επίσκεψη του κ Εβερτ, στις φυλακές Κορυδαλού) αυτός να ήταν κατά βάθος και ο λόγος που αποφάσισα να ρίξω στο χαρτί μερική απ την «ιστορία-ζωή» εκείνων των ανήσυχων και ωραίων Ανθρώπων και μαζί με αυτήν κάτι και απ τη δική μου, που ό,τι όμορφο, σεμνό και δημιουργικό οραματίστηκαν, αγωνίστηκαν και προπαντός γι αυτό «πληρώθηκαν» και με τη

μακρόχρονη «φιλοξενία» σε εκείνα τα άγρια ξερονήσια, στις ανήλιες φυλακές και τα εκτελεστικά αποσπάσμα.

Και μίλησαν ή έστω προσπάθησαν να μιλήσουν ή να γράψουν, για κάποια πράγματα που τότε εκείνοι ή και άλλοι απ τους «απέξω», δεν μπόρεσαν ή δεν έτυχε να δούν, να μάθουν ή να ακούσουν όσον καιρό βρίσκονταν εκεί, που για πολλά χρόνια επικρατούσε σιγή τάφου.

Να καταθέσεις ας πούμε έτσι, μερικές μικρές και ελάχιστες εμπειρίες απ τον ωκεανό, που μεσολάβησαν και ας κινδυνεύεις να χαρακτηριστεί εγωϊστικό, μια μικρή έλάχιστη ή και ασύμαντη αν θές προσωπική επειρία ή μαρτυρία ή και να κάνεις μια υπεύθυνη κατάθεση. Πριν αρχίσεις μια τέτοια δύσκολη κατάθεση-μαρτυρία αναρωτιέσαι :Για ποιούς; Και σε ποιούς; Μα νάσαι μονάχα εσυ που αναρωτιεσαι; Για το πώς, το πού και το γιατί;

«Η πείνα και η κατοχή», έγραφε ο Νίκος Καζαντζάκης το 1945, «στάθηκαν οι μεγάλες πείρες αγνότητας.Θα έρθει μιά μέρα που θα ξεχαστούν οι τουφεκισμοί απ τους βαρβάρους, θα καταλαγίασουν τα πάθη. Ενας καινούριος λαός βγήκε. Πρέπει να τον πληροφορήσουμε σωστά». Αυτά τα λόγια οπως γράφω και σε κάποιο αλλο σημείο, ηχούν ακόμα στα αυτιά μου και...Οπως ηχεί και το υπερφίαλο, αλλα καταπραϊντικό σύνθημα του Παπανδρέου-ΠΑΣΟΚ οτι θα βάλει τη Δεξιά στο «χρονοντούλαπο της ιστορίας».

Και ενώ μεσολάβησαν συγκλονιστικά γεγονότα : όπως βασιλό-μεταξική δικτατορία, αλβανικός πόλεμος, κατοχή και Αντίσταση. Απελευθέρωση, αγγλική επέμβαση-Δεκέμβρης, εμφύλιος, έκτακτα μέτρα. Συλλήψεις, βασανιστήρια, στρατοδικεία, καταδίκες σε θάνατο και βαριές ποινές, φυλακές εξορίες Γυούρα τρείς φορές χρησιμοποιήθεκε, Μακρόνησος, ΝΑΤΟ, εκλογές στρατηγού Δόβα, αποστασίες, χούντα των συνταγματαρχών. Πτώση της χούντα και πάλι τάνκς, που στο άκουσμα και μόνο των λέξεων, η φαντασία ανατρέχει στις τραγικές συνέπειες, που το κάθε γεγονός ειχε στο λαό και τη χώρα. Σαράντα χρόνια διήρκεσαν αυτές οι φρικαλεότητες και τεράστιο ηταν το κόστος, όσο και αν οι εκφραστές και οι πρωτεργάτες αυτών των φρικαλεοτήτων, επιχείρησαν να τις απαλύνουν ή να ψελλίσουν κάποιες δικαιολογίες, δεν τα κατάφεραν. Τα σημάδια μένουν ανεξίτηλα και στους ανθρώπους και στη χώρα. Ολοι οι Νόμοι του Μεταξά, της κατοχής και της χούντας συμπεριελήφθηκαν στην εθνική Νομοθεσία και αυτό το «στιγμαίο» για ώρα ανάγκης!

Το γεγονός και μόνο, οτι δεν τόλμησαν να «πληροφορήσουν σωστά» το λαό όπως το ήθελε ο Καζαντζάκης και το απαιτούσε η ιστορική συνέχεια και η ζωή. Καθώς και το γεγονός οτι δεν τα καταγράψαμε «σωστά», ιστορικά (αυτό ενοούσε ο Καζαντάζακη),οπως ακριβώς έγιναν τα γεγονότα, δείχνει οχι μόνο την ευθύνη που βαρύνει τους πρωτεργάτες και συμμετέχοντες, αλλα αποτελούν και μια μεγάλη μελανή σελίδα στην ιστορία της χώρας. Μια σελίδα που μένει ακόμα ανοιχτή για μελέτη. Μια μελέτη οχι βέβαια για να ανοίξει μόνο το θέμα- παρελθόν, αλλα ποιός και πόσω ευθύνεται η κάθε πλευρά. Πόσο έβλαψαν το λαό και τη χώρα, οι αποφάσεις που πήρε η κάθε πλευρά, και για ποιόν ακριβώς λόγο χρειάστηκε η αγγλική επέμβαση και κρίθηκαν αναγκαία αυτά τα φρικτά και απάνθρωπα γεγονότα-εγκλήματα και οι δεδομένες συνέπειες. Ποιός τα έκρυψε απ το λαό και γιατί. Αλλά και ποιός τα εκμεταλλεύτηκε στο έπαρκο. Μόνο μια τέτοια επιστημονική έρευνα η μεταπολεμική σαραντάχρονη πέριοδο θα καταγράψει (σωστά) την ιστορία.

Να πχ ενώ στην Μακρόνησο, συνέβαιναν καθημερινά ολων των ειδών τα εγκλήματα εις βάρος των παιδιών της Ελλάδας. Οι μεταπολεμικοί «ταγοί», χωρίς ευθύνη και ντροπή έπλεξαν εγκώμια και έψαλαν τους γνωστούς εμετικούς για το λαό και τη χώρα ύμνους. Ευχές και προτροπές. Υμνούς και εγκώμια για τα οποία μόνο λύπη και πόνο νοώθουν οι Ελληνες και η Ελλάδα στο άκουσμά τους. Το ίδιο και για τους ανθρώπους που πρωτοστάτησαν και ειδικά για μερικούς, οπως ο Κ. Τσάστος κλπ και κυρίως ο κ Π. Κανελόπουλος, που ξεχνώντας οτι με τις δηλώσεις αυτές απευθύνεται προς τους πρώϊν ΕΛΑΣίτες, γιατί αυτοί ακριβώς οι ΕΛΑΣίτες που εκθείαζε στην Πάτρα, την Τρίπολη κλπ, ηταν που η κυβέρνηση της οποίας ηταν Υπουργός και μάλιστα στρατιωτικών, που ειχε μαζέψει για να εξοντώσει ...τους ίδιους «σε αυτό το υπέροχο σχολείο εθνικής μετανοίας και αναβαπτίσεως των ασώτων υιών της Ελλάδος...

Ο ίδιος πριν απ τις δηλώσεις αυτές για την Μακρόνησο και το «εθνοσωρήριο έργο που συντελέστηκε εκεί», ειχε πεί και εκείνο το περίφημο το: «Στρατηγέ μου ιδού ο στρατός Σας» απευθυνόμενος προς τον Αμερικάνο Στρατηγό Βάν Φλίτ, που οι δυνάμεις της αντίδρασης και του σκότους έχρησαν Υπέρ Αρχιστράτηγο του ελληνικού στρατού και που σαν Αρχιστράτηγος, θα έσωζε την Ελλάδα απ τους Ελληνες!

Λόγια και πράξεις που ταπείνωναν, υποτιμούσαν και μηδένιζαν την Ελλάδα στην παγκόσμια κοινή γνώμη. Την παγκόσμια κοινή γνώμη. που στη διάρκεια του αλβανικού πολέμου και της τριπλής κατοχής, υμνούσε και δοξολογούσε την Ελλάδα για τις πρωτιές και τις νίκες κατά του άξονα: για τις νίκες στον αλβανικό πόλεμο, τα Μακεδονικά οχυρά, την Κρήτη, τον Γοργοπόταμο και τον εγκλωβισμό της τεράστιας σε σχέση με άλλες χώρες πολεμική μηχανή του Χίτλερ, στις πλατείες των μεγάλων πόλεων. Για την Ελλάδα, που ύστερα από εναν υπερ πάντων αγώνα για λευτεριά και εθνική ανεξαρτησία. Τον αγώνα, που οχι μόνο με τα λόγια και κυρίως με τις πράξεις υποταγής την μετέτρεψαν ξανά σε προτεκτοράτο του Πιούρι Φόϊ, του 6ου στόλου και του ΝΑΤΟ. Την μετέτριψαν σε αγγιστρωμένο ψάρι που δεν θέλει δόλωμα. Και από περήφανη και εθνικά ανεξάρτητη-κυρίαρχη που για πρώτη φορά την ειχε κάνει Αντίσταση την μετέτρψαν ξανά σε χώρα των Γές Μάν.

Οπως το 21 η Αγία Τριάδα (Φεουδάρχες, Κλήρος και Αστοί) την αποθήκευσαν-ξεπούλησαν στους Αγγλους, για να μην δώσουν τα λίγα ψυχία που διεκδικούσαν οι Ραγιάδες για τη συμμετοχή τους και το αίμα που έβαλαν στη Επανάσταση. Ενώ αρνήθηκαν τα ψυχία λευτεριάς και δίκαιου στους Ραγιάδες, για λίγη δύναμη-εξουσία παραχώρησαν τα πάντα στους Αγγλους, απ τους οποίους σαν αντάλλαγμα θα αντλούσαν δύναμη με την οποία θα φρονημάτιζαν, τσάκιζαν και θα κονιοτροποιούσαν τον αρματωμένο Ραγιά. Ετσι και τώρα, οι αγώνες, οι θυσίες και τα ολοκαυτώματα των Ελλήνων, για λευτεριά και εθνική ανεξαρτησία. Αγώνες και θυσίες που ειχαν τέτοια έκταση και σημασία για τον κοινό αγώνα, που έκανε η παγκόσμια κοινότητα για τη συντριβή του φασισμού-ναζισμού. Αγώνες και θυσίες, που κανένας πλέον δεν μπορούσε να τους αμφισβητήσει, μα και να διανοηθεί πως ύστερα από εναν τέτοιο λαμπρό, ένδοξο και αξιοθαύμαστο αγώνα, αναγνωρισμένο από εχθρούς και φίλους θα ξαναβρεθεί η Ελλάδα στην πριν του 1940, θέση- κατάσταση και οι απόγονοι του Μεταξά στην εξουσία.

Και δεν θα βρισκόταν σε αυτήν τη τραγική θέση, αν η νεκραναστημένη Αγία τριάδα δεν ζητούσε-εκλιπαρούσε, δεν φιλούσε κατουρημένες ποδιές, αν δεν έβαζε όπως πάντα πάνω απ τα Εθνικά τα ταξικά της συμφέρονα. Αν δεν ειχε διασυνδέσεις με τη διεθνή του κεφαλαίου για κονιοτροποίηση της αξιοθαύμαστης Εθνικής μας Αντίστασης, αν στην κρίσιμη στιγμή, πανικόβλητη και κατατρομαγμένη απ τη ακατάβλητη δύναμη που έκριβε μέσα του τουτός ο λαός, δεν θα χάνονταν αυτή η μοναδική ευκαιρία που είχαμε, να συνταχτούμε σε ανεξάρτητη πολιτεία κρατώντας την Ελλάδα για Μας τους Ελληνες. Και κυρίως αν αξιοποιούσαμε σωστά και δημιουργικά αυτό το εθνικό κεφάλαιο-δύναμη.

Βέβαια, σαν άρχουσα τάξη θα φρόντιζε για τα ταξικά της συμφέροντα, σε συνάρτηση ομως και σχέση με τα συμφέροντα του λαού και της χώρας. Επειτα υπερασπιζόμενοι παράλληλα με τα δικά της συμφέροντα και τα συμφέροντα της χώρας, θα ειχε και τη συναίνεση του λαού και δεν θα ηταν υποχρεωμένη να πληρώνει προστασία στους ξένους. Να εξαγοράζει την εξουσία με τα πιό βαρύτερα ανταλλάγματα... Οι ανθρωποι που πρωτοστάτησαν σε αυτό το νέο εθνικό εγκλημα, ειναι αυτοί που ποτέ δεν είδαν ή σκέφθηκαν την Ελλάδα σαν ενα ενιαίο σύνολο.

Και επειδή οι προλαλήσαντες, που βέβαια δεν ηταν οι μόνοι, συγχαίρουν εαυτούς και αυτούς που συνέβαλαν-πρωτοστάτησαν στη «δημιουργία και το έργο της Μακρονήσου», ας δούμε όμως εστω ενδεικτικά το «έργο που αποτελεί τίτλο τιμής για την Ελλάδα».

Ολοι οσοι βρέθηκαν στη Μακρόνησο, τη Γυάρο, τα ξερονήσια και τις φυλακές, βρέθηκαν γιατί στα χρόνια της κατοχής οι ίδιοι ή οι γονείς τους πήραν μέρος στην Αντίσταση. Βεβαια, για να πολεμήσουν τον κατακτητή-εχθρό, οπως τους δίδαξαν απ τα μικρά τους χρόνια στο σπίτι και το σχολείο με τα «αμύνεσθαι υπέρ Πατρίδος», «τα Νύν πάντων ο αγών», το «Μολών Λαβέ» σε αναρίθμητες εκδόσεις και παραλλαγές, γι αυτόν ακριβώς το σκοπό: Να την αγαπούν εν καιρό ειρήνης, να την υπερασπίζονται οταν κινδυνεύει και να πολεμούν για την απελευθέρωσή της οταν κατακτηθεί.

Αν αυτοί της Μακρονήσου, την Γιούτας, των φυλακών και τους τόπους των εξοριών, ειχαν αδρανήσει ή αδιαφορήσει, αν ειχαν γίνει μαυραγορίτες να εκμεταλλευτούν τον πόνο και τη δυστυχία του λαού, αν ειχαν σκύψει το κεφάλι και συμβιβαστεί με την κατοχή και προπαντός, αν ειχαν «συνεργαστεί» με τους κατακτητές, οπως έκαναν ευτυχώς λίγοι, ολα θα τους θα ηταν μέλι-γάλα που λέει ο λαός. Θα ειχαν και κοινωνικό-οικονομικά καταξιωθεί, όπως έγενε με τους θρασύδειλους εθνοϊσμούς του δοσιλογισμού και κυρίως με τα τάγματα ασφαλείας..

Η συνεργασία τους θα αναγνωρίζονταν «εθνική προσφορά» και θα κατείχαν κάποια ξεχωριστή θέση στην κοινωνία. Αυτοί ομως ηταν Ανθρωποι με ενθουσιασμό και αγάπη για την πατρίδα, δεν μπορούσαν να την φανταστούν σκλαβωμένη. Ειχαν ιδανικά, οράματα και πίστη για την Ελλάδα. Και με απροσμέτρητη αφέλεια όπως θα μπορούσε να πεί κάποιος σήμερα, ύστερα από τόσες και τόσες εμπειρίες, αντί για συνεργασία ή ο,τι άλλο μπορούσε να βλάψει εστω και στο ελάχιστο την Ελλαδίτσα μας, σαν όρθιες και ασυμβίβαστες συνειδήσεις προτίμησαν τον δύσκολο, σκληρό, μακρόχρονο και αιματηρό αγώνα. Να υπερασπιστούν τη λευτεριά και το δίκαιο και με τη ζωή τους ακόμα.

Και ξανφικά βρέθηκαν στη Μακρόνησο, πολλοί παιδιά ακόμα, που τα πέταξαν στους βράχους της Μακρονήσου, της Γυούρας και στα δεκάδες αλλα ξερονήσια και τις ανήλιες φυλακες. Πρωτόβγαλτα σε τέτοιες ταπεινώσεις και αυτού του είδους τους κατατρεγμούς. Σε ενα «περιβάλλον» που έκανε ό,τι και οσα περισσότερα μπορούσε για την «αναμόρφωση» την ψυχική εξόντωση-διάλυση και τον «μέχρις αισχάτων» εξευτελισμό.Τί πρώτο να αντέξουν και πώς; Η καθυπόταξή τους για τους επιβήτορες της εξουσίας φαινόταν εύκολη και οριστική, Ετσι τουλάχιστον πήγαιναν να δείξουν οτι ειχαν τα πράγματα, τόσο για τους εξορισμένους στρατιώτες και ειδικά με αυτούς που κλήθηκαν να κάνουν τη στρατιωτική τους θητεία και αντί για το στρατώνα, τους δώθηκε «φύλλο πορείας-συνοδεία» μέχρι τη Μακρόνησο.

Οι συνθήκες ζωής στα στρατόπεδα και τις φυλακές, τόσο από άποψη χώρου διατροφής και συμπεριφοράς, ηταν ζωή προγραμμένων με βασικό στόχο την βιολογική εξόντωση, όσων δεν μπόρεσαν να στείλουν στο εκτελεστικό απόσπασμα. Αν υπήρχε κάποια διαφορά ίσως αυτή να υπήρχε στις επανορθοτικές φυλακές. Στις εγκληματικές φυλακές όπως τη Γυούρα, το Επταπύργιο, η Κέρκυρα, η Αίγινα, η Κεφαλονιά κλπ και τη Μακρόνησο, και ας ηταν «επίσημα στρατόπεδο» ηταν η ίδια με τον ίδιο συγκεκριμένο στόχο και με βασικό σύνθημα: «αυτοί δεν ειναι Ελληνες. Θα κάνουμε τα πάντα για να εξοντώσουμε οσο το δυνατό περισσότερους». Οσον αφορά τα μέσα που χρησιμοποιούσαν για το σκοπό αυτό τα βασικά ηταν τέσσερα.α) τα κάθε είδους βασανιστήρια σωματικά και πειθαρχικά, β) Ο μόνιμος υποσιτισμός-πείνα, γ) η εξαντλητική δουλειά και δ) οι διάφορες προβοκάτσιες, με σκοπό να σκαρώσουν υποθέσεις «οργάνωσης» στη φυλακή και παραπομπεί στο στρατοδικείο. Αρκετοί ελαφροποινήτες εκτελέστηκαν με αυτό το αιτιολογικό-και τρόπο.

Τα βασανιστήρια σωματικά και ψυχολογικά, άρχιζαν απ τη στιγμή της σύλληψης και με προσαρμογή στα κάθε φορά και εποχή δεδομένα, συνέχιζαν μέχρι την ημέρα της απόλυσης. Για πολλούς όπως συνέβει και με μένα συνέχισαν μέχρι το 1974. Εργαλεια οι εικονικές εκτελέσεις το συχνό και καλά οργανωμένο ξυλοδαρμό, το πειθαρχείο, η στέρηση επισκεπτηρίου και αλληλογραφίας. Η λογοκρισία και της εισερχόμενης και της εξερχόμενης δεκάγραμμης κατά μήνα, ο περιορισμός της αλληλογραφίας μόνο σε συγγενείς πρώτου βαθμού, κατάσχεση μολυβιού, του όποιου χαρτιού και βιβλίων. Πολύωρος εγκλωβισμός στα κελιά, στέρηση συσιτίου για το παραμικρό, ειδών καθαρισμού χώρου και υγιεινής, νερό ελάχιστο και αυτό τις περισσότερες φορές εφάμλυρο. Οι πειθαρχικές μεταγωγές απ την φυλακή στην άλλη κλπ, πάντα στην κοιλιά του κοίτους σαν τον «Ιωννά».

Την εποχή της χούντας δεν μας επέτρεπαν τις δέκα σείρες της αλληλογαφίας να τις γράφουμε σε κόλλα και να τις κλείνουμε σε φάκελλο. Μας υποχρέωναν να τις γράφουν σε κάρτες, ετσι που η λογοκρισία να ειναι εύκολη. Κάρτες σαν αυτές που χρησιποιούσαμε στον αλβανικό πόλεμο. Ίσως να ηταν και υπολλείμματα εκείνης της εποχής οπως ηταν τα φασόλια, τα κουκιά, οι φακές και το κρέας υπολλείμματα του Α! παγκοσμίου πολέμου.

Ο υποσιτισμός-πείνα, ηταν ενα μόνιμο και παρατεταμένο μέσο εξόντωσης. Για μερικά χρόνια και ειδικά στη Γυούρα, ο υποσιτισμός ηταν τόσο έντονος, που σε πολλούς είχε μειθεί το φώς και αρκετοί γέροι το ειχαν χάσει τελείως. Με βάση τον κανομισμό δικαιούμασταν εκατόν δέκα δράμια ψωμί στο

εικοσιτετράωρο, μια φορά το μήνα Κρέας και κάθε δεκαπάντε μέρες ψάρι. Ομως ούτε το κρέας ούτε τα ψάρια δεν μας τα δίναν στο συγκεκριμένο χρόνο. Κρέας και ψάρια μας έφερναν οταν εύρισκαν κάποια παλιόβοϊδα ή πρόβατα. Πρόβατα Αυστραλίας κατεψυγμένα απ το 1902. Αυτό έλεγε η σφραγίδα προέλευσης και χρόνο συσκευβασίας. Το κακό με το κρέας και τα ψάρια, ηταν οτι μας το έφερναν ύστερα από τρείς η και τέσσερες μήνες μαζεμένο και σε ποιότητα που σκεπτόσουν πολύ αν πρέπει να το φάς.

Πως ομως να μην το φάς, που έτρεμαν τα πόδια απ την πείνα.Τις περισσότερες φόρες επακόλουθο της κατανάλωσής του, ηταν δυσεντερία. Το ίδιο συνέβαινε και με τα ψάρια που βασικό είδος ηταν η σαρδέλλα και σπάνια, σαβρύδια ή γόπα πάντα σε μικρό μέγεθος. Εκείνο που υπήρχε αύθονο ηταν η πάστη-σαρδέλλα τις περισσότερες φορές σάπια, που μας τη δίνανε για βραδυνό ή λίγες ελιές... Για αρκετό καιρό αυτό ηταν το βραδυνό σισίτιο. Τα γαλακτοκομικά τα είχαμε ξεχάσει, το ρύζι, τα μακαρόνια το ίδιο. Οποιος μιλούσε για κρέας, ψάρια και γαλακτομικά προϊόντα όποοιον έκανε αναφορά σε αυτά τον έβαζαν στην φυλακή της φυλακής-πειθαρχείο!

Τα όσπρια, οι πατάτες και τα χότρα ήταν πάντα το μεσημεριανό μας φαγητό. Ομως και με αυτά είχαμε μεγάλο πρόβλημα. Τα φασόλια, τα ρεβύθια, οι φακές και τα κουκιά ηταν υπολλείμματα του πρώτου παγκοσμίου πολέμου, όπως και το κρέας. Εχοντας εναν τόσο μακρόχρονο βίο, εκτός του ότι θα ειχαν χάσει τα ζωτικά θρεπτικά τους συστατικά, ήταν επόμενο στο κάθε σπειρί να εχουν φωλιάσει μερικά μαμούδια. Επρεπε όμως να ζήσουμε και για να ζήσουμε έπρεπε να τα φάμε έστω και με τα μαμούδια.

Οι μάγειροι αφου έκαναν τεράστια προσπάθια να αλιεύψουν τα μαμούδια στην επιφάνεια του καζανιού και δεν μπορούσαν, γιατί με την αύξηση της θαρμοκρασίας δεν προλάβαιναν να βγούν όλα και ειδικά αυτά του πυρήνα, μας έλεγαν «να τρίβετε το ψωμί στη καραβάνα για να μήν τα βλέπετε». Το ιδιο μεγάλο πρόβλημα ειχαμε με το ψωμί και το νερό. Τα ψωμί που και αυτό για ενα μεγάλο διάστημα έρχονταν απ τη Σύρα, πολλές φορές οταν ειχε τρικυμία εκτός από μπαγιάτικο, ηταν βρεγμένο με θαλασσινό νερό και πολλές φορές μουχλισμένο. Ηταν μουχλισμένο γιατί αν έπιανε στο μεταξύ θάλασσα το καϊκι ερχόταν ύστερα απ δυό ή τρεις μέρες. Το νερό που σε όλες σχεδόν τις φυλακές ήταν εφάλμυρο και κυρίως στη Γυάρο. Φυσικό νερό πόλυ αργά μετά τη λήξη του εμφυλίου ,τα μέσα του 1952 μας έδιναν μόνο απ ενα κυπελάκι την ημέρα. Αν σε ολα αυτά προστεθεί και η μερική έστω φίρα...και οι γενικές συνθήκες διαβίωσης-αφόρητος συνοστισμός, έχουμε ολα τα δεδομένα ενος καλά οργανωμένου υποσιτισμού.

Δίπλα στον υποσιτισμό και έλλειψη Ιατρικής-παρά την πληθώρα των κρατουμένων γιατρών- και φαρμακευτικής περίθαλψης, με αποτέλεσμα να μειωθεί το φώς, να εμφανιστούν και να κάνουν θραύση σε μεγάλα ποσοστά μολυσματικές αρρώστειες όπως : φυματώση, νεφροπάθειες, ηπατίτιδες, επιδιδυμίτιδες, ουρολυμόξεις τραχώματα, επιφικίτιδες, δερματίτιδες, μυκητιάσεις, ψώρα, ψωρίαση, λάμιες, αμοιβάδωσεις κλπ. Εγώ την ψωρίαση την εχω μέχρι και σήμερα μονίμως απ το Σεπτέμβρη του 1967, που εμφανίστηκε στο Παρθένι της Λέρου.

Η καταναγκαστική δουλειά. Δουλειά άσκοπη. Δουλεία που ειχε σαν σκοπό και στόχο μόνο την ταπείνωση, αφού ούτε κοινωνικά αναγκαία ηταν, μα ούτε και οφέλιμη. Π.χ για ενα μεγάλο διάστημα μας υποχρέωναν να φορτωνόμαστε

πέτρες μεγάλες τις οποίες πετάγαμε στη θάλασσα. Και για να μας ταπεινώσουν άκομα περισσότερο μας έλεγαν πως:«οταν η πέτρινη ράμπα ενώση τη Γυούρα με την Σύρα, τότε ίσως αποφυλακιστούμε».Την πέτρα όμως που ρίχναμε χιλιάδες κρατούμενοι βαριά φορτωμένοι και από μεγάλη απόσταση στη θάλασσα όλη την ημέρα, υπο την απειλή τις κάνες των πολυβόλων τη νύχτα τα κύματα την έπαιρναν. Για να αρχίσουμε την άλλη μέρα χιλιάδες Ανθρωποι, αλβανομάχοι και Αντιστασιακοί να ξανά ρίχνουμε πέτρες στο ίδιο μέρος.Το πιό τραγικό δε ηταν οτι στο μέρος που παίρναμε τις πέτρες και στο μέρος που τις πετάγαμε, υπήρχαν φύλακες που παρακολουθούσαν - εκτιμούσαν το μέγεθος της πέτρας, που ειχε στην πλάτη του ο κάθε κρατούμενος. Αν το μέγεθος της πέτρας κατά την εκτίμηση του φύλακα, δεν ανταποκρίνονταν στις δικές του προδιαγραφές σε τιμωρούσε σε διάφορες ποινές : με τροχάδην, με ορθοστασία ή και με αναφορά στον Αρχηφύλακα για τα παρά πέρα...

Οταν το Υπουργείο πήρε την απόφαση να γίνουν φυλακές στη Γυάρο, την απόφαση αυτή τη διάβασαν σε ολους τους κρατουμένους. Η απόφαση-διαταγή έλεγε «πως θα πληρωθούν... όσοι κρατούμενοι θα δουλεύανε εθελοντικά...». Η απόφαση δεν πάρθηκε με το σκεπτικό για την ανέγερση ενος κοινοφελούς έργου, οπότε και η δική μας εστω καταναγκαστική δουλειά, (η εθελοντική αφορούσε την ανακοίνωση και η πληρωμή το ίδιο), θα ειχε κάποιο νόημα και δεν θα νοιώθαμε ταπεινωμένοι και ούτε θα δουλεύαμε υπό την απειλή των ροπαλοφόρων φυλάκων και των πολυβόλων της χωροφυλακής. Πολλοί βέβαια ηταν οι λόγοι που έπειθαν οτι το «έργο» αυτό σε συνδιασμό με ένα καλομελετημένο υποσιτισμό σε όλες του τις λεπτομέρειες που επέτρεπε μόνο στους νέους και υγιης ακόμα οργανισμούς να σταθούν όρθιοι, σχεδιάσθηκε και έγινε μόνο και μόνο να συμβάλει αντικειμενικά «δια του έργου» στην εξόντωσή μας και τον πλουτισμό συγκεκριμένων ανθρώπων απ την απλήρωτη δουλειά των κρατουμένων.

Το έργο θα ηταν αυτό, που εκτός απ την εξάντληση, θα έδινε χίλιαδες δυό αφορμές για πρόσθετους ξυλοδαρμού, ταπεινώσει και κάθε είδους αλλες τιμωρίες. Ακόμα και για προβοκάτσιες. Επειτα ηταν και ο χώρος που διάλεξαν να γίνει το έργο, που έπειθε οτι για αυτόν ακριβώς τον σκοπό αποφασίστηκε. Ο υποσιτισμός και η εντατική δουλειά υπολόγιζαν, θα οδηγούσε πολλούς στον άμεσο φυσικό θάνατο και έμμεσο με τη δηλώσεις μετανοίας λόγο της καταναγκαστικής πολύωρης δουλειάς. Και κατά βάση θα τσάκιζε την υγεία όλων. Αρκετοί τάφοι υπάρχουν στη Γυάρο.

Για όσους είδαν στην τηλεόραση τις φυλακές της Γυάρου, ασφαλώς θα κατάλαβαν, πως ειναι κτισμένες επάνω σε εναν γρανιτένιο βράχο. Τα σχεδια, την επίβλεψη και εκτέλεση την ειχε ενας μηχανικός ονομαζόμενος Μεταξάς, ανηψιός του δικτάτορα. Αν πράγματι ειχαν σκοπό να κάνουν ενα έργο έστω προσωρινά για φυλακές, αλλα αργότερα θα το χρησιμοποιούσαν παραγωγικά-κοινωνικά υπήρχε ο χώρος του πρώτου όρμου. Μια έκταση 70 και πλέον στρεμμάτων. Χώρος κάπως ομαλός όπου ήδη ειχαν χτιστεί το κτίριο της διεύθυνσης, οι κατοικίες των φυλάκων και της χωροφυλακής. Η επιλογή του γρανιτένιου βράχου ειχε τη δική του δομικό-τεχνική σκοπιμότητα. Για να ισοπεδοθεί-κατεβεί αυτός ο γρανιτένιος βράχος στο επίπεδο που εχουν χτιστεί οι φυλακές, έπρεπε να δουλέβουν νυχθημερών επι μήνε δεκάδες γκρέϊντερ και μπουλτόζες. Ο στόχος όμως ηταν άλλος. Αντί για μηχανήματα έφεραν

λοστούς, πιστολέτα και φουρνέλα, γερές μαγκούρες, ενίσχυσαν τη δύναμη της χωροφυλακής και έστησαν διπλές σειρές τα πολυβόλα.

Σε μια τέτοιου μεγέθους οικοδομή, εκτός απ τα συμπαγή υλικά χρειάζεται, νερό και κυρίως τεχνικούς και χτίστες. Αντί για γκλέϊντερ και μπουλτόζες χρησιμοποίησαν εμας τους κρατουμένους. Οχι μόνο για τον εκβραχισμό - ισοπέδωση, αλλα και για την μεταφορά και το χτίσιμο των φυλακών. Των φυλακών χωρίς παράθυρα. Βέβαια και οι φυλακές της Κέρκυρας, δεν ειχαν παρλαθυρα, ειχαν ομως εναν φιλιστρίνι κοντά στην οροφή του κελιού και ενα στο κάτω μέρος ενα μέτρο πλάτος και δέκα ύψος. Οι «μοντένρενες», ετσι μας έλεγαν της Γυούρας δεν ειχαν καθόλου.

Εκατοντάδες χιλιάδες τόνοι βράχων, έπρεπε να εκβραχιστούν και να μετακινηθούν απ το χώρο του εργοταξίου. Μετά τον εκβραχισμό και την ισοπέδωση και σε συνέχεια να ξανά μεταφερθούν στο χώρο που χτίζονταν οι φυλακές για τη θεμελίωση. Το ίδιο και εκατοντάδες χιλιάδες τόνοι αλλων υλικών να μεταφερθούν απ το λιμάνι στο χώρο του «έργου». Και το πιό τραγικό ηταν οτι η μεταφορά και των βράχων και των υλικών δεν γίνονταν σε ομαλό έδαφος, αλλά σε ανώμαλο. Ολο αυτό το εργοτάξιο εκτός απ τα σχέδια, την εποπτεία-επίβλεψη του κ Μεταξά, και η διά των όπλων εποπτεία-επίβλεψη, εκ μέρους της χωροφυλακής, το έκαναν οι κρατούμενοι πολιτικοί μηχανικοί, τεχνικοί όλων των ειδικοτήτων, χτίστες και απλοί Ανθρωποι, που μας ειχαν μετατρέψει με την απειλή των όπλων σε σκλάβους-υποζύγια. Το εργοτάξιο την εποχή του εκβραχισμού θύμιζε και μεταλλεία-ορυχεία της Νουβίας.

Ο τρόπος που μας συμπεριφέρθηκαν γενικά και ο τρόπος που μας χρησιμοποίησαν ειδικά στο χτίσιμό-κατασκευή των φυλακών της Γυούρας σε τίποτε δεν διέφερε απ τη συμπεριφορά και χρήσιμοποίηση των σκλάβων στο δουλοκτητικό σύστημα στα διάφορα μεταλλεία και τους κοπιλάτες στις πολεμικές Γαλέρες

Το εμβαδόν της φυλακής τεράστιο, ο χρόνος κατασκευή του το ίδιο μεγάλος και η κούραση-εξάντληση ακόμα μεγαλύτερη. Ευτυχώς το μεγαλύτερο ποσοστό των κρατουμένων ειχαμε ήλικία κατά μέσο όρο 25-45 χρόνια. Βέβαια δεν έλλειπαν και αυτοί των 60-70 και αρκετοί 80 και ενα τεράστιο ποσοστό αρρώστων με φυματίωση, κοίλη, τράυματα απ τον αλβανικό πόλεμο και την Αντίσταση. Ανθρώποι τσακισμένοι απ τα βασανιστήρια, των παρακρατικών, της ασφάλειας και τα χρόνια. Και όμως οι Ανθρωποι αυτοί οχι μόνο έπρεπε, αλλα και εξαναγκάζονταν να κουβαλούν πέτρα για να ενωθεί το νησί Γυάρο με τή Συρα πριν την απόφαση για το χτίσιμο της μοντέρνα φυλακή που θα μας «γλύτωνε απ το μαρτύριο του αντίσκηνου: ψυγείου το χειμώνα και φούρνου το καλοκαίρι, μα και την αέναη πάλη με τα μελτέμια των εφτά και δέκα μποφόρ, που τις σήκωναν και τις πήγαιναν στη θάλασσα». Και τότε μέναμε «άστεγοι» μέχρις ότου στεγνώουν, να γίνουν οι ανάλογες επιδιορθώσεις και να ξανά στηθούν. Αυτό κατά το Υπουργείο και τη διεύθυνση θα ηταν η ανταμοιβή που ειχαν υποσχεθεί, η (αποπληρωμή του κόπου μας) γι αυτό οσο «περισσότερο, τίμια και γρήγορα δουλεύαμε τόσο το καλύτερο για μας...!!!».

Η Ζωή στις φυλακές ηταν ενα ατέρμονο δράμα και της Γυάρου μια απερίγραπτη τραγωδία. Μια τραγωδία, που εκτός απ τον υποσιτισμό, την παντελή έλλειψη υγειονομικής, φαρμακευτικής και όποια άλλη περίθαλψη, (ευτυχώς είχαμε πολλούς κρατούμενους γιατρούς) ειδών καθαρισμού και

κυρίως η σκληρή, βάναυση και απάνθρωπη συμπεριφορά την μετέτρηπαν σε έγκλημα. Ηταν ενα προμελετημένο και καλά σχεδιασμένο ειδεχθές έγκλημα. Εκείνο δε που ειχε το μεγαλύτερο κόστος, που στοίχιζε περισσοτερο από οτιδήποτε αλλο κακό και άσχημο που υπήρχε στη ζωή της πολύχρονης φυλακής μας, ηταν η προσχεδιασμένη και καλά οργανωμένη ταπείνωση και η προσπάθεια εξευτελισμού μέσω της δήλωσης.

Ανθρωποι αγέροχοι, αγωνιστές με ιστορία στους εθνικούς και κοινωνικούς αγώνες. Ανθρωποι που οχι μόνο αντιστάθηκαν, αλλα και πολέμησαν τη βασιλομεταξική δικτατορία, που πολέμησαν επάξια το φασισμό στην Αλβανία, τα Μακεδοννική οχυρά και την Κρήτη. Ανθρωποι, που χάρις στη στεναρή άμυνα από μιά χούφτα υπερασπιστές και τον τεράσιο αριθμό θυμάτων που χρειάστηκε να υποστούν οι Γερμανοί, προκειμένου να περάσουν την γραμμή των οχυρών, υποχρεώθηκαν βλέποντας πόσο λίγοι ηταν οι υπερασπιστές να παρουσιάσουν όπλα στους νεκρούς των οχυρών αναγνωρίζοντάς τους την αυτοθυσία. Ανθρωποι που στην Κρήτη με μαγκούρες, φτιάρια, τσάπες, τσεκούρια και τα λίγα όπλα, έβγαλαν εκτός μάχης-αποδεκάτισαν την πιό επίλεκτη μεραρχία αλεξοπτιστών του Χίτλερ προκαλώντας 6,700 νεκρούς και τραυματίες, κατέσρτεψαν 220 αεροσκάφη και αλλα 150 έπαθαν ανεπανόρθωτες ζημιές. Τώρα στη Γυούρα, πλήρωναν τα επίχειρα των πράξεών τους!

Ανθρωποι που ίδρυσαν, οργάνωσαν και καθοδηγούσαν το Εθνικό Απελευθερωτικό Μέτωπο (ΕΑΜ) και κάλεσαν τους Ελληνες, οχι μόνο να μήν αποδεχθουν την κατοχική φασιστική σκλαβιά, αλλα και να την πολεμήσουν με νύχια και με δόντια, Ηταν αυτοί που δημιούργησαν έναν Εθνικό Λαϊκό Απελευθερωτικό Στρατό (ΕΛΑΣ) στα πρότυπα του προπολεμικού στρατού. Ενα στρατό που με τη δράση του υποχρέωσε τους Γερμανούς, να αποσπάσουν απ τα πολεμικά συμμαχικά μέτωπα δέκα και αργότερα δεκαπέντε εμπειροπόλεμες και πρόσβαρα εξοπλισμένες μεραρχίες, προκειμένου να κρατήσουν υπο την κατοχή τους έστω μόνο τις πλατείες των μεγάλων πόλεων. Ανθρωποι, που μπόρεσαν να εγκλωβίσουν τις δυναμείς κατοχής σε τέτοιο βαθμό στις πλατείες των πόλεων, που για να μετακινηθούν απ τη μια πόλη στην αλλη επειδή ειχαν υποστεί τεράστιες απώλειες σε αυτές τις μετακινήσεις, υποχρεώκαν τόσο στις σιδηροδρομικές, όσο και τις οδικές μεταφορές και τις παραμικρές μετακινήσεις να χρησιμοποιήσουν την ταπεινή για αυτούς δολοφόνο ΚΛΟΥΒΑ.

Αυτοί οι Ανθρωποι, εχουν υποστεί τα πάνδεινα. Στο νταμάρι δούλευαν καταναγκαστηκά όλοι ανεξάρτητα από ηλικία και υγεία, απ το πρωϊ μέχρι το σούρουπο, και για να φτάσουν στο έργο επρεπε να περπατήσουν μερικά χιλιόμετρα και αλλα τόσα στο γυρισμό. Αλλοι σπάγανε με το λοστό τον βράχο για να βγεί η πέτρα, αλλοι τη σπάγανε σε μικρότερα κομμάτια και αλλοι την κουβαλούσαν πριν την έναρξη του «έργου» στη θάλασσα. Μετά την έναρξη του έργου να την απομακρύνουμε απ τον χώρο του έργου σε ενα συγκεκριμένο σημείο, μέχρις ότου ισοπέδωθεί ο βράχος. Μετα την ισοπέδοση να την μεταφέρουμε πάλι στο χώρο του έργου για να γίνει με την ίδια πέτρα η θεμελίωσή του. Οταν άρχισε το έργο, για να επιταχύνουν τη δουλεία οι τιμωρίες έπεφταν βροχή. Ο ρυθμός της δουλειάς έγινε πιό γρήγορος, οι σφυρίχτες τρυπούσαν κάθε τόσο τα αυτιά, οι πιέσεις πιό συχνές, πιό απάνθρωπες. Φωνάζαν πιό συχνά για δήλωση στα γραφεία εθνικής επαναπροσαρμογής. Ανοιγαν τα χοντρά κατάστοιχα και αφού έβρησκαν τη

μερίδα, σου πετούσαν τη δήλωση και αν αρνιόσουν σε προειδοπηούσαν «πρόσεχε» θα «μετανιώσεις» καί πολλές αλλες απειλές...

Υστερα από μια πολύωρη δουλειά, κουραστική και βασανιστική μέρα, σε συνδιασμό με τον υποσιτισμό η εξάντληση υπερέβαιναν τα όρια του οργανισμού. Το κορμί έγερνε και ο ύπνος το ίδιο εξαντλητικός. Και τότε τον λόγο ειχαν τα κάθε είδους ζωϊφια: σκνίπες, κουνούπια, κατσαρίδες, οι σκροπιοί κλπ, καθώς και τα ζώα: σαύρες, φίδια, νιφίτσες, σκαθάρια,γυμνοσιάλιαγκες, τα ποντίκια κλπ. Λένε πως το δόντι του ποντικού ειναι γλυκό, δεν νοιώθεις το δάγκωμα. Καθώς μπήγει τα δόντια του, χύνει λένε κατά τη διάκρεια του δαγκώματος ενα ναρκωτικό που μουδιάζει το μέρος που δαγκώνει. Ειναι σαν μια ναρκωτική ένεση, ωστε να συνεχίσει ανενόχλητος το γεύμα του.

Ο κίνδυνος εκτός από μεγάλος και καθημερινός ηταν βασανιστικός. Δεν ήξερες αν το πρωϊ θα ξυπνούσες αρτημελής. Πολλοί κοιμόμασταν με τα παπούτσια και το χειμώνα τυλιγμένοι σφιχτά όλο το κορμί. Ομως τα ποντίκια τρυπάνε την κουβέρτα για να φτάσουν στο κρέας. Το καλοκαίρι όμως δε μπορεί να κουκουλωθείς και τότε τα πεινασμένα θηρία...τραγανίζουν πιό ευχάριστα τα αυτιά και τα ακροδάκτυλα. Και το περίεργο ειναι οτι δεν τρέχει αίμα απ την πληγή. Το ναρκτικό, ή το δηλητήριο κάτι απ όλα κλείνει την πληγή. Και να μην υπάρχουν εστω και οι τυπικές πρώτες βοήθειες!

Ο πλυθησμός των ζωϊφίων και των ζώων λόγω έλειψης μέσων καθαρισμού και τακαπολέμησης, καθημερινά πολλαπλασιάζονταν στους τάφους- σκηνές. Τα ποντίκια, σαύρες και τα αλλα ζώα και ζωύφια κινούνται ελεύθερα στο στενό διάδρομο που μένει ανάμεσα στις αντικριστές πατούσες. Και όπως τα τροκτικά ειναι άπληστα και παμφάγα αλλά και αχόρταγα : Τρώγανε, σχίζανε με τα νύχια και μαγαρίζαν-μόλυναν τα πάντα. Τις νύχτες, πηδούσαν από σώμα σε σώμα επάνω στα εξαντλημένα απ την κούραση και την πείνα κορμιά. Αλώνιζαν τις κουβέρτες και τα ρούχα. Οπως το βράδυ έτσι και το πρωϊ τινάζαμε τις κουβέρτες να φύγουν τα περιττώματα. Τρυπάγανε τις βαλίτσες και έμπαιναν στα ταγάρια, που μέσα πολλές φορές αν δεν τα ανακενούσες συχνά έκαναν και τις φωλιές. Μερικοί έτριβαν χέρια και πόδια με διάφορα χόρτα. Το γλυκό δόντια του ποντικιού, μασουλάει τα πάντα: Ψωμιά, άπλητα ρούχα, αυτιά, δέρμα, δάκτυλα και ό,τι άλλο βρεί μπροστά του. Συχνά, οταν γυρίζαμε απ το «έργο» κουρασμένοι απ τη δουλεία και ψόφιοι στην πείνα, δεν βρήσκαμε τις λίγες μπουκές ψωμί που ειχαμε αφήσει για το βράδυ.

Δεν ηταν λίγοι αυτοί που ειχαν προσβλήθηκαν απ λεπτοσπείρωση Εφευγαν έκτακτα απ τη Γυούρα και δεν ξαναγύριζαν. Οταν ρώταγε ο αντιπρόσωπος τι έγινε με τον τάδε η απάντηση πάντα ηταν «έγινε καλά και μετείχθει σε αλλη φυλακή» και ας ειχε πεθάνει σε κάποιο Νοσοκομείο.

Την ημέρα ειχαμε τα ζωϊφια και τα εκατομμύρια τις μύγες και τις νύχτες τα ποντίκια και όλα τα άλλα νυκτόβια ζώα. Κατά καιρούς κάναμε βέβαια εξορμήσεις μόνο στην επιφάνεια. Πως να ελέγξεις όμως τις στοές και τις εκτός στρατοπέδου περιοχές; Ο,τι και αν κάναμε δεν ειχε αποτέλεσμα. Η ζωή συνεχίζονταν στον ίδιο ρυθμό και συντροφιά με τα ζωϊφια της ημέρας και τα νυκτόβια τη νύχτα. Μέχρι την ημέρα που καταργήθηκε η Γυάρο σαν φυλακή, σε αυτούς τους ρυθμούς και κάτω απ αυτέ τις συνθήκες έζησαν οι χιλιάδες κρατούμενοι, που ενα μεγάλο μέρος της κράτησης τους την πέρασαν εκεί. Τη Γυάρο την ξαναχρησιμοποίησαν σαν φυλακή ξανά το 1956. Σαν δικαιολογία για την επαναλειτουργία χρησιμοποίσαν την απόδραση των 27 απ τις φυλακές

Βούρλων και το 1967 με την χούντα σαν τόπος εξορίας. Τον Μάη του 1967, ηταν η Τρίτη φορά που με πήγαν στη Γυούρα.

Και να σκεφτεί κανείς οτι οι κρατούμενοι στις φυλακές και τα ξερονήσια ηταν οι άνθρωποι, που ειχαν γίνει για τρία και πλέον χρόνια ο εφιάλτης των κατακτητών. Ανθρωποι που απ την 28η Οκτωμβρίου του 1940, ειχαν καταπλήξει με τις πρωτιές την παγκόσμια κοινή γνώμη: α) με τις ανεπάντεχες νίκες στον αλβανικό πόλεμο. Νίκες που αναχετίζοντας την πύρινη λαίλαπα του φασισμού αμφισβητήσαν το αήττητο του άξονα, β) λίγες μέρες μετά την κατάκτηση της χώρας η σβάστικα που κυμάτιζε άγεροχη στον ιστό της στη Ακρόπολη, οχι μόνο κατέβηκε αλλα και ποδοπατήθηκε.γ) που πρωτοστάτησαν και υποχρέωσαν τον ίδιο τον Χίτλερ, να ανακαλέσει την εντολή επιστράτευσης που ειχε δώσει.δ) Η Ελλάδα με την δράση και την καθοδήγηση αυτών των Ανθρώπων, ηταν η μόνη χώρα που δεν έστειλε στρατό να πολεμήσει τους συμμάχους του αντιφασιστικού αγώνα και εργάτες για την πολεμική βιομηχανία οπώς έγινε με τις αλλες κατηκτημένες χώρες της Ευρώπης. ε) Που συνέβαλαν τα μέγιστα στην ανατείναξη της γέφυρας του Γοργοπόταμου και έκοψαν για ενα μεγάλο διάστημα την Ελλάδα, στα δυό και για αρκετό καιρό τον ανεφοδιασμό με πολεμικό υλικό τον Στρατάρχη Ρόμελ στην Αφρική. Ανθρωποι που με αυταπάρνηση και αυτοθυσία έδωσαν τη μάχη, για τα παιδικά, φοιτητικά και λαϊκά σισίτια και αργότερα τη μεγάλη μάχη της σοδειάς σώζοντας το λαό από τον εφιάλτη της πείνας. Κόγιας Νίκος

ΟΜΙΛΟΥΣΕΣ ΚΕΦΑΛΕΣ ΓΙΑ ΛΟΓΑΡΙΣΜΟ ΑΛΛΩΝ

Μπορεί την εποχή εκείνη να φαίνονταν τεράστιοι, ακαταμάχητοι και παντοδύναμοι στην αναμέτρηση με τους άοπλους πλέον αγωνιστές. Κατά βάθος ομως και ειδικά στη συνείδηση του λαού ηταν ανύπαρτοι! Και ηταν για το λαό ανύπαρκτοι, γιατί δεν ακουμπούσαν σε κανένα Νόμο, σε καμιά παράδοση, δεν εξέφραζαν καμιά ιδεολογία, δεν διεκδικούσαν κάποια θέση στην ιστορία. Απλώς με την συμπεριφορά τους κοίταζαν στα μάτια τους αφέντες και τα σκαλοπάτια της ιεραρχίας. Ηταν απλά «εικόνες» και «ομιλούσες κεφαλές» (talking heads) για τις ανάγκες των αφεντικών. Ολοι τους με έντονο ύφος και «ήθος» ειχαν διαγραμμισμένη στο πέτο τους την υπαλληλική ιδιότητα.

Μεταφορείς και εκτελεστές ειδικών ταξικών συμφερόντων και ξένων προς το λαό και τη χώρα απαιτήσεων. Επηρμένοι, ακατάδεκτοι, αλαζόνες, υπήρχαν γιατί η αόρατη λίγκα που ειχε αναλάβει (ελέω 4ης Αυγ/στου προπολεμικά, Φύρερ στην κατοχής και Τσιώρτσιλ, μετά απελευθερωτικά), τις τύχες του τόπου (και τις τύχες μας) τους χρησιμοποιούσε σαν προμετωπίδα για να καλύψει τα διαπραχθέντα και μέλλοντα να διαπράξει εγκλήματα η άρχουσα τάξη. Χατζηαβάτες των ταξικών και ξένων συμφερόντων. Ο ίδιος ο κυρίαχρος μηχανισμός τους χρησιμοποίησε ανενδοίαστα ως που τους εξάντλησε εντελώς. Ωσπού τους κατάντησε από ανθρώπινες υπάρξεις με ονόματα και οντότητα σε μαριονέτες «Θολές εικόνες» που ειχαν υποδυθεί τους ταγούς και τανιζόμενοι προσπαθούσαν να προσθεσουν μέγεθος στην ύπαρξή τους.

Στο αίτημα των καιρών για εθνική ανεξαρτησία, απάντησαν με την αποδοχή της προπολεμικής κατάστασης πραγμάτων και την εκ νέου υποδούλωση στους ξένους. Στο αίτημα για ηθικοποίησης της ζωής και της πολιτικής, απάντησαν εγκληματικά με πολιτικοποίηση της ηθικής και συνέβαλαν στην διατήρηση του κίβδηλου, του κάλπικού και του αγοραίου που πολιορκούσε τη ζωή των

Ελλήνων. Με την «νομική» κάλυψη των δοτών από τους ξένους παράνομες κυβερνήσεις, κατάντησαν τη χώρα κρανίου τόπου. Ενας ολόκληρος στρατός από ανύπαρκους και ανυποψίαστοι ως προς το αληθινό μέγεθος του χρόνου, την πραγματική έκταση του ιστορικού μελλοντικού γίγνεσθαι της χώρας και την αμείλικτη δύναμη της ιστορικής κρίσης.

Αλήθεια μπορεί κάποιος να φανταστεί, τόσο στη διάρκεια της κατοχής, πολύ περισσότερο του εμφυλίου πολέμου, μια αίθουσα δικαστηρίου με πέντε Βαμβακάδες στρατοδίκες, με απαστράπτουσες χρυσές επωμίδες και ενα δεκαωκτάχρονο (18) παιδί, να δικάζεται και μια Μάνα να περιμένει την απόφαση, και κυρίως σε ποια ψυχοσωματική κατάσταση ηταν η Μάνα αυτή οταν άκουσε οτι το μονάκριβό της παιδί καταδίκασένο-χωρίς δική-σε θάνατο;

Η μετά απελευθερωτική δικαστική ιεραρχία, παρερμηνεύσε την εξουσία της, οταν θεώρησε οτι εχει την εξουσία να τιμωρεί. Τιμωρούσε. Τιμωρούσε αδιάκριτα και χωρίς λόγω, αρκεί να συμμετείχε εστω και νοητά κάποιος στην ΕΑΜική Εθνική Αντίσταση ή αν κάποιου «εθνικόφρονα» δεν του άρεσε η φάτσα κάποιου, η του γούσταρε γυναίκα ή η κόρι του ΕΑΜίτη. Και τιμωρούσε! Τιμωρούσε παθιασμένα! Και κατά προτίμηση σε βαρείες ποινές και κυρίως σε θάνατο. Αρκεί η Ασφάλεια να ειχε «δέσει κάπως καλά» τις κατασκευασμένες κατηγορίες και οι ασφάλειες ειχαν και το χρόνο και τα μέσα να κάνουν καλά αυτό που τους αναλογούσε...

Με την αποδοχή από τους αστούς επαναστάτες του ιστορικού συμβιβασμού με τους Κοτζαμπασάδες και τον Κλήρο, ειχε σαν αποτέλεσμα να συγκροτηθεί η Αγία Τριάδα. Την εποχή εκείνη βασική παραγωγική δύναμη ηταν η Γή. Και τη Γή ατομική, και αργότερα και την εθνική την κατείχαν οι Κοτζαμπασάδες και ο Κλήρος. Το πρόγραμμα των αστών διέφερε βέβαια από αυτό των εταίρων. Την οικονομική και κοινωνική δύναμη όμως μέσω της Γής, την έλεγχαν οι Κοτζαμπασάδες και ο Κλήρος και σε μεγάλο βαθμό οι ξένοι και ειδικά οι Αγγλοι. (Κοπαϊδα κλπ). Εχοντας την οικονομικό-κοινωνική δύναμη αρνήθηκαν να πάει η χώρα προς το μέλλον στο όνομα του παρελθόντος. Αποτέλεσμα:

Από την απελευθέρωση του 21, η χώρα μας δεν μπόρεσε να αποκτήσει τους βασικούς θεσμούς και τις δομές εκείνες, που θα διασφάλιζαν εστω και μερικά τα ανθρώπινα δικαιώματα, σε όλες τις σφαίρες της οικονομικής, πολιτικής και κοινωνικής ζωής. Εκτοτε όλα στρέφονταν γύρω από πρόσωπα, από πρόσκερες καταστάσεις και εφήμερες συγκυρίες.

Η απουσία τέτοιων θεσμών και δομών και η κακότεχνη απομίμηση των ξενόφερτων δομών και απόψεων, αποπροσανατόλισαν κάθε προσπάθεια για πρόοδο. Δίχως το θεσμικό και ηθικό έρμα, η νεοελληνική κοινωνία παραλογίζονταν, παράπαιε. Υποτάσσονταν και δολοφωνούσε την ηγεσία της Φιλικής ή τους άφηνε ζητιάνους και καταφρονεμένους, ειδικά τους Θεσσαλούς και Μακεδόνες να σβήσουν βιολογικά χρόνια μετά στην ελεύθερη Ελλάδα.

Ολα οσα αποτελούσαν αναγκαίες προϋποθέσεις και υποδομή για μιά εξελεκτική άνοδο αναβάλλονταν για «αύριο». Προκρίνονταν η «απογείωση» ό πως ό πως, δίχως πυξίδες κατεύθυνσης. Εξορμήσεις παγιδευμένες, ξεσηκώματα δίχως επαύριο, η σισυφική ιστορία σε όλη της την τραγικότητα. Με αυτήν την τραγικότητα φτάσαμε στη Βασιλομεταξική δικτατορία, τον αλβανικό πόλεμο, την κατοχή και στις 12/10/44 στην απελευθέρωση, που για αλλη μια

φορά οι αντιδραστικές δυνάμεις, η ολιγαρχία και οι Αγγλοι, αρνήθηκαν να πάμε προς το μέλλον στο όνομα πάλι του παρελθόντος.

Την μεταπολεμική περίοδο, οι πολιτικές σκοπιμότητες υπήρξαν ο καθοριστικός παράγων σε όλους τους τομείς, εθνικό, πολιτικό, κοινωνικό και πολιτιστικό. Διαστρέφοντας αλήθειες και ιστορικά γεγονότα. Ξεγράφοντας ιδανικά, οράματα και ηθικές αξίες, ετσι ωστε και σήμερα ακόμα να μήν ξεχωρίζουμε την αλήθεια από το ψέμα, το δίκιο από το άδικο, αφού τα πάντα ειχαν αποδιαβρωθεί και διεφθαρεί. Οι θεσμοί ειχαν καταστοί παιχνίδι δημοσίων σχέσεων και αλυσίδα διαπλεκομένων κρίκων και συμφερόντων. Η συνέχεια ειναι γνωστή : φιλοδοξίες, υποταγή, συνεργασίες και χρήμα διαμόρφωσαν ενα πολιτικό αλαλούμ, δημιουργώντας αξίες άνευ αξία, υποβάθμιση του ήθους, αγνοώντας πρότυπα εθνικής και κοινωνικής προσφοράς.

ΒΕΡΟΙΑ Κόγιας Νίκος

Η ΜΕΓΑΛΗ ΠΟΡΕΙΑ ΤΩΝ ΚΙΝΕΖΩΝ ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΩΝ

Οι οργανώσεις υπεράσπισης των ανθρωπίνων δικαιωμάτων στη διεθνή κοινωνούν οι οργανώσεις υπεράσπισης των ανθρωπίνων δικαιωμάτων στη διεθνή κοινότητα με την ευκαιρία της συμπλήρωσης- και καθημερινούς αγώνες του ελληνικού λαού για την δίκη μα ς αποφυλάκιση. Μου θύμισε ακόμα οτι
Πολλές φορές διαβασα στις εφημερίδες για τον έξοχο πριν από λίγες-μερε19 χρόνων, από τη βίαιη καταστολή του κινέζικου δημοκρατικού κινήματος στο Πεκίνο και των θάνατο οπως γράφτεκε τότε εκατοντάδων ανθρώπων.
Το μήνυμα αυτό μου θύμισε τους αγώνες τους μακρόχρονούς τρόπο που κερδίσατε, οργανώνετε και πιστεύω θα διεξάγετε τους Ολυμπιακούς αγώνες. Αγώνες που σκοπό και περιεχόμενο είχαν και εξακολουθούν να εχουν οχι μόνο να σταματήσει κατά τη διάρκειά τους κάθε εμπόλεμη κατάσταση, αλλα και τη δημιουργία των προϋποθέσεων εκείνων που θα επέτρεπε για την οριστική κατάργηση του πολέμου.
Ειναι γεγονός αναμφισβήτητο οτι η 7 του Νοέμβρη του 1917, ειναι μια μεγάλη ιστορική ημερομηνία. Μια ημερομηνία που συντάραξε τον κόσμο, σημάδεψε την πιο μεγάλη στροφή στην παγκόσμια ιστορία: Την ανατροπή του καπιταλισμού και την εγκαθίδρυση του σοσιαλισμού σε μια μεγάλη χώρα ανοίγωντας το δρόμο σε μια νέα ιστορική εποχή. Την εποχή του περάσματος από τον καπιταλισμό και τα εκμεταλλευτικά καθεστώτα στον σοσιλισμό και, οτι με την πάροδο του χρόνου και αφού δημιουργηθούν όλες εκείνες απαραίτητες κοινωνικό-οικονομικές προϋποθέσεις στην αταξική κομμουνιστική κοινωνία στο απώτερο μέλλον.
Οπως ο Λένην εκτίμησε σωστά τις οξυμένες αντιφάσεις του καπιταλισμού και κυρίως του τσαρικού καθεστώτος. Αντιφάσεις που εντάθηκαν στο έπακρο με την εμπλοκή της Ρωσίας στον ιμπεριαλιστικό Α! Παγκόσμιο πόλεμο και την ήττα της Ρωσίας.
Τις ίδιες εκτιμήσεις έκανε και ο μαγάλος Μάο μετά τη λήξη του Β! Παγκοσμίου Πόλεμου σε αντίθεση άποψη σοσιαλδημοκρατίας του Κερένσκη που έμεινε κολλημένη στο γράμμα του μαρξισμού. Οπως ο Λένιν με τη συμπαράστη του λαού ετσι και ο Μάου είδε τη δυνατότητα οτι μπορεί να νικήσει τον Τσάνκ Καϊσκ Σέκ να επικρατήσει η σοσιαλιστική επανάσταση και στη μεγάλη την μεγαλύρη σε πληθυσμό χώρα του κόσμου και αποφασιστικότητα που τον

διέκρινε, μετέτρεψε και αυτός στηριγμένο στον αγωνιστή λαότη δυνατότητα αυτή σε πραγματικότητα επεκτείνοντας ετσι την εποχή των σοσιαλιστικών επαναστάσεων που βοήθησε και στη διάλυση της αποιοκρατίας. Ο «άθλος» έγινε δυνατός, για το δικό σας κόμμα, με βάση την ίδια τους την πείρα, μέσα απ τους αγώνες για τα καθημερινά οικονομικά και πολιτικά αιτήματα στις επαναστατικές θέσεις.
Η δικής επανάσταση εμψυχώνει τους εργζόμενους σ όλες τις χώρες του κόσμο στον αγώνα τους για την αποτίναξη της καπιταλιστικής σκλαβιάς. Ξηπνά συνειδήσεις και εξεγέρσεις σε πολλές χώρες. Τα εργατικά κινήματα, από κινήματα διεδκίνησης μετατρέπονται σε κινήματα αμφισβήτησης. Σε ορισμένες από αυτές εγκαθιδρύεται προσωρινά σοβιετική εξουσία. Ιδρύονται παντού κομμουνιστικά κόμματα που εμπνέονται από τις ιδέες του Μαρξισμού-Λενινισμού που ενσάρκωσε την πρώτη νικηφόρα προλεταριακή επανάσταση.
Μια Σοσιαλιστική πανάσταση και η Σοσιαλιστική εξουσια τελικός σκοπός της ειναι ο κάθε εργαζόμενος να γίνει επιτέλους ιδιοκτήτης αυτής της μοναδικής που κάθε ανθρωπός εχει: η μυϊκή και πνευματικού δύναμη. Ο Μάο ζήτησε να «ανθίσουν όλα τα λουλούδια» και οταν άνθισαν δεν έπρεπε να τους κοπεί ο αθνός και μερικών και η ρίζα ή να συχίσετε να κρατάτε είκοση σχεδόν χρόνια χωρίς ίσως αποδείξεις αλλα ούτε κάν και ενδείξεις οπως έγινε με τους αγωνιστές στη μεταπολεμικά στη χώρας και
Η νικηφόρα προλεταριακή επανάσταση στη Ρωσία, άνοιξε νέα εποχή στην ιστορία του εθνικού απελευθερωτικού κινήματος των αποικιακών και εξαρτημένων λαών του κόσμου, ιδιαίτερα της Ανατολής. Στάθηκε αποφασιστικός παράγοντας για την ανάπτυηξη του κινήματος των καταπιεζόμενων λαών εναντίον του Ιμπεριαλισμού. Ενα κίνημα που μπήκε μετά τη συντριβή του φασισμού στο Β! Παγκόσμιο Πόλεμο σε καινούρια, ανώτερη φάση, με τη νίκη της επανάστασης στην Κϊνα και οδήγησε τελικά στην κατάρευση του αποικιακού συστήματος.

ητα με την ευκαιρία της συμπλήρωσης- και καθημερινούς αγώνες του ελληνικού λαού για την δίκη μα ς αποφυλάκιση. Μου θύμισε ακόμα οτι
Πολλές φορές διαβασα στις εφημερίδες για τον έξοχο πριν από λίγες-μερε19 χρόνων, από τη βίαιη καταστολή του κινέζικου δημοκρατικού κινήματος στο Πεκίνο και των θάνατο οπως γράφτεκε τότε εκατοντάδων ανθρώπων.
????Το μήνυμα αυτό μου θύμισε τους αγώνες τους μακρόχρονούς τρόπο που κερδίσατε, οργανώνετε και πιστεύω θα διεξάγετε τους Ολυμπιακούς αγώνες. Αγώνες που σκοπό και περιεχόμενο είχαν και εξακολουθούν να εχουν οχι μόνο να σταματήσει κατά τη διάρκειά τους κάθε εμπόλεμη κατάσταση, αλλα και τη δημιουργία των προϋποθέσεων εκείνων που θα επέτρεπε για την οριστική κατάργηση του πολέμου.
1????Ειναι γεγονός αναμφισβήτητο οτι η 7 του Νοέμβρη του 1917, ειναι μια μεγάλη ιστορική ημερομηνία. Μια ημερομηνία που συντάραξε τον κόσμο, σημάδεψε την πιο μεγάλη στροφή στην παγκόσμια ιστορία: Την ανατροπή του καπιταλισμού και την εγκαθίδρυση του σοσιαλισμού σε μια μεγάλη χώρα ανοίγωντας το δρόμο σε μια νέα ιστορική εποχή. Την εποχή του περάσματος από τον καπιταλισμό και τα εκμεταλλευτικά καθεστώτα στον σοσιλισμό και, οτι με την πάροδο του χρόνου και αφού δημιουργηθούν όλες εκείνες απαραίτητες κοινωνικό-οικονομικές προϋποθέσεις στην αταξική κομμουνιστική κοινωνία στο απώτερο μέλλον.

2 ???Οπως ο Λένην εκτίμησε σωστά τις οξυμένες αντιφάσεις του καπιταλισμού και κυρίως του τσαρικού καθεστώτος. Αντιφάσεις που εντάθηκαν στο έπακρο με την εμπλοκή της Ρωσίας στον ιμπεριαλιστικό Α! Παγκόσμιο πόλεμο και την ήττα της Ρωσίας.
Τις ίδιες εκτιμήσεις έκανε και ο μαγάλος Μάο μετά τη λήξη του Β! Παγκοσμίου Πόλεμου σε αντίθεση άποψη της σοσιαλδημοκρατίας του Κερένσκη που έμεινε κολλημένη στο γράμμα του μαρξισμού. Οπως ο Λένιν με τη συμπαράστη του λαού ετσι και ο Μάου είδε τη δυνατότητα οτι μπορεί να νικήσει τον Τσάνκ Καϊσκ Σέκ να επικρατήσει η σοσιαλιστική επανάσταση και στη μεγάλη την μεγαλύρη σε πληθυσμό χώρα του κόσμου επεκτείνοντας τον ορίζοντα. Βέβαια το 1989 ειχαμε την πτώση του πρώην ??????????? και αποφασιστικότητα που τον διέκρινε, μετέτρεψε και αυτός στηριγμένο στον αγωνιστή λαό τη δυνατότητα αυτή σε πραγματικότητα επεκτείνοντας ετσι την εποχή των σοσιαλιστικών επαναστάσεων που βοήθησε και στη διάλυση της αποικιορατίας. Ο «άθλος» έγινε δυνατός, για το δικό σας κόμμα, με βάση την ίδια τους την πείρα, μέσα απ τους αγώνες για τα καθημερινά οικονομικά και πολιτικά αιτήματα στις επαναστατικές θέσεις.
Η δικής επανάσταση εμψυχώνει τους εργζόμενους σ όλες τις χώρες του κόσμο στον αγώνα τους για την αποτίναξη της καπιταλιστικής σκλαβιάς. Ξηπνά συνειδήσεις και εξεγέρσεις σε πολλές χώρες. Τα εργατικά κινήματα, από κινήματα διεδκίνησης μετατρέπονται σε κινήματα αμφισβήτησης. Σε ορισμένες από αυτές εγκαθιδρύεται προσωρινά σοβιετική εξουσία. Ιδρύονται παντού κομμουνιστικά κόμματα που εμπνέονται από τις ιδέες του Μαρξισμού-Λενινισμού που ενσάρκωσε την πρώτη νικηφόρα προλεταριακή επανάσταση.
Μια Σοσιαλιστική Επανάσταση και η Σοσιαλιστική εξουσία τελικός σκοπός της ειναι ο κάθε εργαζόμενος να γίνει επιτέλους ιδιοκτήτης αυτής της μοναδικής που κάθε άνθρωπός εχει: η μυϊκή και πνευματικού δύναμη. Ο Μάο ζήτησε να «ανθίσουν όλα τα λουλούδια» και οταν άνθισαν δεν έπρεπε να τους κοπεί ο αθνός και μερικών και η ρίζα ή να συχίσετε να κρατάτε είκοσι σχεδόν χρόνια χωρίς ίσως αποδείξεις αλλα ούτε καν και ενδείξεις οπως έγινε με τους αγωνιστές στη μεταπολεμικά στη χώρας και
Η νικηφόρα προλεταριακή επανάσταση στη Ρωσία, άνοιξε νέα εποχή στην ιστορία του εθνικού απελευθερωτικού κινήματος των αποικιακών και εξαρτημένων λαών του κόσμου, ιδιαίτερα της Ανατολής. Στάθηκε αποφασιστικός παράγοντας για την ανάπτυξη του κινήματος των καταπιεζόμενων λαών εναντίον του Ιμπεριαλισμού. Ενα κίνημα που μπήκε μετά τη συντριβή του φασισμού στο Β! Παγκόσμιο Πόλεμο σε καινούρια, ανώτερη φάση, με τη νίκη της επανάστασης στην Κϊνα και οδήγησε τελικά στην κατάρρευση του αποικιακού συστήματος.

Η ΣΥΜΦΩΝΙΑ ΤΗΣ ΒΑΡΚΙΖΑΣ ΚΑΙ ΤΙ ΑΚΡΙΒΩΣ ΠΡΟΒΛΕΠΕ

Σαν σήμερα πριν από 57 χρόνια στη Αθήνα και συγκεκριμένα στη Βάρκιζα υπογράφετε η συμφωνία της Βάρκιζας. Η συμφωνία αυτή πήρε το όνομα απ την τοποθεσία που υπογράφτηκε.
Βέβαια ενα τέτοιο ιστορικό γεγονός σαν αυτό της Εθνικής Αντίστασης 1941-44, που οδήγησε στη Βάρκιζα, δεν ειναι εύκολο να το καταγράψει κανείς σε όλη τους την έκταση τα ιστορικά δεδομένο που προηγήθηκαν για να φτάσουμε στη Βάρκιζα. Λόγω της ημέρας όμως θα προσπαθήσω

να παραθέσω λίγες απ τις αιτίες που κατά την γνώμη μου, μας οδήγησαν στη Βάρκιζα και σε συνέχεια στον εμφίλιο σπαραγμό

Κάτω από τραγικές για τη χώρα συνθήκες και την αφόρητη πίεση του μονόπλευρου πολέμου των Αγγλων Νεοκατακτητών και της συνεργαζόμενης με τους κατακτητές πλουτοκρατική ολιγαρχία ενάντια στον ελληνικό λαό, στις 12 του Φλεβάρη του 1945 υπογράφεται η συμφωνία της Βάρκιζας.

Αυτός που θα αποφασίσει να αναφερθεί σε κάποιο θέμα, χωρίς να ειναι πάντα υποχρεωμένος να μετρήσει τη μύτη της Κλεοπάτρας, ειναι πάντα βασικό να αναζητήσει και τις αιτίες που οδήγησαν στο όποιο αποτέλεσμα. Και οι αιτίες που οδήγησαν αυτό το λαμπρό και αξιοθαύμαστο λαϊκό εθνικό-πατριωτικό κίνημα στη Βάρκιζα ηταν τεσειροι: α) Οι κατακτητές που δεν βρήκαν τα πράγματα στην Ελλάδα οπως τα υπολόγιζαν β) Η εμμονή της παλιάς, αδύσταχτης και ξεσκολισμένης αποιοκρατίας, που ηθελε με κάθε θυσία να κρατήσει αυτόν τον τόπο κλειδί-σταυροδρόμι για τα μελλοντικά τους σχέδια και τα βρώμικα-οπως πάντα-μέσα που μεταχειρίστηκε για να ξανά δέσουν και να σιγουρεύσουν από τα μέσα την αναδιοργανωμένη κρατική μηχανή, ετσι ωστε να μήν τους ξεφύγει κάποια ροδούλα. Και εγγύηση για την διασφάλιση ηταν η επιστροφή του Βασιλιά. γ) Η ανικανότητα της Εθνικής αστικής τάξη να παίξει σαν τάξη τον ιστορικό της ρόλο. Και δ) Τα σφάλματα της ηγεσία του κινήματος.

Η ανατίναξη της Γέφυρας του Γοργοπόταμο στις 26 του Νοέμβρη 1942. Η μεγάλη σε όγκο και παλμό απεργία στην Αθήνα-Πειραιά στις 22 του Δεκέμβρη του 42 και οι δύο μεγάλες διαδηλώσεις προβλημάτισαν τους πάντες. Ακόμα και αυτόν τον Χίτλερ. Η πρώτη με συνθήματα «ψωμί-συσσίτια» και «Κάτω η τροκρατία, λευτεριά στους κρατουμένους κλπ» και δεύτερη το Φλεβάρη του 1943 να μην κατέβουν οι Βούλγαροι στη Θεσσαλονίκη που πήρε πανελλαδικό χαρακτήρα ματαίωσαν η πρώτη τα γερμανικά σχέδια για «πολιτική επιστράτευση» που προσωπικά ο Χίτλερ ειχε εγκρίνει και η δεύτερη να μην υλοποιηθεί η κάθοδο των Βουλγάρων στη Θεσσαλονίκη και οι καθημερινές απώλειες Γερμανών στις μάχες, υποχρέωσαν τον ίδιο τον Χίτλερ να ξανά σταθμίσει τα δεδωμένα στην Ελλάδα.

Για να προλάβει αυτά ακριβώς τα γεγονότα στις 20 Φλεβάρη του 1943, οι Ελληνες πληροφορούνται απ μια ραδιοφωνική εκπομπή, που επαναλαμβάνει ενα τηλεγράφημα του πρακτορείου DNB οτι:

«Ο Αδόλφος Χίτλερ, εκτιμών την γεναιότητα του ελληνικού Λαού, την οποία επάδειξε εις το πεδίο της μάχης, επιθυμεί να εχει τούτον συμπαραστάτην του εις την ιστορικήν πορείαν την οποίαν εχάραξεν δια την δημιουργίαν ενος νέου κόσμου και ζητεί προς τούτο την βοήθειάν του, η οποία πρέπει να εκδηλωθεί κατά τρόπον ενεργητικόν και θετικόν».

Η εμμονή των νεοαποικιοκρατών να κρατήσουν αυτόν το βράχο ξανά υπο την απόλυτη κυριαρχία τους, οδήγησε στο να ειναι μεταπελευθερωτική εποχη απ τις πιό δραματικές, τις πιό τραγικές στην ιστορία του τόπου. Η αγγλική επέμβαση το Δεκέμβρη υπήρξε η πιό ωμή, η πιό ξετσίπωτη επέμβαση των ιμπεριαλιστών σε μιά απελευθερωμένη ήδη σύμμαχο χώρα, ενώ συνεχίζονταν ο αγώνας κατά του άξονα. Και το πιό τραγικό ειναι οτι :

Την επομένη της Απελευθέρωσης ο Νικητής Λαός, του αλβανικού πολέμου και της Αντίστασης, δεν διαπραγματεύονταν τις τύχες της Ελλάδας με μιά αλλη, εστω άποψη ή δύναμη «ελέω Θεού ελληνική ηγεσία», γιατί μια τέτοια «ηγεσία» και οργανωμένη δύναμη παρά τα λαμπρά και αφοσιωμένα εσωτερικά στηρίγματα δεν υπήρχε, αλλά με μια αυτοκρατορική δύναμη. Εναν πρώην επικυρίαρχο. Και δεν υπήρχε γιατί τις όποιες δυνάμεις της ειχαν απομείνει:

«Τάγματα Ασφαλείας» και τους διάφορους εθνοϊσμούς, που ειχε συγκροτήσει στη διάρκεια της κατοχής της ειχε δώσει στους Γερμανούς για να πολεμήσουν την Αντίσταση και μετά την απελευθέρωση στους Αγγλους για να «κονιορτοποιήσουν» το ΕΑΜ, οπως πρόβλεπε το αγγλικό σχέδια «Μάνα», που το ειχαν εκπονήσει για το σκοπό αυτό απ τον Αύγουστο του 1943.
Ενώ ετοίμαζαν την εξόντωση του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ για την απόβαση της Σικελίας καλούσε με προκηρύξεις: Ηρωϊκες ελληνικές μονάδες!
« Περιμένετε το σύνθημά μας για μιά αποφασιστική δράση, Σεις Αετοί της Ρούμελης, που ξανά ζωντανέψατε με τα κατορθώματά σας το έπος των κλεφτών και των αγωνιστών της Ανεξαρτησίας! Τα όπλα θα μιλήσουν και πάλι! Η μέρα της απελευθέρωσης πλησιάζει! Η ώρα της εκδίκησης εχει σημάνει! Περιμένετε τις οδηγίες μας!
Αφού η φιλελεύθερη αστική τάξη στη διάρκεια του μεσοπολέμου, που βρίσκονταν στην ακμή, δεν μπόρεσε να αποκτήσει δικό της ανεξάρτητο ιδεολογικό-πολιτικό ταξικό περιεχόμενο, οργανωτική δόμη και συνοχή. Και μη έχοντας ομως ποτέ συνεργασθεί με το λαό, που ειναι ο φύσει συμμαχός της. Σαν διέξοδο αντί να αποδεχθεί το λαό στην αντιπολίτευση, δέχθηκε τη δικτατορία του Ματαξά. Αν η φιλελεύθερη αστική τάξη δεχόταν το λαο στην αντιπολίτευση και η Ελλάδα έμπαινε στη 10ετία του 40, με ενα ανεκτό απ το λαό βαθμό πολιτικής νομιμότητας ειναι αναμφισβήτητο οτι ο Β! παγκόσμιος πόλεμος δεν θα ειχε αυτές τις καταστρεπτικές και τραγικές συνέπειες για το λαό και τη χώρα. Το γεγονός αυτό την κατέστησε ανίκανη να ηγηθεί του Εθνικο-απελευθερωτικού αγώνα, οπως έγινε στις χώρες της Ευρώπης, που οχι μόνο συμμετείχε αλλα και ηγήθηκε της Αντίστασης.
...Η κατοχική περίοδο, ειχε αρκετά κοινά χαρακτηριστά γνωρίσματα με αυτά του 1821. Η χώρα ηταν κατακτημένη. Ο Ραγιάς τότε και ο λαός στην κατοχή, χωρίς να υπολογίσουν το κόστος σε αίμα και θυσίες ξεσηκώθηκε το 21, οχι μόνο να απελευθερωθεί απ τον δυνάστη αλλα να συγκροτήσει και να εδραιώσει την κρατική οντότητα μα και να κάνει και εκείνες τις αντίστοιχες κοινωνικό- οικονομικές δομές και μεταρυθμίσεις που θα επέτρεπαν στο νεοσύστατο κράτος, να αντιμετωπίσει τα όποια προβλήματα που κατά καιρούς θα προέκυπταν.
Ηγέτης της Επανάστασης το 21 ηταν η νεογέννητη αστική τάξη και της Αντίστασης για τους γνωστούς λόγους το ΕΑΜ : α) η αδυναμία της αστικής τάξης στη διάρκεια και του μεσοπολέμου ακόμα να αποκτήσει δικό της ανεξάρτητο ταξικό ιδεολογικό πολιτικό περιεχόμενο. β) η αποδοχή της δικτατορία του Μεταξά απ τις φιλελεύθερες δυνάμεις γ) η εγκατάληψη της χώρας απ την ηγεσία και δ) η μή ανάληψη πρωτοβουλίας για οργάνωση Εθνικής Αντίστασης μετά την κατάληψη της χώρας, επέτρεψαν στο Κομμουνιστικό κόμμα να μπεί επικεφαλής της Αντίστασης. Να ιδρύσει το Εθνικό-Απελευθερωτικό Μέτωπο.
Οπως λοιπόν, το 21 οι αστοί κάλεσαν το Ραγία, σε μάχη και αγώνα κατά του δυνάστη και τους ντόπιους συνεργάτες του, με το ίδιο ακριβώς περιεχόμενο και οι κομμουνιστές στην κατοχή κάλεσαν τον λαό σε μάχη και αγώνα. Η ιδεολογική υποχώρηση ομως των αστών που ηταν φύσει και θέση ο ιστορικό φορέας της Επανάστασης του 21, για λόγους που δεν ειναι του παρόντος, οδήγησε την Επανάσταση στον ιστορικό συμβιβασμό με τους Κοτζαμπάσηδες, τον Κλήρο και τους Αγγλους, με αποτέλεσμα να μην γίνουν οι επιβεβλημένες για την εποχή εκείνη δομές και μεταρυθμίσεις και ο Ραγιάς, που πολεμούσε να

γίνει νοικοκύρης στον τόπο τους και οικοδεσπότης (μικροαστός) στο σπίτι του να παραμείνει δουλοπάρικος και «κοπέλι των αρχόντων».
Την ίδια περίπου ιστορική πορεία διέγραψε και μετά την απελευθέρωση του 1944 η αστική τάξη της χώρας και οδηγηθήκαμε στη Βάρκιζα. Αντί αμέσως μετά την απελευθέρωση να προσεταιριστεί τον Ραγιά τότε-λαό τώρα και αξιοποιώντας αυτό το ανεκτίμητο Εθνικό κεφάλαιο: Αλβανικό, Αντίσταση να και συμμετοχή στον συμμαχικό αντιφασιστικό αγώνα, δεδομένα που θα έδιναν τη δυνατότητα στη χώρα να ανοίξει διάπλατα τα «φτερά τα πρωτινά της τα μεγάλα», προτίμησε να συμμετάσχει ξανά στη συγκρότηση της μεταπολεμικής Αγίας τριάδας. Την Αγία τριάδα που ειχε αναλάβει την ευθύνη ανεξάρτητα απ το κόστος να ξανά οδηγηθεί η χώρα στην εξάρτηση.
Δυστυχώς και τη φορά αυτή η αστική τάξη συμπαρατασσόμενη με την δωσίλογη Δεξιά διέπραξε το ίδιο λάθος-έγκλημα που διέπραξε το 21 και το 1944. Πανικόβλητη απ τη δύναμη που έκριβε μέσα του τούτος ο λαός, είδε σαν σωτήρες τους Αγγλους και τους Αμερικανούς, οπως ειχε δεί τους Γερμανούς στην κατοχή. Τους στήριξε στον κοινό πλέον στόχο, που δεν ηταν αλλος απ τον ανήσυχο και ανυπότακτο λαό. Το λαό που στη διάρκεια της τριπλής κατοχής για να επιβιώσει και να απελευθερώσει τη χώρα, έδωσε πρόσβαρα και αγόγγιστα οσο αίμα και θυσίες χρειάστηκαν.
Ειναι γεγονός οτι μετά την επικράτηση των κομμουνιστών στη Ρωσία, τα κινήματα διεκδίκησης-βελτίωση ορων ζωής και εργασίας-μετατράπηκαν σε κινήματα ανατροπής. Η όλιγαρχία ξενοκίνητη καθώς ηταν και η Δεξιά σαν φορέας συντηρητικός και δωσίλογος για την ανοικτή συνεργασία με τους κατακτητές, δικαιολογημένα πανικοβλήθηκαν. Η αστική τάξη όμως σαν φορέας προόδου και προοπτικής για πιο λόγο τρομοκρατήθηκε; Βέβαια ακι αυτή δεν ειχε ψυχικές ρίζες με το λαό. Πολύ περισσότερο με τη γενιά της Αντίστασης. Αυτό ομως δεν σήμαινε οτι δεν ζούσε από κοντά τα γεγονότα τοπικά και παγκόσμια. Και τα ερώτημα που μπαίνει ειναι:
Η αστική τάξη πράγματι δεν μπόρεσε να δεί, οτι και σαν κινήματα ανατροπής τα Αντιστασιακά κινήματα η επικράτησή τους ηταν άμεσα και άρηκτα συνδεμένη με την κατάληψη της χώρας επικράτησης με τον κόκκινο στρατό. Και στην Ελλάδα ηταν δεδομένο οτι θα ερχόταν οι Αγγλοι και οχι ο κόκκινος στρατός, γεγονός που σημαίνει οτι μπορούσε κάλιστα να το προσεταιριστεί αυτό το λαϊκό κίνημα. Η χώρα ειχε απελευθερωθεί. Συνεπώς δεν συνέτρεχε κανένας, μα κανένας απολύτως λόγος να αναμετρηθεί με το ΕΑΜ.
Και αναρωτιέται ο καθένας. Για πιο λόγο η Εθνική Αστική Τάξη πρόδωσε για αλλη μια φορά τον ιστορικό ταξικό της ρόλο; Ο κομμουνιστικό κίνδυνος που επικαλούνταν οι ξένοι και η δωσίλογη Δεξιά προκειμένου να επέμβουν το Δεκέμβρη δεν υπήρχε πλέον, γιατί οδηγηθήκαμε στο Δεκέμβρη. Και μετά το Δεκέμβρη δεν ειχαν χαθεί τα πάντα. Και δεν ειχαν χαθεί γιατί έτσι οπως εξελίχθηκαν μετά την απελευθέρωση τα ελληνικά πράγματα, αν η εθνική αστική τάξη όρθωνε το ανάστημά της και συμπαρατάσσονταν με το λαό, έστω και μετά τη Βάκριζα, πολλά απ τα μεταπολεμικά γεγονότα δεν θα ειχαν την ιδια εξέλιξη. Και δεν θα ειχαν γιατί ο αγώνας του λαού στον αλβανικό πόλεμο, τα Μακεδονικά οχυρά, την Κρήτη και της Αντίστασης με τις τόσες πρωτιές και Νίκες και την χώρα απελευθερωμένη απ τον ίδιο το λαό, έγραψε σελίδες δόξας, που αποτελούσαν εκτός από μελλοντικές παρακαταθήκες και ενα τεράστιο ανεκτίμητο αγωνιστικό ιστορικό κεφάλαιο. Ενα διαπραγματευτικό κεφάλαιο, που καμιά κατεκτημένη Ευρωπαϊκή χώρα δεν ειχε να παρουσιάσει.

Δίπλα σ αυτά τα τραγικά για τη χώρα λάθη της εθνικής αστικής τάξης προστέθηκαν και τα άθελα και τα εκ των πραγμάτων επιβεβλημένα λάθη της ΕΑΜικής ηγεσίας. Ετσι λοιπόν, ανεξάρτητα από το τί έκαναν οι ξένοι με τους συνεργάτες η ηγεσία του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ, δεν μπόρεσε να αποφύγει τις παγίδες. Σύρθηκε στον στραβό δρόμο στο Λίβανο και την Καζέρτα και σε συνέχεια στην Βάρκιζα με όλες τις γνωστές συνέπειες για το λαό και τη χώρα.
Μόνο μια ηγεσία ανεξάρτητα και ενας λαός καλά πληροφορημένος για το δοξασμένο του παρελθόν, αλλα και για τα λάθη που γίνανε, που ζεί και διδάσκεται απ τα μαθήματα της ιστορίας, που μαθαίνει να εκτιμά σωστά τους φίλους απ τους εχθρούς, την πολιτική της προόδου απ την απλή δημαγωγία, μπορεί να ασκήσει την κυριαρχία του και να βαρύνει η γνώμη της πάνω στα γεγονότα. Οι νέες γενιές ακούνε τη λέξη κατοχή, ΕΑΜ-ΕΛΑΣ, ΕΔΕΣ απελευθέρωση κλπ και δεν γνωρίζουν τί ακριβώς σημαίνουν οι λέξεις αυτές και το περιεχόμενο που η κάθε μια περιέχει!
Εκατόν ογδόντα χρόνια ιστορικού σκοταδισμού δεν επέτρεψαν στο λαό να γνωρίσει το πραγματικό 21 και μισό σχεδόν αιώνα με την ίδια μέθοδο και μέσα μετά την απελευθέρωση του στις 12/10/44, τον εχουν στερήσει και απ αυτήν την απαραίτητη γνώση του παρελθόντος, που χωρίς αυτήν το παρόν και το μέλλον γίνονται θαμπά και λίγο μπορούν να βοηθήσουν, πολύ περισσότερο να κυριαρχήσουν στη ζωή και τη λύση των όποιων κοινωνικών, πολιτικών και εθνικών προβλημάτων.

Βέροια 12 Φευρουαρίου 2002 Κόγιας Νίκος.

Η ΣΥΛΛΗΨΗ ΤΑ ΒΑΣΑΝΙΣΤΗΡΙΑ ΤΑ ΣΤΡΑΤΟΔΙΚΕΙΑ Η ΑΘΩΩΣΗ ΚΑΙ ΑΝΤΙ ΓΙΑ ΤΟ ΣΠΙΤΙ ΕΞΟΡΙΑΣτη ΜΝΗΜΗ ΤΩΝ 63 ΧΡΟΝΩΝ ΑΠ ΤΗ ΣΗΛΛΗΨΗ ΚΑΙ ΔΕΚΑΠΕΝΤΕ ΑΠ ΤΟ ΘΑΝΑΤΟ

Στις αρχές του 1945 μόλις είχαμε βγεί από μια πολεμική θύελλα. Μια θύελλα, που ξεθεμελίωσε τον τόπο και άφησε πίσω της επείπια και τάφους.Μια θύελλα που ο Ποιητής Λουντέμης, την συνόψισε σε εναν ιδιόμορφο στίχο λέγοντας οτι «Οποιος έζησε στις 3 του Δεκέμβρη του 44, στις 4 μπορούσε να πεθάνει». Για την ιστορία ο φονικός Δεκέμβρης δεν άρχισε στις 4, αλλά τον Αύγουστο του 1943 οταν οι Αγγλοι, πάρα τις άοκνες προσπάθειες, τις ίντριγκες και τις ιδιόμορφες συνεργασίες και με τους κατακτητές ακόμα, δεν μπόρεσαν να εντάξουν οπως έγινε με τον ΕΔΕΣ, ΠΑΟ και οποιες αλλες αντιστασιακές οργανώσεις τους δικούς αποκλειστικά πολιτικούς και στρατηγικούς σκοπούς, και το Εθνικό Απελευθερωτικό Μέτωπο (ΕΑΜ).

Τότε παρά την από κοινού συνεργασία για την ήττα του άξονα, που οδήγησε στην πιό μεγαλειώδη Πρώτη Αντιστασιακή πράξη στον Ευρωπαϊκό χόρο την ανατίναξη της Γέφυρας του Γοργοποτάμου, που ηταν η δεύτερη Αντιστασιακή πράξη μετά το κατέβασμα από τον Μανώλη Γλέζο και τον Απόστολο Σάντα τη νύχτα στις 30 Μάη από την Ακρόπολη, λίγες ώρες πριν στο Βερολίνο, οι μακιαλιάριδες Ναζί τσιγκρίσουν τα ποτήρια με τη σαμπάνια για την κατάληψη και της Κρήτης, που η κατάληψή της σήμαινε την κατοχή ολόκληρης πρέον της ελληνικής επικράτιας. Μια πράξη που σήμαινε οτι η Ελλάδα μπορεί να κατακτήθηκε ο αγώνας ομως για την απελευθέρωσή της εχει ήδη αρχίσει.

Αφού λοιπόν, δεν μπόρεσε να εντάξη και το ΕΑΜ στα σχεδιά τους, οι Αγγλοι ενώ στη αρχή έκανα αφ' υψηλού κριτική στους επίορκους στρατηγούς, οταν το ΕΑΜ αρνήθηκε να υπαχθεί υπο την αγγλική επικυριαρχία και δήλωσε

ευθαρσώς οτι «κύριως, βασικός και προγραμματικός στόχος του ειναι η Απελευθέρωση της Ελλάδας από τους κατακτητές, πάντα σε συνεργασία με τη μεγάλη αντιφασιστική συμμαχίας που συγκρότησαν οι 3 σύμμαχες δυνάμεις», αντί να ανοίξουν μέτωπο εναντίον, τους προσεταιρίστηκε και στηριγμένοι τώρα στα εσωτερικά της στηρίγματα και τους «προθύμους» προς αυτούς τώρα Γκοτζαμάνιδες, Καραμάνους, απάτριδες στρατηγούς, πολιτικάντιδες και τυχαδιώκτες που με την πρόφαση μετά την κατοχή να περισώσουν τάχα κάτι από την καταστροφή.

Στην πραγματικότητα ομως, για να εξασφαλίσουν αξιώματα, πρωτοκαθεδρίες, φαγοπότια και ρεμούλες, για τον εαυτός τους, τους συγκενείς και τους φίλους δέχθηκαν, να κυούνται στη λάσπη της προδοσίας, υδρώνανε για να βοηθήσουν τη λαηλασία και την ερήμωση της χώρας, δίνοντας με τον τρόπο αυτό το πρόσχημα νομιμότητας τα όποια κακουργήματα διέπραταν οι κατακτητές, κρύβωντας ή και δικαιολογώντας τα στο λαό οτι «ολο υπο κατοχή ειναι δυνατά» και στους κατακτητές οτι ο λαός οχι μόνο τα αποδέχετα αλλα και τα εγκρίνει την εκμηδένισή του και την σκλαβιά του.

Αυτούς τους παντόως ειδους συνεργάτες και πολέμιους του αγώνα προσεταιρίστηκαν οι Αγγλοι για να το υπονομεύει με ολα τα μέσα, με πρώτο ταύτισε το ΕΑΜ με το ΚΚΕ, την οργάνωσή τους εθνοπροδοτικών οργανώσεων που ενώ χρηματοδοτούνταν απ τους κατακτητές καθοδηγούντα και λειτουργούσαν για λογαρισμό τους. Με αυτά τα προδοτικά τσακάλια, φιλόδοξα και ιδεοτελή καθάρματα με αποκορύφωμα τα «Τάγματα Ασφαλείας».

Αυτό το αποδέχονται οι συνεργάτες των Αγγλων και επιβεβαιώνει και η αστική ιστοριογραφία. Και δεν ειναι μακριά η ημέρα που και οι ίδιοι οι Αγγλοι θα το ομολογήσουν. Αυτό που ηταν σχέδιο, τον Αύγουστο του 1944, με το τηλεγράφημα του Τσιώρτσιλ, προς τον Ηντεν υπουγρό εξωτερικών τότε γίνεται πράξη. Επί λέξη το τηλεγράφημα έλεγε: «Ειναι εξερερτικά συμαντικό να χτυπήσουμε απροειδοποίητα χωρία να προηγηθεί καμιά φανερή κρίση. Αυτός ειναι ο καλύτερος τρόπος για να προκαταλάβουμε το ΕΑΜ».

Πριν ομω;, σταλει αυτό το τηλεγράφημα ενα μήνα πριν, και συγκεκριμένα στις 13 Ιουλίου ειχε προηγηθεί μια συζήτηση ανάμεσα στους κάθε φύσης και φυράματος συνεργάτες, μήπως μπορούν οι ίδιοι να κάνουν αυτό του τελικά αναγκάστηκαν για λογαρισμό τους να κάνουν οι Αγγλοι. Αν ηταν δηλαδή δυνατόν να κάνουν οι ίδιοι για λογαρισμό των Αγγλών αυτή τη βρόμικη δουλειά. Μια άποψη που στην καλύτερη περίπτωση δείχνει την αδιαφορία για το λαό και την Ελλάδα οταν εγκατάλειπαν τη χώρα και την άγνοια για το τί συνέβαινε αυτά τα τέσσερα σχεδόν χρόνια στην υπό κατοχή Ελλάδα.

Η συζήτηση αυτή έγινε ανάμεσα στον υπαρχηγό του ΕΔΕΣ Κομνυνό Πυρομάγλου και τον διορισμένο από τους Αγγλους πρωθυπουργό Γεώργιο Πάπανδρέου. Θεμα της συζήτησης ηταν, η δυνατότητα του ΕΔΕΣ και των συν αυτώ να διαλύσουν τον ΕΛΑΣ. Ηταν ο κ Πυρομάγλου του ειπε οτι αυτό ηταν αδύνατο. Η απάντηση του Παπανδρέου ηταν οτι αφού αυτό δεν ειναι δυνατόν «τότε τον ΕΛΑΣ θα τον διαλύσουμε με τους Αγγλους. Και οταν η υπαρχηγός του ΕΔΕΣ ρώτησε πρό η μετά την απελευθέρωση κύριες προέδρε; Η απάντηση του «γέρου της Δημοκραρίας», ηταν σαφής μετά την απελευθέρωση. «Πυρομάγλου Εθνική Αντίσταση»σελ 122.

Η υλοποίηση αυτού του κοινού στόχου των ξένων, της μοναρχίας, της δοσίλογης Κεντρό-Δεξιάς και της ολιγαρχίας, να επανέλθει η διακυβέρνηση της χώρας και μετά την απελευθέρωση υπό το καθεστώς της 4ης αυγούστου. Η υλοποίηση αυτού του στόχου, προϋπόθεται οτι δίπλα στα ερείπια και τους τάφους που άφησε ηκαταχή, θα σώρευε και αλλα ερείπια και καινούριους τάφους.

Ενώ η απελευθέρωση έπρεπε να κλείσει ιστορικά το κεφάλαιο 4η Αυγούστου και την ξένη φασιστική κατοχή, το μέλλον και την προοδευτική προοπτική ανάπτυξη της χώρας, η χώρα οδηγήθηκε στο μεταδεκεμβριανό χάος. Και λίγες μέρες μετά οι εφημερίδες έγραφαν οτι «δια του Σουηδικού πλοίου «Γκρίποχολμ», αφίχθησαν οι τεταρτοαυγουστινοί παράγοντες κ Κοτζάς, Ι Δράκος και Α Δημητράτος. Τούτους υπδέχθησαν θερμώς εις την αποβάθρα εκπρόσωποι της οργανώσεως Χ...», τα παιιά της Χ, αυτά τα πάνοπλα μπουλούκια που «θεό» τους είχαν το στέμμα και χάρο τους τη Λαϊκή Δημοκρατία. Και οχι μονο η Χ... και η δοσίλογη «Βραδυνή» αλλα και ολος σχεδόν ο τύπος της μοναρχικής παλιοδημοκρατικής Δεξιάς. Και άμα τη αφίξη τους δηλώνουν: οτι θα ιδρύσουν κόμμα μαζί με τον Μανιαδάκη, τον Νικολούδη, που ολοι μαζί καθοδηγούσαν των Αλβανικό πόελμο από τα υπάγεια του ξενοδοχείου Γκάν Βρετάνια, που οπού νάναι έρχονται γιατί «τους καλεί η Ελλάς».

Ο άκριτος οσον αφορά τις ευθύνες ερχομός των 4ο Αυγουστιανών ανοιξε διάπλατα τις κρατικές πότρες στα παλληκάρια της (και τον υπουργικό θώκο στο κ Κασιμάτη). Με τον τρόπο αυτό δεν στερήθκε η χώρα και μεταπελευθερωτικά απ τις πολύτιμες υπηρεσίες των δοσιλόγων και των προδοτών της πατρίδας, πολιτικώ, στρατιωτικών, οικονομικών, πνευματικών, θρησκευτικών, που οργανώνοντας μια ασφαλιστική δικλείδα, που με μερικές ανόδυνες ψευτοδίκες, δεν δίστασε να χρίσει μετα θάνατο στρατηγό τον ενδοξότερο προδότη του ενους και υμνητή του Χίτλερ , ενώ την ίδια στιγμή που παρέπεμπε σε δίκη σαν εγκληματία τον αντάρτη Καπετάν Μπεγνή γιατί «δολοφόνησε» Ιταλούς φασίστες.

Ολοι παρόντες πλέον! Ατόφια επέστρεψε απ τα απάνεμα λιμάνια η 4η Αυγούστου και οι εκπρόσωποι του «Τρίτου Ελληνικού Πολιτισμού».εφοδιασμένοι με αγγλικά αριστία και περγαμηνές για την εν Καϊρω και οπου αλλου και ειδικά ο Μανιαδάκης με τους φακέλλους, που δούλεψε ακούραστα και ειχε ηδη δέσει ολους τους Ελληνες με το δίχτυ του πανχαφιεδισμού και τη Γκεστάπο, που έπνιξε το εργατικό κίνημα στο αίμα. Ο πάγος και το ρετσινόλαδο έγιναν το έμβλημα του καθεστώτος.

Ο Μανιαδάκης λοιπόν, με τη σωρεία των ποινικώνα δικογραφιών να τον βαρύνουν. Ο κοτζάς με τια διαχειριστικές ανωμαλείς στο δήμο Αθηνών, ο αδέκαρος και άσημος Διάκος που φεύγοντας τον Ιανουάριο του 1941 συναποκόμισε μαζι του αρκετό συνάλλαγμα, ο αλαλάζον Νικολούδης, ο επικεφαλής του εκπαιδευτικού κόσμου Σπέντζας, οι γαμπροί Ι Φωκας και Μαντζούφας και η Λουλού (Συ, αντάξια εισαι θυγατέρα- του τρανού πατέρα αρχηγού-πρώτη ελληνίς) Υμός που έγραψε ο Τίμου Μωραϊτίνης.

Στο έλεος λοιπόν, αυτών των ανθρώπων είμασταν δυο περιπού εκατομμύρια Ελληνες ΕΑΜίτες και εκατόν τριάντα χιλιάδες ΕΛΑΣίτες μετά τη συμφωνία της Βάρκιζας, που υπογράφτηκε στις 12 του Φλεβάρη το 1945. Μια συμφωνία που σκοπό ειχε να οδηγηθεί η χώρα στην ομαλότητα και την ανάπτυξη της

καθιμαγμάνης από τον αλβανικό πόλεμο και την κατοχή χώρα., Πριν ομως, στεγνώση το μελάνι μπήκε σε εφαρμογή η δεύτερη φάση τυ σχεδίου ΜΑΝΝΑ,που τώρα σκοπό ειχε να εξοντώσει τους συντελεστές της Αντίστασης. Και μόνος τρόπος για να επιτευχθεί αυτός ο στόχος ηταν ο εμφύλιος πόλεμος.

Βέροια 12 Φλεβάρη 2009 Κόγιας Νίκος

Η ΣΥΛΛΗΨΗ ΤΑ ΒΑΣΑΝΙΣΤΗΡΙΑ ΤΑ ΣΤΡΑΤΟΔΙΚΕΙΑ Η ΑΘΩΩΣΗ ΚΑΙ ΑΝΤΙ ΓΙΑ ΤΟ ΣΠΙΤΙ ΕΞΟΡΙΑ Στη ΜΝΗΜΗ ΤΩΝ 63 ΧΡΟΝΩΝ ΑΠ ΤΗ ΣΗΛΛΗΨΗ ΚΑΙ ΔΕΚΑΠΕΝΤΕ ΑΠ ΤΟ ΘΑΝΑΤΟ

Τώρα οι ΕΑΜίτες και ΕΛΑΣίτες βρίσκονταν στο έλεος εκτός από τους Αγγλους και τον κρατικό μηχανισμό και τη μανία των κάθε ειδους συμμαριτών, που ασύδωτα, ανεξέλεγκα, ατιμώρετα και επιβραβευμένα εξαπέλησαν ενα όργιο λευκής τρομοκρατίας. Χώρα και λαός λάφυρο του κάθε συμμορίτη και εθνικόφρονα. Στο μεταξύ μετά την ήττα των Αγγλων, οι ΗΠΑ ανέλαβαν την ανασυγκρότηση του στρατού και ο εμφύλιος επεβλήθηκε. Τώρα η μοίρα οσων πήραν μέρος στην Αντίσταση άγνωστη. Αγνωστη η μοίρα και αυτών που συνελλήφθηκαν, άγνωστη και εκείνων που δεν πιάστηκαν ακόμα και κυρίως αυτών που έμειναν πίσω. Δίπλα λοιπόν, στους καταχικούς νεκρούς και απορφανισμένες οικογένειες θα προσθετόναν και πολλές άλλες.

Μετά τη συμφωνία της βάρκιζας και την παράδοση των όπλων του ΕΛΑΣ, ενας πυκνός μαύρος, μολυβαίνιος πέπλος απλώθηκε πάνω από την Ελλάδα. Ολα έλεγαν οτι έρχονταν μαύρες μέρες. Οι επανακάψαντες της 4ης Αυγούστου και οι εδω εναπομένοντες, εμπλουτισμένοι και με την πείρα από την συνργασία και υπό της Γκεστάπο δράσαντες, αποδεσμευμένοι από κάθε ηθική υποχρέωση απέναντι στους Αντιστασιακούς και όποιον αλλο δεν συμφωνούσε για την με ολα τα μέσα, θεμιτά και αθέμιτα εξόντωση οσων συμμετείχαν άμεσα ή και έμμεσα στο ΕΑΜ-ΕΛΑΣ-ΕΠΟΝ και τα ΑΕΤΟΠΟΥΛΑ. Αυτοί οι σύγχρονους Γαβριάδες, που με τον προβληματισμό, την εφερετικότητα και την αποτελεσματικότητα της δράσης, προβλημάσε πολύ τους κατακτητές!

Γι αυτούς, δεν ειχε σημασία αν έπρεπε ή δεν έπρεπε να εξοντωθούν οι συντελεστές της ΕΑΜικής Αντίστασης, αν και αρκετοί, οι περισσότεροι είχαν δικό τους συγκεκριμένους λόγους να εξοντωθούν, για αυτό και συνέβαλαν με ολο τους το ΕΙΝΑΙ στην εξόντωση. Οι Αντιστασιακοί γνώριζαν πρόσωπα και πράγματα για το ποιός φορούσε γερμανική στολή, ποιός πολεμούσε με λύσσα στο πλευρό τους την Εαμική Αντίσταση, ποιός καθοδηγούσε και κατέθυνε τους Γερμανούς στα χωριά, πολλά από τα οποία τα έκαψαν οι Γερμανοί και σκότωναν με δική τους υπόδειξη οσους έβρησκαν μέσα. Με αποκορύφωμα τα 53 τα γνωστά και αναμφισβήτα Ολοκαυτώματα, και τους αλλους τόπους μαρτυρίου, οπως το στρατόπεδο του Παύλο Μελλά , το Χαϊδάρι, το Δουδί στην Καισαρινή, τη Μέρλιν κλπ, κλπ, οπου ο Πρόερος της Δημοκρατίας, η πολιτική και στρατιωτική ηγεσία η Εκκλησία ψάλει επιμνημόσυνη δέηση και καταθέτουν σεφάνια στη μνήμη τους.

Πολλοί από αυτούς πίστευαν οτι ο άξονας ηταν αήττητος και σαν συμμέτοχοι στη νίκη προσπαθούσαν μετά τη νίκη, να έχουν ηττηθεί οχι μόνο οι αντίπαλοι στρατοί αλλα και τα εωτερικά τους στηρίγματα οπως το ΕΑΜ. Αυτοί και οχι οι Γερμανοί, γνώριζαν πρόσωπα και πράγματα τα κρυσφύγητα και τις απάνξ

ακόμα (πόρτα που συνέδεε δυο η περισσότερα σπίτι εσωτερικά),των ΕΑΜιτών και τα Λιμέρια των ανταρτών. Αυτοί έδειχναν με το δάχτυλο ή το Νεύμα ποιός έπρεπε να συλληφθεί, ποιός έδινε μετά τη σύλληψη τα στοιχεία του συλληφθέντα για το ποιός ειναι και πιά η δράση του. Δεν θα ηταν υπερβολή αν ελεγε κανείς οτι αυτοί καθώριζαν, αν θα αφεθεί ελεύθερο κάποιος από τους συλλφθέντες, ποιός θα πάει σε στρατόπεδο, την Γερμανία και στο εκτελεστικό απόσπασμα ακόμα. Το ίδιο ίσχυε και τα βασανιστήρια, αφού αυτοί έδιναν τα στοιχεία, για το ποιός ειναι και ποιά ηταν η δράση του.

Οταν οι αγέροχοι Φρίτς στο Στάλιγκρατ, αντί για το στήθος γύρισαν την πλάτη στους ρώσους στρατιώτες η αντίστροφη μέτρηση ειχε ήδη αρχίσει. Η ηττα του άξονα ηταν θέμα χρόνου. Τότε αυτοί οπως και ο Χίτλερ, αντί να αναλογιστούν το κακό που προξένησαν στη χώρα συνεργαζόμενοι με τους κατακτητές ενέτιναν τη δράση. Και οταν πριν τη λήξη του πολέμου, το θέμα των συνεργατών ηταν ενα από τα βάσικα που θα αποσχολούσαν τις κατεχόμενες χώρες, προκειμένου να μην υπαρχει σύγχιση και κακόβουλη άποψη και ερμηνεία για το ποιός δοσίλογος και για να μη συμβούν παράλογες αντεκδικήσεις, εξέδοσαν ενα ντοκουμέντο το οποίο με σφήνεια και ενάργια καθόριζε ποιός ειναι δοσίλογος, που πρέπει να λογοδοτήσει για πράξεις ή εγκλήματα που διέπραξαν συνεργαζόμενοι με τους κατακτητές, με παράλληλη εντόλη οι ένοπλοι σε ένα μήνα να παραδοθούν. Οσοι δεν παραδοθούν το συμμαχικό στρατηγείο έδωσε εντολή στα αντιστασιακά κινήματα να τους σκοτώνουν.

Και η κυβέρνηση Εθνικής Ενότητας στην οποία συμμετείχε και το ΕΑΜ με αρκετούς υπουργούς με βάση αυτό το Ντοκουμέντο ειχε επιξεργασθεί και μετά την αποχώρηση του ΕΑΜ από την κυβέρνηση και εν όψη της Συμφωνίας της Βάρκιζας, εξέδωσε στις 20 Ιανουαρίου την υπ αριθ 6 συντακτική πράξη στην οποία με σαφήνεια προσδιόριζε ποιοί ειναι δοσίλογοι:

Δοσιλογοι ειναι αυτοί α) που στη διάρκεια της κατοχής κυβερνήσεις με την συγκατάθεση των εχθρών της πατρίδας, β) οσοι διατέλεσαν υπουργοί και υπφυπουργοί αυτών των κυβερνήσεων, γ) οσοι είχαν δημόσια θέση: Διοικητρική, στρατιωτική, δικαστική ή άλλη και έγιναν συνειδητά όργανα του εχθρού ή άσκησαν (χρησιμοποίησαν) το λειτούργημά τους για να διευκολύνουν το έργο των κατακτητών. δ) οσοι ανάλαβαν υπηρεσία στο πλευρό των αρχών κατοχής και διευκόλυναν το έργο της. ε) Οσοι έγιναν συνειδυτά οργανα του εχθρού για τη διάδοση της προπαγάνδας τους ζ) οσοι κατέδωσαν στο εχθρό Ελληνες ή ξένους υπηκόους που εργάζονταν χάρη του Ενιπακούη συμμαχικού αγώνα. Η) οσοι διάκραξαν πράξεις εις βάρος των ελλήνων εξ αιτίας της δράσης τους εναντίων τνω εχθρών. Θ) Οσοι παρείχαν συστηματικά πληροφοίες για κινήσεις ατόμων και οργανώσεων που εργάζονταν για το εθνικό και συμμαχικό αγώνα, ι) Οσοι εμπόδισαν με οποιδήποτε μέσο εθνική και συμμαχική ενέργεια. Ια) Οσοι με τη βοήθεια του εχθρού έγιναν αρχηγοί οι οποιοί για σκοπό τους είχαν τηνπροσβολή της ακεραιότητας της χώρας ιβ) Οσοι εκμεταλλέυτηκαν την οικονομική τους συνεργασία με τον εχθρό και προκάλεσαν ζημιές στον ελληνικό λαό και αποπεκόμησανασυνήθιστα οικονιμικά ωφελήματα. ιγ) οσοι κατάτη διάρκεια της κατοχής συνεργάστηκαν με τον εχθρό και ωφελήθηκαν ή ζημείωσαν τον συμμαχικό αγώνα ή Ελληνες πολίτες ή πολίτες συμμαχικού κράτους.

Αλλη μια κατηγορία δοσιλόγων ηταν αυτοι α) που δεν συνεργάστηκαν μεν, ιδεολογικά και πολιτικά με τους κατακτητές εκταλλεύτηκαν ομως τη δυστυχία του Λαού για να πλουτίσουν. Ετσι τεράστιες περιουσίες στη διάρκεια της κατοχής άλλαξαν χέρια για ενα κομμάτι ψωμί: μαυραγορίτες και κάθε ειδιους προαγωγοί. β) αυτοί που έστησαν διάφορες εταιρείες διάσωσης των κατ' υπόδειξη δική τους συλληθφέντων αγωνιστών ανάμεσα στις αρχές κατοχής. και που σαν μεσάζοντες πλέον έπερναν τεράστια ποσά από τις οικογένειες των αγωνιστών για να εξαγοράσουν ομηρίες καταδίκες και θάνατο. γ) Αυτοί που διαλαλλύσαν και υπόσχονταν οτι έχουν γνωριμιές και μέσα να αποφυλακίζουν συλληφθέντες, που οι Γερμανοι κρατούσαν ομήρους και προόριζαν για τη Γερμανία ή θα περνούσαν απ τα κατοχικά στρατοδικεία και θα καδικάζονταν σε βαριές ποινές ή και σε θάνατο ακόμα.

Οι κοινοί εκφληματίες, πλαστογράφους, απατεώνες, εκβιαστές, λωποδύτες, προαγωγούς, λαθρέμποροι κλπ και ε) και γιατι οχι και αυτοί, που στις δύσκολες στιγμές που περνούσε η πατρίδα, οχι μονο της γύρισαν της πλάτη, αλλα και εκμεταλλέυτηκαν ποιλιλότροπα την κατοχική συγκυρία εις βάρος οχι μόνο το λαό αλλα και την ίδια την πατρίδα.

Η διαγραφόμεμενη ηττα του άξονα και η έκδοση του ντοκουμέντου οσοι ένοιωθαν δοσίλογοι άλλαξαν στρατόπεδο. Εντάχθηκαν με τους μέλλοντες νικητές και στη χώρα με τους Αγγλους, που μετά την απελευθέρωση της χώρας, θα την επανακατακτούσαν ένοπλα απελευρώνοντας τώρα πλέον την Ελλάδα από τους Ελληνες. Ολοι αυτοί λοιπόν, εντάχθηκαν και έγιναν μετά φανών και λαμπάδων δεκτοί σαν να μη συνέβει τίποτε στη διάρκεια της κατοχής και οτι ολοι αυτοί δεν διέπραξαν δοσιλογικές πράξεις για τις οποίες έπρεπε να λογοδοτήσουν.

Αντί για αυτό, σύλληψη και καταδίκη για διάλογο, μετά τη Συμβωνία της Βάρκιζας ολόκληρη η Ενθική Αντίσταση, μα και αυτοί που δεν συμφωνούσαν με την αναβάπτυση των δοσιλόγων σε αγώνιστές και την αναγνώρισή τους δια Νόμου, οι δοσίλογοι έπιασαν δουλειά, με εγγυημένο το ατιμώρητο και επιβραβευμένη η ασυδωσία και αυτό ακόμα το πιστοποιημένο έγκλημα! Αν υπήχρε κάποια διαφορά αυτή συνίστατο στο γεγονός οτι δεν ηταν οι Γερμανοί που εκμεταλλεύονταν αυτήν την πολίτιμη προσφορά των Ηρόστρατων που κατέστρεφα με άνεση και μανία αυτό που ο λαό από την Παλιγεννσία έχτισε με υδρώτα, αίμα, σάρκα αι κόκκαλα. Τώρα πλέον ηταν οι Αγγλοι Νεοκατακτητές και οι μέλλοντες Ιμπεριαλιστες Αμερικανοί να τους διαδεχθούν.

«Χάος ειχε ονομάσει το μεταδεκεμβρινό κράτος ο Καφαντάρης πριν γίνει Α: αντιπρόεδρος» της κυβέρνησης. Αισχος ειχε χαρακτηρίσει ο Σοφούλης την κατάσταση πριν γίνει πρωθυπουργός. Και πράγματι η κατάσταση που επικρατούσε δεν ηταν μόνο Χάος και Αισχος. Ηταν ενα καλά ογρανωμένο Σχέδιο ξόντωσης των αγωνιστών της ΕΑΜικής Εθνικής Αντίστασης και οσων δεν ενέκριναν αυτό το εγκληματικό σχέδιο. Ολος αυτός ο Ισμός επιδόθηκε σε συλλήψεις, βασανιστήρια. Ανάμεσα σε αυτούς και τον Αδερφό μου και αργότερα και εμένα.

Βέροια 10/2/ 2009 Κόγια Νίκος

Συνεχίζει

Η ΣΥΛΛΗΨΗ ΤΑ ΒΑΣΑΝΙΣΤΗΡΙΑ ΤΑ ΣΤΡΑΤΟΔΙΚΕΙΑ Η ΑΘΩΩΣΗ

ΚΑΙ ΑΝΤΙ ΓΙΑ ΤΟ ΣΠΙΤΙ ΕΞΟΡΙΑ

Στη ΜΝΗΜΗ ΤΩΝ 63 ΧΡΟΝΩΝ ΑΠ ΤΗ ΣΗΛΛΗΨΗ ΚΑΙ ΔΕΚΑΠΕΝΤΕ ΑΠ ΤΟ ΘΑΝΑΤΟ

Αυτοί που έζησαν τα μετά τον εμφύλιο τα «Πέτρινα χρόνια», τα αλλεπάλληλα σχέδια «Περικλής», την προετοιμασία και την επιβολή της Χούντας των επίορκων συνταγματαρχών, τα χαλυβδινα της επταετίας την εκ νέου σύλληψη την 21η Απριλίου 1967του συλληφθέντα το 1946 αδερφού μου και αθωωθέντα από τα δυο έκτακτα στρατοδικεία των Γιαννιτσών, που μετά την αθώωσή του αντί για το σπίτι οδηγήθηκε στα νησία του Αιγαίου για αρκετά χρόνια και δίπλα σε αυτά και αυτά της 21η Απριλίου του 1967.

Κατά τον στρατηγό Καθενιώτη, ενώ στον Ιταλό-ελληνικό πόλεμο του 40, η Ελλάδα ειχε να αντικρίσει μια μεγάλη αυτοκρατορία και επρόκειτω να εμπλακεί στον αγώνα και με μια αλλη πανίσχυση οπως η γερμανική, το Επιτελείο δεν επιστράτευσε παρά μόνο τον μισο σχεδόν στρατό που απαιτούσε ο πόλεμος αυτός. Και οχι μόνο τον μισό αλλα και αυτόν, αν οχι επιλεκτικά, πάντος με κριτήρια που αφήνουν να νοηθεί οτι τα κριτήρια της επιστράτευσης ηταν επιλεκτικά, Τους λόγους για τους οποίους έγινε αυτή η διάκριση δεν μας τους είπαν ακόμη.

Γράφει λοιπόν, συγκεκριμένα ο Στρατηγός. «... Ενώ οι ακρίται του Σώματος Στρατού Καβάλας εχουν προσφέρει εικασι τρεις (23) εν ολο ηληκίας (1917-1940), εν τούτοις το Σώμα Στρατού Αθηνών και Πελοποννήσου εχει προσφέρει εις τον κοινόν αγώνα κεκατέσσερες (14) τοιαύτας (1925-1939) Λαμβανομένου δε υπ όψιν οτι και αι υπόλοιποι περιοχε εχουν επιστρατεύσει μόνον τας κλάσεις (23-40), όπερ του 150,000 εφέδρους σήπονται και μαραζώνουν στα σπίτια των, διερωτώμε νοι εις ποίαν αραγε ατιμωτικήν πράξιν να υπέπεσαν δια να ειναι άδιοι τοιαύτης περιφρονήσεως...»

Οταν λοιπόν, ο πολύτεκνος εκ των πρώτων Αλβανομάχος, μετά την κατάρευση του μετώπου εντάχθηκε στο Εθνικό απέλευρωτικό Μέτωπο, συνελλήφθεις και αθωωθης και από τα δυό αλλεπάλληλα στρατοδικεία, μπόρεσε να σταθεί στα πόδια από τα βασανιστήρια (έκτοτε λόγω της πολυήμερης και συχνής καθημερινής φάλαγγας, φορούσε δύο νούμερα μεγαλύτερα παπούτσια), κάθε πρωϊ, μέχρις ότου εκδικαστούν οι δυό υποθέσεις για τις οποίες τον κατηγορούσαν, τον χρησιμοποιούσαν, μιμούμενη και η ελληνική πολιτεία τους κατακτητές, σαν προπέτασμα στην κλούβα. Στην κλούβα που ο στρατός και η χωροφυλακή χρησιμοποιούσε, οπως οι Γερμανοί στις μετακινήσεις τους.

Δεν θα ηταν καθόλου υπερβολή και εκτός πραγματικότητας, αν έλεγα οτι όλες ανεξαιρέτως οι μεταπολεμικές κυβερνήσεις, δεν αρκέστηκαν μόνο να αντιγράψουν τους κατακτητές σε μεθόδους τρομοκρατία, βαβραρότητα, ωμότητα και βία. Η χρήση της κλούβας και τα στρατόπεδα μόνο επιβεβαιώνουν οτι οι Ελληνες και ειδικά οι αγωνιστές δεν μπόρεσαν να διακρίνουν κόποια μικρή εστω διαφορά στον τρόπο που τους έβλεπαν-αντιμετώπισαν οι κατακτητές και οι έλληνες κυβερνώντες. Και αυτό οχι μόνο μέχρι τη λύξη του εμφυλίου πολέμου, αλλα και μέχρι την πτώση της χούντας των επίορκων συνταγματαρχών.

Την επόμενη μέρα της σύλληψης είδα τα παιδιά σιωπήλα, τρομαγμένα, και η Μάνα τους και αυτή ηταν σιωπήλη και άσπρη σαν πανί, οχι βέβαια μόνο από το φόβο της για τον κίνδυνο που διέτρεχε ο άντρα της, αλλα και για το τί

ακριβώς της επιφυλάσει το μέλλον. Μαλιστά αν θυμάμαι καλά, ύψωσα λίγο τη φωνή, δήθεν αδιάφορα. Επνιξα μέσα μου τον πόνο και την όποια απελπισία για το μέλλον το δικό του και της οικογένειας και άρχισα κάτι να λέω σχετικά με το θέμα πράγματα που δεν πίστευα.

Στο μεταξύ έκανα μια πρώτη προσπάθεια να της δώσω λίγο κουράγιο, ενα ξένιαστο ή χαρούμενο τόνο για να πάρει θάρρος, η ίδια και να αμβλύνω το φόβο που φώλιαζε στην καρδιά και τις ψυχές ολων μας και ειδικά των παιδιών, που δεν εννοούσαν να φύγουν από κοντά της, οπως ολες τις αλλες μέρες στο χώρο του Αγίου Αντωνίου για να παίξουν.

Από ό,τι φαίνεται κάτι κατάφερα με την παρέμβασή μου. Η παγωμάρα που επικρατούσε διαλύθηκε σαν σύννεφο. Τα παιδιά σαλέψανε. Αρχισαν να με κοιτάνε ερευνετικά. Το δυό μεγάλα τα έπιασα από το χέρι και πήγαμε στην κουζίνα. Σε λίγο αφού φίλησαν τη Μαμά και χαιρέτησαν τη Γιαγιά, που και αυτή ζούσε το δικό της δράμα, ηρθαν και τα αλλα. Μέχρις οτου ετοιμαστεί το φαγητό συνέχισα να τους λέω διάφορα πράγματα, που είχαν σχέση με τη ζωή και πόσο τα αγαπούσε και οτι πολύ γρήγορα ο Μπαμπά τους θα ξανά γύριζε στο σπίτι. Ανοιγόκλειναν τα μάτια, μερικές τις περισσότερες φορές, (ευτυχώς) δεν καταλάβαιναν τι συνέβαινε γύρω τους.

Βέβαια πρός στιγμή έδειξαν να πιστεύουν τα οσα τους έλεγα. Ομως ποιός μπορεί να ξέρει τι γίνεται σε παρόοιες περιπτώσεις στην ψυχή των παιδιών και πόσο τα έπαιρναν στα σοβαρά ολα αυτά τα παρηγορητικά λόγια και τα όποια επιχειρήματα απαριθμούσα γύρω απο τον σύντομο ερχομό του πατέρα τους στο σπίτι. Τα είδα να χαμογελούν και αυτό μου έδωσε ξεχωριστή χαρά, παρ ολο που ήξερα, οτι τα λόγια που έλεγα δεν είχαν το αντίστοιχο αντίκρισμα. Η Γιαγιά τα έβαλε να κοιμηθούν και συνεχίσαν την κουβέντα με τη μάνα τους για την εξέλιξη που θα μπορούσαν να οδηγηθούν στο εξής τα γεγονότα...

Ειναι περίεργο πως γίνεται να χάσει κανείς τη σειρά των γεγονότων, το ρυθμό της ζωής σε τέτοιο σημείο, ωστε να μή θυμάται πιά τίποτα και να αρχίσεις από την αρχή να σκέφτεσαι, να υπολογίζεις μερικά χαρακτηριστικά γεγονότα για να προσδιορίσει πόσες ακριβώς μέρες περάσανε από κάποιο σπουδαίο γεγονός, οπως η ημέρα της σύλληψης του αδερφού μου Αντώνη.

Το σπίτι ηταν και ειναι στην πλατεία Αγίου Αντωνίου επί της οδού Βερμίου 20 και το δικό μας κολητά στο δικό τους με αριθμό 22. Σε αυτά τα δυο σπίτια στην διάρκεια της κατοχής είχαν γίνει αρκετές έρευνες. Για οσους θυμούνται κατά καιρούς οι αρχές κατοχής εκδίδανε έκτακτες ανακοινώσεις έλεγε και ξανάλεγε, οτι «οσοι κατάχουν πολεμικά ή αλλα όποια αλλα οπλα και ειδη στρατιωτικά, να παραδόσουν. Η ποινή θα ειναι θάνατος για τον κάτοχο» και σε συνέχεια «οτι οι οικογενειάρχες, πρέπει απαρετήτως να δηλώσουν στην ασφάλεια τα μέλη της οικογενείας που κατοικούν στο ίδιο σπίτι, καθώς και τα τυχόν άτομα που φιλοξενούσαν. Πρέπει έλεγε να «σπεύσουν να κάνουν τη δήλωση» γιατί, θα γίνουν αιφνιδιαστικές έρευνες και οι παραβάτες θα παραπέμτονται στο στρατοδικείο για ανυπακουή στις διαταγές και σε βαριές ποινές.

Η Εθνική Αντίσταση ομως ειχε αρχίσει και οι αγωνιστές οσοι είχαν δράσει και ως εκ τούτου είχαν χαρακτηριστεί παράνομοι, έπρεπε κάπου να κουρνιάσουν και τα δικά μας σπίτια λόγω συμμετοχής στην Αντίσταση και λόγω θέσης προσφέρονταν. Και μέρχις οτου δεν είχε συνδεθεί ο φασιστικό-δικτατορικός καταδοτικός και χαφιέδικος μηχανισμός με αυτό της Γκεστάπο τα πράγματα

εξελίσσονταν κάπως ομαλά. Μετά τη σύνδεση ομως τα πράγματα δυσκόλευσαν και οι ερευνες διαδέχονταν η μια την αλλή. Και δεν ειναι λίγοι εκείνοι που βρέθηκαν στα στρατόπεδα συγκέντρωσης ή όμηροι στη γερμανία γιατί φιλοξένησαν κάποιο συγγενικό τους πρόσωπο στο σπίτι χωρίς να το δηλώσουν στην Κομαντατούρα.

Το ίδιο συνέβει και μετα τη Συμφωνία της Βάρκιζαν και την παράδοση των όπλων του ΕΛΑΣ. Τώρα οι έρευνες, που ηταν το ίδιο συχνές και βάρβαρες στη συμπεριφορά σκοπό είχαν να εξαφανίσουν ό,τι γραφτό ή φωτογραφικό υλικό θύμιζε το καταραμένο ΕΑΜ, αλλα και να τιμωρήσουν αυτούς που φιλοξενούσαν καταδιοκόμενους. Αυτούς που η μεταπελευθερωτική πολιτεία ειχε προγράψει και προαποφασίσει να τιμωρήσει για τη συμμετοχή τους στο Εθνικό Απελευθερωτικό Μέτωπο (ΕΑΜ).

Βέροια 16 Μαρτίου 2009 Κόγιας Νίκος

Συνεχίζει με τον ίδιο τίτλο.

Από ό,τι φαίνεται κάτι κατάφερα με την παρέμβασή μου. Η παγωμάρα που επικρατούσε, διαλύθηκε σαν σύνεφο, τα παιδιά σαλέψανε. Αρχισαν να με κοιτάνε ερευνητικά. Να με ρωτούν που ειναι ο Μπαμπάς και γιατί λείπει τόσες μέρες από το σπίτι; Αν ειναι καλά και που βρίσκεται τώρα; Που κοιμάται και ποιός του μαγειρεύει.Τα δυό μεγάλα τα έπιασα από χέρι και πήγαμε στην κουζίνα. Σε λίγο αφού φίλησαν τη Μαμά και χαιρέρησαν τη Γιαγιά ήρθαν και τα αλλα. Μεχρις οτου εποιμαστεί το φαγητό, συνέχισα να τους λέω ορισμένα πράγματα που ειχαν σχέση με τη ζωή γενικά, πόσο τα αγαπούσε και οτι πολύ γρήγορα ο μπαμπά τους θα ξανά γύριζε στο σπίτι, αφου βέβαια θα χρειαστεί να μείνει για λίγο ακόμα μακρυά.

Ας σημειωθεί οτι ο συλληφθείς ηταν πατέρας εφτά (7) παιδιών. Πέντε (5) κορίτσα και δύο (2) αγόρια. Το μεγαλύτερα ηταν κορίτσι δεκαπέντε (15) χρονών τότε και το μικρότερο διόμιση (2,5) και τη συζυγό του.

Βέβαια προς στιγμή έδειξαν να πιστεύουν τα οσα τους έλεγα. Ομως ποιός μπορεί να ξέρει τι γίνεται στη ψυχή των παιδιών και πόσο τα έπαιρναν στα σοβαρά ολα αυτά τα παρηγορητικά λόγια και τα όποια επιχειρήματα απαριθμούσα για το σύντομο ερχομό του Μπαμπά τους στο σπίτι; Τα είδα να χαμογελάνε και αυτό μου έδωσε ξεχωριστή χαρά παρ ολο που ηξερά, οτι τα λόγια δεν ειχα το αντίστοιχο αντίκρισμα. Η Γιαγιά τα έβαλε να κοιμηθούν και συνέχισα την κουβέντα με τη Μάνα τους για το ποια εξέλιξη θα μπορούσαν ειχαν στο εξής τα πράγματα μετά τη σύλληψη του άνδρα της, ετσι οπως ειχαν διαμορφωθεί μεταπελευθερωτικά τα πράγματα στη χώρα μας, με τα έκτακτα μέτρα σε ισχύ, τα νησία και οι φυλακές γεμάτες από αγωνιστές σαν τον ανδρα της και με τους χιλιάδες χαφιέδες, που τον χαφιεδισμό τον ειχαν αναγάγει σε προσειδοφόρο επάγγελμα και οι έρευνες στο σπίτι του και το δικό μου να διαδέχονται η μια την αλλη.

*«»»»

φανεί πόσο μεγάλος και αν ηταν ο πόνος της, ετσι ώστε να μπορεί να δώσει κουράγιο στη γυναίκα και τα παιδιά, που όλοι περίμεναν με αγωνία και λαχτάρα να φέρει η γιαγιά την καλή είδηση: «ευτυχώς σήμερα δεν τον πήραν». Αυτή η είδιση ομως μόνο με ψέματα μπορούσε να έρθει. Και αυτό γιατί, την ώρα που η Γιαγιά εκφωνούσε με έμφαση αυτό το ψέμα, ο Μπαμπας ειχε ήδη περάσει το Κέντρο Φλαμουριές.

Το βράδυ πάλι πριν σουροπώσει ξαναπήγενε να μάθει, να δεί με τα ίδια της μάτια, αν γύρισε ζωντανός και ερχόταν απαγοητευμένη σιγομουρμουρίζοντας. Παρ όλο που ειχε γυρίσει ζωντανός. «Τι θα γίνουν αυτά τα παιδιά και η γυναίκα του, αν ώ μη γένειτω το αυτοκίνητο πατήσει κάποια νάρκα ή πέσουν σε κάποια ενέδρα;». Γλύτωσε ευτυχώς ζωντανός από τον αλβανικό πόλεμο για να σκοτωθεί τώρα στα καλά καθούμενα;...

Οταν μπόρεσε να σταθεί στα πόδια απ τα βασανιστήρια (ηταν σε τέτοιο βαθμό κτυπημένος, που έκτοτε φορούσε δύο νούμερα μεγαλύτερο παπούτσι απ το κανονικό) κάθε μέρα, μέχρις ότου περάσει η υπόθεσή του απ το έκτακτο στρατοδικείο Γιαννιτσών, για την οποία τον κατηγορούσαν, τον χρησιμοποιούσαν σαν προπέτασμα στην κλούβα που ο στρατός και η χωροφυλακή χρησιμοποιούσαν στις μετακινήσεις τους. Και επειδή κανένας ελεύθερος άνθρωπος, δεν θα δεχόταν να οδηγήσει το αυτοκίνητο ή το βαγόνι-φέρετρο-και αν ακόμα το αντίτιμο ηταν μια χούφτα χρυσός άνα δρομολόγιο, γι αυτό και ο οδηγός της κλούβας έπρεπε να ειναι κρατούμενος. Για την εξασφάλιση του οδηγού ή του μηχανοδηγού του τρένου φρόντιζε η ασφάλεια σε συνεργασία με τους ποικιλόνυμους χαφιέδες. Ετσι οδηγός της κλούβας, που ξεκινούσε κάθε πρωί απ τη Βέροια ηταν ο κρατούμενος Φωκίον Μπιτζέλης.

Η κλούβα αυτή δεν ηταν η γνωστή σε μας κλούβα, που η χωροφυλακή μεταφέρει τους συλληφθέντες στον Ανακριτή ή από τις φυλακές στα Δικαστήρια. Η κατοχική κλούβα ηταν μιά ανθρώπινη ασπίδα, ενα ανθρώπινο τείχος που οι κατακτητές προκειμένου να προστατεύσουν την «πολύτιμη» ζωούλα τους, την έβαζαν προπέτασμα ανάμεσα σ αυτούς και τους αντάρτες για να μήν τους επιτεθούν.

Οταν οι αγέροχοι Ούνοι, παρά τη φήμη του αήττητου και τα μέσα που διέθεταν βρέθηκαν εγκλωβισμένοι από τις αλλεπάλληλες επιθέσεις του ΕΛΑΣ και οι ανατινάξεις τρένων, γεφυρών σιδηροδρομικών γραμμών, δρόμων και αποθηκών. Το κόψιμο καλοδίων και οι καθημερινές ενέδρες και τα κάθε είδους σαμποτάζ έκαναν σχεδόν αδύνατη την επικοινωνία, την μετακινήση μονάδων, τη μεταφορά εφοδίων ανάμεσά τους στο εσωτερικό. μα και το εξωτερικό ακόμα ειχε καταντήσει εφιάλτης, για να διασφαλίσουν τις εντελώς απαραίτητες μετακινήσεις και επικοινωνία μεταξύ τους, κατέφυγαν στην πιό αποτρόπαια, ταπεινή απάνθρωπη μέθοδο υπεράσπισης του εαυτούλη τους: Κατέφυγαν στη μέθοδο της ΦΟΝΙΚΗΣ ΚΛΟΥΒΑΣ.

Τη δύσκολη θέση στην οποία βρέθηκαν οι δυνάμεις κατοχής στη χώρα μας την ομολογούν και οι ίδιοι οι Γερμανικές Υπηρεσίες Πληροφοριών και Αντικατασκοπείας Αϊν- Τσέ οταν πληροφορεί το Γενικό Στρατηγείο αναφέρει οτι «...Αι ημέτεραι δυνάμεις δεν επαρκούν δια μίαν αποτελεσματικήν αντιμετώπισιν ή εκμηδένισιν των ανταρτικών μονάδων. Αι μεταφοραί μας εβρίσκονται υπο συνεχήν απειλήν των ανταρτικών επιθέσεων. Αι αδιάκοπαι επιθέσεις των ανταρτών εναντίον κυρίων οδικών και σιδηροδρομικών γραμμών-γεφυρών ...εντυποσιακά σαμποτάζ...ανατινάξεις δρόμων, σιδηροτροχιών και επιθέσεις

εμπροστοφυλάκων και φαλαγγών σε πορείες, που δημιουργούν κινδύνους δια τον ανεφοδιασμόν των δυνάμεων εις την Νότια Ελλάδα και για τις μεταφορές και μετακινήσεις των στρατευμάτων και των στρατηγικών θέσεων μας». Η καταφυγή στην κλούβα κρίθηκε αναγκαία

Η κλούβα για τις σιδηροδρομικές μετακινήσεις των στρατευμέτων κατοχής, ηταν ενα βαγόνι του τρένου γεμάτο με κρατούνους δεμένους, που το έβαζαν σε αρκετή απόσταση απ τη μηχανή, με ενα κιβώτιο γεμάτο δυναμίτη στη μέση συνδεδεμένο με τον μηχανισμό πυροδώτησης με τη φρουρά του τρένου. Σε περίπτωση του το τρένο χτυπηθεί από τους αντάρτες, ή ανατιναχθεί από κάποια νάρκη, να σκοτωθούν οι κρατούμενοι. Την ίδα μέθοδο της κλούβας εφάρμοζαν και για τις οδικές μετακινήσεις.

Επειδή απ την άνοιξη του 1944, μόνο με οργανωμένη φάλαγγα και με ισχυρή συνοδευτική δύναμη μπορούσαν να κάνουν τις αυστηρά απαραίτητες μετακινήσεις, για να περιορίσουν κατά το δυνατόν τα χτυπήματα εφάρμοζαν ευρύτατα τη μέθοδο της κλούβας. Το σκεπτικό ήταν οτι αφού με τη μέθοδο αυτή θα σκοτωθούν οπωσδήποτε οι κρατούμενοι, ο ΕΛΑΣ θα περιόριζε τις επιθέσεις. Ηταν τόσος ο φόβος τους από τις ενέδρες, που για να διασφαλίσουν το ακίνδυνο τις μετακινήσεις-μεταφορές που από το Σεπτέμβρη του 1943, υποχρέωσαν τον κόσμο που ειχε χωράφια κατα μήκος της σιδηροδρομικής γραμμής, να ξεριζώσουν τα ήδη υπάρχοντα σπαρτά και δέντρα και να μην ξανασπείρουν σε απόσταση 500 μέτρα και απ τις δύο πλευρές της γραμμής απ την Εδεσσα μέχρι τη Θεσσαλονίκη και τα τέμπη ωστε να έχουν την ανάλογη ορατότητα.

Με τη μέθοδο της κλούβας γίνονταν και οι οδικές μεταφορές . Μπροστά από τη φάλαγγα των αυτοκινήτων, έβαζαν ενα αυτοκίνητο γεμάτο με δεμένους κρατουμένους, που υποχρεωτικά οδηγούσε κρατούμενος οδηγός, να προηγείται αρκετά μέτρα από τη φάλαγγα. Στο πρώτο αυτοκίνητο της φάλαγγας που ακολουθούσε σε απόσταση αρκετών μέτρων-σε απόσταση βολής-ηταν στημένα τα πολυβόλα, ετσι ωστε σε περίπτωση που θα απομακρυνθεί περισσότερο από το κανονικό ή γίνει κάποια συμλποκή, οι πρώτοι που θα σκοτωθούν θα ηταν οι κρατούμενοι από τα στημένα πολυβόλα του αυτοκινήτου που ακολουθούσε.

Δυστυχώς αυτήν τη σατανική εφεύρεση, που εκτός από το σώμα σκοτώνει πρώτα την ψυχή του κρατουμένου, που σε πολλές περιπτώσεις η συγκαιρία ή κάποιος χαφιές ή συνεργάτης του κατακτητή από ελεύθερο τον μετέβαλε σε κρατούμενο. Χωρίς δίκη και πριν από τη δίκη, γιατί το ήθελε κάποιος καταδότης ή ιδεολογικά αντίθετος καταδικάστηκε εκ των προτέρων στον πιό φρικτό θάνατο. Σε πάρα πολλές περιπτώσεις οι συλλήψεις γίνονταν γι αυτόν ακριβώς και μόνο σκοπό.

Αυτή λοιπόν, τη σατανική εφεύρεση τη χρησιμοποίησαν και μάλιστα σε μεγαλύτερη έκταση και οι ελληνικές κυβερνήσεις κατά τη διάρκεια του εμφυλίου πολέμου. Και οι μέν Γερμανοί κατακτητές θεωρώντας μας κατώτερα όντα-μηδαμινά δεν υπολόγιζαν τη ζωη των Ελλήνων γενικά, πολύ περισσότερο οταν επρόκειτο να προστατεύσουν τη δκή τους. Βέβαια, δεν υπάρχουν επιχειρήματα που θα μπρούσαν να δικαιολογήσουν αυτήν την αποτρόπαια εγκληματική πράξη. Ηταν ομως κατακτητές και σαν κατακτητές μέχρις ότου έλεγχαν τα πράγματα μπορούσαν να κάνουν ό,τι ήθελαν.

Οι Ελληνες κυβερνώντες όμως, με πιό αιτιολογικό-επιχείρημα χρησιμοποιούσαν τους ιδεολογικούς και πολιτικούς τους αντιπάλους για τον ίδιο σκοπό και τρόπο Ελληνες κρατουμένους; Κρατουμένους που κάποιος χαφιές για λόγους που μόνο αυτός γνώριζε και ήθελε χαρακτήριζε κάποιον κομμουνιστή, ΕΑΜίτη ή ΕΛΑΣίτη και ΕΠΟΝίτη το επίσημο κράτος, χωρίς να ελέγξει δικαστικά την καταγγελία του χαφιές με μόνη την αυθαίρετη-άποψη κρίση του καταδότη, έστελνε αθώους πολίτες ,όπως και οι κατακτητές, στην φρικτότερη μορφή αναμονής ενος βέβαιου θανάτου; Μπορεί κάποιος να φανταστεί πιό αποτρόπαιο έγκλημα;

Πχ τον αδερφό μου, που κάποιος καλοθελητής για δικούς του ίσως λόγους τον κατέδωσε στην Ασφάλεια. Αυτή τον συνέλλαβε, τον βασάνισε και του σκηνοθέτησε δυό κατηγορητήρια να δικαστεί από το έκτακτο στρατοδικείο. Στη διάρκεια ομως που ηταν υπόδικος τον έβαζαν κάθε πρωϊ στην κλούβα και μπορούσε σε μιά συμλποκή ή νάρκη να ειχε σκοτωθεί, ενώ το στρατοδικείο τον αθώωσε και για τις δυό υποθέσεις. Το ίδιο απαλλάχθηκε ο κατά τον ίδιο τρόπο συλληφθής και ο οδηγός της Κλούβας Φωκίων Μπιτζέλης
???????
Αυτές ήταν οι συνθήκες κάτω απ τις οποίες χιλιάδες Αντιστασιακοί βρέθηκαν στα στρατόπεδα, τις φυλακές και τα εκτελεστικά αποσπάσματα με μόνη την κατηγορία «έγκλημα» η συμμετοχή τους στην Αντίσταση. Το κόστος μεγάλο και οχι μόνο για τους ίδιους, αλλά και για αυτούς που άφησαν πίσω, οπως η οκταμελής οικογένεια του αδερφού μου, που μετά την αθώωση και από τα δυό στρατοδοκεία που του ειχαν σκαρώσει, αντί για το σπίτι τον έστειλαν για κάμποσα χρόνια εξορία.

Τέσσερες φορές ανοιξε και έκλεισε το θανατονήσι, το τεράστιο πηράνχας η Γιούρα. Πρώτη φορά στον εμφύλιο. Ανοιξε το Σεπτέμβρη του 1947 και έκλεισε μετά από έξη περίπου χρόνια το Σεπτέμβρη του 1952. Δεύτερη 1956-58 μετά την απόδραση των Βούρλων. Την Τρίτη με τη δικτατορία. Οι πρώτοι κρτούμενοι έφτασαν-φτάσαμε στη Γιούρα στις 25/4/67 και έκλεισε το 1970. Και η Τετάρτη τέλος μετά το Πολυτεχνείο οπου κρατούμενοι καμιά 50ριά και έκλεισε μετά τη μεταπολίτευση.

Για τις φυλακές, τις ίδες φυλακές στις οποίες ζήσαμε για πολλά χρόνια χιλιάδες πολιτικοί κρατούμενοι, ο συμπαρτιώτης μας Δημήτριος Βικέλας μετά την επίσκεψή του στο Επταπύργιο, στο βιβλίο του από «Νικοπόλεως εις τον Ολυμπον» αναφέρει: «Το φρούριο τούτο εννοεί το Επταπύργιο χρησιμεύει την σήμερον ως φυλακή. Τοιούτος εν γένει ο προορισμός οσων φρουρίων διεσώθηκαν εκ της εποχής εκείνης. Είδον άλλοτε τα του Παλαμιδίου και της Χαλκίδος, σήμερον δε επισκέφθην το των Πατρών. Ουδεν θλιβερώτερον των εντυπώσεων την οποίαν προξενεί των δεσμοτηρίων τούτων η θέα» Που να έβλεπε ο καημένος και τη Γυούρα! Τη φυλακή χωρίς παράθυρα. Που με στημένα τα πολυβόλα την έχτισαν οι ίδιοι οι κρατούμενοι και σε συνέχεια ενταφιάστηκαν για πολλά χρόνια μέσα.

Σε αυτές ακριβώς τις ίδιες φυλακές που ο συμπατριώτης μας Δημήτριος Βικέλας χαρακτήρισε «Ουδέν θλιβερότερον των εντυπώσεων την οποίαν προξενεί των δεσμοτηρίων τούτων η Θέα» εζησαν για πολλά χρόνια χιλιάδες πολιτικοι κρατούμενοι, μεταξύ των οποίων και πολλές εκατοντάδες γυναικών. Γυναίκες, που ειχαν φυλακιστεί και αυτές για τις πολιτικές τους πεποιθήσεις και απόψεις και μόνο και χωρίς να εχουν διαπράξει κανένα έγκλημα. Γυναίκες της

Αριστεράς που ειχαν πάρει μέρος στην Αντίστασης. Μάλιστα μερικές από αυτές ηταν σε τέτοια ηλικία που δεν ειχαν προλάβει καν να κάνουν αυτό...

Γυναίκες όλων των ηλικιών. Νέες και μεγαλύτερες αλλα και μικρές κοπέλες ως και έφηβες ακόμα, εργάτριες και μορφωμένες, αναλφάβητες αλλά και γιατροί, δικηγόροι, επιστήμονες, εκπαιδευτικοί, καλλιτέχνες, ηθοποιοί, φοιτήτριες και μαθήτριες. Γυναίκες παντρεμένες, νεογέννητες και σε ενδιαφέρουσα. Γυναίκες που γέννησαν και μεγάλωσαν τα παιδιά τους για ακρετά χρόνια στη φυλακή. Γυναίκες που άφησαν πίσω δυό και τρία μωρά παιδιά. Ολες τους εκτός απ τα πιστεύω και τις ιδεολογικές πεποιθήσεις δεν ειχαν κάνει κανένα αδίκημα. Το μόνο «έγκλημα» που έκαναν ηταν η συμμετοχή τους στην εθνική Αντίσταση. Οσο για τις ποινές εκτός του οτι ηταν άδικες ηταν και οι εξοντωτικές...

Γυναίκες που, όντας Μητέρες ή και ανήλικες ακόμα καταδικάστηκαν σε βαριές ποινές, δίς και τρίς ισόβια ή ακόμα και σε θάνατο και δεν ηταν λίγες εκείνες με πρώτη τη Δασκάλα Γκίνη, που εκτελέστηκαν και πολλές αλλες που δεν βγήκαν ζωντανές απ τα κολαστήρια των φυλακών και τα ξερόβραχα των τόπων της εξορίας. Οι γυναίκες που καταδικάστηκαν σε θάνατο και εκτελέστηκαν στα διάφορα στρατοδικεία της χώρας ηταν πολλές. Μόνο στο Γουδί που ηταν τόπος εκτελέσεων των καταδικασμένων σε θάνατο των φυλακών Αβέρωφ εκτελέστηκαν δεκαέξη (16) γυναίκες. Ανάμεσά τους και μωρομάνες, μα και μπουμπούκια που τα έκοψαν πριν ακόμα πρόλαβουν να ανθήσουν και να γευτούν τη ζωή...

Εσένα δεν σ άφησαν χρυσή μου. Μπουμπούκι αγνό, μικρό ακόμα ν ανθήσεις, να γευτείς τη ζωή. Σ εμπόδισαν Χρυσή μου να νοιώσεις τη γλυκιά μητρική αγάπη και στοργή. Δεν έπαιξες Χρυσή μου στα δρομάκια του χωριού σου κυνηγητό με τις συνομηλικές σου, γιατί σε κυνηγούσαν οι ίδιοι από σπίτι σε σπίτι, από χωριό σε χωριό. Και αντί για οικογενειακή θαλπωρη, σε ρίξαν πολύ μικρή ακόμα στα μπουντρούμια της φυλακής. Ομως εσύ στάθηκες, πάλεψες, Νίκησες...

Δεν υπήρξε και δεν θα υπάρξει ίσως μεγαλύτερο δράμα από το να εχεις γεννηθεί Ανθρωπος, και να σε εχουν με τους κοινωνικό-οικονομικού μηχανισμούς χτίσει γυναίκα και με τους κατασταλτικούς μηχανισμούς να σε βάλουν για πολλά χρόνια φυλακή γιατί, αντιλήφθηκες την αδικία που σου έγινε και αγωνίζεσε να ξανααποκτήσεις την Ανθρώπινη ιδιότητα. Και το πιό τραγικό να εχει περάσει μισός σχεδόν αιώνες και να μην γνωρίζει ενας μεγάλος αριθμός Ελλήνων, οτι εκτός απ τους άντρες πολιτικούς κρατούμενους υπήρχαν και πολλές εκατοντάδες γυναίκες. Και η αναφορά αυτή στη ζωή των κρατουμένων γυναικών δεν σημαίνει οτι προτρέπει στην οποιαδήποτε πολιτική η προσωπική μνησικακία.

Και το λέω αυτό γιατί, μπροστά στο εκτελεστηκό οτι ισχύει για τους άνδρες, ετσι και για τις μελοθάνατες γυναίκες. Από βραδύς τους ανακοίνωναν τη απόφαση. Αύριο το πρωϊ θα εκτελεστούν οι θανατικές καταδίκες του τάδε ...και της τάδε...12 τον αριθμό. Οι περισσότεροι ηταν άντρες ψημένοι σε θύελλες και κινδύνους. Μόνο δυό παιδιά και ενα κορίτσι που δεν πάτησαν τα δεκάοχτώ της ακόμα χρόνια, μετά την ανακοίνωση της εκτάλεσής τους το πρωϊ. Τα παιδιά στέκονταν στην άκρη κάπως συλλοϊσμένα. Το ενα από τα παιδιά αναρωτήθηκε...

Πως νάναι αλήθεια εκείνη η στερνή στιγμή; Ο μεγαλύτερος στην ηλικία πλησίασε το παιδί, το αγκάλιασε. Και του είπε σιγά: Μη στενοχωριέσε. Ούτε που θα το καταλάβουμε. Σ' ενα δευτερόλεπτο κι όλα τελειώνουν. Υστερα σώπασε. Ειχε να πεί κι αλλα, μα ενας λυγμός τον εμπόδισε να συνεχίσει. Ενας λυγμός οχι για τη δική του ζώη, μα για το νέο παιδί-την κοπέλα, που έτρεμε καθώς σκεφτάταν εκείνη τη στερνή στιγμή που πλησίαζε, πλησίαζε όλο και πιο κοντά...

Πλησίαζε όμως η ώρα που θα τους πήγαιναν στην απομόνωση. Η ώρα που θα έπειρναν το δρόμο που γυρισμό δεν ειχε. Και έπρεπε να ετοιμαστούν οι μελοθάνατοι γι αυτό το χωρίς γυρισμό ταξίδι. Λούστηκαν, χτενίστηκαν, φόρεσαν τα καλά τους και περίμεναν. Τώρα πιά μαζεύτηκαν ολοι. Θυμιθηκαν γυναίκες, παιδιά και γονείς, συγκενείς και φίλους. Θυμίθηκαν θρύλους, μύθους και παραδόσεις, μα και τις μνήμες του εθνικό Απελευθερωτικό Αγώνα παλιά και τώρα. Θυμήθηκαν τα προσφατα χρόνια που φαινόταν τόσο παλιά, τραγούδησαν μνημόνευσαν εκείνους που προηγήθηκαν στο θάνατο, αστειεύτηκαν και οταν χτύπησε το καμπανάκι του βραδυνού περιορισμού, έφυγαν οι αλλοι για τα κελιά τους κι απόμειναν μονάχα οι δώδεκα. Αυτοί που λούστηκαν, χτενιστηκαν, και φόρεσαν τα καλά τους και περίμεναν την αυγή που θα τους πήγαιναν στην κατά τα αλλα «νόμιμη» εκτέλεση.

Για να φτάσουμε ομως στην εκτέλεση, έπρεπε πρώτα να καλυφθούν με τον μανδύα της «νομιμότητας» με την έκδοση διάφορων βασιλικών διαταγμάτων και ψήφιση«νόμων» οπως ο 509, τα έκτακτα μέτρα, που να δικαιολογούν και θα έθεταν σε κίνηση τα έκτακτα στρατοδικεία, μα και τους στρατοδίκες που θα κατοχύρωναν τις εκτελέσεις με τις αντίστοιχες ποινές. Τώρα πλέον μηχανισμοί της σύλληψης, της τακτοποίησης με την αντίστοιχη «ευγένεια» και «πειθώ»των κατηγορητηρίων στις ασφάλειες ή στην ΕΣΑ για τους στρατιώτες. Τώρα πλέον ολα λειτουργούσαν στην εντέλεια.

Το εκτελεστικό απόσπασμα ειχε ηδη ετοιμαστεί και βρισκόταν στον χώρο των εκτελέσεων. Ο αξιωματικός που θα διάβαζε το κατηγορητήριο για τον οποίο θα εκτελεσθούν και θα δώσει τις χαριστικές βολές στην ακριβή θέση πίσω από το απόσπασμα. Τα έγγραφα με σφραγίδες, υπογραφές και ο,τι αλλο θα αιτιολογούσε τη «νομιμότητα» των εκτελέσεων στα χέρια του. Ολα «νόμιμα και με τη βούλα». Καμιά παράλειψη ή παρατυπία. Ο Παπάς το ίδιο, στο χώρο των εκτελέσεων.

Την κοπέλα την ειχαν πάρει μέσα από την τάξη του Σχολείου. Ακόμα δεν ειχε πατήσει τα δέκαοχτω. Κι όμως στο στρατοδικείο, ο βασιλικό επίτροπος ειπε με στόμφο στην αγόρευσή του: Κύριοι στρατοδίκες, μήν εξετάσετε μόνο τί έκανε μέρχι τώρα...αλλα τί μπορει να κάνει αύριο, αφού ειναι τόσο αμετανόητη-ωστε ούτε καν προφορική δήλωση αποκηρύξεως των ιδεών της δεν κάνει. Και για να μήν μπορεί να κάνει αύτα που φοβόταν ο κ επίτροπος την καταδίκασαν σε θάνατο παμψηφεί.

Οπως ειναι γνωστό οι εκτελέσεις για λόγους που δεν ειναι του παρόντος γίνονται πάντα τις πρωϊνες ώρες. Και συγκεκριμένα πρίν από την ανατολή του ήλιου Το βράδυ ομως εκεί στην απομόνωση τους μέλλοντες να εκτελεσθούν είθεισθαι να τους επισκέπτεται κάποιος ιερέας κατά προτίμηση στρατιωτικός για να τους εξομολογήσει και να τους κοινωνίσει των Αχράντων Μυστηρίων. Ο ιερέας αφού τελείωσε με τους άντρες και τα δυό παιδιά πήγε στην κοπέλα.

Η κοπέλα σε κάποια στιγμή ρώτησε τον παπά: Πάτερ, ολα τα θρησκευτικά συγγράματα και οι πατέρες της Εκλησίας, γράφουν οτι ο Θεός ειναι πηγή της Ζωή των ανθρώπων, με ποιό δικαίωμα η πολιτεία στηριγμένη σε κάποιον καταδότη και επι μισθό χαφιέ, που δεν ειχε την παληκαριά να εμφανιστεί στο στρατοδικείο να καταθέσει τα στοιχεία με τα οποία καταδισκάστηκα μέσα σε λίγα λεπτά σε θάνατο και θα εκτελεστώ αύριο, πριν έρθει η ώρα που αυτός ο θεός θα πάω, μου είπαται κοντά του; Ενώ εμεις φωνάζαμε Λαέ της Αίγινας, λαέ της Ελλάδας παίρνουν και σήμερα για εκτέλεση. Λίγη ώρα μεά ακούστηκαν τα κροταλίσματα των όπλων.

Καθώς θυμίζει πως δεν μπορεί και δεν πρέπει τα γεγονότα αυτά να ξεχνιούνται. Και δεν πρέπει να ξεχνιούνται γιατί μέσα απ τη γνώση ειναι δυνατόν να έρθει η αλληλοκατανόηση και η αληθινή συμφιλίωση που θα βοηθήσει να προχωρήσουμε μπροστά από κοινού, παρά τις όποιες διαφορετικές απόψεις και αντιπαραθέσεις στον δρόμο για ενα αύριο χωρίς απάνθρωπες «φυλακές ιδεών» γυναίκων και αντρών...

Στις φυλακές εκτός απ την κύρια είσοδο και τις πόρτες της Διεύθυνσης που ανοίγει προς τα μέσα, ολες οι άλλες πρόρτες ανοίγουν προς τα έξω και αυτό οχι βέβαια για οικονομία χώρου, αλλα για να μήν μπορεί ο κρατούμενος να υπερασπιστεί τον εαυτό του πίσω απ την πόρτα. Μετά το κλείσιμο της πόρτας, ο λόγος του κρατούμενου «άσημος» και «αχνός», δεν φτάνει να ακουστεί και όταν ορθώνεται να καταγγείλει κατάρχηση, κακομεταχείρηση ή βασανισμό. Ετσι η σχέση του κρατουμένου με τη διεύθυνση και τους εσωτερικούς μηχανισμούς της φυλακής, να ειναι μια σχέση γίγαντα με νάνο.Το Απαν με το τίποτα. Μια διεύθυνση με απεριόριστα δικαιώματα. Μονοκράτορες Ανθρωπίνων σωμάτων, ψυχών και σκέψεων. Ερμαια στα χέρια των Νονών. Και όταν συβμεί ο κρατούμενος να ειναι πολιτικός, τότε η σχέση αυτή δεν ειναι μόνο τραγική και απερίγραπτη. Ειναι μια σχέση που δεν μπορεί να την συλλάβει ανθρώπινος Νούς, αν δεν την εχει ζήσει ο ίδιος.

Την εποχή εκείνη, το να εισαι πολιτικός κρατούμενος, ηταν ταυτόσημο με το μελλοθάνατο και αν ακόμα η ποινή σου δεν ηταν σε θάνατο. Και ήσουν μελλοθάνατος γιατί σαν πολιτικός-ιδεολογικός αντίπαλος-δεν ήξερες τί μπορούσε να σου συμβεί απ τη μιά στιγμή στην αλλη. Και δεν ήξερες, γιατί οι επιδρομές των ροπαλοφόρων-κουκουλοφόρων μπράβων στα αντίσκηνα-Γυάρο, Μακρόνησο κλπ-και τα κέλια καθιστούσαν εφιαλτική την εκτέλεση της όποιας ποινής.

Ο πολιτικός κρατούμενος εκτός απ όλους τους άλλους περιορισμούς, στερήσεις και τιμωρίες διέτρεχε την κάθε ώρα και στιγμή τον κίνδυνο με μιά καλοστημένη προβοκάτσια, να βρεθεί εκ νέου στο στρατοδικείο και να του επιβληθεί η ποινή του θανάτου με το αιτιολογικό οτι πρωτοστάτησε σε στάση ή συμετείχε σε οργάνωσει απόδρασης κλπ... Ακόμα και μια λέξη μπορούσε να ερμηνευτεί σαν υβριστική, μια λέξη γραμμένη σε μια κόλλα ή η ανεύρεσει ενος βιβλίου, στις συχνότατες έρευνες μπορούσε να θεωρηθεί σύνδεση με τον έξω κόσμο, συγκρότηση κομματικής οργάνωσης. Οργάνωση στάσης και απόδρασης κλπ. Και δεν ειναι λίγοι οι μικροποινίτες που στήθηκαν στο τείχο με κατηγορητήρια που σχηματίστηκαν με κατασκευασμένες προβοκατόρικα μέσα στη φυλακή κατηγορίες.

Αυτές οι προβοκάτσιες που ηταν συχνότατες, ειχαν 4 βασικούς στόχους:α) Να εφαρμόζονται οι εντολές κατά τέτοιο τρόπο ετσι που να γίνεται κάθε μέρα που

περνά και πιό αφόρητη και δυσβάστακτη η ζωή του πολιτικού κρατουμένου. β) Στο να αποσπάσουν μέσο της τιμωρίας-απομόνωση ξυλοδαρμους κλπ-δηλώσεις μετανοίας γ) Να μην διαμαρτυρόμαστε για τις καθημερινές εκτελεσεις και δ) Να μην διαμαρτυρόμαστε για τις τραγικές από κάθε άποψη συνθήκες διαβίωσης και κυρίως να μην διεκδισούμε και οταν μας αφαιρούν μέρος απ τα ψίχουλα διατροφής, είδη καθαριότητας, νερού κλπ, κλπ. που σαν κρατούμενοι υποτίθεται οτι δικαιούμασταν.

Οταν ειναι γνωστό οτι στις φυλακές κυριαρχούσε και κυριαρχεί η διακίνηση ναρκωτικών, η μαύρη αγορά, τα αναίτια βασανιστήρια, οι επι μέρες καθηλώσεις, το κρέμασμα στη συκιά-στη Γυούρα-η σταύρωση και το οργανωμένο έγκλημα. Οταν και σήμερα ακόμα η ίδια η πολιτεία παραδέχεται οτι στα κυκλώματα των φυλακών, συνυπάρχουν και δρούν αρμονικά από κοινού: δεσμοφύλακες, διευθυντές, γιατροί, αστυνομικοί, δικηγόροι και λειτουργοί και αυτής της θέμιδος ακόμη.

Οταν λοιπόν, τώρα συμβαίνουν αυτά, αντιλαμβάνεται ο καθένας τί συνέβαινε τότε, που οχι μόνο οι ανθρωποφύλακες ειχαν απεριόριστα, ανεξέλεκτα και ατιμώρητα δικαιώματα στη ζωή του κρατουμένου, αλλα ειχαν εκτός απ όλα τα άλλα πλεονεκτήματα που συνεπάγονταν και συνεπικουρούσε η εξόντωση ενος πρόσθετου πολιτικού κρατούμενου και διάφορα έπαθλα: άμεση βαθμολογική προαγωγή, προνομιακή μετάθεση του σωφρονιστικού υπαλλήλου στον τόπο της καταγωγής του ή την μόνιμη παραμονή στις φυλακές του τόπου της διαμονής του, αν συνέβαινε να κατάγεται απ την ίδια πόλη κλπ.

Η ζωή η ιδια κρατουμένου μόλις κλείσει η πόρτα πίσω του εναποτίθεται στα χέρια της όποιας ανεξέλεγχτής αρχής. Μιάς αρχής που λειτουργεί αυτόνομα παραβλέποντας και παραβιάζοντας τα λίγα ψίγματα δικαιωμάτων που μπορεί να εχει ο κρατούμενος. Αν αυτό ισχύει για τον κρατούμενο του ποινικού δικαίου, αντιλαμβάνεται ο καθένας τί σημαίνει να εισαι πολιτικός κρατούμενος σε εποχές λευκής τρομοκρατία, εμφυλίου πολέμου και καθημερινών εκτελέσεων. Αυτό ακριβώς το κλήμα με έναν εκθέτη στην Νιοστή ζούσαν οι πολιτικοί κρατούμενοι σε όλες τις φυλακές επί δεκαετίες.

Οι στόχοι που επιδίωκαν οι κρατούντες με τον εγκλεισμό των Αντιστασιακών στα στρατόπεδα και τις φυλακές, ηταν να εξοντώσουν όσους δεν τους έπιασε το βόλι του κατακτητή, δεν πρόλαβαν να εξοντώσουν άμεσα οι εθνοκτόνοι συμμορίτες, με συνοπτικές διαδικασίες χωρίς αποδείξεις η και ενδείξεις ακόμα τα έκτακτα στρατοδικεία. Και λέω χωρίς ενδείξεις γιατί δεν ειναι λίγες οι περιπτώσει, που καταδικάστηκαν Αντιστασιακοί σε θάνατο και εκτελέστηκαν για «φόνους» που οπως ειναι γνωστό πολλοί απ τους «δολοφονημένους» ζούν και σήμερα ακόμα.

Τρείς λοιπόν, ηταν οι στόχοι που επιδίωκαν με τον εγκλισμό οι κρατούντες α) Να απομονώσουν τον Αντιστασιακό απ το λαό και το λαό απ τους συναγωνιστές του β) Να τον εξοντώσουν βιολογικά με μιά στημένη προβοκάτσια να τον στείλουν ξάνα στο στρατοδικείο, αλλά και μέσο των στερήσεων, καλομελετημένο υποσιτισμό και αντίξοων συνθηκών ζωής και γ) Να τον εξοντώσουν ηθικά, πολιτικά και αγωνιστικά με την δήλωση μετανοίας. Βέβαια ποτέ δεν παράβλεπαν ή παραμελούσαν και τα άλλα δυό μέτρα και εκαναν το κάθετί προκειμένου να δώσουν τα προσδοκόμενα.Το κύριο βάρος ομως το ρίχνανε στη δήλωση μετανοίας.Τη δήλωση την ζητούσαν μέχρι τη

στιγμή που ο επικεφαλής του εκτελεστικού αποσπάσματος θα φώναζε τη λέξη «Πύρ».

Αυτή η λέξη που οχι μόνο θυμίζει θάνατο, αλλα προκαλεί και επιβάλλει θάνατο. Και ενώ ειναι συνόνιμη του θανάτου, παράλληλα περιέχει και το ύψιστο ανθρώπινο μεγαλείο. Η λέξη αυτή και πριν ειπωθει, μα και όταν ειπωθει αποδείχνει πόσο αληθινά μεγαλοπρεπής ειναι ο χαρακτήρας του Ανθρώπου, που πηγαίνοντας προς το σίγουρο θάνατο παραμένει πιστός και επιμένει γαλήνια στα ιδανικά και τα οράματα με το κεφάλι ψηλά και αγέροχο ύφος που εξοργίζει αυτούς που επιζητούσαν το θάνατό του, των καταδοτών, των ασφαλιτών, των δικαστών και των... δημίων του. Οταν αρνείται να ζήσει με τους όρους που του προσφέρουν (δήλωση μετανοίας) γεγονός που θα αποτελούσε λύτρωση για τους δικαστές που με συνοπτικές διαδικασίες τον έστειλαν στο απόσπασμα, μα και για τους δημίους του.

Το απόσπασμα ειναι ενα μικρό στρατιωτικό τμήμα με ειδική αποστολή. Το ίδιο και το Θρησκευτικό απόσπασμα των εξομολογητών. Και εδώ ειναι που μπαίνει το μεγάλο το πελώριο ερώτημα : με πιό δικαίωμα οι επιβίτορες της δοτής εξουσίας, συγκροτούσαν εκτελεστηκά αποσπάσματα από στρατιώτες επιστρατευμένους τους οποίους μετέτρεπαν και τους χρησιμοποίησαν σαν Δημίους να εκτελέσουν τους «εγκληματίες» που στην πραγματικότητα δεν ηταν παρά ιδεολογικοί τους αντίπαλοι; Εγκλημα σημαίνει μια βαριά εγκληματική πράξη. Σημαίνει παράβαση του γραπτού η άγραφου Νόμου. Παραβίαση του δικαίου στις οργανωμένες κοινωνίες. Και αναρωτιέται κανείς: αλήθεια πιό ακριβώς δίκαιο παραβίασαν ή πιό έγκλημα διέπραξαν οι αγωνιστές της Εθνικής Αντίστασης, ωστε να τους στήνουν οι επιβίτορες της εξουσίας στον τοίχο; Ποτέ δεν μας είπαν πιό απ τις δυό μορφές δικαίου παραβίασαν οι εκτελεσθέντες Αντιστασιακοί; Εκτός πιά και αν θεωρείται έγκλημα να συμμετάσχει κανείς στον αγώνα να μην κατακτηθεί η χώρα και για να απελευθερωθεί όταν ειχε κατακτηθεί.

Οπως ολα τα αλλα ιστορικά φαινόμενα, ετσι και το δίκαιο εμφανίζεται ιστορικά μετά το πέρασμα της κοινωνίας των Ανθρώπων στο καθεστώς της ατομικής ιδιοκτησίας στα μέσα παραγωγής.

Οι Κοινωνικές μορφές ζωής, που προηγήθηκαν του καθεστώτος ιδιοκτησίας, ηταν απαλλαγμένες απ το στοιχείο της βίας τόσο κατά τον σχηματισμό, αλλο τόσο και τη διατήρησής τους. Οι κοινωνίες αυτές δεν ειχαν λόγο για να ασκήσουν βία, γιατί δεν συνέτρεχαν οι λόγοι να εχουν δίκαιο.

Το δίκαιο στις ιδιοκτησιακές κοινωνίες ειναι λένε η «έλλογη», η «ρυθμισμένη» ανθρώπινη βία μέσα στον κοινωνικό χώρο. Η ουσία και το περιεχόμενο λοιπόν, του δικαίου βρίσκεται στο στοιχείο της ανθρώπινης βίας μέσα στον κοινωνικό χώρο, με σκοπό την προστασία της ατομικής ιδιοκτησίας της οποίας ηταν και παραμένει το παράγωγο -υπερ-προϊον της εργασίας. Για τους ίδιους λόγους αμέσως μετά κάνει την εμφάνισή του και ο Δήμιος. Ο Δήμιος ειναι το πρώτο κατασταλτικό όργανο-μέσο, που πήρε η ιδιοκτησιακή κοινωνία να προστατευθεί η ιδιοκτησία και το οφθαλμός αντί οφθαλμού.

Απ την εποχή που η κοινωνία των Ανθρώπων, πέρασε στο καθεστώς της ατομικής ιδιοκτησάς στα μέσα παραγωγής μέχρι σήμερα, το φαινόμενο της ιδιοκτησιακής-ταξικής ΒΙΑΣ, έλλογη και ρυθμισμένη σε ομαλές περιόδους και καταστάσεις, άλλογη, ασύδωτη και δολοφονική σε έκτακτες. Αλλοτε με

τυμπανοκρουσίες και άλλοτε εν κρυπτώ και παραδύστω για το παραμικρό σκίτρημα του διαφορετικού, εχει διατηρήσει και εμπλουτιστεί, ετσι ωστε να αιτιολογηθεί η όποια άλλογη και δολοφονική ΑΤΙΣ, με δύο ακόμα χαρακτηριστικά που ειναι α) ο ευσεβισμός, η εμμονή στις Νόρμες του Θρησκευτικού δόγματος προστασίας της, αλλα και β) με εναν ιδιότυπο και ιδιόμορφο εθνικοκεντρισμό, που απ τις αρχές του 20ου αιώνα λόγω του οτι οι ανιδιοκτήτες κατάφεραν σημαντικές νίκες στην ταξική τους πάλη με τους «αλλοτριωμένους» απ τις λαϊκές ρίζες διανοούμενους. Η ιδιοκτησιακή βία εκφράζεται με εκλογικούς νόμους, με κοινοβουλευτική δημοκρατική επίφαση, με διάφορους τρομονόμους, με στρατιωτικούς Νόμους και τις δικτατορίες με εργαλείο πάντα τη βία. Και οταν και η δικτατορία δεν αποδόση το προσδοκόμενο αποτέλεσμα τον εμφύλιο πόλεμο και τα εκτελεστικά αποσπάσματα.

Οι εκτελέσεις στις οργανωμένες ιδιοκτησιακά κοινωνίες γίνονται με πολλούς τρόπους: Λιθοβολισμό των ολίγων που τόλμησαν και άρθρωσαν διαφορετική φωνή στη αυγή του διαφορετικού, τον τροχό και την πυρά των «αιρετικών» και ειδικά των γυναικών στο Μεσαιωνα, τον απαγχονισμό και την Γκιλοτίνα των «γραφιάδων» στη Γαλλία, το κάψιμο των «μολυσμένων» βιβλίων και τα στρατόπεδα στη Γερμανία του Χίτλερ και την Ελλάδα, την διαπόμπευση των «αστών» στην Κίνα και το στραμπούλιγμα της δημοκρατίας με τα Γκουλάρ στη ΕΣΣΔ κλπ.

Για να αρκεστούμε στα δικά μας. Στην αρχαία Ελλάδα τις εκτελέσεις τις έκαναν οι δούλοι. Μετά το 21 τον δήμιο τον διάλεγαν ανάμεσα στους θανατοποινίτες και για αντάλλαγμα του χάριζαν τη ζωή. Τα δυό αυτά εστω γεγονότα πείθουν, οτι στην οργανωμένη κοινωνία απ την αρχαιότητα ακόμα οι πρόγονοί μας τους δήμιους, εκτός του οτι τους διάλεγαν ανάμεσα στους δούλους με κάποιο αξιόλογο αντάλλαγμα, σαν αυτό που παραχωρούσαν οι σύγχρονοι προγονοί μας, την ζωή του θανατοποινίτη εκτελεστή αναρωτιέται κανείς, με ποιά λογική ή δικαίωμα οι ζώντες σήμερα ακόμα σφετεριστές της εξουσίας Ελέω Τσιώρτσιλ, χρησιμοποιούσαν τα επιστρατευμένα παιδιά του λαού σαν δημίους και με την τυφλή βία μετέτρεψαν τα αθώα παιδιά σε Δήμιους;

Με πιά λογική και δικαίωμα παραδίασαν τις συνειδήσεις αυτών των παιδιών που τα επιστράτευσαν; Δεν ήξεραν οτι συνείδηση σημαίνει οτι γνωρίζω τον ηθικό χαρακτήρα των πράξεων μου; Με πιά λογική και δικαίωμα έκαναν δολοφόνους αθώα παιδιά; Με πια λογική και δικαίωμα φόρτωσαν αυτά τα παιδιά με ενοχές και ερινύες για την υπόλοιπη ζωή τους; Δεν γνώριζαν οτι οι ερινύες ηταν οι θεότητες, που ειχαν σαν έργο την εκδίκηση των εγκληματιών; Με πια λογική και δικαίωμα φόρτωσαν αυτά τα παιδιά με τύψεις συνείδησης; Αν σε αυτό προστεθεί και η περίπτωση οτι σε κάποιο απ τα πολλά αποσπάσματα που κάθε πρωϊ γίνονταν στις διάφορες φυλακές εκτελέσεις, μπορεί να συμμετάσχει και ενας φαντάρος, που κάποια αυγή στον τοίχο ηταν στημένος ο Πατέρας του, ο Αδερφό του ή και η Μητέρα του; Η Μητέρα ή ο Πατέρας του, γιατί θέλοντας ή από άγνοια βρέθηκε επάνω του ή επάνω της ενα κουπόνι του ΕΑΜ ή του ΚΚΕ ή φιλοξένησαν στο σπίτι τους κάποιον συγγενή ή φίλο, χωρίς να ξέρουν οτι η αστυνομία τον θεωρούσε παράνομο; Με πιά λοιπόν λογική ή δικαίωμα μετέτρεψαν αυτά τα εκατοντάδες παιδιά σε εγκληματίες και συνειδητούς δολοφόνους;

Αλήθεια υπάρχει μεγαλύτερο έγκλημα να υποχρεώσεις κάποιον που υποχρεωτηκά εχει επιστρατευθεί να «υπηρετήσει» την πατρίδα να τον μετατρέψεις σε εκτελέστή; Και το ακόμα πιό τραγικό κάποια μέρα να βρεθεί στην ανάγκη να γίνει κατ εντολή άλλων πορταλοίας-πατροκτόνος, Μητροκτόνος και αδερφοκτόνος. Να σκοτώσει το φίλο, το γείτονα και τον συμπολίτη του;

Τέτοια μορφής και φρίκης εγκλήματα μόνο άνθρωποι πωρωμένοι, δειλοί και ηθικά αναίσθητοι, αδιάφοροι, δημαγωγοί και ασυνείδητοι, μπορούν να το σκεφτούν. Να μετατρέπουν σε δημίους εικοσάχρονα παιδιά υπο την απειλή, οτι αν αρνηθούν να συμμετάσχουν ή αν δεν στοχεύσουν σωστά θα βρεθούν οι ίδιοι στον τοίχο. Ετσι δίπλα στους δικαστικούς φόνους προστέθηκαν και οι εξαναγκασμένοι στρατιώτες να γίνουν άθελά τους Δήμιοι. Ούτε και αυτοί που κατατάσονται εθελοντικά και με επίγνωση στη «Λεγεώνα των Ξένων» και τα «Τάγματα θανάτου» δεν χρησιμοποιήθηκαν με τον τρόπο που χρησιμοποιήθηκαν τα επιστρατευμένα ελληνόπουλα.

Την δήλωση δεν παρέλειπε να τη ζητάει και ο Παππάς, που εξομολογούσε τον θανατοποινίτη ή την θανατοποινίτησα γιατί δεν ηταν λίγες και οι γυναίκες που εκτελέστηκαν και παραβρίσκονταν και κατά τη διάρκεια της εκτέλεσης. Η διαφορά ανάμεσα στη διεύθυνση και τον Παππά ήταν, οτι ή μεν διεύθυνση τη ζητούσε με αντάλλαγμα: Τη ζωή, την ποινή και τη λευτεριά, ο Παππάς εκτός απ αυτά πρόσθεται και την παραβίαση της Θεϊκής εντολής, οτι η ζωή του Ανθρώπου πρέπει να τελειώνει με δική του και μόνο εντολή.

Υπήρξαν χιλιάδες Ανθρωποί, που για το πιστεύω τους και μόνο : οτι η ζωή μπορούσε να γίνει οχι απλώς καλή αλλά και Ανθρώπινη αν αλλάξουν μερικά πράγματα. Οι Ανθρωποι αυτοί που έδωσαν τη ζωής τους και χιλιάδες αλλοι που έμειναν όπως εγω δεκαπέντε και πλέον χρόνια στη φυλακή και τρία στην εξορία την περίοδο της χούντας των συνταγματαρχών της 21ης Απριλίου του 1967, γι αυτόν ακριβώς το σκοπό. Οι άνθρωποι αυτοί για την Εκκλησία δεν υπήρχαν.

Αυτή λοιπόν η Εκκλησία, που πρωτοστατούσε στην απόσπαση δήλωσης, στα 38 και πλέον χρόνια που υπήρχαν πολιτικοί κρατούμενοι στη χώρα μας δεν εχει προσφέρει στις χιλιάδες των πολιτικών κρατουμένων τίποτε, μα τίποτε απολύτως εκτός από μιά Αγία Γραφή που ζήτησα στο Νοσοκομείο της Σύρας, όπου νοσηλεύτηκα μεταφερμένος με φορείο άρρωστος απ τη Γυάρο, την οποία Αγία Γραφή ομως, μου την πήραν στις φυλακές της Κέρκυρας, με το αιτιολογικό οτι θα την χρησιμοποιούσα για «χαρτί υγείας». Ενα κόκκινο αυγό και ενα κουλουράκι το Πάσχα του 1951 στις φυλακές στο Αργοστόλι της Κεφαλονιάς.

Βέροια Μάης 1982 Κόγια Νίκος

ΠΑΡΟΛΟ ΠΟΥ ΣΤΑΜΕΤΗΣΑΝ ΟΙ ΕΚΤΕΛΕΣΕΙΣ Η ΖΩΗ ΔΕΝ ΑΛΛΑΞΕ ΣΕ ΤΙΠΟΤΕ ΤΑ ΠΑΝΤΑ ΣΥΝΕΧΙΖΑΝ ΟΠΩΣ ΗΤΑΝ

Το σταμάτημα των εκτελέσεων και η μετατροπή της ποινής του θανάτου σε ισόβια έδωσε νέο όραμα στη ζωή, οχι μόνο στους μελλοθανάτους, αλλά σε όλους τους πολιτικούς κρατουμένους. Τον μεγαλύτερο ομως ψυχολογικό αντίκτυπο ειχε στους ανήλικους πολιτικούς, που κρατούνταν στη Μακρόνησο,

τις διάφορες φυλακές ανηλίκων και ιδρύματα ανηλίκων. Με το σταμάτημα των εκτελέσεων οι ανήλικοι ξανά έπιασαν οχι μόνο τα όνειρα που ειχαν κάνει σαν παιδιά για τη ζωής αλλά και το νήμα της ίδιας της ζωής.

Τα παιδιά άρχισαν να ξεσηκώνονται. Εκαναν «αντιδηλώσεις» όσοι ειχαν κάνει δηλώσεις και ζητήσανε να φύγουν απ το δεξιό κλωβό στη Μακρόνησο ή ακτίνα στις φυλακές και τα ιδρύματα, όπου είχανε γνωρίσει όλες τις βρωμιές και ατιμίες της κολυμπήθρας του Σιλωάμ. Μια κολυμπήθρα στην όποία μέσα στις προϋποθέσεις εκτός των αλλων συμπεριελάμβάνταν και βιασμός των ανηλίκων απ τους σωτήρες του νέου Παρθενώνα. Τα παιδιά δεν αρκέστηκαν μόνο στις αντιδηλώσεις. Αρκετά παιδιά δεν δύστασαν σε ένδειξη διαμαρτρίας για τη μή μεταφορά τους στις φυλακές των πολιτικών κρατουμένων να κάνουν απεργία πείνας, να καταταπίνουν τα κουτάλια. Σπάγανε το κουτάλι λειάνανε το μέρος του σπασίματος και καταπίνανε την ουρά. Ειδανε και αποείδανε οι αναμορφωτές της ελληνικής ψυχής κάνανε πίσω. Αναγκάστηκαν και τα πήγανε στο Λαύριο και από εκεί στο Νοσοκομείο, να τους βγάλουν τα κουτάλια απ το στομάχι. Ξεσηκώθηκαν και οι οικογένειες, άρχισε να βγαίνει και η βρωμιά τους, τα φορτώσανε και τα φέρανε στη δίκη μας την ερημιά.

Ερημιά, ξερημιά, εδω, ήτανε ανάμεσα σε ανθρώπους, σε δικούς τους ανθρώπους, τα μαζέψαμε, τα περιθάλψαμε, τους δώσαμε εκείνο που τους έλειπε, την αγάπη και την ανθρωπιά. Και την είχανε τόσο ανάγκη αύτα τα ανήλικα παιδιά που έρχονταν απ το Μεσαίωνα της Μακρονήσου, την Κασαβέτια και τη Βίδο. Ηταν καμία 40ρια, τα ειχανε φέρει πριν από κάμποσο καιρό στη διπλανή, στη μεγάλη αχτίνα. Κατασταλάξανε εδώ, σαν τα πουλιά μετά την καταιγίδα. Ηρεμήσανε, ανθρωπεύσανε, ξανά βρήκαν τον εαυτό τους. Δεν πρόλαβαν ομως να απολαύσουν τη θαλπωρή, να ηρεμήσουν και να αρχίσουν να ξεχνάνε και αυτό γιατί υπήρχανε και οι...άλλοι που ένοιωθαν ηττημένοι που δεν ενοούσαν να χάσουν τη λεία τους ή τουλάχιστον να εκδικηθούν στο βαθμό που ειχαν προγραματίσει. .Δεν μπορούσαν οι «ελέω θεού» νικητές του εμφυλίου, να μείνουν με σταυρωμένα τα χέρια. Επρεπε να ολοκληρώσουν το έργο. Σκαρφίστηκαν λοιπόν, και κατέστρωσαν ενα σατανικό και βρώμικο σχέδιο εξόντωσης: Να ρίξουν τα παιδιά βορά στους ποινικούς, τους πεινασμένους για σάρκα από χρόνια.

Ψάχνοντας βρήκαν κάποιο πρόσχημα, πως τάχα δεν ισχύανε οι αντιδηλώσεις που έκαναν στη Μακρόνησο. Οτι οι αντιδηλώσεις δεν ητανε μέσα στους φακέλλους και συνεπώς η παραμονή με τους κομμουνιστές ηταν παράνομη. Με αυτά τα επιχειρήματα διατάξανε το διευθυντή της φυλακής, να μετακινήσει τα παιδιά απ την αχτίνα των πολιτικών «των αμετανοήτων κομμουνιστών είς την οποίαν δεν επιτρέπεται να παραμείνουν» και να πάνε στην ακτίνα των ποινικών.

Οι ποινικοί το είχανε μάθει και μερικοί τρίβανε τα χέρια τους απ τη χαρά και δεν έλειψαν και οι τσακωμοί, για το ποιός θα επωφεληθεί. Ποιός θα εχει το δικαίωμα να διαλέξει...Τέτοια ειχαν γίνει. Τα μαθαίναμε και τα είπαμε στα παιδιά, να ξέρουν τί τύχη τα περιμένει. Πριν τα πάρουν τα παιδιά, πήγε και ο εκπρόσωπος μας στο διευθυντή και του είπε να μήν τολμήσουν να τα πάρουνε. Το θέμα ειναι πολύ σοβαρό γι αυτό και δεν θα τα δώσουμε. Και ο διευθντής, απάντησε πως θα την εφαρμόσει τη διαταγή, εστω και αν χρειαστεί να βάλει μέσα τη φρουρά με τα όπλα και θα χτυπήσουν στο ψαχνό σε ενδεχόμενη αντίστασή μας

Η διεύθυνση το απομεσήμερο, την ώρα που έπρεπε να ανοίξουν τους θαλάμους για προαυλισμό, μια κοστοδία από πενήντα (50) και πλέον φύλακες, μπήκανε με γκλόψ για να εφαρμόσουν το σχέδιο του Διευθυντή. Η εντολή ηταν με κλειδωμένους τους μεγάλους να ανοίξουν ενα θάλαμο, θα παίρνανε ενα παιδί και θα το βγάζανε έξω, μετά ενα άλλο και οταν θα τελείωνε ο ενας θάλαμος θα άνοιγαν τον άλλο. Οι μεγάλοι το πολύ που θα μπορούσαν να κάνουν ηταν να βάλουν τις φωνές. Ας φωνάζαμε όσο θέλαμε, αυτοί τα παιδιά θα τα παίρνανε ενα, ενα. Δεν υπήρχε κάτι που θα μπορούσε εκτός απ τις φωνές τις δικές μας να τους εμποδίσει στην εφαρμογή του σχεδίου.

Μια μεσοτοιχία τα χώριζε απ τη νέα σκλαβιά, την ντροπή που τα περίμενε. Και τότε τα παιδιά, συνειδητοποίησαν πως κανένας δεν μπορούσε πια να τα βοηθήσει, πολύ περισσότερο να τα σώσει. Αντιλήφθηκαν, πως τη σωτηρία τους και την ανθρωπιά τους την κρατάγανε στα δικά τους χέρια. Χωρίς να πεί και να ξέρει κανείς τίποτε, είχανε συνεννοηθεί μεταξύ τους και το είχανε όλα αποφασίσει να υπερασπιστούν με το μόνο μέσο που τους ειχε απομείνει οπως και στη Μακρόνησο : Τη ζωή τους με τη Ζωή. Και τότε συνέβει το καταπληκτικό και ανεπάντεχο. Μόλις άνοιξαν τον πρώτο θάλαμο και βγάλανε τον πρώτο ανήλικο έξω, το βάζει στα πόδια το παιδί και τρέχοντας με φόρα πήγε και χτυπάει το κεφάλι του στο ντουβάρι της αυλής. Το παιδί έπεσε κάτω αιμόφυρκτο και λυπόθυμο. Και ενω δεν ξέρανε ακόμα σε πιά κατάσταση ηταν το πρώτο παιδί, έβγαλαν το δεύτερο, που και αυτό μόλις το βγάλανε απ το θάλαμο, τους ξέφυγε απ τα χέρια τρέχοντας χτύπησε και αυτό το κεφάλι του στον τοίχο. Γεμάτο αίματα έπεσε και αυτό κάτω. Οι φύλακες τα χάσανε, δεν ξέρανε πιά τι να κάνουν. Κάποιοι βαθμοφόροι τρέξανε να ενημερώσουν το διευθυντή, μερικοί πήγανε προς τα χτυπημένα παιδία που ηταν ακίνητα, ενω εμεις φωνάζαμε δυνατά να σταματήσει το έγκλημα. Στο μεταξύ το τρίτο παιδί που το ειχανε βγάλει έξω και το κρατάγανε μερικοί χειροδύναμοι και αυτό αγωνίζονταν να τους ξεφύγει, να πάει και αυτό να χτυπήσει το κεφαλι του στη μάντρα. Να δώσει με την πράξη του αυτή ενα μάθημα στα χτήνη.

Υστερα απ αυτην την εξέλιξη μόνο ηλίθιοι δεν θα έπαιρναν το μήνυμα. Και ο διευθυντής δεν ηταν βλάκας. Διέταξε να σταματήση η επιχείρηση. Κατάλαβε, οτι και αν τη συνέχιζε και τα πήγαινε τα παιδία στην διπλανή αχτίνα, θα αυτοκτονούσαν και εκεί γιατί και εκεί υπήρχε μαντρότοιχος. Το πήρε, το μήνυμα, το μετάφρασε σωστά και αναδιπλώθηκε. Τα δυό παιδία τα πήγαν στο Νοσοκομείο. Το ένα έπαθε μεγάλη βλάβη. Μια πέτρα που προεξείχε του άνοιξε...Οταν διαμαρτυθήκαμε, μας ψέλλισε τη γνωστή δικαιολογία για τις διαταγές των ανωτέρων. Σαν απάντηση, του θυμίσαμε την απάντηση που πήρανε στη δικαιολογία αυτή (εφαρμογής διαταγών) οι Γερμανοί εγκληματίες στη Νυρεμβέργη. Ακούγοντας την απάντηση μας του κακοφάνηκε. Μας έφτανε που παρά το κόστος η ιστορία ειχε καταγράψει ακόμα μια σελίδα, εστω και άγνωστη, για την ελευθερία.

Ιστορίες χωρίς τέλος. Το έργο της κρεατομηχανής συνοδεύονταν πάντα και με απειλές που το περιεχόμενό τους ήταν ό προπομπός το τι θα ακολουθούσε (...) «Οσοι εξ υμών δεν ήθελον ακούσει τη φωνή της πατρίδος και απερισκέπτως ήθελον εμείνει εις τας αντεθνικάς και αναρχικάς των αντιλήψεις, σας δηλώνουμε οτι θα σας σπάσουμε τα κόκκαλα με τη βαρειά. Θα παθάνετε, κατά τρόπον που ούτε η φαντασία σας δεν δύναται να συλλάβει. Σας επαναλαμβάνουμεν: Ο,τι γνωρίζατε εις το παρελθόν, και ό,τι εζήσατε ως κρατούμενοι υπό της χωροφυλακής ξεχάστετο. Ο νικητής εθνικός στρατός δεν

παίζει. Σας δηλώνουμε οτι εμείς κυβερνούμε. Προσέτι, λάβετε υπόψιν οτι ήμεις εδώ μεθούμε με κρασί, ούζο και χασίς! Δια αυτό λάβατε τας αποφάσεις σας. Ολοι να προσέλθετε εις την σκηνήν του Α2 Γραφείο και να υπογράψετε τας ετοίμους δηλώσεις μετανοίας»! Αλλιώς θα σας σκοτώσουμε όλους να λήψη η σπορά σας. Θα κάνουμε την Ελλάδα με πεντακάθαρους Ελλήνες. Με αυτούς θα κάνουμε την μεγάλη Ελλάδα!!!

Ο άνθρωπος αυτός που τα έλεγε αυτά ηταν ο Δημήτριος Ιωαννίδης, ο εκολαπτόμενος δικτάτορας, υποδιοικητης τάγματος, τότε με το βαθμό του λοχαγού. (..)Τελειώνοντας ο Ιωαννίδης, τη θέση του πήρε ο διοικητής του Α2(...) ό λοχαγός Παναγόπουλος: «Οσοι από εσάς κάνετε την απρονοησία να μήν προσέλθετε εις την σκηνήν του Α2 Γραφείο, μέχρι την τρίτην απογευματινήν ώρα, να κακτοποιηθείτε, θα πεθάνετε με τα πιό ωμά βασανιστήρια. Θα σας λιώσουμε σαν τα σκουλίκια»!

Πράγματι ο νικητής στρατός κατά τους επιβήτορες της εξουσίας και τα πρωτοπαλλίκαρα της Μακρονήσου, δεν αστειεύονταν. Απόδειξη αποτελεί το γεγονός οτι μετά από κάθε μάχη με το Δημοκρατικό στρατό, ξεσπούσε σε όλη την επικράτεια της χώρας ενα κύμα διωγμών, στα νησιά και τη Μακράνησο, μέτρα στέρησης και βασανισμών και στις φυλακές, διατάζανε να στήσουνε στον τοίχο αντί για δύο ή πέντε, όκτω και δώδεκα. Αυτοί πιά δεν ηταν κατάδικοι, όμηροι ήτανε, αποθήκη μελλοθανάτων. Ετσί λειτουργούσαν οι φυλακές. Δεν ειχε και πολύ σημασία, αν αυτοί οι κρατούμενοι ειχανε κάνει «φόνο» ή οχι. Κάποιοι έπρεπε να καταδικαστούν για να δέσει το πράγμα, μιας και πηγαίναμε για τον Εμφύλιο. Εμφύλιος πόλεμος δεν γίνεται χωρίς να προηγηθιούν δολοφονίες γενικά και προσωπικοτήτων ειδικά: Κ.Βιδάλη, Πόλκ (τον δολοφώνησαν οι ίδιοι), Γ. Ζέβγο, τον Λαδά κλπ και χιλιάδες αλλοι επώνυμοι και ανώνυμοι.

.... «Αυτή η μεγάλη και Νέα Ελλάδα όμως» που θα έκαναν μετά απ τη δική μας εξαφάνιση καθώς έλεγαν οι επιβίτωρες της εξουσίας, δεν μπορούσε σε καμιά περίπτωση να γίνει με την ύπαρξη και λειτουργία του πολυκέφαλου, υπερ τροφικού και γιγαντομένου παρακράτους, τον διογκούμενο απ το διχασμό του 1916-22 και τον δοσιλογισμό, την προσαύξησή του με την Πέμπτη μεταξική φάλαγγα και τον γεωμετρικό πολλαπλασιασμό του στη διάρκεια της τετράρχονης κατοχής και σε συνέχεια με τις πολυάριθμες συμμορίες που οργάνωσαν οι Αγγλοι.

Η δικτατορία της 4ης Αυγ/του ηταν έναν μεγάλο σχολείο χαφιεδισμού και προδοσίας. Ενα σχολείο που τους μαθητές του, οι κατακτητές τους προσέλαβαν, οπως και τους μηχανισμούς, τους χρησιμοποίησαν στο σύνολο, σαν το πιό πολύτιμο συμπλήρωμα των δικών τους καταπιεστικών, χαφιεδικών και δολοφονικών υπηρεσιών. Μηχανισμούς που μας τούς κληροδότησαν εμπλουτισμένους και με τις δικές τους κατοχικές επιδόσεις και προσθήκες. Ενα μηχανισμό που ήξερε να βασανίζει, να απαξιεί τον Ανθρωπο και την Ανθρώπινη ζωή και να τον δολοφωνεί με τον ευκολότερο τρόπο. Και κυρίως να πείθει τον δολοφονημένο, οτι πρέπει να νοιώθει και ευχαριστημένος για την υπηρεσία που πρόσφερε στον συνάνθρωπο αφαιρώντας του μια ανάξια γι αυτόν ζωή. Ενα μηχανισμό, που οχι μόνο οργάνωσε επίσημα τον χαφιεδισμό, αλλα του έδωσε οργανωτική δομή και καθοριστικό ρόλο στην πολιτική ζωή της χώρας. Ενα μηχανισμό που μετά τη Συμφωνία της Βάρκιζας, αντί να διαλυθεί οπως προέβλεπε η συμφωνία, διογκώθηκε με τις διάφορες συμμορίες.

Την στρατιωτική νίκη την κατοχύρωσαν με την υπογραφή της συμφωνία της Βάρκιζας και τον αφοπλισμό του ΕΛΑΣ. Μια νίκη απροσδόκητη που ο ντόπιος φασισμός, δεν θα την άφηνε καθόλου ανεκμετάλλευτη. Θα την αξιοποιήσει κατά τον αποτελεσματικότερο τρόπο για να αποκομίσει ανέλπιστα κέρδη. Στηριζόταν, άλλωστε, σε πολύ γερές πλάτες, στον αγγλικό παράγοντα που η προσφορά του ηταν καθοριστική. Ετσι η αμαρτωλή και χρεωκοπημένη-συσπείρωμένη αντίδραση με το τόσο βεβαρυμένο παρελθόν-μητρώο απ την ανοικτή συνεργασία της με τους κατακτητές, τις δολοφονίες αγωνιστών της Αντίστασης και την αναλγησία της απέναντι στο χειμαζόμενο λαό μας τα μαύρα χρόνια της σκλαβιάς, τώρα με δικές μας δαπάνες πέτυχε ενα θρίαμβο. Μετα τη υπογραφή λύθηκαν τα χέρια τους, μιά και έλειψε το αντίπαλο δέος (όπως το 1989 το δέος ΕΣΣΔ για τις ΗΠΑ). Ο ένοπλος λαϊκός στρατός. Απαλλαγμένοι πιά μεθόδευσαν την τελική εξάρθωση και τον αφανισμό του προοδευτικού κινήματος. Για να σιγουρευτούν και για την πολιτική τους επικράτηση και να ησυχάσουνε μιά για πάντα, δεν έπρεπε να μείνει τίποτε όρθιο απ τις λαϊκές κατακτήσεις, που τις γεύτηκε ο λαος στην ελεύθερη Ελλάδα. Η συνέχιση αυτών των κατακτήσεων ηταν επικίνδυνη. Με βάση το σχέδιο που καταρτήστηκε απ τους σκοτεινούς εγκεφάλους ξένους και δικούς μας, εφαρμόστηκε σε όλόκληρη τη χώρα. Την επομένη της υπογραφής της συμφωνίας της Βάρκιζας, ξεκίνησε ενα όργιο πρωτοφανούς βίας και αυθαιρεσίας κατά παντός Αντιστασιακού και αυτών που ειχε και την παραμικρή σχέση με το ΕΑΜικό κίνημα.

ΑΠΌ ΤΟ ΑΝΑΜΟΡΦΩΤΗΡΙΟ ΣΤΗ ΜΑΚΡΟΝΝΗΣΟ

Και ξανφικά βρέθηκαν στη Μακρόνησο, πολλοί παιδιά ακόμα, που τα πέταξαν στους βράχους της Μακρονήσου, της Γυούρας και στα δεκάδες αλλα ξερονήσια και τις ανήλιες φυλακες. Πρωτόβγαλτα σε τέτοιες ταπεινώσεις και αυτού του είδους τους κατατρεγμούς. Σε ενα «περιβάλλον» που έκανε ό,τι και οσα περισσότερα μπορούσε για την «αναμόρφωση» την ψυχική εξόντωση-διάλυση και τον «μέχρις αισχάτων» εξευτελισμό.Τί πρώτο να αντέξουν και πώς; Η καθυπόταξή τους για τους επιβήτορες της εξουσίας φαινόταν εύκολη και οριστική, Ετσι τουλάχιστον πήγαιναν να δείξουν οτι ειχαν τα πράγματα, τόσο για τους εξορισμένους στρατιώτες και ειδικά με αυτούς που κλήθηκαν να κάνουν τη στρατιωτική τους θητεία και αντί για το στρατώνα, τους δώθηκε «φύλλο πορείας-συνοδεία» μέχρι τη Μακρόνησο.

Οι συνθήκες ζωής στα στρατόπεδα και τις φυλακές, τόσο από άποψη χώρου διατροφής και συμπεριφοράς, ηταν ζωή προγραμμένων με βασικό στόχο την βιολογική εξόντωση, όσων δεν μπόρεσαν να στείλουν στο εκτελεστικό απόσπασμα. Αν υπήρχε κάποια διαφορά ίσως αυτή να υπήρχε στις επανορθοτικές φυλακές. Στις εγκληματικές φυλακές όπως τη Γυούρα, το Επταπύργιο, η Κέρκυρα, η Αίγινα, η Κεφαλονιά κλπ και τη Μακρόνησο, και ας ηταν «επίσημα στρατόπεδο» ηταν η ίδια με τον ίδιο συγκεκριμένο στόχο και με βασικό σύνθημα: «αυτοί δεν ειναι Ελληνες. Θα κάνουμε τα πάντα για να εξοντώσουμε οσο το δυνατό περισσότερους». Οσον αφορά τα μέσα που χρησιμοποιούσαν για το σκοπό αυτό τα βασικά ηταν τέσσερα.α) τα κάθε είδους βασανιστήρια σωματικά και πειθαρχικά, β) Ο μόνιμος υποσιτισμός-πείνα, γ) η εξαντλητική δουλειά και δ) οι διάφορες προβοκάτσιες, με σκοπό να σκαρώσουν

υποθέσεις «οργάνωσης» στη φυλακή και παραπομπή στρατοδικείο. Αρκετοί ελαφροποινήτες εκτελέστηκαν με αυτό το αιτιολογικό-και τρόπο.

Τα βασανιστήρια σωματικά και ψυχολογικά, άρχιζαν απ τη στιγμή της σύλληψης και με προσαρμογή στα κάθε φορά και εποχή δεδομένα, συνέχιζαν μέχρι την ημέρα της απόλυσης. Για πολλού όπως συνέβει και με μένα συνέχισαν μέχρι το 1974. Εργαλεια οι εικονικές εκτελέσεις το συχνό και καλά οργανωμένο ξυλοδαρμό, το πειθαρχείο, η στέρηση επισκεπτηρίου και αλληλογραφίας. Η λογοκρισία και της εισερχόμενης και της εξερχόμενης δεκάγραμμης κατά μήνα, ο περιορισμός της αλληλογραφίας μόνο σε συγγενείς πρώτου βαθμού, κατάσχεση μολυβιού, του όποιου χαρτιού και βιβλίων. Πολύωρος εγκλωβισμός στα κελιά, στέρηση συσιτίου για το παραμικρό, ειδών καθαρισμού χώρου και υγιεινής, νερό ελάχιστο και αυτό τις περισσότερες φορές εφάμλυρο. Οι πειθαρχικές μεταγωγές απ την φυλακή στην άλλη κλπ, πάντα στην κοιλιά του κοίτους σαν τον Ιωννά.

Την εποχή της χούντας δεν μας επέτρεπαν τις δέκα σείρες της αλληλογαφίας να τις γράφουμε σε κόλλα και να τις κλείνουμε σε φάκελλο. Μας υποχρέωναν να τις γράφουν σε κάρτες, ετσι που η λογοκρισία να ειναι εύκολη. Κάρτες σαν αυτές που χρησιποιούσαμε στον αλβανικό πόλεμο. Ίσως να ηταν και υπολλείμματα εκείνης της εποχής οπως ηταν τα φασόλια, τα κουκιά, οι φακές και το κρέας υπολλείμματα του Α! παγκοσνίου πολέμου.

Ο υποσιτισμός-πείνα, ηταν ενα μόνιμο και παρατεταμένο μέσο εξόντωσης. Για μερικά χρόνια και ειδικά στη Γυούρα, ο υποσιτισμός ηταν τόσο έντονος, που σε πολλούς είχε μειθεί το φώς και αρκετοί γέροι το ειχαν χάσει τελείως. Με βάση τον κανομισμό δικαιούμασταν εκατόν δέκα δράμια ψωμί στο εικοσιτετράωρο, μια φορά το μήνα Κρέας και κάθε δεκαπάντε μέρες ψάρι. Ομως ούτε το κρέας ούτε τα ψάρια δεν μας τα δίναν στο συγκεκριμένο χρόνο. Κρέας και ψάρια μας έφερναν οταν εύρισκαν κάποια παλιόδοϊδα ή πρόβατα Αυστραλίας κατεψυγμένα απ το 1902. Αυτό έλεγε η σφραγίδα προέλευσης και συσκεβασίας. Το κακό με το κρέας και τα ψάρια, ηταν οτι μας το έφερναν ύστερα από τρείς η και τέσσερες μήνες μαζεμένο και σε ποιότητα που σκεπτόσουν να το φάς.

Πως ομως να μην το φάς, που έτρεμαν τα πόδια απ την πείνα.Τις περισσότερες φόρες επακόλουθο της κατανάλωσής του, ηταν δυσεντερία. Το ίδιο συνέβαινε και με τα ψάρια που βασικό είδος ηταν η σαρδέλλα και σπάνια, σαβρύδια ή γόπα πάντα σε μικρό μέγεθος. Εκείνο που υπήρχε αύθονο ηταν η πάστη-τις περισσότερες φορές σάπια σαρδέλλα, που μας τη δίνανε για βραδυνό ή λίγες ελιές... Για αρκετό καιρό αυτό ηταν το βραδυνό σισίτιο. Τα γαλακτοκομικά τα ειχαμε ξεχάσει, το ρύζι, τα μακαρόνια το ίδιο. Οποιος μιλούσε για κρέας, ψάρια και γαλακτομικά προϊόντα τον έβαζαν στην φυλακή της φυλακής-πειθαρχείο!

Τα όσπρια, οι πατάτες και τα χότρα ήταν πάντα το μεσημεριανό μας φαγητό. Ομως και με αυτά είχαμε μεγάλο πρόβλημα. Τα φασόλια, τα ρεβύθια, οι φακές και τα κουκιά ηταν υπολλείμματα του πρώτου παγκοσμίου πολέμου, όπως και το κρέας. Εχοντας εναν τόσο μακρόχρονο βίο, ήταν επόμενο στο κάθε σπειρί να εχουν φωλιάσει μερικά μαμούδια. Επρεπε όμως να ζήσουμε και για να ζήσουμε έπρεπε να τα φάμε έστω και με τα μαμούδια. Οι μάγειροι αφου έκαναν τεράστια προσπάθια να αλιεύουν τα μαμούδια στην επιφάνεια του καζανιού και δεν μπορούσαν, γιατί με την αύξηση της θαρμοκρασίας δεν προλάβαιναν να

βγούν όλα και ειδικά αυτά του πυρήνα, μας έλεγαν «να τρίβετε το ψωμί στη καραβάνα για να μήν τα βλέπετε». Το ιδιο μεγάλο πρόβλημα ειχαμε με το ψωμί και το νερό. Τα ψωμί που και αυτό για ενα μεγάλο διάστημα έρχονταν απ τη Σύρα, πολλές φορές οταν ειχε τρικυμία εκτός από μπαγιάτικο, ηταν βρεγμένο με θαλασσινό νερό και πολλές φορές μουχλισμένο. Ηταν μουχλισμένο γιατί αν έπιανε στο μεταξύ θάλασσα το καϊκι ερχόταν ύστερα απ δυό ή τρεις μέρες. Το νερό που σε όλες σχεδόν τις φυλακές ήταν εφάλμυρο και κυρίως στη Γυάρο. Φυσικό νερό πόλυ αργά μετά τη λήξη του εμφυλίου, μας έδιναν μόνο απ ενα κυπελάκι την ημέρα. Αν σε ολα αυτά προστεθεί και η μερική έστω φίρα...και οι γενικές συνθήκες διαβίωσης-αφόρητος συνοστισμός, έχουμε ολα τα δεδομένα ενος καλά οργανωμένου υποσιτισμού.

Δίπλα στον υποσιτισμό και έλλειψη Ιατρικής-παρά την πληθώρα των κρατουμένων γιατρών- και φαρμακευτικής περίθαλψης, με αποτέλεσμα να μειωθεί το φώς, να εμφανιστούν και να κάνουν θραύση σε μεγάλα ποσοστά μολυσματικές αρρώστειες όπως : φυματώση, νεφροπάθειες, ηπατίτιδες, ουρολυμόξεις τραχώματα, επιφικίτιδες, δερματίτιδες, μυκητιάσεις, ψώρα, ψωρίαση, αμοιβάδωσεις κλπ. Εγώ την ψωρίαση την εχω μέχρι και σήμερα μονίμως απ το Σεπτέμβρη του 1967, που εμφανίστηκε στο Παρθένι της Λέρου.

Η καταναγκαστική δουλειά. Δουλειά άσκοπη. Δουλεία που ειχε σαν σκοπό και στόχο μόνο την ταπείνωση, αφού ούτε κοινωνικά αναγκαία ηταν, μα ούτε και οφέλιμη. Π.χ για ενα μεγάλο διάστημα μας υποχρέωναν να φορτωνόμαστε πέτρες μεγάλες τις οποίες πετάγαμε στη θάλασσα. Και για να μας ταπεινώσουν ακομα περισσότερο μας έλεγαν πως:«οταν η πέτρινη ράμπα ενώση τη Γυούρα με την Σύρα, τότε ίσως αποφυλακιστούμε».Την πέτρα όμως που ρίχναμε χιλιάδες κρατούμενοι βαριά φορτωμενοι στη θάλασσα όλη την ημέρα, υπο την απειλή τις κάνες των πολυβόλων τη νύχτα τα κύματα την έπαιρναν. Για να αρχίσουμε την άλλη μέρα χιλιάδες Ανθρωποι, αλβανομάχοι και Αντιστασιακοί να ξανά ρίχνουμε πέτρες στο ίδιο μέρος.Το πιό τραγικό δε ηταν οτι στο μέρος που παίρναμε τις πέτρες και στο μέρος που τις πετάγαμε, υπήρχαν φύλακες που παρακολουθούσαν-εκτιμούσαν το μέγεθος της πέτρας που ειχε στην πλάτη του ο κάθε κρατούμενος. Αν το μέγεθος της πέτρας κατά την εκτίμηση του φύλακα, δεν ανταποκρίνονταν στις δικές του προδιαγραφές σε τιμωρούσε σε διάφορες ποινές : με τροχάδην, με ορθοστασία ή και με αναφορά στον Αρχηφύλακα για τα παρά πέρα,,,

Οταν το Υπουργείο πήρε την απόφαση να γίνουν φυλακές στη Γυάρο, την απόφαση αυτή τη διάβασαν σε ολους τους κρατουμένους. Η απόφαση-διαταγή έλεγε «πως θα πληρωθούν... όσοι κρατούμενοι θα δουλεύανε εθελοντικά...». Η απόφαση αυτή δεν πάρθηκε με το σκεπτικό για την ανέγερση ενος κοινοφελούς έργου, οπότε και η δική μας εστω καταναγκαστική δουλειά, (η εθελοντική αφορούσε την ανακοίνωση), θα ειχε κάποιο νόημα και δεν θα νοιώθαμε ταπεινωμένοι και ούτε θα δουλεύαμε υπό την απειλή των ροπαλοφόρων φυλάκων και των πολυβόλων της χωροφυλακής. Πολλοί βέβαια ηταν οι λόγοι που έπειθαν οτι το «έργο» αυτό σε συνδιασμό με ένα καλομελετημένο υποσιτισμό σε όλες του τις λεπτομέρειες που επέτρεπε μόνο στους νέους και υγιης ακόμα οργανισμούς να σταθούν όρθιοι, σχεδιάσθηκε και έγινε μόνο και μόνο να συμβάλει αντικειμενικά «δια του έργου» στην εξόντωσή μας. Το έργο θα ηταν αυτό που εκτός απ την εξάντληση, θα έδινε χίλιες δυό αφορμές για πρόσθετους ξυλοδαρμού, ταπεινώσει και κάθε είδους αλλες τιμωρίες. Ακόμα και για προβοκάτσιες. Επειτα ηταν και ο χώρος που διάλεξαν

να γίνει το έργο, που έπειθε οτι για αυτόν ακριβώς τον σκοπό αποφασίστηκε. Ο υποσιτισμός και η εντατική δουλειά υπολόγιζαν, θα οδηγούσε πολλούς στον άμεσο φυσικό θάνατο και έμμεσο με τη δηλώσεις μετανοίας λόγο της καταναγκαστικής πολύωρης δουλειάς. Και κατά βάση θα τσάκιζε την υγεία όλων. Αρκετοί τάφοι υπάρχουν στη Γυάρο.

Για όσους είδαν στην τηλεόραση τις φυλακές της Γυάρου, ασφαλώς θα κατάλαβαν, πως ειναι κτισμένες επάνω σε εναν γρανιτένιο βράχο. Τα σχεδια, την επίβλεψη και εκτέλεση την ειχε ενας μηχανικός ονομαζόμενος Μεταξάς. Αν πράγματι ειχαν σκοπό να κάνουν ενα έργο έστω προσωρινά για φυλακές, αλλα αργότερα θα το χρησιμοποιούσαν παραγωγικά-κοινωνικά υπήρχε ο χώρος του πρώτου όρμου. Μια έκταση 70 και πλέον στρεμμάτων. Χώρος κάπως ομαλός όπου ήδη ειχαν χτιστεί το κτίριο της διεύθυνσης, οι κατοικίες των φυλάκων και της χωροφυλακής. Η επιλογή του γρανιτένιου βράχου ειχε τη δική του δομικό-τεχνική σκοπιμότητα. Για να ισοπεδοθεί-κατεβεί αυτός ο γρανιτένιος βράχος στο επίπεδο που εχουν χτιστεί οι φυλακές, έπρεπε να δουλέβουν νυχθημερών επι μήνε δεκάδες γκρέϊντερ και μπουλτόζες. Ο στόχος όμως ηταν άλλος. Αντί για μηχανήματα έφεραν λοστούς, πιστολέτα και φουρνέλα, γερές μαγκούρες, ενίσχυσαν τη δύναμη της χωροφυλακής και έστησαν διπλές σειρές τα πολυβόλα.

Σε μια τέτοιου μεγέθους οικοδομή, εκτός απ τα συμπαγή υλικά χρειάζεται, νερό και κυρίως τεχνικούς και χτίστες. Αντί για γκλέϊντερ και μπουλτόζες χρησιμοποίησαν εμας τους κρατουμένους. Οχι μόνο για τον εκβραχισμό - ισοπέδωση, αλλα και για την μεταφορά και το χτίσιμο των φυλακών. Των φυλακών χωρίς παράθυρα. Βέβαια και οι φυλακές της Κέρκυρας, δεν ειχαν παρλαθυρα, ειχαν ομως εναν φιλιστρίνι κοντά στην οροφή του κελιού και ενα στο κάτω μέρος ενα μέτρο πλάτος και δέκα ύψος. Οι «μοντένρενες», ετσι μας έλεγαν της Γυούρας δεν ειχαν καθόλου.

Εκατοντάδες χιλιάδες τόνοι βράχων, έπρεπε να εκβραχιστούν και να μετακινηθούν απ το χώρο του εργοταξίου. Μετά τον εκβραχισμό και την ισοπέδωση και να ξανά μεταφερθούν στο χώρο που χτίζονταν οι φυλακές για τη θεμελίωση. Το ίδιο και εκατοντάδες χιλιάδες τόνοι αλλων υλικών να μεταφερθούν απ το λιμάνι στο χώρο του «έργου». Και το πιό τραγικό ηταν οτι η μεταφορά και των βράχων και των υλικών δεν γίνονταν σε ομαλό έδαφος, αλλά σε ανώμαλο. Ολο αυτό το εργοτάξιο εκτός απ τα σχέδια, την εποπτεία-επίβλεψη του κ Μεταξά, και η διά των όπλων εποπτεία-επίβλεψη, εκ μέρους της χωροφυλακής, το έκαναν οι κρατούμενοι πολιτικοί μηχανικοί, τεχνικοί όλων των ειδικοτήτων, χτίστες και απλοί Ανθρωποι, που μας ειχαν μετατρέψει με την απειλή των όπλων σε σκλάβους-υποζύγια. Το εργοτάξιο την εποχή του εκβραχισμού θύμιζε και μεταλλεία-ορυχεία της Νουβίας.

Ο τρόπος που μας συμπεριφέρθηκαν γενικά και ο τρόπος που μας χρησιμοποίησαν ειδικά στο χτίσιμό-κατασκευή των φυλακών της Γυούρας σε τίποτε δεν διέφερε απ τη συμπεριφορά και χρήσιμοποίηση των σκλάβων στο δουλοκτητικό σύστημα στα διάφορα μεταλλεία και τους κοπιλάτες στις πολεμικές Γαλέρες

Το εμβαδόν της φυλακής τεράστιο, ο χρόνος κατασκευή του το ίδιο μεγάλος και η κούραση-εξάντληση ακόμα μεγαλύτερη. Ευτυχώς το μεγαλύτερο ποσοστό των κρατουμένων ειχαμε ήλικία κατά μέσο όρο 25-45 χρόνια. Βέβαια δεν έλλειπαν και αυτοί των 60-70 και αρκετοί 80 και ενα τεράστιο ποσοστό

αρρώστων με φυματίωση, κοίλη, τράυματα απ τον αλβανικό πόλεμο και την αντίσταση. Ανθρώποι τσακισμένοι απ τα βασανιστήρια, των παρακρατικών, της ασφάλειας και τα χρόνια. Και όμως οι Ανθρωποι αυτοί οχι μόνο έπρεπε, αλλα και εξαναγκάζονταν να κουβαλούν πέτρα για να συνενωθεί το νησί Γυάρο με τή Συρα πριν την απόφαση για το χτίσιμο της μοντέρνα φυλακή που θα μας «γλύτωνε απ το μαρτύριο του αντίσκηνου: ψυγείου το χειμώνα και φούνου το καλοκαίρι, μα και την αέναη πάλη με τα μελτέμια των εφτά και δέκα μποφόρ, που τις σήκωναν και τις πήγαιναν στη θάλασσα». Τότε μέναμε «άστεγοι» μέχρις ότου στεγνώουν, να γίνουν οι ανάλογες επιδιορθώσεις και να ξανά στηθούν. Αυτό κατά το Υπουργείο και τη διεύθυνση θα ηταν η ανταμοιβή που ειχαν υποσχεθεί, γι αυτό οσο «περισσότερο, τίμια και γρήγορα δουλεύαμε τόσο το καλύτερο για μας...!!!».

Η Ζωή στις φυλακές ηταν ενα ατέρμονο δράμα και της Γυάρου μια απερίγραπτη τραγωδία. Μια τραγωδία, που εκτός απ τον υποσιτισμό, την παντελή έλλειψη υγειονομικής, φαρμακευτικής και όποια άλλη περίθαλψη, (ευτυχώς είχαμε πολλούς κρατούμενους γιατρούς) ειδών καθαρισμού και κυρίως η σκληρή, βάναυση και απάνθρωπη συμπεριφορά την μετέτρηπαν σε έγκλημα. Ηταν ενα προμελετημένο και καλά σχεδιασμένο ειδεχθές έγκλημα. Εκείνο δε που ειχε το μεγαλύτερο κόστος, που στοίχιζε περισσοτερο από ότιδήποτε αλλο κακό και άσχημο που υπήρχε στη ζωή της πολύχρονης φυλακής μας, ηταν η προσχεδιασμένη και καλά οργανωμένη ταπείνωση.

Ανθρωποι αγέροχοι, αγωνιστές με ιστορία στους εθνικούς και κοινωνικούς αγώνες. Ανθρωποι που οχι μόνο αντιστάθηκαν, αλλα και πολέμησαν τη βασιλομεταξική δικτατορία, που πολέμησαν επάξια το φασισμό στην Αλβανία, τα Μακεδοννική οχυρά και την Κρήτη. Ανθρωποι, που χάρις στη στεναρή άμυνα από μιά χούφτα υπερασπιστές και τον τεράσιο αριθμό θυμάτων που χρειάστηκε να υποστούν οι Γερμανοί, προκειμένου να περάσουν την γραμμή των οχυρών, υποχρεώθηκαν βλέποντας πόσο λίγοι ηταν οι υπερασπιστές να παρουσιάσουν όπλα στους νεκρούς των οχυρών αναγνωρίζοντάς τους την αυτοθυσία. Ανθρωποι που στην Κρήτη με μαγκούρες, φτιάρια, τσάπες, τσεκούρια και τα λίγα όπλα, έβγαλαν εκτός μάχης-αποδεκάτισαν την πιό επίλεκτη μεραρχία αλεξοπτιστών του Χίτλερ προκαλώντας 6,700 νεκρούς και τραυματίες, κατέσρτεψαν 220 αεροσκάφη και αλλα 150 έπαθαν ανεπανόρθωτες ζημιές. Τώρα στη Γυούρα, πλήρωναν τα επίχειρα των πράξεών του!

Ανθρωποι που ίδρυσαν, οργάνωσαν και καθοδηγούσαν το Εθνικό Απελευθερωτικό Μέτωπο (ΕΑΜ) και κάλεσαν τους Ελληνες, οχι μόνο να μήν αποδεχθουν την κατοχική φασιστική σκλαβιά, αλλα και να την πολεμήσουν με νύχια και με δόντια, Ηταν αυτοί που δημιούργησαν έναν Εθνικό Λαϊκό Απελευθερωτικό Στρατό (ΕΛΑΣ) στα πρότυπα του προπολεμικού στρατού. Ενα στρατό που με τη δράση του υποχρέωσε τους Γερμανούς, να αποσπάσουν απ τα πολεμικά συμμαχικά μέτωπα δέκα και αργότερα δεκαπέντε εμπειροπόλεμες και πρόσβαρα εξοπλισμένες μεραρχίες, προκειμένου να κρατήσουν υπο την κατοχή τους έστω μόνο τις πλατείες των μεγάλων πόλεων. Ανθρωποι, που μπόρεσαν να εγκλωβίσουν τις δυναμείς κατοχής σε τέτοιο βαθμό στις πλατείες των πόλεων, που για να μετακινηθούν απ τη μια πόλη στην αλλη επειδή ειχαν υποστεί τεράστιες απώλειες σε αυτές τις μετακινήσεις, υποχρεώκαν τόσο στις σιδηροδρομικές, όσο και τις οδικές μεταφορές και τις παραμικρές μετακινήσεις να χρησιμοποιήσουν την ταπεινή για αυτούς δολοφόνο ΚΛΟΥΒΑ.

Αυτοί οι Ανθρωποι, εχουν υποστεί τα πάνδεινα. Στο νταμάρι δούλευαν καταναγκαστηκά όλοι ανεξάρτητα από ηλικία και υγεία, απ το πρωϊ μέχρι το σούρουπο, και για να φτάσουν στο έργο επρεπε να περπατήσουν μερικά χιλιόμετρα, Αλλοι σπάγανε με το λοστό τον βράχο για να βγεί η πέτρα, αλλοι τη σπάγανε σε μικρότερα κομμάτια και αλλοι την κουβαλούσαν πριν την έναρξη του «έργου» στη θάλασσα. Μετά την έναρξη του έργου να την απομακρύνουμε απ τον χώρο του έργου σε ενα συγκεκριμένο σημείο, μέχρις ότου ισοπέδωθεί ο βράχος. Μετα την ισοπέδοση να την μεταφέρουμε πάλι στο χώρο του έργου για να γίνει με την ίδια πέτρα η θεμελίωσή του. Οταν άρχισε το έργο, για να επιταχύνουν τη δουλεία οι τιμωρίες έπεφταν βροχή. Ο ρυθμός της δουλειάς έγινε πιό γρήγορος, οι σφυρίχτες τρυπούσαν κάθε τόσο τα αυτιά, οι πιέσεις πιό συχνές, πιό απάνθρωπες. Φωνάζαν πιό συχνά για δήλωση στα γραφεία εθνικής επαναπροσαρμογής. Ανοιγαν τα χοντρά κατάστοιχα και αφού έβρησκαν τη μερίδα, σου πετούσαν τη δήλωση και αν αρνιόσουν σε προειδοπηούσαν «πρόσεχε» θα «μετανιώσεις» καί πολλές αλλες απειλές.

Υστερα από μια πολύωρη δουλειά, κουραστική και βασανιστική μέρα, σε συνδιασμό με τον υποσιτισμό η εξάντληση υπερέβαιναν τα όρια του οργανισμού. Το κορμί έγερνε και ο ύπνος το ίδιο εξαντλητικός. Και τότε τον λόγο ειχαν τα κάθε είδους ζωϊφια: σκνίπες, κουνούπια, κατσαρίδες, οι σκροπιοί κλπ, καθώς και τα ζώα: σάβρες, φίδια, νιφίτσες, σκαθάρια και τα ποντίκια. Λένε πως το δόντι του ποντικού ειναι γλυκό, δεν νοιώθεις το δάγκωμα. Καθώς μπήγει τα δόντια του, χύνει λένε κατά τη διάκρεια του δαγκώματος ενα ναρκωτικό που μουδιάζει το μέρος που δαγκώνει. Ειναι σαν μια ναρκωτική ένεση, ωστε να συνεχίσει ανενόχλητος το γεύμα του. Ο κίνδυνος εκτός από μεγάλος και καθημερινός ηταν βασανιστικός. Δεν ήξερες αν το πρωϊ θα ξυπνούσες αρτημελής. Πολλοί κοιμόμασταν με τα παπούτσια και το χειμώνα τυλιγμένοι σφιχτά όλο το κορμί. Ομως τα ποντίκια τρυπάνε την κουβέρτα για να φτάσουν στο κρέας. Το καλοκαίρι όμως δε μπορεί να κουκουλωθείς και τότε τα πεινασμένα θηρία...τραγανίζουν πιό ευχάριστα τα αυτιά. Και το περίεργο ειναι οτι δεν τρέχει αίμα απ την πληγή. Το ναρκτικό, ή το δηλητήριο κάτι απ όλα κλείνει την πληγή. Και να μην υπάρχουν εστω και οι τυπικές πρώτες βοήθειες!

Ο πλυθησμός καθημερινά πολλαπλασιάζονταν στους τάφους- σκηνές. Τα ποντίκια κινούνται ελεύθερα στο στενό διάδρομο που μένει ανάμεσα στις αντικριστές πατούσες. Και όπως τα τροκτικά ειναι άπληστα και παμφάγα αλλά και αχόρταγα : Τρώγανε, σχίζανε με τα νύχια και μαγαρίζαν-μόλυναν τα πάντα. Τις νύχτες, πηδούσαν από σώμα σε σώμα επάνω στα εξαντλημένα απ την κούραση και την πείνα κορμιά. Αλώνιζαν τις κουβέρτες και τα ρούχα. Οπως το βράδυ έτσι και το πρωϊ τινάζαμε τις κουβέρτες να φύγουν τα περιττώματα. Τρυπάγανε τις βαλίτσες και έμπαιναν στα ταγάρια, που μέσα πολλές φορές αν δεν τα ανακενούσες συχνά έκαναν και τις φωλιές. Μερικοί έτριβαν χέρια και πόδια με διάφορα χόρτα. Το γλυκό δόντια του ποντικιού, μασουλάει τα πάντα: Ψωμιά, άπλητα ρούχα, αυτιά, δέρμα, δάκτυλα και ό,τι άλλο βρεί μπροστά του. Συχνά, οταν γυρίζαμε απ το «έργο» κουρασμένοι απ τη δουλεία και ψόφιοι στην πείνα, δεν βρήσκαμε τις λίγες μπουκές ψωμί που ειχαμε αφήσει για το βράδυ.

Δεν ηταν λίγοι αυτοί που ειχαν προσβλήθηκαν απ λεπτοσπείρωση Εφευγαν έκτακτα απ τη Γυούρα και δεν ξαναγύριζαν. Οταν ρώταγε ο αντιπρόσωπος τι έγινε με τον τάδε η απάντηση πάντα ηταν «έγινε καλά και μετείχθει σε αλλη φυλακή» και ας ειχε πεθάνει σε κάποιο Νοσοκομείο.

Την ημέρα ειχαμε τα ζωϊφια και τις νύχτες τα ποντίκια και όλα τα άλλα νυκτόβια ζώα. Κατά καιρούς κάναμε βέβαια εξορμήσεις μόνο στην επιφάνεια. Πως να ελέγξεις όμως τις στοές και τις εκτός στρατοπέδου περιοχές; Ο,τι και αν κάναμε δεν ειχε αποτέλεσμα. Η ζωή συνεχίζονταν στον ίδιο ρυθμό και συντροφιά με τα ζωϊφια της ημέρας και τα νυκτόβια τη νύχτα. Μέχρι την ημέρα που καταργήθηκε η Γυάρο σαν φυλακή, σε αυτούς τους ρυθμούς και κάτω απ αυτέ τις συνθήκες έζησαν οι χιλιάδες κρατούμενοι, που ενα μεγάλο μέρος της κράτησης τους την πέρασαν εκεί. Τη Γυάρο την ξαναχρησιμοποίησαν σαν φυλακή ξανά το 1956. Σαν δικαιολογία για την επαναλειτουργία χρησιμοποίσαν την απόδραση των 27 απ τις φυλακές Βούρλων και το 1967 με την χούντα σαν τόπος εξορίας. Τον Μάη του 1967, ηταν η Τρίτη φορά που με πήγαν στη Γυάρο.

Και να σκεφτεί κανείς οτι οι κρατούμενοι στις φυλακές και τα ξερονήσια ηταν οι άνθρωποι, που ειχαν γίνει για τρία και πλέον χρόνια ο εφιάλτης των κατακτητών. Ανθρωποι που απ την 28η Οκτωμβρίου του 1940, ειχαν καταπλήξει με τις πρωτιές την παγκόσμια κοινή γνώμη: α) με τις ανεπάντεχες νίκες στον αλβανικό πόλεμο. Νίκες που αναχετίζοντας την πύρινη λαίλαπα του φασισμού αμφισβητήσαν το αήττητο του άξονα, β) λίγες μέρες μετά την κατάκτηση της χώρας η σβάστικα που κυμάτιζε άγεροχη στον ιστό της στη Ακρόπολη, οχι μόνο κατέβηκε αλλα και ποδοπατήθηκε.γ) που πρωτοστάτησαν και υποχρέωσαν τον ίδιο τον Χίτλερ, να ανακαλέσει την εντολή επιστράτευσης που ειχε δώσει.δ) Η Ελλάδα με την δράση και την καθοδήγηση αυτών των Ανθρώπων, ηταν η μόνη χώρα που δεν έστειλε στρατό να πολεμήσει τους συμμάχους του αντιφασιστικού αγώνα και εργάτες για την πολεμική βιομηχανία οπώς έγινε με τις αλλες κατηκτημένες χώρες της Ευρώπης. ε) Που συνέβαλαν τα μέγιστα στην ανατίναξει της γέφυρας του Γοργοπόταμου και έκοψαν για ενα μεγάλο διάστημα την Ελλάδα, στα δυό και για αρκετό καιρό τον ανεφοδιασμό με πολεμικό υλικό τον Στρατάρχη Ρόμελ στην Αφρική. Ανθρωποι που με αυταπάρνηση και αυτοθυσία έδωσαν τη μάχη, για τα παιδικά, φοιτητικά και λαϊκά σισίτια και αργότερα τη μεγάλη μάχη της σοδειάς σώζοντας το λαό από τον εφιάλτη της πείνα.

ΟΚΤΩ ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ 1945 Η ΜΕΡΑ ΛΗΞΗΣ ΤΟΥ Β! ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ

ΚΡΙΜΑΙΑ ΛΟΝΔΙΝΟ ΟΥΑΣΙΓΚΟΝ ΜΟΣΧΑ ΠΟΤΣΝΤΑΜ

Ποιοι ήταν οι λόγοι που οδηγήθηκε η Ελλάδα στον εμφύλιο

Μέρι την άφ όρων παράδοση της Γερμανίας διασκέψεις ειχαν γίνει πολλές και στο Λονδίνο και την Ουάσιγκτον χωρίς την παρουσία του Στάλιν σε αυτές. Στην Κριμαία, την Γιάλτα και την Τεχεράνη και δυο στη Μόσχα. Η πρώτη διάσκεψη της Μόσχας επαναφέρει τους συμμάχους στο πνεύμα της στενής συνεργασίας, Εδραίωσε την κοινή αντιφασιστική πολεμική προσπάθεια και στις άπειρες κοινές θέσεις αίματος: υγεία και υλικών αγαθών και που μέσα στις συνθήκες του πολέμου, ειχε αρχίσει να θεμελιώνει στέρεα συστηματικά και κλιμακωτά το οικοδόμημα της ειρήνης και μεταπολεμικής ασφάλειας.

Ο πρώτος Παγκόσμιος Πόλεμος, Ιμπεριαλιστικός, ληστρικός, χωρίς ηθικές αρχές, ειχε οδηγήσει σε μια ειρήνη κατ' εικόνα και ομοίωση του, Θα ήταν

σωρήριο για την ανθρωπότητα, αν ο Β! Παγκόσμιος ππΠόλεμος, που στη διαδρομή του μεταβλήθηκε σε πόλεμο, όπου οι δημοκρατικές και αντιφασιστικές ηθικές αρχές έπαιξαν τεράστιο ιδεολογικό υλικό ρόλο. Δώσει μια ειρήνη στηριγμένη πάνω στις ίσιες ηθικές αρχές. Η Κριμαία και ο Πότσταμ πρόσφεραν τεράστιας σημασίας βήματα προς την κατεύθυνση αυτή. Βήματα που αποτελούν ογκόλιθους και μεγάλους σταθμούς προς τη προοδευτική, Δημοκρατική πορεία της ανθρωπότητας.

Η πενταμερής του Λονδίνου υπήρξε, αντίθετα ένα θλιβερό επεισόδιο και μια αδέξια επαναχώρηση, σύμφωνη με τα γούστα και τις διαθέσεις των αντιδραστικών κύκλων των μονοπωλιακών Τράστ και κάρτελ ιδίως της Αμερικής. Η διάσκεψη της Μόσχας συντονίζει ξανά τα θέματα της συνεργασία των τριών υπευθύνων ηγετών του κόσμου.

Δεν έφερε την ειρήνη ακέραια ,ούτε το ξεκαθάρισμα ολων των εκκρεμών προβλημάτων, που ηταν τεράστια και περιέσφυγκαν ολόκληρη την υδρόγειο σφαίρα. Όμως χωρίς καμιά αμφιβολία, άφησε πίσω της ενα πολύ μεγάλο κομμάτι ειρήνης. Ανοιξε το δρόμο, ξεκαθάρισε ως ένα πολύ μεγάλο σημείο, τον ορίζοντα. Καταπιάστηκε ρεαλιστικά με τα προβλήματα και έβαλε στο δρόμο της θετικής λύσης τους (Την ατομική βόμβα, διαδικασία ειρήνης στην Ευρώπη και τα προβλήματα της Από Ανατολής Ιαπωνία, Κίνα και Κορέα) αποτελούν τεράστιο κέρδος για την ειρήνη και την ασφάλεια του κόσμου,.

Γι' αυτό και η Μόσχα , όπως και η Κριμαία και το Μπότσνταμ , αποτελούν νέο σταθμό στην ιστορία των διεθνών σχέσεων «μεγάλο βήμα ειρηνικής δημιουργίας και τα αποτελέσματά της εγγυώνται για παρά πέρα εξέλιξη της συμμαχικής συνεργασίας». Στη Μόσχα θεμελιώνει την ειρήνη στην Ευρώπη, Απ την Εφημερίδα Πράβντα.

Στο Πότσνταμ, το ιστορικό άντρο του τευτονικού μιλιταρισμού και Καϊρισμού, που τός άξιος διάδοχός του αναδείχθηκε ο Χιτλερικός Εθνικοσοσιαλισμός, συνήλθε η πρώτη μετά Πολιμική Διάσκεψη των τριών μεγάλων Νικητών. Και στο Ανάκτορο του Κπόμπριντς-η Καγγελαρία του Φίρερ, εχει ερειπωθεί-υπογράφηκε το ανακοινωθέν της, ένα από τα σημαντικότερα σε συνέπειες Ντοκομέντα της ανθρώπινης ιστορίας.

Και ενώ ολα αυτά ήταν καλά και η προσφορά των Ελλήνων στο παγκόσμιο ιστορικό και κοινωνικό γίγνεσθαι δικαιολογούσαν αυτές τις επιδαψιλεύσεις, απ τα πιο επίσημα παγκόσμια χείλη για την προσφορά των Ελλήνων, μετά την αφ όρων παράδοση της Γερμανία και τη λήξη του Β! Παγκοσμίου Πολέμου στην Ευρώπη. Δεν έμεινε παρά ο πόλεμος στην Από Ανατολή, για να κλείσει οριστικά ο πόλεμος κατά του Φασιστικό-Ναζί με την ήττα του και στην Από Ανατολή (αρκετά από αυτά θα υλοποιούνταν αν παρθεί υπόψη και η δήλωση του Ντε Γκώλ Ότι «Ο αγών της Ελλάδας και τα κατορθώματα της, δημιουργούν δι' αυτήν δικαιώματα αναμφισβήτητα. Η Ευρώπη οφείλει πολλά εις την Ελλάδα. Τοιαύτα χρέη δεν λησμονούνται».

Βέβαια ο Τσώτσιλ, μπορεί να είχε κάποια προβλήματα με τους Τούρκους για να ικανοποιήσει τα εθνικά δίκαια μέσα στα νέα σύνορα την Ελλαδα...). Αυτό θα μπορούσε να γίνει αν τελείωναν όμως από κοινού οι σύμμαχοι τον πόλεμο και με την Ιαπωνία, Οι μεταπολεμικά εξελίξεις γενικά και στην Ελλάδα ειδικά θα ήταν εντελώς διαφορετικές.

Η τελειοποίηση όμως της ατομικής βόμβας, πριν από την άφ όρων παράδοση της Γερμανίας, άλλαξε τις αντιλήψεις των Αμερικανών (Οι Αγγλοι ειχαν ρίξει το βάρος στη Μεσόγειο), οσον αφορά τον πόλεμο στην Από Ανατολή. Από ό,τι αποδείχθηκε, δεν ήταν η Ιαπωνία ο ισχυρός αντίπαλος, αλλα οι καινούργιες κοινωνικές δυνάμεις που βγήκαν στο πολιτικό κοινωνικό προσκήνιο και οι σχέσεις των μελών της αντιφασιστικής συμμαχίας πόρρω απείχαν από το να είναι αρμονικές.

Οι Αμερικάνοι παρά τη δήλωση του Μαουμπάντεν , που ήταν ανώτατος αρχηγός των συμμαχικών δυνάμεων της Νοτιό-Αανατολικής Ασία, που πήρε μέρος και στο Πότσνταμ είπε ότι: «είναι μεγάλη μωρία να νομίζεις κανείς ότι η ατομική βόμβα θα σταματήσει τον πόλεμο» και ότι η «συμμετοχή της Ρωσία εις τον πόλεμον αυτόν δέον να θεωρηθεί εξαιρεκώς ευχάριστων γεγονός». Ο δε Πρόεδρος Τρούμαν ειχε πει: «ότι Ρωσία έκανε το μεγάλο βήμα ψύχραιμα αποφασιστικά και μελετημένα καταγγέλοντας το σύμφωνο ουδετερότητας με την Ιαπωνία» ότι αυτό «το έκανε πριν μάθει τίποτε για την ύπαρξη του Νέου όπλου».

«Η αποτυχία των Ηνωμένων Πολιτειών να αποδείξουν, ότι δεν θα χρησιμοποιήσουν την Βόμβα ατόμου σαν μέσο εκβιασμού, εχει δημιουργήσει εντυπώσεις, που εχουν ήδη βαθύτατες απηχήσεις» δήλωσε ο τέως Υφυπουργός εξωτερικών της Αμερικής.

Ο δε Τσώτσιλ στην Αγγλική βουλή είπε ότι η Σοβιετική Ενωση ειχε: «υποσχεθεί από καιρό οτι θα βοηθούσε τους άλλους δυο συμμάχους της στον σκληρό πόλεμο της Από Ανατολής τρις μήνες μετά το τέλος του πολέμου στην Ευρώπη».Η παράδοση άφ' όρων της Γερμανίας έγινε στις 5 Μαϊου το 1945 και οι Ρώσοι, μετά την καταγγελία του Συμφώνου ουδετερότητας απ τη Ρωσία, άρχισαν να μεταφέρουν δυνάμεις στην Από Ανατολή,

Αν υπήρχε κάποια διαφορά αυτή οφειλόταν στην περίφημη «ατομική Βόμβα», σαν το Νέο όπλο εξαιρετικής καταστροφικής δυνατότητας που κυριαρχούσε είτε έμμεσα, είτε άμεσα, στην παγκόσμια διπλωματία. Ο ίδιος ο Τρούμαν την ανήγγειλε αιφνιδιαστικά με στο καράβι επιστρέφοντας απ το Πόττσναμ στην Αμερική. Ο δε Τσώρτσιλ σημαιοφόρος του παγκόσμιου αντί κομμουνιστικού πνεύματος, εξαπέλυσε κεραυνούς σε ό,τι αφορά την βόμβα λέγοντας: «Η τώρα ή Ποτέ» Οι αντιδραστικοί όλου του κόσμου πέρασαν ανοιχτό προκλητικό πόλεμο νεύρων κατά του Κρεμλίνου.

Ποιος που αριθμεί 8 ή εννιά δεκαετίες, δεν θυμάται τις Ελληνικές εφημερίδες Βήμα κλπ που για αρκετό καιρό συντονίστηκαν με το «Τώρα ή ποτέ» με προπομπό τον κ Μπέρνς και την αποδοχή και προτροπή η του Μπέβιν εγκαινίσαν την πρωτάκουστη οσό και χοντροκομμένη μέσα στην αφέλειά τους τη «διπλωματία του ατόμου» Από κοντά και οι δικοί μας υπόλογοι που μέσω τα βόμβας θα απέφευγαν τη Θεία δίκη.

Με τον τρόπο αυτό ο Νεοφασισμός καλλιέργησε τα αποθρασυμένα του βλαστάρια λιπαίνοντας το νεοφασισμό με το «ατομικό» λίπασμα! Από μια στιγμή και μετά Ήταν πλέον καθαρό ότι χωρίς τακτοποίηση αυτού «του προβλήματος που προέκυψε απ την ατομική ενέργεια και των σχετικών με αυτήν» δεν μπορούσε να γίνει τίποτε δια τη διεθνή συνεργασία , ειρήνη και ασφάλεια.

Ο κόσμος παρακολουθούσε με Ολύμπια υπομονή τη συγκρότηση μιας επιτροπής που θα ανήκει στο Συμβούλιο Ασφαλείας των Ηνωμένων Εθνών, με την Ελπίδα ότι και η βόμβα ατόμου θα λύνονταν όπως και πριν τα ασφυξιογόνα ΑΈΡΙΑ που εξουτερώθηκαν σαν πολεμικό όπλο. Και δεν θα ήταν πια 'μυστικό» που θα ειχε και την ευθύνη για τη διεθνή τάξη και ασφάλεια στον μεταπολεμικό κόσμο. Οποιος αποφασίσει να παραβεί τον διεθνή νόμο που υπέγραψαν στη Μόσχα οι «Τρείς Μεγάλοι» θα πάρει επάνω του την ευθύνη. Και μαζί με την ευθύνη τις άμεσες κυρώσεις με το ίδιο όπλο. Ο χίτλερ δεν χρησιμοποίησε ένα νέο τρομερό χημικό ΑΕΡΙΟ, που είχε αποθηκευμένο σε χιλιάδες γαλόνια, γιατί ήξερε ότι θα το πληρώσει αμέσως διπλά και τριπλά.

Και στην Από Ανατολή οι Ακόρεστοι Ζαϊμπάτσου, οι Ναύαρχοι-Βαρώνοι και οι Σαμουράϊ αναμετρώντας την άβυσσο και τον ίλιγγο της καταστροφής που τους περίμενε. Για να αποφύγουν τον αφανισμό που τους περίμενε, ζητιάνευαν τη συνθηκολόγηση με μοναδικό όρο: να σώσουν τα δικαιώματα του «θεανθρώπου» Μικάδο. Πριν αρχίσουν όμως οι επιχειρήσεις τον Αύγουστο όπως ειχαν συμφωνήσει, οι Αμερικανοί έριξαν τις βόμβες.

Αν όμως οι βόμβες δεν ήταν απαραίτητες ούτε για τον τερματισμό του πολέμου, ούτε για την επίτευξη μιας άφ όρων συνθηκολόγησης (Αλλωστε οι Ιάπωνες εκλιπαρούσαν την άφ όρων συνθηκολόγηση) και ούτε μπορεί κανείς να προσδώσει ένα ρόλο Σωτήρα της Ζωής πολλών Αμερικανών, τότε γιατί ρίχθηκαν; Αν όχι να αντιπωσιασθεί ο «Θείος Τζό» όπως αποκαλούσαν τον Στάλιν, οι Αμερικάνοι, ήθελαν την Από Ανατολή δικό τους αποκλειστικό μονοπώλιο.

Την επαύριο της Νίκης αρχίζει να διαγράφεται η μελλοντική σύγκρουση: Οι παλιοί σύμμαχοι γίνονται ανταγωνιστές για το μοίρασμα του κόσμου και ειδικά στο χώρο της από Ανατολής και ειδικότερα στο θέμα Ιαπωνία. Οι Αμερικανοί πριν τη ρίψη των βομβών στη Χιροσίμα και το Ναγκασάκι (300,000 χιλιάδες τα θύματα) διατύπωσαν τη θεωρία, ότι αν δεν χρησιμοποιηθεί η ατομική βόμβα τα θύματα των Αμερικανών θα ξεπερνούσαν το ένα εκατομμύριο νεκρούς. Για μην εχουν νεκρούς και να βγάλουν τους Ρώσους από το χώρο της Από Ανατολή, έριξαν τις ατομικές βόμβες στην Χιροσίμα και το Ναγκασάκι και η Ελλάδα οδηγήθηκε στον Εμφύλιο.

Βέροια 8 Αυγούστου 2013 Κόγιας Νίκος

ΠΩΣ ΚΑΙ ΠΟΤΕ Η ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΚΥΠΡΟΣ ΕΓΙΝΕ ΤΟΥΡΚΙΚΗ ΚΑΙ ΣΕ ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΑΓΓΛΙΚΗ

Η Ελληνική Αστική Τάξη δεν μπόρεσε να αποκτήσει σαν τάξη καθαρό εθνικό ιδεολογικό περιεχόμενο και οργανωτική συνοχή με αποτέλσμα να καταφεύγει κάθε φορά στους ξένους για «βοήθεια» και Δάνεια και τις δικτατορίες προκειμένου να βάζει στο περιθώριο τους προβληματισμούς του λαού και τη θέληση του για δράση.

Να αποκτήσει Δράση Ελληνική, Εθνική και οχι κομπάρσοι, μεταπράτες και κομπραδόροι των ξένων. Οι Ελληνες που επι αιώνες είχαν χάσει τη ελευθεριά και έζησαν υπό κατοχή σκλάβοι, ένοιωθαν καλύτερα από τον καθένα τη σημαίνε

Οι πρώτες ελληνικές πηγές για την ιστορία της Κύπρου ανάγονται στα Ομηρικά Επη. Αυτά μας πληροφορούν οτι στην Κύπρο λάτρευαν την Αφραδίτη, που λεγόταν Κύπρις και ειχε πατρίδα της την Πάφο. Οταν με την πάροδο του χρόνου οι Ελληνικές αποικίας άρχισαν να ακμάζουν το 540 π.χ την ,κατέλαβαν οι Πέρσες.και σε συνέχεια οι Αραβες, οι Ρωμαίοι, οι Ενετοί και το 1570 την κατέλαβαν οι Τούρκοι.

Μετά την απελευθέρωση της Ελλάδας το 1821, οι Κύπριοι έκαναν διαβήματα προς την ελληνική Διοίκηση να ενδιαφερθεί για την ένωση της Κύπρου με την μητέρα Ελλάδα. Επειδη δεν απέδωσε αυτή η προσπάθεια, οι Κύπριοι προσπάθησαν να πετύχουν την απέλευθέρωση τους με τη βία. Το 1833 για το σκοπό αυτό ξέσπασ

αν τρείς επαναστάσεις οι οποίες απέτυχαν επειδή δεν είχαν πολεμό αιφνιδιάσεις για την αφυπνυση των Ελλήνων.

Κάτω από την συντονισμένη πίεση, η Ρωσία αναγκάστηκε να αναθεωρήσει τη συνθήκη του «Αγίου Στεφάνου». Η Αγγλία δίπλα στις τόσες άλλες σχέσεις που ειχε με την αυτοκρατορία, υπέγραψε μια ακόμα μυστική συνθήκη μ ε τους Τούρκους. Θα υποστήριζε η Αγγλία την Τουρκία αν της παραχωρούσε την Κύπρο. Σύμφωνα με τη συμφωνία αυτή στις 12 Ιουλίου 1878, η Τούρκικη σημαία κατέβηκε από τα φρούρια της Κύπρους και αντικαταστάθηκα με την αγγλική. Την ημέρα αυτή η Κύπρος δεχόταν το νέο κατακτητή.

Η απόφαση ομως των Κυπρίων ηταν οριστική: Οποιος και αν ηταν ο κατακτητής έπρεπε να διαωχθεί. Ο τότε Αρχιεπίσκοπος Σωφρόνιος δήλωσε στον πρώτο Αγγλο αρμοστή Γκάρνετ Ουωσλεύ: «Ο λαός της Κύπρου θα υπακούσει μεν εις τους νόμους σας, αλλα χωρίς ποτέ να αρηνηθεί την ελληνική του καταγωγή». Τα λόγια αυτά ηταν η αρχή των νέων αγώνων των Κυπρίων.

Μέχρι την παλιγγεννσία της Ελλάδας βασικός εχθρός της Οθωμανική αυτοκρατορία ηταν η Ρωσία, που διεκδικούσε τ Ο απελευθερωτικός Αγώνας των προγόνων μας το 21, από τη μια μεριά έδειξε την ζωτικότητα των Ελλήνων και από την άλλη το κάλεσμα του Ρήγα, οδήγησε στο ξεχαρβάλωμα της Οθωμανικής Αυτοκρατορίας. Ο αγώνας των Ελλήνων τρομοκράτησε μια αυτοκρατορία, που μέχρι τότε θεωρούνταν μια από τις μεγαλύτερες στρατιωτικές δυνάμεις στις αρχές του 19ου αιώνα. Και την τρομοκράτησε γιατί ο αγώνας αυτός, ύστερα από αιώνες θύμισε στην ηγεσία της αυτοκρατορία: οτι στον ελλαδικό χώρο η Τουρκία ηταν κατακτητής.

Η αφύπνυση των Ελληνων στηριγμένη στη μεγάλη **ΙΔΕΑ.** Μια **ΙΔΕΑ** όμως, που ηταν παράγωγο της αυτοκρατορίκης καταγραφής και απεικόνιζε τα πάλαι ποτέ αυτοκρατορικά Βοιώματα, προβλημάτισε τους Δυτικούς και ειδικά την Αγγλία, που σαν μυστικό-σύμβουλος και συνεργάτης της Πύλης, δεν ειναι ακόμα γνωστό με ποιά ανταλλάγματα, έπεισε τις αλλες μεγάλες δυνάμεις Γερμανία, Αυστρία και Γαλλία οτι : « Η Ρωσία δεν πρέπει να κερδίσει αυτό το παιχνίδι. Αν η άρκος του Βορρά κατέβει στα νερά του Αιγαίου κινδυνεύουν ολων των μεγάλων δυνάμεων τα συμφέροντα» και να βάλει σε σκέψη τον κατακτητή. Το γεγονός αυτό οδήγησε την οθωμανική ηγεσία να αναζητήσει οχι μόνο συμμάχους, αλλα και εγγυητή για την εδαφικής της ακεραιότητας από μια μεγάλη δύναμη.

Την εποχή εκείνη η Αγγλία δέσποζε στα κύματα. Ηταν αυτή που οχι μόνο δέσποζε αλλα και υπαγόρευε την θέλησή της στο χώρο της Μεσογείου. Ηταν επόμενο τόσο την συμμαχία αλλο τόσο και την εγγύηση να τη ζητήσει η Τουρκία από την τότε κραταιά Αγγλία. Εκτός απ τη συμμαχία και την εγγύηση που πρόσφερε η Αγγλία στο Σουλτάνο, έγινε και ο αποκλειστκός μυστικοσύμβουλός, χωρηγός και πιό στενός πλέον σύμμαχοστου Σουλτάνου. Η Αγγλία, ηταν η πρώτη που διέβλεψε τον κίνδυνο που μελλοντικά περιείχε η αφύπνιση των Ελλήνων και ειδικά η ην Κωσταντινούπολη με βλέψεις να την μετατρέψει σε πρωτεύουσα της. Μετά την παλιγγενεσία ομως, προστέθηκε ενας ακόμη εχθρός η Ελλάδα. Η Ρωσία τα εδάφη που θα αποσπούσε από την αυτοκρατορία θα ήταν υπό νέα κατοχή. Σε αντίθεση με τη Ρωσία, τα εδάφη που απελευθέρωνε η Νεοσύστατη Ελλλάδα ηταν πατρογονική κληρονομιά, οπως ο Μορία και Ρούμελη.και αργότερα η Θεσσαλία, η Μακεδονία, η Ηπειρός, Κρήτη και τα Νησιά.

Οι Δυτικές δυνάμεις και ειδικά η Αγγλία, ήθελαν την οθωμανική αυτοκρατορία ανάχωμα στα επεκτατικά σχέδια της Ρωσίας, Η Ελλάδα σαν διεκδικητής-εχθρός της αυτοκρτορίας και αντίπαλος στις επικτατικά σχέδια των Ρωσίας ηταν ακόμα μικρή, αδύναμη και ακίνδυνη. Η ιστορία ομως ειχε καταγράψει οτι η στην Ελλάδα εμφανίστηκε ο πρώτος μεγάλος πολιτισμός της Ευρώπης και οτι το ιδανικό τωνΕλλήνων ειναι η Ελευθερία και η ανεξαρτησία και ο Μέγας Αλέξανδρος υλοποίησε αυτά τα ιδανικά υποτάσσοντας την Ανατολή, από όπου και η έννοια της Ηπειρωτικής αυτοκρατορία οχι μόνο εισχωρεί στην σκέψη των Ελλήνων, αλλά και το ελληνικό πνεύμα ακτινοβολή και στην Ανατολή, οπου ανθίζουν οι ελληνικοί πολιτισμοί.
μεγάλη **ΙΔΕΑ**.
Σαν αυτοκρατορική και αποικιακή δύναμη η Αλβίωνα, γνώριζε οτι η Οθωμανική αυτοκρατορία, ιστορικά υπάχει και λειτουργεί, σε ενα μεγάλο μέρος, αν οχι το μεγαλύτερο, για μερικούς αιώνες σαν κατακτητής πάνω σε ξένο έδαφος. Στο πατρογονικό έδαφος των Ελλήνων: Στο έδαφος της Βυζαντινής αυτοκρατορίας. Ο πανδομάτορ χρόνος ομως και η συγγραφή της ιστορίαw στα μέτρα τους, με το πέρασμα του χρόνου στις νέες γενιές έγινε πίστη στην αρχή και πεποίθηση αργότερα, οτι ανέκαθεν ετσι ηταν τα πράγματα...

Βέρια Οκτώβρης 2008 Κόγια Νίκος **Συνεχίζεται**όδια..
Μετά τη συνθήκη του «Αγίου Στεφάνου» που έγινε ύστερα από την ήττα των Τούρκων από τους Ρώσους, η Βουλγαρία έγινε η μεγαλύτερη Βαλκανική δύναμη. Η Αγγλία σαν μυστικό σύμβουλος και εγγυητής της εδαφικής ακεραιότητας της Οθωμανικής αυτοκρατορίας, δεν είδε μα καλό μάτι τη νίκη των Ρώσων. Η Αγγλία δεν ξέρουμε με ποία ανταλλάγματα, έπεισε τις αλλες μεγάλες δυνάμεις Γερμανία, Αυστρία και Γαλλία οτι : « Η Ρωσία δεν πρέπει να κερδίσει αυτό το παιχνίδι. Αν η άρκος του Βορρά κατέβει στα νερά του Αιγαίου κινδυνεύουν ολων των μεγάλων δυνάμεων τα συμφέροντα».
Την ίδια ανησυχία έδειξαν και αλλες Δυτικές δυνάμεις...Δεν έλλειπαν ομως και οι εσωκαπιταλιστικές αντιθέσεις. Εκτός από την Αγγλία που πολέμησε με όλα τα μέσα και σε όλα τα ανακτοβούλιατην με πείσμα και από αυτήν ακόμα του Μέτερνίχ την παλιγγεννησία της Ελλάδας. Πολλές χώρες της Ευρώπης βοήθησαν τον Απελευθερωτικό αγώνα των Ελλήνων
Τότε η Αγγλία σαν μυστικό σύμβουλος και εγγυητής της εδαφικής ακεραιότητας της Οθωμανικής αυτοκρατορίας, που ιστορικά γνώριζε, προκυμένου να την υποτάξη εξ ολοκλήρου, θύμισε στους Οθωμανούς οτι το

μεγαλύτερο, αν οχι το σύνολο του αυτοκρατορίκού εδάφους στο οποίο εδράζεται και υπάρχει η σημερινή αυτοκρατορία τους, ειναι εδάφη της πρώην Αλεξανδρινής και της πιό σύγχρονης Βυζαντινής αυτοκρατορία και οτι, σε με την αφύπνυση των Ελλήνων, αν δεν υποταχθεί στην αγγλική γεωστρατηγική, ο κίνδυνος που διατρέχει να χάσει οχι μμόνο το Ευρωπαϊκό κομμάτι, αλλά ακόμα τα εδάφη της Ασίας.. Την ίδια ανησυχία έδειξαν και αλλες Δυτικές δυνάμεις ..Δεν έλλειπαν ομως και οι εσώ καπιταλιστικές.

Η Ελληνική Επανάσταση του 1821 ειναι ενας μεγάλος σταθμός οχι μόνο της Νεοελληνικής ιστορίαςαλλα και της Ευρωπαϊκής. Ο Ενθικοαπελευθερωτικός αγώνας των προγώνων μας από τη μιά μεριά έδειξε τη ζωτικότητα των Ελλήνων και από την αλλη το ξεχαλβάρωμα της Οθωμανικής αυτοκρατορίας που θεωρούνταν μια από τις μεγαλύτερες στρατιωτικές δυνάμεις στις αρχές του 19ου αιώνα.
Αυτό ακριβώς το ξεχαλβάλωμα και η δυναμική επανεμφάνιση των Ελλήνων στην πολιτικό-κοινωνική σκηνή συνέβαλε, στο να αρχίσει η αντίστροφη μέτρηση στην ήδη διαμορφωμένη από την Τουρκική κατάκτηση στην ελλαδική και Βαλκανική περιοχή. Η ελληνική Επανάσταση προκάλεσε πολλά ρήγματα στο τουρκικό φεουδαρχικό στρατιωτικό σύστημα.
Και όταν ο σπόρος που έσπειραν οι βάρδοι της ελευθερίας βρήκε πρόσφορο έδαφος, οχι μόνο στις παροικίες του εξωτερικού αλλά και στην κατεχόμενη Ελλάδα. Οι Ελληνες μόνοι κατά μονοί και αβοήθητοι ζαλώθηκαν οι πατρογονικές παρακαταθήκες και με την πεποίθηση οτι ειναι εδαφοκτήτες του χώρου στον οποίο ειναι δούλοι, με όνειρο την εθνεγερσία, τον μακραίωνο τον πόθο για λευτεριά, τα νάματα και τις επαναστατικές ιδέες της Γαλλίας, αγκαλιά με τον Γκάρ και Πάλα στο χέρι (Γιαταγάνι) μόνοι και αβοήθητοι απελευθέρωσαν ενα εστω μικρό κομμάτι οπου αναγεννήθηκε η Νεοσύστατη σύχρονη Ελλάδα.
Κάτι παρόμοιο έγενε και στην διάρκεια της κατοχής με το κόμματι της Ελλέυθερης Ελλάδας, που αποτέλεσε ορμητήριο για την απελευθέρωση και για την τότε κατεχόμενη Ελλάδα. Η αναγέννηση ομως κουβαλούσε μαζί της και τις πατρογονικές παρακαταθήκες που παράγωγό τους ηταν η μεγάλη ***ΙΔΕΑ.*** *Μια* ***ΙΔΕΑ*** *που όνειρο, πόθος και στόχο ειχε επανάκτηση της πατρογονικής κληρονομιάς και ειδικά της ευρωπαϊκής Τουρκίας, που Ελληνες είχαν για αιώνες πρωτεύουσα την Κωσταντινούπουλη. Και αν το 1908, οι Αγγλοι δεν στήριζαν ελεγχόμενη και πολλαπλα βοη θούμα]ενη επανάσταση των Νεότουρκων, ο Μακεδονικός Αγώνας θα ειχε λύσει συνολικά το θέμα Μακεδονίας και της Ανατολικής Θράκης και δεν ειχαμε σήμερα αυτές τις τριβές που εκτοτε ταλανίζουν τη χώρα.*

Μα και στο θέμα της Μικρασιατικής εστρατείας, που αντί για νίκη οδηγήθηκε με συνευθύνη Αγγλων, Δυτικών και Αμερικανών ακόμα, μια και στο μεταξύ είχαν προκύψει και τα Σοβιέτ στη Ρωσία και κύριως ομως με ευθύνη των ιδίων των Ελλήνων, αρχής γενομένης από τον Μαυροκορδάτο, την Μοναρχία, τον Τρικούπη τον Βενιζέλο και κυρίως τη Δεξιά, που σαν άρχουσα ή και εκπρόσωποι της άρχουσας τάξης, προδεδεμένοι σαν στρύδι στο αγγλικό γεωστρατηγικό άρμα και βολοδέρνοντας ανάμεσα στα ξένα και τα τοπικά συμφέρονταν και οταν ακόμα βρίσκονταν σε σημείο ακμής δεν ι το δίδυμο σκλαβιά-λευτεριά, οταν την απόκτησαν με τον Γρά και την Πάλα, έννοιωθαν βαθιά και έντονο τον πόθο των υπό κατοχή ακόμα Συνελλήνων για λευτεριά. Για αυτό από την ημέρα που πήραν τον Γρά και το Γιαταγάνι, δεν σταμάτισαν

ούτε μια μέρα να αγωνίζονται απελευθερώντας κομμάτι-κομμάτι ελληνικά δάφη και υπό κατοχή υπόδουλους Ελληνες.

Και στη Μικρα Ασία, οι Ελληνες που στη διάρκεια του συνεχούς πολέμους με τους Τούρκους είχαν εξελιχθεί σε αξιοθαύμαστους μαχητές και σπουδαίοι Ηγέτες και καλά οργανωμένοι σε σχέση με τις Τσέτες (άτακτοι-ανοργάνωτοι) του Κεμέλ. Οι Τσολιάδς θα είχαν καταλάβει την Αγκυρα και απελευθερώσει την Ευρωπαϊκή Τουρκία, αν δεν είχαν προδοθεί από τους ξένους-Αγγλους που ήθελαν με τη συναίνεση των ημετέρων και ειδικά του Βασιλιά Κωσταντίνου και τους ηγέτς της επόχης εκείνης, βαρύνονται με την ευθύνη της Μικρα Ασιατικής καταστροφής και γενικότερα του Ελληνισμού, που από κοινού ήθελαν να ***ΚΑΨΟΥΝ*** *την ενοχλητική μεγάλη για τους Αγγλους* ***ΙΔΕΑ.***

Την ***ΙΔΕΑ*** *που επί αιώνες γαλουχούσαν οι απανταχου υπόδουλοι Ελληνες. Την* ***ΙΔΕΑ*** *που δυο σχεδόν αιώνες ενοχλούσε τους Αγγλους, κάθε φορά που οι Ελληνες διεκδικώντας την παρτρογονική κληρονομία να έτρεχαν με το υποδεκάμετρο στο χέρι να μή μεγαλώσει εστω και εναν εκετοστό περισσότερο η Ελλάδα εις βάρος της φιλτάτης των Αγγλων και τώρα Αμερικανών Τουρκίας. Γιατί αν μεγαλώσει και δεσπώση ξανά στη λεκάνη της Μεσογείου, τα συμφέροντα της Αλβιώνας θα τραυατίζονταν θανάσιμα τα κυριαρχικά της συμφέροντα.*

Η Προσφορά των Ελλήνων στον Αλβανικό πόλεμο και την Αντιστασιακή, στην απελευθέρωση της χώρας και την συμβολή της στην ηττα του άξονα, αναγνωρίστηκε, επαινέθηκε και εγκωμιάστηκε από τα ποιό επίσημα χείλη της τότε παγκόσμιας ηγεσίας οπως: Ρούσβελτ, Αϊζενχάουερ, Τσιόρτσιλ κλπ, με λόγια οπως:«ηρωϊκός ελληνικός λαός, ο μεγάλος, ο απαράμιλλος», οι «...ήρωες πολεμάνε σαν Ελληνες...» κ,α. Ο δέ Στρατηγός Ντέ Γκώλ είπε: «Ο αγών της Ελλάδας και τα κατορθώματά της, δημιουργούν δι' αυτήν δικαιώματα αναμφισβήτητα. Η Ευρώπη οφείλει πολλά εις την Ελλάδα. Τοιαύτα χρέη δεν λησμονούνται». Χρέη και Εθνικά δίκαια που για να μήν στενοχωρήσουμε τον Σέρ Τσιόρτσιλ και την φιλτάτη του Τσιώρτσιλ Τουρκία, οχι μόνο δεν διεκδικήσαμε ποτέ αλλά για 40 και πλέον χρόνα διαγράψαμε και την ίδια την Εθνική Αντίστασης.

Βέροια Οκτώβρης 2008 Κόγια Νίκος

Μετά Παλιγγενεσία και τη γαλούχηση της μεγάλης **ΙΔΕΑΣ,** Μια ιδέα που συμπύκνωνε την πατρογονική κληρονομία, τα όνειρα και τους πόθους που οι Ελληνες σε όλη τη διάρκεια της μακραίωνης σκλαβιάς, τα Νανούριζαν, τα Ντάντεβαν και τα τραγουδούσαν με βασικό σύνθημα «Πάλι δική μας Θάναι...Αη Μαγάλη Εκκλησιά μας..», η Αγγλία σαν μια από τις μεγάλες τότε δυνάμεις. Μια δύναμη που ενώ δέσποζε στη θάλασσα τις πύλες ομως, της Μεσογειακής εισόδου και εξόδους (Δαρδανέλια και Γιβλαρτάρ) προς τις κτήσεις του Ινδικού Ωκεανού τις έλεγχε η Οθωμανική αυτοκρατορία. Η Αγγλία, ηταν η πρώτη που διέβλεψε τον κίνδυνο που μελλοντικά περιείχε η αφύπνιση των Ελλήνων και ειδικά η υλοποίηση μεγάλη **ΙΔΕΑ.**

Αποκοφύφωμα του ανθελληνικό ρόλο της Αγγλίας, ειναι και ο τρόπο που χειρίζεται το Κυπριακό μετά την κατοχή. Πρώτα την έθεσε υπο την δική της διοίκησή. Και οταν η Ελλάδα έβαλε το θέμα, την προσάρτησε στην

κοινοπολιτεία. Πριν από την κατοχή της χώρας τον Απρίλο του 1941, θέλοντας να διασώσουν το κεφάλαιο «μοναρχία» και τα κάθε λογείς «στηρίγματα» στο εσωτερικό την χώρας και προκειμένου να πάρει τον Στόλο και ενα μεγάλο κόμματι του ελληνικού στρατού της Νότιας Ελλάδδας κεφάλαιο για μελλοντική χρήση...πρόσφερε άσυλο και απάνεμα Λιμάνια, στην Πολιτειακή, Πολιτική και μέρος της στρατιωτικής ηγεσίας. Μια ηγεσία που στις πιό δύσκολες στιγμές για το λαό και τη χώρα τα εγκατάλλειψε λαό χώρα βορρά στους Ναζί.
Το ΕΑΜ, ηταν ενα απ τα κυριότερα γεγονότα που προήλθε από τον Β! Παγκόσμιο Πόλεμο, στην περιοχή της Ανατολικής λεκάνης της Μεσογείου με παγκόσμια απήχηση. Συνέπεια του γεγονότος αυτού, έπρεπε το Ελληνικό Επαναστατικό κίνημα να χτυπηθεί στη ρίζα του από τον διεθνή Ιμπιριαλισμό και να κατανικηθεί «Κονιοτροποιηθεί» το ΕΑΜ. Λόγια του Μέγα Τσιώτσιλ!

Και έπρεπε να χτυπηθεί, γιατί η ίδρυσή του σε αυτό το στραυροδρόμι του κόσμου, και σε αυτή την συγκαιριακή στηιγμή, ειχε τρία χαρακτηριστικά δεδομένα, που αν δεν το «κονιορτοποιουσαν», θα δημιουργούσε ενα κακό προηγούμενο. Ενα πρότυπο ικανό να δημιουργήσει αλυσιδωτές αντιδράσεις ανα τον κόσμο και αυτό γιατί α) ο πόθος για Λευτεριά, Εθνική Ανεξαρτησία και Λαική Κυριαρχία, ηταν τόσο βεθειά ριζωμένος και συνδεδεμένος με την αρχαία, την Αλεξανδρό-Μακεδονική, τη Βυζαντινή και την μακράιωνα κατακτημένη για αιώνες απ τους Τουρκό Μωαμεθανούς Ελλάδα.

Το ΕΑΜ, την εποχή εκείνη αντιπροσώπευε την πληοψηφία του Εθνους. Αυτό το λαϊκό κίνημα δεν μπορούσε να «κονιοτροποιηθεί»-διαλυθεί εξών συνετέθει (οπως το ήθελε ο Τσιώρτσιλ και οι σκοτεινές δυνάμεις), μόνο με την τρομοκρατία όσο λευκή και βάρβαρη και αν ηταν. Ούτε με τους ξυλοδαρμούς, τους βιασμούς και τους μεμομένους φόνους και τιςεξαφανίσεις. Το ίδιο δεν μπορούσε να διαλυθεί με την ασύδωτη και ανεύθυνη δράση του παρακράτους, μα ούτε και με τα όπλα μπορούσε να διαλυθεί.

Οταν ο Τσιώρτσιλ, αποφάσισε να επέμβει ένοπλα το Δεκέμβρη του 44 στην Ελλάδα, ο στρατηγός Ουϊλσον που υπεύθυνος της περιοχής στη διάρκεια της κατοχής γνώριζε καλύτερα από τον καθένα πως εχουν τα πράγματα στην Ελλάδα και τις δυνάμεις του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ. Δυνάμεις που τον ειχε υπο τις διαταγές του στο συμμαχικό στρατηγείο και που σε συνεργασία με το συμμαχικό στρατηγείο, εκτός του οτι κρατούσε καθιλώσει 10-12 γερμανικές μεραρχίες, που αν δεν υπήρξε το ΕΑΜ θα πολεμούσαν στο διάφορα μέτωπα τους συμμάχους ειχε πεί στον Τσιώρτσιλ: «και αν ακόμα καταλάβουμε την Αθήνα και τον Πειραιά, θα συναντήσουμε δυσκολίες και μεγάλες μάλιστα στην ενδοχώρα που την ελέγχει το ΕΑΜ-ΕΛΑΣ.

Μια λοιπόν, πρώτη σκέψη για το που θα εγκατασταθούν οι φυγάδες από τη χώρα Ελληνες και Αγγλοι συμφώνησαν να εγκατασταθούν στην Κύπρο. Υστερα από λίγο ομως οι Αγγλοι ανακάλεσαν την συγκατάθεση με το επιχείρημα οτι η τυχόν εγκατάσταση Ελληνων στην Κύπρο, εκτός του οτι θα δημιουργούσε κακό προηγούμενο και ενδεχομένως δικαιώματα... Γι αυτό με απόφαση του Φόρεϊ Οφφις εγκαταστάθηκαν πρώτα στην Κρήτη και αργότερα στην Αίγυπτο.
Με το επιχείρημα αυτό οι Αγγλοι, δεν επέτρεψαν ούτε στην αποδημούσα «ηγεσία» να αγγίξει την Κύπρο πόσο μάλλον να κατοικήσει και να την διεκδικήσει. Το ωραιο δε ειναι, πως οταν η Κύπρος έχασε την στρατηγική σημασία (σαν αβύθιστο αεροπλανοφόρα) που ειχε μέχρις οτου ηταν υπο

αγγλική κατοχή, αντί να δωθεί στην Ελλάδα που ιστορικά και εδαφικά ανήκει, ανακάλυψαν οτι στην Κύπρο υπάρχει μια μικρή τουρκική μειονότητα, Αρα σαν μειονότητα «διακαιούται» και αυτή να εχει ενα ξεχοριστό κράτος, λές και ολες οι αλλες μειονότητες που υπάρχουν στα διάφορα κράτη, ειχαν ήδη σχηματίσει δικές τους κυβερνήσεις και μόνο οι της Κύπρου Τούρκοι δεν ειχαν.
Ενα γεγονός που επιβεβαιώνει οτι τα αγγλικά συμφέροντα ταυτίζονταν οχι μόνο απόλυτα αλλα και άρρηκτα δεμένα με αυτά της οθωμανικής αυτοκρατορίας, πολύ περισσότερο με τηνν Κύπρο που οι ίδιοι οι οθωμανοί την παραχώρησαν στους Αγγλους το 1570.
Για να διατηρηθούν οι όροι των γραπτών ή άτυπων εγγυήσεων, ενας από τους οποίους ηταν οτι η Αγγλία δεν θα επιτρέψει να μεγαλώσει η Ελλάδα, εις βάρος της εδαφικής ακεραιότητας της Τουρκία και ας ειναι ο ιστορικά κληρονόμος του εδάφους που κατείχε η Οθωμανική αυτοκρατορία και ειχε την Κωσταντινούπολη πρωτεύουσά της για αιώνες.
οι Αγγλοι προκειμένου να στερήσουν ενα μικρό εστω κομμάτι ιστορικά ελληνικού κατακτημένου εδάφους από τους Ελληνες και να το δώσουν μπαχτσίσι στους Τούρκους, εδώ και ενα αιώνα σχεδόν κρατάνε σε εκκρεμότητα το Κυπριακό θέμα, ενώ γνωρίζουν οχι μόνο αυτοί αλλα και ολόκληρη η Δύση οτι η Κύπρος ειναι η μόνη χώρα μέλος του οΗΕ και της Ευρωπαϊκής Ενωσης, ενώ γνωρίζουν οτι εκτόα απ την Κορέα που ειναι διαιρεμένες χώρες και η Κύπρος δεν υπάρχει αλλή διαιρεμένη χώρα και η Κύπρος οχι μόνο ειναι διαιρεμνη αλλα και το ενα το ενα τρίτος του εδάφους της ζεί υπό τουρική κατοχη.
Πάντα και παντού οπου και αν γίνει λόγος ή συζήση για το Κυπριακό και τη λύση και κυρίως να φύγουν ο τούρκικος στρατός κατοχής απ την Κύπρο, η Αγγλία ειναι αυτή που κινεί την διαδιακασία αποσιώπησης, αντιδρά ή και προβάλει Βέτο. Και πρόσφατα ακόμα ο Υπουργός εξωτερικών της Αγγλίας Ζάκ Στρόμ στο ΟΗΕ και το Συμβούλιο της Ευρώπης, έδωσε μάχη υπέρ της Τουρκίας στο Κυπριακό αίτημα να ανοίξουν τα λιμάνια και τα αεροδρόμια της Βόρειας Κύπρους. Ομως για να ήμαστε ειλικρινείς δεν μας φτένε μόνο οι ξένοι και η συγκυρία όπως πολλοί ισχυρίζονται...

Αφου λοιπόν, η προσφορά ηταν μεγάλη, έπρεπε και οι εθνικές διεκδηκήσεις να ηταν εξ ίσου μεγάλες. Και ηταν αυτές ακριβώς διεκδηκήσεις και τα εθνικά δίκαια, που για να ικανοποιηθούν έπρεπε να αφαιρεθούν, οπως παλιά η Θεσαλία, η Μακεδονία, η Ηπειρος, Εβοια, η Κρήτη και τα νησιά από τους Τούρκους και τώρα, η Ανατολική Θράκη τα Δαδρανέλια κλπ και η Κύπρος από τους ίδους τους Αγγλους: κάτι που ποτέ και για κανένα λόγο θα το δέχονταν ο Τσιώρτσιλ: να ***μεγαλώσει*** *εδαφικά και* ***αλλο*** *η Ελλάδα εις βάρος της Τουρκίας! Για να μην υποστεί αυτόν τον «ακροτηριασμό» η φίλτατη και σύμμαχος των Τόρυδων Τουρκία, να απαλλάξει τον εαυτό της από τη βάσανο της αλλαγής συνόρων και την Ουάσιγκτον, που έμμεσα μεν αλλά αποτελεσματικά στήριξε τον Τσιώρτσιλ στην ένοπλη επέμβαση που θα την απαλλάξει από αυτόν το σκόπελο σαν διάδοχος να ταφύγει η ίδια να κάνει αυτό που έκανε ο Τσιώτσριλ.*

Επιβεβαίωση του γεγονότος οτι η Ουάσιγκτον ειχε κάνει στην Ελλάδα και την Τουρκία τα αντίστοιχα εσωτερικά στηρίγματα για να διαδεχθεί την Αγγλία στον γεωγραφικό αυτό χώρο, αποτελεί το γεγονός οτι ενώ η Τουρκία, που μέχρι πριν από τον Β! Π. Πόλεμο ηταν αγγλικό φέουδο και ενώ δεν συμμετείχε στον πόλεμο να υποστεί τις συνέπειες του πολέμου και όμως, με την προοπτική της διαδοχής η Ουάστιγκτον την συμπεριέλαβε στο «Σχέδιο Μάρσαλ».

Οσον αφορά τον Βασιλιά Παύλο που διαδέχθηκε τον Γεώργιο, που θέλησε να μείνει και αυτός οχι μόνο φιλομοναρχικός αλλα και υποτακτικός στο αγγλικό Στέμμα, πριν από το θάνατο του Γεωργίου ο Πρέσβης και οι εδώ Αμερικανοί πράκτορες προσπαθούσαν να τον πείσουν να δεχθεί τα Νέα δεδομένα ή να παραρετηθεί υπέρ του γιού του Κωσταντίνου η δέ Βασίλισσα Φρειδερίκη συνομιλούσε με τον στρατηγό Μάρσαλ και για τον τρίτο παγκόσμιο πόλεμο ακόμα που πρέπει με προγεφύρωμα και ορμητήριο την Ελλάδα να επλευθερωθούν τουλάχιστο οι κατακτημένες από τα Σοβιέτ χώρες της Ευρώπης αλλά και το κομμουνικό στρατόπεδο στο σύνολό του.

Η εμμόνη του Τσιώρτσιλ να μην ικανοποιηθεί η Ελλάδα στα δίκαια εθνικά της αιτήματα για τη συμβολή της στην ήττα του αξονά, διευκόλυνε και τη Γερμανία, που τόσο βοήθησε τους Αγγλους πολεμώντας με εμπάθεια και απανθρωπιά την Αντίσταση, να διακαιολογήσει την αρνησή να αναγνωρίσει σε όλη τους τις έκταση τις πολεμικές επανορθώσεις και την επιστροφή του αναγκαστικού δανείο που μας επέβαλαν δια των όπλων στη διάρκεια της κατοχής.

*Βέροια Οκτώβρης 2008 Κόγιας Νίκος συ**νεχίζει***

Κύπρος 4

Μια ομως, που, ο λόγος για την Κύπρο, οταν πρωτομπήκε το Θέμα Κύπρος. Ενα θέμα εθνικό που και οι ίδιοι οι Κύπριοι το διεκδικούσαν από την επομένη της παλιγγενεσίας. Οι Κύπριοι στο διάβα των αιώνων έκαναν αρκετούς αγώνες και ειδικά μετά τηνΠαλιγγεννεσία να ενωθεί με τη Ελλάδα. Για τον ίδιο σκοπό πολέμησαν στον αντιφασιστικό αγώνα στο πλευρό των Αγγλων, με την πεποίθηση οτι μετρά τη λήξη του πολέμου θα ενωθεί με την Μητέρα Ελλάδα. Την Ελλάδα που οχι μόνο ξέχασε οτι ηταν Μητέρα, αλλα μετά την απελευθέρωση με τόση λαχτάρα την περίμεναν οι Ελληνες, οι δια τον όπλων Δοτή μεταπολεμική «ηγεσία» επέτρεψε για αλλη μια φορά να γίνει αισθητό-κατανοητό πλέον από το λαό αγγλικό προτεκτοράτο.

Ενα προτεκτοράτο, οπου τώρα πλέον οι ίδιοι ανέβαζαν και κατέβαζαν κυβερνήσεις, διόριζαν και έπαυαν Υπουρού, δημοασίους υπαλλήλους, . Διόριζαν τους περιπτεράδες, εφημεριδοπώλες και θυρορούς ακόμα. Μα και αναδιοργάνωναν οι ίδιοι πλέον τις κατοχικές συμμορίες σε ενιαίο στρατό. Ενα στρατό ασυδωσία και εκδίκησης. Ενα στρατό από άδεια πουκάμισα. Ενα στρατό που θα πολεμούσαν στο πλευρό τους, οπως πολέμησαν στο πλευρό των Γερμανών. Και ενώ συναίβεναν αυτά τα τραγικά για τη χώρα γεγονότα, οι Ελληναράδες-παληκαράδες: συνεργάτες, δοσίλογοι και παρακράτος, μα και το ελάχιστα ακόμα οργανωμένο κράτος, ενώ φώναζαν από κοινου και σε όλους τους τόνους για μεγάλη Ελλάδα, με τα συνθήματά και τους χάρτες καταβρόχθηζαν ολόκληρα τα Βαλκάνια και την Αφρική, την Κύπρο και ας κατοικούντα από Ελληνες την ειχα...

Και ενώ είχαν ξεχάσει την Κύπρο και τα όποια αλλα εθνικά δίκαια ελληνικά και δικδικήσεις, μαζί με τις διεκδικήσεις στα Βαλκάνια και την Αφρική ζητούσαν και την επιστροφή του Βασιλιά. Το Βασιλιά που αποτελούσε έλεγαν εγγυητής των Αγγλικών και ελληνικών συμφερόντων στα Βαλκάνια και τηνΑφρική και οχι την Κύπρο. Το Βασιλιά που εκτός από το ΕΑΜ που τον αμφισβητούσε, τον αμφισβήτησε και ό,τι το ζωντανό, ηθικό και ελληνικό εχει μείνει από τα παλιά κόμματα του Κέντρου, μα και ο ϊδιος ο Τσιώρτσιλ τον έβαλε στο ψυγείο για ενα

διαάστημα μέχρις ότου περάσει η μπόρα, αφοπλιστεί ο ΕΛΑΣ και «κονιτροποιηθεί» το καταραμένο ΕΑΜ.
Τότε την ελληνόφωνη αγγλική κυβέρνηση την αποσχολούσε η απελευθέρωση των χωρών που βρέθηκαν και ζούσαν υπό τον κομμουνιστικό ζυγό και οχι η ένωση της Κύπρου με την Ελλάδα. Και επειδή μπορεί κάποιος να αναρωτηθεί και διακαιολογημένα, από που και πως αντλούσαμε τις πληροφορίες για το τό συμβαίνει ανά την Ελλάδα στις φυλακές, ωστε να συντονίζουμε τις όποιες ενέργειες μας στα Εθνικά και κοινωνικό-οικονομικά θέματα, τις ταυτόχρονες διαμαρτυρίεςστους διεθνείς οργανισμούς οπως ο ΟΗΕ, το Συμβούλιο Ασφαλείας κλπ και ειδικά στη Γυούρα, δεν πρέπεί να ξεχούν οτι κρατούμενοι στη Γυούρα αποτελούσαν ενα μικρό μεν σε μικρογραφία, αλλα αντιπροσωπευτικό αντίγραφο της Ελλάδας. Το ίδιο σε ακόμα πιο μικρή μικραγραφία συναίβενε και στις αλλες φυλακες οπου κρατούνταν πολιτικοί κρατούμενοι.
ΟΙ πολιτικοί κρατούμενοι, δεν θα ηταν υπάρβολη αν έλεγα οτι ούτε μια μέρα, παρά τα σκληρά μέτρα που έπαιρναν για το θέμα αυτό δεν ηταν, και δεν έζησαν ξεκομένοι, οπως πολύ το ήθελε και επιδίωκε με ολα τα μέσα το κατεστημένο, απ το λαό και τα προβλήμα. Νόμιμα, με Κωδικούς ή δια της Τεθλασμένης πάντα ηταν σε διαρκή επαφή και επικοινωνία με το λαό και τα προβλήματά του.
Οι συλλήψεις δεν σταμάτησαν ποτέ. Μπορεί να σταμάτησαν οι ομαδικές οι σποραδικές ομως συνεχίζονταν. Οι αγωνιστές στη διάρκεια της κατοχής χρεισιμοποιούσαν οπως το 21 ψευδώνημα και διαάφορους Κωδικούς. Να ενας Κωδικός που ενδεικτικά έδεινε με πέντε μόνο λέξεις, σε ολη την έκταση και την παραμικρή λεπτομέρεια για το τί ακριβώς συνέβαινε σε ολη την επικράτεια της Ελλάδας. Εγραφε λοιπόν, η Θεσαλή γυναίκα στο γράμμα του Αντρα της κάνει γνωστό τη γινότανε στην πόλη γείτονα ή στο χωριό ΕΑΜίτη ή ΕΛΑσίτη: «Τη φορά αυτή, πήγα στο κρεοπωλείο του Πέτρο, γιατί ο Θανάσης το έκλεισε σε πήρα Κρέας, σε έκανα κεφτέδες και σε έστηλα ή σε έβαλα στο δέμα και σε έστηλα.».
Η πρώτη φράση εχει την έννοια οτι τον «Πέτρο τον συνέλλαβαν, τον Βασάνισαν και σε λίγο θα ειναι στις φυλακές. Και η δεύτερη, οτι τον Θανασή μετά τη σύλληψη τον εξαφάσαν. Με πολλών ειδών Κωδικούς Πχ για τηνέκβαση του εμφυλίου και τις μάχες. «Την Κυριακή παντρεύτηκε ο Γιάννης με την Ελενή. Ο γάμος ηταν τρικούβερτος. Ελλειπαν ομως αρκετοί και από τα δυό Σόϊα, γεγονος που στεναχώρησε ολο το χωριό. Μόνο που η Στέργιους και ο Χρήστος μέθησαν οι καημέν». Η μάχη ηταν σκληρή και υπήρχαν θύματα και απ τις δυο πλευρές. Ο Στέργιος και ο Χρήστος συνελλήφθησαν.
Οταν άρχισαν επιτέλους οι κινητοποιήσει για την ένωση, χωρίς να ξέρουμε τι ακριβώς γινόταν στην ελληνική επικράτεια συντονισμένα οι 20.000 και πλέον χιλιάδες πολιτικοί κρατούμενοι της Γυούρας, συντονισμένα με τους κρατουμένους στις ελληνικές φυλακές. Δηλαδή το σύνολο των πολιτικών κρατουμένων, σαν ένας ανθρωπος, συμμετείχαμε και εμείς αντίστοιχα με τις έγγραφες παραστάσεις της κυβέρνησης, που έκανε προς τον ΟΗΕ και τις Ευρωπαϊκες κυβερνήσεις, τις διαμαρτυρίες, τις όποιες διαδηλώσεις και τα συλλαλητήρια, ολόκληρο το 1952, οχι μόνο συμμετείχαμε αλλά αντιγράφαμε κατά γράμμα τις όποιες κινητοποιήσεις γινόταν στη χώρα. Ας σημειωθεί οτι δεν ηταν λίγοι και από τους ποινικούς που συμμετείχαν μαζί μας σε αυτές τις εκδηλώσεις για την Κύπρος.

Διοικητής της Κύπρου εκείνη την εποχή ηταν ο περιβόητος Χάρτιγκ, και Διευθυντής των φυλακών της Γυούρας ο κ Μπουζάκης που διαδέχθηκε τον κ Γλάστρας. Αφού δεν είχα αλλο μέσο και τρόπο να εκδηλώσουμε τη συμπαράστασή μας προς τους Αδερφούς Κυπρίους, εκτός με αναφορές και παραστάσεις στη διεύθυνση επιδίδαμε και τα Υπομνημάτων με **ΑΙΤΗΜΑ**-παράκτηση να σταλούν τους αποδέκτες:οπως στην κυβέρνηση, τον ΟΗΕ, τις ευρωπαϊκές κυβερνήσεις και πρωσοπηκότητες του κόσμου, με την παράλρηση να συμπαρασταθούν στο αναμφισβήτο και δίκαιο αίτημα της Ελλάδας στο θέμα της Κύπρου.
Σε συνέχεια κάναμε διάφορες έμπρακτες εκδηλώσεις οπως: καθιστικές διαμαρτυρίες, αποχές σισιτίου και αρκετές 2ήμερες και 5ήμερες απεργίες πείνας. Πολλές συγκεντρώσεις και ομαδικές παραστάσεις στη διεύθυνση και πορείες στα αρχιφυλακεία, με σύνθημα: «ο Χάρτιγκ να πάει στο σπίτι του και η Κύπρος στην Ελλάδα». Πολλές φορές στη διάρκεια των εκδηλώσεων οι δεσμοφύλακες ηταν οπλισμένοι και η φρουρά έστυνε τα πολυβόλα.
Οι τιμωρίες διαδέχονταν η μια την αλλη: απειλές για επιβάρυνση του ατομικού φακέλλου, ατομική και ομαδική στέρηση της αλληγραφίας, επιστροφή των επιταγών, ομαδικό εγκλεισμό στα πειθαρχεία των αντιπροσώπων μας που μετέφεραν στη διεύθυνση τους λόγους για τους οποίους οδηγηθήκαμε στις δικαιολογημένες αυτές ενέργειες με **Αίτημα να αποδωθεί επιτέλους η Κύπρο στην Ελλάδα** και οτι μέχρις οτου δεν λυθεί αυτό το δίκαιο εθνικό αίτημα δεν θα σταματήσουμε τις κινητοποιήσεις. Μετά την προφορική και την κατάθεση των υπομνημάτων, αντί για τη σκηνή τους πήγαιναν στο πειθαρχείο, λες και η Γυούρα δεν ηταν ενα εκτετεμένο πειθαρχείο!. Αντίγραφα αυτών των υπομνημάτων που καταθέταμε στη Διεύθυνση, δια τις «Τεθλασμένης οδού» προωθούνταν στην κυβέρνηση, τα αρμόδια Υπουργεία, στα κόμματα και τους αντίστοιχους ελλαδικούς και παγκόσμιους συγκεκριμένους Οργανισμούς.
Επειδη δεν μπορούσαν να μας πάνε όλους στο πειθαρχεία αυτή την ποινή την έβαζαν στο φάκελλο του καθενός. Και πράγματι πολλοί συγκρατούμενοι οταν μεταφέρθηκαν σε άλλη φυλακή, υπήρχε στο φακελλό του αυτή η 20ήμερη πειθαρχική κυπριακή ποινή με βάση την οποία, αντί για το κελί τους πήγαιναν στο πειθαρχείο να εκτίσουν πρώτα την Κυπριακή ποινή!
Βέροια Νοέμβρης 2008 **Συνεχίζει**

ΚΥΠΡΟΣ-5

Αρχές Νοέμρβη του 1952 έφυγα από τη Γυούρα, με το φορείο για το Νοσοκομείο της Σύρας. Ματά τη νοσηλεία με πήγαν στις φυλακές της Σύρας (στο Λαζαρέτο) και σε συνέχεια λίγες μέρες μετά με γνωμάτευση του Νοσοομείου για λόγους υγείας στις φυλακές της Μυτηλίνης. Ο Διευθυντής της φυλακής την επομένη με κάλεσε στην διεύθυνση και μου ειπε οτι «κανονικά έπρεπε να ειμαι στο πειθαρχείο και οχι στο θάλαμο, οι λόγοι ομως για τους οποιούς ειχα πάει στην εκεί φυλακή κατά την αποψή του «αν και έπρεπε... και έπρεπε γιατί οι λόγοι για τους οποίους επιβλήθηκε αυτή η ποινή καθιστούν υποχρεωτική την έκτιση αυτής της 20ήμερης πειθαρχικής ποινής που υπάρχει στο φάκελλο από τη φυλακή της Γυούρας παρά το λόγο για τον οποίο έχετε μεταχθεί στην εδώ φυλακή...».
Και σε συνέχεια μου είπε: «αυτή η φυλακή δεν ειναι εγκληματική φυλακή. Ειναι μικρή, οι περισσότεροι κρατούμενοι ειναι ποινικοί και οι ολίγοι πολιτικοί ειναι

μικροποινίτες και από την γύρω περιοχή. Η φυλακή ειναι ήσυχη, το μέτρα ασφαλείας ειναι πολλά, γι αυτό μην αρχίσετε και εδώ αυτά που κάνατε στη Γυούρα...» Και το ποιό ωραίο ειναι οτι, αφού στη φυλακή αυτή με έστειλαν απ το Νοσοσοκομεί σε φυλακή ανάρρωσης δεν μπορούσε φαίνεται να με βάλει στο πειθαρχείο παρά τον ρητό όρο της έκτισης!

Η ποινή ομως έπρεπε να εκτελέστει στη αμέσως επόμενη φυλακή. Αφού δεν μπορούσε να εκτελεστεί και έπρεπε οπωσδήποτε να εκτελεστεί (λες και θα παραγραφόταν). Για να εκτελεστεί λοιπόν, το πρώτο 10ήμερο του Φλεβάρη, με μια εξ ισου 20ήμερη πειθαρχική μεταγωγή. Οι μεταγωγές επειδή ηταν δαπανηρές έπρεπε να δικαιολογούνται και οι πειθαρχικές μεταγωγές ηταν λύση, μα και μέσο-τρόπος να ξεφορτωθεί κάθε διευθυντής αυτούς που λόγω φακέλλου ή εσωτερικού χαφιεδισμού βρέθηκα στις εγκληματικές φυλακές της Κέρκυρας.

Η φυλακή της Κέρκυρας, της Κεφαλονιάς και της Θεσσαλονικής λόγω γεωγραφικής θέσης κοντά στα σύνορα με την Αλβανία και Βουγλαρία η Θεσσαλονίκη, μα και λόγω δομήσης των κτιρίων σίγουρες σαν εγκληματικές ηταν η πιό αυστηρά φρουρούμενη και σαν εγκληματική οχι μόνο εφάρμοζε αυστηρά τους κανονισούς αλλά προκειμένου να φέρει σε πέρας τη δουλειά που του ανάθεσαν τους παραβίαζε κατάφορα και οι ετσι θελισμοί επιβεβαίωνε οτι τα έκανε κατόπιν εντολής της κύβερνησης.

Στη φυλακή της Κέρκυρας μετά την έρευνα, αντί για το κελί με πήγαν στο πειθερχείο. Σε διαμαρτυρία μου για την τέτοια κατάληξη. Την επόμενη μέρα, ήρθε στο πειθαρχείο ενας υπαρχιφύλακας και μου έκανε γνωστό οτι στο φακελλό μου υπάρχουν δύο 20 ήμερες πειθαρχικές ποινές: η μία γιατί «συμμετείχα ενεργά στις απαράδεκτες για τους κανονισμούς της φυλακής και άσχετο με τη ζωή σας θέμα και εξ ίσου απαράδεκτες μορφές διαμαρτυρίας για την απόδωση της Κύπρου στην Ελλάδα...».

Ο δε Διευθυντής οταν μετά τη λήξη της ποινής, πήγα στην αναφορά να διαμαρτυρηθώ: «Γιατί εναν άρρωστο άνθρωπο που το Νοσοκομείο γνωμάτευσε να πάει σε μιά συγκεκριμένη φυλακή κατάλληλη για την υγεία του μέσα σε 3μήνες βρέθηκε εγκληματικές φυλακές της Κέρκυρας. Τις φυλακές που μετά την αποχώρηση των Ρώσων απ τα Επτάνησα και αυτή της Κεφαλονίας τις έκτισε ο Αγγλος Αρμοστής Μέντλαν, τα δέ πειθαρχεία αυτών των φυλακών, οπως του Επταπυργείου κλπ, ειναι μια δεύτερη σε μικρογραφία φυλακή λόγω του οτι κλείνονται για αρκετές μέρες πριν την εκτέλεση οι θανατοποινίτες ειναι δέκα και πλέον μέτρα κάτω από τη Γή».

Το πειθαρχείο οπως ειναι γνωστό ειναι η φυλακή στη φυλακής ή φυλακή της φυλακής. Την ποινή της φυλακής την επιβάλει η πολιτεία και την ορίζει το δικαστήριο με τις καταθέσεις των μαρτύρων, ανεξάρτητα αν ειναι τακτικό ή έκτακτο. Το ίδιο και το μέγεθος της ποινής. Οσον αφορά τις συνθήκες ζωής ειναι οι ίδιες για όλους. Βέβαια τα έκτακτα στρατοδικεία τόσο οι αποφάσεις αλλο τόσο και οι ποινές ειναι πιο βεβιασμένες, πρεόχειρες και αστόχαστες και ειδικά σε περίοδο εμφυλίου πολέμου, οπως στην περίπτωσή μας.

Στη δική περίπτωση μας αρκούσε ενας ή δύο συνεργάτες των κατακτητών, ενας ιδεολογικά αντίπαλος, ενα προσωπικό εχθρό, πληρωμένος καταδότης, χαφιές κάποιος παρακρατικός ή και προσωπικός εχθρός ακόμα και οι συνθήκε ς που εμφυλίου πολέμου για να επιβληθούν οι ποινές και μάλιστα μεγάλες και κατά προτίμηση ισόβια και δις ή πεντάκις η εσχάτη των ποινών.

Τις ποινές ομως για τη φυλακή της φυλακής τις επιβάλουν ο Αρχιφύλακας τις μικρές και τις μεγάλες αυτές των 20ημερών ο Διευθυντής, πάντα με βάση των

οσων καταγγέλουν οι φύλακες. Και ειναι ανάλογες με το πώς αυτός εκτιμά το «βλέμα ή την κάθε κίνηση του κρατουμένου. Εμπαιγμός, απειλή προσπάθεια απόδρασης κλπ». Και ειδικά οι ντόπιοι φύλακες, προκειμένου να δείξουν ενδιαφέρον και ζήλο στη δουλεία για να μήν αποσπασθούν σε αλλες φυλακές μακριά απ το σπίτι τους, οι καταγγελίες ηταν λίγο υπερβολικές και πολλές κατασκευασμένες και ειδικά οσες φορές διαμαρτυρόμασταν για τη βελτίωση των ορων ζωής, το λιγοστό ως ελάχιστο σισιτιο, την ποιότητα του, την έλλειψη νερού, την παντελή ελλειψη της φαρμακευτικής περίθαλψης, τον συνοστισμό (στις φυλακές των Βούρών σε ενα δωμάτιο του οίκου ανοχής στιβάζονταν 12 και 15 κρατούμενοι) την αυστηρή εφαρμογή του ήδη βάρβαρου σωφρονιστικού κανανισμού και την εν γένει απάνθωπη μεταχείρηση τω πολιτικών κρατουμένων.

Ο χώρος των πειθαρχείων ελάχιστος, ο αέρας βρόμικος, μουχλισμένος, βερόμικος, αποπνικτικός και η βιαβίωση απάνθρωπη. Η κράτηση αφόρητη. Πολλές φορές προβλέπει και στέρηση σισιτίου: μια μέρα Ναι και μια Οχι. Αρκούσαν δέκα και μόνο μερές στο πειθαρχείο για να χάσει ο κρατούμενος τον εαυτό του, να αποσυνδεθεί από τη αποπνικτική ατμόσφαιρ. Να κιτρινίσει. Να γίνει σαν το λεμόνι. Να χρειαστούν αρκετοί μήνες να συνέλθει.

Διευθυντής των φυλακών Κερκύρας την εποχή εκείνη ηταν ο κ Μπουζάκης και αρχιφύλακας ο κ Τζώρας, οι οποίοι ενω έκριναν διακιολογημένη μεν την 20ήμερη πειθαρχική μεταγωγή από τις φυλακές της Μυτιλήνης στην Κέρκυρα, με την έννοια να διακαιολογήσει ο Διευθυντής τους λόγους υγείας και το σύντομο του διαστήματος, από τη μια στην αλλη. Επειδή ομως, δεν ειχε σχέση με πράξεις απειθαρχίας στους κανοσμούς της φυλακής οπως αυτές των φυλακών της Γυούρας. Πράξεις που ηταν οχι μόνο « πράξεις απειθαρχίας στους σωφρονιστικούς κανονισμούς διαβίωσεις κρατουμένων, αλλά και πράξεις σαμποτάζ και κατάφορης παραβίασης αυτών των κανόνων για πράγματα που σαν κρατούμενοι δεν σας αφορούν...γι αυτό και δεν συνέχισε η παραμονή σου στο πειθαρχείο για το 20ήμερο της Μυτιλήνης.

Παρά την παρέλευση 56 χρόνων, το θυμάμαι σαν να ηταν χθές. Οταν τελείωσε η έκτιση της 20ήμερης κυπριακής ποινής με αναφοράμου ζήτησα ακρόαση στον Διευθυντή. Οταν με ρώτησε για το αίτημα της ακρόασης. Διαμαρτυρήθηκα «οχι μόνο για τον Διευθυντή των φυλακών Μυτιλήνης, που παράβλεψε μια πρόσφατη γνωμάτευση του Νοσοκομείου της Σύρας και με έστειλε στις εδώ υγρές φυλακές, μα και την δική του αυστηρή εφαρμογή της ποινής.

Μια ποινή παρά γεγεγός οτι ο φάκελλος επιβέβαιωνε τους λόγους για τους οποίους με έστηλαν στις φυλακές Μυτιλήνης και κυρίως του θύμησα και διαμαρτυρήθηκα για τους λόγους που μου επιβλήθηκε αυτή η ποινή λέγοντάς του οτι οι λόγοι που έγιναν οι διαμαρτυρίες και όποιες αλλες «ενέργειες στρέφονταν κατά των κανονισμών της φυλακής», ηταν λόγοι εθνικοί, αντί να επιβραβεφθούν ποινικοποιήθηκαν και μπρόβο στους εμνευστές! Βέβαια ο κανονισμός ηταν αγγλικής κοπής, η εφαρμογή ομως με τις προσθήκες και τις αυθαιρεσίες και τους ετσι-θελισμούςμή βιώσιμο, τον έκαναν απάνθρωπο και για ζώα ακόμα απαράδεκτος. Ομως τα πολυβόλα ηταν στημένα, οι ταινίες παιρασμένες στα σώματα των πολυβόλων και πολυάριθμοι χωροφύλακες, ανά πάσα στιγμή μας θύμιζαν με εκεί το φονικό «φύλακες γρηγορείτε» εκτός από την υπαρξή τους αλλα και την ετοιμότητα να μας αλέσουν τη ριπή οφθαλμού.

Σε συνέχεια του θύμησα οτι μπορεί να ήμαστε κρατούμενοι, μην ξεχνάτε ομως οτι ήμαστε πολιτικοί κρατούμενοι και σαν πολιτικοί κρατούμενοι και αγωνιστές που εγγραψαμε αυτές τις υποθήκες γι αυτές τις διεκδικήσεις, εχουμε το δικαίωμα να εχουμε γνώμη και ειδικά για τα εθνικά θέματα για τα οποία πολλοί πολεμήσαν κιόλα δυο φορές για την πατρίδα. Με διέκοψε λεγοντάς μου οτι « Αυτά τα θέματα τα λύνουν οι υπεύθενες κυβερνήσεις και οχι οι κρατούμενοι...συνεπώς αφήστετα αυτά. Και μη μου σηκώνεις τη φωνή για να μή σε ξαναστείλω εκ νέου στο πειθαρχείο... ».
Με τη λέξη φυλακή εννοούμε το ίδρυμα που προορίζεται για την κράτηση των καταδικασμένων απ τα ποινικά δικαστήρια σε ποινές στέρηση της ελευθερίας. Αυτή ειναι η επίσημη άποψη οσον αφορά τον ρόλο που καλείται να διαδραματίσει αυτός ο χώρος. Αν στον απλό λαό η λέξη φυλακή προκαλεί κάποιο δέος, σε αυτούς που ειχαν την κακή τύχη να ζήσουν πολλά χρόνια σαν πολιτικοί κρατούμενοι μετά την απελευθέρωση, τον εμφύλιο πόλεμο μέχρι τον Ιούλιο του 1974, η λέξη φυλακή προκαλεί φρίκη. Και προκαλεί φρίκη γιατί η φυλακή, εκτός απ τα κτίρια, το υπαλληλικό προσωπικό και τρόπος που λειτουργεί, ειναι και ο ρόλος που καλούνται να παίξουν τόσο το υπαλληλικό προσωπικό οσο και τα κτίρια, Διευθυντικό και εκτελεστικό σε σχέση με στους στόχους που θέλει να πετύχει η πολιτεία. Ετσι ανάλογα με τους στόχουν που θέλει να πετύχει, αντίστοιχοι ειναι και οι κανονισμοί και η συμπεριφορά των υπαλλήλων, μα και η δομή-ποιότητα των κτιρίων.

Βασικοί στόχοι της μεταπολεμικής πολιτείας, οσον αφορά τους πολιτικούς κρατούμενους-ιδεολογικους της αντιπάλους-εκούσια και συνειδητά ηταν δύο α) η με όλα τα μέσα βιολογική εξόντωση των ιδεολογικών της αντιπάλων. και β) οσους δεν θα κατορθώσει να τους εξοντώσει βιολογικά να τους εξαναγκάσει σε ηθικό μηδενισμό. Και δεν παράλειψε μέσα που δεν τα χρησιμοποίησε προκειμένου να πετύχει στο σκοπό. Μπορεί να μην της βγήκε. Δεν συστασε ομως να τα εφαρμόσει

Την περίοδο αυτή η φυλακή ηταν μια σαρκωθήκη, μια ανθρώπινη πνιγηρή αποθήκη, μια ανθρωαποθήκη που η αγωνιά με την ελπίδα πρώτα να ζήσει και σε συνάρτηση με τη ζωή, να διατηρήσει και την Ανθρώπινη Αξιοπρέπεια. Ανθρωποι που αργοπεθαίνουν εξοικειωμένοι πλέον με την μόνιμη παρουσία του θανάτου. Του θανάτου απ τα βασανιστήρια και τα εκτελεστικά αποσπάσματα. Φαινόμενο καθημερινό και ο μακρόσυρτος απ την πείνα θάνατο.

Τη στιγμή που ο Διευθυντής είπε «οτι αυτά τα θέματα τα λύνουν οι υπέθυνες κυβερνήσεις» αναρωτήθηκα (μέσα μου βέβαια) Η του Καϊρου που δεν ηταν πάρα το υποκατάστατο του Φόρεϊν Οφφις, που αυτό ασκούσε την ελληνική εξωτερική «πολιτική» και η ελληνική «κυβέρνηση» ούτε καν λάμβανε «γνώση των όποιων ελληνικών υποθέσεων». Η υπόθεση της εθνικής αποκατάστησης των δικαίων της, αυτή καθ' εαυτή ειναι αμίμητη! Και η κατάληξη τραγική και προτάκουστη.

Ενω περιμέναμε να καθοριστούν τα ***Νεα ελληνικά σύνορα. Οι*** *Ελληνες μαθαίναμε τα μυστήρια της εξωτερικής μας πολιτικής απ το Ιμιεπίσημο Λονδίνο στη Ιταλική γλώσσα οτι «η ελληνική κυβέρνηση με τη σύμφωνη γνώμη του Λονδίνου και της Ουάσιγκτον υπέγραψε ειρήνη με την Ιταλία», ετσε ωστε η Ιταλία καίτει από τα ενεργά μέλη του άξανα χωρίς να τις καταλογιστούν τα αλλα εγκλήματα που διάπραξε πριν του Β! Παγ Πολ και κατά τη διάκρειά του να*

ενταχθεί και να συμμετάχει στο μεταπολεμικό γίγνεσθαί καταπολέμησης του κομμουνισμού. Τωρά πλέον από κοινού και οχι οπως παλιά μόνη και «αβοήθητη».

Και αφού οι κυβερνήσεις λύνουν αυτά τα προβλήματα γιατί πάρα τα 68 χρόνια, η χώρα εξακολουθεί να σχιαμαχεί με τα ίδια προβλήματα: Εθνική και οικονομική ανεξατρησία, ακεραιότητα και αυτοτέλεια, Δημοκρατία και ελευθερία. Γιατί τα σημερινά-αποστασίες, Χούντες, κάθε ειδους και μορφής διαπλοκες-κάθαρση, Τούρκοι, Κύπρος, Αιγαίο, SIA, ξένοι πρόκτορες, απαγωγές, υποκλοπές και τόσα αλλα-δεν ξεπήδησαν τώρα δα ξαφνικά και απρόσμενα. Οπως και αν λέγονται οι ξένοι, Γερμανοί, Αγγλοι ή Αμερικανοί, αποικιοκράτες, ιμπεριαλιστές ή νεοφιλελεύθεροι ολοι τον ίδιο στόχο ειχαν, μα και έχουν: Πως να κρατήσουν την Ελλάδα σφιχτά, αποπνιχτηκά δεμένη; Πως θα παραμείνει παντοτεινά «το αγκιστρωμένο ψάρι» για την εξυπηρέτηση των δικών τους σκοπών και συμφερόντων σε αυτήν την γεωστρατηγικά γωνιά, σε αυτό το στραυροδρόμι του κόσμου.

Αφου λοιπόν, η προσφορά ηταν μεγάλη, έπρεπε και οι εθνικές διεκδηκήσεις να ηταν εξ ίσου μεγάλες. Και ηταν αυτές ακριβώς διεκδηκήσεις και τα εθνικά δίκαια, που για να ικανοποιηθούν έπρεπε να αφαιρεθούν απ τους ίδους τους Αγγλους: η Κύπρος και απ την Τουρκία, η Ανατολική Θράκη τα Δαδρανέλια κλπ, κάτι που ποτέ και για κανένα λόγο θα αποδέχοταν ο Τσιόρτσιλ: να ***μεγαλώσει*** *εδαφικά και* ***αλλο*** *η Ελλάδα εις βάρος της Τουρκίας! Για να μην υποστεί αυτόν τον «ακροτηριασμό» η φίλτατη και σύμμαχος των Τόρυδων Τουρκία, μα και να απαλλάξει τον εαυτό της και τη Γερμανία που τόσο βοήθησε τους Αγγλους πολεμώντας με εμπάθεια και απανθρωπιά την Αντίσταση και απ τις πολεμικές επανορθώσεις.*

Η ένοπλη επέμβαση και ο εμφύλιος ηταν αυτός που θα απάλλαζε τον Τσιόρτσιλ, απ το αδιέξοδο που του δημιούργησαν το αλβανικό Επός και σε συνέχεια το Αντιστασιακό, την Ενωση της Κύπρου με την Ελλάδα και της Ανατολικής Θράκης τουλάχιστον αν όχι και του Δυτικού Βοσπόρου και τους Γερμανούς να μην εξοφλήσουν ακόμα δάνειο που μας άρπαξαν με την απειλή των όπλων και να αρνούνται μέχρι και σήμερα ακόμη τις δεδικασμένες απ τις συμμαχικές επιτροπές εκτίμησης αποζημιώσεις των θυμάτων που με βάση την αρχή της αλληλέγγυας ευθύνης δολοφονούσαν ομαδικά σε αντίποινα.

Η εφαρμοφή της αλληλέγγυας ευθήνης, οπως ειναι γνωστό ειναι η πιο βάρβαρη και απάνθρωπη μέθοδο εκδίκησης. Δεν αναζητεί τον τον εγκληματία, τον συγκεκριμένο εγκληματία αλλά αντ' ααυτού συνελλάμβαναν τον πρώτο τυχώντα. Και το πιο φρικτό ειναι το γεγονός οτι σαν κατακτητές αυτοί καθόριζαν κάθε φορά τον αριθμό που θα εκτελούσανστη θέση του ενός σκοτωμένου γερμανού στρατιώτη, μα και τις υλικές καταστροφές (53 Ολοκαυτώματα) και να παρατείνει σκόπιμα για 64 χρόνια να αποδεχθεί σε σχέση με την Ελλάδα το παρελθόν της και να μάθει να συμβιώνει με τα εγκλήματά που εν γνώση και συνειδητά και απλόχειρα διέπραξας οχι μόνο εις βάρος των λαών που κατάκτησαν, αλλά και σε αυτούς που δεν συμμετείχαν σε αυτήν την αλληλοσφαγή που οι ίδιοι προκάλεσαν.

Βέροια Νοέμβρης 2008 Κόγιας Νίκος

ΑΠΑΜΤΗΣΗ ΣΕ ΜΙΑ ΑΞΙΟΛΟΓΗ ΚΡΙΤΙΚΗ-ΔΙΑΛΟΓΟΥ

Αξιότιμε κ Διευθυντά Καλημέρα.Στην Εφημερίδα «ΒΕΡΟΙΑ», την Πέμπτη 12 Ιουλίου 07 φιλοξενήσατε στις στήλες της και στη θέση «Αρθρα» ο κ Φωκάς έκανε μια αξιόλογη ιστορικά τεκμεριωμένη κριτική σε ενα κείμενο δικό μου που γράφτηκε το 1965. Ενα κείμενο που αν το έγραφα τώρα αλλη θα ηταν δομή και το περιεχόμενό του.

Αξιότιμε κύριε Φωκά, Σας ευχαριστώ βαθύτατα και από καρδιάς για την ξεχωριστή προσοχή με την οποία τιμήσατε το άρθρο μου με θέμα: «Η Λεωφόρος που άνοιξε ο Οκτώβρης του 1917» και ειδικά την ανεξάντλητη υπομονή που κάνατε, προκειμένου να ολοκληρωθεί αυτό το μακροσκελέστατο κείμενο. Ενα κείμενο γραμμένο, οπως θα διαπιστώσατε για ειδίκους λόγους το 1965. Αφού λοιπόν, το αντίγαφο παρά τις αλλεπάλληλες έρευνες, που έγιναν «σώθηκε οπως γράφω στη γωνιά στη μικρή μας τότε Βιβλιοθήκη, έκρινα σκόπιμο να το δημοσιεύσω, αφου από τότε ακόμα, έμμεσα πλην σαφώς εντόπιζε μερικά απ τα δεδομένα, που δυσκόλευαν την ομαλή πορεία προς το γίγνεσθαί του «Σοσιαλισμού». Και ηταν αυτά ακριβώς που το 1989, ύστερα από 72 χρόνια οδηγήθηκε στην πτώση του ο επί 72 χρόνια «Υπαρκό Σοσιαλισμό» η ελπίδα των όπου Γής κολασμένων για εναν καλύτερο κόσμο.

Μια προσπάθεια για εναν κόσμο, που θα ακυρώσει τις συγκεκριμένες δομές του κέρδους. Μια προσπάθεια εντίμων και ηθικών ανθρώπων, όπου η προσπάθεια για το κέρδος θα ηταν περιθωρική επιδίωξη, και αργότερα με την εμβάθυνση και την επέκταση της ηθικής σε εναν κόσμο, χωρίς εκμετάλλευση του Ανθρώπου απ τον άνθρωπο. Να ξεφύγει επιτέλους ο άνθρωπος, απ το καθιερωμένο «νομικά» και ένοπλα περιχαρακωνένο τρίπτυχο. Ενα τρίπτυχο, που του επιστρέπει ενα ελάχιστο πλαίσιο αξιών και περιεχόμενο ζωής το σημερινό δημοκρατικό σύστημα και, αυτό προδιαγραμμένο για πως α) να Γεννιέται με ευθύνη του και ιδία δαπάνη, ενω η προσφορά του είναι κοινωνική β) πως να εργάζεται και να μή λαλεί, αρκούμενος στα όσα του επιτρέπει ελεγχόμενη απ την οικονομία αστική δημοκρατία και γ) πως να πεθάνει φτωχός μέν, αλλα αξιοπρεπώς χωρίς την παράλληψη των όποιων καθιερωμένων Ταμπού ηθών και εθίμων. Εθίμων που αν μείνουν ως εχουν, θα παγώσει το κοινωνικό-οικονομικό και ο πολιτισμός.

Εκείνο δε, που οχι απλώς με συγκίνησε, αλλα κυριολεκτικά με συγκλώνησε ειναι φιλότιμη προσπάθεια που κάνατε, να ανατρέξετε σε πηγές για να συγκεντρώσετε τα ιστορικά εκείνα στοιχεία, που θεωρήσατε απαραίτητα προκειμένου να αποδειχθεί ιστορικά για το πως το κομμουνιστικό κόμμα της Ρωσίας με επικεφαλής τον Λένιν, οδήγησαν το Ρώσικο λαό στη δικτατορία του προλεταριάτου. Ετσι ωστε οι αναγνώστες της «Βέροιας», να εχουν μια πλήρη εικόνα, για το πώς ιστορικά επιβλήθηκε, πως λειτούργησε και πως τελικά κατάρευσε. Σας ευχαριστώ που συμπληρώσατε το κενό.

Οπως πολύ σωστά γράφετε, η επικράτηση-επιβολή-της δικτατορίας του προλεταριάτου επηρέασε και συνεχίζει να επηρεάζει «κι εμάς», μα και γενικότερα την παγκόσμια κοινή γνώμη. Και την επηρεάζει γιατί εκείνο, που χάθηκε δεν ηταν τόσο ο υπαρκός, οσο η ελπίδα που υπήρχε, η δυνατότητα να μεταρυθμιστεί και να αναγεννηθεί ο σοσιαλισμός. Δεδομένου οτι η κατάρευση δεν εξηγείται με οικονομικές αιτίες, αλλα ούτε και ταξικές. Δεν πρόκειται για ήττα μετά από μια μετωπική σύγκρουση, με το αντίπαλο σύστημα, αλλα ούτε και για ανατροπή με εξέγερση των λαϊκών τάξεων απ τα κάτω.

Δεν υπήρχαν δηλαδή εκείνοι οι επαναστατικοί όροι που α) οι από απάνω δεν μπορούσαν πια να κυβερνήσουν οπως πριν, β) οτι οι από κάτω δεν ανέχονται

να κυβερνηθούν οπως ήθελαν οι από πάνω και γ) και οτι οι από κάτω μπορούσαν και δεν το έκαναν να κρεμίσουν τους από πάνω.
Από ό,τι εχει αποδειχθεί οι ανατολικές οικονομίες ειχαν αξιόλογες οικονομικές επιδόσεις και πάντως δεν ειναι ακριβές, οτι ηταν μη ανταγωνιστικές και ούτε μη-βιώσιμες. Αν υπήρχε κάτι το μεπμτό, ειναι το γεγονός οτι ενώ η λαϊκη δυσαρέσκεια ηταν σοβαρή, ομως παρά την ύπαρξή της δυσαρέσκεια, αυτή η δυσαρέσκεια πότε δεν αποπειράθηκε να ανατρέψει το σύστημα για οικονομικούς και πολιτικούς ακόμα λόγους. Μπορεί αργότερα να αποδειχθεί οτι ίσως εθνικοί να ηταν οι λόγοι της πτώσης του.
Μπορεί ακόμα να αποδεχθεί πιστική η εξήγηση με βάση τα πολιτικά αίτια, δηλαδή αιτήματα για περισσότερη ελευθερία, που ενα μεγάλο μέρος των πολιτών, που ειχαν εξασφαλίσει περισσότερα οικονομικά εφόδια να την αποζητούσαν, χωρίς ομως να θέσουν υπο αμφισβήτηση το καθεστώς. Ομως όποια εξήγηση και αν δώσει κανείς, υπάρχει μπροστά μας εκείνη η λύση της ίδιας της ιστορίας, που εχει ήδη δοθεί «εκ του αποτελέσματος».
Αξιότιμε κ Φωκά, ελπίζω να συμφωνήτε οτι «η 17 του Οκτώβρη» οχι μόνο συγκλόνισε τον κόσμο, αλλα η ύπαρξή του Σοσιαλισμού πυροδότησε οπως και το 1798 στη Γαλλία, μια σειρά εξελίξεις: κοινωνικό-οικονομικές, πολιτικές, πολιτιστικές, πολιτισμικές κλπ. Εξελίξεις που άλλαξαν τον Ρού της ιστιρίας. Μα και αυτή η κατάρευσή των σοσιλιστικών καθεστώτων το 1989, συνεχίζει να αλλάζει τον ρυθμό της ιστορία και τον Ρού του σκέπτεστε του κόσμου.
Κάθε κοινωνικό-οικονομικό σύστημα διακυβέρνησης εχει τα θετικά και τα αρνητικά του. Κανένα δεν το λειτουργούν οι άγγελοι. Αν θυμάμαι καλά σε μια συνέντευξη που έδωσε σε κάποιο Γάλλο δημοσιογράφο ο Τολστόι, μίλησε μαζί του οχι μόνο για τη λογοτεχνία, αλλα και για θέματα κοινωνικά. Οταν ο δημοσιογράφος τον ρώτησε να πεί την άποψή του για τις Κολλικτιβιστικές θεωρίες του Μάρξ, ο Τολλστόι απάντησε: «Σε μια κολλεκτιβίστικη κοινωνία, οι πάντες θα ειναι δημόσιοι υπάλληλοι. Για να υλοποιηθεί το Μαρξιστικό ιδανικό, θα πρέπει αυτοί οι δημόσιοι υπάλληλοι να ειναι άγγελοι». Και αυτό ηταν των αδυνάτων αδύνατο να γίνει μέσα στα 72 χρόνια, κάτω απ τις γνωστές συνθήκες, μα και τον τρόπο με τον οποίο η ηγεσία της ΕΣΣΔ ερμήνευσε και εφάρμοσε στην πράξη την Σοσιαλιστική θεωρία του Μάρξ.
Και ηταν αδύνατο, γιατί οπως ειναι γνωστο, η προλεταριακή επανάσταση επιβλήθηκε σε μια μεγάλη μεν φεουδαρχική και καθυστερημένη ομως από κάθε άποψη χώρα. Αν σε αυτό προστεθεί οτι την επομένη της επιβολής, η διεθνής του κεφαλαίου διαπιστώνοντας τον **Κίνδυνο** του εγχειρήματος, εκτός του οτι δολοφόνησαν τον Λένην, τον ηγέτη της επανάστασης και τον ενορχηστρωμένο ιδεολοκό-πολιτικό και οικονομικό πόλεμο, οργάνωσε εσωτερικές εξεγέρσεις «Λευκοφρουρούς Κοζάκους κλπ» και πολύπλευρη ένοπλη εξωτερική επέμβαση. Στην επέμβαση συμμετείχε και η χώρα μας.
Βέβαια, δεν σκοπεύω να κάνω ιστιρική αναδρομή. Οταν όμως κρίνουμε το παρελθόν οφείλουμε να εκτιμάμε με τα δεδομένα εκείνης της χρονικής στιγμής και κυρίως τις εναλληκτικές λύσεις που ειχε στην διάθεσή της ηγεσία.
Μια λοιπόν, που αναφερθήκατε στην Αστική δημοκρατία και τα όποια πλεονεκτήματα «των ελευθέρων δημοκρατικών λαών, και φυσικά στη δική μας χώρα» αναρωτιέται ο καθένας, αν πράγματι λειτούργησε ποτέ οχι μόνο στην Ελλάδα αλλά και στην ίδια τη Γαλλία αυτή η **Αστική Δημοκρατία,** ουσία και περιεχόμενο. Γιατί από ό,τι εχω υπόψη μου, μια απ τις πρώτες **διακηρύξεις** της γαλλικής αστική τάξης, προκειμένου να εχει την συναίνεση και την συμπαράσταση του λαού, για να την πάρει απ τον Κλήρο, (που κατείχε το

μεγαλύτερο μέρος της Γής), τους φεουδάρχες και τους ευγενείς ηταν η **Εθνικοποίηση της Γής:** και το μοιρασμά της στους αγρότες.
Οταν ομως πήρε την εξουσία και κυρίως, οταν διαπίστωσε οτι αν υλοποιούσε αυτή την **διακήρυξη,** θα άνοιγε το δρόμο προς την κοινωνικοποίηση της Γής, οχι μόνο την ανακάλεσε, αλλα έβγαλε απ την μέση και τους ηγέτες, που αγωνίζονταν να γίνει πράξη αυτή η διακήρυξη. Και με την πάροδο του χρόνου πέρασε και σε αλλες πιο αντιδραστικές θέσεις: αμφισβήτησε στην αρχή και απέριψε μετά τις επιστημονικές θεωρίες που σχετίζονται με την εξέλιξη, αλλα και τον διαφωτισμό, που τον ειχε σημαία της οταν διεκδικούσε την εξουσία, απ την Φεουδαρχία και την Φεουδαλική Αριστοκρατία.
Και οταν εδραιώθηκε στην εξουσία, αυτόν τον λαό που στήριξε την αστική τάξη να πάρει την εξουσία, τον έντυσε στο χακί έκανε **Ινδαλμά** της, την **εξαγωγή** της επανάστασης και περιεχόμενο τον Ιμπεριαλισμό. Και αργότερα οταν ηρθαν τα δύσκολα και ειδικά μετά το 1848, σε αντιπαράθεση με τον διεθνισμό της αριστεράς, ευαγγελίστηκε τον Κοσμοπολιτισμό και από καιρό τώρα τον Νεοφιλελευθερισμό και την παγκοσμιοποίηση.
Ο κοσμό-πολιτισμός ηταν από γεννησιμιού του, μια δεξιά αντίληψη θεώρησης του κόσμου. Μια ατομικίστικη αντίληψη για τη ζωή, που διέκρινε μια πλευρά της αστικής τάξης-οταν ολα πήγαιναν καλά. Ομως η ίδια τάξη, οταν ηταν στα ζόρια της, άφηνε πάντα αυτές τις πολιτέλειες για τους... και η ίδια καταφεύγει στον εθνικισμό, αιχμαλωτίζοντας με τον τρόπο αυτό τους κάθε φορά σκοπούς της ο,τι πιό καθυστερημένο ταξικά διατηρούσε να της προσφέρει ενα μεγάλο πάντα μέρος του λαού, που πάντα κρατά πνευματικά υπανάπτυκτο για να το επηρεάζει.
Ο εθνικισμός τότε και τώρα, δεν ειναι παρά μια ρετσινιά απέναντι στους πατριώτες και τους διεθνιστές, που προσπαθούν να αντισταθούν στην πολιτική του σύγχρονου Νεοφιλελευθερισμού. Και αυτό γιατί αυτός ο **Κυρίαρχος Πολιτισμός** της νέας τάξης πραγμάτων στη Δύση, που δεν επιδέχεται «εναλαντική λύση» τα τελευταία χρόνια, ολη αυτή η ρητορική, δεν οδήγησε παρά σε εθνοκαθάρσεις, σε ικανοποίησει σκληρών εθνικιστικών αιτημάτων, αλλα εχει οδηγήσει τον πλανήτη πίσω στις αρχές του 20ου αιώνα. Αλέθοντας μειονότητες, κατασκευάζοντας κράτη, διαλύοντας λαούς και έθνη, Φορμόζα-Ταϊβαν, Γιουγκοσλαβία, Αραβικά Εμιράτα κλπ.
Και σε συνέχεια αντί σαν προοδευτική τάξη, να επεκτείνει τις επιστημονικές θεωρίες, που ειχαν ήδη αποδείξει: α) οτι η αλλαγή και η εξέλιξη των ειδών οφείλεται σε υλικό μηχανισμό (εστω του Δαρβίνο) και οχι σε «Θεϊκη παρέμβαση» και β), οτι η διαφορά των ανθρώπων απ τα άλλα Οντα, ειναι ποιοτική και οχι οντολογική, καταρρίπτοντας ετσι την επικρατούσα τότε αντίληψη-πεποίθεση για την ξεχωριστή θέση του ανθρώπου στον μηχανισμό του γίγνεσθαι. Αντί λοιπόν, σαν τάξη προοδευτική, να αποδεχθεί την επιστημονική επιβεβαίωση οτι η προέλευση του έμβιου κόσμου στηρίζεται στην υλική εξέλιξη, απ την θεωρία αυτή πήρε μόνο και εφάρμοσε στην κοινωνική πράξη:
Μόνο το Νόμο της **Βιολογικής αλυσσίδας** : «το μεγάλο ψάρι τρώει το μικρό», αγνοώντας ή παραβλέποντας οτι και στην βιολογική αλυσσίδα κανένα ειδος, δεν επιβιώνει εις βάρος του είδους του, οπως συμβαίνει με το πως λειτουργεί σήμερα η περιβόητη αστική δημοκρατία το κοινωνικό-οικονομικό γίγνεσθαι. Και αναρωτιέαι ο καθένας αν εν ετη 2007,υπάρχουν εστω και ψήγματα από την πάλαι ποτέ Μακαρίτισα αστική.. .

Μετά την επικράτηση του 21, μιμούμενη και η Ελληνική Αστική τάξη την γαλλική **ανάκληση,** στο πρώτο κιόλας ελληνικό Σύνταγμα αν θυμάμαι καλά, οι βασικές διατάξεις του πρώτου πολιτεύματος της επαναστατημένης Ελλάδας, καθιέρωνε την πολιτική Ι σ ό τ η τ α και την Α ν ε ξ ι θ ρ η σ κ ε ί α, διατάξεις που ηταν «απομίμηση» των αρχών της «Διακήρυξης των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου και του Πολίτη». Μέσα σε λίγες μέρες ομως, με τις αντίστοιχες παρεμβάσεις και συγκεκριμένα την πρωτοχρονιά του 1822, η συνέλευση των αντιπροσώπων διακήρυξε: Ε ν Ο ν ό μ α τ ι τ η ς Α γ ί α ς κ α ι α δ ι α ι ρ έ τ ο υ Τ ρ ι ά δ ο ς, Το Ελληνικόν εθνος...Οπως οι Γάλλοι ετσι και οι Ελληνες αστοί, που ηταν οι πρωταγωνιστές της Επανάστασης ανακάλεσαν μια απ τις βασικότερες διακηρύξεις: **Τ η ν Α ν ε ξ ι θ ρ η κ σ ε ι α**.

Αυτή ηταν η πρώτη **Ανάκληση**-αναίρεση. Και επειδή τρώγωντας ανοίγει η όρεξη, φτάσαμε οχι μόνο στην **επίφασή** της, αλλά και σε μια καθ' ολα ραφινάτη και εξ ίσου καλά διανθισμένη κοινοβουλευτική δικτατορία, οπου με βάση το κέντρο-πρωθυπουργικό σύστημα καταργεί το υπουργικό Συμβούλιο και αυτό σε συνέχεια καταργεί με εναν ιδιόμορφο τρόπο το κοινοβούλιο. Και οταν δεν μπορούμε να ελέξουμε τα πράγματα μέσω του κοινοβουλίου, τότε κάνουμε μια γνήσια ένοπλη πλέον στρατιωτική δικτατορία, οπως αυτή της 21ης Απριλίου του 1967, για να μην αναφέρουμε τις προηγούμενες: Πάγκαλου, Κονδύλη και Μεταξά.

Οσο για το πώς σχηματίζεται και διασφαλίζεται αυτή η περιβόητη κυβερνώσα κάθε φορά πλειοψηφία στην αστική ελεύθερη δημοκρατία, ειναι κάθε φορά το ζητούμενο και κυρίως αν τελικά εμπεριέχει ψήγματα απ την Αστική Δημοκρατία. Π.Χ ο Πρωθυποργός μας κ Κ Κώστας Καραμανλής, έκανε υπουργικό συμβούλιο, Miracolo-Miracolo. Για 4η ή 5η φορά στα 3,5 χρόνια. Το προηγούμενο ειχε γίνει τον Νοέμβρη του 2006. Περίπου 1,5 υπουργικό συμβούλιο το χρόνο.

Ιστορικά η γαλλική επανάσταση της 14ης Ιουλίου του 1789, ηταν μια εξέγερση κατά της Φεουδαλικής εξουσία και οχι κατά του καθεστώτος. Δεν ηταν οπως αυτή του 1917. Δεν ηταν παρά μια αντίδραση των Δικαστών. Την αφορμή αποτέλεσε το δικαστικό Παρλαμέντο με δικαστικά θέματα. Αν το 89, δεν στηρίζονταν απ το μεγαλείο του 91, την κουμούνα του Παρισίου, ίσως αλλη να ηταν η εξέλιξη, και αυτό γιατί, η Αστική μπουρζουαζία, δεν ειχε συγκροτημένη ταξική οργάνωση ικανή να ανατρέψη την χιλιόχρονη Φεουδαρχία.

Ειναι γεγονός οτι με τη Γαλλική επανάσταση αρχίζει η σύγχρονη εποχή: Ο χιλιόχρονος-και- πλέον-φεουδαλισμός για πρώτη φορά καταλύεται σε ενα μεγάλο κράτος της Ευρώπης. Οι Ιδέες της προσωπικής ελευθερίας και της πολιτικής ισότητας, γεννημένες στην Αγγλία και μεγαλωμένες στη Γαλλία, μετα το Αουστελίτς εφαρμόστηκαν πρώτα στις ΗΠΑ. Διαδόθηκαν στην Ευρώπη και ενέπνευσαν τη φιλελεύθερη μπουρτζουαζία του 18ου αιώνα. Απ την αρχή η αστική τάξη δεν μπορούσε να αμφισβητήση τη νομιμότητα του παλιού καθεστώτος. Συνεπώς δεν «ανέτρεψε ο,τι ως τότε θεωρούνταν αιώνιο, ιερό και απαραβιάστο».Απλώς στην ήδη κοινωνικό-οικονομική υποδομη, προσάρμοσε το δικό της κοινωνικό-οικονομικό επικοδόμημα, ανοίγοντας ετσι για την ανθρωπότητα μια νέα εποχή ελευθερίας και προόδου.

Αυτές οι μεγάλες μέρες της αλλαγής κατά τον Ανατόλ Φράνς, «απηχούν και ζωντανεύουν με ολες τις εξάρσεις και τις μικρότητές τους». Αν το 1917 συναίβει κάτι παρόμοιο με αυτά που συνέβησαν στη Γαλλία, για να γίνει αλλαγή οχι μόνο του επικοδομήματος, αλλα και της βάσης-υποδομής γιατί οι ιστορικοί της Δύσης, για να δικαιολογήσουν την επανεγραφή της ιστορίας του

20ου αιώνα, υπερβάλουν αυτά που έγιναν το 1917; Το 1917 οπως ειναι γνωστό ανεξάρτητα απ την κατάληξη, ηταν μια προσπάθεια ριζικής αλλαγής των μέχρι τότε καθιερωμένων, και οχι μόνο του τρόπου λειτουργίας του αστικού επικοδομήματος, αλλα αλλαγή και της ίδιας της υποδομής, πάνω στην οποία στηρίζετε και λειτουργεί το επικοδόμημα.
Γιατί χωρίς αλλαγή της υποδομής...η αρπαγή, το κέρδος και η εκμετάλλευση του Ανθρώπου απ τον άνθρωπο ευημερούν, εντύνονται, επεκτείνονται και τελικά οδηγούν: στις ασύδοτες τυραννικές δομές των πολυεθνικών εταιρειών, που προπολλού ήδη δρούν οπως τα αρπαχτικά με θήραμα τις μικρότερες.
Διαβάζοντας κανείς προσεκτικά τον Ανατόλ Φράνς, αντιλαμβάνεται, οχι μόνο το μέγεθος της βαρβαρότητας και το κόστος σε αίμα, που χρειάστηκε να χυθεί προκειμένου να επιβληθεί το νέο κοινωνικό-οικονομικό επικοδόμημα πάνω στην ήδη υπάρχουσα υποδομή. Σε αυτήν την «Αιώνια, Ιερή και απαραβίαστη» υποδομή, που και για την αστική τάξη ηταν και παραμένη οχι μόνο δεδομένη αλλα και αποδεκτή. Τα ίδια περίπου λέει και ο Γάλλος ιστορικός Ζώρζ Λεφέβρ και κυρίως στην «εξέγερση των χωρικών στην επαναστατημένη Γαλλία» (1974-1959) και στο «Οι αγρότες του Βορρά κατά τη γαλλική Επανάσταση» 1924 βιβλίο του ο «μεγάλος φόβος» του 1789. Βιβλία που τα εχει ενσωματώσει στο από 909 σελίδων έργο του με τίτλο «**Η Γαλλικη επανάσταση**» Εκδοση μορφωτικό ιδρυμα εθνικής τραπέζης.
Η Γαλλική επανάσταση δεν ηταν κοινωνική επανάσταση. Ηταν ταξική. Η Γαλλικη δεν ηταν οπως αυτή του 1917. Δεν ηταν βέβαια, οπως η Αγγλική αστικο-Τσιφλικάδικη. Και ούτε διατήρησε τον θεσμό της μοναρχίας σαν εγγύηση του συμβιβασμού, με τους φεουδάρχες και ειδικά με τη Θρησκεία, οπως έκανε η Αγγλική αστική τάξη. Δεν ηταν ομως μια προσπάθεια ριζικής αλλαγής των αποδεκτά καθιερωμένων, οπως ηταν αυτή του 1917.
Δεν ξερίζωσε, και δεν ανάτρεψε συθέμελα το παλιό, για να χτίσουν στη θέση του το καινούριο και κυρίως δεν έκανε καμιά προσπάθεια, οπως έκανε το 17, να μετακινήσει τον άξονα της ζωής απ την **Ιδικτησία** στην **Εργασία,** ετσι ωστε να αρχίσει η διαμόρφωση-χτίσημο του εκμεταλλευτή και άρπαγα σε «άγγελο», κατά τον Τολστόϊ. «Δεν ανέτρεψε και ούτε εκμηδένισε ό,τι ως τότε θεωρούνταν «αιώνιο, Ιερό και απαραβίαστο» οπως γράφει ο Ανατόλ Φράνς στο έργο του «Οι Θεοί διψούν». Ούτε ξεκίνησαν οπως οι προλετάριοι με οδηγό ενα θεωρητικό βιβλίον να τα αλλάξουν όλα. Να αλλήξουν τον κόσμο. Επειτα ας μην ξεχνάμε την επανάσταση του 17, την έκαναν οι Μουζίκοι και οι Χαχώλοι, ενώ στο μέλλον...
Τώρα οσον αφορά τους Γάλλους ιστορικούς που περιγράφουν, για το πόσο «ανυπόφορη», «αβάστακτη» και «πολυαίμακτη» ηταν η «Λεωφόρος που άνοιξε ο Οκτώμρης του 1917», αν την συγκρίνει κανείς με τη Αστική στη Γαλλία, που την κατέστησε Παγκόσμιο σύστημα, ας μήν μπούμε στην ουσία του θέματος. Και αυτό γιατί και η αστική επανάσταση παρ' όλο που δεν ηταν κοινωνική. Δεν άλλαξε την υποδομή του Ιδιοκτησιακού συστήματος, απλώς προσάρμοσε στην ήδη υπάρχουσα κοινωνικό-οικονομική υποδομή, το δικό της ταξικό επικοδόμημα. Με δυό λόγια η αστική επανάσταση ηταν μια εξάγερση κατά της φεουδαλικής εξουσίας και οχι του καθεστώτος. Και ομως ειχε και αυτή τις νύχτες του Βαρθολομαίου, παρόμοια με αυτήν της «Κόκκινης κυριακής» του 1905.
Εκείνο δε που αξίζει να τονιστεί, η καθόλα έντεχνη προσπάθεια που καταβάλει ο Ανατόλ Φράνς και κυρίως ο τρόπος που χρησιμοποιεί τους πιο πάνω ορους, προκειμένου να δικαιολογήσει τις όποιες υπερβάσεις και εκτροπές. Ενω

παράλληλα για λογαριασμό της αστικής τάξης αποδέχεται, οτι η ατομική ιδιοκτησία ειναι και θα παραμείνει «αιώνια, Ιερή και απαραβίαστη». Αρα αφού και το αστικό καθεστώς, εδραιωμένο πάνω στην ίδια υποδομή ατομική-ιδιοκτησία, θα ειναι και αυτό «Αιώνιο, Ιερό και απαραβίαστο». Αλλωστε αυτό μας το θυμίζουν καθημερινά με χίλιους δυό τρόπους...
Συνεπώς και οι Αστοί οχι μόνο δεν ειναι άμοιροι για το κόστος σε βαρβαρότητα και αίμα να επιβληθεί και να διατηρηθεί, αλλά και η αστική Δύση σαν σύνολο που θρηνεί, κόπτετε και τυρβάζει για τους αλλους, καλά θα κάνει πριν ανοίξει το στόμα για να πετάξει τον **Λίθο** του αναθέματος για τους άλλους, ας αναλογιστεί, πως κατακτήθηκε η ίδια η Αμερική απ τους Αγγλους, πως κατακτήθηκαν και διατηρήθηκαν οι αποικίες επι δύο και τρείς αιώνες μερικές, αλλά και πως έγινε η διαμόρφωση της ομόφρονης αποικιακής Ελίτ.
Μια Ελίτ, αντίστοιχη με τα πιστεύω των κατακτητών, καθώς και η διαδοχή της εξουσίας στις αποικίες απ τις οποίες υποτίθεται οτι οι κατακτητές «αποχώρησαν...» Τις επιπτώσεις που ειχε, οχι μόνο στους αποικιακούς λαούς, που σε πολλές πρώην αποικιακές χώρες πεθαίνουν σαν τις μύγες. Αλλα και τους ίδιους τους ευρωπαϊκους λαούς, οι οποίοι δεν ειναι και αυτοί άμοιροι ευθυνών. Για τους λαούς της Ευρώπης και της Αμερικής ισχύει το ρητό: Για να δεχθεί ενας λαός να εχει **Δούλους,** συμαίνει οτι εχει αποδεχθεί πρώτα ο ίδιος να ειναι και να βιώνει υπο **Δουλεία.**
Τους λαούς, που παρά τον τεράστιο πλούτο που επι αιώνες λήστεψαν και αλόγιστα σπατάλησαν οι ελάχιστοι, το 35% εξακολουθούν να ζούν εν έτη του 2007 κάτω απ τα όρια της φτώχιας, και η αμερικάνικη κοινωνία, ναπροσπαθεί να αποδείξει οτι ειναι «αταξική» μέσα στην αυθονία της κατανάλωσής, «παρουσιάζει στο υπόλοιπο της ανθρωπότητας» με τον Νεοφιλευθεσμό και την ομοιογενοποίηση την εικάνα που αυτή επιφυλάσει για το μέλλοντος της Ανθρωπότητας. Αν βέβαια η ανθρωπότητα σαν σύνολο το επιτρέψει.
Ηδη από καιρό τώρα, η φιλελεύθερη αστική δημοκρατία, δίπλα στους τόσους αλλους ακρωτηριασμούς, εχει αρχίσει να εφαρμόζει εναν νέο Τριδιάστατο Αυτό-ακρωτηριασμό της. α) Περιορισμό στο μή περαιτέρω των όποιων Δημοσίων Δαπανών, β) Τον Περιορισμό σε μεγάλο βαθμό του κοινωνικού κράτους, που ποτέ βεβαία δεν λειτούργησε Αστικό-δημοκρατικά και γ) Τον Περιορισμό της ίδιας της Δημοκρατίας στην ουσία και το περιεχόμενό της. Και το πιό τραγικό, απ΄τον Σεπτέμβρη του 2001 και μετά, με εναν απροκάληπτο πλεον τρόπο μπήκε το πρόβλημα για να έχουμε «Ασφάλεια», πρέπει να θυσιασθούν και αυτά τα ελάχιστα ψήγματα δημοκρατίας.
Ετσι φτάσαμε στο σημείο στην σημερινή αστική δημοκρατία, τη δημοκρατία του Βολτέρου, που σε μια φράση συμπύκνωσε το νόημά της λέγοντας: «θα υπερασπίζομαι τη γνώμη μου μέχρι θανάτου, αλλα θα έδινα και τη ζωή μου ακόμη για να μπορείτε να υπερασπίζεστε ελεύθερα τη δικά σας». Αν δεχθούμε οτι σκοπός της δημοκρατίας ειναι τα άτομα να μπορούν να αποφασίζουν τα ίδια για τη ζωή τους και τις πολιτικές επιλογές που τα αφορούν.
Στο σημείο που εχει φτάσει σήμερα η δημοκρατία, μπορείς μέν ακόμα μόνο να μιλάς, οχι ομως και να διεκδικείς ή να κάνεις κάτι για να βελτιώσεις τη ζωή και την ποιότητα της δημοκρατίας. Την ποιότητα, το μέγεθος και το βάθεμα της δημοκρατίας, που αποτελεί προϋπόθεση της ύπαρξής της. Συνεπώς για ποιά δημοκρατία μιλάμε. Γι αυτήν που επιβάλουν ή αυτήν που εξαγοράζουν για να την «λειτουργήσουν» και οταν διασωθεί την επομένη της διάσωσης ξεχνά τον εαυτό της;

Αξιότιμε κύριε Φωκά, αν ο αναστοχασμός της ιστορικής στιγμής του λεγόμενου πραγματικού Σοσιαλισμού ειχε πραγματοποιηθεί πριν απ την κατάρευσή του, διαφορετικά θα ειχαν διαμορφωθεί τα πράγματα. Γιατί εκείνο που χάθηκε δεν ηταν τόσο ο υπαρκτός σοσιαλισμός, οσο η ελπίδα οτι υπήρχε η δυνατότητα ίσως να μεταρρυθμιστεί και να αναγεννηθεί αυτός ο σοσιαλισμός.
Πρέπει ομως να δεχθούμε οτι οι άνθρωποι του υπαρκτού έζησαν στην πράξη και, συνειδητά ή ασυνείδητα την αλήθεια του. Και την αλήθεια αυτή την ενστερνίστηκαν ολοι οι πολίτες των καθεστώτων του «υπαρκτού σοσιαλισμού», ακόμα και αυτοί που ανήκαν στους αντιφρονούντες. Συνεπώς εκτός απ την έκδοση μερικών βιβλίων, οπως του Πάστερνακ κλπ δεν υπήρξαν εκδηλώσεις που να δείχνουν δυσαρέσκεια. Και οπως ειναι φυσικό: Οταν κάτι σε ενοχλεί, είτε σύστημα διακυβέρνησης ειναι αυτό, είτε άνθρωπος, είτε τίγρης, μα και μύγα ακόμα αντιδράς.

Και τέτοια αντίδραση δεν υπήρξε. Και οχι μόνο δεν υπήρξε, αλλα με την αναζωπύρωση των ανατολικών εθνικισμών, επανήλθαμε πάλι στα «Φαντάσματα να πλανώνται» πάνω απ τα ερείπια των επαναστάσεων του 19ου και του 20ου αιώνα. Αυτή η φράση των Βρετανών «Ιακωβίων» της μεταναπολιόντιας εποχής με την οποία ξεκινά το Μανιφέστο του Κομμουνιστικού κόμματος των Μάρξ και Ενγκελς, αποκτά ξανά μια παράξενη επικαιρότητα απέναντι στο μονόλογο της πολιτικής ηγεμονίας του Νεοφιλεθευθέρισμού, στο ξέσπασμα της «Βαβέλ-Φόρουμ» της «αντι-παγκοσμιοποίησης» κλπ.

Πρόκειται για ενα φαινόμενο στην Ιστορία, που σηματοδοτεί ίσως την απαρχή μιας πραγματικής Ανθρώπινης Διεθνούς. Αυτή η περί φαντασμάτων φράση, γίνεται ακόμα πιό δραματική, οταν αναφέρεται στις κατακτήσεις και τους αγώνες της Αριστεράς. Βέβαια δεν αμφισβητει κανένας οτι έγιναν οχι μόνο λάθη. έκτροπα αλλα και εγκλήματα. Αν ομως δεχθούμε πως αν πράγματι υπήρξαν στην έκταση που τα περιγράφουν, τότε για ποιόν ακριβώς λόγο οι ανατροπές του 1989 υπήρξαν Βελούδινες;

Υστερα από αυτό το αναμφισβήτητο γεγονός, οτι και οι ανατροπές του 1989, 200 χρόνια ακριβώς μετά τη γαλλική επανάσταση, 72 απ τον Οκτώβρη των Μπολσεβίκων, 68 απ την έναρξη του Β! Παγκοσμίου Πολέμου και της Αντίστασης κατά του φασισμού, 51απ το 20ο συνέδριο του ΚΚΣΕ, 30 από την άνοιξη της Πράγας και από το Μάη, οι αντί-επαναστάσεις υπήρξαν «Βελούδινες», αφού, ευτυχώς, δεν συνοδεύτηκαν από εμφυλίους πολέμους, οπως μάλλον θα περίμαναν και πολλοί το ήθελαν οι ορθολογιστές, ιστορικοί και φιλόσοφοι του καιρού μας, όπως ο κ Φουκουγιάμα κλπ. Και απ την άποψη αυτή και μόνον να δεί κανείς το «1989», οφείλουμε να παραδεχθούμε οτι αυτό υπήρξε πράγματι «Annus Mirabilis, αρκεί να ερμηνεύσει κανείς σωστά την κατάρευση.
Ομως, ορισμένοι ιστορικοί και φιλόσοφοι του καιρού μας περί άλλα τυρβάζουν. Θεωρούν λ,χ υπόθεση σοβαρή το να σχολιάζουν σε βάθος τις απόψεις του Φουκουγιάμα για το τέλους της ιστορίας. Και αναρωτιέται ο καθένας, τελείωσε Ναί ή Οχι η ιστορία το 1989; και μαζί με το τέλος της ιστορίας, και το κοινωνικό-οικονομικό φαινομενο ο Σοσιαλίσμός; Πάντως, οσοι πέρνουν μέρος στη συζήτηση που άνοιξε ο κ Φουκουγιάμα, ειτε συμφωνούν είτε διαφωνούν μαζί του, εμμέσως πλήν σαφώς παραδέχονται οτι βρισκόμαστε μπροστά σε ενα μεγάλο και σοβαρό ερώτημα, του οποίου, μάλιστα η απάντηση επείγει.
Η πολιτική η ηγεσία της Δύσης, διά στόματος της κυρίας Θάτσερ, οταν επισκέυθηκε τις ΗΠΑ, αμέσως μετά την επανεκλογή της στην προθυπουργία

της Αγγλίας, με δήλωσή της απάντησε στο ερώτημα: «Δεν υπάρχει εναλλακτική», **λυση.** Ο φιλεύθερος καπιταλισμός ειναι αναπόφεκτος και οχι μόνο, αλλα μια από τις πιθανές μορφές που μπορεί να λάβει η «Παγκοσμιοποίηση», με απότερο στόχο την παγκόσμια οικονομική ενοποίηση του πλανήτη προς όφελος του κεφαλαίου.
Για τους λαούς του κόσμου ομως, η κατάρευση του υπαρκτού το 1989, κατά ενα παράδοξο τρόπο θεωρούν την κατάρευση ισοδύναμη με Νίκη του Σοσιαλισμού. Και αυτό γιατί ο Σοσιαλισμός (η κάθε οικογένεια το ξέρει) εμπλέκει-επιβάλει τον δημοκρατικό έλεγχο της παραγωγής, των συναλλαγών αλλά και όποιων αλλων διαστάσεων της Ανθρώπινης Υπαρξης. Ο «υπαρκτός σοσιαλισμός» με την πτώση του άφησε πίσω του την νηπιακή του ηλικία.
Αξιότιμε κ Φωκά, ετσι οπως διαμορφώθηκε το παγκόσμιο κοινικό-ιστορικό γίγνεσθαι μετα το πέρασμα της κοινωνίας των ανθρώπων στο καθεστώς της ατομικής ιδιοκτησίας στα μέσα παραγωγή, έχουμε δυό ιστορικούς λαούς, που πάντα με τον ενα ή τον αλλο τρόπο λειτούργησαν σε αντιπαράθεση. Σε κάποια ιστορική φάση ο ρώσικος λαός, με επικεφαλής τους κομμουνιστές και αρχηγό τον Λένιν και τον Τρότσικι, σαν ορθόδοξοι μαξιστές εκτίμησαν οτι σε μια μεγάλη μεν καθυστεριμένη ομως χώρα, οπως η Ρωσία της εποχής τους, δεν μπορούσε να περάσει αμέσως στο Σοσιαλισμό χωρίς να περάσει προϋγούμενα σε φάση βιομηχανοποίησης: θέλησαν Επαναστατικό δικαίω, απ το φεουδαρχικό σύστημα και με ελεγχόμενο **κρατικά το αστικό σύστημα**, να περάσει στο από καιρό διαγραφόμενο στον ιστορικό ορίζοντα κοινωνικό-οικονομικό **Γίνεσθαι**: Σοσιαλιστικό σύστημα παραγωγής και κατανάλωσης. Ενα σύστημα ιστορικά διάδοχο του καπιταλιστικού. Με δυό λόγια να κάνουν αυτό που κάνει η Κίνα σήμερα.
Ομως ενώ η επανάσταση στηρίχθηκε στα μόνα εργαλεία που ειχε τα:Σοβιέτ, τα εργατικά συμβούλια, τα συνδικάτατους και όποιους αλλους δημοκρατικούς θεσμούς ειχαν στο μεταξύ διαμορφώσει, οταν άρχισε στην πράξη, η φάση της βιομηχανοποίησης οι πρώτοι θεσμοί, για να πετύχη η βιομηχάνηση, έπρεπε αν οχι να καταργηθούν, να ατονίσουν και συνέχεια να χειραγωγηθούν, ηταν ακριβώς αυτές οι νέες δομές: Τα Σοβιέτ και τα εργατικά συμβούλια, που στο ονομά τους έγινε και στηρίχθηκε η σοσιαλιστική Επανάσταση.
Οπως η αστική ανακάλεσε το σύνθημα: εθνικοποήση της Γης και μοίσμα στους Αγρότες, ετσι και Σοσιαλιστική το πρώτο πράγμα που ανακάλεσαν μετά την δολοφονία του Λένιν, οι ηγέτες ηταν η Επαναστατική-δημοκρατική λειτουργία των ίδιων των Σοβιέτ. Αυτή ακριβώς η ατόνηση και σε συνέχεια η χειραγώγηση των Σοβιέτ και των Συνδικάτων, ηταν η χειρότερη απ τις κινήσεις που μπορούσαν να κάνουν ενάντια στο Σοσιαλισμό.
Τα Σοβιέτ ηταν αυτά που θα διεύρυναν τη δημοκρατία σε βαθμό, που θα έλεγχαν τα μέσα παραγωγής και συναλλαγής, θα συμμετείχαν οχι μόνο στη λειτουργία, αλλα και θα ειχαν ενεργό ρόλο στη διαμόρφωση του γενικότερου πλαισίου της ζωής τους, οπότε μέσω των Σοβιέτ θα γίνονταν εφικτό το σταδιακό πέρασμα απ τον φεουδαρχισμό στην ελεγχόμενη απ το κράτος αστική βιμηχανοποίηση και σε συνέχεια στον Σοσιαλισμό του Μάρξ-Εγκέλς.
Μετά την κατάρρευση, η Δύση έδωσε άμεσα την απάντηση της: «Παγκοσμιοποίησης», δηλαδή την προοδευτική ενσωμάτωση των περιοχών αυτών στη ζώνη επιχειρήσεων του παγκοσμίου κεφαλαίου με την επέκταση της ασύδωτης κυριαρχίας των αγορών, χωρίς ρύθμισεις και κανόνες. Η κατάρευση της ΕΣΣΔ αποχαλύνωσε τις πιο επιθετικές δυνάμεις του κεφααίου. Ακόμα και αυτή η Σοσιλ-δημοκρατία από δύναμη αντίστασης στο

νεοφιλεύθερο πρότυπο έγινε προαγωγός της. Τα πράγματα ομως δεν ειναι τόσο απλά οσο φαίνονται. Και αυτό γιατί στη θέση της γραφειοκρατίας και της ανελευθερίας μπήκε για αλλη μιαφορά «Ψευτό ελευθερία», αυτή του άγριου καπιταλισμού, που με την παχυλή προπαγάνδα αποπροσανατόλισε ανθρώπους και χώρες τη στιγμή που επανεξέταζαν την ιστορία, στην επίσιμη ιστορική εκδοχή της.

Το παρελθόν θα ηταν οριστικά ξεπερασμένο, αν ειχε σήμερα βρεθεί ενας νέος και πετυχημένος τρόπος διαχείρισης των οικονομικών προβλημάτων. Ομως η σημερινή κατάσταση πολύ απέχει από το να εχει σταθεροποιήσει κάποιο Νέο πρότυπο τετυχημένης δημοσιονομικής «εξυγίασης», είτε στο εθνικό επίπεδο είτε σε παγκόσμιο. Ίσως κάποτε να γίνει δεκτό οτι η κατάρευση του 1989, για τον υπαρκτό «σοσιαλισμό» ηταν μέρος μιας ευρύτερης διαδικασίας. Μια διαδικασία που συνεχίζεται μέχρι τις μέρες μας, με την προϊούσα αμηχανία του κόσμου που εχει έκτοτε επικρατήσει. Με την αλαζονεία των νικητών, η «νίκη» του 1989, αντί να εχει ανοίξει νέους ορίζονται για το κφάλαιο, εχει σήμερα μετατραπεί σε έλλειμμα ορατότητας για τους οικονομικούς συντελεστές και το ιδιο το σύστημα.

Η σημερινή και σε ολοένα μεγαλύτερο βαθμό συσσώευση των κεφαλαίων στο χώρο του χρήματος, των χρηματιστηρίων και της κερδοσκοπίας, είτε το θέλουμε είτε οχι, σηματοδοτεί οχι την ισχύ της σημερινής δυτικής καπιταλιστικής οικονομίας, αλλα την αδυναμια της και το έλλειμμα προοπτικών της. Ίσως τελικά αποδεχθεί οτι το αδιέδοξο του 1989, δεν αφορούσε μόνο τον ενα πόλο του διπολισμού αλλα, με κάποια χρονική απόσταση και τους **Δυο.**

Μια λοιπόν, που ανατρέξατε στην Γαλλική βιβλιογραφία, της οποίας ενα μεγάλο μέρος της συμμετέχει στην προσπάθεια των ΗΠΑ, για την επανεγραφή της ιστορίας του 20ου αιώνα και ειδικά οσον αφορά την ιστορία του Β! Παγκοσμίου Πολέμου. Το ξανά γράψιμο της ιστορίας ειναι επιλογή των ΗΠΑ, ετσι ωστε να διακαιολογούνται αυτές οι τάσεις. Τάσεις που θα κάνουν το πάν να μην καταγράψουν προαποφασισμένα εγκλήματα κατά της Ανθρωπότητας, θα απαλύνουν την βαβαρότητα, πολλά θα χαρακτηριστούν τυχαία και συμπτωματικά και αφού γίνει η κάθαρση θα προσαρμοστούν... Κάτι παρόμοιο έγινε προπολλού στη χώρα μας με την ιστορία της Εθνικής Αντίστασης και του εμφυλίο πολέμου

Ομως τα γεγονότα του Β! Παγκοσμίου Πολέμου ειναι μια ζωντανή ιστορία.Τα γεγονότα οταν καταγράφονται την ώρα που διαδραματιζονται εχουν τη φλόγα και την αμεσότητα του γίγνεσθαί. Κάθε μεταγενέστερη προσπάθεια για εξωραϊσμό, απόκρυψη ή δικαίωση για να εξυπηρετήσει κατοπινές σκοπιμότητες (οπως αυτή των ΗΠΑ και γενικότερα) θα ηταν πλαστογραφία της ίδιας της ιστορίας και των γεγονότων. Και αυτά ειναι πεισματάρικα, είτε μας αρέσει είτε οχι. Ετσι οπως καταγράφονται έγιναν και οχι οπως θα θέλαμε να ειχαν γίνει.

Δεν ειναι η αλήθεια που βλάπτει, οσο δυσάρεστη και αν ειναι για τους εντολοδόχους του κόσμου. Ούτε ειναι αυτή που σπέρνει τα μίση, τον διχασμό και τις συμφορές. Ειναι, αντίθετα, η απόκρυψη της αλήθειας, η θελληματική η αθέλητη αλλοίωση και διαστρεύλωση των πραγματικών γεγονότων, τα μισόλογα, οι ψευτιές και η ασύστολη προπαγάνδα. Ειναι τα εγκλήματα, μικρά ή μεγάλα, καθώς και οι συνθήκες και οι αιτίες που επέτρεψαν να γίνουν αυτά. Δεν οφελεί να τα κρύβει και να τα αποσιωπά καμιά πλευρά.

Από ό,τι αποδείχθηκε με την μονομερή προπαγάνδα, θέλουν να εναρμονίσουν την ύπαρξή τους με το τέλος της ιστορίας, (Φουκουγιάμα κλπ),

ετσι ωστε από μόνοι τους πλέον, σαν εντολοδόχοι να κυβερνήσουν απερίσπαστοι εις τους αιώνες των αιώνων τον κόσμο, γι αυτό και θέλουν να αλλάξουν την ιστορία. Η ιστορία ομως οπως και τα γεγονότα εχουν ενα μεγάλο αξεπέραστο και ακατανίκητο άλλοθι: Ειναι γραμμένη. Και σαν γραμμένη δεν αλλάζει. Και δεν αλλάζει γιατί ειναι γραμμένη με το αίμα των συντελεστών-αγωνιστών της, αραιωμένο με τα δάκρυα των Μανάδων που έδωσαν το αίμα των παίδια τους για να γραφεί.

Αξιότιμε κ Φωκά, κλείνοντας θέλω να πιστεύω, πως θα συμφωνείται μαζί μου, οτι ο διάλογος, η κριτική και η αμφισβήτηση ακόμα, ειναι η διαλεκτική αναζήτηση της αλήθιεας. Οταν δέ ολα αυτά ειναι καλοπροαίρετα ειναι γνώση, ειναι ιστορία, ειναι πολιτισμός. Σας ευχαριστώ για την ευκαιρά που μου δώσατε να ανταλλάξουμε σκέψεις. Με ολη μου την εκτίμηση.

Βέροια 18 Ιουλίου 07 Κόγιας Νίκος

ΑΠΑΜΤΗΣΗ ΣΕ ΜΙΑ ΑΞΙΟΛΟΓΗ ΚΡΙΤΙΚΗ-ΔΙΑΛΟΓΟΥ

Αξιότιμε κ Διευθυντά Καλημέρα.Στην Εφημερίδα «ΒΕΡΟΙΑ», την Πέμπτη 12 Ιουλίου 07 φιλοξενήσατε στις στήλες της και στη θέση «Αρθρα» ο κ Φωκάς έκανε μια αξιόλογη ιστορικά τεκμεριωμένη κριτική σε ενα κείμενο δικό μου που γράφτηκε το 1965. Ενα κείμενο που αν το έγραφα τώρα αλλη θα ηταν δομή και το περιεχόμενό του.

Αξιότιμε κύριε Φωκά, Σας ευχαριστώ βαθύτατα και από καρδιάς για την ξεχωριστή προσοχή με την οποία τιμήσατε το άρθρο μου με θέμα: «Η Λεωφόρος που άνοιξε ο Οκτώβρης του 1917» και ειδικά την ανεξάντλητη υπομονή που κάνατε, προκειμένου να ολοκληρωθεί αυτό το μακροσκελέστατο κείμενο. Ενα κείμενο γραμμένο, οπως θα διαπιστώσατε για ειδίκους λόγους το 1965. Αφού λοιπόν, το αντίγαφο παρά τις αλλεπάλληλες έρευνες, που έγιναν «σώθηκε οπως γράφω στη γωνιά στη μικρή μας τότε Βιβλιοθήκη, έκρινα σκόπιμο να το δημοσιεύσω, αφου από τότε ακόμα, έμμεσα πλην σαφώς εντόπιζε μερικά απ τα δεδομένα, που δυσκόλευαν την ομαλή πορεία προς το γίγνεσθαί του «Σοσιαλισμού». Και ηταν αυτά ακριβώς που το 1989, ύστερα από 72 χρόνια οδηγήθηκε στην πτώση του ο επί 72 χρόνια «Υπαρκό Σοσιαλισμό» η ελπίδα των όπου Γής κολασμένων για εναν καλύτερο κόσμο.

Μια προσπάθεια για εναν κόσμο, που θα ακυρώσει τις συγκεκριμένες δομές του κέρδους. Μια προσπάθεια εντίμων και ηθικών ανθρώπων, όπου η προσπάθεια για το κέρδος θα ηταν περιθωρική επιδίωξη, και αργότερα με την εμβάθυνση και την επέκταση της ηθικής σε εναν κόσμο, χωρίς εκμετάλλευση του Ανθρώπου απ τον άνθρωπο. Να ξεφύγει επιτέλους ο άνθρωπος, απ το καθιερωμένο «νομικά» και ένοπλα περιχαρακωνένο τρίπτυχο. Ενα τρίπτυχο, που του επιστρέπει ενα ελάχιστο πλαίσιο αξιών και περιεχόμενο ζωής το σημερινό δημοκρατικό σύστημα και, αυτό προδιαγραμμένο για πως α) να Γεννιέται με ευθύνη του και ιδία δαπάνη, ενω η προσφορά του είναι κοινωνική β) πως να εργάζεται και να μή λαλεί, αρκούμενος στα όσα του επιτρέπει ελεγχόμενη απ την οικονομία αστική δημοκρατία και γ) πως να πεθάνει φτωχός μέν, αλλα αξιοπρεπώς χωρίς την παράλληψη των όποιων καθιερωμένων Ταμπού ηθών και εθίμων. Εθίμων που αν μείνουν ως εχουν, θα παγώσει το κοινωνικό-οικονομικό και ο πολιτισμός.

Εκείνο δε, που οχι απλώς με συγκίνησε, αλλα κυριολεκτικά με συγκλώνησε ειναι φιλότιμη προσπάθεια που κάνατε, να ανατρέξετε σε πηγές για να συγκεντρώσετε τα ιστορικά εκείνα στοιχεία, που θεωρήσατε απαραίτητα προκειμένου να αποδειχθεί ιστορικά για το πως το κομμουνιστικό κόμμα της Ρωσίας με επικεφαλής τον Λένιν, οδήγησαν το Ρώσικο λαό στη δικτατορία του προλεταριάτου. Ετσι ωστε οι αναγνώστες της «Βέροιας», να εχουν μια πλήρη εικόνα, για το πώς ιστορικά επιβλήθηκε, πως λειτούργησε και πως τελικά κατάρευσε. Σας ευχαριστώ που συμπληρώσατε το κενό.

Οπως πολύ σωστά γράφετε, η επικράτηση-επιβολή-της δικτατορίας του προλεταριάτου επηρέασε και συνεχίζει να επηρεάζει «κι εμάς», μα και γενικότερα την παγκόσμια κοινή γνώμη. Και την επηρεάζει γιατί εκείνο, που χάθηκε δεν ηταν τόσο ο υπαρκός, οσο η ελπίδα που υπήρχε, η δυνατότητα να μεταρυθμιστεί και να αναγεννηθεί ο σοσιαλισμός. Δεδομένου οτι η κατάρευση δεν εξηγείται με οικονομικές αιτίες, αλλα ούτε και ταξικές. Δεν πρόκειται για ήττα μετά από μια μετωπική σύγκρουση, με το αντίπαλο σύστημα, αλλα ούτε και για ανατροπή με εξέγερση των λαϊκών τάξεων απ τα κάτω.

Δεν υπήρχαν δηλαδή εκείνοι οι επαναστατικοί όροι που α) οι από απάνω δεν μπορούσαν πια να κυβερνήσουν οπως πριν, β) οτι οι από κάτω δεν ανέχονται να κυβερνηθούν οπως ήθελαν οι από πάνω και γ) και οτι οι από κάτω μπορούσαν και δεν το έκαναν να κρεμίσουν τους από πάνω.

Από ό,τι εχει αποδειχθεί οι ανατολικές οικονομίες ειχαν αξιόλογες οικονομικές επιδόσεις και πάντως δεν ειναι ακριβές, οτι ηταν μη ανταγωνιστικές και ούτε μη-βιώσιμες. Αν υπήρχε κάτι το μεπμτό, ειναι το γεγονός οτι ενώ η λαϊκη δυσαρέσκεια ηταν σοβαρή, ομως παρά την ύπαρξή της δυσαρέσκεια, αυτή η δυσαρέσκεια πότε δεν αποπειράθηκε να ανατρέψει το σύστημα για οικονομικούς και πολιτικούς ακόμα λόγους. Μπορεί αργότερα να αποδειχθεί οτι ίσως εθνικοί να ηταν οι λόγοι της πτώσης του.

Μπορεί ακόμα να αποδεχθεί πιστική η εξήγηση με βάση τα πολιτικά αίτια, δηλαδή αιτήματα για περισσότερη ελευθερία, που ενα μεγάλο μέρος των πολιτών, που ειχαν εξασφαλίσει περισσότερα οικονομικά εφόδια να την αποζητούσαν, χωρίς ομως να θέσουν υπο αμφισβήτηση το καθεστώς. Ομως όποια εξήγηση και αν δώσει κανείς, υπάρχει μπροστά μας εκείνη η λύση της ίδιας της ιστορίας, που εχει ήδη δοθεί «εκ του αποτελέσματος».

Αξιότιμε κ Φωκά, ελπίζω να συμφωνήτε οτι «η 17 του Οκτώβρη» οχι μόνο συγκλόνισε τον κόσμο, αλλα η ύπαρξή του Σοσιαλισμού πυροδότησε οπως και το 1798 στη Γαλλία, μια σειρά εξελίξεις: κοινωνικό-οικονομικές, πολιτικές, πολιτιστικές, πολιτισμικές κλπ. Εξελίξεις που άλλαξαν τον Ρού της ιστιρίας. Μα και αυτή η κατάρευσή των σοσιλιστικών καθεστώτων το 1989, συνεχίζει να αλλάζει τον ρυθμό της ιστορία και τον Ρού του σκέπτεστε του κόσμου.

Κάθε κοινωνικό-οικονομικό σύστημα διακυβέρνησης εχει τα θετικά και τα αρνητικά του. Κανένα δεν το λειτουργούν οι άγγελοι. Αν θυμάμαι καλά σε μια συνέντευξη που έδωσε σε κάποιο Γάλλο δημοσιογράφο ο Τολστόι, μίλησε μαζί του οχι μόνο για τη λογοτεχνία, αλλα και για θέματα κοινωνικά. Οταν ο δημοσιογράφος τον ρώτησε να πεί την άποψή του για τις Κολλικτιβιστικές θεωρίες του Μάρξ, ο Τολλστόι απάντησε: «Σε μια κολλεκτιβίστικη κοινωνία, οι πάντες θα ειναι δημόσιοι υπάλληλοι. Για να υλοποιηθεί το Μαρξιστικό ιδανικό, θα πρέπει αυτοί οι δημόσιοι υπάλληλοι να ειναι άγγελοι». Και αυτό ηταν των αδυνάτων αδύνατο να γίνει μέσα στα 72 χρόνια, κάτω απ τις γνωστές συνθήκες, μα και τον τρόπο με τον οποίο η ηγεσία της ΕΣΣΔ ερμήνευσε και εφάρμοσε στην πράξη την Σοσιαλιστική θεωρία του Μάρξ.

Και ηταν αδύνατο, γιατί οπως ειναι γνωστο, η προλεταριακή επανάσταση επιβλήθηκε σε μια μεγάλη μεν φεουδαρχική και καθυστερημένη ομως από κάθε άποψη χώρα. Αν σε αυτό προστεθεί οτι την επομένη της επιβολής, η διεθνής του κεφαλαίου διαπιστώνοντας τον **Κίνδυνο** του εγχειρήματος, εκτός του οτι δολοφόνησαν τον Λένην, τον ηγέτη της επανάστασης και τον ενορχηστρωμένο ιδεολοκό-πολιτικό και οικονομικό πόλεμο, οργάνωσε εσωτερικές εξεγέρσεις «Λευκοφρουρούς Κοζάκους κλπ» και πολύπλευρη ένοπλη εξωτερική επέμβαση. Στην επέμβαση συμμετείχε και η χώρα μας.
Βέβαια, δεν σκοπεύω να κάνω ιστιρική αναδρομή. Οταν όμως κρίνουμε το παρελθόν οφείλουμε να εκτιμάμε με τα δεδομένα εκείνης της χρονικής στιγμής και κυρίως τις εναλληκτικές λύσεις που ειχε στην διάθεσή της ηγεσία.
Μια λοιπόν, που αναφερθήκατε στην Αστική δημοκρατία και τα όποια πλεονεκτήματα «των ελευθέρων δημοκρατικών λαών, και φυσικά στη δική μας χώρα» αναρωτιέται ο καθένας, αν πράγματι λειτούργησε ποτέ οχι μόνο στην Ελλάδα αλλά και στην ίδια τη Γαλλία αυτή η **Αστική Δημοκρατία,** ουσία και περιεχόμενο. Γιατί από ό,τι εχω υπόψη μου, μια απ τις πρώτες **διακηρύξεις** της γαλλικής αστική τάξης, προκειμένου να εχει την συναίνεση και την συμπαράσταση του λαού, για να την πάρει απ τον Κλήρο, (που κατείχε το μεγαλύτερο μέρος της Γής), τους φεουδάρχες και τους ευγενείς ηταν η **Εθνικοποίηση της Γής:** και το μοιρασμά της στους αγρότες.
Οταν ομως πήρε την εξουσία και κυρίως, οταν διαπίστωσε οτι αν υλοποιούσε αυτή την **διακήρυξη,** θα άνοιγε το δρόμο προς την κοινωνικοποίηση της Γής, οχι μόνο την ανακάλεσε, αλλα έβγαλε απ την μέση και τους ηγέτες, που αγωνίζονταν να γίνει πράξη αυτή η διακήρυξη. Και με την πάροδο του χρόνου πέρασε και σε αλλες πιο αντιδραστικές θέσεις: αμφισβήτησε στην αρχή και απέριψε μετά τις επιστημονικές θεωρίες που σχετίζονται με την εξέλιξη, αλλα και τον διαφωτισμό, που τον ειχε σημαία της οταν διεκδικούσε την εξουσία, απ την Φεουδαρχία και την Φεουδαλική Αριστοκρατία.
Και οταν εδραιώθηκε στην εξουσία, αυτόν τον λαό που στήριξε την αστική τάξη να πάρει την εξουσία, τον έντυσε στο χακί έκανε **Ινδαλμά** της, την **εξαγωγή** της επανάστασης και περιεχόμενο τον Ιμπεριαλισμό. Και αργότερα οταν ηρθαν τα δύσκολα και ειδικά μετά το 1848, σε αντιπαράθεση με τον διεθνισμό της αριστεράς, ευαγγελίστηκε τον Κοσμοπολιτισμό και από καιρό τώρα τον Νεοφιλελευθερισμό και την παγκοσμιοποίηση.
Ο κοσμό-πολιτισμός ηταν από γεννησιμιού του, μια δεξιά αντίληψη θεώρησης του κόσμου. Μια ατομικίστικη αντίληψη για τη ζωή, που διέκρινε μια πλευρά της αστικής τάξης-οταν ολα πήγαιναν καλά. Ομως η ίδια τάξη, οταν ηταν στα ζόρια της, άφηνε πάντα αυτές τις πολιτέλειες για τους... και η ίδια καταφεύγει στον εθνικισμό, αιχμαλωτίζοντας με τον τρόπο αυτό τους κάθε φορά σκοπούς της ο,τι πιό καθυστερημένο ταξικά διατηρούσε να της προσφέρει ενα μεγάλο πάντα μέρος του λαού, που πάντα κρατά πνευματικά υπανάπτυκτο για να το επηρεάζει.
Ο εθνικισμός τότε και τώρα, δεν ειναι παρά μια ρετσινιά απέναντι στους πατριώτες και τους διεθνιστές, που προσπαθούν να αντισταθούν στην πολιτική του σύγχρονου Νεοφιλελευθερισμού. Και αυτό γιατί αυτός ο **Κυρίαρχος Πολιτισμός** της νέας τάξης πραγμάτων στη Δύση, που δεν επιδέχεται «εναλαντική λύση» τα τελευταία χρόνια, ολη αυτή η ρητορική, δεν οδήγησε παρά σε εθνοκαθάρσεις, σε ικανοποίησει σκληρών εθνικιστικών αιτημάτων, αλλα εχει οδηγήσει τον πλανήτη πίσω στις αρχές του 20ου αιώνα.

Αλέθοντας μειονότητες, κατασκευάζοντας κράτη, διαλύοντας λαούς και έθνη, Φορμόζα-Ταϊβαν, Γιουγκοσλαβία, Αραβικά Εμιράτα κλπ.
Και σε συνέχεια αντί σαν προοδευτική τάξη, να επεκτείνει τις επιστημονικές θεωρίες, που ειχαν ήδη αποδείξει: α) οτι η αλλαγή και η εξέλιξη των ειδών οφείλεται σε υλικό μηχανισμό (εστω του Δαρβίνο) και οχι σε «Θεϊκη παρέμβαση» και β), οτι η διαφορά των ανθρώπων απ τα άλλα Οντα, ειναι ποιοτική και οχι οντολογική, καταρρίπτοντας ετσι την επικρατούσα τότε αντίληψη-πεποίθεση για την ξεχωριστή θέση του ανθρώπου στον μηχανισμό του γίγνεσθαι. Αντί λοιπόν, σαν τάξη προοδευτική, να αποδεχθεί την επιστημονική επιβεβαίωση οτι η προέλευση του έμβιου κόσμου στηρίζεται στην υλική εξέλιξη, απ την θεωρία αυτή πήρε μόνο και εφάρμοσε στην κοινωνική πράξη:
Μόνο το Νόμο της **Βιολογικής αλυσσίδας** : «το μεγάλο ψάρι τρώει το μικρό», αγνοώντας ή παραβλέποντας οτι και στην βιολογική αλυσσίδα κανένα ειδος, δεν επιβιώνει εις βάρος του είδους του, οπως συμβαίνει με το πως λειτουργεί σήμερα η περιβόητη αστική δημοκρατία το κοινωνικό-οικονομικό γίγνεσθαι. Και αναρωτιέαι ο καθένας αν εν ετη 2007,υπάρχουν εστω και ψήγματα από την πάλαι ποτέ Μακαρίτισα αστική.. .
Μετά την επικράτηση του 21, μιμούμενη και η Ελληνική Αστική τάξη την γαλλική **ανάκληση,** στο πρώτο κιόλας ελληνικό Σύνταγμα αν θυμάμαι καλά, οι βασικές διατάξεις του πρώτου πολιτεύματος της επαναστατημένης Ελλάδας, καθιέρωνε την πολιτική Ι σ ό τ η τ α και την Α ν ε ξ ι θ ρ η σ κ ε ί α, διατάξεις που ηταν «απομίμηση» των αρχών της «Διακήρυξης των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου και του Πολίτη». Μέσα σε λίγες μέρες ομως, με τις αντίστοιχες παρεμβάσεις και συγκεκριμένα την πρωτοχρονιά του 1822, η συνέλευση των αντιπροσώπων διακήρυξε: Ε ν Ο ν ό μ α τ ι τ η ς Α γ ί α ς κ α ι α δ ι α ι ρ έ τ ο υ Τ ρ ι ά δ ο ς, Το Ελληνικόν εθνος...Οπως οι Γάλλοι ετσι και οι Ελληνες αστοί, που ηταν οι πρωταγωνιστές της Επανάστασης ανακάλεσαν μια απ τις βασικότερες διακηρύξεις: **Τ η ν Α ν ε ξ ι θ ρ η κ σ ε ι α**.

Αυτή ηταν η πρώτη **Ανάκληση**-αναίρεση. Και επειδή τρώγωντας ανοίγει η όρεξη, φτάσαμε οχι μόνο στην **επίφασή** της, αλλά και σε μια καθ' ολα ραφινάτη και εξ ίσου καλά διανθισμένη κοινοβουλευτική δικτατορία, οπου με βάση το κέντρο-πρωθυπουργικό σύστημα καταργεί το υπουργικό Συμβούλιο και αυτό σε συνέχεια καταργεί με εναν ιδιόμορφο τρόπο το κοινοβούλιο. Και οταν δεν μπορούμε να ελέξουμε τα πράγματα μέσω του κοινοβουλίου, τότε κάνουμε μια γνήσια ένοπλη πλέον στρατιωτική δικτατορία, οπως αυτή της 21ης Απριλίου του 1967, για να μην αναφέρουμε τις προηγούμενες: Πάγκαλου, Κονδύλη και Μεταξά.
Οσο για το πώς σχηματίζεται και διασφαλίζεται αυτή η περιβόητη κυβερνώσα κάθε φορά πλειοψηφία στην αστική ελεύθερη δημοκρατία, ειναι κάθε φορά το ζητούμενο και κυρίως αν τελικά εμπεριέχει ψήγματα απ την Αστική Δημοκρατία. Π.Χ ο Πρωθυπορχός μας κ Κ Κώστας Καραμανλής, έκανε υπουργικό συμβούλιο, Miracolo-Miracolo. Για 4η ή 5η φορά στα 3,5 χρόνια. Το προηγούμενο ειχε γίνει τον Νοέμβρη του 2006. Περίπου 1,5 υπουργικό συμβούλιο το χρόνο.
Ιστορικά η γαλλική επανάσταση της 14ης Ιουλίου του 1789, ηταν μια εξέγερση κατά της Φεουδαλικής εξουσία και οχι κατά του καθεστώτος. Δεν ηταν οπως αυτή του 1917. Δεν ηταν παρά μια αντίδραση των Δικαστών. Την αφορμή αποτέλεσε το δικαστικό Παρλαμέντο με δικαστικά θέματα. Αν το 89, δεν στηρίζονταν απ το μεγαλείο του 91, την κουμούνα του Παρισίου, ίσως αλλη να

ηταν η εξέλιξη, και αυτό γιατί, η Αστική μπουρζουαζία, δεν ειχε συγκροτημένη ταξική οργάνωση ικανή να ανατρέψη την χιλιόχρονη Φεουδαρχία.
Ειναι γεγονός οτι με τη Γαλλική επανάσταση αρχίζει η σύγχρονη εποχή: Ο χιλιόχρονος-και- πλέον-φεουδαλισμός για πρώτη φορά καταλύεται σε ενα μεγάλο κράτος της Ευρώπης. Οι Ιδέες της προσωπικής ελευθερίας και της πολιτικής ισότητας, γεννημένες στην Αγγλία και μεγαλωμένες στη Γαλλία, μετα το Αουστελίτς εφαρμόστηκαν πρώτα στις ΗΠΑ. Διαδόθηκαν στην Ευρώπη και ενέπνευσαν τη φιλελεύθερη μπουρτζουαζία του 18ου αιώνα. Απ την αρχή η αστική τάξη δεν μπορούσε να αμφισβητήση τη νομιμότητα του παλιού καθεστώτος. Συνεπώς δεν «ανέτρεψε ο,τι ως τότε θεωρούνταν αιώνιο, ιερό και απαραβιάστο».Απλώς στην ήδη κοινωνικό-οικονομική υποδομη, προσάρμοσε το δικό της κοινωνικό-οικονομικό επικοδόμημα, ανοίγοντας ετσι για την ανθρωπότητα μια νέα εποχή ελευθερίας και προόδου.
Αυτές οι μεγάλες μέρες της αλλαγής κατά τον Ανατόλ Φράνς, «απηχούν και ζωντανεύουν με ολες τις εξάρσεις και τις μικρότητές τους». Αν το 1917 συναίβει κάτι παρόμοιο με αυτά που συνέβησαν στη Γαλλία, για να γίνει αλλαγή οχι μόνο του επικοδομήματος, αλλα και της βάσης-υποδομής γιατί οι ιστορικοί της Δύσης, για να δικαιολογήσουν την επανεγραφή της ιστορίας του 20ου αιώνα, υπερβάλουν αυτά που έγιναν το 1917; Το 1917 οπως ειναι γνωστό ανεξάρτητα απ την κατάληξη, ηταν μια προσπάθεια ριζικής αλλαγής των μέχρι τότε καθιερωμένων, και οχι μόνο του τρόπου λειτουργίας του αστικού επικοδομήματος, αλλα αλλαγή και της ίδιας της υποδομής, πάνω στην οποία στηρίζετε και λειτουργεί το επικοδόμημα.
Γιατί χωρίς αλλαγή της υποδομής...η αρπαγή, το κέρδος και η εκμετάλλευση του Ανθρώπου απ τον άνθρωπο ευημερούν, εντύνονται, επεκτείνονται και τελικά οδηγούν: στις ασύδοτες τυραννικές δομές των πολυεθνικών εταιρειών, που προπολλού ήδη δρούν οπως τα αρπαχτικά με θήραμα τις μικρότερες.
Διαβάζοντας κανείς προσεκτικά τον Ανατόλ Φράνς, αντιλαμβάνεται, οχι μόνο το μέγεθος της βαρβαρότητας και το κόστος σε αίμα, που χρειάστηκε να χυθεί προκειμένου να επιβληθεί το νέο κοινωνικό-οικονομικό επικοδόμημα πάνω στην ήδη υπάρχουσα υποδομή. Σε αυτήν την «Αιώνια, Ιερή και απαραβίαστη» υποδομή, που και για την αστική τάξη ηταν και παραμένη οχι μόνο δεδομένη αλλα και αποδεκτή. Τα ίδια περίπου λέει και ο Γάλλος ιστορικός Ζώρζ Λεφέβρ και κυρίως στην «εξέγερση των χωρικών στην επαναστατημένη Γαλλία» (1974-1959) και στο «Οι αγρότες του Βορρά κατά τη γαλλική Επανάσταση» 1924 βιβλίο του ο «μεγάλος φόβος» του 1789. Βιβλία που τα εχει ενσωματώσει στο από 909 σελίδων έργο του με τίτλο «**Η Γαλλικη επανάσταση**» Εκδοση μορφωτικό ιδρυμα εθνικής τραπέζης.
Η Γαλλική επανάσταση δεν ηταν κοινωνική επανάσταση. Ηταν ταξική. Η Γαλλικη δεν ηταν οπως αυτή του 1917. Δεν ηταν βέβαια, οπως η Αγγλική αστικο-Τσιφλικάδικη. Και ούτε διατήρησε τον θεσμό της μοναρχίας σαν εγγύηση του συμβιβασμού, με τους φεουδάρχες και ειδικά με τη Θρησκεία, οπως έκανε η Αγγλική αστική τάξη. Δεν ηταν ομως μια προσπάθεια ριζικής αλλαγής των αποδεκτά καθιερωμένων, οπως ηταν αυτή του 1917.
Δεν ξερίζωσε, και δεν ανάτρεψε συθέμελα το παλιό, για να χτίσουν στη θέση του το καινούριο και κυρίως δεν έκανε καμιά προσπάθεια, οπως έκανε το 17, να μετακινήσει τον άξονα της ζωής απ την **Ιδικτησία** στην **Εργασία,** ετσι ωστε να αρχίσει η διαμόρφωση-χτίσημο του εκμεταλλευτή και άρπαγα σε «άγγελο», κατά τον Τολστόϊ. «Δεν ανέτρεψε και ούτε εκμηδένισε ό,τι ως τότε θεωρούνταν «αιώνιο, Ιερό και απαραβίαστο» οπως γράφει ο Ανατόλ Φράνς στο έργο του

«Οι Θεοί διψούν». Ούτε ξεκίνησαν οπως οι προλετάριοι με οδηγό ενα θεωρητικό βιβλίον να τα αλλάξουν όλα. Να αλλήξουν τον κόσμο. Επειτα ας μην ξεχνάμε την επανάσταση του 17, την έκαναν οι Μουζίκοι και οι Χαχώλοι, ενώ στο μέλλον...

Τώρα οσον αφορά τους Γάλλους ιστορικούς που περιγράφουν, για το πόσο «ανυπόφορη», «αβάστακτη» και «πολυαίμακτη» ηταν η «Λεωφόρος που άνοιξε ο Οκτώμρης του 1917», αν την συγκρίνει κανείς με τη Αστική στη Γαλλία, που την κατέστησε Παγκόσμιο σύστημα, ας μήν μπούμε στην ουσία του θέματος. Και αυτό γιατί και η αστική επανάσταση παρ' όλο που δεν ηταν κοινωνική. Δεν άλλαξε την υποδομή του Ιδιοκτησιακού συστήματος, απλώς προσάρμοσε στην ήδη υπάρχουσα κοινωνικό-οικονομική υποδομή, το δικό της ταξικό επικοδόμημα. Με δυό λόγια η αστική επανάσταση ηταν μια εξάγερση κατά της φεουδαλικής εξουσίας και οχι του καθεστώτος. Και ομως ειχε και αυτή τις νύχτες του Βαρθολομαίου, παρόμοια με αυτήν της «Κόκκινης κυριακής» του 1905.

Εκείνο δε που αξίζει να τονιστεί, η καθόλα έντεχνη προσπάθεια που καταβάλει ο Ανατόλ Φράνς και κυρίως ο τρόπος που χρησιμοποιεί τους πιο πάνω ορους, προκειμένου να δικαιολογήσει τις όποιες υπερβάσεις και εκτροπές. Ενω παράλληλα για λογαριασμό της αστικής τάξης αποδέχεται, οτι η ατομική ιδιοκτησία ειναι και θα παραμείνει «αιώνια, Ιερή και απαραβίαστη». Αρα αφού και το αστικό καθεστώς, εδραιωμένο πάνω στην ίδια υποδομή ατομική-ιδιοκτησία, θα ειναι και αυτό «Αιώνιο, Ιερό και απαραβίαστο». Αλλωστε αυτό μας το θυμίζουν καθημερινά με χίλιους δυό τρόπους...

Συνεπώς και οι Αστοί οχι μόνο δεν ειναι άμοιροι για το κόστος σε βαρβαρότητα και αίμα να επιβληθεί και να διατηρηθεί, αλλά και η αστική Δύση σαν σύνολο που θρηνεί, κόπτετε και τυρβάζει για τους αλλους, καλά θα κάνει πριν ανοίξει το στόμα για να πετάξει τον **Λίθο** του αναθέματος για τους άλλους, ας αναλογιστεί, πως κατακτήθηκε η ίδια η Αμερική απ τους Αγγλους, πως κατακτήθηκαν και διατηρήθηκαν οι αποικίες επι δύο και τρείς αιώνες μερικές, αλλά και πως έγινε η διαμόρφωση της ομόφρονης αποικιακής Ελίτ.

Μια Ελίτ, αντίστοιχη με τα πιστεύω των κατακτητών, καθώς και η διαδοχή της εξουσίας στις αποικίες απ τις οποίες υποτίθεται οτι οι κατακτητές «αποχώρησαν...» Τις επιπτώσεις που ειχε, οχι μόνο στους αποικιακούς λαούς, που σε πολλές πρώην αποικιακές χώρες πεθαίνουν σαν τις μύγες. Αλλα και τους ίδιους τους ευρωπαϊκους λαούς, οι οποίοι δεν ειναι και αυτοί άμοιροι ευθυνών. Για τους λαούς της Ευρώπης και της Αμερικής ισχύει το ρητό: Για να δεχθεί ενας λαός να εχει **Δούλους,** συμαίνει οτι εχει αποδεχθεί πρώτα ο ίδιος να ειναι και να βιώνει υπο **Δουλεία.**

Τους λαούς, που παρά τον τεράστιο πλούτο που επι αιώνες λήστεψαν και αλόγιστα σπατάλησαν οι ελάχιστοι, το 35% εξακολουθούν να ζούν εν έτη του 2007 κάτω απ τα όρια της φτώχιας, και η αμερικάνικη κοινωνία, ναπροσπαθεί να αποδείξει οτι ειναι «αταξική» μέσα στην αυθονία της κατανάλωσής, «παρουσιάζει στο υπόλοιπο της ανθρωπότητας» με τον Νεοφιλευθεσμό και την ομοιογενοποίηση την εικάνα που αυτή επιφυλάσει για το μέλλοντος της Ανθρωπότητας. Αν βέβαια η ανθρωπότητα σαν σύνολο το επιτρέψει.

Ηδη από καιρό τώρα, η φιλελεύθερη αστική δημοκρατία, δίπλα στους τόσους αλλους ακρωτηριασμούς, εχει αρχίσει να εφαρμόζει εναν νέο Τριδιάστατο Αυτό-ακρωτηριασμό της. α) Περιορισμό στο μή περαιτέρω των όποιων Δημοσίων Δαπανών, β) Τον Περιορισμό σε μεγάλο βαθμό του κοινωνικού κράτους, που ποτέ βεβαία δεν λειτούργησε Αστικό-δημοκρατικά και γ) Τον

Περιορισμό της ίδιας της Δημοκρατίας στην ουσία και το περιεχόμενό της. Και το πιό τραγικό, απ΄τον Σεπτέμβρη του 2001 και μετά, με εναν απροκάληπτο πλεον τρόπο μπήκε το πρόβλημα για να έχουμε «Ασφάλεια», πρέπει να θυσιασθούν και αυτά τα ελάχιστα ψήγματα δημοκρατίας.
Ετσι φτάσαμε στο σημείο στην σημερινή αστική δημοκρατία, τη δημοκρατία του Βολτέρου, που σε μια φράση συμπύκνωσε το νόημά της λέγοντας: «θα υπερασπίζομαι τη γνώμη μου μέχρι θανάτου, αλλα θα έδινα και τη ζωή μου ακόμη για να μπορείτε να υπερασπίζεστε ελεύθερα τη δικά σας». Αν δεχθούμε οτι σκοπός της δημοκρατίας ειναι τα άτομα να μπορούν να αποφασίζουν τα ίδια για τη ζωή τους και τις πολιτικές επιλογές που τα αφορούν.
Στο σημείο που εχει φτάσει σήμερα η δημοκρατία, μπορείς μέν ακόμα μόνο να μιλάς, οχι ομως και να διεκδικείς ή να κάνεις κάτι για να βελτιώσεις τη ζωή και την ποιότητα της δημοκρατίας. Την ποιότητα, το μέγεθος και το βάθεμα της δημοκρατίας, που αποτελεί προϋπόθεση της ύπαρξής της. Συνεπώς για ποιά δημοκρατία μιλάμε. Γι αυτήν που επιβάλουν ή αυτήν που εξαγοράζουν για να την «λειτουργήσουν» και οταν διασωθεί την επομένη της διάσωσης ξεχνά τον εαυτό της;
Αξιότιμε κύριε Φωκά, αν ο αναστοχασμός της ιστορικής στιγμής του λεγόμενου πραγματικού Σοσιαλισμού ειχε πραγματοποιηθεί πριν απ την κατάρευσή του, διαφορετικά θα ειχαν διαμορφωθεί τα πράγματα. Γιατί εκείνο που χάθηκε δεν ηταν τόσο ο υπαρκτός σοσιαλισμός, οσο η ελπίδα οτι υπήρχε η δυνατότητα ίσως να μεταρρυθμιστεί και να αναγεννηθεί αυτός ο σοσιαλισμός.
Πρέπει ομως να δεχθούμε οτι οι άνθρωποι του υπαρκτού έζησαν στην πράξη και, συνειδητά ή ασυνείδητα την αλήθεια του. Και την αλήθεια αυτή την ενστερνίστηκαν ολοι οι πολίτες των καθεστώτων του «υπαρκτού σοσιαλισμού», ακόμα και αυτοί που ανήκαν στους αντιφρονούντες. Συνεπώς εκτός απ την έκδοση μερικών βιβλίων, οπως του Πάστερνακ κλπ δεν υπήρξαν εκδηλώσεις που να δείχνουν δυσαρέσκεια. Και οπως ειναι φυσικό: Οταν κάτι σε ενοχλεί, είτε σύστημα διακυβέρνησης ειναι αυτό, είτε άνθρωπος, είτε τίγρης, μα και μύγα ακόμα αντιδράς.

Και τέτοια αντίδραση δεν υπήρξε. Και οχι μόνο δεν υπήρξε, αλλα με την αναζωπύρωση των ανατολικών εθνικισμών, επανήλθαμε πάλι στα «Φαντάσματα να πλανώνται» πάνω απ τα ερείπια των επαναστάσεων του 19ου και του 20ου αιώνα. Αυτή η φράση των Βρετανών «Ιακωβίων» της μεταναπολιόντιας εποχής με την οποία ξεκινά το Μανιφέστο του Κομμουνιστικού κόμματος των Μάρξ και Ενγκελς, αποκτά ξανά μια παράξενη επικαιρότητα απέναντι στο μονόλογο της πολιτικής ηγεμονίας του Νεοφιλεθευθέρισμού, στο ξέσπασμα της «Βαβέλ-Φόρουμ» της «αντι-παγκοσμιοποίησης» κλπ.

Πρόκειται για ενα φαινόμενο στην Ιστορία, που σηματοδοτεί ίσως την απαρχή μιας πραγματικής Ανθρώπινης Διεθνούς. Αυτή η περί φαντασμάτων φράση, γίνεται ακόμα πιό δραματική, οταν αναφέρεται στις κατακτήσεις και τους αγώνες της Αριστεράς. Βέβαια δεν αμφισβητει κανένας οτι έγιναν οχι μόνο λάθη. έκτροπα αλλα και εγκλήματα. Αν ομως δεχθούμε πως αν πράγματι υπήρξαν στην έκταση που τα περιγράφουν, τότε για ποιόν ακριβώς λόγο οι ανατροπές του 1989 υπήρξαν Βελούδινες;

Υστερα από αυτό το αναμφισβήτητο γεγονός, οτι και οι ανατροπές του 1989, 200 χρόνια ακριβώς μετά τη γαλλική επανάσταση, 72 απ τον Οκτώβρη των Μπολσεβίκων, 68 απ την έναρξη του Β! Παγκοσμίου Πολέμου και της Αντίστασης κατά του φασισμού, 51απ το 20ο συνέδριο του ΚΚΣΕ, 30 από την

άνοιξη της Πράγας και από το Μάη, οι αντί-επαναστάσεις υπήρξαν «Βελούδινες», αφού, ευτυχώς, δεν συνοδεύτηκαν από εμφυλίους πολέμους, οπως μάλλον θα περίμαναν και πολλοί το ήθελαν οι ορθολογιστές, ιστορικοί και φιλόσοφοι του καιρού μας, όπως ο κ Φουκουγιάμα κλπ. Και απ την άποψη αυτή και μόνον να δεί κανείς το «1989», οφείλουμε να παραδεχθούμε οτι αυτό υπήρξε πράγματι «Annus Mirabilis, αρκεί να ερμηνεύσει κανείς σωστά την κατάρευση.

Ομως, ορισμένοι ιστορικοί και φιλόσοφοι του καιρού μας περί άλλα τυρβάζουν. Θεωρούν λ,χ υπόθεση σοβαρή το να σχολιάζουν σε βάθος τις απόψεις του Φουκουγιάμα για το τέλους της ιστορίας. Και αναρωτιέται ο καθένας, τελείωσε Ναί ή Οχι η ιστορία το 1989; και μαζί με το τέλος της ιστορίας, και το κοινωνικό-οικονομικό φαινομενο ο Σοσιαλίσμός; Πάντως, οσοι πέρνουν μέρος στη συζήτηση που άνοιξε ο κ Φουκουγιάμα, ειτε συμφωνούν είτε διαφωνούν μαζί του, εμμέσως πλήν σαφώς παραδέχονται οτι βρισκόμαστε μπροστά σε ενα μεγάλο και σοβαρό ερώτημα, του οποίου, μάλιστα η απάντηση επείγει.

Η πολιτική η ηγεσία της Δύσης, διά στόματος της κυρίας Θάτσερ, οταν επισκέυθηκε τις ΗΠΑ, αμέσως μετά την επανεκλογή της στην προθυπουργία της Αγγλίας, με δήλωσή της απάντησε στο ερώτημα: «Δεν υπάρχει εναλλακτική», **λυση.** Ο φιλεύθερος καπιταλισμός ειναι αναπόφεκτος και οχι μόνο, αλλα μια από τις πιθανές μορφές που μπορεί να λάβει η «Παγκοσμιοποίηση», με απότερο στόχο την παγκόσμια οικονομική ενοποίηση του πλανήτη προς όφελος του κεφαλαίου.

Για τους λαούς του κόσμου ομως, η κατάρευση του υπαρκτού το 1989, κατά ενα παράδοξο τρόπο θεωρούν την κατάρευση ισοδύναμη με Νίκη του Σοσιαλισμού. Και αυτό γιατί ο Σοσιαλισμός (η κάθε οικογένεια το ξέρει) εμπλέκει-επιβάλει τον δημοκρατικό έλεγχο της παραγωγής, των συναλλαγών αλλά και όποιων αλλων διαστάσεων της Ανθρώπινης Υπαρξης. Ο «υπαρκτός σοσιαλισμός» με την πτώση του άφησε πίσω του την νηπιακή του ηλικία.

Αξιότιμε κ Φωκά, ετσι οπως διαμορφώθηκε το παγκόσμιο κοινικό-ιστορικό γίγνεσθαι μετα το πέρασμα της κοινωνίας των ανθρώπων στο καθεστώς της ατομικής ιδιοκτησίας στα μέσα παραγωγή, έχουμε δυό ιστορικούς λαούς, που πάντα με τον ενα ή τον αλλο τρόπο λειτούργησαν σε αντιπαράθεση. Σε κάποια ιστορική φάση ο ρώσικος λαός, με επικεφαλής τους κομμουνιστές και αρχηγό τον Λένιν και τον Τρότσικι, σαν ορθόδοξοι μαξιστές εκτίμησαν οτι σε μια μεγάλη μεν καθυστεριμένη ομως χώρα, οπως η Ρωσία της εποχής τους, δεν μπορούσε να περάσει αμέσως στο Σοσιαλισμό χωρίς να περάσει προϋγούμενα σε φάση βιομηχανοποίησης: θέλησαν Επαναστατικό δικαίω, απ το φεουδαρχικό σύστημα και με ελεγχόμενο **κρατικά το αστικό σύστημα**, να περάσει στο από καιρό διαγραφόμενο στον ιστορικό ορίζοντα κοινωνικό-οικονομικό **Γίνεσθαι**: Σοσιαλιστικό σύστημα παραγωγής και κατανάλωσης. Ενα σύστημα ιστορικά διάδοχο του καπιταλιστικού. Με δυό λόγια να κάνουν αυτό που κάνει η Κίνα σήμερα.

Ομως ενώ η επανάσταση στηρίχθηκε στα μόνα εργαλεία που ειχε τα:Σοβιέτ, τα εργατικά συμβούλια, τα συνδικάτατους και όποιους αλλους δημοκρατικούς θεσμούς ειχαν στο μεταξύ διαμορφώσει, οταν άρχισε στην πράξη, η φάση της βιομηχανοποίησης οι πρώτοι θεσμοί, για να πετύχη η βιομηχάνηση, έπρεπε αν οχι να καταργηθούν, να ατονίσουν και συνέχεια να χειραγωγηθούν, ηταν ακριβώς αυτές οι νέες δομές: Τα Σοβιέτ και τα εργατικά συμβούλια, που στο ονομά τους έγινε και στηρίχθηκε η σοσιαλιστική Επανάσταση.

Οπως η αστική ανακάλεσε το σύνθημα: εθνικοποήση της Γης και μοίσμα στους Αγρότες, ετσι και Σοσιαλιστική το πρώτο πράγμα που ανακάλεσαν μετά την δολοφονία του Λένιν, οι ηγέτες ηταν η Επαναστατική-δημοκρατική λειτουργία των ίδιων των Σοβιέτ. Αυτή ακριβώς η ατόνηση και σε συνέχεια η χειραγώγηση των Σοβιέτ και των Συνδικάτων, ηταν η χειρότερη απ τις κινήσεις που μπορούσαν να κάνουν ενάντια στο Σοσιαλισμό.
Τα Σοβιέτ ηταν αυτά που θα διεύρυναν τη δημοκρατία σε βαθμό, που θα έλεγχαν τα μέσα παραγωγής και συναλλαγής, θα συμμετείχαν οχι μόνο στη λειτουργία, αλλα και θα ειχαν ενεργό ρόλο στη διαμόρφωση του γενικότερου πλαισίου της ζωής τους, οπότε μέσω των Σοβιέτ θα γίνονταν εφικτό το σταδιακό πέρασμα απ τον φεουδαρχισμό στην ελεγχόμενη απ το κράτος αστική βιμηχανοποίηση και σε συνέχεια στον Σοσιαλισμό του Μάρξ-Εγκέλς.
Μετά την κατάρρευση, η Δύση έδωσε άμεσα την απάντηση της: «Παγκοσμιοποίησης», δηλαδή την προοδευτική ενσωμάτωση των περιοχών αυτών στη ζώνη επιχειρήσεων του παγκοσμίου κεφαλαίου με την επέκταση της ασύδωτης κυριαρχίας των αγορών, χωρίς ρύθμισεις και κανόνες. Η κατάρευση της ΕΣΣΔ αποχαλύνωσε τις πιο επιθετικές δυνάμεις του κεφααίου. Ακόμα και αυτή η Σοσιλ-δημοκρατία από δύναμη αντίστασης στο νεοφιλεύθερο πρότυπο έγινε προαγωγός της. Τα πράγματα ομως δεν ειναι τόσο απλά οσο φαίνονται. Και αυτό γιατί στη θέση της γραφειοκρατίας και της ανελευθερίας μπήκε για αλλη μιαφορά «Ψευτό ελευθερία», αυτή του άγριου καπιταλισμού, που με την παχυλή προπαγάνδα αποπροσανατόλισε ανθρώπους και χώρες τη στιγμή που επανεξέταζαν την ιστορία, στην επίσιμη ιστορική εκδοχή της.
Το παρελθόν θα ηταν οριστικά ξεπερασμένο, αν ειχε σήμερα βρεθεί ενας νέος και πετυχημένος τρόπος διαχείρισης των οικονομικών προβλημάτων. Ομως η σημερινή κατάσταση πολύ απέχει από το να εχει σταθεροποιήσει κάποιο Νέο πρότυπο τετυχημένης δημοσιονομικής «εξυγίασης», είτε στο εθνικό επίπεδο είτε σε παγκόσμιο. Ίσως κάποτε να γίνει δεκτό οτι η κατάρευση του 1989, για τον υπαρκτό «σοσιαλισμό» ηταν μέρος μιας ευρύτερης διαδικασίας. Μια διαδικασία που συνεχίζεται μέχρι τις μέρες μας, με την προϊούσα αμηχανία του κόσμου που εχει έκτοτε επικρατήσει. Με την αλαζονεία των νικητών, η «νίκη» του 1989, αντί να εχει ανοίξει νέους ορίζονται για το κφάλαιο, εχει σήμερα μετατραπεί σε έλλειμμα ορατότητας για τους οικονομικούς συντελεστές και το ιδιο το σύστημα.
Η σημερινή και σε ολοένα μεγαλύτερο βαθμό συσσώευση των κεφαλαίων στο χώρο του χρήματος, των χρηματιστηρίων και της κερδοσκοπίας, είτε το θέλουμε είτε οχι, σηματοδοτεί οχι την ισχύ της σημερινής δυτικής καπιταλιστικής οικονομίας, αλλα την αδυναμια της και το έλλειμμα προοπτικών της. Ίσως τελικά αποδεχθεί οτι το αδιέδοξο του 1989, δεν αφορούσε μόνο τον ενα πόλο του διπολισμού αλλα, με κάποια χρονική απόσταση και τους **Δυο.**
Μια λοιπόν, που ανατρέξατε στην Γαλλική βιβλιογραφία, της οποίας ενα μεγάλο μέρος της συμμετέχει στην προσπάθεια των ΗΠΑ, για την επανεγραφή της ιστορίας του 20ου αιώνα και ειδικά οσον αφορά την ιστορία του Β! Παγκοσμίου Πολέμου. Το ξανά γράψιμο της ιστορίας ειναι επιλογή των ΗΠΑ, ετσι ωστε να διακαιολογούνται αυτές οι τάσεις. Τάσεις που θα κάνουν το πάν να μην καταγράψουν προαποφασισμένα εγκλήματα κατά της Ανθρωπότητας, θα απαλύνουν την βαβαρότητα, πολλά θα χαρακτηριστούν τυχαία και συμπτωματικά και αφού γίνει η κάθαρση θα προσαρμοστούν... Κάτι παρόμοιο

έγινε προπολλού στη χώρα μας με την ιστορία της Εθνικής Αντίστασης και του εμφυλίο πολέμου
Ομως τα γεγονότα του Β! Παγκοσμίου Πολέμου ειναι μια ζωντανή ιστορία.Τα γεγονότα οταν καταγράφονται την ώρα που διαδραματιζονται εχουν τη φλόγα και την αμεσότητα του γίγνεσθαί. Κάθε μεταγενέστερη προσπάθεια για εξωραϊσμό, απόκρυψη ή δικαίωση για να εξυπηρετήσει κατοπινές σκοπιμότητες (οπως αυτή των ΗΠΑ και γενικότερα) θα ηταν πλαστογραφία της ίδιας της ιστορίας και των γεγονότων. Και αυτά ειναι πεισματάρικα, είτε μας αρέσει είτε οχι. Ετσι οπως καταγράφονται έγιναν και οχι οπως θα θέλαμε να ειχαν γίνει.
Δεν ειναι η αλήθεια που βλάπτει, οσο δυσάρεστη και αν ειναι για τους εντολοδόχους του κόσμου. Ούτε ειναι αυτή που σπέρνει τα μίση, τον διχασμό και τις συμφορές. Ειναι, αντίθετα, η απόκρυψη της αλήθειας, η θεληματική η αθέλητη αλλοίωση και διαστρεύλωση των πραγματικών γεγονότων, τα μισόλογα, οι ψευτιές και η ασύστολη προπαγάνδα. Ειναι τα εγκλήματα, μικρά ή μεγάλα, καθώς και οι συνθήκες και οι αιτίες που επέτρεψαν να γίνουν αυτά. Δεν οφελεί να τα κρύβει και να τα αποσιωπά καμιά πλευρά.
Από ό,τι αποδείχθηκε με την μονομερή προπαγάνδα, θέλουν να εναρμονίσουν την ύπαρξή τους με το τέλος της ιστορίας, (Φουκουγιάμα κλπ), ετσι ωστε από μόνοι τους πλέον, σαν εντολοδόχοι να κυβερνήσουν απερίσπαστοι εις τους αιώνες των αιώνων τον κόσμο, γι αυτό και θέλουν να αλλάξουν την ιστορία. Η ιστορία ομως οπως και τα γεγονότα εχουν ενα μεγάλο αξεπέραστο και ακατανίκητο άλλοθι: Ειναι γραμμένη. Και σαν γραμμένη δεν αλλάζει. Και δεν αλλάζει γιατί ειναι γραμμένη με το αίμα των συντελεστών-αγωνιστών της, αραιωμένο με τα δάκρυα των Μανάδων που έδωσαν το αίμα των παίδια τους για να γραφεί.
Αξιότιμε κ Φωκά, κλείνοντας θέλω να πιστεύω, πως θα συμφωνείται μαζί μου, οτι ο διάλογος, η κριτική και η αμφισβήτηση ακόμα, ειναι η διαλεκτική αναζήτηση της αλήθιεας. Οταν δέ ολα αυτά ειναι καλοπροαίρετα ειναι γνώση, ειναι ιστορία, ειναι πολιτισμός. Σας ευχαριστώ για την ευκαιρά που μου δώσατε να ανταλλάξουμε σκέψεις. Με ολη μου την εκτίμηση.
Βέροια 18 Ιουλίου 07 Κόγιας Νίκος

Η ΑΘΕΑΤΗ ΠΛΕΥΡΑ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

Επειδή το θέμα με το οποίο θα ασχοληθώ, εχει άμεση σχέση με το ιστορικό παρελθόν, πριν προχωρήσω θα ηθελα να διαβαιώσω οσους τυχόν διαβάσουν το κείμενο, οτι δεν ειναι για λόγους νοσταλγίας που κάνω αυτήν τη νοητή επιστροφή στο παρελθόν. Αν και με συγκινεί η ανάμνηση των γεγονότων και των ανθρώπων με τους οποίους έζησα τα πιό δύσκολα χρόνια της ζωής μου. Επιστρέφω εκεί γιατί ολα αυτά τα χρόνια προϋπήρξε μέσα μου και εξακολουθεί να υπάρχει ενα μεγάλο, ενα πελώριο ερώτημα. Ενα αναπάντητο μέχρι σήμερα ερώτημα. Ενα ερώτημα που η απάντησή του μπορούσε να αλλάξει την μεταπολεμική πορεία της χώρας και του λαού μας.

Ειναι γεγονός αναφισβήτητο οτι οι δυνάμεις που συνεργάζονταν με τους Αγγλούς, τους μέλλοντες να γίνουν νεοκατακτητές, θα ειχαν οποσδήποτε γνώση της συμφωνίας που έκανε ο Τσιόρτσιλ με τον Στάλην, σε ό,τι αφορά την παραχώρηση της Ελλάδας στους Αγγλό-Δυτικούς. Και το ερώτημα ειναι: γιατί οι Αστοί δημοκράτες και όποιοι αλλοι προοδευτικοί, ενώ μπορούσαν μετά την επιβεβαίωση οτι ο Κόκκινος στρατός δεν θα παραβίαζε τα ελληνικά σύνορα ή εστω και μετά το Δεκεμβρη του 1944 και κυρίως μετά τη συμφωνία της Βάρκιζας και τον αφοπλισμό του ΕΛΑΣ, δεν θέλησαν να προσεταιριστούν αυτό το λαϊκό ΕΑΜικό κίνημα;

Το 1945 μόλις είχαμε βγεί απ μια πολεμική θύελλα που ξεθεμελίωσε τον τόπο και άφησε πίσω του ερείπια και τάφους. Μέσα ομως από αυτόν τον υπεράνθρωπο, τον τιτάνιο αγώνα βγήκε ενας λαός ψημένος και ατσαλωμένος στη φωτιά και στο σίδηρο του εθνικό και αντιφασιστικό αγώνα, ενας λαός που για πρώτη φορά απέκτησε συναίσθηση και συνείδηση της δύναμης του και γι αυτό αποφασισμένος να ξεκαθαρίσει μια για πάντα τους λογαριασμούς που εδώ και ενάμιση αιώνα τώρα ειχε ανοίξει με τους ξένους και ντόπιους αφέντες.

Αποφασισμένος να μήν ξαναπέσει πάλι στα νύχια τους, να μην αφήσει τον τόπο του να ξαναγήνει η «η καϋμενη ψωροκώσαινα», να μην ξαναγυρίσει στην κακομοιριά και τη μιζέρια της υποτέλειας, στην αναξιοπρέπεια και τις μικρότητες που η ύπαρξη των ξένων και ντόπιων αφεντικών υποχρεώνει ενα λαό να καταφεύγει-εγκαταλείψει την πατρίδα για να επιζήσει. Στο αγώνα αυτό διαμορφώθηκε μια νέα γενιά, μια περήφανη γενιά, εμπνευσμένη απ τα καινούρια ιδανικά που ειχαν φτερώσει τους λαούς στη διάρκεια του αντιφασιστικού αγώνα, με την αυτοπεποίθησει και το θάρρος που η νικηφόρα αναμέτρηση της τόσο στον αλβανικό πόλεμο, πολύ περισσότερος στην Αντίσταση με τους τρείς κατακτητές ειχε εμφυσήσει και διαπλάσει αυτή τη νέα γενιά που μόλις πρόλαβε και άγγιξε το όραμα της λευτερίας, της αυτοτέλειας και της εθνικής ανεξατρησίας.

Ο Β: Παγκόσμιος Πόλεμος ηταν ο μεγαλύτερος κατακκλυσμός σιδήρου, φωτιάς και θανάτου που έπεσε πάνω στην ανθρωπότητα μόλις 25 χρόνια μετά τον πρώτο. Θα ηταν περίεργο αν ο κατακλυσμός αυτός περνούσε χωρίς βαθύτερες αλλαγές στη συνείδηση των λαών και ειδικά στη χώρα μας που ηταν τριπλοκατακτημένη. Αν αυτή η αλληλοσφαγή εκατομμυρίων ανθρώπων που η φασιστική παραφροσύνη οδήγησε στα πεδία των μαχών, δεν ειχε σκοπό να κόψει μια για πάντα τον ομφάλιο λώρο του φασισμού, η θυσία αυτών των ανθρώπων δεν θα ειχε κανένα νόημα.

Οι αγωνιστές του αλβανικού πολέμου που ηταν και οι συνεχιστές της Εθνικής Αντίστασης, πολεμώντας ονειρεύονταν μετά τη λήξη του πολέμου μια πατρίδα ελεύθερη και δίκαιη μέσα σε ενα κόσμο ελευθερίας και κοινωνικής διακαιοσύνης.

Αντί λοιπόν, να προσεταιριστούν αυτό τον αποφασισμένο

Αντί γι αυτό στην πιο κρίσιμη στιγμή συφτάγκαλιάστηκαν με τους Αγγλους και οχι μόνο στήριξαν τους Αγγλους, τις ντόπιες ολιγαρχικές, αντιδραστικές και σκοτεινές δυνάμεις. Τους δοσιλόγους και το παρακράτος, αλλα και συμμετείχαν ενεργά στην εξόντωση αυτού του λαογέννητου κινήματος. Του κινήματος που πολέμησε οχι μόνο για την απελευθέρωση της χώρας, αλλα και στο βαθμό που του επέτρεψαν οι δυνάμεις του, ενταγμένο στην αντιφασιστική συμμαχία,

βοήθησε ενεργά να ηττηθεί ο άξονας, που ηταν η ατμομηχανή του φασισμού. Του κινήματος που θα αποτελούσε την υποδομή για να απαλλαγει η Ελλάδα απ τη μέγκενη της εξάρτησης, της επικυριαρχίας και την ετεροδικία.

Αντι λοιπόν, για τη συμφιλίωση που τόση ανάγκη την ειχε ο τόπος

Και θέτω το ερώτημα αυτό γιατί πάρα τα 62 χρόνια, η χώρα εξακολουθεί να σχιαμαχεί με τα ίδια προβλήματα: Εθνική και οικονομική ανεξατρησία, ακεραιότητα και αυτοτέλεια, Δημοκρατία και ελευθερία. Γιατί τα σημερινά-αποστασίες, Χούντες, διαπλοκές-κάθαρση, Τούρκοι, Κύπρος, Αιγαίο, SIA, ξένοι πρόκτορες, απαγωγές, υποκλοπές και τόσα αλλα-δεν ξεπήδησαν τώρα δα ξαφνικά και απρόσμενα.

Οπως και αν λέγονται οι ξένοι: Γερμανοί, Αγγλοι ή Αμερικανοί, αποικιοκράτες, ιμπεριαλιστές ή νεοφιλελεύθεροι ολοι τον ίδιο στόχο ειχαν, μα και έχουν: Πως να κρατήσουν την Ελλάδα σφιχτά, αποπνιχτηκά δεμένη. Πως θα παραμείνει παντοτεινά «το αγκιστρωμένο ψάρι» για την εξυπηρέτηση των δικών τους σκοπών και συμφερόντων σε αυτήν την γεωστρατηγικά γωνιά του πλανήτη, σε αυτό το στραυροδρόμι του κόσμου.

Μετά τον τορπιλισμό της Ελλης στις 15/8/1940, ειναι γνωστό οτι ο περιλάλητος και «ένδοξος» Μεταξάς, επικοινώνησε με το Βερολίνο από όπου τον διαβαιβέωσαν οτι ο Χίτλερ «ούδεποτε θα επιτρέψει κατά της Ελλάδος Ιταλικήν επίθεση και ιδιαζόντως συνιστά οπως ουδέν μέτρον ληφθεί». Ομως παρά τις διαβεβαιώσεις του χίτλερ, οτι «ουδέποτε θα επιτρέψει επίθεση κατά της Ελλάδος», η επίθεση της Ιταλίας δεν ηταν αναπάντεχη. Την προμηνούσαν με βεβαιότητα οι προηγούμενοι επιθετικοί πόλεμοι της φασιστικής αυτής δύναμης και ολες οι θρασύτατες προκλήσεις εις βάρος της χώρας μας με αποκορύφωμα τον τορπιλισμό της Ελλης. Η Αγγλία βέβαια, θέλοντας να βγάλει την Ελλάδα απ την «ουτερότητα που συνιστούσε ο Χίτλερ να τηρήσει», τη χώρα μας στον πόλεμο, αν δεν τις «οργάνωνε» δεν ηταν ξένη απ αυτές τις προκλήσεις.

Επειτα ειναι και οι «διαπραγματεύσεις» του Τσιόρτσιλ, με τη Γερμανία και η επιθυμία του «να τις παραδώσει αυτές τις χώρες της Βαλκανικής...». καθώς και η απόρριψη-άρνηση της Αγγλίας, στην πρόταση της Ελλάδας δυό χρόνια πριν την κήρυξη του πολέμου να υπογραφεί σύμφωνο συμμαχίας Ελλάδας-Αγγλίας. Την οποία πρόταση απέρριψε με το αιτιολογικό οτι μια τέτοια συμμαχία θα «αποτελούσε πρόκλησιν κατά της Ιταλίας...».

Ο τορπιλισμός της «ΕΛΛΗΣ» επιβεβαίωσε ποιάς έμνευσης και κοπής ηταν η Μεταξική δικτατορία. Να τι είπε ανάμεσα στα αλλα ο Μεταξάς (σύμφωνα με το κείμενο απ το αρχείο του Μανιαδάκη). «...Εις τας 15 Αυγούστου έγινε ο τορπιλισμός της «ΕΛΛΗΣ». Γνωρίζαμε από την πρώτην στιγμήν οτι το έγκλημα ήτο Ιταλικον. Εν τούτοις δεν επιτρέψαμε να γνωσθή οτι έχομεν και τα υλικάς πλέον αποδείξεις περί της εθνικότητος του εγκληματίου...Θα σας αποκαλύψω τώρα, οτι τότε διέταξα να βολιδοσκοπηθεί καταλλήλως το Βερολίνο. Μου διεμηνύθη εκ μέρους του Χίτλερ η σύστασης να αποφύγω οιονδέποτε μέτρον δυνάμενον να θεωρηθεί από την Ιταλίαν πρόκλησις...».Και συνεχίζει «Ακούστε δια να συνενοηθούμε. Εγώ κύριοι, οπως επαρκώς σας εξήγησα, ετήρησα μέχρι σήμερον την πολιτικήν του αείμνηστου Βασιλέως Κωσταντίνου, δηλαδή την πολιτικήν της αυστηράς ουδετερότητος...Ηδη μετά την άδικον επίθεσιν της Ιταλίας, η πολιτική την οποίαν ακολουθώ ειναι πολιτική του αείμνηστου Ελευθερίου Βενιζέλου...».

Αυτός που έκανε τις παρά πάνω δηλώσεις, την ιδια μέρα δηλώνει στο Γράτζι, «πως η Ελλάδα θα παραμείνει αυστηρά ουδέτερη και πως ο ίδιος εχει πάρει μέτρα για να εμποδίσει κάθε επέμβαση των βρετανικών στρατευμέτων στη Θεσσαλονίκη ή στο Βόλο». (Γκράτζι σελ 109). Δεν προκειται για διπλωματικά λόγια: Ο Μεταξάς που αρνέιται, στον Παπάγο, κάθε επιστράτευση μς κάποια σημασία, δε δυστάζει να κοινητιποιήσει μια μεραρχία στην κρήτη, σαν προληπτικό μέτρο εναντίον μιας...αγγλικής απόβασης. Λίγο περισσότερη κατανόηση από μέρους των χωρών τιυ χαλύβδινου Συμφώνου και ο έλληνας δικτάτορας θα ηταν έτοιμος να προσφέρει τις υπηρεσίες του σαν καλός και υποτακτικός σύμμαχος...??????????????????????????????????????

Και επειδή η δικτατορία ηταν Αγγλο-Βασιλικής έμπευσης και κοπής, ο Αγγλικός Ιμπεριαλισμός ηταν βέβαιος-και ειχε τη δύναμη και τα μέσα να το πετύχει-πως στην κρίσιμη στιγμή το καθεστώς της Αθήνας θα έκλινε αποφασιστικά με το μέρος του, παρά το φιλογερμανισμό του Μεταξά και ιδεολογική συμπάθεια προς τον χιτλερισμό του. Εγγύηση για τους Αγγλους ηταν ο βασιλιάς και η δύναμη που αυτός ειχε στο στρατό και τον κρατικό μηχανισμό. Αλλά και ο ίδιος ο Ματαξάς το Γενάρη του 1940 ειχε πεί τα παρακάτω πολύ χαρακτηριστικά λόγια:

«Ειμεθα ουδέτεροι εφ οσον χρόνον η Αγγλία θέλει να είμεθα ουδέτεροι. Τίποτε δεν κάναμε χωρίς συνενόησιν με την Αγγλίαν και, τις περισσότερες φορές ό,τι κάνομε γίνεται κατά σύστασιν ή παράκλησιν της Αγγλίας...Η Ελλάς ειναι ζωτικό τμήμα της Αγγλικής αυτοκρατορικής άμυνας...»

Την 28η Οκτωβρίου του 1940, ο στρατηγός Μεταξάς, ο σφετεριστής των λαϊκών ελευθεριών, ο άνθρωπος που ο ελληνικός λαός απεχθάνεται περισσότερο, απορίπτει το τελεσίγραφο της Ιταλίας και η Ελλάδα μπαίνει στο Β! Παγκόσμιο Πόλεμο, στο πλευρό των συμμάχων. Ενας φασίστας δικτάτορας γίνεται ετσι-τουλάχιστον τυπικά-ο πρώτος αντιστασιακός. Αυτό το μοναδικό παράδοξο (μοναδικό στα χρονικά του τελευταίου πολέμου) θα βαρύνει έντονα στα κατοπινά πολιτικά πεπρωμένα του ελληνικού λαού ??????????????

Μερικοί απολογητές της δικτατορίας, θεασώτες και υμνωδοί του δικτάτορα Μεταξά, πασχίζουν να τον προβάλουν σαν άνθρωπο γεμάτο αποφασιστικότητα, θάρρος και πατριωτισμό τόσο κατά ην επίδοση σ αυτόν του ιταλικού τελεσιγράφου οσο και αμέσως μετά την κήρυξη του ελληνό-ιταλικού πολέμου. Επιμένουν οτι αφού ο Μεταξας, ειπε το οχι κατά τις κρίσιμες εκείνες ώρες, τότε και ο γιορτασμός της 28ης, αποτελεί μια ιστορική αναφορά στον άνθρωπο που ειπε το οχι.

Ο Σπύρος Λιναρδάτος και ιστορικός Γιάννης Κορδάτος γράφει πως «...Ο Ματαξάς κανένα ΟΧΙ δεν είπε στον Ιταλό πρεσβευτή. Το ΟΧΙ, το Μεγάλο, το Πελώριο ΟΧΙ το είπε ο Ελληνικός Λαός και στο Αλβανικό πόλεμο και ύστερα, το ακόμα μεγαλύτερο και βροντερότερο ΟΧΙ στην κατοχή με την οργάνωση της Εθνικής Αντίστασης».

Ο Μεταξάς δεν έπαιξε τον ιστορικό ρόλο που καλούσαν οι περιστάσεις να παίξει. Ως την τελευταία στιγμή έλπιζε πως ο Μουσουλίνι δε θα μας επιτίθονταν, γιατί πολλά περίμενε απ τον Χίτλερ. Απ τον Χίτλερ, που τον πίστευε ανέκαθεν φίλο και προστάτη της Ελλάδας! Γι αυτό οταν στις 4 το πρωί της 28ης τον ξύπνησε ο Ιταλός πρεσβευτής Γκράτσι, να του επιδώσει το τελεσίγραφο «δεν κατάλαβε περί τίνους πρόκειται». Αυτό διηγείται ο Γκράτσι, που κατά τα αλλα γράφει με πολύ συμπάθεια για το Μεταξά. Οταν ομως διάβασε το τελεσίγραφο, ούτε αγρίεψε, ουτέ κράτησε την ψυχραιμία του, ούτε

βρήκε δυό λέξεις από εκείνες που μένουν ιστορικές να πεί για λογαρισμό της Ελλάδας. Παρά δάκρυσε, κοίταξε κατάματα το Γκράτσι και με συγκινημένη αλλα σταθερή φωνή του είπε (στα γαλλικά): Ωστε έχουμε πόλεμο;». Αυτές ηταν οι λέξεις που με λίγα καρικεύματα μετατράπηκαν σε μεταξίκο οχι.

Ο ελληνικός λαός δυστιστούσε από πάντα στο Μεταξά. Ο στρατηγός που ειχε γεννηθεί το 1871, ηταν προστατευόμενος του διαδόχου Κωσταντίνου. Αυτός τον έστειλε να σπουδάσει στη Στρατιωτική Ακαδημία του Βεορλίνου, ενώ ο Μεταξάς δεν ηταν παρά ενας νεαρός αξιωματικός του Επιτελείου. Απ τότε, η αφοσίωση του στη μοναρχία και οι συμπάθειές του προς το γερμανικό μιλιταρισμό κάνουν τον Μεταξά οπαδό των βιαίων μεθόδων. Απ τον ενα Παγκόσμιο πόλεμο ως τον αλλο, βρίσκεται μέσα σ' ολες τις συνωμοσίες και σ' ολες τις απόπειρες στρατιωτικών πραξικοπημάτων της άκρας δεξιάς. Δύο φορές καταδικασμένος σε θάνατο και δυο φορές αμνηστευόμενος, θα παίξει και πάλι μή βρίσκοντας κάτι καλύτερο, το κοινοβουλευτικό παιγνίδι. Πάντα λίγοι εκλογείς προθυμοποιούνταν να του δώσουν την εμπιστοσύνη τους. Τοποθετώντας τον άνθρωπο αυτό επικεφαλής της κυβέρνησης, ο βασιλιάς οχι μόνο παραβίαζε τους δημοκρατικούς κανόνες, αλλα και παραγράφει ενα παλιό του χρέος...

Ο Ελληνικός Λαός ηταν αυτός, που είπε το βροντοφώναξε το μυριόστομο «ΟΧΙ». Το «ΟΧΙ» που συγκλόνισε την οικουμένη και την ηττημένη Ευρώπη. Ηταν ο λαός που ανέτρεψε την παγκόσμια αίσθηση για το αήττητο του άξονα. Η αλλη ηταν οι κιοτήδες και αυτοί που άρπαξαν και προσάρμοσαν το «ΟΧΙ» του Λαού στο στυφό στόμα του δικτάτορα Μεταξά. Ηταν αυτοί που πριν την κατάρευση του μετώπου απ τη σιγουριά της «Γκράν Βρετάνιας», εγκαταλείποντας λαό και χώρα συναποκομίζοντας και το εθνικό απόθενα σε χρυσό, τα πιατικά και τα κλάδρα με το πολεμικό πλοίο Αρντένα ακολούθησαν τους Αγγλους στα απάνεμα λιμάνια. Τους Αγγλους που για να επιβραδίνουν την προέλαση των Γερμανών και για να μην εχουν ανθρώπινες απώλειες κατάστρεψαν ολόκληρο το οδικό και σιδηροδρομικό δίκτυο, Λιμάνια, Γέφυρες, στρατιωτικές εγκαταστάσεις κλπ.

Το 1940 η Ευρώπη ειναι ηττημένη απ τον άξονα. Οι λαοί της βυθισμένοι σε ηττοπάθεια και μοιρολατρία. Φόβος παντού. Κανένα φως. Και μέσα σε αυτήν την οικουμενική σιωπή, οταν την αυγή του Οκτώβρη του 40, ήχησαν δαιμονισμένα οι σειρίνες, δυο κατηγορίες Ελλήνων ξεκίνησαν προς διαφορετική κατεύθυνση:

Η πρώτη, η μεγάλη, η δημοκρατική, η αληθινά ηρωϊκή ξεκίνησε για το μέτωπο. Ηταν σχεδόν γυμνή απ την αρχή ακόμα, πεινασμένη, χωρίς τον αντίστοιχο οπλισμό και ανοργάνωτη στρατιωτικά, αφού η Πέμπτη φάλαγγα οργίαζε στο στρατό, αλλα ξεκίνησε σαν τους «καβαλάριδες της Αποκάλυψης» με σκοπό να υπερασπιστούν τα πάτρια εδάφη και να κόψουν μια για πάντα τον ομφάλιο λώρο του φασισμού. Του φασισμού, που από χρόνια ειχε θρονιασθεί στην Ελλάδα και έκανε βασανιστική και επίπονη τη ζωή των Ελλήνων. Ηταν ο ελληνικός λαός, που σε εναν άνισο πόλεμο, διεξήγαγε την πρώτη, νικηφόρα μάχη ενάντια στον άξονα. Ναί την πρώτη νικηφόρα μάχη. Μια μάχη που συγκλόνισε την οικουμένη.

Η αλλη κατηγορία, μικρή, μετρημένη στα δάχτυλα πήρε το δρόμο προς τα καταφύγια της «Γκράν Βρετάνια». Απ τα καταφύγια αυτά έκαναν τον πόλεμο: Βασιλιάδες και δικτάτορες, Γενικά Επιτελεία και οι στρατηγοί Παπαδημαίοι, Νικολούλιδες και μαζί τους και οι της Επιμελητείας. Ηταν αυτοί που πριν ακόμα

την εισβολή οι σειρίνες της πέμπτης φάλαγγας έσπερναν την ητοπάθεια, με το επιχείρημα πως το εθνικό συμφέρον δεν επέτρεπε την αντιπαράταξη σε μια πανίσχυρη αυτοκρατορία, ούτε πόλεμο μ ενα πανίσχυρο και αήττητο στρατό.

Τον αγώνα τόσο του αλβανικό πολύ περισσότερο ομως αυτόν της Αντίστασης τον «έκριναν» άσκοπο και προδικασμένη την κατάληξή του. Ανάμεσα σ αυτούς ηταν και υπέυθυνοι παράγοντες. Μετά την εισβολή, δεν ηταν μόνο οι γερμανόφιλοι που έσπερναν την ηττοπάθεια. Ηταν και οι «φρόνημοι» που συνιστούσαν υπομονή και μιλούσαν για τις δυσκολίες ή το μάταιο του Αντιστασιακού αγώνα. Αυτοί που προπαγάνδηζαν τη θεωρία της πρόκλησης καταστροφών χωρίς αντίστοιχα αποτελάσματα. Οι απόψεις αυτές που υιοθετούνταν ή πρώτο-κυκλοφορούσαν απ τους αρχηγούς ή εκπροσώπους των περισσοτέρων πολιτικών κομμάτων σε τελευταία ανάλυση δεν σήμαιναν τίποτε αλλο παρά προτροπή σε αδράνεια και υποταγή στους κατακτητές.

Οι κατακτητές «έλεγαν», δεν θέλουν τίποτε αλλο απ τους Ελληνες, παρά μόνο λίγο χώμα να περάσουν προς την Αφρική. Οι κατακτητές ομως ούτε λίγο ούτε πολύ μαζί με το χώμα, θέλανε και τα κορμιά και την ψυχή των Ελλήνων. Αυτά ομως μόνο χωρίς τον αγώνα του λαού ειχαν πιθανότητες να τα πάρουν. Και τότε θα ηταν απίστευτες οι καταστροφές σε ανθρώπους και υλικά αγαθά. Κήρυκες της υποταγής ηταν κι εκείνοι, που μη όντας στο πλευρό του λαού, μακριά απ τους αγώνες του, θεωρούσαν την κατάσταση χωρίς διέξοδο.

Αν επικρατούσαν οι ηττοπαθείς και κυρίως αν δεν καταπολεμούνταν οι συνεργάτες και οι καταδότες, τότε ο ελληνικός λαός οχι μόνο θα ξέκοβε απ την ιστορία του, αλλα και θα εξανδραποδιζόταν, θα σπρώχνονταν σε πλήρη καταστροφή, σε μια σκλαβιά χωρίς τέλος. Η ηττα θα μετατρέπονταν σε μεγάλη και οριστική ψυχική και ηθική ηττα. Αυτή ομως η εθνική συμφορά δεν έπρεπε για τίποτε στον κόσμο να συμβεί. Κι αυτό γιατί κανένας λαός δεν θέλει και δεν δέχεται τον ηθικό και φυσικό του θάνατο. Αλλά και γιατί δεν έλλειψαν οι πρωτοπόροι οργανωτές του αντιφασιστικού αγώνα.

Συνεπώς, ο ρόλος εκείνων, που θα ειχαν το ηθικό ανάστημα να ορθωθούν απέναντι στους κατακτητές σ αυτή την κρίσιμη καμπή, ηταν βαρυσήμαντος και γνήσια εθνικός. Οι κατακτητές το γράφανε άλλωστε καθαρά στον ελληνόφωνο τύπο τους: ειχαν ανάγκη απ την ψυχική αποστράτευση και τη συναίνεση του λαού, την ώρα ακριβώς που η Ελλάδα χρειάχζονταν την ψυχική Εθελοντική επιστράτευση και τη ριζική αντίθεσή του με τους κατακτητές.

Ηταν ακόμα και οι μαυραγορήτες, οι εκμεταλλευτές και οι τυχάρπαστοι που καραδοκούσαν να επωφεληθούν απ την κοινή δυστυχία και έβλεπαν με κακό μάτι κάθε αντιπαράθεση με τον κατακτητή. Ολων αυτών δεν έκαιγε το λυχνάρι της εθνικής συνήδεισης. Κάτι χειρότερο. Αυτοί ειχαν βουλιάξει μέσα στην κατοχική διαφθορά. Και πριν απ αυτούς και δίπλα σαυτούς, ηταν αυτοί που έκαναν ό,τι παιρνούσε απ το χέρι τους για την κατάρευση του μετώπου, και την επομένη της κατάρευσης, ηταν οι ίδιοι που σχημάτισαν την πρώτη ελληνόφωνη κυβέρνηση να εξυπηρετήσουν πολύπλευρα τους κατκτητές, ενω παράλληλα θα έξεγχαν για λογαριασμό τους το λαό.

Στον Ιταλό-ελληνο πόλεμο, ο ελληνικός λαός κλήθηκε να αντιμετωπίσει τον Ιταλικό φασισμό και το γερμανικό εθνικοσοσιαλισμό, ενώ επι 4 και πλέον χρόνια διδάσκονταν εντατικά οτι τα καθεστώτα αυτά ηταν καθεστώτα πολιτικής διακυβέρνησης για το μέλλον. Ο ελληνοϊταλικός πόλεμος διεύρυνε το χάσμα

που υπήρχε ανάμεσα στο λαό και τους ιθύνοντες. Ενα χάσμα που ειχε παγιοποιήσει η 4η Αυγούστου. Εκεί στα πεδία των μαχών, ο μαχόμενος λαός και η κυβέρνηση ακολουθούσαν στην ουσία δυό αντίθετους δρόμους. Ο λαός ήθελε να τσακίσει το φασισμό και να ρίξει τους Ιταλούς στη θαλασσα και αυτό από ό,τι αποδείχθηκε δεν ηταν κάτι το ακατόρθωτο. Το καθεστώς ομως τρόμαζε απ το ενδεχόμενο μιας τέτοιας προέλασης.

Αλήθεια πως μπορούσε να πεί αυτό το μεγάλο, το βαρύ και ασήκωτο «ΟΧΙ» ο Μεταξας; Ο Μεταξάς που ηταν μέχρι το μεδούλι ποτισμένος με προσσισμό, με βαθειά ριζωμένη γερμανοφιλία; Αυτός που ειχε χίλιους δεσμούς με τον Χίτλερ; Αυτός που ηταν αρχηγός των επίστρατων; Που πρωτοστατούσε κάθε φορά για την ουτερότητα της Ελλάδας κάτι που πολύ διευκόλυνε τα γερμανικά σχέδια; Σχέδια τα οποία ηταν λάτρης και εφάρμοζε πρακτικά στην Ελλάδα;

Αυτός που ειχε παραδώσει ολα τα στρατιωτικά μυστικά στους Γερμανούς αξιωματικούς; Που ειχε ανοίξει διάπλατα τις πόρτες της χώρας στους πράκτορες του Γκαϊμπελς; Αυτός που έδωσε με όνομα και επώνυνο, διεύθυνση και αριθμό κατοικίας των Ελλήνων κομμουνιστών στη Γκεστάπο; Αυτός που ειχε επιβάλει το επάρατο καθεστώς της 4ης Αυγούστου; Αυτός που και τους Προσκόπους ακόμα μόλυνε με την φασιστική κοσμοθεωρία του; Αυτός που την στρατιωτική, πολιτική, διπλωματική, ιδεολογική και ηθική ακόμα τα ανείγαγε σε εθνικά ιδεώδη της Πέμπτης Φάλαγγας και του Γ! Ελληνοχριστιανικού πολιτισμού; Που ειχε κάνει την ΕΟΝ προσωπικό του πραιτοριανό στρατό; Αυτός που δεν επέτρεψε σε κανένα απόστρατο Αξιωματικό του κινήματος του1935, οσο εμπειροπόλεμος και αν ηταν να πάρει μέρος στον πόλεμο; Το ίδιο απέρριψε και την εθελοντική προσφορά των κομμουνιστών κρατουμένων και εξορίστων που με το γράμμα του ζητούσε ο Ζαχαριάδης να πάρουν εθελοντικά μέρος στον πόλεμο; Ενώ αυτός μηχανοραφούσε εις βάρους του λαού και της Ελλάδας, εμείς τον υμνούμε και τον δοδολογούμε.

Η κατοχή ηταν ενας σεισμός για την ελληνική κοινωνία και το λαό. Στην αρχή προκάλεσε κατάπληξη και ανησυχία. Τα παλιά κόμματα διαλύθηκαν και οι τάξεις που υπήρχαν αποσυντέθηκαν. Οι αξίες κλονίστηκαν, μαζί και οι ηθικές. Οι ηθικοί φραγμοί ατώνισαν. Ο υπερ υπάρξεως αγώνας προέγραφε τη θηριώδη σφραγίδα του στην ψυχολογία των ανθρώπων. Κέντρα οπως η Αθηνα και ο Πειραιάς άδειασαν, η Ηπαιθρος λεηλατούνταν. Οι Ελληνες πέθαιναν σαν τις μύγες απ την πείνα.

Η γερμανοφασιστική κατοχή αποτέλεσε για το λαό εναν απ τους μεγαλύτερους εθνικούς κινδύνους που διέτρεξε ποτέ. Πρώτο λόγω της φύσης του κατακτητή. Οι κατακτητές ηταν δυναμείς που τις κυβερνούσαν οι πιο εξωφρενικές εγκληματικές θεωρίες και τις πιο βάρβαρες μέθοδες βίας. Οι φυλετικές θεωρίες, οπως η «Αρια φυλή ειναι η ανωτέρα και ισχυροτέρα ολων... Ειναι ο μοναδικός δημιουργός μιας ανώτερης ανθρωπότητας...Υπήρξε πάντοτε ο μεγαλύτερος θεματοφύλακας του ανθρώπινου πολιτισμού...Ο Αριος ειναι ο προμυθέας της ανθρωπότητας». Ο ανώτερος σκοπός του ρατσιστικού κράτους ειναι η φροντίς να διατηρηθεί και να προστατευθεί η καθαρότητα της Αριας φυλής, ωστε να μη μολυνθεί το έργο του Θεού». Ηταν άκρατος γερμανικός σοβενισμός και η μή αναγνώρισης στους λαούς το δικαίωμα στον πολιτισμό και τη ζώη. «Οι Γερμανοί έλεγαν οι εγχώριοι ομογάλκτοι δεν ήρθαν για να φύγουν...». Η «Νέα Τάξη» δεν ηταν μια προσωρινή κατάσταση που υπαγορευόταν από πολεμικές

ανάγκες, αλλά ενα σύνολο καλά μελετημένων μέτρων, εφαρμογή των φασιστικών ιδεών, των ιδεών του Χίτλερ, του Ρόζεμπρέρκ και του Γκαίμπελς.

Η μεγάλη τυχοδιωκτική πολεμική περιπέτεια στην οποία ειχαν ριχθεί οι κατακτητές, έκανε απύθμινες τις ανάγκες τους και ακόρεστη τη βουλεμία τους, μα και ανεπαρκείς ολους τους πόρους, που προσπορίζονταν με την κατάκτηση. Πολύ περισσότερο σε μια χώρα σαν τη δική μας με ισχνό οικονομικό δυναμικό. Ετσι ο στρατός αυτός μεταβλήθηκε σε στρατό που έκανε εργο του τη λεηλασία και την αρπαγή, που άρπαζε τη μπουκιά απ το στόμα του κάθε πεινασμένου Ελληνα. Αγκομαχώντας υπερ φορτωμένα με τη λεία παιρνούσαν τα τρένα απ τη Βέροια με προορισμό τη Γερμανία. Αυτά τα τρένα ηταν ενας απ τους βασικούς στόχους του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ.

.Οι Γερμανοί βρήκαν στο εσωτερικό της χώρας προκάτ ιδεολογικοπολιτικά στηρίγματα που τους βοήθησαν στο έργο τους. Νέα τάξη εχει κληρομήσει απ το φασιστικό κράτος του Μεταξά δομές που, από πρώτη ματία, της ενέπνευαν εμπιστοσύνη: Η χωροφυλακή, η αστυνομία και η μυστική αστυνομία συμπεριελάμβαναν στοιχεία στοιχεία καταγεγραμμένα ενα κι ενα, σύμφωνα με τα καλύτερα αντιδημοκρατικά κριτήρια. Από αυτούς τους «υπερασπιστές της τάξης», η κατοχή δεν ζήτησε καμιά προσπάθεια πολιτικού αναπροσανατολισμού, αν εξακολουθούσαν να κάνουν τη δουλειά τους όπως και πριν, θα έχουν ολη την εκτίμηση των νέων κυριών τους. Ο ίδιο ισχύει και για εναν πυρήνα ανωτέρων κρατικών υπαλλήλων, που οι μεταξικές πεποιθήσεις τους βρίσκονται σε προδιατεταγμένη αρμονία με τις πεποιθήσεις των κατακτητών.??????????????????????

Οι πολιτικοί και οικονομικοί συνεργάτες του κατακτητή ηταν η νέα μορφή προδότη. Αλλη μια μορφή προδότη ηταν η προτροπή σε συνεργασία. Η «Εστία» στις 29/4/41 ζητούσε «την ψυχική αποστράτευση των Ελλήνων» και η «Καθημερινή» στις 30/4/41 έγραφε: «Ο πόλεμος τελείωσε για την Ελλάδα. Οπως ετελείωσε και δι όλα τα κράτη της Ηπειρωτικής Ευρώπης. Ο ελληνικός στρατός κατέθεσε τα όπλα. Αλλα αυτό δεν αρκεί. Δια την πραγματικήν ειρήνευσιν, χρειάζεται και η ψυχική αποστράτευσις των ελλήνων, η γοργή επάνοδος των εις την ψυχικήν γαλήνην δια να προσαρμοστούν». Σε αυτούς αργότερα προστέθηκαν και οι χαφιέδες-καταδότες.

Οπως οι Γερμανοί κατακτητές επέλεξαν τους δικούς τους συνεργάτες, ετσι και μέλλοντες νεοκατακτητές Αγγλοι, επέλεγαν συνεργάτες που ή ειχαν και την αγγλική συναίνεση, όντας πράκτορες τους ή οι Αγγλοι τους υιοθετούσαν εκ των υστέρων είτε για ψευδοϋπηρεσίες που τους προσέφεραν στην κατοχή, είτε για υπηρεσίες που έπρεπε να τους προσφέρουν στο μέλλον. Οπωσδήποτε αυτό ηταν υλικό προετοιμασμένο, (οπως και η 5η φάλαγγα) να προσφέρει υπηρεσίες εξω απ την εθνική συνείδηση και εναντίον της. Αλλωστε η ατμόσφαιρα αυτή ηταν κατάλληλη για να επενεργεί δραστικά και το αγγλικό χρυσάφι.

Οι Γερμανοί κατακτητές με την έμπρακτη συμπαράσταση των πρώην και νέων συνεργατών επιδίωξαν απ την πρώτη στιγμή, με την εξαθλίωση να σπάσουν το ηθικό του λαού, για να στεριώσουν τη νίκη τους. Αν κατάφερναν να υποτάξουν το λαό, θα τον οδηγούσαν στα πεδία των μαχών, σαν «γεναίο» στρατιώτη. Αν τον επιρέαζαν σε μικρότερο βαθμό θα τον έσερναν σαν εργάτη στα Γερμανικά κάτεργα ή δουλοπάροικο στους κάμπους της Γερμανίας. Οι κατακτητές ηταν πολύ σίγουροι στην άποψη τους οτι ένας εξαθλιωμένος λαός δεν μπορεί να αντιδράση και κυρίως να προβάλει Αντίσταση.

Και στα υψηλά κλιμάκια το τρίπτυχο της γερμανό-ελληνική, γερμανό-αγγλική και αγγλό-ελληνική συνεργασία διαμόρφωναν τα σχέδια τα βρώμικα-οπως πάντα- μέσα που θα μεταχειρίζονταν οι πρών, οι νύν και οι μεταπελευθερωτικοί κατακτητές για να δέσουν και να σιγουρέψουν α π ό τ α μ έ σ α την αναδιοργανούμενη στη διάρκεια της κατοχής κρατική μηχανή, να μην τους ξεφήγει κόποια βιδίτσα. Η παλιά, αδίσταχτη, ξεσχολισμένη αποικιοκρατία έπρεπε με κάθε θυσία να κρατήσει αυτόν τον τόπο κλειδί. «Η Ελλάς(μας ειπε ο Μεταξάς πριν το...) ειναι ζωτικό τμήμα της αγγλικής αυτοκρατορικής άμυνας...».

Και τα πρώτα συναινετικά έγγραφα για το πιο θα ειναι το μέλλον της Ελλάδας και του λαού της, όποιο και αν ειναι το αποτέλεσμα μετά τη λήξη του Β! Παγκοσμίου Πολέμου υπογράφτηκαν. Ο στρατηγός Τσολάκογλου ανέλαβε τον πρώτο διαμεσολαβητικό ρόλο. Σχημάτισε υπο την προεδρία του στις 30 Απριλίου 1944 την πρώτη κυβέρνηση Κούϊσλιγκς και απευθυνόμενος προς τον ελληνικό λαό είπε επίλέξη:

Εληνες Μαχηταί, ελληνικέ Λαέ

» Οι υπεύθυνοι της εθνικής συμφαράς έφυγαν από τας Αθήνας και εγκατέλειψαν το πάτριο έδαφος. Υπό την προσφιλή προστασίαν της θαλάσσης από τας επιθέσεις του αντιπάλου, απαιτούν από ολους μας να συνεχισθεί ο Αγων, το μάτοια του οποίου Σεις ολοι οι παραμείνοντες επι του πατρίου εδάφους έχεται κατανοήσει.

» Η κυβέρνησις που ετράπη εις φυγήν, ουδέν δικαίωμα εχει να απαιτεί από τον Ελληνικόν Λαόν θυσίας οι οποίαι ισοδυναμούν με σφαγιασμόν και αυτοκτονίαν,

»Ελληνες,

» Πρέπει ν' αναλάβωμεν την τύχη της χώρας σθεναρώς εις τας χείρας μας και ν ατενίζωμεν κατάματα την σκληραν πραγματικότητα.

» Δια ν' ανταποκριθούμεν εις ταύτα, αποφάσισα από κοινού, μεθ' ολων των στρατηγών και αξιωνατικών του αγωνισθέντος ελληνικού στρατού, να σχηματίσω υπό την προεδρίαν μου κυβέρνησιν, ητις θα εξασκεί την εξουσίαν της ανεξάρτητα της μέχρι τούδε κυβερνήσεως της Ελλάδος, εδραζομένης επί μόνης τηα κυριάρχου θελήσεως του ελληνικού λαού.

» Αυτή θα ειναι η μόνιμος κτβέρνησις εν Ελλάδι και θα εχη ως εντολήν και μόναδικών προορισμόν, τη συγκαταθέσει των δυνάμεων καταχής, ν' αποκαταστήση την ηχυχίαν και την τάξιν εις τον δυστυχισμένον αυτόν τόπον και να χαρίσει εις τον ελληνικόν λαόν την ασφάλειαν, δια μιάς υπευθύνου και δραστήριας ενέργειας, ωστε κανείς να μη αυσθάνεται τον εαυτόν του, εις τας σημερινάς δυσκόλους και τραγικάς στιγμάς, ως απροστάτευτον.

» Καθένας από Σας θα αισθάνεται οτι υπίσταται ελληνική κυβέρνησις ήτις στοργικώς και νε όλλας τας δυνάμεις θα προσπαθή να σας ανακουφίζη από το βαρύ φορτίον που επισώρευσεν ο πόλεμος.

» Ελληνες,

»Με γνωρίζετε ως διοικητών στρατευμάτων και γνωρίζετε και τους λοιπούς στρατηγούς ως διοικητάς στρατευμάτων, άτινα πάντα ημύνθησαν του πατρίου εδάφους, εις ηρωϊκούς και αιματηρούς αγώνας. Δια των αγώνων τούτων επιτύχαμε να κρατήσετε υψηλά την τιμήν των ελληνικών οπλων και να αναδειχθήτε άξιοι απόγονοι των ηρώων αγωνιστών του Μαραθώνα, των

θερμοπυλών, της Σαλαμίνας και των Πλαταιών, Δι' όν λόγον υποχρεώθην τελικώς, ως εναπομείνας ει το μέτωπον ανώτερος Διοικητής των στρατευμάτων, να δώσω εις Σας την διαταγήν να καταθέσετα τα όπλα, δια ττο ίδιον ακριβώς λόγον σας παρακαλώ σήμερον να με ακολουθήσετε προς αναστύλωσιν της φιλτάτης Πατρίδος. Ο λόγος αυτός ειναι οτι έπρεπε πλέον να σταματήση η άσκοπος αιματοχυσία.

» Εφεξής δε μακράν παντός ξένου συμφέροντος και οδηγούμενοι απλώς και μόνον από το ακραιφνές ελληνικόν συμφέρον, ας προσπαθήσωμεν να ζήση η Ελλάς και να εξασφαλισθή εκ νέου εις τον λαόν της ειρήνη και η εργασία.

» Κανένας να μη διστάση. » Πάντες ας συμβάλωμεν με όλας τας δυνάμεις εις τούτο. » Βασίζομαι εις τον πατριωτισμόν καθ' ενός από Σας»

Στρατηγός Τσολάκογλου Πρόεδρος της Κυβερνήσεως.

Η κατοχή το χάσμα που υπήρχε στο μέτωπο το μετέτρεψε σε αντίσσθεση, σε έχθρα και σε ρίξη. Η κατάσταση που διαμορφώθηκε δεν άφηνε κανένα περιθώριο στο λαό. Δεν άφηνε αλλη διέξοδο απ τον αγώνα με ολα τα μέσα για «λευτεριά ή θάνατο». Σ εκείνες τις συνθήκες ο αγώνας για την εθνική σωτηρία δεν μπορούσε να ειναι παρά μόνο λαϊκό-εθελοντικός. Αγώνας του λαού με τις δικές του και μόνο δυνάμεις, χωρίς του ιθύνοντες και στην ανάγκη και εναντίον τους.

Οταν οι σιδηρόφραχτοι Ούνοι ξεχύθηκαν σαν λαίλαπα στη χώρα μας, χτυπώντας το στρατό μας πισώπλατα και έσπερναν το θάνατο και τη φοβία, οταν τάσκεζε η φοβέρα και τα πλάκωνε η σκλαβιά, οι κομμουνιστές όρθωσαν το ανάστημά τους και σήκωσαν τη σημαία του αγώνα για την εθνική λευτεριά, εναντίον της τριπλής κατοχής αφού αλλος δρόμος δεν υπήρχε. Αλλος δρόμος έξω από αυτόν τον δρόμο δεν υπήρχε παρά η υποταγή και ο αφανισμός. Ο δρόμος αυτός ηταν ο δρόμος της αγωνιστικής συνέχειας του έθνους, ηταν ο μόνο δρόμος της Εθνικής σωτηρίας.

Και ενώ ο Τσολάκογλου, καλούσε το λαό σε υποταγή και συνερασία οι Ποιητές: Παλαμάς, Σικελιανός και ο Σεφέρης, ο Βάρναλης, ο Ρίτσος και πόλλοι αλλοι: Ο Παλαμάς «Αυτόν τον λόγο θα σας πώ δεν εχω αλλον κανένα, Μεθύστε μετ' αθάνατο κρασί του 21» και «Ανάξιος όποιος ακούει το προσκληρήτι των καιρών να το φυσάει ή να κρούει σάλπιγγα ή το τύμπανο τ' ακούει, δε λέει ΠΑΡΩΝ!». Και ο Σικελιανός: Ομπρός, με ορθή, μεσούρανη της Λευτεριάς τη δάδα ανοίγεις δρόμο, Ελλάδα στον άνθρωπο... εμπρός. Και λίγο αργότερα: Σεν ειναι τούτο πάλεμα σε μαρμαρένια αλώνια, εκεί να στέκει ο Διγενής, και μπρός να στέκει ο χάρος. Εδώ σηώνετ' ολη γή με τους αποθαμένους και με τον ίδιο το θάνατο πατάει το θανατό της. Κι απάνω-πάνω στα βουνά, κι απάνω στις κορφές τους φωτάει σε μιας ανάσταση, ξεσπάει αχός μεγάλος. Η ελλαδα σέρνηνει το χωρό, ψηλά με τους Αντάρτες. Χιλιάδε δίπλες ο χωρός, χιλιάδες τα τραπέζια κι ειν οι νερκοί στα ξάνταγμα, πρωτοπανηγυριώτες.

Κάθε λαός δείχνει κάτι από τον εαυτό του. Κάτι από αυτό που ειναι, θέλει και μπορεί. Και ο γιορτασμός των εθνικών επετείων, ειναι ένας τρόπο με τον οποίο θυμάται, τίμα και δοξάζει αυτούς που με τον αγώνα και τη ζωή τους αναστήσανε το έθνος των Ελλήνων. Αυτούς που διαμόρφωσαν την κρατική οντότητα, αυτούς που την υπηρέτησαν, αυτούς που επέκτειναν το γεωγραφικό της ορίζοντα και αυτούς που την υπερασπίστηκαν κάθε φορά που διέτρεχε κάποιο ορατό κίνδυνο και κυρίως αυτούς που την απελευθέρωσαν απ τους

τρομερούς δυνάστες το 1821, το 1912 και το 1944. Αυτά ειναι τα τρία καθοριστικής σημασίας ορόσημα, που σηματοδοτούν την ύπαρξη της σύγχρονης Ελλάδας.

Οι Ελληνες, οπως και οι αλλοι λαοί του κόσμο, κουβαλούν μέσα τους την ιστορία τους, αυτή δίνει το στίγμα και την ταυτότητά τους. Η αναφόρα στα γεγονότα του παρελθόντος αποτελεί σταθερή βάση, ίσως την πιό σταθερή, για να στηριχθεί πάνω της η αίσθηση του πολίτη: Δηλαδή του ελεύθερου οσο και υπεύθυνου μέλους μιας κοινοτητας Ανθρώπων. Των ανθρώπων, που η ανάγκη του αγώνα και το εργαστήρι της ιστορίας έφερε κοντά, τους οδήγησε να ζούν μαζί, μέσα στο ίδιο πλαίσιο σχέσεων, αξιών, συμπεριφορών και αντιλήψεων.

*Η Εθνική Αντίσταση 1941-44, αποτελεί μια **Ιστορική Σταθερά.** Συνεπώς η αναφορά στο παρεθλόν σημαίνει αναζήτηση, έρευνα, προσπάθεια κατανόησης και οχι διχασμό. Οι όποιες ιστορικές περιπέτειες των προηγούμενων γενεών μπορεί να ειναι εξειρετικά χρήσιμες, οταν επιτρέπουν την κατανόηση, τη λογική ερμηνεία των οσων συνέβησαν, οταν προσθέτουν γνώση και νέες εμπειρίες στην παιδεία των σημερινών ενεργών πολιτών. Αντίθετα μπορούν να γίνουν (οπως μέχρι τώρα) καταστροφικές που περιορίστηκαν στο απόλυτο, στο επιμέρους, το τοπικό και το προσωπικό ακόμα. Η τέτοια ερμηνεία μόνο την φανατισμό, υπεροψία, αλαζωνία και την αδιαλλαξία μπορεί να υπηρετήσουν. Σήμερα, η τετράχρονη κατοχική ιστορία και του εμφυλίου πολέμου, αν γραφτεί και ερμηνευθεί αντικειμενικά μπορεί πολλά να προσφέρει στο γένος των Ελλήνων.*

*Οπως ειναι γνωστό στις 28 Οκτωβρίου του 1940 η ιταλία μας κήρυξε τον πόλεμο και στις 6 Απριλίου 1941, προκειμένου να σώσει τον ητημένο απ τους Ελληνες εταίρο του, μας κήρυξε και η Γερμανία τον πόλεμο και στις 21 Απριλίου κατακτήθηκε η Αθήνα. Η άρχουσα τάξη της χώρας σαν ξενοκίνητη που ηταν πολύ πριν την κήρυξη του πολέμου, προκειμένου να παραμείνει στην εξουσία και μετά τη λήξη του πολέμου, ανεξάρτητα από το ποίος θα ειναι ο νικητής, ειχε χωρίσει σε δυό ιδιολογικό-πολιτικά πιστεύω. Η μια γερμανόφιλη και η αλλα Αγγλόφιλη. Και ενώ ειχαμε γερμανόφιλη και αγγλόφιλη από ό,τι αποδείχθηκε δεν είχαμε Ελληνόφιλη. Ευτυχώς ολες τις φορές που η άρχουσα τάξη προσδένονταν και υποτάσσονταν στους ΞΕΝΟΥΣ, ο **ΛΑΟΣ** ηταν και παρέμεινε **ΕΛΛΗΝΑΣ**.*

*Η πρώτη σαν γερμανόφιλη ήθελε την **ουδεταιρότητα** που ηταν η πολιτική της Γερμανία και τώρα οπως και στον πρώτο παγκόσμιο πόλεμο, ενώ παράλληλα ο Μεταξάς ετοίμαζε την φασιστική υποδομή στη χώρα. Η δεύτερη πάντα σε συνεργασία με τους Αγγλους και κάτω απ τις προστατευτικές φτερούγες του Τσιόρτσιλ, πριν απ την κατάρευση του μετώπου αναζητούσε εκτός απ την προστασία και απένεμα λιμάνια. Και ενώ συμφώνησαν στην αρχή οι Αγγλοι να μεταφερθούν στην Κύπρο, υπό τον όρο οτι το τμήμα αυτό του νησιού να μην τεθεί υπό την ελληνική κυριαρχία. Με το αιτιολογικό ομως οτι και η προσωρινή παραμονή ακόμα μπορούσε να δημιουργήσει κακό προηγούμενο, το forei office απέσυρε τη συγκατάθεση. Τελικά οι Αγγλοι αποφάσισαν να πάνε στην Κρήτη. Υπήρχε κατάλογος για αυτούς που θα έφευγαν και διαμαρτυρίες απ τους εκτός καταγόλου...*

Να μερικά ενδεικτικά των οσων συνέβησαν πριν και κατά την εγκατάλειψη που σημειώσε στο ημερολόγιό του ο Γ. Σεφέρης, ανώτερος υπάλληλος του

Υπουργείου Εξωτερικών: «Μεγάλη Τετάρτη, 16 Απριλίου...Στην κυβέρνηση νεύρα. Κανένας ψύχραιμος άνθρωπος. Δεν ξέρουν καλά καλά γιατί φεύγουν και τί θα κάνουν εκεί που θα πάνε. Δεν υπάρχει κανένα σχέδιο, καμιά προετοιμασία. Ο αγέρας της Κρήτης, ηταν για αυτούς βραχνάς. Ο κάθε Υπουργός λογάριαζε πως θα κουβαλήσει τις 15 τόσες κασέλες του, τις υπηρέτριες και τα ρέστα. Για την υπηρεσία και κυρίως για την Ελλάδα εκείνες τις μέρες δεν φρόντιζε κανείς...». Και ενώ οι αλλοι υπουργοί κλπ ενδιαφέρονταν για τις κασέλες και τις υπηρέτριες, ο Μανιαδάκης έδωσε εντολή στον Μπουραντά και τον Λάμπρου:α) να παραδόσουν τους εξόριστους και φυλακισμένους κομμουνιστές στους γερμανούς, β) να εμποδίσουν τυχόν οργάνωση Αντίστασης και αν πάρ' ελπίδα δημιουργηθεί γ) να την πολεμήσουν... Ο Σεφέρης, με πέντε αράδες μας έδωσε την ακριβή εικόνα...με ποιον τρόπο και για ποιόν λόγο οι «ταγοί»γύρισαν την πλάτη στους Ελληνες και την Ελλάδα.

Ενω λοιπόν, το αγγλοτραφές κομμάτι μπήκε κάτω απ τις προστατευτικές φτερούγες του Σέρ Τιόρτσιλ, που μετά την ήττα του άξονα ανεξάρτητα με ποιά μέσα ο Τσιόρτσιλ, εξασφάλιζε την επαναφορά του στην εξουσία. Το κομμάτι που ταύτισε τα συμφέροντά της με αυτά του άξονα, σχημάτισε την πρώτη Ελληνοφώνη κατοχική κυβέρνηση. Μια κυβέρνηση που σκοπό ειχε να διευκολύνει τον άξονα στην εξοικονόμηση ανθρώπων και λειτουργούσε αποκλειστικά για λογαρισμό των κατακτητών ενώ παράλληλα ελέγχαν το λαο για λογαρισμό τους.

Και επειδή η ιδεολογικό-πολιτική διαφορά ανάμεσα στα κόμματια-κόμματα της άρχουσας τάξης αφορά, τη διαχείρηση και μόνο του κοινωνικό-οικονομικού συστήματος, μετά την κατάρευση του μετώπου και την ολοκλήρωση της κατοχής ειχαν αποδιοργανωθεί τα πάντα. Και ενω η πείνα σκότωνε ανθρώπους και η ύπαιθρος στέναζε κάτω απ τη μπότα των κατακτητών, το κομμάτι που ηγούνταν της φασιστικής άποψης, η Πέμπτη Φάλαγγα, χωρίς να νοώθουν την παραμικρή ανησυχία για το μέλλον της Ελλάδας, σφυχταγκαλιάστηκε με τους κατακτητές. Ταύτισαν τις φιλοδοξίες τους με αυτές των κατακτητών και διέσπασαν την εθνικό-κοινωνική συνοχή του λαού.

Μετά την ολοκλήρωση της κατοχής ο λαός έψαχνε επίμονα και παντού να βρεί κάποιον «μεγάλο και τρανό». Κάποιον απ αυτούς που σε αλλους καιρούς εκθείαζαν σε ολους τους τόνους την «προσφορά» τους προς λαό και το έθνος και δεν έβρισκε κανέναν. Και δεν έβρισκε γιατί το κομμάτι, αυτό που ειχε ταυτίσει τις φιλοδοξίες του με αυτές τις Αγγλίας: ο Βασιλιάς, οι Τέως και ο νύν πρωθυπουργός, οι υπουργοί και οι μέλλοντες να γίνουν ειχαν φύγει για τα απάνεμα λιμάνια πριν την κατοχή της χώρας.

Μα και οι εναπομείναντες φωτοσβέτες, προκειμένου να μην υποχρεωθούν οι κατακτητές να χρησιμοποιήσουν δικούς τους ανθρώπους. Ανθρώπους που θα τους αποσπούσαν απ τα μέτωπα για την επάνδρωση του κρατικού μηχανισμού τους παραχώρησαν αύθανδρο τον κρατικό μηχανισμό. Σε τέτοιο βαθμό ηταν φασιστικά διαβρωμένος ο κρατικός μηχανισμό που αν δεν λειτουργούσε στα πρότυπα των ναζί για ενα διάστημα λειτούργησε άψογα για λογαριασμό των κατακτητών. Ενα μηχανισμό που δεν χρειάστηκε να αντικαταστήσουν ουτε εναν από τους επικεφαλείς των μηχανισμών.

Με αυτήν την εικόνα έκλεισε η αυλαία του μεσοπολέμου, οχι ομως και της 4ο αυγουστιανής κλίκας, που με τη βεβαιότητα οτι η νίκη του άξονα ηταν βεβαία σε

αρμονική συνεργασία με τους Ναζί, συνέχισαν το καταχθόνιο έργο τους, που δεν ηταν αλλος από το να επιβληθεί μεταπολεμικά το νεοφασιστικής κοπής μοντέλο διακυβέρνησης. Με αυτή την εικόνα της καταστροφής και της φρίκης, άνοιξε η νέα φάση της τραγωδία των Ελλήνων. Η τετράχρονη τραγωδία της κατοχής.

Μετά την ίδρυση του ΕΑΜ, με την προοπτική του αγώνα, εχει επιτευχθεί η υπέρβαση της αδράνειας και η κατάσταση υποταγής. Εχει εκδηλωθεί η πράξη ευθύνης και αυτονομίας και η διεκδίκηση πλέον της αυτονομίας μεταφέρεται απ την απόρριψη της κατοχής και τη διαμαρτυρία στη σύγκρουση. Την αλλη μέρα άρχισε η ατελείωτη πορεία για την απελευθέρωση. Οι Ελληνες ξεκίνησαν να αναμετρηθούν με το θάνατο και ήξεραν γιατί. Μια Ελλάδα που με δικής της... πρακτική επιλογή πόρευε και πορευόταν με το ήθος και το πνεύμα απ το Εγώ στο ΕΜΕΙΣ και η Ελλάδα. Η Ελλάδα και εμείς. Ηταν κάτι πρωτόγνωρο, κάτι το ανεπανάληπτο.

Αλήθεια πόσο ενωμένο θα ηταν το εθνος, αν αντί για την 28η Οκτωβρίου γιορτάζαμε σε εθνική κλίμακα επίσημα την απελευθέρωση της Ελλάδας απ την τριπλή κατοχή και οχι μόνο στην Αθήνα; Μια τέτοια απόφαση θα ηταν η πιό έντιμη και η πιό ιερή προσφορά στο βωμό της εθνικής ενότητας και ομοψυχίας. Για να μην μείνουμε σαν λαό και χώρα όμηροι της παλιάς και παροχημένης λογικής. Πρέπει πάσει θυσία να αναγνωρίσουμε τους αγώνες αυτών που συνειδητά και εθελοντικά έδωσαν το «Παρών» στο προσκλητήριο των καιρών, Αυτών που ξεκίνησαν να αναμετρηθούν με το χάρο και κοιμήθκαν μάγουλο με μάγουλο μαζί του και ήξεραν γιατί.

Στον υπέροχο αυτόν αγώνα, που οι συμμετέχοντες βγήκαν γεμάτοι τραύματα σωματικά και ψυχικά και οσοι ζούνε ακόμα, ενώ τους ακολουθούν οι πράξεις και τα γεγονότα εκείνης της εποχής, δεν τους αναγνωρίζεται η προσφορά. Γι αυτό δεν πρέπει η πολιτεία να συνεχίσει το ίδιο λάθος. Πρέπει να απαλλαγή απ τα βαρίδια του παρελθόντος. Η ανοχή του λαού ειναι δεδομένη. Για να πάει η Ελλάδα και η ζωή των Ελλήνων μπροστά, η πολιτεία εχει μια χρυσή και ίσως μοναδική ευκαιρία, να κάνει αυτό το τολμηρό βήμα:

Και ενω Εθνική Αντίσταση ειναι αναμφισβήτητα η πιο μεγάλη, η πιο συγκλονιστική και η πιο λαμπρή έξαρση του λαού μας, θα τολμούσα να πώ σε ορισμένα σημεία και από αυτό το 21, και αυτό γιατί και το 21, για πολλούς η συμμετοχή στον αγώνα ηταν τρόπος και μέσω ζωής. Η πολιτεία δυστυχώς δεν την είδε, και δεν της έδωσε και μετά την αναγνώριση την αντίστοιχη ιστορική αξία στο ιστορικό γίγνεσθαι της νεότερης Ελλάδας. Το γεγονό αυτό οπως ηταν φυσικό προκάλεσε ενα μελαγχολικό στοχασμό που προέρχεται απ το γεγονός οτι η Πολιτεία και μετά την αναγνώριση δεν δικαίωσε και εθνικά την Εθνική Αντίσταση καθιερώνοντας την 12η Οκτωβρίου σαν την Τρίτη Εθνική Επέτειο της χώρας και κυρίως οτι δεν θα γιορτάζαμε πλέον την 28ης σαν εθνική επέτειο.

Η 28η Οκτωβρίου 1940, παρ όλο που βρήκε την Ελλάδα ανέτοιμη ηθικά και ειδικά υλικά για πόλεμο, παρ' όλες τις διθυραμβικές κραυγιές της δικτατορίας για Ελλάδα φρούριο και πάνοπλη...ηταν μια μεγάλη μέρα. Η ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΘΝΙΚΗ ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ ΕΙΝΑΙ ΜΙΑ ΚΑΙ ΑΔΙΑΙΡΕΤΗ. Αρχίζει την 28η Οκτωβρίου του 1940 με τον Ελληνο-Ιταλικό πόλεμο, συνεχίζει αδιάκοπα στα χρόνια της κατοχής στο εσωτερικό και στο εξωτερικό και τελειώνει στις 12 Οκτωβρίου 1944, ημέρα που απελευθερώθηκε η χώρα.

Ειναι σε όλους γνωστό οτι μέχρις ΟΤΟΥ φτάσουμε στη 12η Οκτωβρίου του 1944, που ειναι η μέρα λευτεριάς, ο λαός κάτω απ τη μπότα των Γερμανών, αψηφώντας τα τάκνς και τα πολυβόλα, γιόρταζε με πείσμα και πολλές φορές με αίμα οχι μόνο την 25η Μαρτίου, αλλα και την 28η Οκτώβρίου.

Οι Αντιστασιακές οργανώσεις, σε ολη τη διάρκεια της κατοχής, την ημέρα αυτή, οχι μόνο τη γιόρταζε αλλά κατέθεται στεφάνια στον άγνωστο στρατιώτη και στεφάνωνε τους ήρωες του 21. Το έκανε ομως, σαν ένδειξη οτι η Ελλάδα συνεχίζει τον αγώνα για την απελευθέρωσή της. Ο Ηλίας Στάβερης, στο έργο του ο «Γιάννης Πολίτης» γράφει πως «την 25η Μαρτίου 1942, ο Γιάννης Πολίτης αψηφώντας τη φρουρά και τα στημένα πολυβόλα στο Μνημείο του Αγνώστου στρατιώτη στην Πλατεία Συντάγματος κατέθεσε το στεφάνι της Αντίστασης». Ο Γιάννης Πολίτης, ηταν αυτος που οταν πιάστηκε τα βασανιστήρια ηταν τόσο φρικτά και για μην του αποσπάσουν λόγια έκοψε μόνος του τη γλώσσα.

Στη Βέροια, οι επιζώντες πρέπει να θυμούνται, οτι οι οργανώσεις της ΕΠΟΝ και τα Αετόλουλα, την 25η Μαρτίου και την 28η Οκτωβρίου, οργάνωνε ειδικά συνεργεία συλλογής λουλουδιών και κατάθεση στεφανιών στον άγνωστο στρατιώτη κατά συνοικίες.Την ημέρα αυτή τη γιότραζε σαν σημείο αναφοράς οτι ο αγώνας θα συνεχίσει μέχρι τη Νίκη.

Και οταν ήρθε η νίκη, επειδή το κατεστημένο, δεν ηταν ο φορέας και συντελεστής αυτής της νίκης, οχι μόνο συνεχίσαμε να γιορτάζουμε την ημέρα που άρχισε ο πόλεμος, αλλά και καταχωνιάσαμε στα αζήτητα αυτόν τον πρωτόγνωρο και αξιοθαύμαστο αγώνα του λαού μας. Του λαού που έμεινε για αλλη μια φορά στο περιθώριο, έρμαιο των συμφερόντων και των παθών των ισχυρών και των μεγάλων και ειδικά των ΞΕΝΩΝ. Για να διαφυλάξει την «αξιοπρέπεια» αυτών και των κυρίαρχων μεταπολεμικών οικονομικών και «πνευματικών» Ελίτ κυρίως των Αθηνών. Αυτών, που ειχαν εκτός απ τους προσωπικούς, επαγγελματικούς λόγους και δεσμούς συνεργασίας με τους Γερμανούς στην κατοχή και τους Αγγλό-Αμερικάνους μετά, καταχώνιασαν την προσφορά ενός ολόκληρου λαού.

Ενός λαού που εγκαταλειμένος απ τους «ταγούς» τόλμησε, οχι μόνο να σηκώσει το ανάστημά του στον τότε αήττητο άξονα, αλλα και να τον πολεμήσει απ την πρώτη μέρα που κατακτήθηκε η Ελλάδα, μέχρι την τελευταία που εγκατάλειψε ντροπιασμένος τη μικρή μας Ελλαδίτσα. Μα και αυτούς που πίστευαν, ηθελαν και διαλλαλούσαν, οτι οι Γερμανοί ήρθαν για να μείνουν αλλα και πολεμούσαν στο πλευρό των Γερμανών αυτούς που αγωνίζονταν να τους διώξουν απ τη χώρα.

Το πρόβλημα συνεπώς που μπαίνει, ειναι ως πότε εμεις οι Νεοέλληνες με διάφορα τερτίπια, θα παρακάμπτουμε την ιστορική αλήθεια; Ως πότε θα ακυρώνουμε την ιστορική αλήθεια και θα είμαστε επιλήσμωνες της μνήμης; Μα εκεί στη μνήμης που προσπαθούν να ενταφιάσουν με την επανεγραφή της ιστορίας και την «αναγνώριση» θέλουν να θάψουν οριστικά αυτόν τον εθελοντικό και ανιδιοτελή αγώνα και την προσφορά του λαού. Χωρίς τη μνήμη οι ιστορικές εμπειρίες και αυτή η προσφορά ακόμα μένουν άγνωστες. Δεν επικοινωνούν με την αρχαία και σύγχρονη αείχρονη κουλτούρα. Κάποτε πρέπει να κάνουμε αυτό που δεν τολμήσαμε να κάνουμε μέχρι σήμερα:

??????Να τραβήξουμε προς τα έξω τα βουβά, τα κρυφά και τα καταχωνιασμένα. Να σηκώσουμε την ταφότετρα, που ενα σχεδόν αιώνα κρατά ερμητικά κλεισμένη την καρδιά, την ψυχή και τον Νού των Ελλήνων. Να δώσουμε φωνή σε εκείνη την εκωφαντική σιωπή, να σκίσουμε εκείνο το μαύρο μολυβένιο πέπλο που σκέπαζε απ άκρου σ άκρου την Ελλάδα. Να ρίξουμε άπλετο φώς, γύρω απ τα εθνικά και κοινωνικά θέματα. Να μιλήσουμε για αυτοσεβασμό, για σεβασμό και αξιοπρέπεια εθνική και ατομική. Να μιλήσουν ιστορικά και με σαφήνεια για τα θέματα που χωρίζουν την άρχουσα τάξη απ τον λαό. Να σταματίσουν τα λόγια τα μεγάλα, οι ρητορίες και ο αυτισμός του κατεστημένου. Και κυρίως να αποφασίσει επιτέλους το καταστημένο να απογαλακτιστεί απ το Αγγλό-Βασικό-Μεταξικό παρελθόν, τα χουντικά κατάλοιπα και τα όποια «σταγονίδια».

????Και το λέω αυτό, γιατί μετά την «αναγνώρηση», μπορεί η πολιτεία να έδωσε πιστοποιητικά συμμετοχής στην Αντίσταση και μετάλλια για τη δράση. Μπορεί οι πολιτικές ηγεσίες: Οι πρωθυπουργοί και οι πρόεδροι της δημοκρατίας ακόμη, να επισκέπτονται τους τόπους των εκτελέσεων, της θυσίας και των ολοκαυτωμάτων. Μπορεί να τονίζουν και να εξάρουν σε όλους τους τόνους αυτή την πρωτόγνωρη και ανεπανάλυπτη μετά το 21 προσφορά των αγωνιστών. Μπορεί να μνημονεύουν με τα πιό θερμά και αξιοθαύμαστα για την περίπτωση λόγια την Εθνική Αντίσταση 1941-44, τους πεσσόντες και τους δια βίου ανάπηρους αγωνιστές. Μπορεί να τονίζουν με έμφαση τη σημασία και τη συμβολή της Αντίστασης στην απελευθέρωση της χώρας και τον αντιφασιστικό αγώνα για να «ζούμε Εμεις σήμερα Ελεύθεροι».

????Μπορεί ο Πρόεδρος της δημοκρατίας να κλήθηκε στη Μάσχα να συμμετάσχει στα εξηντάχρονα της λήξης του Β! Παγκοσμίου Πολέμου και να έτυχε την ξεχωριστή εκείνη τιμή στο πρόσωπό του η Ελλάδα για τη συμμετοχή της χώρας μας στον αντιφασιστικό αγώνα. Μπορεί για δεύτερη φαρά η πολιτεία να απένεμε μετάλλια και επαίνους για τη αποφασιστική συμμετοχή τους και στον αντιδικτακτορικό αγώνα η «αναγνώριση» ομως για τους αγωνιστές γενικά και ειδικά για αυτούς τους δευτερό-βραβευμένους η αναγνώριση, ηταν και εξακολουθεί να ειναι σε εισαγωγικά, αφού η πολιτική ηγεσία εξακολουθεί να παραμένει δέσμια στα νάματα της Αγγλο-βασιλό-ματαξικής δικτατορίας. Την επέτειο της οποίας μεγαλοπρεπώς γιορτάζει.

????Αναγνώριση της Εθνικής Αντίστασης χωρίς εισαγωγικά, δεν μπορεί να νοηθεί χωρίς απόδοση τιμής στους αγωνιστές σε μια Εθνική Επέτειο, που να ειναι αντάξια της προσφοράς που να συμβολίζει την απελευθέρωσης της χώρας, απ τους τρείς κατακτητές οπως ειναι η 12η Οκτωβρίου 1944.

???/Αλλωστε ποιό μπορεί να ειναι το Νόημα μιας Επετείου. Αν οχι «Να θυμούνται οι Παλιότεροι και να Μαθαίνουν οι Νεότεροι»; Ίσως, αλλα αυτό πρέπει να ειναι μόνο η αρχή. Η συνέχεια, συνίσταται στο να Μαθαίνουμε να Ψάχνουμε, να Σεβόμαστε το Παρελθόν (αφού το χθές ειναι το σήμερα) και κυρίως να προσπαθούμε να Διορθώνουμε οσα δεν εγκρίναμε ή οσα μας επιβλήθηκαν απ τους εκάστοτε απόντες, τους πολέμιους και τους διαστρεβλωτές της ιστορίας και του όποιου αγώνα.

????Εμείς οι ολιγάριθμοι Αγωνιστές της Αντίστασης, που από κάποια εύνοια των βιολογικών νόμων δίνουμε ακόμα το παρόν τη μέρα αυτή του γιορτασμού της 28ης Οκτωβρίου, ζούμε με ανάμικτα αισθήματα χαράς αλλα και μελαγχονικού στοχασμού. Με χαρά γιατί εστω και τόσο αργά και μετά από μια

πολύχρονη για μας βασανιστική πορεία αναγνωρίσηκε η Εθνική Αντίσταση και μελαγχολικό στοχασμό γιατί η «αναγνώριση» υπήρξε ημιτελής και δεν ολοκληρώθηκε μέχρι σήμερα. Η αναγνώριση δεν συνοδεύτηκε με τα νομοθετικά εκείνα μέτρα, που θα εμπέδωναν στη συνείδηση του λαού μας το αναμφισβήτητο γεγονός οτι η Εθνική Αντίσταση ηταν η πιο ΛΑΜΠΡΗ ΠΑΤΡΙΩΤΙΚΗ ΕΞΑΡΣΗ του λαού μας στη νεότερη ιστορία της Ελλάδας.

????Η 28η οκτωβρίου που τόσο μεγαλοπρεπώς τη γιορτάζουμε ειναι η μέρα κήρυξης του πολέμου. Η μέρα του κηρύσσεται ο πόλεμος θα έλεγε κανείς, οτι ειναι μια μέρα αποφράδα, μια μέρα δύσκολη, ίσως η δυσκολότερη για κάθε λαό, αφού ο πόλεμος σημαίνει αναμέτρηση με το θάνατο. Μια μέρα πόνου και οδύνης, μια μέρα με άγνωστο το αποτέλεσμα. Μια μέρα που μπορεί να οδηγήσει σε νίκη, αλλα και την καταστροφή και όχι μέρα απελευθέρωση οπως ηταν η 12η Οκτωβρίου 1944.

????Μάλιστα η 28η Οκτωβρίου 1940 ειναι συνδεδεμένη με τον αλήστου μνήμης Μεταξά. Ενα κατάλοιπο των φασιστικών τελειτουργιών της δικτατορίας της 4ης Αυγούστου και των εσμων εθνικοφρόνων νικητών του εμφυλίου πολέμου. Ενα κατάλοιπο του δικτάτορα Μεταξά, που στις 4/8/1936 επέβαλε την εξ ίσου αλήστου μνήμης φασιστική δικτατορία. Μια δικτατορία που υπόσκαψε τα θεμέλια της εθνικής και κοινωνικής συνοχής, σε βαθμό που το αλβανικό μέτωπο να ΚΑΤΑΡΕΥΣΕΙ ΑΠΌ ΤΑ ΜΕΣΑ, με αποτέλεσμα ο λαός να νοιώθει προδομένος στα πεδία των μαχών και αργότερα με την φυγή ενος μέρους της ηγεσία και του αλλου που συνεργάστηκε με τους κατακτητές, οχι μόνο εγκαταλειμένο και διπλά προδομένος αλλά και έρμαιος στα χέρια των Ναζί.

????Η εμμονή του κατεστημένου να γιορτάζεται η έναρξη του πολέμου και οχι η απελευθέρωση της χώρας απ τους κατακτητές, σημαίνει οτι εξακολουθούν να υπάρχουν ακόμα ζωντανές οι δυνάμεις και οι δομές εκείνες, που θέλουν να διατηρηθεί-να ζεί το νόημα και το περιεχόμενο της Αγγλο-Βασιλό-Μεταξικής δικτατορία και ζωντανή η μνήμη του διακτάτορα Μεταξά. ΟΙ δυνάμεις εκείνες που με τις κατεστημένες αντιλήψεις με τις παροχημένες λογικές, σώρευσαν δεινά στον τόπο. Με τον γιορτασμό της 28ης Οκτωβρίου φαίνεται πως η πολιτεία επιδιώκει να ξεχαστεί ή προσφορά των αγωνιστών που με το αίμα και τις θυσίες στις εξακόσιες και πλέον μικρές και μεγάλες μάχες καθαγίασαν τις σελίδες της νεότερης ιστορίας της χώρας στον αλβανικό πόλεμο και την Αντίσταση.

????Για να διαιωνίζεται το «λαοπρόβλητο» δικτατορικό πεύμα του Μεταξά πρέπει να συνεχίσει να λειτουργεί στο χρόνο...σαν συνισταμένη στη μνήμη του λαού το δικτακτορικό πνεύμα, ετσι ωστε να μην διαταραχθεί η συνέχεια...γιατί αν δεν υπήρχε η συνέχεια, πως αλλοιώς θα φτάναμε στο «Και εχρειάσθη η 21η Απριλίου δια να μην απωλεσθή η νίκη του Γράμμου...» και η διαβεβαίωση που έδωσαν στο λαό οι δικτάτορες οτι στο εξής «δεν θα υπάρξη μπουρλοτιέρης κομμουνιστής, οταν δεν ημπορή να παρασύρη ως σειρήνα τον πένητα και νήστιν εργάτην»;Το πιστεύω μας Β! Τόμος Αθήνα 1968.

????Πως λοιπόν, να μην ζει αυτό το «λαοπρόβλητο» δικταστορικό πνεύμα οταν η ιστορία σταματά στις 28 Οκτωβρίου του 1940 και ξανά αρχίζει μετά την μεταπολίτευση; Οταν λείπει η τετράχρονη κατοχική ιστορία; Οταν δεν κατοχυρώνεται απ την πολιτεία η 12η Οκτωβρίου, που απελευθερώθηκε η χώρα σαν ημέρα εθνικής επετείου; Για ποιόν ακριβώς λόγο (αν οχι για τη μνήμη και το δικτατορικό πνεύμα) εξακολουθούμε να γιορτάζουμε την κήρυξη

του πολέμου, που ειχε τραγικό επακόλουθο την τριπλή κατοχή και οχι την απελευθέρωση της χώρας; Φαίνεται πως ο γιορτασμός αυτός, ως ενα βαθμό καλύπτει και την άτακτη, απαράδεκτη και εγκληματική εγκατάλειψη του λαού και της χώρας απ τους «ταγοί μας» και τη δοσιλογική συνεργασία αυτών που έμειναν. Αυτών που σχημάτισαν την ελληνόφω κυβέρνηση Κούϊσλιγκς;

????Μια «επέτειο» που αν οι ομιλητές την ημέρα της «επετείου», πρόσθεταν τις δυό αποφράδες και κατάπτυστες φράσεις: «Γιατί χαίρεται ο κόσμος και χαμογελάει, πατέρα...» η «επέτειος» αυτή εκούσια ή ακούσια αποτελεί ένα ύμνο στην Αγγλό-Βασιλό-Μεταξική δικτατορία και τον δικτάκτορα Μεταξά.

????Και επειδή κάτι παρόμοιο έγινε και με την καθιέρωση την 26η Νοεμβρίου 1942 σαν ημέρα για την Εθνική Αντίσταση με σημείο αναφοράς την ανατίναξη της Γέφυρας του Γοργοποτάμου στην οποία ανατίναξη, εκτός απ τις Ελληνικές Αντιστασιακές δυνάμεις ΕΑΜ και ΕΔΕΣ συμμετείχαν και ορισμένοι Αγγλοι. Ο σκοπός της ανατίναξης ηταν να διακοπεί εστω και για μερικές εβδομάδες μέσω της Ελλάδας η τροφοδοσία με πολεμικό υλικό ο Στρατάρχης Ρόμελ στην Αφρική. Για να μήν ξεχάσουμε λοιπόν, αυτούς τους 10-11 Αγγλούς σαμποτέρ, η πολιτεία αντί να καθιερώσει την 12η Οκτωβρίου 1944 που απελευθερώθηκε η Αθήνα απ τους κατακτητές, με νόμο επέβαλε μια κινούμενη ημερομηνία την τελευταία Κυριακή του Νοέμβρη σαν γιορτή για την Εθνική Αντίσταση.

???Το Ωραί δε ειναι, οτι η επίσημη πολιτεία προκειμένου να θυμίσει, να τονίσει και να εξάρει τη συμβολή της χώρας μας στην απελεύθερωση της χώρας και την προσφορά της Αντίστασης στον συμμαχικό αντιφασιστικό αγώνα στις 12 Οκτωβρίου 1944, που ειναι πράγματι η ημέρα της Απελευθέρωσης μετά τη θεία λειτουργία και την εκφώνηση του πανηγυρικού ανεβαίνει στην Ακρόπολη πάντα μαζί σε μια αντιπροσωπία Αγγλων.

????Και ενώ η επίσημη πολιτεία, θέλοντας να δείξει προς την παγκόσμια κοινή γνώμη την Αντιστασιακή Ελλάδα και τη συμμετοχή της Ελλάδας στον αντιφασιστικό αγώνα γιορτάζει στην Αθήνα την απελευθέρωσει της χώρας. Οι Αντιστασιακοί ομως και οι απόγονοί τους, για να γιορτάσουν την συμμετοχή τους σε αυτόν τον μοναδικό και αξιοθαύμαστο αγώνα, πρέπει να διανύσουν δεκάδες και εκατοντάδες χιλιόμετρα για πάνε στον Γοργοπόταμο. Και εκεί μόνοι οι εναπομένοντες ακόμα μακρυά απ το λαό σε ενα πρόχειρο μνημείο κάτω απ τη γέφυρα και πάλι παρουσία των Αγγλων γιορτάζεται τυπικά ο τετράχρονος αντιστασιακός αγώνας. Και λέω μόνοι γιατί ο χώρος αυτός πριν την αναγνώριση κάθε χρόνο την συγκεκριμένη μέρα ηταν ευρύτατα ναρκωθετημένος. Κάτω απ αυτές τις συνθήκες ποίος θα...

????Η χώρα απελευθερώθηκε στις 12 του Οκτώβρη 1944. Μέχρι τις 4 του Δεκέμβρη που άρχισαν οι συγκρούσεις μεσολάβησαν 53 μέρες. Αν το ΕΑΜ-ΕΛΑΣ, ήθελε, ειχε στο πρόγραμμά να καταλάβει την εξουσία θα το είχε κάνεις. Ειχε το χρόνο και τη δύναμη: πολιτική και ένοπλη. Συνεπώς ΜΥΘΟΣ ειναι οτι ο ΕΛΑΣ πολεμούσε να καταλάβει την εξουσία την οποία παράδωσε στη νόμιμη κυβέρνηση του ήρθε απ το Κάϊρο. Το ΕΑΜ-ΕΛΑΣ την ήθελε πράγματι την εξουσία. Την ήθελε ομως μόνο αν σε ελεύθερες εκλογές, ο λαός την έδινε με την ψήφο του. Μέσα σε αυτές τις 53 μέρες η αστική τάξη έχοντας τόσα ακλόνητα στοιχεία και διαβεβαιώσεις, από Αγγλους και Ρώσους και κυρίως εγγυήσεις απ τους Αγγλους οτι στην Ελλάδα, και αν ακόμα το ΕΑΜ πάρει στις εκλογές με το 91% των ψήφων δεν πρόκειται να αλλάξει το κοινωνικό-οικονομικό καθεστώς.

Με εδραιωμένη λοιπόν, την πεποίθηση οτι δεν κινδυνεύει το αστικό καθεστώς, αν οι αστική τάξη όρθωνε το ανάστημά της μπορούσαν να αναζητηθούν λύσεις και ειδικά μετά την ένοπλη επέμβαση των Αγγλων και τον αφοπλισμό του ΕΛΑΣ, οι λύσεις που μπορούσαν να δοθούν αρκεί να υπήρχε θέληση υπήρχαν. Και ηταν πολλές.

?????Και ηταν αυτή ακριβώς η θέληση που έλλειπε απ την πλευρά των ξένων και των ντόπιων σκοτεινών και δοσιλογικών δυνάμεων. Των δυνάμεων αυτών που με μια ειρηνική λύση έπρεπε να λογοδοτήσουν για την όποια μορφή συνεργασία με τους κατακτητές και ειδικά για την ένοπλη συνεργία με τους κατακτητές. Ο πόλεμος για τους Αγγλους, τη Δεξιά και την ολιγαρχία τελείωσε, αυτοί με την ένοπλη επέμβαση και τον αφοπλισμό του ΕΛΑΣ κέρδισαν, τα συμφέροντά τους εξασφαλίστηκαν. Το λαό δεν τον ειχαν πιά ανάγκη, δεν τον χρειάζονταν αλλο. Θεώρησαν οτι ηταν καιρός πιά να δοθεί τέλος στα μεγάλα λόγια, ο «ηρωϊκός ελληνικός λαός, ο μεγάλος, ο απαράμιλλος», οι «...ήρωες σαν Ελληνες...». Ο,τι ηταν να γίνει έγινε. Τώρα καλά θα κάνει να τα ξεχάσει ολα αυτά, να μαζευτεί στη γωνιά του να ξαναγίνει αυτός που ηταν την εποχή του «άκου, βλέπε, σώπα», να δουλεύει και να μη μιλάει.

?????Και το ερώτημα παραμένει. Τότε γιατί χάσαμε αυτή τη μοναδική ευκαιρία που είχαμε να συνταχθούμε σε ανεξάρτητη πολιτεία και να κρατήσουμε την Ελλάδα μόνο για μάς τους Ελληνες; Τί ηταν τέλος πάντων αυτό που φόβισε τόσο πολύ την αστική τάξη της χώρας; Η τι ηταν αυτό που τους ανάγκασε αντί να συμπαραταχθούν με το λαό τον φύσει σύμμαχο και συντάχθηκαν με τους φύσει εχθρούς τους, τους ξένους, τη Δεξιά και την ολιγαρχία; Η μήπως οι Αγγλο Σάξωνες ειχαν σχεδιάσει και ειδικά μετά τη ρίψη των ατομικών βομβών στη Χιροσίμα και το Ναγκασάκι τον τρίτο Παγκόσμιο Πόλεμο και την Ελλάδα προορίζονταν να αποτελέσει το προπύργιο του Δυτικού κόσμου το ορμητήριο για τα Βαλκάνια και την Ανατολική Ευρώπη;

?????Βέβαια μια απάντηση που θα μπορούσε να δώσει κανείς ειναι οτι και η Αστική τάξη, φοβήθηκε τη δύναμη και την απόφαση του λαού. Του λαού που δεν αφορούσε μόνο την Αριστερά, που ήθελε να τελειώσει μια για πάντα με την εξάρτηση και τις μελλοντική υποθήκη της χώρας στους παλιούς και νέους επικυριάρχους. Οσο ομως αποφασισμένος και αν ηταν ο λαός, η διαβεβαίωση οτι δεν θα παρέμβουν οι Ρώσοι και οι εγγυήσεις που τους παρείχε η Αγγλία πως ο,τι και αν συμβεί δεν θα αλλάξει το αστικό καθεστώς, έπρεπε να το ειχαν πάρει σοβαρα υπόψη τους. Και αυτό οχι μόνο το είπαν αλλα και το απέδειξαν οι Αγγλοι με την βάβραρη ένοπλη επέμβαση σε μια απελευθερωμένη χώρα.

?????Μια αλλη απάντηση που θα μπορούσε να δώσει κανεί ηταν οτι ειχαν χάσει την επαφή με το λαό και ο κίνδυνος να κερδίσει το ΕΑΜ τις εκλογές ηταν μεγάλος. Το ειχε πεί Αντωνυ Ιντεν οταν με τον Μακ Μίλλαν ειχαν επισκεφθεί την απελευθερωμένη Αθήνα μαζί με την κυβέρνηση Εθνικής Ενότητας: «με οποιδήποτε σύστημα και αν γίνουν οι εκλογές, το ΕΑΜ θα τις κερδίσει». Αυτό ομως θα μπορούσαν να το επικαλεσθούν μέχρι τις 4 του Δεκέμβρη του 44. Μετά ομως την επέμβαση των Αγγλων το Δεκέμβρη και τον αφοπλισμό του ΕΛΑΣ, ο φόβος αυτός έπαψε πια να υπάρχει.

????Για τους Αγγλους ομως, τη Δεξιά και την ολιγαρχία το ιδιο μεγάλος ηταν ο κίνδυνος και αν ακόμα το ΕΑΜ τις έχανε τις εκλογές, με τις πολιτικές δυνάμεις που διάθεται θα ηταν οχι μόνο μια αξιόλογη αξιωματική αντιπολίτευση με προοπτική στις επόμενες ή τις μεθεπόμενες εκλογές να τις κερδίσει. Για να

αποφύγουν λοιπόν, και αυτόν τον κίνδυνο οργάνωσαν κατά τέτοιο τρόπο τις πρώτες εκλογές που έγιναν το Μάρτη του 1946, ωστε να τον αποκλείσουν και αυτόν τον κίνδυνο δίνοντας στα κόμματα του ΕΑΜ, που δυστυχώς ειχαν κάνει αποχή 9%. Και αναρωτιέται κανείς για αυτό το 9% αιτοκύλησαν την Ελλάδα;

????Σήμερα ειναι ιστορικά αποδεδειγμένο πως αν οι αστοί δημοκράτες και οι όποιοι προοδευτικοί στο διάστημα αυτό, αντί να συνταχθούν με τους ξένους, τη Δεξιά και την ολιγαχρία, προσεταιρίζονταν αυτό το λαϊκό κίνημα, εκτός του οτι θα είχαμε αποφύγει τον εμφύλιο, η Ελλάδα και ο λαός δεν θα ζούσε το μεταπελευθερωτικό δράμα. Και δεν θα το ζούσε γιατί ο προσεταιρισμός του κινήματος:

*?????Θα άνοιγε το δρόμο στις καινούργιες λαϊκες δημιουργικές δυνάμεις και τα κόμματα, μαζί με ό,τι καλύτερο και ηθικότερο ειχε μείνει ζωντανό από τα παλιά πολιτικά κόμματα. Θα άνοιγε διάπλατος ο δρόμος της Λαϊκής Δημοκρατίας, το όνειρο και η προσδοκία του ελληνικού λαού. Θα βάδιζε ενωμένη εθνικά και σύμφωνη η Ελλάδα προς την ικανοποίησει των εθνικών της διακίων, προς την αποκατάσταση, μέσα στα νέα της σύνορα, όλων των ελληνικών περιοχών. Θα συγχρονίζονταν, η **αναγεννημένη** αυτή Ελλάδα, μέσα στα πλαίσια της νέας δημοκρατικής και αντιφασιστικής Ευρώπης, περήφανη και αληθινά αναξάρτητη στο πλευρό των τριών μεγάλων συμμάχων της εξ ίσου: της Αγγλίας, των ΗΠΑ και την Σοβιετική Ενωση, αλλα και στο πλευρό ολων των αλλων λαών των Ενωμένων Εθνών, που η Ελλάδα ειχε υπογράψει τη δημιουργία του.*

????Η προσφορά της Ελλάδας στον αλβανικό πόλεμο και την Αντίσταση και τον αντιφασιστικό αγώνα ηταν μεγάλη. Οι συνέπειες της συμμετοχής της σε νεκρούς και καταστροφές ηταν τεράστιες σε σχέση με τον πληθυσμό της και από αυτή ακόμα τη Ρωσία: 12-13% η Ελλάδα, 11,5 η Ρωσία και ακολουθούν οι Σέρβοι και οι Πολωνοί, ενώ Αγγλοι ειχαν μόνο 340,000 νεκρούς και οι Αμερικανοί μερικές χιλιάδες περισσότερους. Οσο για τις υλικές καταστροφές στις ΗΠΑ, δεν έσπασε ούτε ενα κεραμμύδι και την Αγγλια εκτος απ τις μερικές καταστροφές που προκάλεσαν οι γερμανικοί πύραυλοι στο Λονδίνο. Τα κέρδη ομως τεράστια και για τους δυό και ειδικά για τις ΗΠΑ, που εισέπραξε και από αυτόν τον Παγκόσμιο Πόλεμο, οπως ειχε εισπράξει και απ τον Α! Παγκόσμιο Πόλεμο την αξία του. Αξίες που της έδωσαν τη δυνατότητα να αναδειχθεί σε παγκόσμια δύναμη και μετά την πτώση του «Υπαρκτού» σε παγκόσμια υπερδύναμη.

*???/Αφου λοιπόν, η προσφορά ηταν μεγάλη, έπρεπε και οι εθνικές διεκδηκήσεις να ηταν εξ ίσου μεγάλες. Και ηταν αυτές ακριβώς διεκδηκήσεις και τα εθνικά δίκαια, που για να ικανοποιηθούν έπρεπε να αφαιρεθούν απ τους ίδους τους Αγγλους: η Κύπρος και απ την Τουρκία, η Ανατολική Θράκη τα Δαδρανέλια κλπ, κάτι που ποτέ και για κανένα λόγο θα αποδέχοταν ο Τσιόρτσιλ: να **μεγαλώσει** εδαφικά και **αλλο** η Ελλάδα εις βάρος της Τουρκίας! Για να μην υποστεί αυτόν τον «ακροτηριασμό» η φίλτατη και σύμμαχος των Τόρυδων Τουρκία, μα και να απαλλάξει τον εαυτό της και τη Γερμανία που τόσο βοήθησε τους Αγγλους πολεμώντας με εμπάθεια και απανθρωπιά την Αντίσταση απ τις πολεμικές επανορθώσεις. Η ένοπλη επέμβαση και ο εμφύλιος ηταν αυτός που θα απάλλαζε τον Τσιόρτσιλ, απ το αδιέξοδο που του δημιούργησαν το αλβανικό Επός και σε συνέχεια το Αντιστασιακό.*

????ΝΑΙ το Αλβανικό Επός και, αυτό της Αντίστασης ειχαν τις πρωτιές οχι μόνο ελλαδικά αλλα και παγκόσμια. Στο αλβανικό οι Ελληνες διεξάγουν την

πρώτη νικηφόρα μάχη ενάντια στον άξονα, όπου και ανατρέπουν την παγκόσμια αίσθηση οτι ο άξονας ειναι αήττητος. Και το Αντιστασιακό που ήταν η πρώτη Αντιστασιακή εκδήλωση με παγκόσμιο Συμβολισμό, ειναι το κατέβασμα της χιτλερικής Βάστικας από την Ακρόπολη απ το Μανώλη Γλέζο και τον Άπόστολο Σάντα και σε συνέχεια η δημιουργία του ΕΑΜ. Το πρώτο σε ολο τον κόσμο Εθνικό-Απελευθερωτικό-Μέτωπο, με δυό σχεδον εκατομμύρια ΕΑΜιτών και με 130,000 και πλέον χιλιάδες μόνιμο και εφεδρικό ελληνικό απελευθερωτικό στρατό.??????????????????????????/

????Η Χιτλερικη πίεση ηταν φοβερη. Και ηταν φοβερή γιατί δεν κινήθηκε μόνο η τρομερή πολεμική μηχανή που γνώρισε ο κόσμος. Ειχε προηγηθεί η σατανική Πέμπτη Φάλαγγα, που ειχε αποσυνθέσει σε μεγαλύτερο ή μικρότερο βαθμό την υλική και ηθική αντοχή χωρών και λαών. Ο Πεταίν και ο Λαβάλ στη Γαλλία, οι Φίλωφ στη Βουλγαρία, Αντωνέσκου στη Ρουμανία, Ο Μιχαήλοβιτς στη Σερβία, ο Χόρτυ στην Ουγγαρία και ο Μεταξάς στην Ελλάδα, ειχαν κάνει το πάν για να ανοίξει ο δρόμος στα γερμανικά τάνκς. Και οταν τα τάνκς, τσαλαπατούσαν τις χώρες της Ευρώπης, πάλι η Πέμπτη Φάλαγγα έδωσε στο χίτλερ τους Τσολάκογλου, τους Ράλληδες και ατόφιους τους κρατικούς μηχανισμούς για να στεριώσει άνετα στην εξουσία του και, έθεσε παντού σχεδον στη διάθεσή του προδοτικά όπλα «εθνοϊσμούς», «Τάγματα Ασφαλείας» κλπ.

????Σε όλες τις Αντιστάσεις και ειδικά στη δική μας, όπου οι Αγγλοι πράκτορες και τα εσωτερικά τους στηρίγματα συνεργάζονταν αρμονικά με τους κατακτητές. Η δυσκολία για την Αντίσταση δεν ηταν ο Χίτλερ, ο Μουσουλίνι και τα στρατεύματά τους, αλλα οι εγχώριοι ομόγνωμοι-ομογάλακτοι, οι Κούϊσιλγκς, οι εθνοϊσμοί και τα «Τάγματα Ασφαλείας». Αυτούς που οχι μόνο πολεμούσαν στα πλευρό των Γερμανών την Αντίσταση, αλλα σχημάτισαν και ενα τεράστιο δίκτυο χαφιέδων, καταδοτών και κουκουλοφόρων. Ενα δίκτυο που στα μπλόκα ειχαν ενα διπλό ρόλο. α) Τα περισσότερα μπλόκα γίνονταν κατ' υπόδειξή τους. Οταν οι Γερμανοί έκαναν μπλόκο σε μια συνοικία η ενα χωριό ενα μέρος έμπαινε στα μπλόκα μαζί με τους Γερμανούς και το αλλο υπερφαλάγγιζε τη συνοικία και το χωριό. Αυτοί που ηταν στο μπλόκο αποφάσιζαν για τη ζωή των Ελλήνων γενικά και των αγωνιστών ειδικά και οι εκτός μπλόκου σκότωναν αυτούς που προσπαθούσαν να βγούν κυφά απ το μπλόκο.

????Για αυτούς τους σύγχρονους Νενάκους. Ο Γέρος του Μοριά, και για τους μή συμμετάχοντες στον αγωνα και τους συνεργάτες έλεγε: «Βάλτε φωτιά και τσεκούρι, στήστε φούρκα και παλούκι στους προσκυνημένους...Την κατάρα της Πατρίδας νάχεται άμα δεν κάνετε τα πάντα για τη σωτηρία της».
Οπως η Επανάσταση του 21, ηταν ενα μεγάλο κοσμοϊστορικό γεγονός, από εκείνα που προκαλούν ΔΕΟΣ σε όποιον το κοιτάξει κατάματα, σε όποιον αποφασίσει να αναμετρηθεί μαζί του. Η διαπίστωση αυτή δεν αφορά μόνο την πυκνότητα, την ποιότητα και τη σημασία των γεγονότων και αλλαγών που προκάλεσε αυτή η τεράστια σε μέγεθος ανατροπή. Αφορά και τα Συνταγματικά και όποια αλλα κείμενα που αναφέρονται σε αυτήν. Γιατί αν το 21σαν στόχο ειχε τη συγκρότηση του έθνους-ΓΕΝΝΗΣΗ της Ελλάδας-την απελευθέρωση εστω ενός τμήματος του ελλαδικού χώρους και τη δημιουργία της κρατικής οντότητας. Το ίδιο περίπου δέος θα νοιώσει και αυτός που θα αποφασίσει να κοιτάξει κατάματα την Εθνική Αντίσταση και να αναμετρηθεί μαζί της. Και να γιατί:

Στην ιεράρχιση των στόχων της Αντίστασης, εκτός απ την χρονική απόσταση, δεν διαφέρει σχεδόν σε τίποτε από αυτήν του 21, αφού την πρώτη θέση και στην Αντίσταση κατείχε η Απελευθέρωση της χώρας και τη δεύτερη να συνταχθούμε σε μια ανεξάρτητη πολιτεία, να απαλλαγούμε απ τη μέγκενη της εξάρτησης και την κουλτούρα της υποταγής. Να κρατήσουμε τη φορά αυτή την Ελλάδα ΜΟΝΟ ΓΙΑ ΜΑΣ ΤΟΥΣ ΕΛΛΗΝΕΣ. Να πάρουμε τα όποια προβλήματα αποσχολούν το λαό και τη χώρα στα ΔΙΚΑ ΜΑΣ ΚΑΙ ΜΟΝΟ ΧΕΡΙΑ. Να την ανασυγκροτήσουμε και να την εντάξουμε ελεύθερη και ανεξάρτη πιά, στη χωρία των αναπτυγμένων Ευρωπαϊκών χωρών. Και η Τρίτη να κρατήσουμε μεταξύ μας, τις όποιες διαφορές και να τις λύσουμε ΜΟΝΟΙ ΜΑΣ, χωρίς καμιά ΞΕΝΗ επέμβαση. Για να πάψει επιτέλους η χώρα μας να παίζει το ρόλο του αρωγού, που συνεπάγεται πλήθος ταπεινώσεων και εξεφτελισμών, ακόμα και οταν βρίσκεται με το μέρος ή στο πλευρό των νικητών. Να μην ξανά συμβεί αυτό που συνέβει με τον Α! Παγκόσμιο Πόλεμο, την Μικρασιατική καταστροφή, το Δεκέμβρη του 44. Να μην ξαναγίνει η Ελλάδα η γνωστή «ψωροκώσταινα».

Γι αυτούς ακριβώς τους στόχους και σκοπούς, δημιουργήθηκε και έδρασε το Εθνικό Απελευθερωτικό Μέτωπο. Και ηταν αυτοί που χαροπαλεύοντας σε άνισο, σκληρό, αιματηρό και μακρόχρονο αγώνα με τις 12 και πλέον γερμανικές μεραρχίες, τον ιταλικό και βουλγαρικό στρατό κατοχής και με όλους τους αλλους ένοπλους και μή συνεργαζόμενους εθνοϊσμούς που απεργάζονταν να ξανά υποδουλώσουν Ελλάδα και λαό. Ηταν αυτή η λαογέννητη Αντίσταση, που οχι μόνο έδωσε πνοή και δύναμη στο λαό, να μήν αποδεχθεί την κατοχή, αλλα και με πίστη στις πατρογονικές παρακαταθήκες, αγωνίστηκε στα μαρμαρένια αλώνια για την χιλιάκριβη τη Λευτεριά με τους τρείς κατακτητές, για να διατηρηθεί στη ζωή η μικρή στο δέμας, αλλά μεγάλη σε προσφορά και τις θυσίες στην κοινωνία των Ανθρώπων η μικρή μας Ελλαδίτσα.

Να επιβεβαιώσει με τον αγώνα και τις όποιες θυσίες χρειάστηκαν, οτι εμεί οι Ελληνες, δεν ήμαστε τυχαίοι και τυχάρπαστοι σε αυτήν τη Βαλκανική γωνιά της Ευρώπης. Σε αυτό το σταυροδρόμη του κόσμου. Να αποδείξει οτι έχουμε ταυτότητα, ιστορία, παράδοση και σελίδες αγώνων :Εθνικής, Ηθικής και Πνευματικής Αντίστασης και εναν Αξιοθαύμαστο Πολιτισμό.

Εχουμε αποσκευές πλούσιες σε Αρετή, Τόλμη και Αξιοπρέπεια. Εχουμε αξιοπρεπές παρελθόν, παρόν και μέλλον και μιά τεράστια αγνωνιστική και πνευματική προσφορά στην παγκόσμια κοινότητα. Και εναν πολιτισμό που άρδευσε με τον αγωνιστικό και πνευματικό του πλούτο, τον δυτικό πολιτισμό σε βαθμό που στο βάθος του ο δυτικός πολιτισμός, να μην ειναι τίποτε αλλο παρά οι ελληνικές αρχές, ιδανικά και αξίες, ζωντανές, γονιμοποιημένες και προσαρμοσμένες στις ανάγκες της σύγχρονης ζωής.

Να τους θυμίσουμε για άλλη μια φορά, οτι σε αυτήν εδώ τη λεκάνη της Μεσογείου, σε αυτήν τη βραχώδη γωνιά της Ευρώπης, σε αυτό το σταυροδρόμι του κόσμου γεννήθηκαν: τα Γράμματα, οι Επιστήμες και οι Τέχνες. Ο ελληνικός πολιτισμός, ειναι αυτό που υποχρέωσε τον Ser Xenry Samner maihny να πεί : «Σ ενα μικρό λαό δόθηκε να δημιουργήσει την αρχή της προόδου. Αυτός ο λαός ηταν ο ελληνικός. Εξω απ τις τυφλές δυνάμεις της φύσης τίποτε δεν κινειται μέσα σ αυτό το σύμπαν που να μην εχει ελληνική καταγωγή».

Αυτήν την μεγάλη πολιτιστική και αγωνιστική κληρονομιά, αυτόν τον πλούτο ιδεών, οραμάτων και αξιών, αυτό το αγλάϊσμα, αυτό το αγίασμα της μακραίωνης ιστορίας του, ο λαός και ειδικά οι γενιές του 20-30 και του 30-40, δεν θα την αφήνε ανυπεράσπιστη. Ο πολιτισμός ειναι ιστορία. Ειναι το ανώτερο στάδιο της Ανθρώπινης σκέψης στη διαδρομή των αιώνων. Η ιστορία ειναι παρελθόν. Και το παρελθόν, οταν δεν το αναλύουμε ιστορικά και στις πραγματικές του διαστάσεις και δεν διδασκόμαστε από αυτό, κάποτε θα ξαναστηθεί όρθιο μπροστά μας.

Δυστυχώς η Μοναρχική Δεξιά, αλλα και το υποκριτικό παλαιό-δημοκρατικό Κέντρο, η παλιά και νέα φαυλοκρατία του τόπου, εχουν διαπράξει ολοι από κοινού συμφέροντος κινούμενοι: ΤΟ ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΟ ΕΘΝΙΚΟ ΕΓΚΛΗΜΑ της Νεοελληνικής ιστορίας, ΑΡΝΗΘΗΚΑΝ ΤΗΝ ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ, το έργο της, την προσφορά της και τους ανθρώπους που συμμετείχαν. Την Εθνική Αντίσταση του 1941-44, που αποτελεί την παγκόσμια αναγνωρισμένη και αξιοθαύμαστη ΕΘΝΙΚΗ ΠΕΡΓΑΜΕΝΗ πάνω από κόμματα, ιδεολογίες και εσωκομματικές διαφορές: Οποιος ΑΡΝΕΙΤΑΙ ΤΗΝ ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ ΑΡΝΕΙΤΑΙ ΤΟ ΕΘΝΟΣ.

Αν την 25η Μαρτίου, γιορτάζουμε σαν σημείο αναφοράς την Επανάσταση του 21 και τη ΓΕΝΝΗΣΗ του Ελληνικού Εθνους, με τον ίδιο τρόπο πρέπει να θεωρούμε και να γιοτράζουμε την 12η Οκτωβρίου 1944 την Εποποιϊα της Εθνικής Αντίστασης, σαν ορόσημο και σημείο αναφοράς την ΑΝΑΓΕΝΝΗΣΗ του Εθνους των Ελλήνων. Η Εθνική Αντίσταση ειναι ενα πολυδιάστατο θέμα, γι αυτό και έγινε αντικείμενο αντιδικίας και πολεμικής. Η έξαρση και η αμφισβήτηση οφείλεται στο γεγονός οτι η προσφορά ηταν ΕΘΕΛΟΝΤΙΚΗ. Μια προσφορά που οφείλεται στον υπέρτατο βαθμό αναπτυγμένο το πατριωτικό αίσθημα και το καθήκον του λαού να αγωνιστεί για τη Λευτεριά και την Ανεξαρτησία.

Να επιβεβαιώσει με τον αγώνα και τις όποιες θυσίες χρειάστηκαν, οτι εμεί οι Ελληνες, δεν ήμαστε τυχαίοι και τυχάρπαστοι σε αυτήν τη Βαλκανική γωνιά της Ευρώπης. Σε αυτό το σταυροδρόμη του κόσμου. Να αποδείξει οτι έχουμε ταυτότητα, ιστορία, παράδοση και σελίδες αγώνων :Εθνικής, Ηθικής και Πνευματικής Αντίστασης και εναν Αξιοθαύμαστο Πολιτισμό.

Εχουμε αποσκευές πλούσιες σε Αρετή, Τόλμη και Αξιοπρέπεια. Εχουμε αξιοπρεπές παρελθόν, παρόν και μέλλον και μιά τεράστια αγνωνιστική και πνευματική προσφορά στην παγκόσμια κοινότητα. Και εναν πολιτισμό που άρδευσε με τον αγωνιστικό και πνευματικό του πλούτο, τον δυτικό πολιτισμό σε βαθμό που στο βάθος του ο δυτικός πολιτισμός, να μην ειναι τίποτε αλλο παρά οι ελληνικές αρχές, ιδανικά και αξίες, ζωντανές, γονιμοποιημένες και προσαρμοσμένες στις ανάγκες της σύγχρονης ζωής.

Να τους θυμίσουμε για άλλη μια φορά, οτι σε αυτήν εδώ τη λεκάνη της Μεσογείου, σε αυτήν τη βραχώδη γωνιά της Ευρώπης, σε αυτό το σταυροδρόμι του κόσμου γεννήθηκαν: τα Γράμματα, οι Επιστήμες και οι Τέχνες. Ο ελληνικός πολιτισμός, ειναι αυτό που υποχρέωσε τον Ser Xenry Samner maihny να πεί : «Σ ενα μικρό λαό δόθηκε να δημιουργήσει την αρχή της προόδου. Αυτός ο λαός ηταν ο ελληνικός. Εξω απ τις τυφλές δυνάμεις της φύσης τίποτε δεν κινειται μέσα σ αυτό το σύμπαν που να μην εχει ελληνική καταγωγή».

Αυτήν την μεγάλη πολιτιστική και αγωνιστική κληρονομιά, αυτόν τον πλούτο ιδεών, οραμάτων και αξιών, αυτό το αγλάϊσμα, αυτό το αγίασμα της μακραίωνης ιστορίας του, ο λαός και ειδικά οι γενιές του 20-30 και του 30-40, δεν θα την αφήνε ανυπεράσπιστη. Ο πολιτισμός ειναι ιστορία. Ειναι το ανώτερο στάδιο της Ανθρώπινης σκέψης στη διαδρομή των αιώνων. Η ιστορία ειναι παρελθόν. Και το παρελθόν, οταν δεν το αναλύουμε ιστορικά και στις πραγματικές του διαστάσεις και δεν διδασκόμαστε από αυτό, κάποτε θα ξαναστηθεί όρθιο μπροστά μας.

Δυστυχώς η Μοναρχική Δεξιά, αλλα και το υποκριτικό παλαιό-δημοκρατικό Κέντρο, η παλιά και νέα φαυλοκρατία του τόπου, εχουν διαπράξει ολοι από κοινού συμφέροντος κινούμενοι: ΤΟ ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΟ ΕΘΝΙΚΟ ΕΓΚΛΗΜΑ της Νεοελληνικής ιστορίας, ΑΡΝΗΘΗΚΑΝ ΤΗΝ ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ, το έργο της, την προσφορά της και τους ανθρώπους που συμμετείχαν. Την Εθνική Αντίσταση του 1941-44, που αποτελεί την παγκόσμια αναγνωρισμένη και αξιοθαύμαστη ΕΘΝΙΚΗ ΠΕΡΓΑΜΕΝΗ πάνω από κόμματα, ιδεολογίες και εσωκομματικές διαφορές: Οποιος ΑΡΝΕΙΤΑΙ ΤΗΝ ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ ΑΡΝΕΙΤΑΙ ΤΟ ΕΘΝΟΣ.

Αν την 25η Μαρτίου, γιορτάζουμε σαν σημείο αναφοράς την Επανάσταση του 21 και τη ΓΕΝΝΗΣΗ του Ελληνικού Εθνους, με τον ίδιο τρόπο πρέπει να θεωρούμε και να γιοτράζουμε την 12η Οκτωβρίου 1944 την Εποποιϊα της Εθνικής Αντίστασης, σαν ορόσημο και σημείο αναφοράς την ΑΝΑΓΕΝΝΗΣΗ του Εθνους των Ελλήνων. Η Εθνική Αντίσταση ειναι ενα πολυδιάστατο θέμα, γι αυτό και έγινε αντικείμενο αντιδικίας και πολεμικής. Η έξαρση και η αμφισβήτηση οφείλεται στο γεγονός οτι η προσφορά ηταν ΕΘΕΛΟΝΤΙΚΗ. Μια προσφορά που οφείλεται στον υπέρτατο βαθμό αναπτυγμένο το πατριωτικό αίσθημα και το καθήκον του λαού να αγωνιστεί για τη Λευτεριά και την Ανεξαρτησία.

Μετά την ίδρυσει του ΕΑΜ, η Ελλάδα ηταν ενας κόσμος ριγμένος στον αγώνα σαν ενας άνθρωπος: με την οργάνωση, το ντουφέκι, τον κασμά και το τραγούδι: Παιδιά σηκωθήτε να βγούμε στους δρόμους, γυναίκες άνδρες με όπλα στους ώμους...«Βροντάει ο Ολυμπος αστράφτει η Γιώνα,...Εμπρός ΕΛΑΣ για την Ελλάδα το δίκαιο και τη Λευτεριά... ΕΑΜ, ΕΑΜ, ΕΑΜ Αντιλαλεί ολ η Ελλάδα μια φωνή! ΕΑΜ, ΕΑΜ, ΕΑΜ, φωνή λαού, που φτάνει ως τ' άστρα του Ουρανού... Λευτεριά, Ζωή και Φώς, Μόρφωση πολιτισμός ηταν το βασικό σύνθημα της ΕΠΟΝ... Εμπρός ΕΠΟΝίτες αδέρφια και πάλι...Η Ελλάδα σέρνει το χορό ψηλά με τους αντάρτες... Λευτεριά πανώρια κόρη, κατεβαίνει από τα όρη...». Τα τραγούδια του αγώνα ηταν ενα κεφάλαιο εθνικού πατριωτισμού και βοήθησαν να διατηρήσουμε και στα χρόνια της κατοχής ζωντανή την εθνική μας υπόσταση και το μέλλον της χώρας. Με το ντουφέκι, τον κασμά, την τσάπα και το φτιάρι, το λόγο και την τέχνη. Η αγωνιζόμενη ΕΑΜική Ελλάδα υπήρξε πρότυπο οργανωμένου κοινωνικού βίου και οχι μόνο στο καιρό της κατοχής, αλλά και ειρηνικού κοινωνικού βίου.

Η ιστορία ειναι προϊόν ανάγκης. Αρα η ανάγκη γράφει την ιστορία. Και η χώρα μας στη διάρκεια της κατοχής ειχε χίλιους δυό λόγους να γράψει ιστορία. Και πράγματι ο λαός έγραψε μια αξιοθαύμαστη τετράχρονη

ΕΝΑ ΑΚΟΜΑ ΕΞ ΙΣΟΥ ΑΞΙΟΛΟΓΟ ΔΩΡΟ ΑΠΌ ΗΛΙΑ ΣΤΑΒΕΡΗ

Ο αγαπητός και αξέχαστος συναγωνιστής και για πολλά χρόνια συγκρατούμενος Ηλίας Στάβερης, συνεχίζει και αυτός οπως και πολλοί αλλοι συναγωνιστές και φίλοι, απτόητος και ενεξάρτητα απ τις καιρικές και κοινωνικό-πολιτικές συνθήκες που επικρατούν, το συγγραφικό του έργο-προσφορά στα Νεοελληνική γράμματα. Πριν από αρκετές μέρες με μια εξ ίσου συγκιτητική αφιέρωση, μου έστειλε από την Αθήνα το Νέο του βιβλίο με τίτλο: **ΔΕΚΑ ΧΡΟΝΙΑ ΣΤΟΝ ΑΣΤΕΡΙΣΜΟ ΤΗΣ ΒΙΑΣ, 6 Μάρτη 1948-21 Μάη 1958,** τον οποίο ευχαριστώ από καρδιάς,που πάντα με συμπεριελαμβάνει, παρά τα χρόνια που πέρασαν και η απόσταση που μας χωρίζει μετά την αποφυλάκιση ανάμεσα στους εκλεκτούς του φίλους.

Οπως και όλλοτε εχω γράψει, δεν ειναι το πρώτο και μοναδικό έργο που κοσμεί τις προθήκες των βιβλιοπωλείων της χώρας το βιβλίο **Δέκα χρόνια στον Αστερισμό της Βίας**ι **«ΟΙΚΟΔΟΜΟΙ»** Εχουν προηγηθεί αλλα δύο: Η **«Γλαροφωλιά»** και ο **«Γιάννης Πολίτης»,** στα οποία έργα του με εναν γλαφυρό και αξιόλογο τρόπο εξιστορεί και αναλύει στο πρώτο: τι ειναι η Γλαροφωλιά; Η Γλαροφωλιά ειναι μια σκηνή:οπου 12 Ανθρωποι, που ανάμεσά τους και ο συγγραφέας, θα δοκιμάσουν στο πεστί και στην ψυχή τους τα παρανοηκά πειράματα ενος Κράτους που με τον όρο **«Θα Λυγλίστε ή θα Πεθάνετε»** εκδικείται ασύστωλα τους αγωνιστές της εθνικής Αντίστασης.

Και στο δεύτερο ψυχογραφεί μετά τη σύλληψη, την αγωνία του αγωνιστή **Γιάννη Πολίτη,** να κρατήσει βαθιά στο **Ειναι του** τις όποιες πληροφορίες προσπαθούν με τα βασανιστήρια να του αποσπάστουν. Επειδή ομως τα βασανιστήρια ειναι οχι μόνο συνεχή, απάνθρωπα αλλα και ανελέητα, βοβούμενος μήπως δεν ελέγξει μέχρι το τέλος τον εαυτό του, σαν λύση για να τα διασφαλίσει (προστατεύσει τους συνεργάτες του) να **Κόψει μόνος τη γλώσσα του.**

Πριν από αρκετόν καιρό η συναγωνίστρια Ουρανία Στάβερη, με μια συγκιτητική αφιέρωση, μου έστειλε από την Αθήνα το βιβλίο που έγραψε με τίτλο: **ΤΟ ΜΑΡΤΥΡΙΚΌ ΤΡΙΓΩΝΟ ΤΩΝ ΕΞΟΡΙΣΤΩΝ ΓΥΝΑΙΚΩΝ** και με υπότιτλο **ΧΙΟΣ-ΤΡΙΚΕΡΙ- ΜΑΚΡΟΝΗΣΙ.** «Στρατόπεδα Πειθαρχημένης Διαβιώσεως Γυναικών», την οποία ευχαριστώ από καρδιάς.

Και να το αποτέλεσμα: η Ουρανία στην αναπηρική καρέκλα. Και ομως από την αναπηρική καρέκλα , μας έδωσε αυτό το αξιοθαύμαστο έργο της, το οποίο η Συναγωνίστρια Ουρανία το «Αφιέρωσε στις εξόριστες γυναίκες που μαρτύρησαν, υπερασπιζόμενες τα ιδανικά της Ελευθερίας, της Δημοκρατίας, της Κοινωνικής Δικαιοσύνης και του Σοσιαλισμού...»

Ηλία μπορεί να άργησα, να σε συγχαρώ και να σε ευχαριστήσω, μα και να γράψω πέντε αράδες γι αυτό το υπέροχο σε έμνευση και σε περιεχόμενο βιβλίο. Ενα βιβλίο που αναλύει τη ζωή, το έργο και τη προσφορά των ανθρώπων της δουλειάς και ειδικά των οικοδόμων. Αυτών των αξιοθαύμαστων Ανθρώπων. Των ανθρώπων, που **Οταν σταμάτησε ο θεός...συνέχισαν οι οικοδόμοι...** Των ανθρώπων που ενώ χτίζουν καλλιμάρμαρα παλάτια και αξιοθαύμαστες Βίλες, δρόμους γέφυρες σαν αυτή του Ρίου Αντιρίου, λιμάνια, αεροδρόμια και σηδιροδρομικούς σταθμούς, και ό,τι αλλο ειναι όρθιο στην Ελλάδα. Οι **Ιδιοι**; Οι ίδιοι στην τεράστια πλειοψηφία τους κατοικό-εδρεύουν σε κάποια χαμοκέλλα ή σε κάποιο Ημιυπόγειο.

Ενα έργο που αναλύει, τη σκέψη, τη δράση και τη θέληση των ανθρώπων του μόχθου και της λεβεντιάς. Ενα έργο που δεν πρέπει να λείπει από κανένα

Εργατικό Κέντρο, από κανένα Σωματείο οικοδόμων, μα και τα σπίτια των οικοδόμων αυτό το Ευγγέλιο του οικοδόμου. Γιατί πράγματι για Ευαγγέλιο πρόκειται. Ενα έργο που με τη δική του συμπαράσταση, τις κατακτήσεις γενικά και του 7ώρου ειδικά το επάγγελμα του οικοδόμου έγινε, αν οχι αξιοζήλευτο, μέσω του αγώνα και της προσφοράς απέκτησε την ανθρωπιά και τη δικαίωση, αφού ηταν οι πρωταγωνιστές.
Ενα έργο που οι ίδιοι οι οικοδόμοι γράψανε μέσα στον πυρετό της δουλειάς και του αγώνα για να ξεφύγουν από το φάσμα της φτώχιας και να πάει η ζωή της χώρας μπροστά. Μα και Εσύ Ηλία, που με αγάπη, στοργή, ευαισθησία και την αντίστοιχη ευθύνη, με την γλαφύρη πένα σου αποθανάτισες σε ολο του το μεγαλείο την τεράσια προσφορά των οικοδόμων στο κοινωνικό-πολιτιστικό γιγνεσθαι στην μεταπολεμική Ελλάδα.
Ενα έργο που γράφτηκε στο δρόμο, στο καμίνι των κοινωνικών αγώνων της δεκαετίας του 1960. Εκεί που γεννιούνται και οι αξίες της αλληλεγγύης, της φιλίας και της συντροφικότητας. Ειναι το απαύγασμα της Επιτροπής πρωτοβουλίας που σκοπό ειχε να τιμήσει τα 43 χρόνια από τη μεγάλη απεργία των οικοδόμων την 1η του Δεκέμβρη του 1960. Μια απεργία που έγραψε παρακαταθήκες στο εργατικό κίνημα.
Οι γραμμές αυτές Ηλία, σκοπό εχουν να σε συγχαρώ για τους πολλαπλούς προβληματισμούς, την ακόρεστη και καταπληκτική **εργογραφία,** που σε διακατέχει! Και να Σου ευχηθώ καλή δύναμη στην καινούρια προσπάθεια και αυτό γιατί, υποθέτω πως ήδη θα εχεις αρχίσει να το συνθέτεις. Σας ευχαριστω από καρδιάς και τους δυό και ειδικά την σύντροφο σου Ουρανίαγια για το βιβλίο που μου έστειλε.

Μ' ολη μου την αγάπη και εκτίμηση Κόγιας Νίκος.
Βέροια 26 Νοεμβρίου 2006

ΟΙ ΠΟΙΗΤΗΣ Η ΠΟΙΗΣΗ ΚΑΙ Ο ΠΟΙΗΤΙΚΟΣ ΛΟΓΟΣ

Η ζωή, ο έρωτας και ο θάνατος, τα τρία μυστήρια που ταλανίζουν αιώνια των άνθρωπο, ειναι και τα μεγαλύτερα θέματα της ποίησης, μα και της λογοτεχνίας ολων των εποχών. Αλλωστε, δεν υπάρχει ίσως καλύτερος τρόπος από την ποίηση για να αντικρίσουν αυτή την τρίδυμη Σφίγγα, που σκιάζει αδυσώπητα τη ζωή μας. Η λύρα άνοιξε στον Ορφέα τις πύλες του Αδη. Φυσικά η στάση των ποιητών απέναντι στο αίνιγμα του θανάτου διαφέρει. Και ως ενα μάλιστα βαθμό, καθορίζεται και από τον τόπο και την εποχή του.
Μέχρις οτου δεν ειχα μπει φυλακή, ειχα την αίσθηση οτι ο ποιητικός λόγος ηταν ενας πάρα πολύ υπερβολικός, μια πολύ εξειδικευμένη συναισθηματική φόρτιση προσέγγιση της πραγματικότητας και μάλιστα πολλές φορές, τον ποιητικό λόγω τον θεωρούσα και σαν μια μορφή φυγής από αυτήν…Ίσως σε αυτό να συνετέλεσε και η έλλειψη της αντίστοιχης πνευματικής υποδομής.
Οταν ομως τελείωσαν τα βάσανα των ανακρίσεων και των στρατοδικείων και έκλεισε πίσω μου η πόρτα της φυλακής, εκεί ήρθα σε άμεση επαφή, οχι απλά μόνο με την ιστορία της ποίησης, αλλα και με την ίδια την ποίηση μα και με τους ίδιους τους ποιητές. με πολλούς, μεγάλους και αξιόλογους ποιητές. Με ό,τι καλύτερο ειχε δώσει σε Ποίηση ο μεσοπόλεμος, οι δικτατορίες, ο Αλβανικός πόλεμος, η κατοχή και η Αντίσταση.
Δεν θα τους αναφέρω ονομαστικά και αυτό γιατί πιστεύω ότι δεν θα το ήθελαν και οι ίδιοι.Τον πρώτο καιρό ειναι αλήθεια, δεν τους πολύ καταλάβαινα τους ποιητές παρά την προσπάθεια που έκανα. Αργότερα ομως με το διάβασμα και

το διάβα του χρόνου (δημιουργία της μικρής υποδομής) και με τις απευθείας συζητήσεις διαπίστωσα, οτι ολες οι μεγάλες στιγμές της ιστορίας μας όχι μόνο εχουν προ λαληθεί, στηριχθεί και συμμετείχε στο κοινωνικό-ιστορικό γίγνεσθαι του 21.
Ετσι, δίπλα στο στον μεγάλο μας Εθνεγέρτη Ποιητή Ρήγα, Σολωμό και Κάλο, το 21 που συμπαραστέκονταν ο μεγάλος Πούσκιν, ο Σίλερ, Μύλερ, ο Λαμαρτίνος και μαζί τους ο μεγάλος Μπάυρον, ο γνωστός Λόρδος Βύρων που πέθανε στο Μεσολόγγι. Δόξα και αιώνια τιμή τους. Του μεσοπολέμου: Σικελιανός, Παλαμάς, Σεφέρης, Βάρναλης, Ρίτσος και πολλοί μεγάλοι Ποιητές, όχι απλώς ακριβολογούσαν αλλα κυριολεκτούσαν για το τι μέλει γίγνεσθαι. Μα και οι Νεότεροι και οι σύγχρονοι δεν υστερούν στο να εκφράζουν την συναισθηματική σκέψη και τους πόθους των Ελλήνων και τους ορίζοντες της χώρας και την βαρβαρότητα.
Ο Ποιητικός λόγος και όχι τόσο ο πεζός, όπως ο Παλαμάς το 40 με εκεί το Λακωνικό Αυτόν τον λόγω θα σα πω δεν εχω άλλο κανένα: « Μεθύστε με τ' αθάνατο κρασί του εικοσιένα». Και ο Σικελιανός αργότερα με τον εξ ίσου Λακωνικό: «Ομπρός, με ορθής, μεσούρανη της λευτεριάς τη δάδα ανοίγεις δρόμο, Ελλάδα στον Ανθρωπο…εμπρός». Και λίγο αργότερα με το γνωστό επίγραμμα: σκιαγραφεί τη συμμετοχή στην αντίσταση παρομοίαζοντάν το στην Αντίσταση. Την αναμέτρησή του με το βέβαιο θάνατο. «και με τον ίδιο το θάνατο πατάει το θανατότην»…Ότι στα βουνά «φωτάει σε μιας αναστασης» ???? Μ
Μπορούσαν ο καθένας με τον δικό τρόπο να χωρέσουν και να εκφράσουν την Ελλάδα, μα και την ψυχή του έθνους, την ιστορία του και την αποστολή του μέσα σε ένα μόνο στίχο!
Το κατεστημένο γενικά και η Εκκλησία ειδικά, ποτέ δεν αγάπησαν την ποίηση και ιδιαίτερα την ποίηση του μεσοπολέμου, την κατοχή και ειδικά την μεταπολεμική, την οποία οχι μόνο δεν αγαπούσαν αλλα την ειχαν και υπό διωγμό. Και αυτό γιατί οι ποιητές αντλούν την όποια έμπνευσή τους από τη ζωή και τη φύση και την γύρω πραγματικότητα. Και στους δύσκολους καιρούς όπως οι δικτατορίες Εθνική Αντίσταση, εκφράζουν κα εμπνέουν τον λαό και τους αγώνες του κατά της όποιας βαρβαρότητας.

ΠΟΙΗΤΕΣ ΛΟΓΟΤΕΧΝΕΣ ΚΑΙ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΕΣ

Η ΣΥΜΜΕΤΟΧΗ ΤΩΝ ΠΟΙΗΤΩΝ ΤΩΝ ΛΟΓΟΤΕΧΝΩΝ ΚΑΙ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΩΝ ΣΤΗΝ ΕΘΝΙΚΗ ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ 1941-44.

Όπως ειναι γνωστό, τα εθνικά και τα πολιτικά μας πράγματα, ειχαν διαφορετικά κι ολότελα αντίθετη τροπή και κατάληξη από εκείνη που ήθελε, πίστευε και περίμενε ο λαός και για την οποία ειχε παλέψει και θυσιαστεί. Η Εθνική Αντίσταση χτυπήθηκε και κηρύχθηκε σε ενα χωρίς προηγούμενο διωγμό. Κι ο λαός δεν μπόρεσε να γίνει κυρίαρχος στον τόπο του. Την ίδια τύχη αν οχι και χειρότερη ειχαν και οι Ποιητές, Λογοτέχνες, Καλλιτέχνες και οι Διανοούμενοι, που τόλμησαν να συμμετάσχουν σε ένα υπέρ πάντων αγώνα, που σκοπό ειχε να «αρπάξει» δήθεν την εξουσία από τους «φυσικούς της ηγέτες».

Στην αντιστασιακή εποποιϊα του ελληνικού λαού, η συμβολή που προσέφεραν : όπως οι Ποιητές, των Γραμμάτων και των Τεχνών, τόσο με το έργο τους, αλλο τόσο και με την άμεση συμμετόχη και δράση τους στον αγώνα, στάθηκε μεγάλη και ειδική σε σημασία και βαρύτητα. Ηδή από την πρώτη μέρα της φασιστικής Ιταλικής επίθεσης τον Οκτώμβρη του 1940,οι Ελληνες συγκραφείς και καλλιτέχνες έδωσαν τον καλύτερο εαυτό τους στον πανελλήνιο συναγερμό και την αγωνιστική έξαρση του λαού,εξάροντας την ορμή και υπογραμίζοντας τα κατορθώματα των στρατευμένων παιδιών του στο μέτωπο εναντίων των εισβολέων.

0ι Εγραφαν Ποιήματα, δημοσίευαν στον τύπο άρθρα, επιφυλίδες, χρονογραφήματα κλπ. Εδιναν διαλέξεις, επισκέπτονταν το μέτωπο τα Νοσοκομεία. Εκαναν περιοδείες στις επαρχιακές πόλεις, επικοινωνούσαν με τους απλούς ανθρώπους, τόνωναν το ηθικό και το φρόνημά του και γύριζαν τονωμένοι και οι ίδιοι από τη ζωντανή επαφή μαζί τους.

Στις μαύρες μέρες που ακολούθησαν,με την εγκαθίδρυση της τριπλής φασιστικής κατοχής,οι ανθρωποι των Γραμμάτων και των Τεχνών στο σύνολό τους σχεδόν,κράτησαν εχθρική στάση απέναντι στους κατακτητές και τους συνεργάτες τους. Και οι καλύτεροι ανάμεσά τους, που είδαν σωστά τί κίνδυνοι διαγράφονταν απ τη «Νέα Τάξη»,για τις εθνικές και πνευματικές αξίες του τόπου,αλλά και γενικότερα για τις τύχες του λαού,κάλεσαν,απ την πρώτη στιγμή,σε υπεράσπισή τους.Το κάλεσμα αυτό,που απευθυνόταν βασικά στους πνευματικούς ανθρώπους και ειχε την έννοια της εναντίωσης τους σε κάθε ιδέα συναλλαγής και συμβιβασμού με τους φορείς της«Νέας Τάξης»,και σε υπεράσπιση των εθνικών,ηθικών και πολιτιστικών αξιών.Δεν αρκέστηκαν ομως μόνο στο κάλεσμα αλλά από τις πρώτες ακόμα μέρες βοήθησαν με όλες τους τις δυνάμεις στη διαμόρφωση του πλαισίου για τη συγκρότηση του Εθνικού Απελευθερωτικού Μετώπου.

Η έντονη πνευματική αυτή αντίσταση των ανθρώπων των Γραμμάτων και των Τεχνών,που ειχε ήδη απλωθεί σε όλους τους τομείς της ζωής ήρθε σε λίγο να βρεί την ολοκλήρωσή της μέσα από τις γραμμές του Εθνικού Απελευθερωτικού Μετώπου,το οποίο από το Σεπτέμβρη του 1941,πήρε την πρωτοβουλία να συσπειρώσει τις πατριωτικές δυνάμεις του έθνους και να τις κατευθύνει πρώτα στη σκληρή μάχη για την επιβίωση του λαού και σε συνέχεια στο μεγάλο αγώνα για το διώξιμο των κατακτητών και την απελευθέρωση της πατρίδας.

Οι αντιστασιακοί συγγραφείς,μέλη των παρανόμων ομάδων, ειχαν αναλάβει μαζί με αγωνιστές δημοσιογράφους και καλλιτέχνες τη σύνταξη και εικονογράφηση του παράνομου τύπου,ο οποίος γνώρισε μεγάλη ανάπτυξη και έπαιξε εξαιρετικά σημαντικό ρόλο στο αντιστασιακό κίνημα.Σε πολλές εκαταντάδες ανέρχονταν οι παράνομες εφημερίδες και τα δελτία τύπου,σε πολλές χιλιάδες οι προκηρύξεις και σε εκατομμύρια τα τρίκ.Πολύ σημαντική ηταν η προσφορά των χαρακτών καιλλιτεχνών και των Σκιτσογράφων στον τομέα της διακόσμισης περιοδικών και βιβλίων με ξυλιγραφίες κλπ.Το ίδιο βασικό ρόλο επαιξε και η αφίσσα του τοίχου που χρησιμοποιήθηκε πολύ πλατιά.Ολα τα συνθήματα των οργανώσεων της Αντίστασης,όλα τα πολιτικά αιτήματα της εποχής,έγιναν αφίσσες που εκλαϊκευαν τις αντιστασιακές θέσεις και τόμωναν την αγωνιστική διάθεση του κόσμου.

Ο Rogel milliej,αναφερόμενος ειδικά στους αντιστασιακούς έλληνες χαράκτες,και στην παράνομη δράση τους γράφει: «Ολοι σχεδόν οι Ελληνες χαράκτες, βρίσκονταν στις προφυλακές της παράνομης πάλης. Αυτοί έφτιαχναν σε κάθε συνοικία τις αμέρτητες αντιστασιακές αφίσες, εικονογραφούσαν τον παράνομο τύπο, έκαναν τις μακέτες των ενσήμων των ομολόγων της Ελεύθερης Ελλάδας κλπ. Αυτά τα ομόλογα, σε συνέχεια τυπωνόταν με θαυμάσια τόλμη στις εγκαταστάσεις της Τράπεζας της Ελλάδας σε 50.000 αντίτυπα και σε πέντε διαφορετικά χρώματα, από το Σαββάτο το βράδυ ως τη Δευτέρα το πρωϊ, χωρίς να πάρει κανείς μυρουδιά από την έξοχη εργασία, που συντελέστηκε ποτέ τόσο διακριτικά και τόσο σωστά».Και σε συνέχεια αναφέρεται και στα συλλογικά έργα των Ελλήνων χαρακτών λέγοντας οτι ειναι: «έργα αισθητικής αξίας, όπως ειναι τα δύο πολυτελη λευκώματα,εμπνευσμένα από τον υπέροχο αγώνα του ακατάλυτου λαού σας».

Με τα ίδια κολακευτικά λόγια για τους Ελληνες χαράκτες και εικαστικούς,εκφράστηκε και μια ομάδα ξένων δημοσιογράφων που πήγαν στο εργαστήρι του Α Τάσου,να δούν να τα δούν.Απο την πρώτη ματιά έμειναν κατάπληκτοι.Οταν εξέτασαν το υλικό που έθεσαν οι αντιστασιακοί στη διάθεσή τους,εκδήλωσαν το βαθύ θαυμασμό τους,λέγοντας πως«Σε κανένα μέρος της Ευρώπης,δεν υπήρξε τέτοια σοβαρή δουλειά ούτε σε όγκο ούτε και σε ποιότητα».

Πλατιά και πολύμορφη ηταν η συμμετοχή και η προσφορά στην Αντίσταση των καλλιτεχνών του θεάτρου, τόσο σε νόμιμη οσο και με παράνομη δουλειά και δράση τους. Οι καλλιτέχνες του θεάτρου,στη μεγάλη τους πλειοψηφία,καθώς και το βοηθητικό προσωπικό,ειχαν προσχωρήσει στις εθνικό-απελευθερωτικές οργανώσεις ή ειχαν συνδεθεί με τον ένα η τον άλλο τρόπο μαζί τους. Οι πατριώτες καλλιτέχνες του θεάτρου αρνήθηκαν κάθε συνεργασία οχι μόνο με τους κατακτητές,αλλά και με τους συνεργάτες τους. Οταν και οσες φορές τους το ζήτησαν οι κυβερνήσεις κουϊσλίγκ. Ποιος από τους παλιούς δεν θυμάται τους ενωμένους που έδωσε την πλειάδα των ???????

Οι κατακτητές από τις πρώτες ακόμα μέρες της κατοχής, γνωρίζοντας τη σημασία του θεάτρου και το ρόλο που αυτό μπορεί να παίξει στη πνευματική ανάπτυξη και τη διαμόρφωση αγωνιστικού πνεύματος στο λαό, πήρα μια σειρά ρητών απαγορευτικών μέτρων λογοκρισίας.Με τα μέτρα αυτά ήθελαν να υποτάξουν τον κόσμο του θεάτρου στις δικές τους επιδιώξεις ή να περιορίσουν και ακόμα να φιμώσουν τη δράση τους.Οι Ελληνες ηθοποιοί οχι μόνο αντέδρασαν στις επιδιώξεις αυτές,αλλα και κατόρθωναν κάθε φορά να επινοούν διάφορους τρόπους και τεχνάσματα για να αντιμετωπίζουν με επιτυχία τις απαγορεύσεις της λογοκρισίας.

Και μια που λόγος για τη λογοκρισία, αυτός ο δολοφόνος του λόγου και της τέχνης. Αυτός εφιάλτης της γραφίδας, του πινέλου και της σμίλης. Οσον αφαρά την λογοκρισία, γράφοντας θυμίθηκα τον πρώην Πρόεδρο της δημοκρατίας Κωσταντίνος Τσάτσος, που σαν Υπουργός πολιτισμού επί κυβερνήσεως Κ. καραμανλή, όχι απλώς λογόκρινε, αλλά και απαγόρευσε τελικά να παιχθεί το σύνολο του έργου οι «**ΟΡΝΗΘΕΣ**» στην Επίδαυρο το 1953 ή 54

Η κατοχική λογοκρισία απαγόρευε, ανάμεσα σε πολλά αλλα να παίζονται έργα συγγραφέων συμμαχικών χωρών, να εμφανίζονται από τη σκηνή

πρόσωπα με εθνικές ενδυμασίες ή τα σκηνικά να απεικονίζουν βουνά, πλαγιές κλπ, που θύμιζαν εθνικούς αγώνες αντάρτικο κλπ. Παρά την απαγόρευση οι άνθρωποι του θεάτρου κατόρθωσαν να ανεβάσουν πολλά απαγορευμένα έργα τροποποιώντας την εθνικότητα του συγγραφέα, τον τίτλο του έργου κλπ. Το ίδιο έκαναν και στο θέμα των ενδυμασιών. Οι ηθοποιοί επινόησαν μερικές λεπτομέρειες, που θύμιζαν τις εθνικές φορεσιές. Ο κόσμος όμως το αντιλαμβανόταν και ξεσπούσε σε χειροκροτήματα.

Με αυτόν τον τρόπο λειτουργώντας ανάμεσα στους συγγραφείς τους ηθοποιούς και το κοινό ειχε καθιερωθεί σιωπηλά ενας μυστικός κώδικας.Ενα ιδιόμορφο λεξικό.Ετσι η φλογέρα και το θυμάρι σήμαινε βουνό,δηλ αντάτρικο.Τα χελιδόνια σήμαιναν συμμαχικά βομβαρδιστικά,ο χειμώνας τη σκλαβιά και φυσικά η άνοιξη Ελευθερία.Οι Γερμανοί τα έχαναν στην αρχή με τη φρενίτιδα του ενθουσιασμού που προκαλούσαν στο πλήθος αυτές οι αθώες λεξούλες.Ωσπού κάποιος«υπέρ πατριώτης»τους μετέφρασε το νόημα και απογόρευσαν το χειμώνα,την άνοιξη,τα χελιδόνια και το θυμάρι.Το μόνο που πέτυχαν οι«ακριφνείς πατριώτες»ηταν που υποχρέωσαν τους συγγραξείς και τους ηθοποιούς να επινοήσουν νέο κώδικα επικοινωνίας με τους θεατές.

Οι αντιστασιακοί ηθοποιοί πολλές φορές έδιναν παραστάσεις έξω απο τους χώρους του θεάτρου,σε σπίτια και ειδικές αίθουσες με πατριωτικά σκέτς,απαγγελίες αγωνιστικών ποιημάτων με εθνικούς χορούς,κλέφτικα κι αντάτρικα τραγούδια,που ηταν και αυτή μιά μεγάλη προσφορά.Οπως οι αλλοι καλλιτέχνες ετσι και οι του θεάτρου συμμετείχαν σε όλες τις απεργιακές κινητοποιήσεις και κυρίως στις μεγάλες διαδηλώσεις:την επιστράτευση,την κάθοδο των Βουργάρων στη Θεσσαλονίκη κλπ.

Οι αντιστασιακοί ποιητές,λογοτέχνες,καλλιτέχνες και διανοούμενοι που«στάθηκαν στην κύρια γραμμή του Εθνικοαπελευθερωτικού Αγώνα»παίρνονας μέρος στην πανστρατιά του μεγάλου αγώνα οι περισσότεροι και καλύτεροι έζησαν όλη την τραγωδία,μα και το αγωνιστικό μεγαλείο του λαού:Τη μαρτυρική πείνα,το φοβερό θανατικό,το όργιο της βίας και του τρόμου-μπλόκα,συλληψεις, κρεμάλες,στρατόπεδα,κλούβες,βασανιστήρια,ομαδικές εκτελέσεις-αλλα και την αγωνιστική του έξαρση κι ορμή,τις ηρωϊκές πράξεις και τα λαμπρά κατορθώματα του.Συμμερίστηκαν τις φοβερές συνθήκες κάτω απ τις οποίες διεξάγονταν αυτός ο άνισος και σκληρός αγώνας.Εζησαν και οι ίδιοι τις τρομερές δοκιμασίες και τα μεγάλα δεινά του λαού και αρκετοί,δοκίμασαν ολη τη φρίκη των βασανιστηρίων στην κόλαση της Μέρλιν,στο Χαϊδάρι και σ άλλα στρατόπεδα,στην κλούβα,αγκαλιά με το θάνατο.Ολα αυτά που είδαν και έζησαν αισθάνθηκαν οχι απλώς την ανάγκη αλλα βαθύ το χρέος να τα μετουσιώσουν σε τέχνη,να τα κάνουν ποίημα τραγούδι,διήγημα,χρονικό,χρονογράφημα,μυθιστόρημα,θούρια, αφίσσα και πίνακα.

Απ αυτήν ακριβώς η ανάγκη να μεταφέρουν στο λαό τις συνέπειες της κατοχής και τη συμπεριφορά των κατακτητών και των ντόπιων συνεργατών τους γεννήθηκε η Αντιστασιακή λογοτεχνία και Τέχνη-η καλλιτεχνική αναπαράσταση της αντιστασιακής εποποιϊας.Γνήσια λαϊκή,γεμάτη αναπλαστική δύναμη και ανθρωπιά.Μια αναπαράσταση που έκλεινε καινούρια μηνύματα κι έφερνε μιά νέα ζωογόνα πνοή στην πνευματική ζωή του τόπου. Αυτή η ανάπλαση δημιούργησε ολες εκείνες τις προϋποθέσεις για μιά πλούσια

πνευματική άνθηση και καρποφορία που θα τη γευόταν και θα την χαιρόταν,λεύτερος και νοικοκύρης στην πατρίδα του ο δημιουργός και άξιος λαός της.

Οι πνευματικοί άνθρωποι,που οι ανάγκες του αγώνα τους έφεραν στην Ελευθερη Ελλάδα,πρόσφεραν τεράστιας σημασίας έργο. Οργάνωσαν με τη βοήθεια των οργάνων της Αυτοφδιοήκησης και των εθνικόαπελευθερωτικών οργανώσεων:Θέατρα,βιβλιοθήκες, ανοιξαν και λειτούργησαν σχολεία,διαλέξεις,κουκλοθέατρο, κονσέρτα και άλλες μορφωτικές και εκπολιτιστικές εκδηλώσεις,που έδωσαν καινούρια άγνωστη μέχρι τότε,πνοή και δύναμη στην Υπαιθρο και άλλαξαν ριζικά την όψη της

Οι αντιστασιακοί συγγραφείς,ποιητές και καλλιτέχνες, προεκτίνοντας και συμπληρώντας την πολύπρευρη δράση τους σ ολους τους τομείς του απελευθερωτικού αγώνα έστειλαν εκπροσώπους τους και στο βουνό,στην Ελευθερη Ελλάδα,για να προσφέρουν κι εκεί,ανάμεσα στους ένοπλους μαχητές της λευτεριάς και στον αγωνιστή λαό της υπαίθρου το πολύτιμο εργό. Ενα έργο που βοήθησε σε μεγάλο βαθμό την πολιτιστική και πνευματική ανάπτυξη της ξεχασμένης υπαίθρου.

Κάθε εποχή εχει το χαρακτήρα της,τα μέσα που την εκφράζουν και την ιδιαίτερη εκπροσώπησή της στον πολιστικό,γενικά,τομέα της ιστορίας.Αλλες εποχές,ολες οι εποχές δεν χωρίζονται με ερμητικά τείχη.Οι εποχες δεν ειναι αυθύπαρχτες ούτε ασύνδετες η μιά απ την άλλη.Με οποιονδήποτε τρόπο και αν γίνει η αλλαγή,τα βιώσιμα στοιχεία της παλιάς εξακολουθούν να ζούν και να αναπτύσσονται στην καινούρια.Οι προϋποθέσεις των όποιων καινούριων γεννιούνται μέσα στο παλιό.Αν δεν ηταν ετσι,αν γινόταν διαφορετικά,θα καταλήγαμε στο συμπέρασμα,πως κάποια δύναμη εξωκοινωνική,μια υπερφυσική δύναμη κινάει αναιτιολόγητα και αυθέρετα τον τροχό της ιστορίας.

Για να καταλάβουμε και να τοποθετήσουμε σωστά μέσα στην πορεία της νεοελληνικής ιστορίας την αντιστασιακή λογοτεχνία, πρέπει να τη δούμε σε σχέση με την πραγματικότητα που τη γέννησε,αλλα και με τα προηγούμενα απ αυτήν ιστορικά στάδια,που έπεσε και καλλιεργήθηκε ο σπόρος,που βλάστησε τον καιρό του ένοπλου αντιφασιστικού αγώνα.

Αξιολογώντας κανείς την αντιστασιακή λογοτεχνία, θα μείνει κατάπληκτος από την αγωνιώδη δίψα της να εκδηλωθει, από την απότομη στροφή της πέννας,να μετουσιώσει σε τέχνη τα βιώματα απ την αντίσταση, κατά του ξένου επιδρομέα, οπως κατάπληκτος θα μείνει και απ την ταχύτητα και τελειότητα της οργάνωσης αυτής της Αντίστασης, αμέσως από την πρώτη μέρα του πολέμου, οταν ακούστηκε στους δρόμους το σύνθημα«κάτω ο φασισμός». Και «ο Φασισμός δεν θα περάσει»

Μετά την άνοδο του Χίτλερ στη Γερμανία ένας νέος, πιό φοβερός από αυτόν του Α! Πάγκοσμίου πολέμου άρχισε να απειλεί την ανθρωπότητα. Και οταν ο φασισμός χτύπησε την πόρτα μας κι έστησε και εδώ ενα φυλάκιο με τη δικτατορία του Μεταξά, ο αντιφασιστικός αγώνας συνεχίστηκε στην παρανομία. Μπορεί η δικτατορία να απαγόρευσε και να διέλυσε τα κόμματα και τις αντιφασιστικές οργανώσει. Μπορεί να έπιασε και να έκλεισε τα στελέχη τους και χιλιάδες αλλους αντιφασίστες στη φυλακή και στα στρατόπεδα συγκέντρωσης,για να τους παραδώσει αργότερα χειροπόδαρα δεμένους

στους επιδρομείς, αλλά τις ιδέες,το πνεύμα και την αγωνιστικότητα δεν μπόρεσε να τη δουλώση.

Αυτό ακριβώς το αδούλωτο πνεύμα του λαού μας, με την τεράστια πείρα του από τους μακρόχρονους αγώνες, ηταν που βρέθηκε έτοιμο, να δεχθεί τα όποια χτυπήματα και να εμπνεύσει τους νέους αγώνες, το νέο ξεκίνημα της Εθνικής Αντίστασης, οταν οι μηχανοκίνητες φάλαγγες του ναζισμού πέρασαν τα σύνορα της χώρας μας στις 6 Απριλίου του 1941.

Αν τον καιρό της ξένης κατοχής μίλησε-το λόγο πήρε-το ντουφέκι σε προγενέστερους καιρούς ηταν γλώσσα και άλλοι αγώνες που μίλησαν, για να δημιούργηθούν οι προϋποθέσει εκείνεσ και οι όροι για μια τέτοια αξιοθαύμαστη ετοιμότητα του ελληνικού λαού.

Μέσα στις συνθήκες και το κλίμα που κυριάρχησαν στη μεταπολεμική περίοδο, επόμενο ηταν οι αντιστασιακοί συγγραφείς και καλλιτέχνες, να μην προλάβουν να μετουσιώσουν σε τέχνη τα αναρίθμητα βιώματα της βαθιάς εμπειρίας που έζησαν, να μη μπορέσουν να δώσουν στην έκταση που ήθελαν το έργο, και που, σε διαφορετικές συνθήκες,θα έδιναν.Δεν μπόρεσε η αντιστασιακή λογοτεχνία και η τέχνη,να αξιοποιήσει όλη την πείρα από τον αξιοθαύμαστο ένοπλο αντιφασιστικό αγώνα.Αναγκάστηκε οχι μόνο να αναστείλει τη δραστηριότητα της,αλλα καταδικάστηκε στη σιωπή και την άφανεια.Ενώ ξοδεύονταν τόννοι τυπογραφικής ύλης και μελάνης, για να καλλιεργηθεί το αίσθημα της ήττας και του αξιέξοδου.Ομως παρ ΄παρ όλες τις προσπάθειες που έγιναν και τα «θεμητά»και αθέμητα μέσα που χρησιμοποιήθηκαν το πννεύμα της ήτταν δεν μπόρεσε να ριζώσει.Και δεν ρίζωσε γιατί πεποίθηση του λαού ηταν,οτι δεν ειχε νικήθει απ το φυσικό του αντίπαλο,αλλά από τρίτους,απο τους ξένους που ήρθαν σα σύμμαχοι και του επέβαλαν για αλλη μια φορά την επικυριαρχία τους,

Απόδειξη οτι δεν μπόρεσε, να ριζώσει το πνεύμα της ήττας, αποτελεί το γεγονός οτι δεν χρειάστηκε να περάσει πολύς καιρός και πάρα τη διατήρηση των εκτάκτων μέτρων, τη λειτουργία των στρατοπέδων στα ξερονήσια και το αδιαχώρητο στις φυλακές, για να αναρωτηθεί η Νέα γενιά και να μάθει τους λόγους αυτής της περίεργης στροφής που πήραν τα πράγματα μετά τον Β! Παγκόσμιο πόλεμο. Τα άτομα μπορεί να κουράζονται ή να γεράζουν ο λαός ομως ειναι πάντα Νέος και εχει μνήμη,

Και όταν η Ελλάδα βρέθηκε ξανά μπροστά στον κίνδυνο της αναβίωσης του φασισμού και άρχισε να δοκιμάζει τις συνέπειες της νέας τακτικής των ισμεριαλιστών-Κορέα,ΝΑΤΟ,αποθήκευση πυρηνικά όπλων, ετεροδικία κλπ-τα ιδανικά της Εθνικής Αντίστασης κατά του ναζιφασισμού,ήραν ξανά στην πρώτη γραμμή των νέων λαϊκων αγώνων.Το πνεύμα της κατοχικής Αντίστασης ξανά βρήκε τη συνέχειά της στη Νέα Αντίσταση,(παρ όλο που χρειάστηκε η νέα εφτάχρονη τυραννία με τις συλλήψεις,τις πολύχρονες εξορίες και την επαναλειτουργία των φυλακών,για να της ανακόψουν τη πορεία ανάπτυξη) οπως αυτή εκφράστηκε με την εξέγερση του Πολυτεχνείου και σε όλο το διάστημα της εφτάρχονης τυραννίας,για να αποδειχθεί ετσι για αλλη μια φορά,πως οι Λαϊκοι Αγώνες δεν κρίνονται απ τα αποτελεσματα μιάς μάχης,αλλά απ την τελική έκβασή τους,που γυρίζουν αποφασιστικά το τροχό της ιστορίας.

Η Λογοτεχνία της Αντίστασης εκφράζει ενα μεγάλο σταθμό της Νεοελληνικής ιστορίας.Δεν ειναι αυθύπαρχτη γι αυτό ούτε και περαστική.Βγήκε μέσα απ τη φωτιά του ένοπλου αγώνα κατά του φασισμού και συνεχίστηκε στην περίοδο της νέας ιμπεριαλιστικής επίθεσης κατά των λαϊκων ελευθεριών.Εκφάζει τούς,πιό σκληρούς ,κρίσιμους και αιματηρούς αγώνες τους λαού μας για Λευτεριά και Ε έθνική Ανεξαρτησία,με μηνήμα που φτάνουν κι αγγίζουν τα ποιό ευαίσθητα σημεία των Ανθρώπινων ονείρων και ελπίδων:Την Απελευθέρωση του Ανθρώπου,σαν ολοκληρωμένου Ανθρώπου.

Μέσα στη θύελα του μετααπελευθερωτικού κλίματος βρέθηκαν οχι μόνο οι δημιουργοί του έργου,της Αντιστασιακής εποποιϊας του λαού μας,αλλά και αυτό καθ εαυτό το εργο.Κάθε κομματάκι χαρτί που ειχε σχέση με την Αντίσταση έπρεπε να κατασχεθεί,να καταστραφεί.Τα κοινοβουλευτικά ήθη της Δεξιάς στην Ελλάδα ήταν εξαγριωμένα εξ αιτίας της νίκης της επι της Αριστεράς,χάρις στα αμερικανικά όπλα,με αποτέλεσμα και αυτό ειναι το πιό τραγικό,ενα μεγάλο μέρος,αυτού του πολύτιμου και ανεπανάληπτου έργου,να μήν το εχει γνωρίσει στο σύνολό του αυτός που έδωσε την πρώτη ύλη-ο λαός.Για τους γνωστούς σε ολους λόγους,«αυροφροσύνης» που επιφύλαξε το μεταπολεμικό κατεστημένο στους δημιουργούς αυτού του καταπληκτικού,σε δύναμη και προοπτική για το λαό και τη χώρα έργου εχει κατασχεθεί ή και καταστραφεί.Και εχει καταστραφεί οχι μόνο από τον φόβο των«Ιουδαίων»αλλά και απ την πολύ αγάπη των ίδιων των δημιουργών να το διασώσουν.Στην προσπάθεια να διασώσουν απ τα βέβηλα μάτια και χέρια των διωκτών τους,το καταχώνιασαν σε χώρους υγρούς και σκοτεινους. Αυτό το μακρόχρονο καταχώνιασμα 1945-1985 που αναγνωρίστηκε η Εθνική Αντίσταση έδωσε το ποθούμενο για το κατεστημένο αποτέλεσμα:Αυτοκαταστράφηκε.Και τώρα«γιατί χαίρεται ο κόσμος και χαμογελάει πατέρας...».

Ωστόσο,και αυτό που πρόλαβαν και μπόρεσαν ως τώρα να δώσουν και να σώσουν,δεν ειναι ούτε λίγο,ούτε μικρό. Αντίθετα ειναι βαρυσήμαντο και αποκαλυπτικό της ορμής και της έμπνευσης που έδωσε ο λαός με την αντιστασιακή του εποποιϊα στους λογοτέχνες και καλλιτέχνες μας,αποκαλυπτικές του αναμφισβήτητου γεγονότος οτι η Αντίσταση υπήρξε και ειναι η πήγη έμπνευσης και ανανέωσης της μεταπολεμικής λογοτεχνίας μας.

Ο αντιστασιακός κόσμος των Γραμμάτων και των Τεχνών ειχε και αυτός τηρουμένων των αναλογιών και τα θύματά του,που έπεσαν στα εκτελεστικά αποσπάσματα,που πέθαναν από την πείνα και τις κακουχίες στα διάφορα στρατόπεδα εδώ ή της Γερμανίας.

Τιμή και δόξα στους ζωντανούς ακόμα δημιουργούς και αιώνια η μνήμη στους πολλούς και αξιοσέβαστους νεκρούς, Συγγραφείς και Καλλιτέχνες που έβαλαν πάνω απ τη ζωή τους τα συμφέροντα του λαού και της χώρας όσες φορές λαός και χώρα διέτρεχαν κίνδυνο.

Βέροια 1 Μαϊου 2011 Νίκος Κόγιας

ΛΟΓΟΤΕΧΝΕΣ ΚΑΙ ΣΥΓΓΡΑΦΕΙΣ

ΑΛΗΘΕΙΑ ΓΙΑΤΙ ΕΚΤΟΣ ΑΠΟ ΤΑ ΟΠΛΑ ΧΡΕΙΑΣΤΗΚΕ Ο ΛΟΓΟΣ ΚΑΙ Η ΠΕΝΝΑ ΟΧΙ ΜΟΝΟ ΝΑ ΟΙΚΙΟΠΟΙΗΘΟΥΝ ΤΗΝ ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ ΟΙ ΣΥΝΕΡΓΑΤΕΣ ΟΠΩΣ ΚΑΙ ΤΟ 21;

Αξιότιμοι κύριοι: συγγραφείς, λογοτέχνες, δημοσιογράφοι και ιστορικοί ακόμα. Αλήθεια πριν πάρετε το μολύβι και το χαρτί στα χέρια, με σκοπό να χαρακτηρίστε την εσωτερική Αντίσταση «Εθνική Προδοσία» και τους συντελεστές Προδότες», αναρωτηθήκατε ποτέ, πως στο καθεστώς της ατομικής ιδιοκτησίας στα μέσα παραγωγής (κεφαλαιοκρατικό σύστημα), που ο ένας άνθρωπος εχθρέβεται και επιβουλεύεται τον άλλο και η μια χώρα την άλλη, ότι και αυτή ακόμα η Εθνική Οντότητα και η Εθνική Ανεξαρτησία, όπως και η Δημοκρατία δεν είναι «εκ φύσεως δεδομένα» και ως εκ τούτου, δεν εγκυόνται αυθόρμητα και ως έτυχε την Ελευθερία, το δίκιο του κάθε λαού και χώρας τον γεωγραφικό της χώρο;

Ότι ανά πάσα στιγμή η Εθνική Ανεξαρτησία και αυτή ακόμα η Εθνική Οντότητα διατρέχουν κίνδυνο; Το ίδιο και η Δημοκρατία; Και ότι στο ιστορικό γίγνεσθαι δεν είναι λίγες οι χώρες, που λόγω εγκατάλειψης ή μη υπεράσπισης τους, εχουν χάσει όχι μόνο την Εθνική τους Ανεξαρτησία, αλλα και την ίδια την Εθνική τους Οντότητα;

Αλήθεια ποιες υπέρτατες, σκοτεινές δυνάμεις υποχρεώνουν μερικούς ανθρώπους στην εφ' όρου ζωής τους στην αναζήτηση της βαθύτερης ουσίας των πραγμάτων; Τι ειναι αυτό που τους ενέταξε στη χορεία αυτών που βάλθηκαν να γίνουν κοινωνοί των μυστικών και των όποιων ιστορικών γεγονότων που μεσολάβησαν στη διάρκεια της τριπλήςκατοχής; Τι ειναι αυτό που τους αναγκάσε και τον συμπολίτη μας συγγραφέα «ΣΤΟΝ ΚΑΙΡΟ ΤΩΝ ΚΑΤΑΙΓΙΔΩΝ», τον οποίο ευχαριστώ για άλλη μια φορά που με συμπεριέλαβε ανάμεσα στους συμπολίτες που μου αφιέρωσε το αξιοθαύμαστο και αριστοτεχνικά γραμμένο βιβλίο του. Να σπάσει και αυτός όπως και τόσοι αλλοι το μολυβαίνιο πέπλο σιωπής. Και διαπερνώντας το σκληρό κέλεφος της σιωπής, που σχηματίστηκε από την εξέλιξη των μετά πολεμικών γεγονότων και την κοινόκτητη καθημερινή χρήση τους

Προς τι αυτός ο ακατανόητος, ψυχοθρόρος και χρονοβόρος μόχθος για την ακρίβεια της έκφρασης; Πώς, και κάτω από ποιες προϋποθέσεις, μπορεί να δημιουργηθεί σε κάποιον η ταπεινόφρων έπαρση, η μεταφυσική βεβαιότητα οτι, σαν διαλεγμένος, αγγιγμένος από το κάποιο αόρατο χέρι της μοίρας, «καλείται» να διαδραματίσει τον επώδυνο διαμεσολαβητικό ρόλο του ερμηνευτή του άρρητου, που ειναι, κατά κύριο λόγω έργο των Ποιητών…

Αυτά ειναι μερικά από τα ερωτήματα, στα οποία, χωρίς να του εχουν, του εχουν τεθεί άμεσα διασπαρμένα, διάχυτα στη σκέψη και στα συναισθήματά του, προσπαθεί ο κάθε συγγραφέας να δώσει απαντήσεις, άλλοτε με την όποια σαφήνεια τους επιτρέπουν οι γνώσεις και οι περιστάσεις και άλλοτε αποφεύγοντάς τα. Πάντοτε, ομως, υποτίθεται ότι ενας συγγραφέας σεβόμενος τον εαυτό του και τον τίτλο του συγγραφέα, θα ειναι αντικειμενικός και θα αντλεί τα «επιχειρήματα» και τις «αποδείξεις» του από ολα οσα τον σημάδεψαν αδιάλειπτα: από σκληρές και τραυματικές μνήμες της νεοτητάς του: Μεσοπόλεμος, Δικτατορία, Κατοχή, Αντίσταση, Εμφύλιος, από απολύτως προσωπικά βιώματα που καθόρισαν τη ζωή του, μέχρι τη μέρα που από εκλάμψεις του πνεύματος και της ψυχής. Από κλυδωνισμούς του σώματος του να πιάσει την πένα στο χέρι.

Και τότε ξετυλίγοντας το κουβάρι της λύπης του για τα δυσάρεστα και τη χαρά για τις όποιες επιτυχίες-μιας λύπης και μιας χαρά ιδιότυπων υπαρξιακών αποχρώσεων-να σκηνοθετήσει θα μπορούσε να πει κανείς ότι στις όποιες εκδοχές της, οδηγείται, φυσικά αβίαστα, στους ατραπούς της λογοτεχνίας, της ιστορίας και της ποίησης ακόμα. Και πιο συγκεκριμένα, στο σκοτεινό εργαστήρι της ζωής, εκεί που οι λέξεις έχοντας αποκτήσει τη θερμοκρασία των αισθημάτων του γράφοντος υποκειμένου, συναρμολογούνται άμεσα από συμβάντα, καταστάσεις και γεγονότα. Οπως ο ποιητής, ετσι και ο λογοτέχνης και ο ιστορικός που πρέπει και θέλει να ειναι αντικειμενικός, ζει πολιορκημένος, ασταμάτητα από τις μνήμες της ζωής και του σώματός του, διατηρημένες μέσα του με το σφρίγος της αλήθειας και την ένταση της στιγμής που τις γέννησε.

Σε αυτόν τον αιώνα που τόσες δυστυχίες βάρυναν το ανθρώπινο είδος, θα μπορούσαμε άραγε να έχουμε ηγέτες ικανούς απαλλαγμένους από υποκειμενισμό, προκαταλήψεις, προθέσεις και σκοπιμότητες και κυρίως ανιπερίσπαστοι από πάντως είδους συμφέροντα και ιδεοληψίες ώστε να ήταν άλλη η πορεία της χώρας; Και αντίστοιχους Συγγραφείς που να μαζέψουν με ταλέντο τις μελαγχολικές, τις πονεμένες και δολοφονημένες σκέψεις και ψυχές, τις έλλογες προσπάθειες που κάποτε βοήθησαν τους αγωνιστές στο δρόμο του αγώνα και της τιμής. Ετσι τουλάχιστον, οι νεκροί, οι τραυματίες, διωγμένοι και οι παραμμλημένοι από την πολιτεία αγωνιστές, ο πόνος και τα δάκρυα τους θα νόημα. Θα ηταν γόνιμα!

Γιατί ο πόλεμος Αλβανικό, κατοχικός και εμφύλιος, μπορεί να τελείωσε, ποτέ δεν έπαψε, όμως, να υπάρχει σαν αίσθηση πάντα παρών, και ο τραυματικός απόηχος του να επιπλέει και να απλώνεται παντού με τη μορφή ενος υπόκωφου πανικού να αποκτήσει τις διαστάσεις μιας «μεγάλης μαύρης ακρίδας», να «χώνεται γρήγορα στην καρδιά τους ήλιου και η Γη να σκοτεινιάζει» ξανά που λέει ο ποιητής. Και οι μνήμες εκείνης της μαύρης εποχής όταν δεν καταγράγονται σωστά, αληθινά και δίκαια δεν χάνουν τη δυναμική της αντιπαράθεσης και του διχασμού.

Η ιστορία, είτε στην προνομιακή μορφή της είτε στη «ηγεμονική», εκείνη δηλαδή που αναφερόταν στις πράξεις των ηγεμόνων, είτε στην σύγχρονή, επιστημονική εκδοχή της, βρίσκονταν πάντοτε στη σκιά της πολιτικής. Αρκούνταν να περιγράφει ανθρώπινες περιπέτειες και δρώμενα, καταστάσεις κοινωνικές, μηχανισμούς και συστήματα. Κατά κύριο λόγω απασχολούνταν με τις αποφάσεις των ηγετών, με την πορεία και την τύχη των πολιτικών θεωριών και των αποφάσεων που εκπορεύονταν από αυτούς. Περιέγραφε την εξουσία και την κοινωνία μαζί με τα υλικά τους θεμέλια, με αλλα λόγια την οικονομία και τα καπρίτσια της άρχουσας τάξης. Κατά συνέπεια τρέφονταν από την πολιτική και, σε κάποιο βαθμό, με τη σειρά της την έτρεφε, την τροφοδοτούσε με ιδέες, με παράνομα «νομιμοποιητικά» σχήματα, με άλλοθι για συγκάλυψη και με προσχήματα κατά κύριο λόγω, οσες φορές αυτά τα χρειαζόταν το σύστημα και οι εκάστοτε ηγεσίες.

Αλήθεια, τι θα μπορούσε να ειναι η ιστορία χωρίς το πολιτικό της υπόστρωμα; Το ερώτημα αυτό που κινδυνεύει να ξεχαστεί στους δύο πολυτάραχους τελευταίους αιώνες, δείχνει να επανέρχεται με την ορμή που της αρμόζει κάθε φορά στο προσκήνιο. Οι ιστορικοί στη συγγραφή των δεδομένων ξεχνούσαν σε τελευταία ανάλυση οτι η επιστήμη της ιστορίας, όπως μορφοποιήθηκε μέχρι την εποχή μας, εχει ενα σχετικά βραχύβιο παρελθόν, καθώς ανήκει στα

δημιουργήματα του μεγάλου πολιτικό-κοινωνικού γεγονότος: της Γαλλικής Επανάστασης.

Η προφορική ιστορία από βοηθητικό εργαλείο να γίνεται ειδική «επιστήμη», κινούμενη και αυτή στον κόσμο και στον περίκλειστο χώρο της. Είδαμε και τι δεν είδαμε... Επιγραμματικά, αυτό που είδαμε μάλλον ηταν το τέλος της επιστήμης της ιστορίας, οπως είχαμε αρχίσει να τη συνηθίζουμε τους τελευταίους αιώνες. Από αυτόν τον κανόνα δεν μπορούσε να ξεφύγει και η νεοελληνική ιστορία.

Τα υπόλοιπα ηταν αναμενόμενα. Το κενό έπρεπε να καλυφθεί. Εκεί λοιπόν, όπου χρειαζόταν ο λόγος για το παρελθόν των ανθρώπων και των κοινωνιών τους, εκκολάφθηκαν ή ενισχύθηκαν νέα φαινόμενα. Ανάμεσα στη λογοτεχνία και την ιστορία καθιερώθηκε ενα είδος που, αν και προϋπήρχε στο παρελθόν, απέκτησε, τις νέες συνθήκες καθοριστικής σημασίας γεγονός. Ιστορική συγγραφή με λογοτεχνικές αποχρώσεις, το είδος αυτό θυμίζει μυθιστορηματικές εξιστορήσεις ιστορικών γεγονότων, αφηγήσεις, βιογραφίες, με μορφή την παλιά «λαϊκή» ιστορία. Ιστορία που συγκινούσε και συνάρπαζε με την περιγραφή τους πολλούς και ειδικά το καθεστώς και τους νικητές.

Σε αυτό το υβριδιακό είδος ανήκουν και τα δικά μας τα πιο πρόσφατα βιβλία για την επανάσταση του 21 και ειδικά της κατοχής και του εμφυλίου. Στα έργα αυτά με την μυθιστορηματική πλοκή η επανάσταση του 21, παρουσιάζεται σαν άθροισμα ιδιοτελών συμφερόντων, απύθμενων φιλοδοξιών, παθών και σκοτεινών προθέσεων, σαν διαδοχή ατυχημάτων, εκμηδενίζοντας ιδεολογίες, οράματα και αξίες, καταστάσεις, συγκυρίες και πραγματικότητες. Και την Εθνική Αντίσταση: Σαν τυχαίο και τυχάρπαστο γεγονός. Κανείς δεν εξετάζει αίτια της εμφάνισης της Αντίστασης. Εκεί ομως που πολλοί οι συγγραφείς και λογοτέχνες ακόμα κατασκευάζουν την ιστορία και τα μυθιστορήματα στα ιδεολογικά και πολιτικά μέτρα που ταιριάζουν στο μεταπολεμικό γίγνεσθαι, ποτέ δεν αναζήτησαν την πραγματική πηγή και ειδικά την αλήθεια του κάθε περιγραφόμενου γεγονότος.

Αλλωστε, γιατί να διακινδυνεύσουν αναζητώντας ή γράφοντας κάτι που απαιτεί μεγαλύτερο κόπο, μάλιστα με τον κίνδυνο να πέσουν έξω από τον ορίζοντα δεκτικότητας του κοινού. Οι περισσότεροι εχουν βρει τη χρυσή τομή, που τους οδηγεί από τη μια πλευρά στη συναίνεση του ειδικού εθνικόφρονα κοινού και τα ταξικά συμφέροντα του κατεστημένου και από την αλλη στη στήριξη της πολιτείας- δεν αναφέρομαι μονάχα στους συγγραφείς εκείνους που έγραψαν με βάση τα ιδεολογικά τους πιστεύω την κατοχική και την μετά κατοχική ιστορία, αλλα και σε αυτούς που με διάφορους τρόπους βράβευσης, όπως έγινε για πολλά από τα βιβλία από την απούσα από τα δικτατορικό, κατοχικά κοινωνικά δρώμενα Ακαδημία, αλλα και τις όποιες άλλες τις επαγγελματικές και κοινωνικό-οικονομικές διευκολύνσεις.

Στο παρελθόν φαινόμενα σαν αυτά ηταν ανυπόληπτα, μπορούσαν να κινούνται ελεύθερα σε ενα χώρο καθαρά της λογοτεχνικής φαντασίας. Τα έργα αυτά δεν μετείχαν της επιστήμης την ιστορία. Σήμερα δεν ειναι ετσι, και από αύριο που θα ανοίξουν τα αρχεία των χωρών : Αγγλίας, Γαλλίας, Γερμανίας, ΗΠΑ, Ρωσίας, που εμπλέκονται με την κατοχή και τον εμφύλιο, και τα δικά μας και της Κύπρου και τον διαμελισμό της, που πολλά τα βασικότερα μένουν εφτασφράγιστα δυο αιώνες η δολοφονία του Καποδίστρια, που τον έσφαξα σαν αρνί με ελληνικά χέρια οι Αγγλοι για να προσδέσουν την νεό σύστατη

Ελλάδα στο δικό τους γαιωστρατηγικό και πολιτικό άρμα η για να μην έρθουν στο φως μέχρις ότου βρίσκονται στη ζωή οι πραγματικοί συντελεστές του αγώνα και κυρίως να μην αποδεχθούν στο συνολικό τους μέγεθος τα εγκλήματα, που εχει διαπράξη η «ηγεσία» που εγκατάλειψε λαό και χώρα και που συνεργαζόμενη με τους κατακτητές στην κατοχή και τον δωσιλογισμό μετά την απελευθέρωση υποθήκευσε την ελεύθερη πλέον Ελλάδα στους Νεοαποικιοκράτες Αγγλους πρώτα και Αμερικανούς μετά. Καθώς και η Δικαιοσύνη που εξόντωνε στηριγμένη σε ενδείξεις και όχι σε αποδείξεις, αντί να τιμωρήσει. αν υπήρχαν αποδείξεις.

Ενώ τα δημόσια και ειδικά τα εθνικά γεγονότα αποτελούν μέρος του ιστού της ζωής μας. Γεγονότα που δεν αποτελούν απλώς ορόσημα, όπως το 21 και η απελευθέρωση της Ελλάδας την 12η του Οκτώβρη του 1944, αλλά διαμορφώνουν την ίδια μας τη ζωή, ιδιωτική και δημόσια. Και όμως, παρά ταύτα υπάρχουν πτυχές από το παρελθόν, τα χνάρια των οποίων μάταια θα αναζητήσει κανείς στην κατασκευασμένη από τους με ιδεολογήματα και συμφέροντα ιστορικούς συγγραφείς της κατοχικής και μετά κατοχικής ιστορίας. Ειναι οι στιγμές εκείνες που μοιάζουν να εχουν σκόπιμα ενταφιαστεί από την ιστορική μνήμη του αγωνιστή λαό. Ειναι οι στιγμές, που λόγω της τεράστιας ιστορικής σημασίας που περιέχουν εχουν καλύφθηκαν με ενα παχί πέπλο σιωπής και μυστηρίου.

Ενα αδιαπέραστο πυκνό πέπλο σιωπής και αδιαφορίας, που καλύπτει ακόμα την κοινή μοίρα που ακολούθησαν χιλιάδες ολόκληρες ανθρώπων στην κατοχή και τον εμφύλιο. Από αυτά τα θύματα, δεν επιτρέπεται «να τους στερήσουμε από το ελάχιστο εκείνο που μπορούμε, μέσα στην αδυναμία μας, να τους προσφέρουμε: τη μνημοσύνη»

Οταν έρθουν στο φως τα αληθινά ντοκουμέντα θα ανακαλύψουμε με αδικαιολόγητη έκπληξη την παρακμή δεδομένων και σταθερών, που πριν λίγο καιρό θεωρούσαμε αναμφισβήτητες ιστορικές αλήθειες. Αλήθειες που τις διδάσκαμε και στην εκπαίδευση σαν την πραγματική, την αληθινή και αναμφισβήτητη ιστορία. Είδαμε πολλά και μάλλον θα δούμε περισσότερα, οταν η ταπεινωμένη μέχρι σήμερα επιστήμη της ιστορίας, συνδιαλλαγεί με την μεταφυσική θεώρηση του παρελθόντος. Θα καταλάβουμε, αν θυμηθούμε τους συγγραφείς που έδιναν τον τόνο στις αμέσως προηγούμενες δεκαετίες. Συγγραφείς, που κατασκεύαζαν κόσμους παράλληλους προς τον «συμβατικό» και σχολίαζαν μάλλον τις εσωτερικές λειτουργίες του κινήματος παρά την ίδια την πραγματικότητα του Αντιστασιακού κινήματος και ειδικά του Εθνικού Απελευθερωτικού Μετώπου.

Η ιστορία, οπως και οι φιλοσοφικές, πολιτικές ή όποιες αλλες ιδέες και αξίες, τους ενδιέφερε μόνο σαν μυθολογικό υλικό, χωρίς μεγαλύτερη σημασία από αλλο μυθολογικό υλικό. Ειναι εύκολο να διαπιστώσει κανείς οτι από τη μια η πολιτικό-ιδεολογικά πολωμένη λογοτεχνία του μεσοπολέμου και από την άλλη, η συνειδητά κατασκευασμένη απολίτικη εγωϊστική, εγκωμιαστική και κάπως αυτάρεσκα διατυπωμένη λογοτεχνία της δεκαετίας του 50. Τα έργα αυτά εχουν πάψει πια να κυριαρχούν εδώ και καιρό και ενα μεγάλο μέρος της, που κοσμόυσε τις προθήκες των βιβλιοπωλείων εχει ήδη αποσυρθεί ή πολτοποιηθεί.

Όπως πολτοποιήθηκε η ιστορία των Βαλκανικών πολέμων , όπως γράφει ο εν ά αντιστράτηγος Ιωαν Αλεξάκης με γράμμα του στο «Βήμα» 9/2/78. Ήταν λέει

τότε διορισμένος στο Γραφείο Πολεμικών Εκθέσων του ΓΕΣ που έβγαζε σε τόμους την ιστορία του στρατού. Αλλά ορισμένοι τόμοι που εκδόθηκαν, δεν άρεσαν στο βασιλικό εκείνο καθεστώς, εφ' ώ και «εξεδόθη διαταγή να επιστραφ΄΄ωσι προς εξαφάνισιν. Νέοι τόμοι συνετάχθηκαν και εξεδόθησαν. Τα γεγονότα ενεγράφησαν μεροληπτικά υπέρ του Αρχηστρατληγου βασιλέως Κωσταντίου και του Γενικού Επιτελείου του κατά τους πολέμους μας του 1912-13 και αποκρύβησαν α σφάλματα των. Δηλ απεκρύη η αλήθεια…»

*Το ίδιο έγινε και τον στρατηγός Δημητρίου Καθενιώτης τέως αρχηγός του ΓΕΣ (1931-34), που οι επίορκοι στρατηγοί του ειχαν αναθέσει να εξετάσει τον τρόπο διεξαγωγής του Αλβανικού πολέμου και να υποβάλει το πόρισμά του στην κυβέρνηση. Το πόρισμα του ήταν 2.000 σελ το οποίο δεν υπάρχει. Όταν ο στρατηγός έμαθε την εξαφάνισή του έγραψε ένα μικρό βιβλίο 180 σελίδων με τίτλο «Αι κυριότεραι φάσεις του πολέμου 1940-41» στο οποίο απέδειξε ότι η Ελλας δεν ήταν μόνο «απαράσκευος» στρατιωτικά για πόλεμο, αλλα και ότι το Γενικό Επιτελείο «αποδείχθηκε εντελώς ανίκανο**».** Το βιβλίο υπάρχει στο (ΑΣΚΙ). Ένα γεγονός που έδειξε και το χάσμα συνίστατο στο γεγονός ότι: Στρατός και λαός και μέρος της στρατιωτικής ηγεσίας ήθελαν να ρίξουν τους Ιταλούς στη θάλασσα, και μπορούσαν η ενώ ανωτάτη ηγεσία ήθελε να «να ρίξουμε μερικές τουφεκές για την τιμή των όπλων»*

Ετσι, βλέπουμε ολο και περισσότερους νέους πεζογράφους, αλλα και αρκετούς από τους παλιότερους, να προβληματίζονται για τον κόσμο που μας περιβάλει και την πορεία που ακολούθησε ο καθένας στο διάβα των αιώνων, αλλα και των νεότερων χρόνων με πιο προσωπικά αντανακλαστικά και με περισσότερη διερευνητική διάθεση.

Πρόκειται πραγματικά για μια κατάσταση που άφηνε να νοηθεί οτι οι ιδεολογικές, κοινωνικές, πολιτικές και πολιτισμικές παράμετροι που σφράγισαν την νέο τερικότητα, όχι μόνο ενυπάρχουν πια με ενα ευρύ αναστοχασμό, αλλα και με λιγότερες βεβαιότητες και με περισσότερες αμφιβολίες. Κάποιοι βιάστηκαν να προαναγγείλουν το τέλος της ιστορίας, το τέλος της τέχνης, την κρίση των «μεγάλων αφηγήσεων» και ιδιαίτερα της ιδεολογίας. Μια καινούργια ευαισθησία άρχισε να διαμορφώνεται στους νεότερους συγγραφείς, η οποία αποκαθιστά κατά κάποιον τρόπο τη σημασία της ιστορίας, της κοινωνικής πραγματικότητας και της πολιτικής

Ειναι χαρακτηριστική η σχεδόν παγκόσμια αναβίωση του ιστορικού μυθιστορήματος αυτήν την περίοδο. Τα καινούρια ιστορικά μυθιστορήματα δεν χρησιμοποιούν πια το ιστορικό παρελθόν αλληγορικά, σαν παραστατικό μέσο για την πραγμάτευση επικαίρων φιλοσοφικών, πολιτικών ή ηθικών ζητημάτων: οπως σε περιόδους που οι συγγραφείς θεωρούν καθοριστική και αμετάβλητη την πορεία προς τον σύγχρονο κόσμο. Αντί δηλαδή, να αναφέρονται σε αν ιστόριτες εποχές όπως στη δεκαετία του 50, ανατρέχουν και παραπέμπουν σε ιστορικές αναλογίες, οπως συνέβαινε μέχρι τη δεκαετία του 1980. Προσπαθούν να καταλάβουν, πως και για ποιόν ακριβώς λόγω φτάσαμε εδώ που φτάσαμε και γιατί. Ετσι, η ηλικιακά σύγχρονη μας λογοτεχνία και ειδικά της δεκαετίας του 50, βρέθηκε σε δυσμενή θέση.

Η ελευθερία στην αγορά βιβλίου κατάργησε τον ενιαίο επίσημο και εγκλωβισμένο ιδεολογικό-πολιτικά αναγνώστη, αυτό το άυλο απρόσωπο Ον. Οι εκδότες και οι δημιουργοί αυτών των έργων για να μην βρεθούν σε αυτήν τη δυσάρεστη θέση να πολτοποιηθούν πολλά από τα έργα τους, έπρεπε να

συνειδητοποιήσουν πως υπάρχουν πολλών ειδών αναγνώστες, με τα δικά τους γούστα, με διαφορετικά μορφωτικά επίπεδα και ιδεολογικό-πολιτικές αντιλήψεις σκέψης και λόγου, διαφορετικά βιώματα και αναζητήσεις. Ετσι, προς μεγάλη απαγοήτευση των μεν και συγκρατημένη χαρά των δε, αυτή η ιστορία και ιστορική λογοτεχνία, που προσπαθούσε να καταχωνιάσει πρώτα τα πάντα, με στόχο για να μπορεί μετά άνετα να αμφισβητήσει την προσφορά ενός ολόκληρους λαού και προκειμένου χαρακτηρίσει Εθνική «προδοσία» την Αντίσταση. Και το βασικότερο να μεταλλάξει τους συνεργάτες σε «αγωνιστές» και «ήρωες» και τους αγωνιστές σε «προδότες», η ιστορική λογοτεχνία που στήριξε, πρόβαλε με επίταση την μετακύληση ευθυνών αντί για καθοδηγήτρια της ζωής, έγινε ενα περιττό αν οχι άχρηστο αξεσουάρ.

Στα περισσότερα από αυτά τα έργα κυρίως τα ιστορικά, οταν ο αναγνώστης φτάσει στο τέλος, μένει με την εντύπωση οτι τελικά, ο Θεός και οχι ο λαός με τις όποιες πράξεις του γράφει την ιστορία. Μα και οταν οι άνθρωποί την γράφουν, την γράφουν κατ' εντολή του Θεού.

Ενα αλλο χαρακτηριστικό γνώρισμα των νέων συγγραφέων, ειναι να θεωρούν ακόμα την Ελλάδα μια ξεχωριστή ήπειρο, που την πλήττουν κατά καιρούς οι θύελλες του έξου κόσμου, αλλα σαν ενα ορανικό τμήμα αυτού του κόσμου, που μπορεί να εχει ειδική σχέση με το σύνολο, οπως εχουν και τα αλλα τμήματα, συνεπώς υπόκειται και η Ελλάδα στους ίδιους νόμους και ανταποκρίνεται στα ίδια ερεθίσματα.
Η Εθνική Αντίσταση είναι η αδιάκοπη συνέχεια της αλβανικής δόξας. Οι Ελληνες μόνοι κατάμονοι με μόνο όπλα τη φλόγα των ιδανικών της Λευτεριάς, Ανεξαρτησίας αναδείχθηκαν αντάξιοι των προγόνων. Παρά ταύτα οι ελληνικές δοτές και εκλεγμένες κυβερνήσεις, κώφεβαν και έκαναν πως δεν γνωρίζουν τίποτε απολύτως από το πρόσφατο αυτό μεγαλούργημα.
Ο Εθνομάρτυρας Ρήγας, έχοντας στο κέντρο της προσοχής τον Ανθρωπο, τη λευτεριά την αλήθεια και το δίκαιο μιλούσε για τα «φυσικά δίκαια» του ανθρώπου, την ισότητα, τη λευτεριά, ατομική κι' εθνική, την προσωπική ασφάλεια, το δικαίωμα στην ιδιοκτησία έλεγες οτι: Κανείς «δεν ημπορεί να πωλήση τον εαυτό του, μήτε ο αλλος να τον πωλήση, επειδή το υποκείμενό του δεν ειναι εις μόνη την εξουσία τους εαυτού του, αλλά και της πατρίδος».
Και για να τα διασφαλίσει αυτά μια από τις βασικές προσταγές και εντολές του Ρήγα, προς το λαό ηταν: «Οταν η Διοίκησις βιάζη, αθετή, καταφρονή τα δίκαια του λαού και δεν εισακούη τα απαράπονά του, το να κάνη τότε ο λαός ή κάθε μέρος του λαού Επανάστασιν, να απράζη τα όπλα για να τιμωρήση τους τυράννους του, ειναι το πλέον Ιερον από ολα τα δίκαιά του και το πλέον απαραίτητον από ολα τα χρέη του»
Η μνήμη του παρελθόντος» ασφαλώς πρέπει να διατηρηθεί ζωντανή, γιατί παραπέμπει σε γεγονότα και καταστάσεις, σε ιστορικές αλήθειες, σε συνειρμούς και σε βιώματα, αλλα κάθε αναφορά μας στο χθες οφείλει να εχει μια νηφάλια αναφορά και εγγραφή, χωρίς να δημιουργεί ψυχώσεις και χαρακώματα και κυρίως να μην διαταραχθεί η ΕΝΟΤΗΤΑ. Γιατί αυτή η ενότητα, ειναι που περιέχει τα σπέρματα του γίγνεσθαι και ρίχνει το φως της στο βαθύ μυστήριο της συνοχής και που κάνει, προ πάντων μερικές μεγάλες εποχές και ώρες ακόμα, εκατομμύρια λαό να χαίρεται ή να σπαράζει, να αποφασίζει, να μάχεται, να θυσιάζεται, με τον ίδιο παλμό και μέγεθος, σαν ενας άνθρωπος...

Στο λυκαυγές του 21ου αιώνα, ίσως η μεγαλύτερη συμβολή όλων μας, ειναι να δώσουμε τη δυνατότητα στις νέες γενιές να νοιώσουν αυτή την αλήθεια. Και

πρέπει γιατί εκείνες θα έχουν τις μεγαλύτερες εκφράσεις στη μνήμη του μέλλοντος, που σκοπό θα εχει αυτό το Αέναο γίγνεσθαι της Ανθρωπότητας και η δεδηλωμένη, τάση της προς μια ενότητα ολοένα πιο εσωτερική και πιο απόλυτη, που πραγματοποιείται προοδευτικά με το ανέβασμα της γνώσης και της συνείδησης. Γιατί οσο ατελέστερη και περιορισμένη-εγκλωβισμένη-παρουσιάζεται η ενότητα των ΜΕΡΩΝ, τόσο χαμηλότερα θα βρίσκεται η στάθμη της Ανθρωπότητας.

Κλείνοντας, θα θυμίσω στους αναγνώστες τις υποθήκες, που μας άφησε Ο Εθνομάρτυρας Ρήγας, όταν μιλούσε για τα «φυσικά δίκαια» του ανθρώπου, την ισότητα, τη λευτεριά, ατομική κι' εθνική, την προσωπική ασφάλεια, το δικαίωμα στην ιδιοκτησία έχοντας στο κέντρο της προσοχής τον Ανθρωπο, τη Λευτεριά την Αλήθεια και το Δίκαιο, έλεγες οτι: Κανείς «δεν ημπορεί να πωλήση τον εαυτό του, μήτε ο αλλος να τον πωλήση, επειδή το υποκείμενό του δεν ειναι εις μόνη την εξουσία τους εαυτού του, αλλά και της πατρίδος».
Με αυτές τις υποθήκες εννοούσε την Ελεύθερη Πατρίδα και με στεντόρια τη φωνή φώναξε «Καλύτερα μια ώρας Ελεύθερη Ζωή παρά σαράντα χρόνια σκλαβιά και φυλακή», για συνεχίσουν οι Αγωνιστές με το «Ελευθερία ή Θάνατος» και κείθε με τους αδερφούς, εδώθε με το χάρο» είναι αιώνιες διδαχές- υποθήκες προς ολους τους Ελληνες και σπάνιες εθνικές περγαμηνές: Να μη μείνουν ποτέ οι Ελληνες σε εθνική Νάρκη και εθελόδουλοι.
Μπορεί να φανταστεί κανείς, ποιες θα ήταν οι προτροπές και προσταγές, που θα έδινε σε μας τους Νεοέλληνες τον Απρίλη του 1941 στην εκ νέου υποδούλωση της χώρας; Ασφαλώς, όπως τότε και τώρα δροντερά θα πρόσταζε: «Παιδιά συκωθήτε να βγείτε στους δρόμους γυναίκες και άνδρες με όπλα στους δρόμους…» «Στ' άρματα, στ' άρματα εμπρός στο Αγώνα για τι χιλιάκριβή τη Λευτεριά…». «Εμπρός ΕΛΑΣ, ΕΛΑΣ για την Ελλαδα, το δίκιο και Λευτεριά… Το «Βρόνταει ο Ολυμπος Αστράφ τι η Γιώνα, Μουγκρίζουν τα Αγραφα τη Λευτεριά…».
Βέροια Αύγουστος Κόγιας Νίκος

Ο ΜΑΚΕΔΟΝΙΚΟΣ ΑΓΩΝΑΣ ΚΑΙ Η ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ ΤΗΣ ΒΕΡΟΙΑΣ.

Οπώς κάθε χρόνο, ετσι και φέτο στις 16 Οκτωβρίου, ο λαό της Βέροιας ύστερα από 91 χρόνια μετά το 21, γιόρτασε τα 93 χρόνια την απελευθέρωσή της απ τον τουρκικό ζυγό. Εγινε σημαιοστολισμός, φωταγωγήθηκαν τα δημόσια καταστήματα και οι τράπεζες. Σήμαιναν χαρμόσυνα οι καμπάνες και η φιλαρμονική του Δήμου παιάνησε στους δρόμους της πόλης θούρια και εμβατήρια. Εγινε Δοξολογία στον Ιερό Ναό του Αγίου Αντωνίου χοροστατούντος του Σεβασμιωτάτου Μητροπολήτη Βεροίας, Ναούσης και Καμπανία κ Παντελεήμονα και εκφώνηση του πανηγυρικού της ημέρας. Εγινε δεξίωση στη λέσχη αξιωματικών, επιμνημόσυνη δέηση στον Μνημείο του άγνωστου στρατιώτη. Ακολούθησε η παρέλαση, δεξίωση Δημάρχου στο Δημαρχείο.

Σαν Μακεδόνας και Βεροιώτης, εχω παρακολουθήσει πολλους πανηγυρικούς για την απελευθέρωση της Μακεδονία γενικά και τη Βέροιας ειδικά. Ο φετινός πανηγυρικός προσπάθησε να προσεγγίσει το θέμα: «Μακεδονικός αγώνας»

και απελευθέρωση της Βέροιας, από μια πιο ιστορική σκοπιά αυτόν τον αξιοθαύμαστο τον μακεδονικό αγώνα.

Πολλοί απ τους πανηγυρικούς που εχουν εκφωνηθεί την ημέρα της απελευθέρωσης της Βέροιας, αδίκησαν τον αγωνιζόμενο λαό της πόλης και ειδικά το κομητάτο της πόλης. Κατά μερικούς ομιλητές ολα, μα όλα τα έκαναν οι σταλμένοι απ την Αθήνα αγωνιστές και ο στρατός. Οι Μακεδόνες απλώς μάζεβαν λουλούδια για να στεφανώσουν τους απελευθερωτές. Αδίκησαν αυτόν τον ξεχωριστό, ιδιόμορφο και πιό μακρόχρονο αγώνα σε διάρκεια και προσφορά και σε πολλές περιπτώσεις ο πιο αιματηρός αγώνας στην προσπάθεια να κάνει εκείνες τις κοινωνικό-οργανωτικές υποδομές πάνω στις οποίες στηρίχθηκε η προσπάθεια των σταλμένων και του στρατού και σε συνέχεια αυτή η ένθερμη υποδοχή τους στη Βέροια και τις αλλες μακεδονικές πόλεις. Και το λέω αυτό, γιατί η ιστορία διδάσκει και η ζωή επιβεβαιώνει οτι : Απελευθερωτικός αγώνας δεν γίνεται χωρίς τη θέληση και τη συμμετοχή του ίδιου του λαού. Χωρίς τη θέληση και κυρίως τη συμμετοχή του λαού στον αγώνα σημαίνει κατάκτηση και η Μακεδονία απελευθερώθηκε και δεν κατακτήθηκε.

Βιαβεβαιώ τούς ομιλητες, τους οποίους βέβαια δεν γνωρίζω, οτι δεν πάσχω από Μακεδονίτιδα ή βορρειολλαδίτιδα, πολύ περισσότερο ποτέ δεν επέτρεψα στον εαυτό μου να σκεφτεί τοπικά ή επιλεκτικά τα θέματα του αγώνα των προγώνων. Υπαρχουν ομως πράγματα που γράφτηκαν, οπως γράφτηκαν και λέγονται που πειράζουν, που πονούν αν δεν πληγώνουν. Και πειράζουν γιατί:

Στην Μακεδονία σε όλες σχεδόν τις πλατείες των πόλεων υπάρχει και κάποια προτομή ή άγαλμα απ τους στρατιωτικούς ή τους εθελοντές που ήρθαν απ την παλιά Ελλάδα, να συμβάλουν στην απελεύθερωση της Μακεδονίας. Το ιδιο συμβαίνει και με πολλούς κεντρικούς δρόμους να φέρνουν ονόματα αυτών των αγωνιστών. Αν εξαιρέσει κανείς τους πολύ γνωστούς τοπικούς: Οπως Καρατάσος, Κασομούλης, Ζαφειράκης, Γκόνος, Γάτσιος κλπ απ το 21 και το 1912, αυτούς που δεν μπορούσαν να αποφύγουν, όλοι οι αλλοι αγωνιστές και ήρωες ειναι σχεδόν απ την παλιά Ελλάδα και την Κρήτη.

Ενώ είμαστε ενας λαός, με ενα πεπρωμένο, εύλογα αναρωτιέται κανείς για οποιούς ακριβώς ιστορικούς λόγους έγινε αυτή η διάκριση στο τρόπο που γράφτηκε η αγωνιστική ιστορία. Και πως διακιολογείται εκείνο το «παλιά» Ελλάδα και «νέες χώρες» και κυρίως οι τόσοι...

Και αναρωτιέται ο καθένας. Μα επιτέλους γίνεται λυτρωτικός- απελευθερωτικός αγώνας, μόνο με τους ανθρώπους που γράφει η Πινελόπη Δέλτα, που ειναι το βασικό ιστορικό βιβλίο του Μακεδονικού αγώνα και του κυρίου Γεωργίου Μόδη; Δεν υπήρχαν στη Μακεδονία αγωνιστές, που ποθούσαν τη λύτρωση και την ένωσή της με την υπόλοιπη Ελλάδα; Οι Μακεδόνες δεν ειχαν κάνει καθόλου πριν απ αυτούς κάποια οργανωτική υποδομή πάνω στην οποία στηρίχθηκαν αυτοί οι αγωνιστές, που φιγουράρουν στις πλατείες και τους κεντρικούς δρόμους των Μακεδονικών πόλεων ; Το ίδιο συνέβει και με την επάνδρωση του κρατικού μηχανισμού, τα Ν.Π.Δ.Δ και Ν.Π.Ι.Δ, τράπεζες κλπ, τον Κλήρο και τους αγροφύλακες ακόμα. Αν σε αυτά προστεθεί και εκείνο το «Νές χώρες» και το Βούλγαροι οταν συμβεί να κερδίσει στο ποδόσφαιρο μια βορειολλλαδίτικη ομάδα στην Αθήνα.

Ε! τότε, δεν μένει παρά να πεί κανείς, οτι η Νεοελληνική ιστορία εχει γραφεί υποκειμενικά, επιλεκτικά, χωροταξικά, ταξικά, τοπικά και ατομικά ακόμα. Η ιστορία αυτή στο παρελθόν ηταν η επίσημη ιδεολογία του κράτους γενικά και του Μακεδονικού αγώνα ειδικά. Την εχουν κατασκευάσει με διάφορα ιδεολογήματα και μυθοπλασίες. Και αυτό γιατί, ενώ ο Εθνικό-απελευθερωτικός αγώνας, ειναι η λαϊκή ζώσα δύναμη που περνάει απ τους κλασικούς χρόνους στους νεότερους μέσω του μεσαίωνα, σε ολη την ιστορική διαδρομή, αυτή η λαϊκή ζώσα δύναμη, δεν εχει την αντίστοιχη με την προσφορά του θέση γενικά και στο κεφάλαιο ελληνική-ιστορία ειδικά. Για τους Μακεδόνες αγωνιστές η ιστορία δεν περιλαμβάνει προσωπικές μαρτυρίες και αφηγήσεις των πρωταγωνιστών, δεν εχει γράψει κάτι αξιόλογο ή ό,τι εχει γραφεί γράφτηκε κατά τέτοιον τρόπο που να μην τραβά την προσοχή ή να κινεί το ενδιαφέρον να ασχοληθεί κάποιος μαζί της. Και με τον Μακεδονικό αγώνα συναίβει ο,τι συμβαίνει και την ΕΑΜική Αντίσταση.

Το ίδιο και σε χειρότερη σχέση και θέση συμβαίνει και με το 21. Ο Μακεδονικός αγώνας του 1821, για τον οποίο δεν βρήκαν μερικές εστω λέξεις για να εξάρουν τη συμμετοχή και την προσφορά του, στην απελευθέρωση του Μοριά και της Ρούμελης, ειχε μια ξεχωριστή και ιδιόμορφη θέση στον αγώνα του 21. Αυτή η ξεχωριστή και ιδιόμορφη θέση του οφίλεται στο γεγονό, οτι οι μέν Μοραϊτες και οι Ρουμελιώτες αγωνιζόμενοι, οχι μόνο ελπίζανε, αλλά και πίστευαν στην απελευθέρωση. Πίστευαν στη νίκη. Οι Μακεδόνες αγωνιστές αντίθετα, έχοντας επίγνωση τη γεωστρατηγική και νευραργική θέση που κατείχε η Μακεδονίας για την Οθωμανική Αυτοκρατορία, σε σχέση με το Μοριά και τη Ρούμελη, οχι μόνο δεν πιστεύανε, αλλα ούτε και ελπίζανε σε ταυτόχρονη απελευθέρωση.

Και δεν ελπίζανε, γιατί μια ματιά και μόνο στο χάρτι της τότε Οθωμανικής Αυτοκρατορίας και της σημερινής οπως διαμορφώθηκε Ελλάδα, θα διαπιστώσει κανείς δυό βασικά πράγματα.α) την τεράστια γεωστρατηγική θέση και σημασία της Μακεδονίας για την Οθωμανική Αυτοκρατορία σε σχέση με αυτήν της Ρούμελης και τον Μοριά. και β) Οτι πρώτα η Τουρκία θα έχανε την υπόλοιπη βορειοδυτική Βαλκανική Χερσόνησο και μετά τη Μακεδονία. Βεβαια σε μια Αυτοκρατορική κατακτητική δύναμη, οπως ηταν η Οθωμανική στον ελλαδικό χώρο, ειναι απαραίτητη και πολύτιμη κάθε πιθαμή κατακτημένης γής.

Για να γίνει κατανοητή η θέση και η σχέση της Μακεδονίας με την υπόλοιπη απελευθερωμένη Ελλάδα το 21, μόνο με ενα αφαιρημένο και άσχετο με την πραγματικότητα παράδειγμα θα μας βοηθούσε να αντιληφθούμε τη διαφορά. Μιά σύγκρηση που θα μπορούσε να δώσει την ακριβή σχέση και θέση της Μακεδονίας με αυτήν της παλιάς Ελλάδας και ειδικά του Μοριά, θα γινόταν πιό ευκολα κατανοητή, αν παρομοίαζαμε την Οθωμανική Αυτοκρατορία με τον ανθρώπινο οργανισμό. Ο ανθρώπινος οργανισμός ανάμεσα στα άλλα όργανα, έχει και την σκωλικοειδή απόφυση. Αν λοιπόν, τοποθετήσουμε το Μοριά από γεωστρατηγική άποψη στη θέση της απόφυσης και τη Μακεδονία στη θέση της αορτής, θα έχουμε μεταφορικά μέν, αλλα μια πραγματική εικόνα για το ποιά ηταν η θέση, η σχέση και η αξία για την αυτοκρατορία, αυτών των δυό γεωγραφικών περιοχών.

Ενα αλλο γεγονός καθοριστική σημασίας, που καθιστά την Μακεδονία ακόμα πιό πολίτιμη για την Αυτοκρατορία, άρα και την σκληρότητα και το αξιοθαύμαστο του άγωνα. Ενός αγώνα χωρίς προοπτική και μέλλον, ειναι η

γειτνίασή της με την Κωσταντινούπολη. Μέσω της Μακεδονίας η Οθωμανική Αυτοκρατορία, έλεγχε μέχρι την Τεργέστη και τη Βουδαπέστη και γενικότερα τους υποτακτικούς λαούς των Βαλκανίων. Απ την Μακεδονία περνούσαν και οι δυό βασικές σιδηροδρομικές γραμμές και όλες οι οδικές αρτηρίες, που συνέδεαν την πόλη με τα Βαλκάνια και της υπό τουρκική κατοχή χώρες της Ανατολικής Ευρώπης.

Αλλο ενα πλεονέκτημα που ειχε η Μακεδονία σε σχέση με αυτήν του Μοριά και της Ρούμελης, για την Αυτοκρατορία ηταν οι εκταταμένες πεδιάδες της. Οι πεδιάδες ηταν αυτές, που τροφοδοτούσαν με σιτάρι, δημητρικά και ζωοτροφές τις στρατιωτικές μονάδες που στάθμεβαν βορρειοδυτικά της Κωσταντινούπολης. Το γεγονός αυτό απάλλαζε την πύλη απ την υποχρέωση να μεταφέρει τα προϊόντα αυτά από άλλες περιοχές.

Απ το Μοριά μέχρι και τη Θεσσαλία ο αγώνας της απελευθέρωσης απ τον τουρικό ζυγό ηταν δύσκολος, σκληρός και αιματηρός. Το γεγονός αυτό κανένας δεν το αμφισβητεί, αφού η Λευτεριά δεν χαρίζεται αλλα κατακτιέται. Ο μακεδονικός αγώνας ομως, εκτός απ τη γεωστρατηγική θέση που ειχε για την Οθωμανική αυτοκρατορία ειχε και μια ακόμα ξεχωριστή και ιδιόμορφη θέση και σχέση απ αυτόν του Μοριά, της Ρούμελης και της Θεσσαλία ακόμα. Η ιδιομορφία αυτή συνίσταται στο γεγονός ο μακεδονικός αγώνας εκτός από δύσκολος, σκληρός και αιματηρός ηταν και πολυεπίπεδος.

Ενώ ο αγώνας του 21 σε Μοριά και Ρούμελη και αργότερα στη Θεσσαλία, μα και στην Κρήτη ακόμα, ο αγώνας ένοπλος και πολιτικός διαδραματίζονταν σε τρία μέτωπα και με δεδηλωμένους αντιπάλους-εχθρούς. Ενοπλα τον Τούρκο κατακτητή και τους Ελληνες Νενέκους-συνεργάτες του και στο πολιτικό-κοινωνικό γίγνεσθαι της Ελλάδας την Αγγλία. Η Μ Βρεταννία σαν αυτοκρατορική δύναμη τα γεωστρατηγικά της σχέδια στο χώρο των Βαλκανίων και την Μεσόγειο τα στήριζε σε τρείς βασικούς άξονες: α) Να διατηρηθεί η οθωμανική αυτοκρατορία άθικτη για ενδεχόμενη απειλή κατά της Ρωσίας β) να αποτρέψει με ολα τα μέσα την ελληνική παλιγγενεσία, αφου η ελληνική αναγέννηση θα σήμαινε απόσπαση εδαφών απ την οθωμανική αυτοκρατορία και γ) για κανένα, μα κανένα λόγο να μην μεγαλώσει η Ρωσία εδαφικά εις βάρος της Οθωμανικής αυτοκρατορίας της οποίας φύλακας άγγελος και εγγυητής της εδαφική της ακεραιότητας ηταν η Μεγάλη τότε Βρετανία.

Για να διατηρηθεί το statoys της οθωμανικής αυτοκρατορίας η Αγγλία σε όλα τα ανακτοβούλια, τα Συνέδρια και Συναντήσεις απ το Λάϊμπαχ, τη Βερόνα κλπ ως το 1827 πάντα κατάληγαν σε εχθρότητα κατά του ελληνικού και κάθε άλλου κινήματος. Τον πιό σκληρό και απαίσιο ρόλο, και απ αυτόν ακόμα τον Μέττερνιχ, τον διαδραμάτιζε η Αγγλία. Αυτή ηταν ο βασικός μυστικοσύμβουλος του Σουλτάνου και χορηγός του και σαν αντάλληγμα ενα μόνο ήθελε: το πνίξιμο της ελληνικής Επανάστασης. Και οταν διαπίστωσε οτι αυτό δε μπόρεσε να το πετύχει η Πύλη άλλαξε τακτική.

Με τον διαβόητο Μαυροκορδάτο, το διώκτη του Καραϊσκάκη και πολλών αλλων αγωνιστών με αποτέλεσμα τις στρατιωτικές πανωλεθρίες απ το «στρατιωτικό» του δαιμόνιο, που έκανε στρατηγό σε πόλεμο ξηράς τον ναυτικό Σκούρτη και λίγο έλλειψε να χαθεί η επανάσταση απ τους βαλτούς-πράκτορες της Αγγλίας. Ο κίνδυνος να χαθεί κράτησε μέχρι το 1826 και συγκεκριμένα, μέχρι το ολοκαύτωμα και την έξοδο του Μεσολογγιού.

Οι Ελληνες το 21 από ενα σημείο και μετά δεν συνεργάζονταν με φίλους και εταίρους, αλλα με σαφείς αντιπάλους και συγκεκριμένους αντιπάλους. Αντιδικούσαμε μεταξύ μας ενω είχαμε εχθρικά κοινό αντίδικο-αντίπαλο την Αγγλία. Η οποία Αγγλία και στο άκουσμα ακόμα της λέξης Παλιγγενεσία γέμιζε σπυριά. Το ίδιο και μετά το 21, η λέξη ενθκό-απελευθερωτικός αγώνας για την απελεύθερωση των κατακτημένων ελληνικών εδαφών απ τους Τούρκους πολλαπλασίαζε και αφόρμιζε τα σπυριά. Εκείνο ομως που τους τάραζε τον ύπνο ηταν η λέξη μέγάλη ΙΔΕΑ και ειδικά μετά τη Ναυμαχία του Ναυρίνου το 1927 και την ήττα της Τουρκικής αρμάδας.

Η Τουρκία μετά την μάχη του Ναυαρίνου κατάλαβε οτι για να διατηρηθεί η αυτοκρατορία εδαφικά δεν έφταναν πιά τα όποια δάνεια, χορηγίες, αρρωγές και οι μυστικοσύμβουλοι. Μετά την αφύπνυση των Ελλήνων για να μή οδηγηθεί στα βάθη της Ασίας, έπρεπε οχι μόνο να υποταχθεί αλλά να προσδεθεί απόλυτα στο γεωστρατηγικό άρμα της Αγγλίας την μόνη τότε ικανή χώρα που μπορούσε να την προστατεύσει από τους Ρώσους που την απειλούσαν και τους Ελληνες που διεκδικούσαν τα πατρογονικά απ τους Τούρκους κατακτημένα εδάφη.

Εδαφικά το Μοριά και τη Ρούμελη εκτός απ τους Τούρκους και τους Αγγλους, που για λόγους στρατηγικής και ειδικών συμφερόντων ήθελε και εγγυόταν την εδαφική ακεραιότητα της Οθωμανικής αυτοκρατορίας, η αστική τάξη της Ευρώπης και η Ευρωπαϊκή διανόηση σε αντίθεση με τους Αγγλους, που προσδιόρισαν σωστά την ξεχωριστή ιδιομορφία που παρουσίαζε η ελληνική Επανάσταση σαν το φορέας του Εθνους-οντότητα ξεχωριστή και γεωγραφικά ανεξάρτητη, οχι μόνο ευνοούσε αλλα και συμπαραστάθηκε.

Δίπλα στους μεγάλους μας Ελληνες, Ρήγα, Σολωμό, Κάλβο, συμπαραστέκονται ο Φιλόσοφος Μπινιόν, ο Βίκτωρ Ουγκώ, ο Πούσκιν, ο Σέλλευ, Μύλλερ, ο Βεραντζέρος, ο Λαμαρτίνος και ο Λόδρος Βύρων που πέθανε στο Μεσολόγγι.

Ενώ το Μοριά και τη Ρούμελη δεν τα διεκδικούσε και κάποιος αλλος εκτός απ τους Ελληνες, την Μακεδονία ομως εκτός απ τους Τούρκους, τους διάφορους Νενέκους-συνεργάτες των κατακτητών τους υποστηρικτές Αγγλούς, την διεκδικούσαν εδαφικά, οι Σέρβοι, οι Βούλγαροι και ενέργαφαν υποθήκες και οι Ρουμάνοι. Στο Μοριά και τη Ρούμελη κάθε πιθαμή γή που απελευθέρωναν οι αγωνιστές, εκτός απ τον κατακτητή δεν το αμφισβητούσε κανείς αλλος.

Στον μακεδονικό αγώνα εκτός απ τους πιό πάνω ερωτευμένοι με την Μακεδονία μνηστήρες, ηταν και η Αλβιώνας πονούσε-σπάραζε η ψυχή για τα νέα εδάφη που θα έχανε η Τουρκία υπέρ της Ελλάδας, αφού πάγια στρατηγική της ηταν να μην μεγαλώσει η Ελλάδα και Ρωσία εδαφικά εις βάρος της Οθωνανικής αυτοκρατορίας. Γι αυτό οταν και τη φορά αυτή οπως το 21, δεν μπορούσε να κάνει διαφορετικά και στη Μακεδονία του 12 ειδικά κρατούσε το υποδεκάμετρο στα χέρια και μετρούσε πόντο τον πόντο τα νέα σύνορα της Ελλάδας, μην τύχη και χάσει μερικούς πόντους εδάφους η Τουρκία. Παράδειγμα η ιδιόμορφη κλίση που έδωσαν στο Νομό Εβρου για να μην θιγεί η Ανατολική Θράκη και πλησιάσουν οι Ελληνες τα Στενά.

Δυστυχώς στο όνομα να διατηρθεί η εδαφική ακεραιότητα της οθωμανικής αυτοκρατορίας, η μεγάλη «φίλη και πολλαπλά σύμμαχος» Αλβιώνα, και με την συγκατάθεση βέβαια του κατεστημένου έκαψαν και την Μεγάλη Ιδέα στην

Μικρά Ασία το 1922. Την ιδέα που θεωρούσε τους Οθωμανούς κατακτητές στο χώρο της Βυζαντινής αυτοκρατορίας.

??????????Το 1945 μόλις βγεί από μια τετράχρονη πολεμική θύελλα που ξεθεμελίωσε τον τόπο και αφησε πίσω της ερείπια και τάφους. Μέσα ομως απ αυτόν τον υπεράνθρωπο, τον τιτάνιο αγώνα βγήκε ενας λαός ατσαλωμένος και δοκιμασμάνος στη φωτιά και στο σίδερο του Εθνικού και αντιφασιστικού αγώνα. Ενας λαό που για πρώτη φορά ύστερα απ το 21, αποκτούσε πλήρη συναίσθηση και συνείδηση της δύναμής του και γι αυτό περήφανος και αποφασισμένος να ξεκαθαρίσει μια για πάντα τους λογαριασμούς που εδώ και ενάμιση αιώνα τώρα είχε ανοίξει με τους ξένους και τους Ντόπιους αφέντες. Αποφασισμένος να μην ξαναπέσει πάλι στα νύχια τους, να μην αφήσει η χώρα να ξαναγίνει «Η καϋμένη ψωροκώσταινα», να μην ξαναγυρίσει στην κακομοιριά και την υποτέλειας, στην αναξιοπρέπεια και τις μικρότητες που η ύπαρξη ξένων επικυρίαρχων και Ντόπιων αφεντικών υποχρεώνει ενα λαό να καταφύγει σε αλλη χώρα για να επιζήσει.

Δυστυχώς και πάλι στο όνομα να μην θιγούν τα ερήμην του λαού επικυριαρχικά παραχωρημένα απ το κατεστημένο αγγλικά διακιώματα στην Ελλάδα, μόλις που πρόλαβε η γενιά αυτή και άγγιξε το όραμα της Λευτεριάς, της Αυτοτέλειας και της Εθνικής Ανεξαρτησίας, Νά την και πάλι η Αλβιώνα με τα πολυάριθμα στρατά της το Δεκέμβρη του 1944, να απελευθερώση μια απελευθερωμένη σύμμαχο χώρα. Να σώσει την Ελλάδα απ τους Ελληνες. Βέβαια η Αγγλία εχει επέμβει πολλές φορές και για ποικίλους λόγους στην Ελλαδίτσα μας. Η επέμβαση ομως του Δεκέμβρη ηταν η πιό ωμή, η πιό ξετσίπωτη και η πιό βάρβαρη ιμπεριαλιστίκη επέμβαση και ενώ συνεχίζονταν ο συμμαχικός αγώνας εναντίον του Χίτλερ.

Οταν μετά «απελευθερωτικά» με την ξένη επέμβαση ολα αυτά κινδύνευαν, οι καιγούριες αυτές δυνάμεις που ειχαν βγεί στο προσκήνιο της ιστορίας δεν «το έβαλαν κάτω». Ηταν αποφασισμένες παρά την Αγγλική ένοπλη επάμβαση να σφύξουν για άλλη μια φορά τα δόντια και να δώσουν οσες ακόμα θυσίες χρειάζονταν για να γίνει το όραμα αυτό πραγματικότητα. Και οταν η Αλβιώνα κατάλαβε οτι παρά τη δική της ένοπλη επέμβαση και τον άρτιο εξοπλισμό των όποιων δυνάμεων του κατεστημένου και τον ανεφοδιασμό τους σε ένδυση, υπόδεση και διατροφή των δυνάμεων αυτών, οι Αντιστασιακές δυνάμεις ηταν οχι μόνο αποφασισμένες, αλλα και ικανές να κάνουν πράξη τα Αντιστασιακά όνειρα και ιδανικά. Ονειρα και ιδανικά, που βασικό και κυρίαρχο σκοπό και στόχο ειχαν : να απαλλλαγεί η Ελλαδίτσα μας απ τις συμπληγάδες πέτρες της εξάτρησης και την κουλτούρα της υποταγής.

Για να μην έχει και η Αλβιώνα, την ίδια τύχη με αυτήν του Μουσουλίνι και του Χίτλερ στην Ελλάδα, τον Μάρτη του 1947 μας μεταβίβασε, η «φιλτάτη και σύμμαχος ημών» Αλβιώνα σαν να επρόκειτο για κάποιο προσωπικό τους αντικείμενο και οχι για λαό και χώρα στους Νεοιμπεριαλιστές Αμερικανούς, οι οποίοι αφού πρώτα και με την συγκατάθεση του κατεστημένου εξασφάλισαν εκτός απ την επικυριαρχία και την ετεροδικία, ανέλαβαν οχι μόνο την ευθύνη αλλα και την υποχρέωση να εξοντώσουν δια πυρός και σιδήρου αυτό το λαογέννητο λαϊκό Αντιστασιακό κίνημα. Υστερα από είκοση οκτώ μήνες Αγγλικής ένοπλης επέμβασης και είκοση εννέα μήνες Αμερικανικής στις 29-30 Αυγούστου το 1949, ηττηθηκε στρατιωτικά και μόνο ο μετονομαζόμενος ΕΛΑΣ σε Δημοκρατικό Στρατό Ελλάδας. Τον Δεκέμβρη ο ΕΛΑΣ δεν ηττήθηκε.

Παρέδωσε τα όπλα προκειμένου να διασφαλισθεί ειρηνικά η ομαλή και δημοκρατική πορεία της χώρας μεταπολεμικά.??????????????

??????????????????/Οι Μακεδόνες αγωνιστές εκτός απ αυτούς τους συγκερκιμένους αντιπάλους ειχαν και το 21 και ειδικά μετά το 1908 να αντιμετωπίσουν αρκετούς διεκδικητές της Μακεδονίας, με τα οργανωμένα κομιτάτα καθώς και την σκληρότητα των Τούρκων που ήθελαν μετά το 1908 να μεταμορφώσουν την Οθωμανική αυτοκρατορία σε Τουρκικό έθνος.

Βέβαια κάθε οργανισμός για να ζήσει χωρίς προβλήματα τα θέλει όλα του τα όργανα. Αποδείχθηκε όμως οτι ο ανθρώπινος οργανισμός, μπορεί να συνεχίσει να ζεί, έξ ίσου καλά και όταν ακόμα του αφαιρεθεί η σκωλικοειδής απόφυση, που αντιστοιχούσε γεωστρατηγικά με το Μοριά. Σαν δύναμη κατοχής η Οθωμανική Αυτοκρατορία για τίποτε δεν θα δεχόταν να της αφαιρέσουν, έστω και τη σκωλικοειδή απόφυση που αντιστοιχούσε γεωστρατηγικά με το Μοριά.

Τα ιστορικά όμως γεγονότα και η δυναμική της ελληνικής Επανάστασης την υποχρέωσαν να δεχθεί, οχι μόνο να της αφαιρέσουν την σκωλικοειδή απόφυση και αρκετά ψαχνά όπως τη Ρούμελη, αλλα αργότερα την Εύβοια, τη Θεσσαλία και αρκετά Νησιά. Σε καμιά ομως περίπτωση την εποχή εκείνη, με οικονομική ακόμα ευρωστεία και τις πολυάριθμες στρατιωτικές δυνάμεις που διέθεται και την αμέριστη συμπαράσταση της Αγγλίας, θα δεχόταν να της αφαιρέσουν την Αορτή. Ακόμα και το 1897 απέτυχε η προσπάθεια για απελευθέρωση της Μακεδονίας. Χρειάστηκαν να περάσουν εννενήντα (90) και πλέον χρόνια από το 21 για να απελευθερωθεί η Μακεδονία.

Αυτά ακριβώς, τα γεωγραφικά, στρατηγικά, οικονομικά κλπ, δεδομένα ζωτικής σημασίας για την Τουρκία τα γνώριζαν οι Μακεδόνες αγωνιστές, γι αυτό και δεν πίστευαν στην ταυτόρχονη ή σύντομη μετά το 21 απελευθέρωση της Μακεδονίας. Και όμως συμμετείχαν ολόψυχα στον αγώνα με το σκεπτικό, οτι ο αγώνας ειναι κοινός και ενιαίος. Ηταν αγώνας για την Ελλάδα. Και σαν ενιαίος ειχε την ανάγκη της όποιας βοήθειας, που θα μπορούσε να συμβάλει έστω και κατ' ελάχιστο στη νίκη, έστω και μόνο να απελευθερωθεί ο Μοριάς. Να γίνει η αρχή για να αναγεννηθεί η σύγχρονη Ελλάδα. Για να υπάρχει σίγορη η νίκη, έπρεπε να κινητοποιηθούν όλες οι δυνάμεις όπου Γής των Ελλήνων και αυτό ακριβώς έκαναν οι Μακεδόνες αγωνιστές το 1821, με τις πολυάρθμες οργανώσεις και επαναναστάσεις στον Μακεδονικό χώρο.

Με την Επανάσταση του 21, απελευθερώθηκε ενα μικρό ελάχιστο κομμάτι της πατρίδας μας. Ολος ο υπόλοιπος ιστορικός ελλαδικός εδαφικός χώρος έμεινε κατεκτημένος και οι Ελληνες στη σκλαβιά. Επρεπε συνεπώς να συνεχίσουν αλλα και να ενταθούν οι αγώνες. Ο μακεδονικός ελληνισμός αφού έδωσε ό,τι ηταν δυνατόν να δώσει για την απελευθέρωση του Μοριά και της Ρούμελης και τη φυγή των πρωτεργατών στο Μοριά αδυνάτισε. Οχι μόνο αδυνάτισε αλλα ειχε και να αντιμετωπίσει εκτός απ τους Τούρκους και τους εσωτερικούς συνεργάτες του κατακτητή, οπως του Αποστόλη Μαργαρίτη κλπ, τους Σλάβους που εποφθαλμιούσαν όλο σχεδόν τον Βορειολλαδίτικο χώρο, τους Ουνίτες του Πάπα και μετά την συμφωνία του Αγίου Στεφάνου τους Βουλγάρους με την εκκλησιαστική Εξαρχία η οποία με το σύνθημα οτι θα πιστεύεται στην ίδια θρησκεία αλλά θα ακούτε το εκκλησίσμα στην δική σας γλώσσα έπαιξε ενα τεράστιο ρόλο στον προσηλυτισμό.

Βασικές γλώσσες στο χώρο της Μακεδονία ηταν κατά κύριο λόγο τα: Τούρκικα, τα Ελληνικά, Τα Βλάχικα και τα Αρβανίτικα. Οι διάφοροι περηγητές που τότε διαμόρφωναν τις εθνότητες με βάση τη γλώσσα και το θρήσκευμα και ειδικά οι Αγγλοι, τοποτηρητές της οθωμανκής αυτοκρατορίας που γεωστρατηγικά δέσποζε στους πετρελαϊκους χώρους, αιώνοι ομως δόλιοι, παραπειστικοί, μνησίκακοί και δεδηλωμένοι εχθροί της Ελλάδας, την οποία μνησικακία τη δολιότητα και τη «μακραίωνη φιλία» τους, την απέδειξαν πολλές φορές και με ποικίλους ανθελλινικούς τρόπους και πράξεις προς τους Ελληνες και τον ελληνισμό.

Κάθε λαός για να μεγαλουργήσει, χρειάζεται ενα όραμα και μια εσωτερική-συνεκτική δύναμη, που να εκφράζει αυτό το όραμα και μια ιδέα που να ενώνει σε μια γροθιά ολες τις ανθρώπινες συνειδήσεις για την υλοποίηση αυτής της ιδέας ανεξάρτητα από τις επιμέμους διαφορές. Οι αγωνιστές του 21 σαν απόγονοι και πληρονόμοι του μεγάλου Αλεξάνδρου, των αρχαίων και των βυζαντινών προγόνων ειχαν οχι μόνο προσδιορίσει το όραμα και την ιδέα αλλα και την συνεκτική εκείνη δύναμη που θα τους ένωνε σε μια γροθιά προκειμένου να δώσουν σάρκα και οστά στα όνειρα.

Το πρώτο πράγμα που έκαναν, ηταν να εφαρμόσουν στην πράξη τη φράσης: το «αποφάσισε να μήν Εισαι δούλος και Εισαι ήδη ελεύθερος». Η απόφαση αυτή κοιτάζει κατάματα πια το θάνατο, οικειώνεται το χώμα για να μήν προσφέρει την ελευθερία του βορά στην προστασία. Και το δεύτερο πάντρεψαν το όνειρο με την ιδέα: Την Μεγάλη ΙΔΕΑ που απαρέγκλιτα και σταθερά περιείχε την απελευθέρωση ολων των κατακτημένων απ τους Οθωμανούς ελληνικών εδαφών και την λύτρωση των υπό κατοχή Ελλήνων.

Δυστυχώς ομως για τους Ελληνες και την Ελλάδα. Ενώ οι αγωνιστές έκαναν την υποδομή:κρατική οντότητα, νανούρισαν όνειρα και γαλούχισαν ιδέες, η άρχουσα τάξη και ειδικά η αστική τάξη που ηταν ο ηγέτης της επανάστασης, οταν είτανε σε θέση να πλατείνει το σύμπα της, επειδή τα κεφάλαιά της δεν ηταν επενδεδυμένα στο ελλαδικό χώρο, έκανε και αυτή ό,τι έκανε και η αστική τάξη της Ευρώπης. Βέβαια η αστική τάξη της Ελλάδας δεν βύθισε τις κοινωνίες των αλλων Ηπείρων στην σκλαβιά και τη δουλεία, έκανε ομως τον ιστορικό συμβιβασμό με τους Φεουδάρχες και τον Κλήρο. Συνέναισε στη διαμόρφωση μιας ηγεσία που πρόσφερε την ακριβοπληρωμένη με θυσίες και αίμα «ελευθερία» και τα όνειρα των Ελλήνων «βορά στην προστασία» των Αγγλων. Σε αυτούς που ηταν και παραμένουν φύσει και θέση δεδηλωμένοι εχθροί των Ελλήνων και της Ελλάδα. Μετά τον ιστορικό συμβιβασμό οι Ελληνες δεν μπορούσαν να Ειναι και να Αισθάνονται Ελεύθεροι. Τώρα πλέον προσπαθούσαν να συνηθήσουν τους Ελληνες να συμβιβάζονται με μικρές καθημερινές απώλειες λόγω ανωτέρας βίας, όσπού να υποταχθούμε σαν λαός στη θέληση και τη βία χωρίς να χρειάζεται καν να την ασκού...

Για να μήν διεκδικήσουμε την Κύπρο, την Ανατολική Θράκη και συμμετοχή στα Στενά, οχι μόνο αμφισβήτησαν την προσφορά των Ελλήνων στον αβλανικό πόλεμο και την Αντίσταση αλλά επενέβησαν ένοπλα το Δεκέμβρη του 1944 και δολοφόνησαν εν ψυχρώ τον αγωνιστή λαό για να μήν μεγαλύσει χωροταξικά ετσω και κατ΄ελάχιστο η Ελλάδα εις βάρος της Τουρκίας.

Η ελληνική ηγεσία γενικά και η μεταπολεμική ειδικά υποταγμένη και εγκλωβισμένη καθώς ηταν στο γαιωστρατηγικό και γαιωπολιτικό άρμα των Αγγλων, δεν μπόρεσε να αξιολογήσει και να αξιοποιήσει τα κάθε φορά

καινούρια δεδομένα που κοιοφορούσε η ελληνική κοινωνία και να πλεύσει με επιτυχία μέσα στο πέλαγος του ιδιότυπου μεταπολεμικού συγκροτήματος εξουσίας.

Αυτοί λοιπόν, και ειδικά περιηγητές πράκτορες που με τις κατασκευασμένες στατιστικές καθόριζαν σε οποιόν ανήκει η Μακεδονία και, πώς πρέπει να μοιραστεί οταν δεν θα μπούρουν πλέον να συγκρατίσουν τους Ελληνες αγωνιστές. Και αν δεν επενέβαιναν αυτοί οπως πάντα (οι Αγγλοι) αλλος θα ηταν ο σημερινός χάρτης της Ελλάδας. Ο μακεδονικό αγώνα ομως συνδέοντας τη συνείδηση με το θρήσκευμα και κυρίως με τη γλώσσα και οι πραγματικοί περιηγητές έκαναν ενα τεράστιο ιστορικό και «επιστημονικό» λάθος.

Μπορεί οι Βλάχοι της καθ' Ημας ανατολής να μιλούσαν Βλάχικα και οι Σλαβόφωνοι σλαβικά και οι Αρβανίτες αρβανίτικα ειχαν ομως ελληνική συνείδηση γι αυτό και πολεμούσαν από κοινού οχι μόνο τους Τούρκους κατακτητές αλλα και όποιον αλλο εποφθαμιούσε μέρος της Μακεδονίας. Ηταν η συνείδηση που οι μακεδόνες αγωνιστές του 21, ειχαν με αίμα εγγράψει στη συνολική μνήμη των Μακεδόνων. Μια ελληνική συνείδηση που παρά τα βάσανα και τα χρόνια που πέρασαν δεν αλλοιώθηκαν.

Ετσι οι μικροατυχείς επαναστάσεις που διαδέχονται η μιά την αλλη δεν φέρνουν το ποθούμενο αποτέλεσμα χρειάστηκε να αναδιοργανωθούν να ανακοινήσουν τα κατεστραμένα σχολεία, να χτίσουν καινούρια. Ετσι απ τα ανώτερα διδασκαλεία σε ολόκληρο τον βορρειοελλαδίτικο χώρο αποφοιτούν εκατοντάδες εκπαιδευτικοί που επανδρώνουν τα Νέα σχολεία και θα πρωτοστατήσουν την «Νέα Φιλική Εταιρεία» στην οποία εφτά επιφανείς Μακεδόνες, ολοι βλαχόφωνοι, ύστερα από μακρόχρονη συνενόηση και συνεργασία συνέρχονται στο Μοναστήρι της Αγίας Τριάδας Πισοδερίου (παλιά Νέβισα) Φλωρίνης και συγκροτούν στα πρώτυπα της παλιάς «Φιλικής Εταιρείας» το 1867. Μια οργάνωση που προετοίμασε τη μεγάλη επανάσταση του 1878.

Οταν Ιων Δραγούμης ήρθε υπάλληλος στο Προξενείο του Μοναστηρίου το 1902, βρήκε το έδαφος έτοιμο απ τα άτομα της «Νέας Φιλικής» που έγινε στο χωριό Νέβεσκα της Φλώρινας, το σημερινό Νιμφαίο. Η οργάνωση αυτή ειχε συγκροτήσει ήδη στις Πόλεις και στα κεφαλοχώρια επιτροπές-κομιτάτα Μακεδονικού αγώνα. Για την οργάνωση αυτή που οργάνωσε την επανάσταση του 1878 που αγκάλιασε σχεδόν ολόκληρη τη Μακεδονία. Η επανάσταση αυτή που ειχε τόσο μεγάλη επιτυχία έγινε σε αντιπερισπασμό της συνθήκη του Αγίου Στεφάνου μεταξύ Ρωσία και Τουρκίας με την οποία συνθήκη δημιουργήθηκε η Μεγάλη Βουλγαρία, οπως και πολλές αλλες ηρωϊκές πράξεις δεν αναφέρονται κάν στην Ελληνική Ιστορία.

Οι Μακεδόνες αγωνιστές μέχρι το 1912, δεν ειχαν ανοιχτό μέτωπο μόνο με τους Τούρκους στο αγώνα για τη λευτεριά της πανάρχαιας ελληνικής Μακεδονίας, που τους φλόγιζε το Νού και την καρδιά, αλλά και τους Βουλγάρους που διατηρούσαν άσβεστο το όραμα να κατέβουν στο Αιγαίο. Οραμα, που και με τις ευλογίες της Αυστρίας, έσφαζαν και αποδεκάτιζαν τον ντόπιο πλυθησμό στον αφανισμό, δημιουργώντας και στους Βουλγάρους την εντύπωση στην διεθνή κοινή γνώμη και ιδιαίτερα της Ευρώπης, οτι εχουν και αυτοί δικαιώματα στη Μακεδονία. Δίπλα στους Σέρβους και τους Βουλγάρους κομιτατζίδες, ηταν και μια δράκα δίγλωσσων Ελλήνων, που προπαγάνδηζαν, οτι και η Ρουμανιά εχει αντίστοιχες διεκδικήσεις στη Μακεδονία. Ολες αυτές τις

διεκδικήσεις οχι μόνο τις ευνοούσε η Πύλη, αλλα τις παρότρυνε και οπου δεν υπήρχαν τις δημιουργούσε.

Επειδή και στο κεφάλαιο δίγλωσσοι Ελληνες γενικά και στον Μακεδονικά αγώνα ειδικά, η Νεοελληνική ιστορία, θέλοντα να καλύψει τους τα φαύλα πράξαντες (Ελευθέριο Βενιζέλο κλπ, για να πάρει λέει την ψήφο του Ρουμάνου Πρωθυπουργού), δέχθηκε να χαρακτηριστούν στο σύνολό τους οι δίγλωσσοι Ελληνες Ρουμανική μειονότητα. Αντί η ελληνική ιστορία να καταδικάσει σαν εθνικό έγκλημα αυτήν την συναλλαγή, για να αποσείσει την ιστορική εθύνη απ τους τα φαύλα πράξαντες εκμεταλλεύτηκε ορισμένες αστόχαστες και άσχετες με την ιστορική πραγματικότητα εκδηλώσεις αυτής της Δράκας των δίγλωσσων Ελλήνων για να τους απαλλάξει απ την ευθύνη.

Αυτή ακριβώς η αποδοχή, εκτός του οτι αύξησε τον αριθμό της δράκας (το είδαμε στην κατοχή), αν δεν βάλουμε τα πράγματα στις πραγματικές ιστορικές τους διαστάσεις, και αν δεν προσέξουμε, το έγκλημα αυτό θα το βρούμε κάποτε μπροστά μας. Και θα το βρούμε γιατί το πολιτισμικό τμήμα του Στέιντ Ντιπάρτμεν, που στηρίζει την πολιτική του στο «διαίρει και βασίλευε», θέλει παρακάπτοντας την Ευρωπαϊκή Ενωση να ρυθμίζουν οι ΗΠΑ και τα θέματα των Βαλκανίων, θα το φέρει στην κατάλληλη στιγμή στην επιφάνεια αυτό το φασούλι.

Και τότε καμιά ιστορική αλήθεια δεν θα εκφράζει ο πρόλογος του Προέδρου της δημοκρατίας κυρίου Κωσταντίκου Στεφανόπουλο στο βιβλίο «Ποιοί ειναι οι Βάχοι» του κυρίου Αστέρη Κουκούδη:«...οτι οι Βλάχοι δεν πρέπει να θεωρούνται ως μια εξελληνισμένη ομάδα ή μια ομάδα διχασμένη ανάμεσα στις εθνικές προπαγάνδες των αρχών του 20ου αιώνα, αλλα ως μια γνήσια έκφραση της Ρωμιοσύνης...Και συνεχίζει «...για ό,τι σοβαρό μπορεί να περηφανευθεί ο Ελληνισμός, εκπαίδευση, οικονομική ή επαναστατική δραστηριότητα, τουλάχιστον από τα τέλη του 18ου αιώνα και ως τον διαμελισμό της Οθωμανικής Αυτοκρατορίας, οικοδομήθηκε σε ενα ιδιαίτερα καθοριστικό βαθμό με την ουσιαστική αρωγή των Βλάχων...

Ετσι οι βλάχοι προβάλουν στο νεώτερο ιστορικό προσκήνιο ως μια τάξη ευπόρων κτηνοτρόφων και πραματευτάδων, αλλα και ως κλεφοαρματολοί... Από τις τάξεις αυτές προήλθε μεγάλο μέρος των δασκάλων και των πολεμιστών του γένους στη Θεσσαλία, την Ηπειρο και τη Μακεδονία, αλλα και ενα μεγάλο πλήθος από εμποροβιοτέχνες που στελέχωσαν τις ελληνορθόδοξες κοινότητες των αστικών κέντρων σε ολοκληρη τη βαλκανική... Ειναι κατ εξοχήν αστοί σε ολόκληρη σχεδόν την ηπειρωτική Ελλάδα με τεράστια συνεισφορά στην οικοδόμηση της ελληνικής πατρίδας. Οι μαρτυρίες υπάρχουν απ τα επιβλητικά νεοκλασικά κτίσματα των Αθηνών εως τα εκπαιδευτήρια των Μακεδονικών Κωμοπόλεων, από τον πρώτο Πρωθυπουργό της Ελλάδας Ιωάννη Κωλέτη και τους εθνικούς ευεργέτες...».

Εγώ δίπλα στα οσα λέει ο Πρόεδρος κύριος Στεφανόπουλος, για τη συνεισφορά των Βλάχων, στο κοινωνικό-οικονομικό γίγνεσθαι της συγχρονής Ελλάδας, θα πρόσθετα και ενα τεράστιο δίκτυο εμπορικών επιχειρήσεων στην Αύγυπτο, στις Ευρώπαϊκες χώρες, τη Ρωσία και ειδικά στις Βαλκανικές, με δεκάδες υποκαταστήματα και αντίστοιχους πράκτορες η κάθεμια. Και ειναι αυτοί ακριβώς, οι εμπορικοί οίκοι και οι άνθρωποι που τους διεύθυναν, που ηρθαν πρώτοι σε επικοινωνία και επαφή με τις σύγχρονες και επαναστατικές ιδέες της Ευρώπης και του κόσμου και ειδικά με αυτές της Γαλλική

Επανάστασης. Και ηταν αυτές ακριβώς οι ιδέες που ανταποκρίνονταν κοινωνικό-οικονομικά τους συμφέροντα γι αυτό και συμμετείχαν, αν δεν πρωτοστάτησαν στό σύνολο στην ίδρυση της «Φιλικής Εταιρείας», ηταν αυτοί που τις μεταλαμπαδεύσαν και αποτελέσαν το εγερτήριο σάλπισμα για την αποτίναξη του Οθωμανικού ζυγού. Ηταν εκείνοι οι περίφημοι πραγματευτάδες που ζούσαν και εργάζονταν μακρόχρονα στην Αυστρουγγαρία, την Οδυσσό κλπ και μορφώθηκαν στα εκεί λειτουργούντα ελληνικά σχολεία και μορφωμένοι πιά κατέβαιναν στη Μακεδονία, την Ηπειρο, τη Θεσσαλία και τη Θράκη. Ηταν και οι αγωγιάτες με τα καραβάνια που αποτελούσαν τον συνδετικό κρίκο ανάμεσα σε αυτούς που έμεναν εκεί και σε αυτούς που ειχαν πλέον μόνιμα εγκατασταθεί στη Μακεδονία, την Ηπειρο, τη Θεσσαλία και τη Θράκη. Οι αγωγίατες που με κίνδυνο της ζωής τους μεταφέρανε, τα παράνομα βιβλία, τις μπροσούρες, τις εφημερίδες και τις προκηρύξεις.

Απόδειξη αποτελεί το γεγονός οτι η «Φιλική Εταιρεία» ιδρύθηκε στην Οδυσσό και η Επανάσταση του 1821 κηρύχθηκε στο Ιάσι της Ρουμανίας στις 22 του Φλεβάρη του 1821 και οχι στις 25 Μαρτίου οπως την καταγράφει η Νεοελληνική ιστορία.

Αγώνας των Μακεδόνων απέβλεπε σε τέσσερους βασικούς και καθοριστικής σημασίας στόχους α) Να κάνουν γνωστό στην παγκόσμια κοινή γνώμη, έντονα και αισθητά, οτι η Μακεδονία ανήκει στην Ελλάδα: Η ΜΑΚΕΔΟΝΙΑ ΕΙΝΑΙ ΕΛΛΗΝΙΚΗ. β) Να κρατήσει στην Μακεδονία οσο το δυνατόν περισσότερες στρατιωτικές δυνάμεις μπορούσε, που αν δεν υπήρχε επαναστατική εξέγερση στην Μακεδονία, θα ενισχύονταν και με αυτές οι τουρκικές δυνάμεις. Δυνάμεις που θα αντιπαρατάσσονταν στους αγωνιστές του Μοριά και της Ρούμελης. γ) Να διαμορφώσει ενιαία ελληνική εθνική συνείδηση και να την εμβαθύνει σε βαθμό ανεξίτηλο και δ) Να κρατήσει άσβεστη τη φλόγα του αγώνα, τους πόθους και τα οράματα για την επελευθέρωση και της Μακεδονίας, οταν μέσω του αγώνα έρθει το πλήρωμα του χρόνου.

Και οταν ο Μακεδονικός αγώνας έπαιξε με τις τόσες τοπικές εξεγέρσεις και ολοκαυτώματα, τον ρόλο που του αναλογούσε: Η Μοσχόπολη, Βέροια, η Νάουσα, το Ελευθεροχώρι, η Χαλκιδική, τα Σέρρας η Καβάλα, Σιάτσιστα, η Καστοριά, ο Βελβεντός, η Εδεσσα κλπ, τον ρόλο για τον οποίο ξεκίνησε και η κάθε παραπέρα στρατιωτική δράση, που απέβλεπε στην αποσχόληση δυνάμεων του εχθρού, έπαψε να παίζει το ρόλο που έπαιζε αρχικά.

Το Αίμα λένε, Είναι η Μελάνη που Γράφει Ανεξίτηλα την Ιστορία. Τότε λοιπόν, αφού έδωσαν και το αίμα που χρειάστηκε για την εθνική αφύπνηση και σφράγισαν τις εθνικό-πατριωτικές υποθήκες με το Αίμα, που αποτελούσε οχι μόνο πιστοποίηση αλλά και επιβεβαίωση, οτι η Μακεδονία ειναι Ελληνική και συνέβαλαν στην εδραιώσει της ενιαίας εθνικής συνείδησης, αρκετοί απ τους επιζώντες οπλαρχηγούς: Καρατάσιος, Κασομούλης κλπ, κατέβηκαν στη Ρούμελη και τον Μοριά και πολέμησαν στο πλευρό τους και πολλοί έδωσαν και την ίδια τη ζωή τους για την απελευθέρωση της πολύπαθης Ελλάδας. Γι αυτό το σταυροδρόμι του κόσμου. Αυτό το βράχο που συνδέει αμφίδρομα την Ανατολή με τη Δύση και τους πολιτισμούς του κόσμου.

Στο Μοριά ο Κολοκοτρώνης, έκαιγε τα χωριά των προσκηνυμένων και έστηνε «φούρκα και παλούκι» για τους Νενέκους του Μοριά. Στην Μακεδονία έγινε ακριβώς το αντίθετο. Οι Μακεδόνες Νενέκοι εκτός του οτι συνεργάστηκαν με τους Τούρκους, τους υπόδειξαν ενα καταχθόνιο σχέδιο για σύντομη και

οριστική εξόντωση των αγωνιστών. Το σχέδιο που πρότειναν πρόβλεπε : την συγκέντρωση των χωρικών στις πόλεις και το κάψιμο ολων των ορεινών χωριών. Η εφαρμογή αυτού του σχεδίου απομόνωσε τους αγωνιστές απ την επικοινωνία, την πληροφορία, τη διατροφή και τη στέγη. Δεκάδες ειναι τα χωριά που κάηκαν στις πλαγές του ορεινού Βερμίου οπως : Ο Αγιος Γιάννης, το Ντορμάνι, η Αγια Παρασκευή, το Αυγότσι, το Λοζίτσι, η Μαρούσια, το Ντιχαλεύρι κλπ.

Τη Μακεδονία για την οποία ο Παύλος Μελάς, που άφησε την τελευταία του πνοή στη Σιάτσιστα, σε ενα απ τα γράμματα προς τη γυναίκα του έγραφε : «Η Μακεδονία ειναι οι πνεύμονες της Ελλάδας, και χωρίς αυτούς η υπόλοιπη Ελλάδα ειναι καταδικασμένη». Ο Μακεδονικός αγώνας ηταν μακρόχρονος, σκληρός και αδυσσώπητος και οσο πλησίαζε η απελευθέρωση κάθε μέρα γίνονταν πιό σκληρός και απάνθρωπος αφού εκτός απ τους Τούρκους που την κατείχαν την διεδικούσαν Σέρβοι και Βούλγαροι.

Λόγω της γεωστρατηγικής θέσης που ειχε η Μακεδινία για την Οθωμανική Αυτοκρατορία, και η γειτνείαση με την Κωσταντινούπολη, οι στρατιωτικές δυνάμεις που κινητοποίησαν για τον τερματισμό του εξεσηκωμού και το τσάκισμα των αγωνιστών ηταν χωρίς προηγούμενο. Το ίδιο οι σφαγές και οι καταστροφές. Στη Νάουσα, το Μοναστήρι του Πρόδρομου της Βεροίας και σε πολλές άλλες περιοχές, οι Γυναίκες και τα κορίτσα πήδούσαν απ τους γκρεμούς για να μην ατιμαστούν απ τους Τούρκους.

Μια ιστορία, που δεν στηρίζεται σε κοινωνικά και οικονομικά στοιχεία και κυρίως στις μεταβολές των ιδεολογικών ρευμάτων και των σύγχρονων δεδομένων, δεν μπορεί να λέγεται αντικειμενική. Η έλλειψη αυτών των στοιχείων οδηγεί αναπόφεκτα οχι μόνο σε ιστορικές κατασκευές, αλλα και στην κυριαρχία της εξατομίκευσης και την αποθέωση του ιδιωτικού. Η Νεοελληνική ιστορία ειναι σε πολλά σημεία υποκειμενική, επιλεκτική και ταξική γιατί, στερούμενη τις κοινωνικό-οικονομικές και ιδεολογικές αναλύσεις, που αποτελούν τα βασικά δεδομένο της πολιτικής, δεν μπόρεσε να προσδιορίσει σωστά και με σαφήνεια την προοπτική και κυρίως ποιόν εχει βασικό και κύριο αντίπαλο στο αγώνα του για τη Λευτεριά.

Ετσι ενώ ο βασικός εχθρός, ο κύριος πολέμιος του ελληνισμού ηταν η μεγάλη Βρεττανία, οι Νεοέλληνες διστυχώς θεωρούσαμε και πολλοί θεωρούμε ακόμα μόνο τους Τούρκους. Μα οι Τούρκοι ηταν θέσει κατακτητές και φύσει εχθροί. Αυτό ηταν σαφή και αναμφισβήτητο και στους ίδιους τους Τούρκους. Αυτή ακριβώς η συνειδητοποίηση οτι ειναι κατακτητές στον ελλαδικό χώρο, τους υποχρέωνε να εξαγοράζουν προστασία υποτασσόμενοι αδιαμαρτύρητα στους σκοπούς και τις προσταγές των Αγγλων, που την πρόσφεραν αφειδώς.

????????????Οι Αγγλοι και στην κατοχή ακόμα (ύστερα από 120 χρόνια απ το 21 με εξαίρεση τα λίγα χρόνια του Κωσταντίνου) θεωρούσαν την Ελλάδα σημαντική βάση για την διατήρηση της αυτοκρατορίας τους. Η Μεσόγειος ηταν η βασική της αρτηρία. Γι αυτόν ακριβώς το λόγο η ασφάλεια της Μεσογείου ειχε πρωταρχική σημασία για την Αγγλική πολιτική. Μετά την πρόσδεση της οθωμανικής αυτοκρατορίας στο Αγγλικό γεωστρατηγικό άρμα, η Τουρκία στο χώρο της Μεσογείου σε ανταπόδωση της Αγγλικής προστασίας έγινε ο άμισθος τοποτηρητής των αγγλικών συμφερόντων.

Σε όλη τη διάρκεια της κατοχής ο Τσιώρτσιλ και τα εσωτερικά του στηρίγματα-όργανα της αγγλικής πολιτικής ειναι γατζωμένα σφιχτά στην ιδέα της Βρετανικής αυτοκρατορίας και δεν εννοούν να κάνουν ούτε βήμα πίσω, παρ' όλες τις διακηρύξεις που υπέγραφαν στις διασυμμαχικές διασκέψεις για την αυτοδιάθεση των λαών.

Η Ελλάδα κατέχει θέση κλειδί στην Ανατολική Μεσόγειο και γι αυτό οι Αγγλοι πολιτικοί και στρατιωτικοί την θέλουν ελεγχόμενη από αυτούς. Με την επιβολή της Αγγλό-Βασιλό-μεταξικής δικτατορίας την 4η Αυγούστο του 1936, συμπεριφέρονταν σαν αφεντικά στη χώρα μας με πρώτη απαίτηση λίγο μετά την επιβολής να αυξηθούν κατά 40% τα επιτότια των αγγλικών δανείων.

Η Αγγλία ειχε πολλά λαμπρά και λαμπερά εσωτερικά στηρίγματα και αφοσιωμένους συνεργάτες. Για την υλοποίηση του πιό πάνω σκοπού, πριν απ την αναχώρησή απ την Ελλάδα τέλη Μάρτη του 1941 εκτός του οτι κατέστρεψαν μεγάλο μέρος της υποδομής λιμάνια, γέφυρες, τηλεφωνικέ, οδικές και σιδηροδρομικές αγκαταστάσεις κλπ αξιοποιώντας το κεφάλαιο συνεργάτες άφησαν πίσω τους καλά οργανωμένες και εξοπλισμένες μονάδες κατασκοπείας για τη συγκέντρωση πληροφοριών και για σαμποτάζ, ετσι ωστε και αν ακόμα ειναι μακριά παρούσα στην Ελλάδα. Να μην τυχόν και τις ξεφύγει το αγκιστρωμένο ψάρι. Βασική-κεντρική τους υπηρεσία ηταν η οργάνωση «Προμηθέας» και μερικά αλλα παρακλάδια. Γι αυτό και ολα σχεδόν τα αντιστασιακά κινηματογραφικά έργα τουλάχιστον μέχρι σήμερα, εχουν σαν πηρύνα τον Προμηθέα. Οσο για την ΕΑΜική βάζουν τον Αρη να τρέχει με τα άλογα χωρίς περιεχόμενο Αντίστασης ή το πολύ καμιά επιτειακή αφήγηση. Στη αρχή Επικεφαλής του Προμηθέα ηταν ο Συνταγματάρχης Μπακιρτζής, οποίος οταν πείστηκε για τον ρόλο που παίζει η Αγγλία και τους σκοπούς που εξυπηρετούσε με τις οργανώσεις αυτές εντάχθηκε στον ΕΛΑΣ.

Ομως ο έλεγχος της Ελλάδας δεν μπορούσε να εξασφαλιστεί αν εστω το ΕΑΜ κατείχε μεταπολεμικά τη θέση της Αξιοματικής αντιπολίτευσης πόσο μάλλον αν περνούσε η εξουσία στη Αριστερά. Οι Αγγλοι σαν κοσμοκράτηρα τότε δύναμη ειχαν συνείδηση αυτού του κινδύνου και γι αυτό θα έκαναν τα πάντα για να εμποδίσουν ενα τέτοιο ενδεχόμενο.

Φυσικά τα πράγματα δεν ακολούθησαν τις επιδιώξεις και τη λογική των Αγγλων, Η κατοχή με ολη τη συμφορά που έφερε στο λαό και τη χώρα, υποχρέωσε το λαό οχι μόνο να συνειδητοποιήσει τις συνέπειες της εξάρτησης αλλα και την ανάγκη δημιουργίας ενός ευρύτατου λαϊκού κινήματος ικανού να αντιπαραταχθεί με την μακραίωνη εξάρτηση και τους συντελεστές της εξάρτησης όποιοι και αν ειναι αυτοί.

Η συνειδητοποίηση αυτού του γεγονότος έσπρωξε το λαό σε μια σκληρή αντιπαράθεση με τους κατακτητές και στη δημιουργία ενος λαμπρού κινήματος Αντίστασης, που αντικειμενικά στρέφονταν και ενάντια στα Αγγλικά συμφέροντα, που οπως αποδείχθηκε οι βλέψεις και κυρίως ολες τους οι πράξεις προϋπόθεταν και απόβλεπαν στο να ειναι οι μεταπελευθερωτικοί νεοκατακτητές. Το κίνημα Εθνικής Αντίστασης, ετσι οπως εκφράστηκε απ το ΕΑΜ-ΕΛΑΣ, η κύρια Αντιστασιακή οργάνωση της χώρας, έβαζε το θέμα της πλήρους εθνικής Ανεξαρτησίας και αυτοτέλειας.

Οι Αγγλοι, οπως και οι Γερμανοί προσπαθούσαν να μην δημιουργηθεί κίνημα Εθνικής Αντίστασης. Οταν ομως δημιουργήθηκε προσπαθούσαν να το

υπονομεύσουν. Αρχικά προσπάθησαν να προσεταιριστούν ιδεολογικό-πολιτικά οταν δεν το κατόρθωσαν παρά την ένταξη του ΕΛΑΣ στο Συμμαχικό Στρατηγείο οργάνωσαν διαμετρικά αντίθετα του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ κινήματα τα οποία χρυσοπλήρωνε και ενίσχυε με ολα τα μέσα.

Ετσι στις αρχές του 1943, οι Αγγλοι με τους εδώ ανθρώπους τους έκαναν μια συνδιασμένη προσπάθεια να δημιουργήσουν εντιεαμικές ένοπλες ομάδες: Στην Ανατολική Θεσσαλία με τον Σπαή, στη Δυτική Θεσσαλία με τον Σαράφη και τον Κωστόπουλο, στη Φωκίδα με τον Ψαρρό, στην Αιτολοακαρνανία με τον Παπαϊωάννου και στην Πελοπόννησο που την θεωρούσαν ελεγχόμενη με τους Συνταγματάρχες Γιαννακόπουλο και Παπαδόγκωνα. Στη Μακεδονία με την ΠΑΟ και την πλειάδα των εθνοϊσμών Μιχάλ Αγά, Τσιαούς Αντών, Παπαδόπουλο κλπ. Ολες οι προσπάθειες απότυχαν, εκτός από εκείνη του Ψαρρού στη Φωκίδα και του Ζέρβα σε ενα κομμάτι της Ηπείρου. Ολες οι ομάδες που βγήκαν δεδηλωμένα και προκλητικά ενάντια στο ΕΑΜ διαλύθηκαν. Και διαλύθηκαν γιατί ηταν αντίθετα με τα συμφέροντα του λαού και της Χώρας.

Ειναι γεγονός οτι η αντιπαράθεση με τους Νενέκους ηταν σκληρή, οπως σκληρές και επιθετικές ηταν και οι δυνάμεις που ήθελαν να στραγγαλίσουν εν τή γεννέσει του τον αφυπνισμένο, τον για πρώτη φορά μετά το 21 επαναστατημένο και αποφασισμένο για όλες τις θυσίες λαό.

Το καλοκαίρι του 1943 ειχε ναυαγήσει ολόκληρο το σχέδιο των Αγγλων να «κονιορτοποιήσουν το ΕΑΜ». Υστερα απ την εμπειρία αυτής της αποτυχίας η παλιά, αδύσταχτη και ξεσχολισμένη αποικιοκρατία που ήθελε με κάθε θυσία να κρατήσει τούτον τον τόπο-κλείδι για τον εαυτό της αποφάσισαν να αντιμετωπίσουν το ΕΑΜ-ΕΛΑΣ δυναμικά. Ετσι εκτός από ολες τις αλλες προσπάθειες που έκαναν στις αρχές Αυγούστου του 1943, το Αγγλικό Υπουργείο εξωτερικών στέλνει μια επείγουσα εμπιστευτική διαταγή στην εδώ αγγλική αποστολή για το πώς πρέπει να δράσουν στο εξής κατά του ΕΑΜ.

Ειναι χαρακτηριστίκη μια επιστολή του Υψηλάντη το 21, προς τους Ελληνες αγωνιστές για το πώς σκέπτονταν, έβλεπαν, εκτιμούσαν και αντιδρούσαν οι Αγγλοι στην προσπάθεια των Ελλήνων να απελευθερωθούν καθώς και τις μεθόδους και τα μέσα που χρησιμοποιεί προκειμένου να εμποδίσει πρώτα την έναρξη, να δυσκολέψει μετά και να τον πολεμισεί αργότερα. Να πως εκτιμά τη θέση και την συμπεριφορά των Αγγλων ο Υψηλάντης στην επιστολή του προς τους Ελληνες Πλοιάρχους, μα και προς αυτούς που θεωρούσαν σύμμαχο και συμπαραστάτη την Αγγλία.

ΓΕΝΝΑΙΟΙ ΠΛΟΙΑΡΧΟΙ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΑΣ

Συμπατριώται! Προς σας αποτείνει η Ελλάς, η δυστυχής ημων μήτηρ και πατρίς τη φωνή της. Περικυκλωμένη πανταχόθεν από πάντοια δεινά, εις σας στηρίζει την άγκυρα των ελπίδων της και από σας μόνον προσμένει μικράν ελάφρινσιν των δυστυχιών της...»

«...Αλλ' ενώ της Ευρώπης ολης αι φιλάνθρωποι διοικήσεις θεωρούσιν την άθικτον ιερότητα των εθνικών μας δικαιωμάτων ως την μόνην βάσιν της ευδαιμονίας παντός εθνους, μας δίδουσι καθημερινώς σημεία προφανέστατα της μεγάλης χαράς δια τας προόδους της πατρίδος μας, η Αγγλία φιλοδέσποτος εκείνη και μισάνθρωπος, εις τον ανώτατον βαθμόν φίλαυτος Δύναμις αγωνίζεται με παντοίους τρόπους, οχι μόνον εις τους ευροούντα δρόμο τω επιτυχιών μας να βάλη εμπόδια, αλλα και εντελή εξολοθρευμόν να

μας επιφέρη. Οι σκοποί της αξιομίσητου ταύτης δυνάμεως ειναι να αποκτήση τελείαν θαλασσοκράτηραν, να αρπάξη της Ευρώπης το εμπόριον ολον και επομένως καταπτωχύνουσα την οικουμένην άπασαν να λάβη αυτήν υπεροχή, και ως από θρόνου υψηλού να διατάσση τας τύχας των εθνών. Προς τούτο δε το τέλος δεν ησχύνθη, μέχρι σημείου να μεταχειριστή και αυτάς τας αισχθότατας αδικίας, καταπάτησε συνθήκας, διέρρηξε φιλικούς δεσμούς, και, δια να μην μακρολογώ εις τα παρελθόντα, ρίψτε τινα βλέματα εις την γειτονεύουσαν Επτάνησον, και θέλετε ιδεί εκεί συσσωρευμένα, οσα εις αλλα μέρη μοναδικώς έπραξαν κακά...Αυτή (η Αυτή της Λόντρας)

*Η Βρεττανία που δέσποζε στα κύματα, προκειμένου να υποτάξει την Οθωμανική αυτοκρατορία στα οικονομικά και γεωστρατηγικά της συμφέροντα, εκμεταλλεύτηκε την ενδόμυχη πεποίθεση των Τούρκων, **οτι ειναι κατακτητές στον ελλαδικό χώρο**. Κάθε φορά που οι Τούρκοι έδειχναν σημεία απειθαρχίας στους Αγγλους το Φόρεϊ Οφφίς, τους θύμιζαν οτι ειναι κατακτητές καθώς και τον **διαγραφόμενο κίνδυ νο Ανάστασης του ελληνισμού**. Και τους εφιστούσαν την προσοχή, οτι Ανάσταση του ελληνισμού, χωρίς τη δική τους στήριξει και συμπαράσταση, δεν σημαίνει μόνο Κωσταντινούπολη και Μικρά Ασία, το γεγραφικό ευρωϊπαικό κομμάτι της οθωμανικής αυτοκατορίας που αντιπροσωπεύει το 5 η 6% το εδάφους της, αλλα οτι Ανάσταση του ελληνισμού σημαίνει εγκατάλειψει όλων των κατεχόμενων απ τους Τούρκους ελληνικών εδαφών.*

Μάλιστα για να τους θέσει υπό κηδαιμονία τους απαρρυθμούσαν τα Εκκλησιαστικά, τα κοινοτικά, τα κοινωνικά και τα οικονομικά προνόμια που παραχώρησε ο Σουλτάνος, προς τις Ορθόδοξες υπηρεσίες. Προνόμια και υπηρεσίες που επιβιώνουν και διατηρούν την ισχύ τους 400 και πλέον χρόνια. Τα προνόμια αυτά και οι υπηρεσίες που δεν αμφισβητήθηκαν ποτέ απ τον Πατισάχ, γεγονός που σημαίνει οτι τα προνόμοια αυτά ειναι παραχώρηση της Οθωμανικής εξουσίας προς το κατακτημένο έθνος. Και οτι οι Ελληνες ειναι ΕΝΑ ΕΘΝΟΣ, που παρά την μακραίωνη κατοχή δεν εχει χάσει την υπόστασή του. Ενα εθνος που υπάρχει και ζεί στον φυσιολογικό του χώρο. Στο χώρο που του ανήκει και οτι χωρίς τη στήριξει και την αγγλική συμπαράσταση, δεν ειναι μακρυά η μέρα, που θα βρεθούν ξανά στα βάθη της Ασιας.

Μια αλλη χώρα, που πάντα επιβουλεύονταν την εδαφική της επέκταση εις βάρος της Οθωμανικής εδαφικής κυριαρχίας ηταν η Ρωσία. Η Ελλάδα λοιπόν, και η Ρωσία ηταν οι δυό χώρες που επιβουλεύονταν την εδαφική ακεραιότητα της αυτοκρατορίας. Η Ελλάδα διακαιωματικά, απελευθερωτικά και η Ρωσία επεκτατικά με σκοπό και στόχο να μετατρέψει την Κωσταντινούπολη σε Νέα Ρώμη. Η γεωγραφική έκταση και η γεωστρατιγική θέση της αυτοκρατορία που εκτός των άλλων πλεονεκτημάτων, έλεγχε τα στενά του Βοσπόρου και του Γιβλαρτάρ ταυτίζονταν απόλυτα με αυτά της Βρεττανίας.

Αυτά ακριβώς τα πολλαπλά και πολύμορφα συμφέροντα καθιστούσαν την Αγγλία ένθερμο υποστηρικτή, φύλακα, άγγελο προστάτη και στηλοβάτη της Τουρκίας, αλλα και άσπονδο, ανελέητο και θανάσιμο εχθρό των Ελλήνων και της Νέας να ανασταθεί Ελλάδα, πριν την Επανάσταση, κατά τη διάρκεια της και κυρίως μετά την Επανάσταση. Και επειδή με βάση την ιστορία που έγραψαν οι άνθρωποι και οχι ο Θεός, η ανάσταση και τα εδαφικά δικαιώματα της Ελλάδα, αν πράγματι είμαστε απόγονοι άρα και νόμιμοι κληρονόμοι του Βυζαντίου ηταν και παραμένουν ιστορικά απαράγραπτα.

Ο χρυσός οδηγός της «παγκόσμιας Ιστορίας», για το Βυζάντιο γράφει: «Μετά την πτώση της Δυτικής ρωμαϊκής Αυτοκρατορίας, η ίδεα μια παγκόσμιας αυτοκρατορίας επιζεί στο Βυζάντιο. Ενα ανακάτεμα της παράδοσης του ελληνικού πολιτισμού και της χριστιανικής Θρησκείας. Απόλυτη εξουσία του Αυτοκράτορα, που εννοεί να κυβερνά κράτος και Εκκλησία (Καισαροπαπισμός). Το Βυζάντιο ειναι ενα Κράτος συγκεντρωτικό και γραφειοκρατικό. Δαπανηρές αυλικές τελετές, εξάπλωση της βυζαντινής αυτοκρατορίας: Βαλκανική Χερσόνησος, Αιγυπτος, Συρία Μ. Ασία, Β. Μεσοποταμία. Μερικοί ιστορικοί δεν συμφωνούν σε ό,τι αφορά την ύπαρξη και τον τρόπο λειτουργία της βυζαντινής Αυτοκρατορίας. Ενώ αλλοι λένε οτι μέχρι το 661 υπήρχε ιστορικά.

Ακολούθησε τον 10ο-11ο αιώνα η ανόρθωση της βασιλικής Μακεδονικής δυνατείας. Επανάκτηση της Σιλεσίας της βόρειας Συρίας και τα δικαιώματα επί της Ιταλίας. Σημείωσε επιτυχίες εναντίον των Βουλγάρων και Ρώσων. Το 989 κατέστηλε τη μεγάλη εξέγερση των Φεουδαρχών και το 1016 προσάρτησε και τη Βουλγαρία στο βυζάντιο. Αυτά διάβαζαν οι Τούρκοι και τους τα θύμιζαν αδιαλείπτα οι Αγγλοι για να τους υποτάξουν στα δικά τους γεωστρατηγικά και οποια αλλα αγγλική συμφέροντα.

Ιστορικά το Βυζάντιο ηταν ισχυρό στρατιωτικό κράτος. Κράτος συγκεντρωτικό καλοδιοικημένο με αναπτυγμένο το εμπόριο. Υπήρχαν ομως και δυσκολίες με βασικότερη την αλματώδη εξέλιξη της συγκέντρωση της γής στα χέρια των ολίγων και η αγροτική κρίση, απόρροια της οποίας ηταν η κρίση στη στρατολογία αντρών και η προσφυγή στους μισθόρους. Το 1054 οριστικοποιείται η ρήξη μεταξύ της Ανατολικής και της Δυτικής Εκκλησίας. Ακολουθεί η σοβαρή ήτταν των βυζαντινών απ τους Τούρκους στην Αρμενία, η απώλεια της Μ. Ασίας και σε συνέχεια η ήττα στο Μυρικέφαλο (Φρυγία) απ τους Τούρκους.

Η νίκη των Τούρκων σε ενα στρατό των σταυροφόρων στη Βάρνα. Αποτυχία της δεύτερης προσπάθειας της Δύσης να σώσει το Βυζάντιο. Ακολουθεί η Αλωση της Κωσταντινούπολης το 1453 απ το Σουλτάνο Μουάμεθ. Η κωσταντινούπολη πρωτεύουσα της τούρκικης αυτοκρατορία με το όνομα Ισταμπούλ και τρία χρόνια αργότερα κυριεύουν την Αθήνα. Με την κατάλειψη και της Αθήνας ολοκληρώνεται το τέλος της Βυζαντινής αυτοκρατορία. Η οθωμανική αυτοκρατορία, που διαδέχθηκε τη βυζαντινή, δεν περιόρισε τις φιλοδοξίες να κυριαρχήσει στη Μεσόγειο και την Ευρώπη. Μια προσπάθεια να ολοκληρώσει τις φιλοδοξίες απέτυχε επανειλημένα ιδιαίτερα στο Λεπάντε το 1571. Ομως παρά την αποτυχία αυτή δεν παρετήθηκε απ την προσπάθεια να τις ολοκληρώσει και το 1683 πολιόρκησαν τη Βιένη.

Και προκειμένου να αποδείξουμε οτι ήματε απόγονοι, άρα και νόμιμοι κληρονόμοι του Βυζαντίου, ιστορικά λέμε οτι ανήκουμε στον ελληνοχριστιανικό πολιτισμό. Ομως για χίλια χρόνια στο Βυζάντιο η λέξη Ελληνας ηταν συνώνυμο του ειδωλολάτρη και του εθνικού και κανένας δεν διανοήθηκε να την χρησιμοποιήσει. Γι αυτόν ακριβώς το λόγο και επικράτησε μέχρι τις μέρες μας το Ρωμιός, που προέρχεται απ το Ρωμαίος. Βέβαια υπάρχει και μια άποψη που αμφισβητεί την ύπαρξη της Βυζαντινής αυτοκρατορίας και οτι αυτό μας το κόλλησαν οι Φράγκοι, που ήθελαν να βγάλουν από επάνω τους την ονομασία «Ρωμαίοι» και «Ρωμαϊκή Αυτοκρατορία», που ηταν και το επίσημο όνομα. Μα και ο Αυτοκράτωρ γράφονταν στα λατινικά imperator romanorym. Συνεπώς

τέτοιος πολιτισμός δεν υπήρξε ποτέ και οτι ο ελληνοχριστιανικός πολιτισμό που επικαλούμαστε δεν ειναι τίποτε αλλο παρά ο τρίτος ελληνικό πολιτισμός, που τον επέβαλε η δικτατορίας του Μεταξά τον Αύγουστο του 1936, και που τον Απρίλιο του 1967 τον επανέφερε η Χούντας των συνταγματαρχών αναβαπρισμένο σε «Ελλάς Ελλήνων Χριστιανών».

Ακόμα και στην επίσημη θρησκεία μας δεν υπάρχει στο όνομά της η λέξη Ελληνας (το greek ortodox προέρχεται απ τη Δύση, και ειναι μάλλον επιτιμητικό για μια οικουμενική θρησκεία). Το επίσημο όνομα ειναι Ανατολική Ορθόδοξη Εκκλησία του Χριστού, για αυτό και η Ορθόδοξη Εκκλησία της Ελλάδος, πρέπει, ειναι υποχρεωμένη να τηρεί τις διατάξεις του Πατριαρχικού Τόμου (1850) και της Συνοδικής πράξης (1928) συνεπώς, δεν ειναι και τόσο αυτόνομη και «ελληνική» οπως παρουσιάζεται, γιατί αν δεν εφαρμόσει τις διατάξεις εμπίπτει στην αίρεση του εθνοφυλετισμού.?????????????/

Στην πολιτική οπως και στη φύση, το κενό ειναι σχεδόν απαγορευμένη έννοια και κάθε ανατροπή προκαλεί μια διάδοχη κατάσταση. Η νέα κατασταση χτίζεται σύμφωνα με τις δυνατότητες και τις επιθυμίες του πιό ισχυρού. Εκείνου που στην κατάλληλη στιγμή διαθέτει την οικονομική, ιδεολογική και πολιτική δυνατότητα να επιβληθεί διπλωματικά και σε περίπτωση αντίστασης κατέχει και την ένοπλη δύναμη να επιβληθεί στη θέση του παλιού και να αφομοιώσει και σε συνέχεια να εντάξει το παλιό σύστημα στο νέο.

Κάθε κατακτητής για να ειναι βιώσιμη στο χρόνο η κατάτκηση αναζητεί συνεργάτες και στηρίγματα στο εσωτερικό της κατακτημένης χώρας και εξωτερικές συμμαχίες. Η ταύτιση συμφερόντων ομως προϋπέθεται εγγυήσεις και απ τα δύο μέρη. Στη συγκεκριμένη περίπτωση, ομως, οι εγγυήσεις δεν μπορούσαν να ειναι ισομερή. Η Τουρκία σαν κατακτητής που ηταν, ειχε δυό βασικούς εχθρούς: την Ελλάδα και την Ρωσία. Η Τουρκία λοιπόν, ηταν αυτή που εκτός των όποιων αλλων εχθρών ειχε και δυό δεδηλωμένους εχθρούς : Την επαναστατημένη διακιωματικά Ελλάδα και αργότερα διεκδηκήτρια εδαφών και τη Ρωσία. Τα συμφέρονταν αυτών των δύο λαών την εποχή εκείνη για την απόσπαση εδαφών απ την Τουρκία συνέπεπταν. Συνεπώς η Τουρκία ηταν αυτή που δεν έννοιωθε ασφαλής και ζητούσε εγγυήσεις απ τη Βρεττανία για να εξασφαλίσει την εδαφικής ακεραιότητα και την αδιατάρακτη υπαρξιακή της συνέχειας. Και οπως ειναι γνωστό στις περιπτώσεις αυτές το τίμημα-αντάλλαγμα μιας τέτοιας ιδιόμορφης συμμαχίας, ηταν και ειναι η πλήρης υποθήκη και υποταγή στη θέληση και τους σκοπούς του εγγυητή.

Και ενώ λοιπόν, η Αγγλία πρόσφερε παντώς είδους εγγυήσεις και κοινωνικό-οικονομικές αρωγές στην Τουρκία, οι μεταπελευθερωτικές κυβερνήσεις, χωρίς όραμα και τόλμη προκειμένου να μην δυσαρεστήσουν στους Αγγλους, θυμίζοντάς τους πως ενα μεγάλο, το μεγαλύτερο κομμάτι των εδαφών της Οθωμανικής επικράτειας ειναι εδάφη ελληνικά και κατοικούνται σε μεγάλο ποσοστό από Ελληνες. Για διατηρηθούν λοιπόν αυτές οι «καλές» διπλωματικές σχέσεις, με την Αγγλία, έπρεπε οι ελληνικές κυβερνήσεις να μην ενοχλούν με διεκδικήσεις τους Τούρκους. Με την αποδοχή αυτής της αρχής-απαίτηση των Αγγλων, άφηναν τους υπο κατοχή Ελληνες και ειδικά τον λαό της Μακεδονίας στην τύχη τους.

Ετσι λοιπόν, ενω θεωρούμε τον εαυτό μας απογόνους και κληρονόμους του Βυζαντίου και οτι σαν απόγονοι και κληρονόμοι του Βυζαντίου άρα ανήκουμε στον ελληνοχριστιανικό πολιτισμό. Ο τρόπος που οι ηγεσίες των Νεοελλήνων

χειρίστηκαν αυτή την κληρονομιά πείθει οτι ή τέτοιος πολιτισμός δεν υπήρχε ποτέ ή οι εκάστοτε ελληνικές ηγεσίες δεν τον υπερασπίστηκαν. Γιατί οι απόγονοι μιας τέτοιας κληρονομιά κάνουν ανά πάσα στιγμή οχι μόνο με λόγα αλλα και με συγκεκριμένες πράξεις προκειμένου να αποδείξουν την ύπαρξη αυτής της κληρονομιάς, την διεκδικούν και αγωνίζονται για την επανάκτηση των όποιων δικαιωμάτων και δεν μπαίνουν υπό κηδαιμονία στον φύσει εχθρό αυτών των δικαιωμάτων. Δεν υποτάσσονται ψυχή τε και σώματι στους Αγγλους αποικιοκράτες και ούτε τους αναθέτουν εν λευκώ να χειρίζονται αυτοί κατά βούληση την δική μας κληρονομιά που ηταν ο φύσει εχθρός της μεγάλης Ιδέας. Ιδέα την οποία δολοφόνησαν παρασυρμένοι οι ίδιοι διά του «εθνάρχου» Βενιζέλου στη Μικρά Ασία απ το 1918 μέχρι το 1922.

Η ηττα ή μάλλον το μετά φανών και λαμπάδων θάψιμο της «Μεγάλης Ιδέας» οδήγησε αργά αλλά σταθερά και οπως τα είχαν υπολογήσει εκείνοι που υπέγραψαν χωρίς καμιά επιφύλαξη τη Συνθήκη της Λωζάνης στο «Δεν διεκδικούμε τίποτε, αλλά και δεν παραχωρούμε τίποτε». Ο κύριος Σ. Μαρκεζίνης στην «ιστορία» του αξιολογώντας την μικρασιατική καταστροφή την κατατάσει σαν την μεγαλύτερη συμφορά που εχει υποστεί ο ελληνισμός και από αυτήν ακόμα της άλωσης της Κωσταντινούπολης.

Ο Βενιζέλος λένε, πως οταν προκήρυξε στις εκλογές της 1ης Νοεμβρίου 1920 ειχε πιστέψει οτι θα τις κέδριζε πανηγυρικά και αυτές τις εκλογές, «διότι ο λαός με την ψήφο του θα επιβραύβευε το έργο του», που δυο μήνες πριν ειχε υπογράψει τη Συνθήκη των ***Σεβρών*** *28/8/1920. Συνθήκη με την οποία η Ελλάδα πήρε την Αν Θράκη (εκτος της Κωσταντινούπολης που παρένενε υπό τη συμμαχική διοίκηση), τα νησιά* ***Ιμβο*** *και* ***Τένεδο*** *ενώ επικυρωνόταν η κυριαρχία της και στα αλλα νησιά του Αιγαίου και της παραχωρείτο η διοίκηση της Σμήρνης. Η Ελλάδα των δυό ηπείρων και των πέντε θαλασσών ηταν ενα γεγονός...Και ξεχνώντας ή παραγνωρίζοντας τα αγγλικό-τουρκικά ταυτόσημα συμφέροντα συνεργαζόμενη η ελληνική ηγεσία με την Αγγλία ολοκλήρωσαν το έγκλημα.*

Η Αγγλία, λόγω της ταύτισης των γεωστρατηγικών και μεγάλων οικονομικών συμφερόντων με την Τουρκία, αναζητούσε τρόπους και μέσα να θάψουν οριστικά την ενοχλητική και ασύμφορη αν οχι καταστροφική γι αυτούς ελληνική πολιτική της «Μεγάλης Ιδέας» και ο Βενιζέλος, με την πολιτική που ακολούθησε στην Μ Ασία, ηταν αυτός που τους έδωσε οχι μόνο τη δυνατότητα, αλλα και τα μέσα να τελειώσουν οριστικά με την ελληνική πολιτική της Μεγάλης Ιδέας.

Δυό δεδομένα συνειγορούν και επιβεβαιώνουν την ευθύνη του Βενιζέλου για την Μικρασιατική καταστροφή και το θάψιμο της Μεγάλης Ιδέας. α) Ενω η χώρα βρίσκονταν σε πόλεμο με την Τουρκία, αυτός ενώ κυβερνούσε τη χώρα και μπορούσε και αν ακόμα ειχε λήξει η θητεία της βουλής, επικαλούμενος τον εμπόλεμη κατάσταση στην οποία βρίσκονταν η χώρα, να τις παρατείνει τουλάχιστο μέχρι τη λήξει του πολέμου τις προκήρυξε δύο μήνες μετά την υπογραφή της Συνθήκης των Σερβών. β) ενώ ειχε «λέει εκτιμήσει μάλλον σωστά τις διαθέσεις του εκλογικού σώματος, δεν πρόβλεψε ομως, οτι το εκλογικό σύστημα της ευρείας εκλογικής περιφέρειας και ο ακραίος φανατισμός θα του στερούσε οχι μόνο τη νίκη αλλά και δεν θα εκλέγονταν ούτε και ο ιδιος βουλευτής. Μα επιτέλους που ζούσε ο κ. Βενιζέλος; Δεν ζούσε στην Ελλάδα; Δεν ανέθεσε σε αυτόν ο λαός να κυβερνήσει τη χώρα;

Σαν πολιτικός και κυβερνήτης της χώρας, δεν γνώριζε τον «ακραίο φανατισμό» που επικρατούσε και κυρίως δεν γνώριζε οτι αν έχανε τις εκλογές η ενωμένη αντιπολίτευση που φώναζε «Ελιά, Ελιά και Κώτσο Βασιλιά, οτι μετά τη νίκη θα έφερναν το βασιλιά; και οτι ο βασιλιάς θα διέλυε τη σύμμαχία; Και αφου με το εκλογικό σύστημα της ευρείας περιφέριεας, μπορούσε εστω και σαν σκέψη να χάσει τις εκλογές με όλα τα επακόλουθα α) Αφού λοιπόν τα γνώριζε όλα αυτά γιατί τις έκανα; και β) αφού τόσο πολύ αποζητούσε την «επιβράβευση του λαού για το τεράστιο εργο τη συνθήκη τω Σεβρών» γιατί δεν ψήφιζε ενα νέο εκλογικό νόμο με τον οποίο οχι μόνο δεν θα έβαζε σε κίνδυνο τις «υποτιθέμενες κατακτήσεις» και λέω υποτιθέμενες γιατί η Ιταλία που πάντα επιβουλεύεται τα εδαφικά συμφέροντα της Ελλάδα με το ζόρι υπέργαψε τη συνθήκη των Σεβρών.

Δύο μέρες μετά τις εκλογές του Νοέμβρη, η Πινελόπη Δέλτα και σύζυγός της Στέφανος, επισκέφθηκαν τον Βενιζέλο ο οποίος τους ανακοίνωνσε, οτι θα «αποσυρθεί απ τον πολιτικό βίο και θα φύγει για το Παρίσι», και σε συνέχεια τους είπε: «Επλανήθηκα. Ενόμιζα πως αλήθεια ειχα το λαό μαζί μου, πως με το μεγάλο αυτό έργο που γίνηκε, με ακολουθούσε ο λαός. Επλανήθηκα, ο λαός κουράστηκε, βαρέθηκε. Δεν κακίζω το λαό, του ζήτησα θυσίες μεγαλύτερες από τι δυνάμεις του. Εγώ δεν υπολόγησα καλά, τον παρέσυρα σε έργο πολύ βαρύ (...). Και ξέρετε: Εχω ταραγμένη τη συνείδησή μου' φέρω βαρειά ευθύνη απέναντι της ιστορίας, γιατί το μεγάλο αυτό εργο που επιδίωξα, χρειάζονταν μεγάλες θυσίες, περισσότερες, βαρύτερες από οσες μπορούσε να σηκώσει ο ελληνικός λαός». Συνεπώς τέλος καλό ολα καλά!!! Ουτε Γάτα ούτε ζημιά. Το αποτέλεσμα οι Αγγλοι, ο λαός τις συνέπειες.

Και όπως ηταν φυσικό, ο Βενιζέλος πρόβλεψε και τη συμφορά που ερχόταν για την πατρίδα: «Θα φέρουν πίσω τούτοι τον Κωσταντίνο. Και ο Κωσταντίνος δεν θα εχει την φιλοπατρία να αρνηθεί. Η συνθήκη των Σεβρών δεν θα μας σώσει. Η Ιταλία με το ζόρι υπέγραψε. Η Γαλλία δεν θα μας υποστηρίξει αν φέρουν το βασιλιά Κωσταντίνο». Μόνο η Αγγλία δεν θα επιμείνει ή θα βάλει ορους. Εγώ δεν υπολόγησα ποτέ στις δυνατότητες του στρατού μας για να κρατήσουμε τα σύνορά μας, αλλα στις συμμαχίες και τα γενικά ευρωπαϊκά συμφέροντα. Η επιστροφή του Κωσταντίνου θα διαλύσει τη συμμαχία». Και οπως ειχε προβλέψει οι αντιβενιζελικοί με ενα νόθο δημοψήφιασμα στις 22 του Νοέμβρη έφεραν πίσω τον Κωσταντίνο. Αυτή τη συζήτηση τη σημείωσε στο ημερολόγιό της η κ Δέλτα, απ το οποίο ημερολόγιο ειναι παρμένο το κείμενο».

Δύο μέρες πριν το δημοψήφισμα οι πρεσβευτές της Αγγλίας, της Γαλλίας και της Ιταλίας επέδωσαν προς τον Πρωθυπουργό την εξής διακοίνωνση: «Αι κυβερνήσεις της Μεγάλης Βρεταννίας, της Γαλλίας και της Ιταλίας απέδειξαν σταθερώς το ενδιαφέρον των προς τον Ελληνικόν λαό και ηυνόησαν την πραγματοποίσιν των προαιώνιων πόθων του. Εντεύθεν, κατα μείζονα λόγον, εσθάνθησαν θλιβεράν έκπληξιν εκ των εν Ελλάδι επελθόντων γεγονότων.

Δεν επιθυμούσι να αναμιχθώσι εις τας εσωτερικάς υποθέσεις της Ελλάδος, αλλα ειναι υποχρεωμέναι να δηλώδωσι δημοσία οτι η επί του θρόνου της Ελλάδος η επαναφορά βασιλέως, του οποίου η ανελικρινής στάσις και συμπεριφορά έναντι των Συμμάχων κατά τη διάρκεια του πολέμου επήγαγεν αυταίς μεγάλας δυσχερείας και ζημίας. Δεν δύναται η να θεωρηθή παρ αυτών ως προς επικύρωσις παρά της Ελλάδος των εχθρικών αυτού πράξεων.

Το γεγονός τούτο ήθελε δημιουργήση δυσμενή κατάστασιν εν ταις σχέσιν μεταξύ Ελλάδος και Συμμάχων, και εντεύθεν αι τρείς κυβερνήσεις δηλούσιν, οτι επιφυλάσσουσιν ευαταίς τελείαν ελευθερίαν ενεργείας εν τω κανονισμώ της ούτω προκυψάσης καταστάσεως».

Η κυβέρνηση αγνόησε τη διακοίνωση των συμμάχων, οι οποίοι απέσυραν την υποστήριξή τους και άνοιξε ο δρόμος για την μικρασιατική καταστροφή. Ανοιξε ο δρόμος για τη ληξιαρχική πράξη της Μεγάλης Ιδέας. Οι αντιβενιζελικοί, αντίθετα με οσα προεκλογικά υποσχέθηκαν, συνέχισαν τον πόλεμο και μάλιστα με προέλεση στα βάθη της Τουρκίας, που απέβει μοιραία για τον ελληνισμό. Και ηταν μοιραία γιατί εκτός απ την καταστροφή του στρατού προκειμένου να κλείσει οριστικά το θέμα της μεγάλης ιδέας, που τόσο πολύ ενοχλούσε τους Αγγλους, μπήκε και το πρόβλημα της απόσυρσης των Ελλήνων απ τα πατρογονικά τους εδάφη.

Ετσι η περίοδος που άρχισε με την Επανάσταση του 21 έκλεισε. Το ονειρο της «Μεγάλης Ιδέας» και η δημιουργία μιας μεγάλης Ελλάδας. Μιας Ελλάδας που να περιλαμβάνει ενα σημαντικό μέρος της Βυζαντινής Αυτοκρατορίας και ολους τους ελληνικούς πληθυσμούς, που βρήσκονταν υπό κατοχή στις τουρκικές επαρχίες που περιβρέχονταν απ το Αιγαίο και την Προποντίδα έσβησε. Οι Ελληνες της Μικράς Ασίας, προκειμένου να σωθούν απ την εκδικητική μανία των Τούρκων, που αφού τους έσωσαν οι Αγγλοι μέσω της πολιτικής του Βενιζέλου, οι Τούρκοι πρόβαλαν υπερφίαλες αξιώσεις στο θέμα της ανταλλαγής των πληθυσμών

Και το ερώτημα που μπαίνει ειναι πώς: εξηγούνται ολα αυτά τα οξύμωρα επιχειρήματα που επικαλείται ο Βενιζέλος, προκειμένου να δικαιολογήσει τα αδικαιολόγητα;????????????????

Η Ελλάδα εκτός απ την εποχή του Γιάννη Κωλέτη, ποτέ δεν κυβερνήθηκε ελληνικά και απ τους Ελληνες. Ο Κωλέτης αν και γαλλόφιλος δεν τάχθηκε εναντίον του Καποδίστρια, η βασική του αντίθεση ηταν με την πολιτική χαμηλών τόνων, που ακολουθούσε ο Μαυροκορδάτος σαν αρχηγός του κόμματος που στηρίζονταν και εκπροσωπούσε τα Αγγλικά συμφέροντα στη Ελλάδα. Το γεγονός αυτό ειχε σαν αποτέλεσμα η ελληνική κοινωνία να ειναι απ την γέννησή της ακόμα συγκρουσιακή. Αυτό το επικίνδυνο χαρακτηριστικό της, που ξεκινά απ τα πρώτα ακόμα χρόνια της Παλιγγενεσίας, έβλαψε πολύ το λαό και τη χώρα. Αναδείθχηκε σε πρωταγωνιστικό στοιχείο τόσο στη διάρκεια του αγώνα για την παλιγγενεσία, στον Μακεδονικό αγώνα αλλλο τόσο και σε ολη τη διάρκεια του 20ου αιώνα και ειδικά στη διάρκεια της κατοχής. Δεδομένα που κάνουν συγκρουσιακή μια κοινωνία ειναι:

α) Η εξάρτηση που περνά παραμορφωτικά στην ιστορία. β) Λόγω εξάτρησης υποκειμενικός τρόπος καταγραφής της ιστορίας γ) η επιλεκτική μνήμη και χρήση της ιστορίας και γ) Η ιδεολογική χρήση της ιστορίας σε τρέχοντα πολιτικά θέματα, που την μεταβάλουν από επιστημονικό-ερευνητικό εργαλείο σε ιδεολογικό-πολιτικό όργανο και όργανο μισαλοδοξίας, επικάλυψη και συγκάληψη σκοτεινών πράξεων διαπλοκής, που πολλές από αυτές δεν απέχουν πολύ από ενθικά εγκλήματα και συνειδητή προδοσιά.

Χαρακτηριστικό γνώρισμα αυτού του τρόπου χρήσης της ιστορίας ειναι οι επιθέσεις εναντίων προσώπων μάλλον παρά των ιδεών, αξιών, αρχών και πεποιθήσεων. Υπολλείμματα αυτού του τρόπου καταγραφής και ιδεολογικής

χρήσης της ιστορίας, ειναι ορατά μέχρι σήμερα, και ασκούν σημαντικές υπόγειες πιέσεις στην πολιτική, προκειμένου κάθε επόμενη γενιά να αναπαράγεται καθ' εικόνα και ομοίωση με την προηγούμενη. Μια κοινωνία ομως στην οποία οι Νέες γενιές δεν αμφισβητούν τις παλιότερες. Και οταν οι Νέοι παπαγαλίζουν τις απόψεις, τις ιδέες και τα πιστεύω των μεσηλίκων η κοινωνία αυτή εχει ήδη γεράσει. Η κοινωνία αυτή δεν ανανεώνεται ιδεολογικά, πολιτικά και πολιτισμικά, αφου η κάθε γενιά της δεν ειναι φορέας των δικών της φρέσκων ιδεών, αρχών και αξιών να λύσει τα παλιά και νέα χρονίζοντα προβλήματα.

Σε μια κοινωνία που οι Νέοι ζητούν θεϊκή, πατερναλίστικη και αστυνομικού χαρακτήρα προστασία και μέτρα για να λύσει παλιά και νέα υπαρκά κοινωνικά προβλήματα, ειναι μια κοινωνία φοβική. Μια κοινωνία στατική χωρίς προοπτική και μέλλον.

Δεν ειναι τυχαίο που τρία απ τα αριστουργήματα της Παγκόσμιας λογοτεχνίας : Ο Ειδίπους τύραννος του Σοφοκλή, ο Αμπλετ του Σέσπηρ και οι Αδερφοί Καραμαζόφ του Ντολστογιεφσκη, εχουν ολα σαν κεντρικό θέμα τους την πατροκτονία. Και στα τρία αυτά αριστουργήματα κυριαρχεί το Μοτίβο της γεννετήσιας αντιζηλίας που διακατέχει τον καταπιεσμένο Γιό απ τον πατέρα αφέντη.

Το άτομο και η βούλησή του δεν δεμεύεται από κανενός είδους δογματικές επιταγές. Από τη στιγμή που κάποιος κοιτάξει το μύθο, με τα μάτια του πολίτη η διαδρομή απ το μύθο στο λόγο και απ το λόγο στην πράξη ειναι πλέον εύκολη.

Αφού λοιπόν, η Ελλάδα και η Ρωσία ηταν οι δυό βασικοί εχθροί της αυτοκρατορίας, η Αγγλία πλέον σαν εγγυήτρια δύναμη και φύλακας άγγελος προστάτης της οθωμανικής αυτοκρατορίας και των δικών της συμφερόντων, διαμόρφωσε την οικονομική και γεωστρατηγική της πολιτική στο χώρο αυτό με βασικό άξονα α) να μήν αφυπνιστούν οι Ελληνες. Την ίδια προσπάθεια έκανε και στην κατοχή με το σύνθημα «κάθε αγώνας ειναι άκαρπος» και θα εχει «υλικές καταστροφές τεράστιες». Και «Εμεις πολεμίσαμε τώρα ας πολεμήσουν αλλοι» κλπ Ομως η ζωή επιβεβαιώνει πως αν δεν σπάσεις αυγά δεν τρώς ομελέτα και β) να μήν επεκταθεί η Ελλάδα και η Ρωσία εδαφικά εις βάρος της αυτοκρατορίας.

Και το κυριότερο, οταν ποτέ αφυπνιστούν οι Ελληνες, να μην μεγαλώσει (στην κατοχή να μη δημιουργηθεί αντίσταση και αν δημιουργηθεί να ειναι μίκρης έκτασης, μα και αν δημιουργηθεί να στακιστεί και σε συνεργασία και με τους κατακτητές ακόμα)πολύ εδαφικά η Ελλάδα, και αυτό γιατί η εδαφική επέκταση της Ελλάδας, θα σήμαινε συρρίκνωση της εδαφικής ακεραιότητας της Τουρκίας. Και αυτό δεν θα το ήθελε ποτέ και για κανένα λόγο η Αγγλία. Τρανή απόδειξη η χωροταξική διαμόρφωση της σημερινής Ελλάδας. Με ένα Νόμο κατά μήκος των βόρειων συνόρων να φυλάγουμε θερμοπύλες για να μην κατάβουν οι Σλάβοι στο Αιγαίο.

Μπορεί και αλλα κράτη οπως η Ισπανία, η Γαλλία και η Γερμανία προκειμένου να απαλλαγούν απ την αγγλική απειλή, να στήριξαν τις φιλοδοξίες της οθωμανικής αυτοκρατορίας να υποτάξει μέρη της Γηραιάς Ηπείρου. Ομως η Αγγλία ηταν εκείνη που οφελήθηκε απ την επέκταση της οθωμανικής αυτοκρατορίας στον ευρωπαϊκό χώρο, αφού κατά τη διάρκεια της επέκτασης

προς την Ευρώπη αυτή ηταν που τους αφαιρούσε στις Αφρικανικές και Αραβικές τους περιοχές.

Με την Τουρκία, που ηταν κατακτητής στον ελληδικό χώρο, τα πράγματα για την Αγγλία ηταν εύκολα. Ηταν εύκολα μέχρις ότου οι Ελληνες συνειδητοποιήσουν οτι ειναι οι νόμιμοι κληρονόμοι του Βυζαντίου και κυρίως μέχρις ότου δεν ειχαν δημιουργήσει τις θεωρητικές και οργανωτικές εκείνες δομές μέσα απ στις οποίες θα διακδικούσαν οχι μόνο την απελευθέρωση, αλλα και να περάσουν απ το γένος στο έθνος και σε συνέχεια να θεμελιώσουν το Νεοελληνικό κράτος. Οταν ομως οι Ελληνες, άρχισαν να αφυπνίζονται απ την νάρκη της μακραίωνης σκλαβιάς, πρώτα με λόγια «Στοχά σου και αρκεί...», μετά με το «ως πότε παλικάρια θα ζούμε στη σκλαβιά...» και σε συνέχεια με το «Ελευθερία ή Θάνατος», μετά τα όπλα πλέο να διεκδικούν την εθνική τους απελευθέρωση τα πράγματα για την Αγγλία άρχισαν να δυσκολεύουν.

Και δυσκόλεψαν γιατί απελευθέρωση σημαίνει πρώτα απελευθέρωση εδαφικών υπό κατοχή εκτάσεων. Το γεγονός αυτό οχι μόνο δυσκόλευε τα πράγματα για την Αγγλία που ηταν φύλακας άγγελος προστάτης των Τούρκων, αλλα και θα αποκάλυπτε και τον επαίσχυντο ρόλο που οι Αγγλοι έπαιζαν θα δυσκολεύουν ακόμα περισσότερο οταν πλέον παρά τις φιλότιμες και άοκνες προαπάθειες που έκανε στα ανακτοβούλια να μή δημιουργηθεί ελεύθερο ελληνικό κράτος. Το κράτος έγινε. Τώρα επρεπε να βρεί τρόπο, αν οχι να σταματήσει τελείως την Επαναστατική ορμή των Ελλήνων, αλλα να περιορίσει εστω τις εδαφικές διεκδικήσεις που ηταν και το βασικό ζητούμενο του εταιρικού με την Τουρκία.

Και δυσκόλεψαν ακόμα περισσότερο, γιατί μετά την απελευθέρωση του Μοριά και της Ρούμελης και τη συγκρότηση της μικρής εστω κρατικής οντότητας, ο Γιάννης Κωλέτης, που ηταν ο πρώτος Πρωθυπουργός του Νεοσύστατου ελληνικού κράτους, μετά τον Καποδίστρια έριξε το σύνθημα της μεγάλης ΙΔΕΑΣ.

Και ο πιό αποτελεσματικός τρόπος να επιτευχθεί αυτός ο στόχος ειναι να βρεθούν τα εσωτερικά στηρίγματα. Να βρεθεί εκείνη η αντίστοιχη κλίκα, που θα αναλάμβανε να παίξουν στην εντέλεια το Παιγνίδι των Αγγλων. Να βρεθούν αυτοί που οχι μόνο θα αποδέχονταν την Ελλάδα της Μελούναν αλλα και θα έκαναν τα πάντα να χάσει τη δυναμική της η Μεγάλη ΙΔΕΑ. Το τραγικό για την Ελλάδα και τους Ελληνες ειναι το γεγονός οτι σε ολες τις κρίσιμες και καθοριστικές σημασίας για τη χώρα μας στιγμές βρέθηκαν οι κατάλλοι άνθρωποι στην κατάλληλη θέση να παίξουν τον βρώμικο ρόλο υπέρ των Αγγλων παλιά και των Αμερικανών τώρα.

Την εποχή που ο Κωλέτης έριξε το σύνθημα της μεγάλης ιδέας, η παλιά οθωμανική αυτοκρατορία είχε εξαντληθεί απ τις διαδοχικές στρατιωτικές εκστρατείες και έχοντας χάσει τις θέσεις της στο Αραβικό κόσμο θεωρούνταν «ο ασθενής της Ευρώπης». Και μεγάλη ΙΔΕΑ για τον εμπνευστή και τους υποστηρικτές της, σήμαινε τα απαράγραπτα δικαιώματα στην κάθ' ημάς Ανατολή. Η πολιτική της μεγάλη ΙΔΕΑΣ ηταν συναφής και συνώνημη με την Επανάσταση του 1821.

Η μεγάλη ΙΔΕΑ ειχε δυό βασικούς και κυρίαρχους στόχους : α) την επανάκτηση των κατακτημένων απ τους Τούρκους κατακτητές εδαφών και β) την λύτρωση των υπό κατοχή Ελλήνων. Οι Αγγλοι και μόνο στο άκουσμα της λέξης «Μεγάλη

Ιδέα», οχι μόνο ανύσηχησαν-έβγαλαν σπυριά, αλλα προκειμένου να διασφαλίσουν τα γεωπολιτικά και γεωστρατηγικά τους συμφέροντα δεν δύστασαν να την καταδικάσουν και σαν σκέψη ακόμα. Τα αγγλικά συμφέροντα που ηταν άρρηκτα δεμένα στον Βαλκανικό και Μικρασιατικό χώρο με αυτά της Οθωμανικής αυτοκρατορίας, γι αυτό και δεν αρκέστηκαν στο να καταδικάσουν μόνο αλλα πήραν τα αντίστοιχα πρακτικά μέτρα.

Ενώ η μεγάλη ιδέα ειχε εύρος και ορίζοντα, οι Αγγλοι για να την υποτιμήσουν ή και για να την μηδενίσουν ακόμα για μελλοντική χρήση, το πρώτο μέτρο που πήρα ηταν η μεζούρα με την οποία θα μετρούσαν αυτοί κάθε φορά πόσους πόντους θα μεγαλώνει χωροταξικά η Ελλάδα.

Με βάση λοιπόν, την Αγγλό-Τουρκική ιερή συμμαχία, να μήν μεγαλώσει η Ελλάδα εις βάρος της Τουρκίας, κάθε κομμάτι εδάφους που απευθέρωναν τα Επαναστατικά και Απελευθερωτικά Κινήματα απ την οθωμανική αυτοκρατορία, σε καμιά περίπτωση δεν το αναγνώριζε αν πρώτα δεν εύρισκε συνεργάτες και συμμάχους-Την Ελίτ-που οχι μόνο θα δεχόταν να εντάξουν πρώτα λαό και χώρα στο δικό της γεωστρατηγικό και πολιτικό Αρμά, αλλα και να υποθηκεύσει την εθνική κυριαρχία της απελευθερωμένης χώρας στα δικά της οικονομικά συμφέροντα.

Και δεν έλλειψαν αυτοί οι έλληνες που ασπάστηκαν το διάχυτο τότε σύνθημα των μεγάλων δυνάμεων και ειδικά της Αγγλίας «οτι κάνενας σκλαβωμένος λαός δεν μπορεί να απελευθερωθεί μόνος του», που ευθυγραμμίστηκαν, συνομολόγησαν, αποδέχθηκαν και από λόγους συμφέροντος κινούμενοι, οχι μόνο αποδέχθηκαν αυτό και όποια αλλα παρόμοια συνθήματα αλλά και συνέπραξαν στο να ατονίσει πρώτα, να χάσει το εθνικό-διεκδιτικό και αγωνιστικό της περιεχόμενο η μεγάλη ιδέα και σε συνέχεια να δολοφονηθεί στη Μικρασιατική εκστρατεία.

Φαίνεται πως Αλέξανδρος Υψηλάντης, οταν απευθύνθηκε στις 8 Οκτωβρίου του 1920, προς τους σκλαβωμένους Ελληννες ειχε υπόψη του το γεγονός, οτι εν όψη του ξεσηκωμού κυκλοφορούσε ευρύτατα η άποψη οτι κανένας σκλαβωμένος λαός δεν μπορεί να απελευθερωθεί μόνος τους στην έκκληση του με τίτλο:

ΑΝΔΡΕΣ ΦΟΠΑΤΡΙΔΕΣ. Στοιχ Ι. Λ αριθ.55.

Πανιερότατοι και Σεβασμιότατοι Αρχιερείς, Ευγενέστατοι Αρχοντες και Προεστοί, και πάντες οι Προύχοντες του Γένους, οι απανταχού εις την Στερεάν της Ελλάδος και εις τας Νήσους Αρχιπελάγους διατριβόντες.

«Εις τας παρούσας κρισίμους περιστάσεις, ότε τα έθνη της Ευρώπης αγωνίζονται να αποκτήσωσι τα εθνικά αυτών δικαιώματα, και να περιορίσωσι την δύναμιν των τυράννων άρχισε να ανατέλη και το λαμπρότατον άστρον της ευδιαμονίας της Ελλάδος. Η ταχεία και ευτυχής διάδοσις των φώτων εις ολας τας κλάσεις του γένους μας, διέλυσε το σκοτεινόν νέφος, το οποίον μέρχι τούδε κατασκότιζε τα πνευματα των ομογενών μας...» Και αφού εξάρει την «φιλοπατρία» των Ελλήνων, τις συνέπειες της «σκλαβιάς» και τον «έρωτα για λευτεριά» και θέλοντας να αντικρούσει τη διάχυτη αντίληψη που επικρατούσε έντεχνα οτι «κανένας σκλαβωμένος λαός δεν μπορεί να απελευθερωθεί μόνος του» στέλνει την έκκληση αυτή με τον εκπρόσωπό του Δημήτριον Θέμελην, τον οποίο προτρέπει να του εχουν εμπιστοσύνη «...Ακούσατε τους λόγους του και βάλετε τας οδηγίας του εις πράξιν, διότι εξ αυτών κρεμάται και η κοινή του

γένους ημών ευδαιμονία και ενός εκάστου η μερική ευτυχία ας μή δειλιάση τις από τα προβλήματά του»

«Ηξεύρω, οτι εις ολων τας καρδίας ειναι ριζωμένη η μετρία εκείνη πρόβλεψις οτι ποτέ μόνοι μας δεν ημπορούμεν να ελευθερωθώμεν, αλλα πρέπει να προσμένομεν από τους ξένους την σωτηρίαν μας. Εκαστος νουνεχής ημπορεί να γνωρίση πόσον ψευδής ειναι η πρόληψις αυτή, αρκεί μόνον να βαθύση εις τα πράγματα της Πατρίδος μας. Ρίψατε τα βλεματά σας εις τας θάλασσας, και θελετε τας ιδεί κατασκευασμένας από θαλασσοπόρους ομογενείς, ετοιμους να ακολουθήσωσι το παράδειγμα της Σαλαμίνας. Κοιτάξετε εις την ξηράν, και απανταχού βλέπετε Λεωνίδας, οδηγούντας φιλοπάτριδας Σπαρτιάτες...Ναι Αδελφοί ομογενείς! Εχετε πάντοτε προ οφθαλμών, οτι ποτέ ξένος δεν βοηθάει ξένον χωρίς μεγαλότατα κέρδη. Το αίμα, το οποίον θέλουσι χυσει οι ξένοι δι' ημάς, θέλομεν το πληρώνει ακριβώτατα και ουαί εις την Ελλάδα! Οταν συστηματική δεσποτεία ενθρονισθή εις τα σπλάχνα της. Οταν ομως μόνοι μας αποσεισωμεν τον ζυγόν της τυραννίας τότε της Ευρώπης η πολιτική θέλει βιάσει ολας τας ισχυράς Δυνάμεις να κλήσωσι ημάς συμμαχίας και επιμαχίας αδιάλυτους». Το Παρόν μου εσφραγίσθη και εδόθη.

Αφού δεν εισακούσθηκε ο Υψηλάντης το αποτέλεσμα ηταν στη διάρκεια του εθνικοαπελευθερωτικού αγώνα να διαμορφώθουν τρείς πόλοι δύναμης και εξουσίας. Ο κάθε πόλος δημιούργησε και το πολτικό του υποκείμενο-κόμμα-βάση του οποίου θα χειριζόταν οχι μόνο τα προβλήματα του αγώνα, αλλα και τα προβλήματα μετά την απελευθέρωση. Το Ρωσικό κόμμα, που το εκπροσωπούσε ο Κολοκοτρώνης, Το Αγγλικό κόμμα, που το εκπροσωπούσε ο Μαυροκορδάτος και το Γαλλικό κόμμα, που το εκπροσωπούσε ο Κώλέτης. Αυτός ηταν ο βασικός καμβά πάνω στον οποίο θα στηρίζονταν η πορεία οχι μόνο του απελευθερωτικού αγώνα αλλά και μεταπελευθερωτική πορεία της απελευθερωμένης πιά χώρας.

Και μόνο η ονομασία των κομμάτων πείθει, οτι όποιο κόμμα και αν επικρατούσε η χώρα της οποία το κόμμα έφερε το ονομά της, θα έπαιζε πρωταρχικό ρόλο στη διαμόρφωση της πολιτικής. Αν υπήρχε κάποια διαφορά αυτή θα οφείλονταν στο τρόπο που το κάθε κόμμα αντιλαμβάνονταν τα συμφέροντα της χώρας και κυρίως το θέμα της Εθνικής Ανεξαρτησίας. Ενα αλλο δεδομένο που θα καθόριζε τη θέση και τη σχέση του κάθε κόμματος ηταν α) πιανού πολιτικό-κοινωνικού οικονομικού στρώματος τα συμφέροντα εξυπηρετούσε το κάθε κόμμα.

Το κόμμα του Μαυκορδάτου στηρίζονταν και αντιπροσώπευε τα συμφέροντα των μεγαλοεφοπλιστών, που συνεργάζονταν με τους Αγγλους, ενώ ο Κωλέτης και ο Κολοκοτρώνης τους καπεταναίους και τα μικροαστικά στηχεία, αυτούς που θα αποτελούσαν την ραχοκκοκαλιά της Αστικής Επανάστασης και την οριζόντια βάση της ανάπτυξης, του εκσυγχρονισμού και της Εθνικής Ανεξαρτησία. Και β) Η άποψη και η θέση του κάθε κόμματος στο θέμα των σχέσεων με τις υπό επιρροή χώρες, οσον αφορά το θέμα της Εθνική Ανεξαρτησίας.

Του Κολοκοτρώνη ειναι σε ολους γνωστός ο τόπος της καταγωγής, η δράση και οι απόψεις του, καθώς και τον κυρίαρχο ρόλο που έπαιξε στη διάρκεια του αγώνα. Ηταν Ρωσόφιλος για τρείς βασικούς λόγους. α) σαν ομόθρησκος εμπιστεύονταν περισσότερο τους Ρώσους, β) πίστευε οτι το ξανθό γένος, οπως τους αποκαλούσαν τότε τους Ρώσους, θα βοηθούσαν οχι μόνο λόγω

πίστης αλλα και απ το γεγονός οτι και οι Ρώσοι, για δικούς τους λόγους βρίσκονταν σε διαρκή πόλεμο με τους Τούρκους και γ) οτι οι Ρωσότουρκικοί πόλεμοι οχι μόνο έμμεσα αλλα και άμεσα βοηθούσαν τον Εθνικόαπελευθερωτικό αγώνα. Και δεν ειχε άδικο αφου και η Ρωσία, σε αντίθεση με την Αγγλία που ηταν σύμμαχός της Τουρκίας οι Ρωσοτουρκικοί πόλεμοι αδυνατούσαν στρατιωτικό-οικονομικά την Τουρκία.

Αν και οι προσπάθειες του μεγάλου Πέτρου, τσάρου της Ρωσίας απέτυχαν το 1711 (αυτή τη χρονιά οι Ναουσαίοι προύχοντες αρνήθηκαν να παραδώσουν στους Τούρκους κατακτητές τον συγκεκριμένο αριθμό παιδιών για το σώμα των γενιτσάρων. Η άρνησηαυτή ηταν η πρώτη επαναστατική πράξη στον ελλαδικό χώρο),να κατέβει στα Βαλκάνια, οι Λαοί της Βαλκανικής δεν έπαψαν να πιστεύουν πως οι Ρώσοι ειναι αυτοί που θα τους ελευθερώσουν κάποια μέρα απ τον Οθωμανικό ζυγό. Και οταν στο θρόνο της Ρωσίας το 1725 ανέβηκε η Αικατερίνη Α' ακολουθώντας την πολιτική του μέγα Πέτρου, κήρυξε τον πόλεμο αναντίον της Τουρκίας, το 1770-1774 και το 1787-1792 και το1807, δεν τους ξέχασε τους Ελληνες και ειδικά τους Κληρικούς, που πήγαν στην Πετρούπολη και την παρακάλεσαν να ενδιαφερθεί για τους λαού της βαλκανικής και ειδικά τους Ελληνες λέγοντάς της πως «Ολοι οι Ελληνες σας θεωρούν σα νόμιμη κυριαρχό τους. Σ αυτούς ασκεί μεγάλη γοητεία η ρωσική δύναμη, γι αυτό πρέπει οι Ρώσοι να εκμεταλλευτούν τον ενθουσιασμό τους και τις ελπίδες που εχουν οι Ελληνες στη Ρωσία...». Επειτα η επίκληση της Ρωσία άφηνε να νοηθεί οτι πίσω απ την «Αρχή» και εννοούσαν τη «Φιλική» ηταν η Ρωσία.

Ο Γιάννης Κωλέτης γεννήθηκε στο Σιράκο το 1774. Σπούδασε γιατρός στην Ιταλία. Το 1819 μέσω του Θ. Καϊρη μυήθηκε στη Φιλική. Η Φιλική τον έστειλε σαν Γιατρό στον Αλή Πασά με στόχο να αποσχολήσει δυνάμεις του. Διατέλεσε υπουργός των εσωτερικώ, στρατιωτικών, Γερουσιαστής και Ηταν ο Πρώτος Πρωθυπουργός της Νέας Ελλάδας. Ο Κωλέτης διαποτισμένος απ τα Νάματα της Γαλλικής Επανάστασης έγινε αρχηγός του γαλλικού κόματος. Παρ' ολο που ηταν γαλλόφιλος δεν τάχθηκε εναντίον του Καποδίστρια. Πολέμησε με ολες του τις δυνάμεις τις διακρίσεις που χώριζαν τους Ελληνες σε «αυτόχθωνες» και «εταιρόχθωνες». Μια διάκριση που οι συνέπειες της παρά την καταπολέμησή της απ τον Κωλέτη και τα χρόνια που πέρασαν έκτοτε εξακολουθεί να έρπει και να πικραίνει τη ζωή...

Ο Αλεξανδρος Μαυροκορδάτος και το από αγγλοσωξωνικές ιδέες εμφορούμενο κόμμα του ηταν αυτός που ανέλαβε να παίξει αυτόν τον επαίσχυντο ρόλο να προσδέσει την νεοσυσταθήσσα ελληνική κρατική οντότητα στο γεωπολικό και γεωστρατηγικό άρμα της τότε μεγάλης Βρετανίας. Στη χώρα που τα συμφέροντά της ηταν διαμετρικά αντίθετα με αυτά της Ελλάδας. Να συνδέσει τη Νέα κρατική οντότητα με τον βασικό πολέμιο και τον υπαρ ενα εχθρό της Ελλάδας.

Ενας αλλος πόλος εξουσία στην Ελλάδα, που ειχε εξουσίες πριν, κατά τη διάρκεια του Αγώνα και μεταπελευθερωτικά ηταν ο Κλήρος. Οταν μαθεύτηκε η σύληψη του Ρήγα και έγινε γνωστό οτι η «Φιλική Εταιρεία» ειναι ο οργανωτής του εθνικοαπελευθερωτικού αγώνα, οι Πατριαρχικοί και οι Φαναριώτες, οχι μόνο διαχώρησαν την θέση τους απ το Ρήγα, αλλα και καταδίκασαν τις δημοκρατικές και εθνοαπελευθερωτικές ιδέες του Ρήγα και των ομοφρόνων του. Και αφού συσκεύτηκαν οι συνοδικοί στην οποία σύσκεψη πήραν μέρος ο Πατριάρχης Γρηγόριος ο Ε! και Πατριάρχης Ιεροσολήων Ανθιμος και ενώ το

αίμα του Ρήγα άχνιζε ακόμα εξέδωσαν και κυκλοφόρησαν ενα φιλλάδιο με τον τίτλο «Πατριαρχική Διδασκαλία», στο οποίο φιλλάδιο εκτός του οτι κατακεραύνωνε το Ρήγα, στιγμάτιζε τους ομοϊδεάτες του και σε συνέχεια χαρακτήριζε τις δημοκρατικές ιδέες έργο του Σατανά.

Η ιστορία του Κλήρου και κυρίως η δράση των Δεσποτάδων και των καλογέρων στα χρόνια της τουρκοκρτίας, δε γράφτηκε ακόμα. Ειναι γεγονός οτι ο Παπαρηγόπουλος αναγκάστηκε να πεί μερικές αλήθειες, για τη δράση του ανώτερου κλήρου. Το ράσο άνοιγε τις πότρες τω φτωχών και των πλουσίων και δεν τραβούσε τις υποψίες των Τούρκων, αφού οι ίδιοι οι Τούρκοι ηταν αυτοί που... Με βάση αυτό το σκεπτικό η «Φιλική» έστηλε τον Παπαφλέσα να ξεσηκώσει τον Μοριά. Η αστική ομως ιστοριογραφία μετά τον ιστορικό συμβιβασμό αρκετές φορές παραποιώντας την ιστορική αλήθεια εκθειάζει τον...εθνικό της ρόλο στα χρόνια της τουρκοκρατίας.

Το ίδιο ισχύει και για τους Κοτζαμπάσηδες τους«χριστιανούς Πασάδες οπως τους έλεγαν οι αγωνιστές και τα λαϊκά στρώματα» και τους Προεστούς, για τους οποίους ο συνπατριώτης μας Δ. Βικέλας, με μεγάλη αμεροληψία που σπάνια τη βρίσκει κανείς στα γραπτά των αστών μας ιστορικών, καυτηριάζει με στουχτερά λόγια γράφοντας για τους πιο πάνω που με τον ενα ή τον άλλο τρόπο οχι μόνο συνεργάζονταν με τους Τούρκους κατακτητές αλλά και χτυπούσαν και τον κώδονα του κινδύνου λέγοντάς τους «Αγάδες! Ανοίξτε τα μάτια σας καλά, γιατί οι Ραγιάδες σας θα κάνουν Επανάσταση και θα σας σκοτώσουν» και πολλά αλλα παρόμοια. Φωτάκου και Σπηλιάδης Απομν Σ 40-41.

«...Αλλωστε τα ολέθρια επακόλουθα της μετά των Τούρκων προστριβής δεν εξασκούντο μόνο επι των του κλήρου μόνων. Το κακόν στη ρίζα του ολου οικοδομήματος ενυπήρχε. Είτε κληρικός, ειτε λαϊκός...πάς ο παρά των Τούρκου παραλαμβάνον την εξουσίαν και επί ονόματι του Τούρκου εξασκών αυτήν εις τα αυτά μέσα προσέφυγεν. Ουδ' αποτελούν πάντοτε εξέρεσιν και οι προεστώτες αυτοί των κοινοτήτων. Ικανόν τούτου τεκμήριον η επικόλληθείσα εις την λέξην «Κοτζαμπάσης» σημασία αγερώχου τυραννίας».

Ετσι η πλειοδοσία σε εθνικοφροσύνη αποδείχθηκε πάντα αρχής γενομένεις απ το 21 επιζήμια ως καταστροφική. Το τί ανακρίβειες ακούστηκαν και το τί γράφτηκε από διάφορους ιστορικούς και λογοτέχνες δεν περιγράφεται. Οσο κοντή μνήμη και αν εχει κανείς δεν μπορεί να ξεχάσει τα ιδεολογήματα που χρειάστηκε να επιστρατευθούν προκειμένου να δικαιολογηθούν τα αδικαιολογητα δεν περιγράφονται.

Οταν οι αγώνες των Ελλήνων, με τα εθνικά πολεμικά συνθήματα :«Ελευθερία η Θάνατος» και «Εκείθε με τους Αδερφούς, Εδώθε με το Χάρο» διαμόρφωναν τις προϋποθέσεις εκείνες που δεν επιδέχονταν αναβολή ή αναχέτιση. Τότε με βαριά και ασήκωτη καρδιά, έβαζαν οι επικυρίαρχοι κάτω τη μεζούρα και έκοβαν ενα μίκρο-ελάχιστο κάθε φορά κομμάτι (οπως την Εύβοια το 1833, Κρήτη κλπ), απ την αχανή της καθ' ημάς Ανατολής βυζαντινή αυτοκρατορία.

Βεβαιά, η Αγγλία σαν αυτοκρατορική δύναμη, ηταν υποχρεωμένη να υπερασπιστεί τα γεωστρατηγικά της συμφέροντα, μέσα στα οποία συμφέροντα συμπεριελαμβάνονταν και η υπεράσπιση της εδαφικής ακεραιότητας της υπό την κηδεμονία της Οθωμανική αυτοκρατορία. Το τραγελαφικό ομως στην περίπτωση μας ειναι οτι, ενώ η μεγάλη Ιδέα ειχε αντικείμενο επανάκτησης των

κατακτημένων απ τους Τούρκους εδαφών και την απελευθέρωση των υπόδουλων Ελλήνων, η ελληνική ηγεσία υπό την ηγεσία του διαβόητου Μαυροκορδάτου, τον διώκτη των μεγάλων αγωνιστών Καραϊσκάκη κλπ και των ανθρώπων της μεγάλης ιδέας, πρόσδεσε το Νεοσύστατο ελληνικό κράτος στο πολιτικό και γεωστρατηγικό άρμα της τότε μεγάλης Βρεττανίας. Της Βρεττανίας που ηταν φύσει εχθρός της Ελλάδας και θέσει σύμμαχος των Οθωμανών.

Αμέσως μετά το Βατερλώ του Ναπολέοντα ολοι οι τύραννοι της Ευρώπης ενώνονται εναντίον των εξεγερμένων λαών με σκοπό να εξαφανίσουν κάθε τι που ενένπευσε η Γαλλική επανάσταση και ό,τι ειχε απομείνει απ τα χτυπήματα του Ναπολέοντα, τη δημιουργημένη και επικρατούσα αστική τάξη στη Γαλλία. Στις 26 Σεπτεμβρίου το 1815 ιδρύεται η βάρβαρη Ιερή Συμμαχία με επικεφαλής τον Μέττερνιχ, με σκοπό να στραφούν εναντίον της ελληνικής επανάστασης οχι μόνο με λόγια και συμβουλές στους Τούρκους αλλα με έργα να την πνίξουν και να διατηρήσουν την Οθωμανική αυτοκρατορία άθικτη.

Τον πιό σκληρό και απαίσιο ρόλο ξεπερνώντας και αυτόν τον Μέττερνιχ σε ολα τα Συνέδρια και τις Συναντήσεις, απ το Λάϊμπαχ, τη Βερόνα και οπου αλλου συνέρχονταν τα ανακτοβούλια της Ευρώπης απ το 1821, το 1897, το 1912, το 1922 μέχρι το 1947 που μας μεταβίβασε στους Αμερικάνους τον πιό σκληρό, τον πιό απαίσιο και κατασταλτικό ρόλο εις βάρος της ελληνικής Επανάστασης και γενικότερα τον διαδραμάτιζε η «σύμμαχος» Αγγλία.

Το Μεσολόγγι κράτησε δύο πολιορκίες και άντεξε στον Κιουταχή. Δεν υπέκυψε στον Ιμπραήμ,, αλλα εγκαταλείφθηκε απ την τότε ελληνική κυβέρνηση, έπεσε απ την πείνα που το δίκασαν ανόητα οι ελληνικές κυβερνήσεις. Οι κυβερνήσεις που αντεθνικά μηχανοραφούσαν με τους Αγγλους και ειδικά ο Μαυροκορδάτος, τον διώκτη του μεγάλου Καραϊσκάκη και πολλών αλλων αξιόλογων αγωνιστών.

Το Μεσολόγγι και ο Δαυλός του Καψάλη, που φώτισε πλαίρια και ολόπλευρα το δίκαιο του ελληνικού αγώνα τους έπεισε όλους και ιδιαίτερα την «σύμμαχο» παμπόνηρη Αγγλία, οτι η Ελλάδα θα Ελευθερώσει το πρώτο της κομμάτι ελληνικής γής και θα δημιουργήσει την κρατική της οντότητα. Ετσι θέλοντας και μή, άλλαξε τακτική και διπρόσωπα με τον Σουλτάνο μεθόδευσε την δική της επικυριαρχία που την πληρώσαμε πανάκριβα μέχρι το «Δόγμα Τρούμαν» τυπικά και μέχρι σήμερα με τους Αμερικανούς που μας κρατούν υπό την τουρτική απειλή.

Στον αγώνα για τη λευτερία, οταν δεν γνωρίζεις ποιόν έχεις απέναντί σου (ποιός ειναι ο πραγματικός σου εχθρός), δεν μπορείς να λειτουργήσεις και να ενεργήσεις σωστά. Και ο Ρήγας έλεγε: «Στοχάσου και Αρκεί». Και το ακόμα χειρότερο, οταν τον πραγματικό σου εχθρό, τον θερωρείς «φίλο», «σύμμαχο» και «συμπαραστάτη», τότε εισαι καμμένος απ το ξεκίνημα. Διστυχώς αυτό συνέβει με την Ελληνική μεταπελευθερωτική ηγεσία και τη «σύμμαχο» και «συμπαραστάτη» Αγγλία. Λόγο της γεωστρατηγικής θέσης που κατείχε η Τουρκία μετά την κατοχή της Βυζαντινής αυτοκρατορίας, ο έρωτας των δυτικών ηγεσιών και ειδικά της Αγγλίας με την Οθωμανική αυτοκρατορία παλιά και με τους Τούρκικη ηγεσία τώρα, ειναι φλογερός και μακρόχρονος.

??????????Παλιά λοιπόν η Αγγλία, για να ελέγχει τα κοινωνκό-πολιτικά πράγματα στην Ελλάδα, ηταν αυτή που διόριζε τους αρχηγούς των κομμάτων, τους Πρωθυπουργούς και Υπουργούς, και με τις ένοπλες ακόμα επεμβάσεις

(οπως Δεκέμβη του 44), τους αποκλυσμούς των λιμανιών, τον καλοστημένο διχασμό το 1916 κλπ. Και μετά η Αμερική με το «Σχέδιο Μάρσαλ» και το «δόγματα Τρούμα» και το ΝΑΤΟ. Το «σωρήριο» ΝΑΤΟ, που θα μας «προστάτευε» απ τους Ρώσους και μας άφηνε έρμαιο στη διάθεση του κάθε Τούρκου Πασσά, στα γεωστρατηγικά της σχέδια και σε περίπτωση σύγκρουσης την περίοδο του ψυχρού πολέμου, άφηνε ανυπεράσπιστη ολόκληρη τη Μακεδονία.

Οπως ειναι γνωστό οτι στις 31 Μαρτίου1946 έγιναν οι πρώτες μεταπελευθερωτικές εκλογές. Στις εκλογές αυτές τα κόμματα του ΚΚΕ-ΕΑΜ δεν πήραν μέρος. Την ημέρα αυτή, οι εκατοντάδες καταδιοκόμενοι Αντιστασιακοί που για να επιβιώσουν συγκρότησαν ομάδες αυτοάμυνας θέλοντας να κάνουν γνωστή την υπαρξή τους, χτύπησαν τον σταθμό χωροφυλακής στο χωριό Λιτόχωρο που βρίσκεται στους πρόποδες του Ολύμπου. Ενα γεγονός άσχετο με τον εμφύλιο πόλεμο και την εγκατάληψεις της Μακεδονίας.??????????????????????????????????

Και ομως, δεν ειναι λίγοι οι συγγραφείς, που το γεγονός αυτό το χρησιμοποίησαν σαν τεκμήριο της έναρξης του εμφυλίου πολέμου απ την πλευρά του ΚΚΕ-ΕΑΜ, ενώ γνωρίζουν πολύ καλά οτι την απόφαση να συμμετάσχει στον επιβεβλημένο απ τους Αγγλους και τις ελληνικές αντιδραστικές δυνάμεις εμφύλιο το ΚΚΕ την πήρε το Φλεβάρη ή τον Μάρτη (δεν θυμάμαι ακριβώς πιό μήνα) του 1947. Μέχρι την ημέρα αυτή οι ΕΑΜογενείς δυνάμεις και το ΚΚΕ έκαναν ολων των ειδών τις υποχωρήσεις προκειμένου για να μήν οδηγηθεί ο λαός και η χώρα στον πολυπόθητο απ τους ξένους και τις αντιδραστικές δυνάμεις εμφύλιο.

Με το αιτιολογικό τον από Βορρά κίνδυνο, η γεωστρατηγική εγκατάλειψη της Μακεδονίας μέχρι την αλλαγή του δόγματος ειχε τεράστιες επιπτώσεις στην ψυχολογία των Ελλήνων και

Μα και τώρα η Ευρωπαϊκή Ενωση, που θεωρεί πως «με τις μεγάλες στρατιωτικές δαπάνες και τις αριθμητικά μεγάλες στρατιωτικές δυνάμεις, η Τουρκία εχει τη δυνατότητα να συμβάλλει σημαντικά στην πολιτική ασφάλειας και άμυνας της Ευρωπαϊκής Ενωσης. Να αναλάβει το ρόλο του χωροφύλακα της περιοχής».

Ειναι γεγονός οτι η ιστορία δεν μας παραδείνει πάντοτε τα γεγονότα αδιάθλαστα. Τα φίλτρα του χρόνου και του χώρου, που συντάχθηκαν αρκετά αργότερα έπαιξαν το ρόλο τους, με αποτέλεσμα να εχουν προσαρμοστεί σε ανάγκες και αξίες του χρόνου και του χώρου ακόμα που μεσολάβησαν τα εθνικής σημασίας γεγονότα, οπως αυτά του Μακεδονικού αγώνα. Η τέτοια συγγραφή της ιστορίας, δεν μας βοηθά πάντοτε, να βρούμε το κλίμα της εποχής για να αξιολογήσουμε τα γεγονότα με το μέτρο του παρελθόντος. Απόδειξη ο Μακεδονικός αγώνας.

Στη χώρα μας παρά τον τεράστιο ιστορικό πλούτο που εχουμε, οι Ελληνες για λόγους ταξικούς και συμφέροντος δεν επικοινωνούμε με την ιστορία, που ειναι ο ιμάντας μεταφοράς γνώσεων. Η άγνοια της πραγματικής ιστορίας, η οποία άγνοια αντί να μειώνεται χάρις στον τρόπο σύγγραφής της μοιάζει να γίνεται ολοένα μεγαλύτερη και βαθύτερη

Οπως σε ολη την Ελλάδα, ετσι και στη Μακεδονία υπήρχαν Φιλικοί, που προπαγάνδηζαν την ιδέα της εθνικής παλιγγενεσίας στη Μακεδονίας. Απ την

*εποχή του Ρήγα ακόμα, πολλοί Μακεδόνες που ηταν αγκατεστημένοι στην Ευρώπη και σε ολα τα Βαλκάνια κλπ : Ιδεολόγοι, Οραματιστές και Διανοούμενοι. Εκπρόσωποι του ελληνικού Διαφωτισμού, του Ουμανισμού και της Αναγέννησης. Απλοί ανθρωποι, αρματωλοί και κλέφτες, διπλωμάτες και αστοί και φυσικά η Εκκλησία, (οχι βέβαια, οι ανόητες θεολογικές έριδες των λογίων και των δογματικών), αλλα η Οσιογραφία (από όπου αντλεί στοιχεία ο αγαπητός φίλος Γέωργος Χιονίδης), που στηρίζεται, περιγράφει και αναγάγει το λαό στη θέση του ιστορικού **υποκειμένου,** συνέβαλαν ο καθένας απ τη θέση του να δημιουργηθούν οι προϋποθέσεις για τη μεγάλη στιγμή της αποτίναξης του Οθουμανικού ζυγού ύστερα από 400 χρόνια σκλαβιάς.*

*Σε όλους τους εθνικούς και κοινωνικούς αγώνες, ο λαός ηταν και παραμένει εκείνη η συνεχής ζώσα δύναμη, η οποία περνά απ τους κλασικούς χρόνους στους Νεότερους, με την έννοια και τη ροή μιας ακατάλυτης ιστορικής συνέχειας και συνέπεια. Ο λαός συνεπώς που τον αγνοούν πολλοί ιστορικοί, ειναι η πηγή της ιστορίας, η απαρχή της **Δημώδους Γλώσσας.** Τη γλώσσα που ο λαός συνενώσει το λόγο, το ρυθμό και το μέλος. Τη γλώσσα που τόσο περιφρόνησαν και πολέμησαν οι καθαρευουσίανοι, ειναι η ζωή της κοινωνίας των Ελλήνων και η απαρχή του **Νέου ΕΛΛΗΝΙΣΜΟΥ.** Του Νέου Ελληνισμού που ξεκίνησε εκατό και πλέον χρόνια πριν απ το 1821, απ τη Μακεδονία, τη Γή της Ημαθίας και συγκεκριμένα απ τη Νάουσα, Οπου οι κάτοικοι της Νάουσας, ύψωσαν πρώτοι το λάβαρο της Επανάστασης κατά του Οθωμανικού ζυγού, αρνούμενοι το 1711 (κατά το πως είθεσθαι) να παραδώσουν πενήντα νέους της πόλης στο σώμα των Γενιτσάρων...*

Αν αναλογιστεί κανείς το βάρος αυτής της μακρόχρονης διάρκειας σε βάθος χρόνου, τον τρόπο που ο λαός κράτησε άσβεστη τη φλόγα και τον πόθο για λευτεριά. Και η Μακεδονία οπως και ο άλλος ελλαδικός χώρος, ειχε προετοιμαστεί εθνικά, ψυχολογικά και ως ενα μεγάλο βαθμό και οργανωτικά, για την επικείμενη εθνεγερσίας ήδη απ την Αυγή του 19ου αιώνα και εν μέρει και πολύ πριν...

Οι διάφοροι ιστορικοί και απομνημονευματογράφοι (πλην ελαχίστων Κασομούλης κλπ) το κεφάλαιο αυτό της Νεοελληνικής ιστορίας, που εχει σχέση με τον Μακεδονικό αγώνα και τα όποια ιστορικά γεγονότα που διαδραματίστηκαν στη Μακεδονία κατά τη διάρκεια της εθνογερσίας, οχι μόνο δεν συμπεριελαμβάνονται στην Νεοελληνική ιστορία, αλλα και οσα εχουν καταγραφεί, δεν εχουν τη φλόγο και την αμεσότητα του γίνγεσθαι. Ειναι κατά τέτοιον τρόπο γραμμένα, ετσι ωστε να μην παρουσιάζουν κανένα ενδιαφέρον. Τα αναφερόμενα στη Μακεδονία γεγονότα, δεν εχουν κάποια αντίστοιχη θέση, δεν εντυπωσιάζουν οπως των αλλων περιοχών της Ελλάδας και ειδικά του Μοριά.

Ακόμα και οι εκτιμήσεις για αξιόλογα και καθοριστικής σημασίας γεγονότα. Γεγονότα σημαντικά και ανεπανάληπτα: οπως αυτά της Χαλκιδικής, του Ολύμπου, του Βερμίου, της Νάουσας (13ών κοριτσιών και 7 στον Πρόδρομο βεροίας), όπου είχαμε επανάληψη της θυσία του Ζαλόγγου. Το Μοναστήρι της Δοβράς οπου στις 19/2/21 κηρύχθηκε η Επανάσταση. Τις αιματηρές μάχες στη Βέροια, το Ελευθεροχώρι, των Σερρών, της Καστοριάς, της Σιάτσιστας και πολλών αλλων περιοχών με εξ ίσου αξιόλογη δράση, δεν εχουν την αντίστοιχη αναφορά. Μα ούτε και φιλολογικά και καλλιτεχνικά έργα απ τους Ελληνες ιστορικούς και δυτικόευρωπαίων εμπνευσμένα απ τον ηρωίσμό και τις θυσίες

των Μακεδόνων αγωνιστών υπάρχουν. Μοναδική σχεδόν ζωντανή εικόνα απ τον απελπισμένο αγώνα των Μακεδόνων, η τραγική μορφή του Εμμανουήλ Παπά, η Αραπίτσα στη Νάουσα και ο Πρόδρομος στη Βέροια, ο οποίος αν δεν αγνοείται δεν αναφέρεται.

Η ιστορία λένε διδάσκει οτι ο λαός που δεν εχει μνήμη, δεν εχει παρελθόν άρα δεν εχει και μέλλον.Το αντικείμενο της μνήμης δεν ειναι αυθύπαρκτο και κατά συνέπεια δεν μπορούμε να ελπίζουμε στην εκκόλαψή του. Η μνήμη δεν μπορεί να διασώσει το παρελθόν μέσω αναστοχασμού, εφ οσον δεν υπάρχει ιστορικό παρελθόν αφ' εαυτού για να διασωθεί. Δεν υπάρχει περελθόν αναξάρτητο από το παρόν, οπως δεν υπάρχει παρόν ανεξάρτητο από το παρελθόν. Για να αποτελέσει ομως ενας αγώνας μνήμη και μέλλον η καταγραφή της ιστορίας πρέπει να ειναι πραγματική-αληθινή, ετσι ωστε να αποτελέσει την ανεξάντλητη πηγή στην οποία κάθε Νέα γενιά να επιστρέφει, να εντρυφήσει και να καθοδηγείται απ τη μνήμη του παρελθόντος για το μέλλον.

Μέσα σε αυτό το πλαίσιο, θα λέγαμε πόσο σημαντικός ηταν ο Μακεδονικός αγώνας. Στο ερώτημα αυτό δεν μπορεί να δοθεί σαφής απάντηση εφόσον η όποια αποτίμηση αναπόφευκτα υπερβαίνει κάθε παρουσία αφ' εαυτής της ιστορικής μνήμης.

Βέροια Κόγιας Νίκος

ΑΛΗΘΕΙΑ ΓΙΑΤΙ ΠΕΡΑ ΑΠΟ ΤΑ ΟΠΛΑ ΚΑΙ ΤΗ ΔΥΝΑΜΗ ΧΡΕΙΑΣΤΗΚΕ Ο ΛΟΓΟΣ ΚΑΙ Η ΠΕΝΝΑ ΟΧΙ ΜΟΝΟ ΓΙΑ ΝΑ ΕΠΙΒΛΗΘΟΥΝ ΑΛΛΑ ΚΑΙ ΝΑ «ΔΙΚΑΙΩΘΟΥΝ» ΟΙ ΣΥΝΕΡΓΑΤΕΣ ΚΑΙ ΟΙ ΣΥΝΕΡΓΑΖΟΜΕΝΟΙ ΜΕ ΑΥΤΟΥΣ ΝΙΚΗΤΕΣ;

Αλήθεια ποίες υπέρτατες, σκοτεινές δυνάμεις υποχρεώνουν εναν άνθρωπο στην εφ' όρου ζωής, αναζήτηση της βαθύτερης ουσίας των πραγμάτων; Τί ειναι αυτό που τον εντάσσουν στη χορεία αυτών που βάλθηκαν να γίνουν κοινωνοί και μύστες της γλώσσας; Τί ειναι αυτό που τον αναγκάζει να σπάσει και διαπερνώντας το σκληρό κέλεφος που σχηματίστηκε απ την κοινόκτητη καθημερινή της χρήση; Προς τί αυτός ο ακατανόητος, ψυχοθρόρος και χρονοβόρος μόχθος για την ακρίβεια της έκφρασης και την αναζήτηση της αλήθειας; Πώς, και κάτω από ποιές προϋποθέσεις, μπορεί να δημιουργηθεί σε κάποιον η ταπεινόφρων έπαρση, η μεταφυσική βεβαιότητα οτι, σαν διαλεγμένος, αγγιγμένος απ το κάποιο αόρατο χέρι της μοίρας, «καλείται» να διαδραματίσει τον επώδυνο διαμεσολαβητικό ρόλο του ερμηνευτή του άρρητου, που ειναι, κατά κύριο λόγο ο Ποιητής;

Αν ειναι σωστό πως η επικοινωνία μας με τους «άλλους» ειναι μια απ τις βασικές προϋποθέσεις για κατανόηση και αποκάλυψη μιας προσωπικής μας αλήθειας, τότε η επικοινωνία με την ποίηση και την ιστορία που μας βοηθά να φτάσουμε σε καθολικότερες αρχές, αξίες και ιδανικά και να νοιώσουμε καλύτερα πως πρέπει να ζούμε και να πεθάνουμε σωστότερα, το μόνο

υπόδειγμα που υπάρχει αυτό ειναι η υπεύθυνη ποίηση και η ιστορία απ την αποία αντλούμε γνώση και δύναμη, σαν λαός κα άτομα.

Αυτά ειναι μερικά από τα ερωτήματα, στα οποία, χωρίς να του εχουν τεθεί άμεσα διασπαρμένα, διάχυτα στη σκέψη και στα συναισθήματά του, προσπαθεί ο κάθε συγγραφέας να δώσει απαντήσεις, άλλοτε με την όποια σαφήνεια του επιτρέπουν οι γνώσεις και οι περιστάσεις και άλλοτε αποφεύγοντάς τα. Πάντοτε, ομως, υποτίθεται ενα σεβόμενος τον εαυτό του και τον τίτλο του συγγραφέας, θα ειναι εντικειμενικός και θα αντλεί τα «επιχειρήματα» και τις «αποδείξεις» του από ολα οσα τον σημάδεψαν αδιάλειπτα: από σκληρές και τραυματικές μνήμες της νεοτητάς του (Μεσοπόλεμος, Δικτατορία, Κατοχή, Αντίσταση, Εμφύλιος, μεταπελευθερωτική), από απολύτως προσωπικά βιώματα που καθόρισαν τη ζωή του μέρχι τη μέρα που από εκλάμψεις του πνεύματος και της ψυχής, από κλυδωνισμούς του σώματος του πιάση την πένα στο χέρι.

Και τότε ξετυλίγοντας το κουβάρι της λύπης του, για τα δυσάρεστα και τη χαρά για τις όποιες επιτυχίες-μιας λύπης και μιας χαράς ιδιότυπων υπαρξιακών αποχρώσεων-θα σκηνοθετήσει θα μπορούσε να πεί κανείς, εκδοχές της, οδηγείται, φυσικά αβίαστα, στους ατραπούς της λογοτεχνίας, της ιστορίας και της ποίησης ακόμα. Και πιο συγκεκριμένα, στο σκοτεινό εργαστήρι της ζωής, εκεί που οι λέξεις έχοντας αποκτήσει τη θερμοκρασία των αισθημάτων του γράφοντος υποκειμένου, συναρμολογούνται άμεσα με τα συμβάντα, τις καταστάσεις και τα αληθινά βιώματα και γεγονότα.

Οπως ο ποιητής, ετσι και ο λογοτέχνης, μα και ο ιστορικός που πρέπει και θέλει να ειναι αντικειμενικός ζεί πολιορκημένος, ασταμάτητα από τις μνήμες της ζωής και του σώματός του, διατηρημένες μέσα του με το σφρίγος της αλήθειας και την ένταση της στιγμής που τις γέννησε.

Γιατί ο πόλεμος εκείνος μπορεί να τελείωσε, ποτέ δεν έπαψε, όμως σαν αίσθηση να ειναι πάντα παρών, και ο τραυματικός απόηχος του να επιπλέει και να απλώνεται παντού με τη μορφή ενος υπόκωφου πανικού να αποκτήσει τις διαστάσεις μιας «μεγάλης μαύρης ακρίδας», να «χώνεται γρήγορα στην καρδιά του ήλιου και η γή να σκοτεινιάσει» ξανά που λέει ο ποιητής. Και οι μνήμες εκείνης της μαύρης εποχής οταν δεν καταγράγονται σωστά, αλληθινά και δίκαια δεν χάνουν τη δυναμική της αντιπαράθεσης και του διχασμού.

Σε αυτόν τον αιώνα που τόσες δυστυχίες βαρύνουν το ανθρώπινο είδος, θα μπορούσαμε άραγε να εχουμε ικανούς συγγραφείς απαλλαγμένους από υποκειμενισμό, προκαταλήψεις, προθέσεις και σκοπιμότητες και κυρίως απερίσπαστους από πάντως είδους συμφέροντα. Συγγραφείς που να μαζέψουν με ταλέντο τις μελαγχονικές, τις πονεμένες και καταστραμένες σκέψεις, τις έλλογες προσπάθειες που κάποτε βοήθησαν τους αγωνιστές στο δρόμο τους. Ετσι τουλάχιστον, οι νεκροί, οι τραυματίες, οι φυλακισμένοι, διωγμένοι και οι παραμελημένοι από την πολιτεία αγωνιστές, ο πόνος και τα δάκρυα τους θα ηταν γόνημο λίπασμα για τις επόμανες γενιές.

Η ιστορία, είτε στην προνομιακή μορφή της είτε στη «ηγεμονική», εκείνη δηλαδή που αναφερόταν στις πράξεις των ηγεμόνων, είτε στην σύγχρονή, επιστημονική εκδοχή της, βρίσκονταν πάντοτε στη σκιά της πολιτικής. Αρκούνταν να περιγράφει ανθρώπινες περιπέτειες και δρώμενα, καταστάσεις κοινωνικές, μηχανισμούς και συστήματα. Κατά κύριο λόγο αποσχολούνταν με

τις αποφάσεις των ηγετών, με την πορεία και την τύχη των πολτικών θεωριών και των αποφάσεων που εκπορεύονταν από αυτούς.

Περιέγραφε την εξουσία και την κοινωνία μαζί με τα υλικά τους θεμέλια, με αλλα λογια την οικονομία. Κατά συνέπεια τρέφονταν απ την πολιτική και, σε κάποιο βαθμό, με τη σειρά της την έτρεφε, την τροφοδοτούσε με ιδέες, με νομιμοποιητικά σχήματα, με άλοθι για συγκάλυψη και με προσχήματα κατά κύριο λόγο, οσες φορές αυτά χρειαζόταν.

Τι θα μπορούσε να ειναι η ιστορία χωρίς το πολιτικό της υπόστρωμα; Το ερώτημα αυτό που κινδυνεύει να ξεχαστεί στους δύο πολυτάραχους τελευταίους αιώνες, δείχνει να επανέρχεται με την ορμή που της αρμόζει στο προσκήνιο. Οι ιστορικοι στη συγγραφή των δεδομένων ξεχνούσαν σε τελευταία ανάλυση οτι η επιστήμη της ιστορίας, όπως μορφοποιήθηκε μέχρι την εποχή μας, εχει ενα σχετικά βραχύβιο παρελθόν, καθώς ανήκει στα δημιουργήματα του μεγάλου πολιτικό-κοινωνικού γεγονότος: της αστική επανάστασης και κυρίως της Γαλλικής, παρ' όλο που δεν έθιξε την υποδομή, αλλα μόνο το επικοδόμημα.

Η προφορική ιστορία από βοηθητικό εργαλείο να γίνεται ειδική «επιστήμη», κινούμενη και αυτή στον κόσμο και στον περίκλειστο χώρο της. Είδαμε και τι δεν είδαμε...Επιγραμματικά, αυτό που είδαμε μάλλον ηταν το τέλος της επιστήμης της ιστορίας, οπως ειχαμε αρχίσει να τη συνηθίζουμε τους τελευταίους αιώνες. Απ αυτόν τον κανόνα δεν μπορούσε να ξεφήγει και η νεοελληνική ιστορία.

Τα υπόλοιπα ηταν αναμενόμενα. Το κενό έπρεπε να καλυφθεί. Εκεί λοιπόν, οπου χρειαζόταν ο λόγος για το παρελθόν των ανθρώπων και των κοινωνιών τους, εκκολάφθηκαν ή ενισχύθηκαν νέα φαινόμενα. Ανάμεσα στη λογοτεχνία και την ιστορία καθιερώθηκε ενα είδος που, αν και προϋπήρχε στο παρελθόν, απέκτησε, στις νέες συνθήκες καθοριστηκής σημασίας γεγονός. Ιστορική συγγραφή με λογοτεχνικές αποχρώσεις, το είδος αυτό θυμίζει μυθιστηματικές εξιστορήσεις ιστορικών γεγονότων, αφηγήσεις, βιογραφίες, με μορφή την παλιά «λαϊκή» ιστορία. Ιστορία που συγκινούσε και συνάρπαζε με την περιγραφή της πολλούς και ειδικά τους νικητές.

Σε αυτό το υβρίδικό είδος ανήκουν και τα δικά μας τα πιό πρόσφατα βιβλία για την επανάσταση του 21 και ειδικά της κατοχής και του εμφυλίου. Στα έργα αυτά με την μυθιστορηματική πλοκή η επανάσταση του 21, παρουσιάζεται σαν άθροισμα ιδιοτελών συμφερόντων, απύθμενων φιλοδοξιών, παθών και σκοτεινών προθέσεων, σαν διαδοχή ατυχημάτων, εκμηδενίζοντας ιδεολογίες, οράματα και αξίες, καταστάσεις, συγκυρίες και πραγματικότητες.

Εκεί ομως που πολλοί οι συγγραφείς και λογοτέχνες ακόμα κατασκεύαζουν την ιστορία και τα μυθιστορήματα στα ιδεολογικά και πολιτικά μέτρα που ταιριάζουν στο μεταπολεμικό γίγνεσθαι ποτέ δεν αναζήτησαν την πραγματική πηγή και ειδικά την αλήθεια του κάθε περιγραφόμενου γεγονότος.

Αλλωστε γιατί να διακινδυνεύσουν αναζητώντας ή γράφοντας κάτι που απαιτεί μεγαλύτερο κόπο, μάλιστα με τον κίνδυνο να πέσουν εξω απ τον ορίζοντα δεκτικότητας του κοινού. Οι περισσότεροι εχουν βρεί τη χρυσή τόμη, που τους οδηγεί απ τη μια πλευρά στη συναίνεση του ειδικού εθνικόφρονα κοινού και τα ταξικά συμφέροντα του κατεστημένου και απ την αλλη στη στήριξη της πολιτείας-δεν αναφέρομαι μονάχα στους συγγραφείς εκείνους που έγραψαν με

βάση τα ιδεολογικά τους πιστεύω την κατοχική και την μετακατοχική ιστορία αλλα και σε αυτούς που με διάφορους τρόπους βράβευσης, αλλα και σε αυτούς που έτυχαν ολων των ειδών τις επαγγελματικές και κοινωνικές διευκολύνσεις.

Στο παρελθόν φαινόμενα σαν αυτά ηταν ανυπόληπτα, μπορούσαν να κινούνται ελεύθερα σε ενα χώρο καθαρά λογοτεχνικής φαντασίας. Τα έργα αυτά δεν μετείχαν της επιστήμης της ιστορίας. Σήμερα δεν ειναι ετσι και από αύριο που θα ανοίξουν τα αρχεία των χωρών : Αγγλιά, Γερμανία, ΗΠΑ, Ρωσία, που εμπλέκονται με την κατοχή και τον εμφύλιο, τα δικά μας της Κύπρου και τον διαμελισμό της που πολλά, τα βασικότερα μένουν εφτασφράγιστα ή για να μην έρθουν στο φώς μέχρις ότου βρίσκονται στη ζωή οι πραγματικοί συντελεστές του αγώνα και κυρίως να μήν αποδεχθεί στο σύνολο του το μέγεθος του εγκλήματος που εχει διαπράξει η «ηγεσία» που εγκατάλειψε λαό και χώρα και που συνεργαζόμενη με τους κατακτητές στην κατοχή και τον δοσιλογισμό μετά την απελευθέρωση υποθήκευσε την ελεύθερη πλέον Ελλάδα στους Νεοαποικιοκράτες Αγγλους πρώτα και Αμερικανούς μετά.

Ενώ τα δημόσια και ειδικά τα εθνικά γεγονότα αποτελούν μέρος του ιστού της ζωής μας. Γεγονότα που δεν αποτελούν απλώς ορόσημα, αλλά διαμορφώνουν την ίδια μας τη ζωή, ιδιωτική και δημόσια. Και ομως υπάρχουν πτυχές απ το παρελθόν, τα χνάρια των οποίων μάταια θα αναζητήσει κανείς στην κατασκευασμένη απ τους με ιδεολογήματα και συμφέροντα ιστορικούς συγγραφείς της κατοχικής και μετακατοχικής ιστορίας. Ειναι οι στιγμές εκείνες που μοιάζουν να εχουν σκόπιμα ενταφιαστεί απ την ιστορική μνήμη του αγωνιστή λαό, ειναι οι στιγμές, που λόγο της τεράστιας ιστορικής σημασίας που περιέχουν καλύφτηκαν με ενα παχή μαύρο πέπλο σιωπής. Και το πιό τραγικό για την ιστορία προσπερνάμε πράξεις αυτοθυσίας, πράξεις δοσιλογισμού και εγκλήματα εθνικά ακόμα με μιά απλή αναφορά «την εποχή εκείνη σκοτώθηκαν αρκετοί άνθρωποι η πέθαναν από την πείνα κλπ».

Ενα αδιαπέραστο πέπλο σιωπή καλύπτει ακόμα την κοινή μοίρα που ακολούθησαν δεκάδες χιλιάδες ανθρώπων στην κατοχή και τον εμφύλιο. Από αυτά τα θύματα, δεν επιτρέπεται «να τους στερήσουμε από το ελάχιστο εκείνο που μπορούμε, μέσα ατην αδυναμία μας, να τους προσφέρουμε: την ιστορική δικαίωση και τη μνημοσύνη»

Οταν έρθουν στο φώς τα αληθινά ντοκουμέντα θα ανακαλύψουμε με αδικαιολόγητη έκπληξη την παρακμή δεδομένων και σταθερών, που πριν λίγο καιρό θεωρούσαμε αναμφισβήτητες ιστορικές αλήθειες. Αλήθειες που τις διδάσκαμε και στην εκπαίδευση σαν την πραγματική, την αληθινή και αναμφισβήτητη ιστορία. Είδαμε πολλά και μάλλον θα δούμε περισσότερα, οταν η ταπεινωμένη μέχρι σήμερα επιστήμη της ιστορίας, συνδιαλλαγεί με την μεταφυσική θεώρηση του παρελθόντος.

Θα καταλάβουμε, αν θυμιθούμε τους συγγραφείς που έδειναν τον τόνο στις αμέσως προηγούμενες δεκαετίες. Συγγραφείς που κατασκεύαζαν κόσμους παράλληλους προς τον «συμβατικό» και σχολίαζαν μάλλον τις εσωτερικές λειτουργίες του κινήματος παρά την ίδια την πραγματικότητα του Αντιστασιακού κινήματος και ειδικά του Εθνικού Απελευθερωτικού Μετώπου.

Η ιστορία, οπως και οι φιλοσοφικές, πολιτικές ή όποιες αλλες ιδέες, αρχές και αξίες, τους ενδιέφερε μόνο σαν μυθολογικό υλικό, χωρίς μεγάλύτερη σημασία

από αλλο μυθολογικό υλικό. Ειναι εύκολο να διαπιστώσει κανείς οτι απ τη μιά η πολιτικό-ιδεολογικά πολωμένη λογοτεχνία του μεσοπολέμου και απ την αλλη η συνειδητά κατασκευασμένη απολίτικη εγωϊστική, εγκωμιαστική και κάπως αυτάρεσκα διατυπωμένη λογοτεχνία της δεκαετίας του 50, παρά την «επιβραβευση» απ την Ακαδημία Αθηνών, εχουν πάψει πιά κυριαρχούν εδώ και καιρό και ενα μεγάλο μέρος της εχει ήδη πολτοποιηθεί και ενα ακόμα μεγαλύτερο θα εχει την ίδια τύχη.

Ετσι βλέπουμε ολο και περισσότερους νέους πεζογράφους, αλλα και αρκετούς απ τους παλιότερους, να προβληματίζονται για τον κόσμο που μας περιβάλει και την πορεία που ακολούθησε στο διάβα των αιώνων αλλα και των νεώτερων χρόνων με πιό προσωπικά αντανακλαστικά και με περισσότερη διερευνητική διάθεση για το γνήσιο. Το ιστορικό γεγονός ειναι πάντα βιωμένο με προσωπικό τρόπο και δοσμένο σε σχέση με την καθημερινή ζωή του πρωταγωνιστή. Και στη συγκεκριμένη περίπτωση του αγωνιστή λαό.

Δεν ειναι μικρό ή λίγο πράγμα, οταν σκεφθεί κανείς οτι μεταπελευθερωτικά δεν μας έλειψαν οι λογοτέχνες και οι ιστορικοί που μεταχειρίζονταν τη λέξη «αλήθεια» ή τη Λέξη «ελευθερία» με την ίδια ευκολία που λέμε σε εναν άγνωστο άνθρωπο «χάρικα πολύ που σας γνώρισα». Ματώνει και πεθαίνει και πονάει οτι δεν εχει δύναμη στο φώς της μέρας να σταθεί.

Οπως η αλήθεια ετσι και η ουσία των πραγμάτων μοιάζει με τον πρωτέα. Ποτέ δεν πιάνεται, γιατί μεταμορφώνεται και χάνεται καθώς την προσεγγίζεις. Μοιάζει με τον αέρα που ενώ ειναι πανταχού παρών αλλα δεν κλείνεται σε ενα καλούπι ή σε ενα χώρο, γιατί θα έπαιρνε μορφή που ειναι κάτι σταθερό και πάγιο' μοιάζει με το νερό που πάιρνει τη μορφή του χώρου ή του δοχείου που τα βάζουμε αλλα το ίδιο το νερό μορφή δεν εχει.

Η μορφή ειναι ενας θάνατος που καθηλώνει την ουσία σαν τα βαλσαμωμένα έντομα που καρφιστώνονται σε ενα ταμπλώ μουσείου, που ενώ δίνουν ωραίο θέαμα, αλλα δεν ειναι ποιά τα έντομα που ξέραμε. Η ουσία των πραγματων μορφή δεν εχει, γιατί αν έπαιρνε μορφή θα νέκρωνε. Και ομως ο άνθρωπος τίποτε δεν μπορεί να καταλάβει χωρίς μορφή, χωρίς να μπορεί να το σκοτώνει και να το καθηλώνει σαν το έντομο που βαλσαμώθηκε.

Πρόκετο, δηλαδή, πραγματικά για μιά κατάσταση που άφηνε να νοηθεί οτι οι ιδεολογικές, κοινωνικές, πολιτικές και πολιτισμικές παράμετροι που σφάγισαν την νεωτερικότητα, ενυπάρχουν πιά με ενα ευρύ αναστοχασμό, με λιγότερες βεβαιότητες και περισσότερες αμφιβολίες. Βέβαια κάποιοι βιάστηκαν να προαναγγείλουν το τέλος της ιστορίας, το τέλος της τέχνης, την κρίση των «μεγάλων αφηγήσεων» και ιδιαίτερα της ιδεολογίας. Μια καινούργια ευαισθησία άρχισε να διαμορφώνεται στους νεότερους συγγραφείς, η οποία αποκαθιστά κατά κάποιον τρόπο τη σημασία της ιστορίας, της κοινωνικής πραγματικότητας και της πολιτικής

Ειναι χαρακτηριστική η σχεδόν παγκόσμια αναβίωση του ιστορικού μυθιστορήματος αυτήν την περίοδο. Τα καινούρια ιστορικά μυθιστορήματα δεν χρησιμοποιούν πιά το ιστορικό παρελθόν αλληγορικά, σαν παραστατικό μέσο για την πραγμάτευση επίκαιρων φιλισοφικών, πολιτικών ή ηθικών ζητημάτων, οπως σε περιόδους που οι συγγρφείς θεωρούν καθοριστικές στην πορεία προς τον σύγχρονο κόσμο. Αντί δηλαδή, να παραπέμπουν σε ιστορικές αναλογίες, οπως συνέβαινε μέχρι τη δεκαετία του 1980, προσπαθούν να

καταλάβουν πως και για ποιόν ακριβώς λόγο φτάσαμε εδώ που φτάσαμε και γιατί. Ετσι, η ηλικιακά σύγχρονη ιστορία μα και η λογοτεχνίας και ειδικά της δεκαετίας του 50, βρέθηκε σε δυσμενή θέση.

Η ελευθερία στην αγορά βιβλίου κατάργησε τον ενιαίο επίσημο αναγνώστη, αυτό το άυλο απρόσωπο Ον, οι εκδότες και οι δημιουργοί αυτών των έργων για να μην βρεθούν σε αυτήν τη δυσάρεστη θέση να πολτοποιηθούν πολλά απ τα έργα τους έπρεπε να συνειδητοποιήσουν πως υπάρχουν πολλών ειδών αναγνώστες, με τα δικά τους γούστα, με διαφορετικά μορφωτικά επίπεδα και ιδεολογικό-πολιτικές αντιλήψεις λόγου, διαφορετικά βιώματα και αναζητήσεις.

Ετσι προς μεγάλη απογοήτευση των μεν και συγκρατημένη χαρά των δε, αυτή η ιστορία και ιστορική λογοτεχνία, που προσπαθούσε να καταχωνιάσει πρώτα τα πάντα, με στόχο για να μπορεί μετά άνετα να αμφισβητήσει την προσφορά ενός ολόκληρους λαού και προκειμένου να μεταλλάξει τους συνεργάτες σε «αγωνιστές» και τους αγωνιστές σε «προδότες».

Αυτή η ιστορική λογοτεχνία που στήριξε, πρόβαλε με επίταση την μετακύληση ευθυνών αντί για καθοδηγήτρια της ζωής, έγινε ενα περιττό αν οχι άχρηστο αξεσουάρ. Και έγινε περιττό, γιατί στην μιά περίπτωση έχουμε την πραγματική ιστορία του Β! Παγκοσμίου Πολέμου και της τετράχρονης Εθνικής Αντίστασης στην οποία συμμετείχαν εκατομμύρια άνθρωποι στον πόλεμο και εκατοντάδες χιλιάδες στην Αντίσταση. Στην αλλη μια υπόθεση εργασίας η οποία βέβαια στην προέκτασή της, δεν οδηγεί πουθενά αλλου παρά στη θεωρία της συνομωσίας.

Στα περισσότερα από αυτά τα έργα κυρίως τα ιστορικά, οταν το τελειώσει, οταν ο αναγνώστης φτάσει στο τέλος, μένει με την εντύπωση οτι τελικά, ο Θεός και οχι ο λαός με τις όποιες πράξεις του γράφει την ιστορία. Μα και οταν οι άνθρωποί την γράφουν, οι συγγραφείς αυτοί αφήνουν να εννοηθεί οτι την γράφουν κατ' εντολή του Θεού.

Τις τελευταίες δεκαετίες του 20ου αιώνα παρά τον αυξημένο όγκο των σχετικών δημοσιευμάτων, η ιστορία της δεκαετίας του 40 παραμένει ημιτελής, καθώς η «νέα» τάση ειναι τα αφαιρετικά. Ετσι ο λαϊκός παράγοντας, σαν μυθική, κοινωνιολογική και πολιτική αναφορά, αποσυντίθενται σταδιακά μαζί με κάθε ισχυρό βολονταρισμό που θα αναζητούσε να μετασχηματίσει δραστικά τους όρους του παιγνιδιού της «κοινωνικής εξέλιξης». Μια εξέλιξη καθοδηγούμενη απ την βουλησιαρχία που θα συμφωνούσε ακόμα και με τη μοιρολατρική θεωρία του πεπρωμένου και της θεϊκής βούληση

Ο Ιμπεριαλισμός σαν το καθαρό απόσταγμα του φασισμού και μετά το τέλος του Α! Παγκοσμίου Πολέμου και την δημιουργία της Κοινωνίας των Εθνών, λόγω της φύσης και του τρόπου λειτουργίας οχι μόνο δεν μπορούσε να αμβλύνει τις συγκρούσεις αλλα και διαμόρφωσε τις προϋποθέσεις εκείνες για την νέα αλληλοσφαγή.

Η Κοινωνία των Εθνών διαμόρφωσε τη θεωρία του «ζωτικού χώρου» και τον μιλιταρισμό στον τρόπο διακυβέρνησης, την «τελείωση» της εκτελεστική εξουσίας και σε συνέχεια τη δημιουργία του γνωστού φασιστικού άξονα. Εναν άξονα για τη δημιουργία του οποίου σαν αντίβαρο στα Σοβιέτ ήθελαν και συνέβαλαν πολλοί, και που με την ολόθερμη στήριξη και συμπαράσταση της παραδοσιακής γερμανικής Ελίτ επιδίωξε να εγκαθιδρύσει μια αιώνια «Γερμανική ειρήνη» στην Ευρώπη.

Μια «ειρήνη» που οδήγησε εκατομμύρια ανθρώπους στα πεδία των μαχών με στους φρικιαστικούς απολογισμούς των 55,000,000 νεκρούς και τις τεράστιες υλικές καταστροφές του Β! Παγκοσμίου Πολέμου. Και ειναι αυτούς ακριβώς τους νεκρούς και τις καταστροφές που θέλουν να αποσιωπηθούν πρώτα, να αποθηθούν μετά, και να τους συσχετιστούν με κάποια αλλα και σε συνέχεια να «ξεχαστούν». Αυτές ακριβώς τις αλήθειες πρέπει να μήν θυμούνται οι λαοί της Ευρώπης αλλα και του κόσμου. Κατά τους ισχυρισμούς των Νεο-Δεξιών Γερμανών περί «αυτογνωσίας του έθνους», το μόνο πράγμα που πρέπει να θυμούνται σαν αντιστάθμισμα των εγκληματιών του ναζισμού και τα «δεινά του γερμανικού λαού» ειναι οι βομβαρδισμοί της Βρέστης, και η παραμονή για ενα διάστημα των Σοβιετικών στρατευμέτων στην Ανατολική Γερμανία.

Η Ελίτ του γερμανικού συντηρητικού χώρου, διατηρώντας ζωντανό το πνεύμα του Μεσοπολέμου, επιδιώκει μέσω και του γενικότερου αναθεωρητικού ρεύματος με τις ιδεολογικές αναπαραστάσεις των Δυτικών, απ αφορμή των θεωριών του ολοκληρωτισμού και την ταύτιση του «κόκκινου-μαύρου φασισμού» ταύτισαν τους κομμουνιστές με του Γερμανούς, Ιταλούς και Ιάπωνες μιλιταριστές φασίστες και των εξ επαγγέλματος ιστορικών Γερμανών και πολλών αλλων, την επανεγγραφή της Ιστορίας.

Οι Γερμανοί και οσοι συμφωνούν μαζί τους προσπαθούν να πείσουν οτι: Ο Χίτλερ και μια ομάδα παρανοϊκών ναζί ευθύνονται για όλα!...Επιδίωξη που αξιοποιεί απόψεις συναισθηματικές αλλα επιφανειακές, χωρίς να κάνουν τον κόπο να μπούν στη ουσία του πολέμου, τους λόγους που οδήγησαν σε αυτήν την αλληλοσφαγή όπως αυτή του Σπίλμπεργκ στην ταινία «λίστα του Σίντλερ».

Οι Γερμανοί και όποιοι αλλοι συγγραφείς που σαν «παντογράφοι» σε μια ενορχηστρωμένη προσπάθεια διαμόρφωσαν ενα ιδεολογικό ρεύμα, που αναπτύχθηκε αμέσως μετά την κατοχή και τη λήξη του Β! Παγκοσμίου Πολέμου, διευρύνθηκε μετά τον εμφύλιο και επεκτείνεται ιδιαίτερα μετά την κατάρρευση του «υπαρκτού», να αναθεωρήσουν οχι μόνο την εικόνα αλλα και την ιστορία. Στην προσπάθεια αυτή αλλα με ενα διαφορετικό σκεπτικό και Ευρωπαίοι συγγραφείς επιχειρούν να αναθεωρηθεί η εικόνα του Β! Παγκοσμίου Πολέμου που από αντιφατικός, συμμαχικός που ηταν να τον μετατρέψουν σε ενα επεισόδιο της διαπάλης δύο ολοκληρωτισμών: του κομμουνισμού και του ναζισμού!

Από κοντά και οι δικοί μας να αποκαθηλώσουν την έννοια απελευθερωτικού και αντιφασιστικού αγώνα του λαού μας και γενικότερα, σαν μια παράμετρο για την μελέτη και τα συμπεράσματα του πολέμου και της Αντίστασης. Μια Αντίσταση χωρίς αγωνίες και αναζητήσεις, χωρίς διαθέσεις και το νόημα του αγώνα, χωρίς ευαισθησία και ειλικρίνεια.

Δεν θέλουν να θυμούνται οι λαοί του κόσμου τις αιτίες και τις συνέπειες του πολέμου και της κατοχής και κυρίως να μνημονεύεται η ηττα του φασισμού. Προσπαθούν να πείσουν οτι η συνεργασία με τις αρχές κατοχής και η εγκληματική δράση των «Ταγμάτων ασφαλείας», οι πολυάριθμοι εθνοϊσμοί και το παρακράτος επαινούνται στα έργα αυτά σαν μια εξ ίσου «ΦΥΣΙΟΛΟΓΙΚΗ», το «ίδιο ΘΕΜΙΤΗ και ΕΛΛΗΝΟΠΡΕΠΗ» στάση με την αντίσοιχη συμμετοχή στην Εθνική Αντίσταση. Και επικαλούμενοι την «κόκκινη βία» προσπαθούν να απενοχοποιήσουν και σε συνέχεια να εξαγνήσουν τη συνεργασία, το δοσιλογισμό, το κατοχικό και μετά κατοχικό παρακράτος, που ειχα ήδη καταλάβει απ τις πρώτες ακόμα μέρες της απελευθέρωσης, βασικές θέσεις

κλειδιά στον κρατικό μηχανισμό, ενσωματωθεί στο στρατό και τα σώματα ασφαλείας.

Η Ελληνική ιστορία απ την επομένη της Παλιγγενεσίας, βρίσκετε μπροστά σε φαινόμενα διαστρεύλωσης και εκφυλιστικής αλλοίωσης του ιστορικού-κοινωνικού της γίγνεσθαι. Ζητείται συνεπώς διέξοδος από αυτόν τον φαύλο κύκλο της ιστορικής διαπλοκής με τα όποια ταξικά, τοπικά και προσωπικά ακόμα συμφέροντα.

Γι αυτούς και πολλούς αλλους λόγους η απολογητική ιστοριογραφία που προσπερνά πράξεις δωσιλογισμού και εγκλήματα εθνικά ακόμα με μια αναφορά «την εποχή εκείνη σκοτώθηκαν αρκετοί άνθρωποι ή πέθαναν απ την πείνα» βραβεύεται γενικά και αυτή της συνεργασίας και του δωσιλογισμού ειδικά επιβραβεύτηκε απ την Ακαδημία Αθηνών, ενώ η μελέτη της συνεργασίας, του δοσιλογισμού και του παρακράτους: την έκταση και τις μορφές που πήραν αυτοί οι μαχανισμοί, πως πρακτικά εκφράστηκαν και τις καταστρεπτικές συνέπειες που προκάλεσαν, αποτελεί μέχρι σήμερα ενα θέμα ταμπού για την ελληνική ιστοριογραφία. Λές και οι εμφύλιες συγκρούσεις της κατοχής, διεξάγονταν ανάμεσα σε δυο χωριά ή χώρες που διεκδικούσαν την εξουσία για μια ανύπαρτη χώρα και κυρίως χωρίς καμιά απολύτως σύνδεση και σχέση με την κοσμογονία του Β! Παγκόσμιου Πολέμου.

Βέροια Κόγιας Νίκος.

Η στιγμή της άρνησης απέναντι στη μοίρα: εδώ το μεγαλείο του Ανθρώπου

Ενα αλλο χαρακτηριστικό γνώρισμα των νέων συγγραφέων ειναι να
μη θεωρούν πιά την Ελλάδα μια ξεχωριστή ήπειρο, που την πλήττουν κατά καιρούς οι θύελλες του έξου κόσμου, αλλα σαν ενα ορανικό τμήμα αυτού του κόσμου, που μπορεί να εχει ειδική σχέση με το σύνολο, οπως εχουν
και τα αλλα τμήματα, συνεπώς υπόκειται και η Ελλάδα στους ίδους
νόμους και ανταποκρίνεται στα ίδια ερεθίσματα.

Με τον ίδιο περίπου τρόπο, αλλα με εντονότερους ρυθμούς λειτούργει ο ιμπεριαλισμός και μετά τη λήξητου Β! Παγκοσμίου Πόλεμου, τη δημιουργία των Ηνωμένων Εθνών, τη λήξη του ψυχρού πολέμου, την πτώση του υπαρκτού και κυρίως μετά την υπερίσχυση των ΗΠΑ. Λογω της φύσης του ιμπεριαλισμού, αντί να αμβλυνθούν οι συγκρούσεις διαμόρφωσε νέες εστίες βίας και «ενδεχομένως» με την διαμορφωμένη πλέον θεωρία της παγκοσμιοποίησης το σχηματισμό πολλαπλών περιφερειακών «ιμπεριαλισμών», οπως στα Βαλκάνια και την Μέση Ασία, τη Νότια Αμερική, το Ηράκ και ήδη προαναγγέλει επέμβαση στη Συρία, το Ιράν, τη Βόρεια Κορέα κλπ. Αυτή ακριβώς η σύζευξη του ιμπεριαλισμού με την παγκοσμιοποίηση, την «τελείωση» της εκτελεστικής εξουσίας στις ΗΠΑ και την ολόθερμη στήριξη της παραδοσιακής Αμερικανικής πλέον Ελίτ, οι ΗΠΑ επιδιώκουν την επικυριαρχία του πλανήτη. Θέλουν να γίνουν οι εντολοδόχοι του κόσμου. Και σαν

Ιμπεριαλιστές γνωρίζουν πολύ καλά ότι κατάκτηση του Πλανήτη χωρίς την υποταγή και συνεργασία της Ευρώπης και της Μεσογείου το όνειρο αυτό δεν πραγματοποιείται, γι' αυτό και ο 6^{ος} στόλος εχει έδρα τη Μαισόγειο.
ΒΕΡΟΙΑ Κόγιας Νίκος

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΒΕΡΟΙΑΣ